

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TEMPTING
MONSTERS
BOOK TWO

THE
COMPANY
OF FIENDS

KATHRYN MOON

FONKSİYONLARIN KOMPOZİSYONU

Baştan Çıkarıcı Canavarlar, İkinci Kitap

fiATHRVU MOOU

Telif hakkıyla korunan bir çalışmanın izinsiz olarak çoğaltılması veya dağıtılması yasa dışıdır. Parasal kazanç olmaksızın yapılan telif hakkı ihlalleri de dahil olmak üzere suç teşkil eden telif hakkı ihlalleri FBI tarafından soruşturulur ve para ve federal hapis cezası ile cezalandırılır.

Lütfen yalnızca izin verilen elektronik baskıları satın alın ve telif hakkıyla korunan materyallerin elektronik korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yazar haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

✿ Vellum ile oluşturuldu

Telif Hakkı @ 2022 Kathryn Moon

The Company of Fiends, Tempting Monsters İkinci Kitap

İlk yayın: 23 Haziran 2022

Jodelocks Designs tarafından kapak resmi

Redaksiyon: Bookish Dreams Editing ve Jess Whetsel

Format: Kathryn Moon

Tüm hakları saklıdır. Herhangi bir incelemede kullanılması dışında, bu çalışmanın tamamen veya kısmen, herhangi bir biçimde herhangi bir kişi tarafından çoğaltılması veya kullanılması yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik veya şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek diğer yollarla yayınlanması yasaktır.

Kathryn Moon tarafından

yayınlandı

ohkathrynmoon@gmail.com

Kathrynmoon.com

✿ Vellum ile oluşturuldu

FORK VORD A U D C O U T k U T I U F O R M A T I O U

Tempting Monsters evrenine geri döndüğünüz için çok teşekkür ederiz! İçerik bilgilerinin tam listesi için *lütfe*n kathrynmoon.com/books adresine göz atın, ancak burada bazı ilgili ayrıntılar var!

Bu, olgun temalara sahip canavar romantizmini seçme nedenidir ve mf, mmf, mmfm mmm ve mm içeriği içerir. (Bu kısaltmaları telaffuz etmek beni güldürüyor.)

Seksi Şeyler İçerir (hepsi rızaya dayalı): D/s efendi/evcil hayvan dinamikleri, acı/zevk oyunu (aşırı yüksek his, fiziksel hasar yok)

İçerik Uyarıları şunları içerir: cinayet (sayfa dışı tartışma ve sayfa içi aksiyon), şiddet (boğma, kan, büyülü spoiler şiddeti, hepsi aksiyon ve çatışma sahnelerinde), geçmiş aile duygusal travması

Golemler hakkında not: Bu yayından önce Rooksgrave Malikanesi'nin Hanımı'nda kullandığım 'golem' teriminin yanlış ve duyarsız olduğunu fark ettim. Artık Booker gibi sevimli mermer heykel adamlara atıfta bulunmak için bu terimi kullanmayacağım, onlar sadece oldukları gibi, yani büyülü heykeller olarak adlandırılacaklar. Yahudi mitolojisinin güzel bir parçasını yanlış kullanarak herhangi bir kırınlığa neden olduğum için özür dilerim!

C O U T k U T S

Önsöz

1. Sahnenin Hazırlanması
2. Bir Centilmen Ork'un Kılık Değişirmesi
3. Gizli İzleyiciler
4. Spot Işığı için Bir Direk
5. Strange Bedfellows
6. Yeni Bir Hareket
7. İkizler
8. Kötü Bir Konuşma
9. Şüpheliler ve Evreleme
10. Tek Yönlü Köprü
11. Yapılmamış, Yeniden Doğmuş
12. Bir Ork Aracı
13. Bakımsız Kadın
14. Şeytan Yuvası
15. Küçük Sırlar
16. Yeni Bir Görevlendirme
17. Kökleri Kesin
18. Müzikal Bir Numara
19. Kanatlarda Beklerken
20. Bölünmüşlük Arasında Köprü Kurmak
21. Mücadele ve İşbirliği
22. Birleştirme
23. Otuz Pound Değerinde
24. Eğitim
25. Ödüller
26. Savunmasız Dürüstlükler
27. Kalpleri Onarmak ve Tamir Etmek
28. Bir İblisi Kontrol Etmek
29. Birlikte
30. Hevesli Seyirci
31. Uvertür
32. Uyum İçinde
33. Bir Yükün Ağırlığı
34. Kahvaltı ve At Arabası Gezileri
35. Ağaç Perisi
36. Bir Cadının Yardımı
37. Özel Bir Performans
38. Küçük Ölçülerde İlerleme
39. Çıkış, Sol Sahne
40. Hoş Geldin Cezası
41. Possessed
42. Müttefikler Geliyor
43. Pantomim
44. Kibirli Canavarlar

45. [Aç Ağaçlar](#)

46. [Devam Et](#)

47. [Encore](#)

[Epilog](#)

[Sonsöz](#)

[Ayrıca Kathryn Moon](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

*Whoopsie Daisy canavar kankam PA'ya.
Beni alıştırıyorsun.*

P R O I O G U K

Tiyatroda bana kiliseyi hatırlatan bir şey vardı. Ya da ben öyle hayal ediyordum. Babam beni hiç bir kiliseye götürmemişti. Sanırım Tanrı'nın kudretinin beni çarpmasından korkuyordu.

Pazar sabahları açık kapılarının önünden geçerdik, başımızın üstünde çanlar çalar ve İçerideki sıralardan dışarı süzülen yoğun sohbet, babamın bileğimi sıkıca kavraması ve beni Londra'nın kalabalık sokaklarında sürüklemesi.

Şimdi boş orta koridorda tek başıma durmuş, yanlarımda sıra sıra kırmızı kadife koltuklar - lekeli ve yıpranmış minderler müşterilerini bekliyor - ve çorak sahneye bakıyordum. Nefeslerim bile o boşlukta yankılanıyordu, önümdeki hava boşluğu, bu akşama kadar ışıksız ve boştu. Şirketin kulislerinden gelen sesler -gülüşmeler, çarpışmalar ve emir sesleri- yıllar önce o kiliselerden gelen dua sesleri kadar bulanıktı. Sahnenin sağ tarafındaki duvarı kaplayan devasa bir org bile vardı, ancak izleyicilere ilahiler ve korolar sunmadığını hayal ediyordum.

Beni affet baba, diye düşündüm, yavaşça ilerledim ve tebeşirle çizilmiş ve işaretlenmiş karanlık döşeme tahtalarına baktım. *Sanırım burası benim için kalan tek yer.*

"Merhaba."

Yerimde irkildim, etrafımdaki koltuklara, kapılara ve sahneye baktım, sonunda zar zor ayrılmış perdelerin arkasında karanlığa gömülmüş dev bir gölge yakaladım.

"Ben... Ben Bay Reddy ile konuşmak için buradayım," diye kekeleyerek yaklaştım, gözlerim gölgede. Sahnede olduğu için mi çok büyüktü, o kadar uzaktan bile üzerimde yükseliyordu, yoksa-

Figür loş ışığa doğru bir adım attı ve kendime yapmayacağıma dair söz vermiş olmama rağmen dudaklarımdan bir nefes kaçtı. O, o, *onlardan biriydi* - bir canavar. Ne de olsa dev gibiydi, sahnedeki bir illüzyondan ibaret değildi; üç canlı yeşil gözüyle yukarıdan beni inceliyor, uzun, koyu renkli kuyruğu arkasından yere doğru uzanıyor ve en alttaki çifti karnının üzerinde çapraz duran birkaç kolu görünüyordu.

Babam beni elinden geldiğince bu dünyadan saklamıştı ve tanıştığım tek canavarlar insan kılığında küçük dairemize gelmişlerdi. Aslında babam beni insanlardan da saklamıştı.

"Yeni kız sen olacaksın," dedi sahnedeki adam, iki simetrik gözü kısılmış, yukarıda ortalananmış olanı daha da büyümüş, hepsi bana sabitlenmişti.

"Evet," dedim başımı sallayarak, ellerim sırtımda sıkılıyordu.

Başını salladı ve solumu işaret etti, arkasında tamamen yeni bir kol ortaya çıktı, toplamda altı tane. "Oradan sahneye çıkan bir dizi merdiven var. Tiyatrodan gelerseniz en kolay yol orası. Ama kimse öyle yapmaz. Eninde sonunda öğrenirsin."

İçimi çektim ve koltuk koridorlarından geçerek sol taraftaki içi boş, siyah kapıya doğru aceleyle ilerledim. Onun sesi

Melodik ve alçak, döşeme tahtalarından yürüme yollarına ve çatı kirişlerine kadar taşınan ses, kendimle bir canavar arasındaki farkı ilk kez anlamamla rahatlatıcı bir tezat oluşturunuyordu. Kısa ve karanlık merdivenleri el yordamıyla çıktım, onu tekrar yakınımda bulmak için başımı kaldırdığımda nefesim kesildi.

Yakından daha da iriydi, başım göğsünün ortasına ancak ulaşuyordu, o yeşil gözler bana doğru parlıyordu. Geri çekildi, elini uzattı ve oraya odaklandığımda neredeyse normalmiş gibi davranabiliyordum, ancak manşetinin hemen altındaki derisinde bir anlık yanardönerlik vardı.

"Nireas. Gösteriler sırasında burada org çalıyorum" dedi.

Nesin sen? Sormak istedim. Ama dilimi ısırdım ve gözlerimi tekrar onunkilerle buluşturmak için kaldırdım, kendimi ağzımı açmamaya, irkilmemeye ya da nefes nefese kalmamaya zorladım. "Hazel Nix."

Önce üstteki gözü, sonra da alttaki iki gözü kırıştı ve kendimi ona gülümserken buldum. Eli benimkinin etrafında serin ve büyüktü. Beni sahneye, ardından da sütunlar gibi ciddiyetle asılı duran perdelerin etrafına çekerken nazik çekişini takip ettim.

"Tiyatroda ateş yakmak tehlikelidir ve biz de perileri fazla çalıştırmak istemeyiz," dedi Nireas, beni içeri götürürken, etrafımda birdenbire gölge lekeleri halinde genişleyen tuhaf, yeni bir evren oluştu. "Karanlığa alışırsın" diye ekledi.

Bir sahne arkasının neye benzeyebileceğini hiç hayal etmemiştim, tiyatro seyircinin önünde olanlarla ilgiliydi, ama burası kocaman, siyah ve mağaramsı bir yerdi, ip makaraları, dolaplar ve doğru sahneyi bekleyen tuhaf mobilyalardan oluşan bir labirent. Üstümden bir hava sesi geliyordu, siyah bir kütle geçiyordu.

"Yeni mi?" diye seslendi başımızın üzerinden bir ses.

Nireas başını bana doğru çevirmeden önce homurdanarak cevap verdi. "Daha önce hangi tiyatroya üyeydin?"

"Ben yapmadım."

Mırıldandı, köşeyi dönüp dağınıklık, sahne ve fonlarla dolu geniş bir açık alana girdiğimizde yankılanan rahatlatıcı bir nota. "Ev mi?"

"Ev mi?" Tekrar ettim.

"Evlerden birinde mi çalışıyordunuz?"

Ne demek istediğini anlayınca kızardım. "Hayır. Bu benim ilk işim olacak."

Binanın göbeğine inen uzun bir merdivene ulaştığımızda adımları durakladı. "Şirketi nasıl öğrendiniz?"

Aşağıdan ışık geliyordu, yüzünün uzun açılarını seçmeye yetecek kadar ve muhtemelen bakışlarımı ürkekçe görmesine yetecek kadar. "Bana tavsiye edildi," dedim ama bu hiçbir şeyi yanıtlamadı.

Bu kez daralan Nireas'ın üçüncü gözü oldu ama beni de yanına alarak merdivenlerden aşağı indi, aşağıdaki sesler her adımda daha da yükseliyordu.

Koridorlar burada daha da dardı ve giysi rafları ve garip nesnelerle dolu masalarla doluydu, bu yüzden Nireas yanlara doğru yürümek zorunda kaldı ve ben de yersiz bir şeye çarpmamak için kalçasına yaklaştım. Kızlar ve daha fazla canavar küçük odalarda toplanmış ya da kapı aralıklarında sohbet ederken kapı aralıkları perdelerle kapatılmıştı. Kahkahaların ve homurtuların sesi yarı kapalı bir perdenin arkasından zar zor duyuluyordu ve gözlerim bir diğerinden hızla uzaklaştı, pembe etin ve gezinen ellerin görüntüsü şimdi vizyonuma kazınmıştı, sanki Nireas'ın ceketinin siyah kumaşına odaklanırken birbirine dolanmış üç bedeni hala görebiliyordum.

"Burada, koridorun sonunda," dedi. "Uzun saatler boyunca sağ tarafta yemek bulabilirsin."

"Teşekkür ederim." Sesim ince çıkıyordu ve nefesimi tuttuğumu fark ettim.

ve bulduklarım karşısında yarı dehşete kapıldım.

Durdu ve koridorun son kapısının önüne geldi, başı öne eğikti. Başımı kaldırıp baktığımda dudaklarını bükmüş, kaşlarını hafifçe çatmış olduğunu gördüm. Babamın karşısında kendimi yine küçük bir kız çocuğu, bir hayal kırıklığı ve çözülmesi gereken bir sorun gibi hissettim.

Nireas, "Ne bulacağını bilene kadar tek başına keşfe çıkma," dedi. Bilmece karşısında kaşlarımı çattım ama o yine benden uzaklaşarak kapıyı çaldı. "Ne?" diye içeriden keskin bir erkek sesi yükseldi.

"Yeni kız," dedi Nireas, omzunun üzerinden bir kez daha kaşlarını çatarak. "Onu içeri gönderin."

Kapı açıldı ve kısa bir bakıştan sonra gözlerim yere düştü. Kadınsı bir soluk sesi duyuldu, ama bu kez, dağınık bir masanın üzerine yayılmış kadından geliyordu, yaşlı adam kalçalarının arasında öne doğru eğilirken bluzu zıplayan göğüsleri ortaya çıkaracak şekilde açıktı.

Buraya bunun için geldiğini kendime hatırlattım. Biliyordun. Çekinme yoksa seni gönderirler.

Bakışlarımı tekrar yukarı kaldırdım ve herkesin bana baktığını gördüm. Nireas uzaklaştı, uzun koyu renkli kuyruğu arkasından sürüklendi ve bir kez botumun topuğuna çarptı. Ofisin içinde adam devam etti, dikkati tekrar masadaki kadına yöneldi. Saçı sakalı ağarmış, gözlerinin kenarları kaz ayağı gibi olmuş, orta yaşlı sayılabilecek bir adamdı ve kadının kalçalarına vurdukça göbeği yuvarlaklaşıyor, çabaladıkça homurdanıyordu.

Kadın mühürlü dudaklarının arkasından ciyakladı, gözleri benimkilere dikildi ve bakışlarında şakacı bir şey vardı, sanki bu sahnenin ne kadar gülünç olduğunu biliyordu. Bana baş aşağı bakan kafası ve adamın geniş belini saran kalçalarından anlayabildiğim kadarıyla güzeldi. Uzun, koyu kahverengi saçları örgülüydü ve kuyruğu onların birleşmesiyle aynı anda masaya vuruyor, adam böğürene kadar daha hızlı vuruyordu, öne doğru yığılırken elleri kadının göğüslerini kavriyordu.

"Ungh. İyi kız, Myra," diye nefes aldı ve kendini tekrar yukarı itmeden önce bir göğsünü hafifçe okşamak için serbest bıraktı.

Alnı şimdi terden pırıl pırıldı ve bir başka bitkin nefes alış verişiyle sandalyesine yığıldı, elleriyle pantolonunu toparladı ama bağlamaya zahmet etmedi.

Kadın Myra masanın üzerine oturdu ve hafifçe gülerek bluzunu omuzlarına kadar çekti ama düğmelerini iliklemedi. "Mendilini ver bana, seni bit, üzerinde bir tane olduğunu biliyorum."

Bay Reddy homurdandı ve cebinden bir parça kumaş çıkarıp ona uzattı. Ayağa kalkıp, eteği üzerine düşerken bacaklarının arasını silmek için uzandığında gözlerimin uzaklaşmasına izin verdim.

"Siz Bay Douthwaite'in gönderdiği kızsınız," dedi Bay Reddy, Myra'nın yumuşak gövdesine doğru eğilip gözlerini kısarak bana bakarak.

Başımı salladım ve yüzümün alev alev yandığını bilerek ama böyle bir sahnede salondaki herkes kadar rahat olmayı öğrenmeye kararlı bir şekilde bakışlarına göğüs gerdim. "Hazel Nix."

Myra'ya bakarak yavaşça başını salladı. "Dışarı," dedi ona. Myra gülerek, "Yoldayım, değil mi?" diye cevap verdi.

"O zaman daha hızlı, şıfıntı," dedi, dudakları hafifçe bükülerek.

Bana döndü ve gözlerini devirdi, ona uzattığı kumaş parçasını geri fırlattı. Kumaş parçası ıslak bir tokatla adamın kucağına düştü ve kadın kapıya doğru koşarken adam homurdandı, göğüsleri hala bluzunun açık kanatları arasında sallanıyordu.

"Kapıyı kapat," dedi bana.

Her Çarşamba evimizi temizlemeye gelen Bayan Elliston, bir keresinde bana Tanrı'nın kadınlara bir lütfu olduğunu, erkeklerin arzularının tatmin edilmeden sonra tekrar ortaya çıkmasına izin

vermediğini söylemişti.

Kadınlar ayaklarımızın ayakta durmak için olduğunu öğrenme şansına asla sahip olamayacaklardı. Artık adamla yalnız olduğum için bunu küçük bir güvence olarak kabul ettim.

Döndüm ve kapıyı iterek kapattım, menteşeler küçük bir tıkırtıyla kapanırken gıcırdadı. "Douthwaite bana sizden bahsetti," dedi Bay Reddy.

Yüzümü ona döndüm. Gözleri parlak yeşil renkteydi ve başını eğdiğinde kulaklarının hafifçe sivrildiğini fark ettim. İnsana benziyordu ama tam olarak değil.

Başımı eğdim. "Yapacağını söyledi."

"Sen geçebilirsin," diye önerdi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı yavaşça salladım. "Uzun süreliğine değil."

Bay Reddy öne doğru eğildi. "Peki... nedir bu? Cadı kanı mı? Kulakları kesilmiş bir elf mi?

Yoksa baban bir kurt adamdı ve dolunaylarda biraz kabadayı mı oluyordun?"

Nesin sen? Söylemek istedim. Saklanmama yardım etmediği sürece kimseye söylemeyeceğime dair babama yemin etmiştim. Ama Bay Douthwaite burada güvende olacağım bir yerde saklanmamı söyledi.

"Annem bir periydi," dedim. "Beni babamın kapısında bıraktı."

Bay Reddy yavaşça başını salladı ve mırıldandı. "Uçarı küçük yaratıklar. Bağlılıktan çok kaçınırlar.

İnanılmaz sikişler."

Çenem sıkıştı.

"Saklaması da kolay. Bana kulaklarını göster."

Başımı çevirdim ve saçlarımı kulaklarımdan uzaklaştırdım. "Yara izlerini görmek kolay değil."

"Güzel. Dünyada bizim gibi insanlar için çok fazla yer var Bayan Nix," dedi Bay Reddy, kollarını göğsünde kavuşturup karnına dayayarak. "Benim pozisyonum var çünkü bunun için savaştım ve kendimi göstermiyorum. İzleyicilerimiz insan görmek için para ödüyor, anlıyor musunuz?"

Çabucak başımı salladım.

Cevap gülümsemesi acımasızdı. "Ama bu tiyatroya biraz peri kanı yakışır. Ne yapacağını biliyor musun?" Bunun zor bir satış olduğunu biliyordum. Ama onu kandıramazdım, Bay Reddy hakkında bu kadarını söyleyebilirdim. "Sadece biraz," diye itiraf ettim. Buraya gelmeye hazırlanırken iki genç adamla yatmışım.

Her iki deneyim de kısa olaylardı. Tiyatronun göbeğinde yürürken seks hakkında daha çok şey öğrenmişim.

Bay Reddy omuz silkti. "Zaten hemen öne çıkarsan kızlar kıskanır. Pratik yapacaksın ve yavaş başlayacaksın. Ama sahne arkasında dikkatli ol. Bu salonlarda masumlara alışık değiliz."

Bu Nireas'ın şaşırtıcı uyarısını açıklıyordu. Yavaş bir nefes aldım ve cesaretimi korumaya çalışarak kucağıma baktım.

"Myra'ya sana göz kulak olmasını söyleyeceğim," dedi Bay Reddy ve ses tonundaki nezaket beni şaşırttı. Bu yüzüme yansımış olmalı ki bana o ciddi gülümsemelerinden birini daha attı. "Neye bulaştığınızı biliyorum ama kızlar ofisime sadece bir şey istediklerinde gelirler. Eğer o şey bir gün izin ya da iyi bir bölümse, konuşuruz. Hızlı bir sevişmeye, masanın üzerine atlarlar. Bu onlara kalmış. Anladınız mı?"

Tekrar başımı salladım, sinirlerim ve endişem yatışmıştı. Gerçek şu ki, bu iki kısa seks deneyimi bana tek bir şey öğretmişti: Daha fazlasını istiyordum. Nedeninden bile emin değildim. Tiyatrodaki kadınlar gibi inlememiş ya da kıkırdamamışım. Bay Reddy gibi terlememiş ve kızışmamışım. Dokunulmak hoşuma gitmişti. Genç kadınların yüzündeki şaşkınlık hoşuma gitmişti. Daha önce hiç

kimse bana bu şekilde bakmamıştı, hayret ve heyecanla, sanki *tam da* umdukları şeymişim gibi.

Bay Reddy başını sallayarak, "Burada yolunuzu bulacaksınız Bayan Nix," dedi. "Sadece hepimiz gibi rolünüzü oynayın."

Sekiz Yıl Sonra...

S K T T I U G T H k S T A G k

M Ellerin yere çarptı ve uzun bir çığlık attım, arkamda diz çökmüş olan iblis Eston'un acımasız hamlelerine karşı koymaya çalıştım. Elleri kalçalarımın kavruluyordu, ritmi sabit ve mekanikti.

Sadece kaba ve sürekli bir girip çıkma.

Basit bir ortaktı, işin çoğunu bana bırakırdı, ulur, tıslar ve inlerdi ve eğer onunla bitirmek istiyorsam, kendime yardım etmem gerekirdi.

Bazı günler, sadece rol yapmak daha kolaydı. Tiyatroda geçirdiği sekiz yılın ardından, o günler giderek sıklaşıyordu.

Eston'un vücudunun keskin boynuzları ve dikenleri kıcıma batarken, sözde zevk çığlıklarına bir an ara verip müziğin sesini dinledim. Nireas sahnenin sağındaki orgda çalışıyor ve pedal çeviriyordu, müzik gittikçe hızlanıyor ve yükseliyordu, her nota devam ediyordu. Neredeyse kreşendoya gelmiştik.

Kendi başımı geriye doğru çektim, Eston'un saçımı tutuşu jestimi yakalayana kadar gevşedi.

"Neredeyse vardın mı?" Sahnedeki çiftleşmenin kakofonisi altında tısladım.

"Neredeyse, neredeyse," diye fısıldadı Eston, tekrarlayan itişleriyle aynı anda başını sallayarak.

Bu da hayır demekti, yeterince yakın değildi ve sahnenin zamanlamasını bozacaktı. Tekrar söylüyorum. Zavallı Eston ipuçlarımızı yakalamakta berbattı. Ama olağanüstü bir iblis görseliydi, o kadar güzeldi ki canavarlar bile fark etti, gece mavisi ve opal parlayan boynuzları vardı.

Ofladım ve başımın öne düşmesine izin verdim, ağırlığımı bir avucuma vererek altına ulaştım. Kocaman, ağır kesesini kavradığımda dişlerim gıcırdadı, sıktıkça sıcaklık avucumu yakıyordu.

Bağırarak Eston'a katıldım, onun feryadı ciddi bir zevk, benimki ise hayal kırıklığına uğramış bir çabaydı. Ama sahnenin yoğun karmaşasında -aynı anda takdir edilmesi gereken pek çok aşk çiftinin olduğu bir sahnede- seyircilerden hiç kimsenin farkı fark etmeyeceğinden emindim.

Eston org müziğinin gürültülü notalarının telaşıyla zirveye çıktı, seslerin ve zevkin çılgınlığında sahneye katıldı. Sıcaklığı içime işledi ve yaladı ve içimde kısa bir süre için sahte bir zevk dalgası dolaştı, bir dirseğimin üzerine düşüp alnımı sahnenin serin döşemelerine dayadığımda gerçek, yumuşak bir inilti çıkardım.

Alkışlar yükseldi ve başımı çevirdiğimde ayakta alkış tutan ya da kucaklaşıp koltuklarına gömülen seyircilerin kısa bir görüntüsünü yakalayabildim. Birbirine kenetlenmiş, bizi izleyen, bize hayranlık duyan neşeli, ışıltılı yüzleri görünce dudaklarım kıvrıldı. O yüzler, o bakışlar, daha fazlası için haykırırlar... Bunca yıldan sonra hâlâ burada olmamın nedeni seyircilerdi. Sonra perde kapandı

ve bir çığlık attım.

Uzun bir iç çekiş.

Eston tısladı, topuklarının üzerine düşmeden önce daha nazikçe içimi tekrar dürttü. "Teşekkürler, Hazel."

Bir el salladım, kendime biraz dinlenme fırsatı verdim, kığım, kalçalarım ve amım Eston'la çalışmaktan hâlâ sızlıyordu. Annemin kanı sayesinde yakında iyileşecekti, bu yüzden Eston'la eşleşmek için her zaman ben seçilmiştim.

Eston ve tiyatronun ev sahipliği yaptığı özellikle "zorlu" konuk canavarlardan herhangi biri. Bize gelen canavarlar, hünelerini başkalarına göstermeye ya da tiyatronun onlara neşeyle sunabileceği her şeyi tatmaya hevesliydi.

Yavaşça doğruldum, yüzümü buruşturdum ve gerindim, döndüğümde Eston'un çoktan kalkmış olduğunu ve diğerlerine katıldığını gördüm.

"Beyefendiler, değil mi?" Beth inleyerek ayağa kalktı ve terli saçlarının kızıl tellerini yüzünden geriye doğru taradı. Kurtlardan biriyle eşleşmişti ve kalçalarındaki belli belirsiz çizik izlerini görebiliyordum.

"Hanımlar, acele edin," diye çıkıştı hobgoblin sahne yöneticimiz Billy, kafasını kanatlardan uzatıp kalın yuvarlak gözlüklerinin ardından biz başıboşlara bakarak.

Ayağa kalkarken dilimi ısırđım, vücudum ağrıyordu ve sağ sahnenin kanatlarından el yapımı ahşap bir Grek tapınağı yuvarlanırken sol sahneye koştum.

"Bir sonraki sahnede var mısın, Haze?" Beth sordu.

"Hâlâ öğrenmeyi bekliyorum," diye gözlerimi devirerek cevap verdim, kıvrılarak ve kalın kürkü ağrıyan kığıma sürtünen bir ayı sahne görevlisi olan Johnny'nin yanından kayarak. Myra ve Reddy son saniyeye kadar kızları sahneye sokup çıkarma eğilimindeydiler ve başka bir kız işi yapamayacak kadar bitkin düştüğünde genellikle beni sahneye atarlardı.

Beth sıırttı. "Yolun sonunda kısa ve kolay bir yol var. Beni bekle ve eve birlikte yürüyelim mi?"

Her zaman perde açılana kadar kalır, her sahneyi kanatlardan izlerdim. Bugünlerde ilk fırsatta eve dönmeyi seviyorum. Ama geç olmuştu ve Beth'le birlikte yürümek yalnız gitmekten daha güvenli olurdu. Aynı mahallede oturuyorduk ve her zaman neredeyse benim bloğuma kadar birlikte giderdik.

"Elbette," diye kabul ettim, diğerleriyle birlikte merdivenlerden soyunma odalarına doğru koşarken, hepsi kirli ve yara bere içinde çıplak etten bir şelale oluşturduk.

Soyunma odası salonu her gösteri gecesi seks kokardı, terli vücutlarla doluydu ve biz kızlar temizlenmeye fırsat bulana kadar kalçalarımızı sıkıca birbirine bastırırdık. Ama sabaha kadar yine doğru ve taze olurdu. Myra, Bay Reddy'yi kendisine müdürlük görevini vermesi için zorladığından beri, tiyatronun kulisi düzenli, temiz ve neredeyse rahat bir yer haline gelmişti. Myra tiyatro perilerine karşı Reddy'nin hiç olmadığı kadar tatlıydı ve biz kızlara hazırlattığı kekler ve ballı süt için yorulmak bilmeden çalışıyorlardı.

Pençeli bir elin göğsümü okşamasını ya da bir kuyruğun bacaklarımın arasına girip beni kızdırmasını umursamayacak kadar bu rutine alışmış bir şekilde diğerlerinin yanından geçip gittim. Bunlar tanıdık canavarların dostça jestleriydi, daha fazlası değil. Kimse beni küçük ama özel giyinme odama kadar takip etmedi, bir dolaptan daha fazlası sayılabilecek kadar geniş bir alan, ancak paylaşılmayan ve konuk oyuncu bir canavar için olmayan birkaç odadan biri.

Ama perdenin altından geçerken yalnız değildim. Ronan, "Merhaba fındık," diye selam verdi.

Gözlerimi kırptırdım, gözlerim aynanın yanında yanar kısa saplı mumların sıcak ışığına

alışmaya çalışıyordu. Ronan çalınmış şezlongumun kenarına oturmuştu - ara sokaklarda sürüklememe yardım etmişti

ve dar koridora inerken, duvarlara çarpmaktan oluşan sürtünmeler, şezlongun önceki sahiplerinden gördüğü kaba aşınmaya karşı görünmezdi. Odanın arka tarafına sıkıştırılmıştı, mükemmel ama sıkı bir şekilde oturuyordu.

Onu görünce dudaklarım kıpırdadı, tüm cazibesi ve sırtışıyla, büyük siyah kösele kanatları dikkatle arkasında toplanmıştı, pas kırmızısı teni ateş ışığında hınzırca parlıyordu. Tiyatrodaki pek çok insana bağlanmamayı öğrenmişim; yıllarca tekrar ederek içime işlemiş acı tatlı bir dersti bu. Canavarlar geldi ve gitti. Kızlar işten bıktı. Sadece Bay Reddy, Myra ve Nireas gibi birkaç kişi benim kadar uzun süredir buradaydı. Ronan üç yıl önce gelmişti, bizden ayrılanın yerine yeni bir şeytan gelmişti ve ben onun coşkusu ve enerjisini görmezden gelmek için elimden geleni yapmışım. O da diğerleri gibi yorulacak ve sonra gidecekti.

Ama Ronan bulaşıcıydı.

"Bu gecenin geri kalanında perdelerde olman gerekmiyor mu?" Ben sordum.

"Bak," dedi Ronan, çizmeli ayağını yerdeki bir kovaya vurarak. "Sana kar getirdim."

Gözlerim büyüdü ve Ronan'ın sırtışıyla birlikte ileri doğru koştum. Kova ağzına kadar taze, beyaz karla doluydu, henüz erimemişti bile ve bu manzara karşısında yumuşak bir iç geçirdim. Bu yıl çok fazla kar yağmayacaktı ve bu, sert bir sikiş için en iyi tedaviydi.

"Ohhh, Ro!"

"Eston'la eşleştirildiğini biliyordum," dedi Ronan. "Arkanı dön."

Anlaşıldığı üzere, tiyatroda bir arkadaşımın olması iyi olmuştu. Ronan bir avuç karı kaldırıp Eston'un kıkımda açtığı yaralardan birine hafifçe bastırıldığında ciyakladım ama ciyaklamam kısa sürede rahatlatma iniltisine dönüştü.

"Gecenin geri kalanı için perdeleri kapattım. Aceleye gerek yok," dedi Ronan, sözlerinde bir teklif iması vardı.

"Hmm, kepçelemeye devam et," diye cevap verdim, omzumun üzerinden ona bir gülümseme gösterdim, kömür kıvılcımı bakışlarının kıkımda sabitlenmesiyle hala kızarabildiğime şaşırdım.

Güldü, bir avuç daha alıp sol yanağıma dayadı ve sağ elini daha aşağıya kaydırıp iç uyluğuma yaklaştırdı. Buz gibi su bacaklarımın arkasından aşağı kayıyor, Eston'un mekanik gibi sevişmesinden ve sahnede olmaktan kaynaklanan sıcaklığı soğutuyordu.

Ronan, "Onunla birlikte bir başkasına sıra vermeliler," diye mırıldandı. "Diğer kızlar Reddy'nin ona daha iyi talimatlar vermesini sağlayacaktır."

Yerimde kıpırdandım, duruşumu genişlettim ve Ronan kalan kış avucunu -artık büyük ölçüde erimişti- ağrıyan seksimin üzerinde kaydırırken inledim. "Eston neyse o. Benim için fark etmez."

"Boş kafalı, aşırı süslü, düşük seviyeli bir iblis mi?" Ronan bunu önerdi.

Homurdandım ve omuz silktim. Haksız da sayılmazdı. "Sahneyi güzelleştirmek için orada."

Ronan, "Bu *senin* işin, çatlak," diye düzeltti ve uyuşturan parmakları seksimi okşarken dudağımı ısırdım, beni aynı anda hem yatıştırıyor hem de kızdırıyordu.

"Benim işim onu dünyanın en iyi sikişi gibi göstermek ve müzikal işaretle gelmesini sağlamak," dedim.

Ronan'ın diğer eli kalçama doğru kayarak beni birkaç adım geriye çekti ve sıcak nefesini artık soğuk olan kıkımda hissettim. "Bu sefer en azından boşaldın mı?" diye sordu ve cevabı zaten bildiğinden emindim.

"Kepçelemeye devam et," dedim, sesimin biraz soluk soluğa çıkmasından utanmadan.

Yakışıklı ve yardımsever olmasının yanı sıra, Ronan'ın diğer en iyi özelliklerinden biri de gerçekten *çok* iyi bir aşık olmasıydı. Cinsel etkileşimlerimi sahnede ya da ara sıra gözleri kamaşmış patron canavarıyla sınırlı tutmaya çalıştım. Sahnede arkasında bir kaçamak yapmadan da spot ışıkları

altında yeterince işim vardı.

Karışım. Ronan geldiğinde, o da diğer yeni gelenler gibi dayanılmaz bir çapkın gibi görünüyordu. Her zaman giden baştan çıkarıcı ziyaretçilerle geçen beş yılın ardından onu görmezden gelmek yeterince kolaydı ama sonra sahnedeki ilk sahnemizde beni üç kez boşalttı. Bu tür bir yeteneği sadece bir kez denemek zordu.

"Erken mi gidiyorsun?" Ronan sordu, ben kıpırdanıp boğazımdaki yüksek sesleri bastırırken sürtünen iç baldırlarımda aşağı yukarı kar izleri bırakıyordu.

"Beth kalmamı istedi ve Myra bir sahne değişiminden bahsetti," diye nefes aldım, kalçalarım Ronan'ın eklemlerine sürtünmek için sallanıyordu.

"Çok çalışıyorsun."

Öfkelendim. "Sırt üstü, Ro."

"Hadi ama. İkimiz de aynı anda orgazm olmak için ne gerektiğini biliyoruz," diye alay etti Ronan.

Seninle her zaman şaşırtıcı derecede kolay, diye düşündüm, ama o soğuk parmaklarını içimde kaydırıp Eston'un salgısının bir kısmını dışarı pompalarken sadece yumuşak bir rahatlama sesi çıkardım.

Gözlerim kapanmak üzereydi, Eston'un kesinlikle başaramadığı şeyi Ronan'a bırakmaya hazırdım ki soyunma odamın perdesinin hafifçe kıpırdadığını fark ettim. Myra perdeyi yana çekerken kaskatı kesildim ve Ronan'ın dokunuşu durakladı, şeytanın elinin bacaklarımın arasındaki görüntüsüne zar zor bir tepki verdim.

"Sahne değişimi mi?" Gözlerimi kırıştıtarak sordum.

"Bu gece olmaz, tatlım. Ama buralarda takıl? Seninle tanışmak isteyen bir beyefendi var. Bir patron," dedi kaşları havaya kalkarak.

"Oh!" Ronan'ın parmakları benden kurtuluyordu ve ben Beth'i, dairemdeki yatağımı ve yarın sabah uyuma fikrini düşünüyordum. Ama bir müşteriyle tanışmak da tiyatrodaki işimin bir parçasıydı ve sık sık keyif aldığım bir parçasıydı. Başımı salladım ve Myra'nın gülümsemesi genişledi. "Elbette."

Myra, "O sıradan biri," dedi. "Daha önce hiçbir kız hakkında soru sormamıştı." Tekrar başımı salladım ve o da beni taklit etti. "Onu sonra getiririm."

"Ne tür?" Ronan benim için sordu.

"Seni ilgilendirmez," diye tersledi Myra onu. Biz insanlara karşı yumuşaktı ama canavarlara karşı neredeyse her zaman sertti. Sırtıma doğru bir kahkaha attı ve parmakları tekrar içime girdiğinde hıçkırarak nefes aldım. "Bir ork," dedi Myra bana. "Şimdiye kadar gördüğüm en iyi giyimli ork. Çok güzel."

Ronan arkamdan, "Duyduğuma göre çok iyi homurdanıyorlarmış," diye mırıldandı ve Myra gözden kaybolurken elini ittim.

"Seni duymasına izin verme," diye tısladım ona.

"Gerçekten de tiyatro için yeterince şey yapmadığını mı düşünüyor?" Ronan sordu.

"Patronlarla ne yapacağımız bize bağlı," diye tekrarlardım ve Ronan ofladı. "Öyle. Birçok kişiye naz yaptım ama yine de sezonluk giriş kartı aldılar. Çoğu konuk oyuncu olmak istiyor ama sahne için çok utangaçlar. Kendilerini özel hissetmek istiyorlar."

"Utangaç ork diye bir şey yoktur," dedi Ronan ve yeni bir avuç kar topladı, seksime bastırırken güldü ve dişlerimin arkasından çığlık attım, soğuk buz damarlarıma doğru fırladı ve bir ürperti çıkardı.

"Piç kurusu!"

"Mmm, bu doğru," diye mırıldandı Ronan, kar üzerimde erirken eğildi ve çürüklerimden birini nazikçe yaladı. Orklar hakkındaki sözlerini savunmak mı yoksa kendisinin bir piç olduğunu

onaylamak mı istediğinden emin değildim ve neredeyse uyuşmuş klitorisime sürtünüp hissi geri çekerken, gerçekten umurumda değildi.

"Belki orku beceririm," dedim omuz silkerek. "İyi giyinmek paralı olmak demektir."

Ronan kıcıımı ısırdı, donmuş parmakları içime daldı ve boğazımdan sert bir nefes çıkardı.

"Paralı olması, güzel bir dairede küçük bir evcil hayvan istediği anlamına gelebilir," diye devam ettim, Ronan'ın dokunuşu beni pürüzsüzce becerirken, aramızdaki sıcaklıkta hızla ısınırken, soğuk su ve iblisin döllerı kalçalarımaya sıçrarken nefesler kesildi. "Emekli olmayı düşünüyordum."

Ronan durakladı ve kalçamdaki eli sıkılaştı. "Öyle mi?"

Gitmiş miydim? Sadece kaçınılmaz görüldüğü için, diğer tüm kızların ayrıldıklarında yaptıkları gibi. "Sekiz yıl oldu," dedim. "Yıllar önce birini aramaya başlamalıyım."

"Neden ayrılıyorsun?" Ronan'ın dokunuşu yumuşatıcıydı, daha çok klitorisime odaklanıyordu, hâlâ devam eden soğuğa hoş bir sıcak kontrast oluştıuruyordu. "Myra gibi olabilirsin."

Homurdandım. Myra'nın böyle bir konumu vardı çünkü Bay Reddy'yle neredeyse evliydi ve onun sikinin tasmaşı gerçekten de onun elindeydi. Onun izinden gitmeme izin vermeden önce gözlerimi oyardı.

Ronan, "Paralı demek sadece seninle bir sahne için para ödemek istiyor demek olabilir," dedi. "Seyircilerin önünde seni becermenin, sikinin onlarınkinden daha değerli olduğı anlamına geldiğini düşünerek spot ışıkları altında kızışan bir konuk canavar daha."

Kelimelerdeki gerçek karşısında kaşlarımı çattım. Cesur patronlar öne çıkmak için para öderlerdi. Ve genellikle bu işte Eston gibi biri kadar iyiydiler. Parmak uçlarıma kadar yükseldim, uyarılmışlık hissi tekrar uzaklaştı. Ronan'ın kolu belime dolandı, beni omzuna yaslanmam için geri çekti, bacakları benimkileri kavradı, elini seksime sıkıca tutturmak için onları kapattı.

Ronan sırtıma bir öpücük kondururken sözcükler hafifçe boğuklaştı, "En azından o serseriyle tanışmadan önce seni boşaltmama izin ver," dedi.

Çok cazipti. Ronan, bir kızı bitirmekten gerçekten zevk alan ve kendisi için hiçbir şey almayan tanıdığım tek erkekti. Sizi sakso çekmeye ya da gezintiye çıkarmaya ikna etmeye *çalışabilirdi* ama reddettiğinizde bile her zaman neşeliydi. Ve herhangi bir sonuç olmadan, soğuk bir omuz bile olmadan hayır diyebilmenin bir tür gücü vardı.

Başparmağı klitorisimdeydi, parmakları içimde nazikçe arıyor, sıcak ağzı dilinin küçük ateşli hareketleriyle omurgamı aşağı yukarı sürüklüyordu. İyi hissettiriyordu, Eston'dan kalan hafif ağrılarla tatlı bir tezat oluştıuruyordu. Ama yorgundum. Bu gece zaten iki sahnede yer almıştım ve şimdi yatağıımı görmeden önce buluşmam gereken bir patronum vardı. Ve Ronan'ın bu konuyla uğraşması tüm sinirlerimi daha da bozmuştu.

Elimi onun elinin üzerine koyarak uzandım ve çekilmeye başladım. Arkasına yaslandı, ifadesi sakın ama alışılmadık derecede kasvetliydi. "Bu gece olmaz," dedim.

Ronan'ın arkadaşım olmasının bir sebebi vardı. Elini benimkinin altına çevirdi, nazikçe kavradı ve parmaklarıımın arkasını öpmek için dudaklarına götürdü. Ben uzaklaşırken diğer eli kalçalarımın iç tarafını okşadı ama kavramadı.

"Yeterince makul, Fındık," dedi ayağa kalkarak. Arkasına yaslandı ve şezlongun arkasına örtülü bornozumu kaptı, içine girmem için açık tuttu.

"Kar için teşekkür ederim," dedim usulca. "Kışın her zaman," diye hafifçe cevap verdi.

Yüzümü ona döndüm, onu incelemek için başımı biraz geriye eğdim. Gülümsemesi sakindi, alınganlık belirtisi yoktu, belki o ateş saçan gözlerinde bir parça hayal kırıklığı vardı. Ayak parmaklarıımın ucuna kadar yükseldim ve Ronan eğildi, benimle aynı anda hem tanıdık hem de lezzetli bir öpücükle buluştu. Tadının biraz tereyağı ve baharat gibi olduğunu düşünmüşümdür hep, dilimde ısınan ve geri dönmesi her zaman hoş olan bir şey.

"Alay ettiğim için özür dilerim," diye mırıldandı, burnu benimkini dürtüyordu, elleri kalçalarımnda sıcacıktı. Ve ona böyle kıvrılmışken, dilimde o baharat ve kulağımnda onun fısıltısı varken, neredeyse fikrimi değıştirebilirdim.

Yapmasam *daha iyi*, diye karar verdim.

"Bir dahaki sefere bunu telafi edebilirsin," dedim, dudaklarını bir kez daha gagladım, parmaklarımın o kalın, mürekkep gibi siyah saç tellerini taramak için duyduğu kaşıntıya direndim.

"Bir dahaki sefere," dedi Ronan başını sallayarak ve alnını benimkine çarptı. Gözlerimi yakalamak için başını eğdiğinde uzun, kıvrık boynuzları mum ışığının parıltısını yakaladı. "Tiyatrodan daha fazlasını hak *ediyorsun* Hazel. Ama teklif eden ilk pezevenk canavarla yetinme."

Bazı günler Ronan'ın şirketten bir an önce ayrılmasını umuyordum. Kalmayacaktı, bunu biliyordum ama ne kadar uzun süre kalırsa ona bağlanmak o kadar kolay olacaktı. Derin cepleri yoktu -sadece bir şeytandı- ve tecrübelerime göre, bir kalbe güvenmek için fazla güzeldi. Ama ondan hoşlanıyordum, belki biraz fazla.

"Git perdeleri idare et," dedim, geri çekilip bornozu üzerime sardım. "Pezevenkçe ya da başka türlü herhangi bir teklifi değerlendirmeden önce biraz kestireceğim."

A G k U T I k M A U O R C ' S D I S G U I S k

"Hazel," diye bir ses tısladı ve soyunma odamın yorgun ışığında gözlerimi kırıştıtararak irkildim. Mumlarım neredeyse sönmek üzereydi ve Myra başımda dikiliyordu, kaşları zıplıyordu ve elleri kalçalarındaydı.

"Burada biri var," dedi ve ben de aptal aptal ona baktım. "Seni görmek için!" Doğru ya! *Patron*. Ork.

Ayağa fırladım, aşağı baktım ve bornozumu düzelttim. Myra'nın başının üzerinden yukarı baktım.

-Ufak tefek bir kadındı ve ben her zaman çoğundan daha uzun boylu olmuşumdur; kapıda bekleyen iri cüsseyi görmek için.

İyi giyiniyordu, tiyatro kulisinde gördüğüm en iyi giyinenlerden biriydi, güzelce dikilmiş siyah ceketi altındaki adamın bariz cüssesini vurguluyordu. Yakışıklı olduğu söylenemezdi -orklar genelde yakışıklı olmazlar- ama saçları loş kapı aralığımda kıızıla boyanmıştı ve gözleri parlak altın sarısıydı, bana sabitlenmişti. Yüz hatları iri ve biraz hantaldı, tıpkı kendisi gibi, üst dudağını çevreleyen parlak beyaz dişlerine kadar.

Myra'ya "Özür dilerim," diye fısıldadım.

Gözlerini devirdi ve geri çekildi. "Hazel, bu Hunter. Hunter, bu en iyi aktrislerimizden biri, Hazel Nix."

O eğildi, ki bu bizim eski püskü soyunma odalarımızda neredeyse gülünecek bir şeydi, ben de garip bir reverans yaptım.

Myra el sallayarak ve gülerek, "Size katılamayacağım kadar kalabalık tabii," dedi. "Sizi sohbetinizle baş başa bırakayım."

İhtiyacım olursa bağırmam için salonda sahne görevlilerinden biri olacaktı ama bu iri adamın kapının girişinde durup Myra çıkarken yolundan çekilmesini izledim ve sorun yaşamayacağımı anladım. Israrcı bir müşteri şimdiye kadar şezlonga oturmuş, minderini ya da kucağını okşuyor ve benim de ona katılmamı bekliyor olurdu. Bu ork, Hunter, yerinde kaldı, perdeyi araladı ve omzuna yasladı.

"Bütün koridor bize katılmaya çalışmadan önce içeri gel," diye takıldım.

Hunter'ın başı dönüp koridorun sonuna doğru baktı, ses son seviyedeydi, bu da perde açılana kadar uyuduğum anlamına geliyordu. Profilden yüzüne kısa bir bakış attım -çok güçlü bir burun ve umut vaat eden bir ağız- ve sonra içeri girdi, perde kapandı ve büyüyle dokunmuş kumaşı sesi bastırdı.

"Sizi uyandırmamalıydık," dedi yine hafifçe eğilerek ve derin sesinin yavaş ve resmi tonuyla

dudaklarımın seğirmesine neden oldu. "Özür dilerim."

"Sen yapmasaydın kimse yapmazdı ve herkes gittiğinde burada uyumaktan nefret ediyorum. Boş bir tiyatro iskelet gibi hissettiriyor," dedim. Daha yeni içeri adım atmıştı, daha ileri gitmemişti. Hiç de ısrarcı değildi. Flört etmek için *ikna edilmesi* gerekirdi. Döndüm ve şezlonga uzandım, bornozumun onun hayran kalması için tenimi göstereceğinin farkındaydım ve bu kez minderi okşayan bendim. "Myra tiyatroya sık sık geldiğini söylüyor."

Hunter başını salladı, yavaşça ilerledi ve benim bakışlarıma karşılık veremeyecek kadar ileriye baktı. "İki aydır. Tiyatronun adını duymuştum elbette ama gösterilerin boş bir eğlenceden fazlası olduğunu düşünmemiştim."

Oturmadı ve doğal yapısının gücü nazik konuşmasıyla sadece biraz azaldı. Hunter başını öne eğerek, "Özellikle senin performansların benim favorim," dedi.

O parlak gözlerden gelen rahatlama. Artık gittiğine göre, onu tekrar geri çekmeye kararlıydım.

Döndüm, bornoz bir taraftan aşağı kayarak bacağımı ortaya çıkarırken dudaklarımda yavaş bir gülümseme belirdi. "Performanslarımdan *özellikle* nesi onları senin favorin yapıyor?"

Tiyatroda pek çok orkla tanışmıştım ve bildiğim kadarıyla onlar şehvetli, şamatacı, istekli bir türdü. Özellikle de iş sevişmeye gelince. Bırakın bir kadınla *flört etmeyi*, bir kadına dokunmak için bile bu kadar güçlü bir davete ihtiyaç duyacak pek fazla kişi tanıımıyordum. Hunter'ın gözleri, içindeki sarı ışık parlayarak çıplak kalçama sabitlenmişken, elleri iki yanında yumruk olmuş ve bir milim bile kıpırdamamıştı.

"Umarım benim için... uygunsuz bir durum değildir," dedi, kelimeleri ezberden söyler gibi yavaş ve dikkatli söylüyordu, gözleri nihayet benimkilere dikilmişti. "Ama ortaklarınıza olan ilginizdi."

Dudaklarım ayrılmıştı, onu kızdırmaya devam etmeye hazırlanıyordum ama cevabı tüm zekâmı silip süpürdü. Vücudum ya da çıkardığım sesler hakkında bir yorum ya da ne kadar tutkulu olduğum veya ne kadar büyük bir siki kaldırılabildiğim hakkında bir şeyler bekliyordum. Ama bu değildi.

"Onları izlemek, onlarla birlikte hareket etmek için büyük özen gösteriyorsunuz. Tiyatrodaki herkesten daha fazla" dedi Hunter, o kadar inanılmaz bir samimiyetle ki ne diyeceğimi şaşırdım.

Bu benim işim, diye düşündüm, ama Reddy ve Myra hepimizin para için değil, eğlence için burada olduğumuz yanılmasını sürdürmemizi seviyorlardı. Büyük, karışık türlerden oluşan bir seks partisini sahnelemek için harcanan tüm emeği bilselerdi, seyircilerimiz için yarısı kadar bile eğlenceli olmazdı.

Hunter yumuşak bir sesle, "Seni rahatsız ettim," dedi ve geri çekilip bakışlarını tekrar yere indirdi. "Hayır!" Acele ettim, öne doğru eğilip bileğini yakaladım, sertleşmesi beni neredeyse eğlendirdi.

Zayıf tutuşum, önümde tökezleyerek ilerledi. Ne kadar muhteşem bir canavar olduğunu bilmiyor muydu? Bir ork nasıl bu kadar... evcilleşebilmişti, bir canavardan ziyade sinirli bir insan gibi? Gülümsememi görebileceğini bildiğim kadarıyla eğildim ve küçük çekiştirmelerle onu yaklaştırmaya çalıştım. "Hayır, rahatsız değilim. Gururum okşandı, efendim. Sözleriniz beni çok *gururlandırdı*."

Hunter gülümserken dişleri üst dudağına battı ve ben de şezlongdan kalkarak onu bileğindeki küçük elimle yerinde tuttum. Öne doğru bir adım attım ve derin bir nefes almadan önce hafifçe ofladım. Yorgundum ve hâlâ ağrım vardı ama bu ork o kadar *ciddiydi* ki onun uğruna daha uzun bir geceye katlanabileceğimi düşündüm.

"Çok naziksiniz," dedim, kendimi kalçasına bastırarak ve önümdeki boğazın sert bir yutkunmayla sallanmasını izleyerek. Diğer kızların hepsinden daha uzun boyluydum ama yine de bu ork üzerimde yükseliyordu. Boştaki elimi kaldırıp göğsüne koydum, eğildim ve başımı kaldırıp ona baktım. "Benimle tanışmak istemene *sevinirim*!"

Hunter çenesini sıktı ve ilk kez ondan beklediğim açlık ve gücün bir ipucunu gördüm, o lamba sarısı gözlerden bana odaklanmış parlak bir spot ışığı. Bileği kavrayışımla büküldü ve kendimi onun saldırmasına, beni şezlonga geri çekmesine hazırladım, bu ihtimal karşısında kendi heyecanımı bulduğumda rahatladım.

"Haze, yürümeye hazır mısın-Oh!"

Hunter neredeyse geriye doğru sıçrayarak benden uzaklaştı, tuvalet masama çarpıp paslı aynayı duvara vururken bile zarıftı. Beth kapı aralığında durmuş, kahkahalarını bastırmaya çalışıyordu, elini özür dilemek için kaldırmıştı.

"Ben giderim," dedi çabucak. "Ben çok-"

Hunter'ın konuşmasıyla aynı anda, "Sorun değil," dedim. "Benim gitmem gerekiyor." "Hayır!" Beth ve ben birlikte haykırdık.

Beth ona, "Ben gidiyorum, sen kalıyorsun," dedi.

"Gerçekten sorun değil, lütfen gitme," diye ısrar ettim, ama Hunter ürkek bir hareketle elimden kurtulup kapıya yöneldi.

"Seni çok uzun süre tuttum," dedi Hunter, geri çekilirken bile bana başıyla selam verdi. Omzunun üzerinden Beth hâlâ kapı aralığında durmuş, benden özür dilemeye çalışıyordu.

"Geri geleceksin," dedim, kelimeler sertti. Hunter dimdik durdu, gözlerini kocaman açmıştı ve ben de kollarımı karnımın üzerinde kavuşturdum. "Tiyatroya tekrar geleceksin. Beni görmek için."

Bu neredeyse bir emirdi ama işe yaradı. Gülümseyerek tekrar eğildi. "Yapacağım."

Başımı salladım ve o kapıdan çıkarken rahatladım, Beth içeri girdiğinde iç geçirdim.

"Zıpır, değil mi?" Beth söyledi. "Bahse girerim sikini sana sokmuş olsaydı, kaçmak için bu kadar hevesli olmazdı."

Omuz silkip arkamı döndüm, kaşlarımı çatarak odamda eve giderken giyebileceğim uygun bir elbise aradım.

"Arada Myra'nın sana bir trol getirdiği zamanı hatırlıyor musun?" Beth kıkırdayarak sordu. Homurdandım ve yüzümü buruşturdum. "Mm, bunu bir daha yapmaması gerektiğini öğrendi."

Beth güldü. "Neredeyse bütün odayı kapladı! Tüm duvarları çınlattı ve perde açılana kadar sizi kızdırdı."

"Ve ertesi hafta bizi birlikte sahneye çıkardı," diye hatırladım, biraz gülerek. Günlerce ağrım olmuştu ama trolün kuru bir mizah anlayışı vardı ve ikinci perde boyunca kulağıma müstehcen şiirler fısıldamış, bir yandan da sesimi kısıyan bir dizi orgazmı beni becermişti. Bornozumu yırtıp çıkarırken Beth'e hınzırca bir sırıtış attım. "Çok eğlenceliydi."

STEPNEY GREEN geç saatlerde son derece sessizdi. Beth ve ben, içkiyi fazla kaçırmış erkeklerin kapı aralıklarında oyalandığı barlardan ya da hızlı müşteri arayan kadınlarla karıştırılabileceğimiz kötü şöhretli Doğu Yakası yollarından geçmemek için en iyi rotaları biliyorduk. Ancak metro istasyonundan Wellesley Caddesi'ne giden en hızlı yol Stepney Green parkından geçmeyi gerektiriyordu.

"Seninle yürümemi ister misin?" Yeşil alanın kenarına yaklaştığımızda Beth sordu.

Bunu düşündüm. Çoğu gece park sessiz ve sakindi ya da mahalle neşeli, heyecanlı ama güvenliydi. Ama *her* gece değil. Bazı geceler Doğu Yakası'nın çaresizliği, açlıktan yoksun oldukları şeyi almaktan başka bir yol düşünemeyen endişeli hırsızların yüzlerine yansırı. Diğer gecelerde ise, durdurulamayacaklarını bildikleri için istediklerini alan adamların yüzleri vardı.

Ama bu adamlar parklarda, ara sokaklarda ve tiyatroların sahne arkalarında bulunabiliyordu ve ben pek çok güzel ve büyük odadan da şüpheleniyordum. Jamaica Sokağı da sakin bir park kadar tehlikeliydi ve daha uzun bir yürüyüş

Eve.

"Ben iyiyim," dedim. Zaten Beth'in tüm yolu benimle birlikte yürümesine hiç gerek yoktu. Çimlerin üzerine çıktım ve ona el salladım. "Sen eve git, yarın görüşürüz."

"Eğer eminsen," diye karşılık verdi, çoktan dönmüş ve köşeye doğru yürüyordu.

Stepney Green Park üç blok derinliğindeydi ve merkeze ulaştığımda bir nokta vardı ve etrafımdaki şehir kayboldu, tüm lambalar ağaçlar ve binalar tarafından engellendi. Korkmalıyım, karanlıkta ne kadar savunmasız olduğumdan korkmalıyım. Daha hızlı yürümeli, lambaların titrediği Wellesley Sokağı'nın köşesine doğru koşmalıyım ama blok, dairelerinin girişlerine kadar dolmuş sessiz ailelerle doluydu.

Karanlıkta adımlarım yavaşladı, ıslak otlar eski botlarımın aralıklarından ıslanıyordu. Elbisemin etekleri yerde fısıldadı ve bir baykuş ağaçların arasından nazik bir çığlıkla beni selamladı. Gözlerimi kapattım ve hava serin ve nemli olduğu halde, kendimi taksilerin, barların ve cereyanlı pencerelerden sızan tartışma seslerini duymamaya zorlayarak ilerlemeye devam ettim. Burada, Stepney Green Park'ın ortasında Londra'da olduğumu neredeyse *unutabiliyordum* ya da en azından ben öyle davranmayı seviyordum. Londra'dan hiç ayrılmamıştım, Stepney'den ise neredeyse hiç ayrılmamıştım ama bir yanım ıslak çimlerin ıslığının, kanat çırpışlarının ve yakalanan bir tavşanın çıığlığının ne anlama geldiğini biliyordu. Evim her zaman Londra'daydı ama yine de bir parçam için evim hiçbir zaman burada olmamıştı.

Annemin kanı, diye düşündüm, derin nefes alarak.

Ama toprak, ağaçlar ve burnuma gelen küçük şehir dumanı kokuları değildi. Adımlarım dondu ve gözlerim tütün, ter ve bira kokusuyla açıldı. Önümdeki adam bir gölgeydi, yeşillikteki güzel meşelerden birinin gücüyle aydan gizlenmişti ama gözlerim hızla alışıyordu.

"Cüzdan," dedi, kolu ince ışık şeridinde büyük, donuk bir bıçağı yakalayacak kadar yükseldi - donuk ama yine de tehlikeli.

Cebimden hızla çantamı çıkarıp ona doğru fırlattım. Çanta hemen arkasından yere düştü ve kumaşın çimenlere yumuşak bir şekilde çarpmasından alabileceği neredeyse hiçbir şey olmadığı belliydi. Homurdandı ama bana sırtını dönmedi, sadece geriye doğru adım attı, bıçak hâlâ bana doğru uzanıyordu.

"Başka bir şeyim yok," dedim, ellerimi önüme uzatarak.

Doğruyu söylüyordum -ödeme yaptığımız gecelerde kapıma her zaman bir taksi gelirdi- ama adam bir hırıltı çıkardı, neredeyse boş olan bozuk para torbamla ayağa kalktı ve bana doğru hamle yaptı. Yüzüme çarpan kokuşmuş nefesle kaskatı kesildim ve irkildim ama elimden geldiğince kıpırdamadan durdum.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök," diye homurdandı adam, paramı bir kenara attı ve sonra kolumu çekerek kasıklarına götürdü. "Eğer daha fazla paran yoksa, başka bir şekilde işe yarayabilirsin."

Ama elimi ona sürtmeye zorlarken bile sertleşmemişti. "Bırak beni," dedim, kelimelerim eşitti. Bir uyarı.

Elimi bıraktı ve sonra yanağıma sert bir tokat attı, o noktada bir sıcaklık yükseldi. Morarırdı ama sadece bir ya da iki saatliğine. Sabaha iyileşmiş olurum.

"Yere yat," diye tısladı.

Ancak sessiz sözcükler arkamdan gelen alçak bir hırıltıyla kesildi. Hem hırsızın hem de benim kaşlarım bu sesle havaya kalktı ve şık, uzun paltolu ve pırıl pırıl silindir şapkalı ufak tefek bir adam bekleyebileceğimden çok daha fazla

bir güçle sürükledi. Büyük beyaz bir eldiven hırsızın boğazını sıkıca kavradı, sıkıca sıkarak

Panik.

"Senin gibi yaratıklar yaşamayı hak etmiyor," dedi garip küçük adam, derin ve hırıltılı bir sesle. "Benim halkım sana acı çektirmez. Ama burada cinayet hoş karşılanmadığı için, en azından bir şeyi garanti edeceğim."

Hırsız yere düştüğünde nefesim kesildi, ancak elleri havada kaldı. Şok edici bir Etrafımızda yankılanan *çıtırtı* ve ardından hırsızdan gelen yüksek, feryat dolu bir çığlık. "Kaçın," diye homurdandı küçük adam.

Hırsız, yeni kırılmış ellerine rağmen, başı öne eğik ve sesi acıdan boğuk bir şekilde bizden uzaklaşarak Jamaica Caddesi'nin güvenli yoluna doğru koşmaya başladı.

Karşımdaki ufak tefek ve az önce tanık olduğum vahşi ses tonu ve hareketleriyle tamamen çelişen figüre bakakaldım. Saldırganımın gidişini izlerken önümdeki son derece ortalama ve orta yaşlı yüzünde bir hoşnutsuzluk ifadesi vardı.

"Efendim, ben-ben bilmiyorum-"

"Şiddetim için özür dilerim Bayan Nix," dedi küçük adam ve çenem yine düştü.

Şimdi, hırıltılar ve hırıltılar olmadan, ona sükûnet gelmiş gibi görünürken, bu sesi tanıdım. Büyük beyaz eldivenlerden biri yukarı, yukarı ve yukarı uzandı -uzayın karmaşasına göz kırptım- ve sonra silindir şapkasını başından kaldırarak beyaz dişleri ve sarı gözleri ortaya çıkardı.

"Hunter," dedim nefes nefese, elim hızla atan kalbimin üzerinde durmak için yükseldi. "Bu *dünyada* ne burada ne yapıyorsun?"

Eğildi ve bu da tanıdıktı, ta ki şapka kafasına geri dönene ve bir kez daha minyon ve dikkat çekici olmayan küçük bir insan olana kadar. Bu tür illüzyonların daha önce de kullanıldığını görmüştüm ama bu seferki özellikle iyiydi ve görünüşüyle şok edici bir şekilde çelişiyordu - bu orkun zenginliğinin bir başka işareti.

"Küstahlığım için beni bağışlayın ama sizin ve arkadaşınızın şehirde tek başınıza seyahat ettiğinizi fark ettiğimde güvenliğiniz için endişelendim. Korkarım haklı olarak," dedi.

Son beş dakikanın şaşkınlığı dilimi çözmüştü ve neredeyse onu düzeltiyordum. Kendimi koruyabilecek kapasitedeydim, özellikle de burada, yeşil alanda, her ne kadar maruz kalma riskine değmese de.

Hunter derin bir nefes alarak, "Ancak, sanırım artık sizinle kapınıza kadar yürümeme izin vermeniz konusunda ısrar etmek zorundayım," diye devam etti. "Daha ileri gitmek yok. Sizi zorlamak niyetinde değilim. Sadece güvenliğinizi istiyorum, Bayan Nix."

"Hazel." O anki şaşkın sersemliğimden sıyrıldım. "Lütfen, bana Hazel de."

Tekrar eğildi ve ben de onu karşılamak için ilerlerken gergin bir kahkaha attım. *Seni takip etti!* diye uyardı endişeli bir ses. Ve eğer araya girmeseydi neredeyse sırrımın kanıtını görecekti.

Hunter tutmam için kolunu uzattı ve benimkinden bu kadar aşağıda görünen bir kolun tutunmak için hafifçe yukarı uzanmamı gerektirmesine anlam vermek için başka tarafa bakmam gerekti.

Bu orktan korkmak için bir nedenim var mıydı? Açık davetime rağmen tiyatrodan aceleyle ayrılmıştı. Ve benim adıma devreye girmişti. Ama beni eve kadar takip etmesi.

"Yardımanız için teşekkür ederim," dedim dönen düşüncelerimi örtmek için.

"Arkadaşını köşeye kadar uğurladım ama keşke şimdi seninle kalsaydım," dedi Hunter ve ben de illüzyonun dudaklarının kaşlarını çatarak aşağı doğru döndüğünü görmek için öne doğru eğildim.

"İyiyim," dedim, kolunu sıkarak ve gözlerimle tadını çıkarmasam bile ellerimle iriliğine hayran kalarak. "Tam zamanında geldin."

"Cüzdanınız-"

"Sadece birkaç kuruş kaybettim," dedim, alay ederek devam ettim. "Soyunma odamdan çıktıktan sonra fikrini mi değiştirdin?"

Yola yaklaşıyorduk ve hava, küçük komik adamın yüzünde Hunter'ın teninde henüz fark etmediğim bir kızarıklık görebileceğim kadar aydınlıktı.

"Benim hatam, biliyorum, ama eğer acil bir tehlike olmasaydı seni varlığımdan haberdar etmek gibi bir niyetim yoktu-" Hunter'ın sözleri kekeleyerek onun yanına eğildim ve şakağımla omzunu buldum. Stepney Yolu'nda küçük bir trafik vardı ve geçmesine izin vermek için durduk.

"O zaman seni ışığa zorladığı için saldırganıma minnettar olmam gerekecek sanırım," dedim usulca ve Hunter kaskatı kesildi.

"Bayan Nix, o adam-"

"O kadar kolay ayrılmamamızı sağladı. Daha erken gitmeni *istemedim*, biliyorsun," dedim. Küçük adamın yüzüne bakıyordum ve Hunter'a nasıl görüldüğünü merak ediyordum.

Wellesley Caddesi'ne giden yolu birlikte geçerken sessizdi.

"Korkmuyordun," dedi Hunter ve bu sefer susma sırası bendeydi. Yine kaşlarını çatı. "Bu tür saldırılara alışık olduğun için mi?"

"Hırsızlık, evet," dedim. "Evde iki cüzdanım daha var. Onları artık eski kumaş artıklarından kendim yapıyorum, böylece para kaybetmek zorunda kalmıyorum." Kaşları daha da çatıldı. Wellesley'de dairemin yakınında hiç lamba yoktu ve dışarıda kimseden iz yoktu ve şapkayı kafasından çekip yüzüne tekrar bakmak, o sarı gözlerin her kelimeyle daralmasını veya aydınlanmasını izlemek istedim.

"Tiyatroda pek çok şey öğreniriz. Ve bunların çoğu sahnelerimiz için. Ama Bay Reddy ve Myra aynı zamanda çok daha güçlü bedenlerin elinden nasıl kurtulacağımızı da öğrenmemizi sağlıyor. Kendimizi nasıl koruyacağımızı," dedim.

"Seni tehlikeye atmamayı tercih ederim," diye mırıldandı

Hunter. "Bu benim kapım," dedim onu durdurmak için çekerek.

Hunter benim küçük tuğla binama baktı, kaşlarını çatarak birinci kattaki loş pencerelere baktı.

"İlk kat benim," dedim, neden paylaştığımdan pek emin değildim.

Tiyatrodaki kızların çoğu sadece kadınların kaldığı ve çalışma saatlerinin hafif olduğu bir pansiyonda kalıyordu ve Beth gibi birkaçı da gece yarısına kadar neden dönmediğimizi merak etmeyen Doğu Yakası fahişeleriyle aynı evi paylaşıyordu. Bildiğim kadarıyla yalnız yaşayan tek kişi bendim ve ani bir oda arkadaşı akınından kaçınmak için bu gerçeği kendime sakladım.

"Dinlenmen için seni yalnız bırakmalıyım," dedi Hunter, o aldatıcı büyüklükteki beyaz eldivenli elini yanağıma doğru uzatarak, başparmağıyla beni irkilten hassas bir noktayı sıyırdı. Tokadı çoktan unutmuştum ama o noktaya doğru hırladı.

"İçeri gelebilirsin," derken buldum kendimi. "Bize... çay yapabilirim." "Uzun bir gece geçirdiniz, Bayan Nix-"

"Hazel."

"-ve seni dinlenmen için yalnız bırakmalıyım," diye gürledi Hunter o eğlenceli kısa illüzyonuyla.

Reddetmesini ne kadar sinir bozucu bulsam da, bunda hoşuma giden bir şey de vardı. Onu içeri sürüklemek ve yatağıma atmak istedim. Aynı zamanda bu nadir kibarlık ve düşünceden dolayı gurur duymak istiyordum.

Elimi dudaklarına götürdüğünde uzlaşmaya karar verdim. Benim binamla hemen önündeki bina arasında karanlık bir oyuk vardı ve Hunter onu görünmeyeceğimiz gölgelere doğru çekerken sadece homurdandı. Onu karanlığa iterken şapkasını kafasından çıkardım, yüz hatlarındaki belirgin şaşkınlık ifadesi karşısında sııttım, gözleri parlıyordu ve yüzüme sabitlenmişti. Ayak parmaklarımın ucuna kadar yükselirken bile yakasından tutup onu bir santim kadar aşağı çekmem gerekti ama emrimle o

kadar kolay hareket etti ki.

Bir orku öpmek aynı anda hem basit hem de ilginç bir bulmacaydı. Dişler ilk başta tahmin edebileceğinizden daha az karmaşıktı. Orkların ağızları geniş ve dudakları dolgundu. Avcı

bulmacayı daha da kolaylaştırdı, ağzımın onunkine ilk dokunuşunda dondu kaldı, iç çekti ve dudaklarını zar zor ayırarak benimkini üstteki pelüş yastığa sardı ve usulca bastırdı.

"İyi geceler Hunter," diye mırıldandım, gözlerimi kırıştıtararak açtığım da onun gözlerimin içine baktığını gördüm.

Onu tekrar öptüm ve bu sefer karşılık verdi. Alçak ve sessiz bir inilti ağzımı titretti ve güçlü bir kol sırtıma dolanarak beni kabaca göğsüne çekti. Geniş çenesini ellerimle kavradım, özenli sakalının ipeksi pürüzsüz dokusundan etkilendim ve dudaklarımı aç bir şekilde yalayıp ağzını benimkine tam olarak bastırduğında yükseldim. Paltosu ne kadar etkilendiğinden emin olmak için fazla kalındı ama beni uzun süre kendine doğru çekti, sadece öpücüğü hafifçe kaydırđı, yavaşça verdiği nefesin küçük bir fısıltısı yanaklarımı ısıttı.

Ben gülümserken o başını kaldırdı ve bana baktı.

"İyi geceler Bayan Nix," dedi gözlerini yavaşça kırıştıtararak. "Yakında tekrar tiyatrod a görüşeceğiz."

Şapkasını ellerimden aldı, uzaklaştı ve kafasına geçirerek tekrar insan kılığına girdi. Öpücükten sonra o küçük, silik adamın bile artık daha canlı göründüğünü düşündüm.

"İçeride, Bayan Nix, böylece güvende olduğunuzu biliyorum."

Kızarma sırası bendeydi ve her adımda onun bakışlarının farkında olarak yanından hızla geçip merdivenlerden kapıma çıktım.

S K C R K T A U D I K U C k S

"A Şimdi öne doğru eğilin. Yüzünüzü eğin ve kışınızı kaldırın hanımlar," diye seslendi Myra, sahnenin aşağısındaki döşeme tahtalarında volta atarak.

En yeni iki kız onun emri üzerine titredi, ama geri kalanımız tanıdık esnemeye kaydık, sırtlar kavislendi ve kollar önümüzde uzatıldı. Önceki geceden kalan son ağrılar ve bükülmeler gevşerken yavaşça derin nefesler aldım.

"Yukarı bastırın, kalçalarınızı indirin, boynunuzu ve başınızı olabildiğince yukarı uzatın. Memeler yukarı, kızlar!"

Sağ tarafımdaki Evie'den daha fazla mırıltı ve kısa bir alay geldi. Gözlerinin yuvarlanışını yakalamak için tam zamanında ona baktım.

"Buna alışacaklar," diye fısıldadım.

Başını salladı ve ikimiz de başımızı çevirerek derin bir şekilde boynumuzu esnettik. "Beth'i gördün mü?" diye fısıldadı.

"Sadece dün gece," diye cevap verdim, başımı ters yöne çevirirken sahneyi tarama fırsatını değerlendirdim.

"Sence perde yapacak mı?" Evie sordu.

Beth, çoğunlukla provalar söz konusu olduğunda en az güvenilir oyuncumuzdu, ancak sık sık performansları kaçırdı, genellikle bir bardan çıkan bir cazibeli birkaç günlüğüne dikkatini çektiğinde. Çok tatlıydı ve çok kolay aşık oluyordu ama tiyatronun kızları serbest bırakmaya gücü yetmiyordu. Şirkette çalışan tüm insanlar sır saklayan, dil bağlayan büyülerle büyülenmişti ama bir büyü bile yeterince zaman geçtiğinde çözülebilirdi. Hayır, tiyatroya bir kez katıldığınızda, insanların hemen arkasında var olan diğer dünya hakkında dudaklarınızı mühürlediğinizden emin olmak için yerleşmek için iyi bir canavar bulana kadar kalırsınız. Bu yüzden Beth'in devamsızlıkları birkaç gün içinde geri döndüğü sürece affediliyordu.

"Genelde öyle yapar," dedim. "Çaya kadar bekle."

"Şimdi sırtüstü yatın kızlar, partnerleriniz için bacaklarınızı açabildiğiniz kadar açın!" Myra seslendi ve hepimiz battaniyelerimizin üzerinde yuvarlandık, bacaklar havada ayrıldı. "Dizlerinizi bükün, güzel açık kalçalar istiyoruz. Bu gece sikişin ortasında kramp girmeyecek çünkü gösteri esnemeniz için durmayacak!"

"Eğer ortaya çıkmazsa şaplak sahnesinde sıkışıp kalacağım," diye tısladı

Evie. "Su içmeye başlasan iyi olur," dedim omuz silkerek.

Hepimiz bazen boşluğu doldurmak zorundaydık. Gösteri devam etmeli.

ÇAYDAN SONRA ve o gün için bir yığın tamirat yapıldıktan sonra gerçek ortaya çıktı.

"Gelmiyor," dedi Alexa, ortasındaki kadife korseyi kaldırıp aynada kendini inceleyerek. "Şafak sökene kadar bir beyefendinin yatağında yüzüstü, kış üstü yattığını garanti ederim."

Biz kızlar -ve ara sıra erkek ve insan yurttaşımız Hugh- ışığın en iyi olduğu salonda, çay ve perde arasında toplanır, birbirimizi toplar, birbirimize takılır, birlikte çalıştığımız canavarlar salonları doldurmadan önce birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarırdık.

"Bu gece üç sahnesi var!" Margaret ciyak ciyak bağırdı. Yeni işe alınanlardan biriydi ve ilk birkaç haftasında tüm sahne görevlileri arasında etkileyici bir örnekleme yapmıştı. Tüm canavarlara karşı nazik ve hevesliydi ve eğer aşık olmazsa, şirkette uzun süre kalabilirdi.

"Sürekli sahne değiştiriyoruz, her şey yoluna girecek," diye onu temin ettim. "Ama Myra'ya kim söyleyecek?" Evie sordu.

Elimdeki terliğe sertçe baktım ama salondaki her bakışın yavaşça bana doğru dönmesini görmezden gelmek imkânsızdı.

"Onları en iyi sen tanıyorsun Haze," dedi Alexa, sesini yumuşatarak ve başını omzuma koymak için eğilerek. "Ayrıca, ipek rolünü üstlenen de sen olacaksın."

Beth küçük, hafif ve saçma bir şekilde cesurdu. O ve Ronan, Ronan'ın gücüne ve Beth'in esnekliğine dayanan erotik bir hava gösterisi ayarlamışlardı, ancak eğitimsiz bir göze zarif ve yetenekli görünüyordu. Beth'in yerini tutamayacak kadar uzun boyluydum ama diğer kızlardan hiçbirisi seksin ortasında, yerden yirmi metre yüksekten Ronan'a güvenmezdi.

"Evie şaplak atmaya takılıp kalacak," diye devam etti Alexa, uzun koyu kahverengi saçlarını omzunun üzerinden fırçalayıp düşünürken onları bükerek. "Christine ve Isabella'nın geceleri zaten dolu, yani onlar yok."

Diğer iki yeni acemi hevesle başını salladı. Onlar ve Margaret arasında Margaret en iyisiydi. Christine canavarlara alışmıştı ama daha müstehcen sahnelerde tereddüt ediyordu. Isabella'nın bulabildiği en zararsız canavarla olabildiğince çabuk anlaşılabileceğini düşünmüştüm, çünkü alışılmadık özelliklere sahip olanlara burnunu kırıştırırdı.

Alexa omuz silkerek, "Margie bugün zinde görünüyor, eminim şovun ortasındaki çılgınlıkta iki kişiyi halledebilir," dedi.

"İki... iki *sik* mi?" Margaret fısıldadı, kahverengi gözleri kocaman olmuştu.

"Aynı anda mı?" Evie tembelce, "Biri ağızda," diye önerdi.

Margaret'in ağzı sanki bu fikri şimdiden test ediyormuş gibi açık kalırken ve Christine gergin bir şekilde kıkırdarken Alexa'yla aynı sırtışı paylaştım.

Alexa omzumu dürttü ve yalvaran gri-mavi gözlerle bana bakarak, "Myra planı önceden hazırlarsan bunu daha iyi karşılayacaktır," dedi. "Seninle bir ortak gibi konuşuyor. Geri kalanımızla ise ayak altında dolaşan çocuklarmışız gibi konuşuyor."

"Kendi adına konuş," diye alay etti Evie, koyu renk buklelerini toplarken.

"Ne kadar uzun süre kalırsanız ve ne kadar az sorun çıkarırsanız, Reddy ve Myra sizi o kadar çok sever," dedim yeni kızların hatırı için.

Evie, "Ve Hazel onların favorisi çünkü herkesi becerebiliyor ve her zaman işe zamanında geliyor ve asla misafirlere aşık olmuyor," diye ekledi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve üzerine tünediğim masadan kaydım. Konuklardan hiçbirine aşık olmamıştım, bu doğrudu, yine de birkaç kez baştan çıkmıştım. Ama konuk canavarlar giderdi ve sahne görevlileri heyecanlı yeni bir kızı deneme şansına asla karşı koyamazdı. Şirkette yeni erkeklere yavaş yavaş ısınmam uzun sürmedi, en azından sahne dışında. Bazı kızlar, Alexa gibi

şakacı ve çekici olanlar, bir ya da iki müdavim buldular ve sahneye adım atmak kadar kolay aşık oldular.

o sıcak spot ışığında merkez sahnede.

"Misafirlerden hoşlanmamız kötü mü?"

Christine sordu. Alexa, "*Hepimiz konukları seviyoruz,*" dedi.

Koridorda Reddy'nin ofisine doğru yürürken Evie, "Onlardan pek hoşlanmıyoruz," dedi. "Misafirler genellikle buradayken becerebildikleri her kızı becermeye çalışırlar. Kiskanamazsınız ve birinden hoşlanıyorsanız ve bir sahne için başka biriyle eşleştirilirlerse kıyameti koparamazsınız."

Alexa, "Ve size onlarla birlikte olmak için tiyatrodan ayrılmanızı istediklerini söyleseler bile, araba kapıya gelene ve çantalarınızın nerede olduğunu sorana kadar buna inanmayın," diye onayladı.

Durdum ve tanıdık kapıyı çaldım, başımı çevirip dinlemek için eğildim. Bay Reddy ve Myra'yı iş üstünde yakalamak tiyatroya ilk geldiğim zamanlardaki kadar sık rastlanan bir şey değildi ama yine de oldukça sıradan bir şeydi. Kurnaz bir çift değillerdi.

Myra içeriden, "O sürüngene defolup gitmesini söylediğini sanıyordum," diye çıkıştı.

"O her seferinde hayır diyebileceğim türden bir adam değil, Missy. Bu en kolay uzlaşmaydı." "Senin için belki! Kızlar için değil," diye tısladı Myra.

Burnumu sokmamalıydım. Çift arasındaki kavgalar o kadar yaygındı ki, kapıyı kapalı tutma zahmetine bile girmezlerdi. Şimdi tıslıyor ve fısıldaşıyorlardı ve merak içimi kemiriyordu. Bizden sakladıkları ne gibi sırları vardı?

"Hazel halledebilir," dedi Reddy yumuşak bir sesle, arkamdaki kızların konuşmaları arasında neredeyse kaybolmuştu.

Doğrudum ve casusluk yapmakla ilgili tüm çekincelerim ortadan kalktı.

"Oh, yapabilir mi? Hep böyle söylüyorsun! Zaten her gece o kızı iliklerine kadar çalıştırıyorsun, Red." "Myra-"

"Hayır. Beni dinle. Yorulmaya başladı. Ve haklı olarak. Ona güzel bir ev ayarlayacak ve bütün gün ona tapacak iyi bir adam bulacağım. Tercihen ağzıyla."

Alnımı hafifçe kapı pervazına yasladım, Myra'ya duyduğum minnettarlık içimi ısıttı.

Be

n. Reddy içini çekerek, "Bunu atlattıktan *sonra* onu bulduğunuz sürece sorun yok," dedi.

"Oh, Reddy. Umarım ne yaptığını biliyordur," dedi Myra, sesi de aynı derecede yorgun geliyordu. "Eğer bilmiyorsam, bana söyleyeceğini biliyorum, aşkım."

İçeriden boğuk bir ses geliyordu ve beklediğim her şeyi deşifre etmeye çalışıyordum.

duydum. Reddy, Myra'nın itiraz ettiği bir misafirin şirkete katılmasına izin vermeyi kabul etmiş miydi? Benimle eşleştireceği birini mi? Kızgınlık ve kabullenme aynı anda içimde yer değiştiriyor gibiydi. Reddy ve Myra'nın endişeleri varsa, tüm kızlar arasında en iyi seçim ben olurdum ve bana bir şey olmazdı. Ben onlardan daha iyiyim.

Bir sandalyenin sürtünmesinden sonra ve çiftin fazla aşk yaşamasına vakit kalmadan kapıyı çaldım.

"Kim o?" Reddy havladı. "Hazel."

"İçeri gel tatlım," diye seslendi Myra.

Birkaç yıl önce Myra, Bay Reddy'den ofisinde kendine ait bir masa istemişti ve sonunda kabul edene kadar tiyatrodan üç hafta boyunca soğuk bir atmosfer yaşanmıştı. Kapıyı açtım ve odanın sol köşesindeki küçük ama düzenli masaya doğru adım attım, Reddy'nin eski devasa masası ters yönde geri çekildi.

"Beth geldi mi?" Ben içeri girerken Myra sordu.

Ne o ne de Reddy tartıştıklarına dair herhangi bir işaret göstermediler ve az önce benim hakkımda konuştuklarını bilmeseydim, tahmin edemezdim.

"Gelmedi. Evie'ye şaplak attırıyoruz, Margaret grup gösterisi için iki horozu eğlendirmek konusunda tavsiye alıyor ve ben de Ronan'la ipekleri yöneteceğim."

Reddy masasından kıkırdadı ama karaladığı defterden başını kaldırmadı ve Myra iç geçirmeden önce bir an bana göz kırptı. Gülümsedi ve ben de bakışlarındaki hüznü hayal edip etmediğimi merak ettim.

"Teşekkür ederim Hazel. Her zamanki gibi her şey senin elinde," dedi Myra.

"Her zaman öyle yapar," diye yineledi Reddy ve Myra benden uzaklaşmadan önce irkilerek başını salladı. "Aferin kızıma, Alexa'ya da söyle kovalamaca sahnemi çeksın. Bir kez olsun rahat bir geceyi hak ediyorsun," dedi Myra.

dedi.

Reddy masasından başını kaldırıp Myra'nın sırtına baktı ama hiçbir şey söylemedi ve ben de kapıyı arkamdan tekrar kapatarak dışarı çıktım.

The Company of Fiends'ın hava gösterisinin asıl püf noktası güç ya da uzun ipek akıntısını vücudunuza doğru bir şekilde nasıl saracağınızı bilmek değildi. Bildiğim kadarıyla Bay Reddy bir keresinde bir karnavalda düzgün bir hava gösterisi görmüş ve bunu tiyatronun rotasyonuna dahil etmeye karar vermişti. Sonuçta, uçabilen oyuncularınız varken iş ne kadar zor olabilirdi ki?

Hayır, bizim ipek versiyonumuzun en önemli kısmı Ronan Fuchs'a güvenmekti.

Bir şeytana güvenmek her zaman riskliydi. Ronan her an beni düşürmek için spontane bir dürtüye kapılabilirdi, sırf seyircilerin nefesini kesmek ve benim çılgılık atmam için. Bu tür dramalar için bir yeteneği vardı. Gösteriyi bu kadar iyi yapan da buydu. Ama bir şeytanın yaramazlığı zalimce değildi, özellikle de Ronan'ınki. Her zaman ortağını yakalar.

Yine de, beni baş aşağı tutarken boynuzlarına hayatım buna bağlıymış gibi tutundum, ipek ve uzun siyah dili beni kıkımdan klitorise kadar yalarken elleri belime sarıldı.

O dilini içime sokup seksime karşı hırlarken, spot ışığının kör edici parıltısında gözlerimi kocaman açarak nefes aldım ve kıvrandım. Ronan'ın kanat çırpışlarından birinin hafif gücüyle yavaşça dönüyorduk. Sahne için tüm notları hatırlamaya çalıştım -vücudunu uzat, ayak parmaklarını göster, bacaklarını onun sırtına dolayarak güzel bir resim yap- ama Ronan tepkilerimi işe odaklanmama izin vermeyecek kadar iyi biliyordu. Ayak parmaklarım kıvrılmaya başladığı için sivrilmişti ve şu anda içimde yarışan bir orgazmın ısıltılı bıçağı yüzünden sırtım kavisliydi.

Ronan benden ya da kendinden memnun bir şekilde guruldarken nefes nefese kaldım ve inledim. Umurumda değildi. Ben titrerken o beni yaladı, bacaklarım onun etrafındaki sarmaldan kaymaya başladı. Çekildi, burun buruna gelene kadar beni göğsüne doğru kaydırды, horozu şimdi kaygan seksime çarpıyordu.

"Tadın ork dölüne benzemiyor," dedi çıplak dişleriyle gülümseyerek - sahnede birbirimizle iletişim kurmak için her zamanki yöntemimiz.

Bu sözler karşısında nefesim kesildi, sahnede aniden kahkahalara boğulmaktan korktum ve Ronan içime girmeden önce uzanıp belimdeki ipeğin sarmalını gevşettim. Havada döndüm ve seyircilerden gelen bir şaşkınlık çılgılığı ve büyük bir soluğun ardından Ronan arkamdan sahnemin zeminine doğru zarif bir savruluşla daldı.

Beni zengin mavi kumaşın dönen kuyruğundan yakaladı, onu kavradı ve sonra beni belimden yakaladı. Ronan bizi güvenli bir yere uçururken, aşağıdaki seyirciler sevinçle kükreyip alkışlıyorlardı.

"Cesurca," dedi. İpeği belimden çözdü ve oturmam için bir beşik oluşturdu,

ve sonra ipeğin gevşek ucunu kırıslara fırlattı, orada başka bir şeytan tarafından yakalandı ve bağlandı.

"Çok utangaç bir orktu," diye cevap verdim geniş gülümsememle, Ronan'ın elleri sırtımı desteklerken. Ronan üzerimde gezinirken gerindim, karnım beni dik tutmak için sıkılaştı.

"Utangaç bir ork mu?" diye sordu. "Hiç böyle bir şey duymadım."

"Sanırım bu gece burada olabilir," dedim, seyircileri inceliyordum ama bize doğrultulmuş ışığın parıltısından hiçbir yüzü net olarak seçemiyordum. Bu bildiğimiz bir sihirbazlık numarasıydı; o ışığa körlemesine bakınca koltuklardaki canavarların çoğu onlara baktığını sanacaktı.

"Bacaklar," dedi Ronan.

Bacaklarım onun etrafında gerildi ve ipek beşiğin iki yanına tutunarak yukarı uzandım. Ronan bana şakacı bir uyarıyla göz kırptı ve sonra beni kendine çekerken kanatlarını çırpı, kalçalarını savurup sikini içime sokarken havada ani bir takla attık.

Seyircilere doğru ilerleyip taklalar atarak sallanırken kahkahaya dönüşen kırık bir çığlık attım. Beth ufak tefek ve zarıftı, bu yüzden Ronan'la birlikte dramatik ve güzel bir şey ortaya çıkarmışlardı. Ronan ve *ben ise* birlikte olduğumuzda *oynamaktan* kendimizi alamıyorduk, bir sahnenin ortasında kahkaha atmaya karşı koyamayacak kadar iyi arkadaştık.

Hiç fark etmedi. Havada sallanırken seyirciler tezahürat yaptı, Ronan'ın sallanma hızı yavaş ve harika bir şekilde derindi, bizi yönlendirmek için kanatlarını kullandı, böylece bir yönde döndük ve diğerinde iki kat daha hızlı çözüldük. Rahatladım, omuzlarımın ve başımın sarkmasına izin verdim, kontrolü Ronan'ın yetenekli ellerine bıraktım, beni becerirken ve uçarken, bizi ileri geri sallarken, dönerken ve dönerken. Sahnenin köşesinde Nireas bizi izliyordu, parmakları tuşların ve pedalların üzerinde geziniyor, hareketlerimizden bir melodi çıkarıyordu.

"Ondan hoşlanıyor musun?" Ronan fısıldadı. Gözlerimi kırıştırdım ve neredeyse kaskatı kesildim, kendimi rahat ve seyirciler için zarif kalmaya zorladım. "Ork patron."

Oh. Hunter'ın beni eve kadar takip edip kurtardığını kimseye söylememiştim ve bir seks sahnesinin ortasında dişlerimin arasından konuşmanın sırası değildi. "Tatlı birine benziyor. İyi öpüşüyor."

Görünüşe göre Ronan'ın buna söyleyecek bir şeyi yoktu ve ben de Nireas'ın müziğinin temposu hafifçe artarken onu karşılamak için sallanarak gücümü test ettim.

Ronan üzerime eğildi, göğsünü benimkine bastırdı ve nefesim kesilene kadar kendini klitorisime dayadı.

"*Onu* kastettiğimi sandın," diye fısıldadı kulağıma, bakışlarıyla orgu işaret ederek. "Bizim müzikal devimiz."

Gegenees, diye düzelttim, ama sadece kendime. Nireas da bir tür devdi sanırım, ama onunki eski bir Yunan ırkıydı.

"Seni izliyor," diye devam etti Ronan.

"Bizi izliyor," diye cevap verdim, kalçaları kabaca benimkilere çarparken nefes nefese kalmıştım, ipekler avuçlarımda titriyordu. "Zamanlama için."

"Hayır, deli. O *seni* izliyor. Kimsenin zamanlaması umurunda değil. Beth'i izlemiyor," diye kulağıma tısladı Ronan, konuşmasını seyircilerden gizlemek için çeneme sokuldu.

Nireas izliyordu, karanlık bakışları oynarken benimkileri tutuyordu.

"Her sahnede seni izliyor, provada, sahne arkasında seni izliyor."

"Dur," diye fısıldadım.

"Onu becerdin mi?" Ronan sordu.

"Hayır."

Nireas, müzik çalmak dışında tiyatroy   in sadece bir sahne yaptı ve bana hiç teklif gelmedi.

bir parçasıydı. Bunun Nireas'ın kasıtlı olarak yaptığı bir küçümseme olduğundan şüpheleniyordum, sekiz yıl boyunca benden vebadan kaçır gibi kaçmasıyla oluşan yapbozun bir başka parçasıydı bu, ama bunu söylemek istemiyordum.

"Bahse girerim iridir. Tam senin tipin," diye gürledi Ronan kulağıma ve kalçaları bana çarparak dudaklarımdan yüksek bir çığlık ve orgdan yankılanan bir nota çıkardı. "Seni hemen oraya uçurayım mı? O güzel, ıslak amcığını onun suratına fırlat ve-"

"Dur," diye tısladım, Ronan'ın kanatlarının özellikle hassas olduğu tabanına tutunmak için ipekleri serbest bıraktım.

Bağırdı, eğildi ve o tehlikeli fısıltıları kulağımdan uzaklaştırdı. Kanatlarının köklerini sıktım ve itiş gücü daha da arttı. Sırtımı serbest bıraktı, beni kığımın etrafındaki ipeklerden sallanmaya bıraktı, horozu daha derine battı. İkimiz de inlerken seyirciler alkışladı, zarif ve yavaş olması gereken şey sert, beceriksiz ve kararlı, neredeyse hayvani bir hal aldı.

Ve lanet olsun, ama Ronan haklıydı -Nireas'ın bakışları hissediliyordu, Ronan'ın bana çarpmasını izlerken alnında bir konsantrasyon ya da endişe kıvrımı vardı. Daha da kötüsü, biliyordum. Nireas'ın izlediğini hep biliyordum.

İzledi ama asla dokunmadı, yine de bakışları neredeyse yeterliydi. Göğüslerimi okşuyor, dudaklarımda üzerinde geziniyor ve saçlarımda diplerini çekiyordu; o oynarken ve beni incelerken melodiyle yazılmıştı.

"Seni istiyor ve sana dokunmayacak," diye tısladı Ronan bana doğru. Titremeye başladım, ellerim Ronan'ın sırtından kaydı.

"Ronan, lütfen," diye inledim.

"Göster ona Hazel. Sahip olmayı reddettiği şeyi göster ona." Ronan ipekleri ve kanatlarının sert vuruşunu kaldıraç olarak kullandı ve bizi birbirimize çarptırdı.

Kollarım geriye düştü, bacaklarım açıldı ama sallanıyordu ve ben bir kavis çizerek asılı kalırken, vücudum gerilirken ve bitirişimin gücüyle neredeyse kırılırken seyircilerin sesi org müziğinden gelen fırtınanın altında kaldı. Ama gözlerimi kapatamıyordum.

Nireas izlerken olmaz.

A I A M P O S T F V E Y A A S P O T I I G H T

I Soyunma odamın perdesi kırırdandığında donup kaldım, içeri girdiğinde Ronan'ı tokatlayacak mıydım yoksa onu şezlonga sürükleyip aptal gevezelikleriyle bana işkence edemeyecek kadar acı çekene kadar sikine mi binecektim merak ediyordum.

Ama kumaşı bu kadar çekingen bir şekilde kenara iten Ronan değildi. Tabii ki değildi. İfrit davetiye olmadan içeri dalar mıydı?

"Merhaba, Bayan Nix, ben-"

"Avcı!" Diye bağırdım, ileri atıldım ve beyefendi orku benimle birlikte odanın içine sürükledim. Ronan'ın yalnız bırakacağı tek sınır, bir patronun ziyaretini bölmektir, çünkü Myra onu yakalarsa kanatlarında delikler açardı.

Kolunu çektiğimde Hunter'ın gözleri irileşti ama tökezleyerek dar odaya girdi ve perde arkasından kapandı. Önceki geceden kalma mumumu değiştirmiştim ve Hunter'ın gölgesi tuğla duvardan tavana doğru yükseliyordu.

"Bu gece burada olmanı umuyordum," dedim, Ronan'ın alayını düşündükçe kendi kızarmamın farkındaydım.

Hunter bana kısa bir süre öylece baktı, bu açıklama karşısında o kadar şaşırmıştı ki konuşmayı unutmuş gibiydi. Kulağına eğildim, seyirciler arasında onu aradığımı fısıldamaya hazırdım, bakalım bu cilveye nasıl karşılık verecekti, o sırada kelimeler ağzından döküldü.

"Bu akşam size ve tabii arkadaşınıza arabamı kullanmayı teklif edebileceğimi düşündüm," dedi, ikinci kısmı sonradan hızlıca ekledi.

"Arabada olacak mısınız?" Sırıtarak sordum.

Bana göz kırptı ve bakışları cübbemin sarktığı omzuma kaydı. "Yürümekten mutluluk duyarım, bu yüzden sen ve diğer genç kadın-"

Güldüm ve ellerimin Hunter'ın kollarını okşamasına izin verdim, tüm o kumaşın altında saklı bulduğum kaslara hayran kaldım. Dokunuşumla sertleşti ve ona doğru eğilmek için öne doğru adım attığımda, elleri yanlarımızda asılı kaldı.

"Beni yanlış anladınız efendim. Yine kapımda bana eşlik edeceğinizi *umuyordum*," dedim. Hunter'ın gülümsemesi içtendi ama gergindi ve ben de onu alay etmekten vazgeçirdim. "Beth bugün tiyatroya gelmedi, bu yüzden sadece ben olacağım ve bu gecelik işim bitti. Şuraya otur, üstümü değiştireyim ve hemen gidelim."

"İyi değil mi?" Hunter şezlonga otururken sordu ve ses tonundaki gerçek endişe beni şaşırttı.

Bornozu çıkarırken aynada onun yansımasını izledim, bir elbise bulmak için tamir yığınlarını karıştırıyormuş gibi yapmamı izlerken yüz hatlarında yine o keskin açlık belirdi.

"Güvenilmez biri. Muhtemelen eve dönerken sevgililerinden birini bulmuştur ve bugün işe gelemeyecek kadar yorgundur," dedim omuz silkerek ve sonra bir taburenin altını karıştırmak için eğildim, kirpiklerimin arasından Hunter'ın siyah pençelerinin pantolonunun dizlerine saplanışını izledim, bakışları kışıma sabitlenmişti.

"Sen-" Sesi hırıltılı çıktı ve tekrar konuşmadan önce boğazını temizledi. "Son selamını sık sık kaçıırıyorsun."

Bu bir soru değildi. Hunter son birkaç aydır beni izliyordu.

Tekrar ayağa kalktım ve aynamın önündeki cılız sandalyenin üzerine örtülmüş elbisemi gördüğümde nefesim kesilmiş gibi yaptım. "Evet," dedim, ona sekiz yıldan sonra perde çağrısının gereksiz bir angarya gibi gelmeye başladığını söyleyip söylememeyi tartışırken. Temizlik yapıp gitmeye hazırlanmak, şirketin geri kalanıyla birlikte merdivenleri inip çıkmaktan daha kolaydı.

"Alkışları diğerleri kadar önemsemiyorsunuz," dedi.

Şaşkınlıkla duraksama sırası bana gelmişti ve tepkimi elbisemin eteğinin altına sakladım, bedenime doğru ilerledim. "Sanırım... seyirci ne olursa olsun bir gösterinin sonunda alkışlayacaktır," dedim ve düşünürken elbisemin belini düzelttim. "Sadece biraz eğlenmiş olsalar bile. Ben bir sahne sırasında gelen tepkileri tercih ederim - soluk soluğa kalmaları ya da alkışları, hatta kahkahaları. Bunlar sıraya konmaktan ziyade dürüst ve... *benim* için."

Söylemek istediğimden çok daha fazlasıydı, seyircilerimin hayranlığına olan sessiz takıntım. Onların bakışlarına, onaylarına duyduğum ihtiyaç, içimde öyle derinlere gömülmüş bir özlem ve açlıktı ki, kalbimin her atışında sıkışıyor gibiydi. Boğazımı temizledim ve düzensiz bir nefes alarak başımı salladım. "Kaç düğme ilikleyelim, hmm?"

Hunter'ın önünde döndüm ve ona düğmeleri açık elbisemi sundum. Şezlong gıcırdadı ve Hunter'ın vücudu sırtımda sıcacıktı. Pençelerinin omurgamın alt kısmına attığı ilk hafif çizikle nefesim kesildi.

"İstersen onları açık bile bırakabiliriz," dedim saçlarımı omzumun üzerinden çekmek için uzanarak. O düğmeleri yerine ilikledikçe elbisemin beli daha da sıkılaştı. "Sanırım beni kızdırmaya çalışıyorsun, Bayan Nix."

Yeşil alnındaki konsantrasyon çatlağından etkilenecek başımı çevirdiğimde sırtıtmama engel olamadım. "Eğer ciddi değilsem bu sadece alay etmektir, efendim."

HUNTER'IN VAGONU sıcak ve rahattı ve yanıma oturma davetimi görmezden geldi, ben de başımı yastıklı tarafa yasladım ve karanlık pencereden Londra'nın geçişini izledim. Tılsımlı kılığına bürünmemişti -vagon da mahremiyeti için hecelenmişti- ve başka bir yaklaşımda bulunmadan bana bakmaktan memnun görünüyordu.

Myra'nın bu orkun pek de yaşlı olmayan yaşında benimle ilgilenecek "iyi bir adam" olmasını umduğunu biliyordum ve ilgi belirtileri olduğundan emin olsam da, Hunter biraz bulmaca gibi görünüyordu. Daha önce sadece *izlemekten* hoşlanan bir ork duymamıştım ama belki de durum buydu. Keşke nasıl soracağımı bilseydim.

"Hep Londra'da mı yaşadınız?" Asfalt yollarda ilerlerken sordum, kanalizasyonlardan gelen bulanık sis arabanın tekerleklerinin etrafında yuvarlanıp dalgalanıyordu.

"Hayır, benim türüm buranın çok kuzeyindeki ormandan geliyor," dedi ve sonunda pencereden dışarı bakıp kaşlarını çatarak etrafımızdaki şehre baktı. "Troller gibi. Ya siz?"

Stepney Green Park'tan Jamaica Caddesi'ne dönüyorduk ve ben tanıdık

dükkanlar ve halk evleri. "Babamın Somerset'te bir çiftliği vardı ama orayı hatırlamıyorum. Neredeyse tüm hayatım boyunca burada yaşadım."

"Peki ya baban, geri döndü mü?"

"Öldü," dedim dalgınca, yavaşça yaklaştığımız sokağın yarısındaki kalabalığı fark ederek.

"Kaybınız için üzgünüm ve bu kadar genç-"

"Hunter," dedim, görüldüğümünden daha yaşlı olduğumu söylemeden, öne doğru oturdum ve kalabalığın nerede toplandığını fark ettiğimde arabanın kapısına uzandım. "Burası Beth'in dairesi, durabilir miyiz?"

Hunter arabanın tavanına vurmaktan çekinmedi ve ben de eteğimi toplayıp şoför kapıyı açar açmaz dışarı fırladım. Kalabalık yoğundu, ama çoğunlukla parıldayan düğmeleri ve rozetleri olan siyah üniformalı polislerden oluşuyordu, hepsi Beth'in kapısına girip çıkıyordu. Yavaşça ilerledim, binanın pencerelerine baktım -bir yangın çıkmasını bekliyordum- ve sonra adamların girip çıktığı kapıya.

Hunter yanıma yaklaşp ceketini omuzlarıma atana ve bir eliyle karnıma vurarak beni durdurana kadar, polis memurlarının botlarıyla çevrili yerdeki beyaz tümseği fark etmemiştim. Bir sokak lambasının parlak ışığının altına yerleştirilmişti, alev onların işi için yüksek tutulmuştu ve kalabalığın gölgesinde bile parlıyordu.

Adamlardan biri uzanıp çarşafın parlak beyazını geri çekerek daha da parlak turuncu-kızıl saçları ortaya çıkarınca nefesim kesildi.

"Hayır." Sözcükler bir nefeste ağzımdan döküldü, gözlerim büyüdü.

Bu Beth'in saçıydı, benimkinden üç ton daha parlak ve harika bir şekilde parlıyordu. Bir fotoğrafçının kamerasının flaşı patladı ve çarşaf tekrar yerdeki cesedin başına örtülürken inledim. Ellerimle ağzımı kapattım ve Beth'in etrafını saran adamların yüzlerinden biri bir cevap verebilirmiş gibi kalabalığa baktım. Gözlerim başka bir çifte takıldı, rengini göremeyecek kadar uzaktaydı ama güzel ve yakışıklı bir yüzdeki keskin bakışlar inkar edilemezdi. Adam üniformadan ziyade takım elbise giymişti, omuzlarına dökülen ağır siyah bir paltosu ve başında geriye doğru eğilmiş melon şapkası vardı. Yüzünün yan tarafını hançer gibi kesen yüksek elmacık kemikleri ve mükemmel bir çift yay dudakları vardı, bu da şu anda bana sabitlenmiş olan çok bariz dar gözlü bakışlarından sadece biraz uzaklaşıyordu.

Hunter kulağıma, "Bayan Nix, sanırım olay yerini terk etsek iyi olacak," diye mırıldandı.

Onu hatırladığımda irkildim, yanımda geniş ve koruyucu ork yerine küçük bir insan buldum ve aptalca başımı salladım. Kalabalığın içindeki çarpıcı adamı tekrar bulmak için yeterince odaklanamadım ve sonra Hunter beni olduğum yerde döndürüp arabaya geri götürdü ve beni içeri kaldırdı.

Şimdi davetimi beklemedi, yanımdaki koltuğa sıkıştı ve ellerime uzandı. Dokunuşu parmaklarımı kavuruyordu ve harekete geçtiğimizde tekrar nefesim kesildi.

"Hepimiz... sadece bir günü kaçırdığını düşündük," dedim, kalabalığın yanından geçerken başım camdan dışarı bakmak için döndü.

İşte orada! Adam yine oradaydı, gözlerini hızla arabamıza dikmiş, Hunter'ın koruyucu büyülerinden içeriyi göremediği belliydi.

"Bu gece mi oldu?" Yüksek sesle merak ettim.

Hunter, "Soruşturma yapacağım, Bayan Nix," dedi.

Gözlerimi kırptırdım ve ona döndüm; sokak lambalarının gölgeleri insan kılığının üzerinde ürkütücü bir etkiyle ileri geri hareket ediyordu.

"Yapacak mısın?"

"Canavar topluluğu içinde bağlantılarım var elbette. Ama kılık değiştirmem polis de dahil olmak üzere insanlar arasında da iyi karşılanıyor," diye açıkladı Hunter. "Tiyatroya dönmeyi mi tercih edersiniz?"

Evet demek için ağzımı açtım. Birinin Myra ve Reddy'ye söylemesi gerekiyordu. Hunter'ın cebinden bir zincir sarkıyordu ve onu çekip çıkardığımda beni durdurmadı, yuvarlak saati açtım ve kollarımı çatarak saate baktım.

"Hayır. Hayır, yapamayız. Oraya binen sahne görevlileri dışında kimse hâlâ orada olmayacak," dedim. Ronan orada olacaktı ama bu durumda ne yapacağını bilemezdi.

Araba döndü ve ben öne, Hunter'ın göğsüne doğru eğilirken ne kadar hızlı gittiğimizi fark ettim. Ama o sıcaktı ve yazın canlı bir bahçenin toprağı gibi kokuyordu; cep saatini bırakıp ceketini ve yeleğini yumruklarımın arasına aldım. Ben onun gövdesine gömülürken kolları sırtıma dolandı.

"Evinize varmak üzereyiz Bayan Nix. Her şey yoluna girecek. Sizinle içeri kadar yürüyeceğim."

"Kal. Lütfen benimle kal," diye fısıldadım, kelimelerimdeki çatlaktan irkilerek. Hunter cevap vermeyince başımı ona bakacak kadar arkaya eğdim ve bana bakan sahte yüz karşısında hayal kırıklığına uğradım. "Eğer seni rahatsız etmeyecekse... eğer kimse seni beklemiyorsa..."

Belki de bir eşi vardı ve bir insan kızı onun için sadece bir cazibe nesnesiydi. Bu bazen oluyordu.

Ama Hunter'ın sıcak eli yanağıma uzandı ve başparmağı çenemi ve boğazımın nabzını okşadı. "Beni bekleyen kimse yok ufaklık. Emin misin?"

Gülüşüm düzensizdi, arkadaşımı yerde polisle çevrili görmenin şoku beni kaskatı, beceriksiz ve kendi derimin içinde soğuk bırakmıştı. "Emin misin? Benimle yatman için sana yalvardım Hunter."

Kaşları çatıldı ve bir kez başını salladı. "Eğer bir zorunluluk hissi varsa ya da işvereninizi memnun etmek istiyorsanız, endişelenmenize gerek yok. Tiyatroya geleceğim, çalışmalarını destekleyeceğim, ne olursa olsun-"

"Hunter!"

Araba sarsılarak durdu ve Hunter etrafımda gerinerek kapıyı açtı ve inmeme yardım etmek için elini uzatarak aceleyle aşağı indi. İfadesine karşı itirazımı yuttum.

"Benimle gel lütfen. Yalnız kalmak istemiyorum," diyerek aşağı indim ve elini elime aldım. Sakince beni takip etti, dairemi aramaya çoktan karar vermişti.

Beth öldü. Sokaktaydı.

Mahallemizin güvenli olmadığını biliyordum ama hayatım boyunca burada yaşadım. Jamaika Caddesi'ndeki bazı kötü adamlar benim büyümemi izlemişti. Her zaman burada korunduğumu hissetmiştim ama bu gerçekten doğru muydu?

Hunter'ın elini sıkıca tutarak ilerledim, ön kapının kilidini açtım ve karanlık giriş holünü ve bir köşede gizlenen tanıdık olmayan bir gölge olabileceği hissini görmezden geldim.

Hunter arkamda dikkatli adımlar atıyor, cüssesini ve ağırlığını bir yırtıcı zarafetiyle gizliyordu ama hafif bir adım bile bazı döşeme tahtalarındaki gıcırıltıları bastıramıyordu. Bu önemli değildi. Bu evde benim erdemim için isyan çıkaracak meraklı bir başhemşire yoktu ve diğer sakinler geç gelmeme alışkındı. Benim hakkımda ne düşündüklerini biliyordum ama gerçek söylentilerden çok da farklı değildi ve rahatsız edilmediğim sürece umurumda değildi.

Kapıyı açtığımda dairem soğuktu ve Hunter hemen oturma odasından geçip mutfığa girdi ve sonunda şapkasını çıkardı. Tüm kilitleri çevirmekle, dünyayı dışarıda bırakmakla ve bu orku da benimle birlikte içeriye kilitlemekle meşguldüm.

Hunter odaları ararken kapı menteşeleri ve döşeme tahtaları sanki suçluyu burada, *benim* evimde bulabilecekmiş gibi sesler çıkarıyordu. Bu düşünceyle ürperdim, perdelerin üzerine düşen

adam gölgelerini hatırladım.

ve önümdeki boş, dar şömineye baktım.

Hunter'ın yaklaşımı bana dönerken daha az aceleliydi, adımları hafif ve sessizdi. "Özür dilerim. _"

Olduğum yerde dönerek ona doğru koştum ve göğsüne çarparak aptalca konuşmasını kestim. "Gece kalacak mısın?"

Sinemadan erken çıktığıma pişman oldum ve kısa bir süre kollarını sırtıma dolayanın Ronan olmasını diledim. Beni göğsüne bastırmakta bu kadar tereddüt etmezdi ve tüm o tencere karıştırma ve sataşmalarına rağmen tanıdık geliyordu. Güvenli.

Ama Hunter sıcaktı ve saniyeler geçtikçe tutuşu daha güvenli ve kendinden emin hale geliyordu ve önceki gece parkta beni korumuştı ve şimdi bile dairemin güvende olduğundan emin oluyordu. Ronan'ı eve hiç getirmemiştim ve Hunter'la gitmemiş olsaydım belki de bu gece yalnız yürüyecek ve Beth'i kaldırımda görecekti ve-

Hunter döndü ve sol kolu beni dizlerimin arkasından kavrayıp mutfığa taşıdı. Babamın eski yatağı hâlâ köşeye sıkışmıştı, kışları onu sıcak tutacak kadar sobaya yakındı, kısmen tiyatroya katıldıktan sonra onu kaldıracak zamanı bulamadığım için, kısmen de evimin tanıdık manzarası olduğu için. Hunter durmadı. Ararken benim küçük yatak odamı bulmuştu ve şimdi beni oraya taşıyordu.

"Ben bir ateş yakayım," dedi ve beni dar yatağıma yatırdı.

Ellerimi ceketinin içine soktum ve karanlık odada bana neredeyse parlayan bakışlarını buldum. "İhtiyacımız yok."

Ceketinin düğmelerini çözüp omuzlarına geri iterken kıpırdamadan durdu.

"Bayan Nix, buna gerek yok-"

"Normalde akşam yemeği ceketinle uyumuyorsun, değil mi?" Kelimeleri hafif tutmaya çalışarak sordum ama sadece kendi sesimde içi boş bir kalite duydum.

Hunter ofladı ve ceket kollarından aşağı kayarken hareketsiz kaldı. Ceketini çıkardım ve geceliğimin beklediği köşedeki küçük sandalyeye taşıyıp koltuğun üzerine koydum.

"Mumu yakar mısın?" Geceliğime ve düğme kancama uzanarak sordum.

Elbisemi değiştirirken Hunter arkamda dolanıyordu ve döndüğümde onu neredeyse tamamen giyinmiş bir halde beni izlerken buldum.

"Uyumalısınız, Bayan Nix."

"Hazel," diye düzelttim, karşıya geçip yeleğine uzanırken gözlerim ona dikilmişti.

Bu sefer onu soymama engel olmadı ama dudakları dişlerinin dışındaki köşelerden hafifçe aşağı doğru kıvrılmıştı. "Sıkıntılısın," dedi. "Ve üşümüşsün."

İkisi de doğrudu ve soğuktan meme uçlarımda dikleştiğini ve geceliğimin içinden açıkça görüldüğünü fark etmek için aşağıya baktım.

Hunter, "Az önce korkunç bir trajediyi keşfettiniz," diye ekledi.

"Bunu düşünmek istemiyorum," dedim hızla, o beni düzeltmeden önce konuşmak için acele ediyordum. "Eğer düşünürsem, cevaplara ihtiyacım olacak. Sokağa çıkıp o polisleri geri dönüp sorayım mı?"

Hunter'ın beyaz gömleğini iterek açtım ve birdenbire ortaya çıkan derin ve hafif, taze ve eski bir dizi yara izi karşısında ağızım açık kaldı. Savaş yaraları mı? Çok tuhaf zıtlıklarla doluydu.

Büyük elleri ve nazik siyah pençeleri yüzümü onunkine doğru kaldırdı. Hunter kaç yaşındaydı? Koyu sarı bakışlarında yaşlanmayan bir şeyler vardı ama neredeyse benden bile gençmiş gibi görünüyordu.

"Aramızdaki hiçbir eylemden pişmanlık duymanı istemiyorum," dedi.

Tatlı ve biraz da şaşırtıcıydı ve ihtiyatlı davranacak durumda değildim. Gömleği fısıldayarak  ıktı.

Dış görünüşüne bu kadar özen gösteren bir adamın tüm güzel eşyalarının tozlu, eski, yıpranmış döşeme tahtalarının üzerine düşmesine aldırış etmemesine şaşırdım.

"Öpüştüğümüz için pişman mısınız?" Ben sordum.

"Asla yapamam," dedi, sözcükler sıcak ve sertti. Teni sıcak ve yumuşaktı, parmak uçlarımı eski bir yara izinin üzerinde gezdirdiğimde utanmış gibi görünmüyordu, ancak parmak uçlarımı dut karası meme uçlarının üzerinde gezdirdiğimde sertleşti. Gezinen ellerim yoğun bir şekilde oyulmuş kaslara ve ardından bel kemerinin düğmelerine gitti.

Beni durdurmak için elini uzattı, ben de kaşımı kaldırdım. "Sen de güzelce ütülenmiş pantolonlarınla mı uyuyorsun?" "Bu gece uyumalıyım," diye homurdandı Hunter ve bu ses odanın soğuşunu telafi ediyordu.

Düğmeleri çözerken beni durdurmadı, bakışlarını tuttu, geniş yüzünden geriye çekilmiş koyu kırmızı örgülerin üzerindeki mum ışığı oyununa hayranlıkla bakmak için yukarı baktı. Onu daha fazla kızdırmadım, amacımın ne olduğundan kendim bile emin değildim. Hunter bir yabancıydı ama yine de yabancı değildi, etkileşimlerimiz daha önce bir tiyatro müşterisiyle yaşadıklarımın çok ötesindeydi. Beth ölmüştü. Bu düşünce nefesimin kesilmesine ve başımın dönmesine neden oldu ve Hunter pantolonunu ve ayakkabılarını çıkarmayı bitirip ayaklarını serbest bırakırken geri çekildim.

Tekrar doğrulurken yüzümdeki vahşi ifadeyi kontrol etmeyi henüz başarmıştım ki, gözlerim aniden önümde beliren altın parıltılarına takıldı. Hunter'ın sikiinin dibinde, meme uçlarının her iki yanındakilerden daha büyük ve parlak bir şekilde parlatılmış iki boncuk daha vardı. Dört tanesi de sikiinin başından, neredeyse bir pusulanın noktaları gibi bana göz kırpyordu.

"Onlar... benimle geleneksel-" Hunter'ın boğazı düğümlendi ve büyük bir el kendini örtmek için uzandı.

Bakışlarımdan sıyrıldım ve Hunter'ın uzaklaştığını, yanaklarının eskisinden daha koyu, daha çamurlu bir renge büründüğünü fark ettim. "Çok güzeller," diye ağzımdan kaçırđım. "Başka var mı?"

Öne doğru bir adım attım ve irkilerek neredeyse başucumdaki çekmecelere doğru geri çekildi. "Şok edici olabildiklerini biliyorum."

Tiyatroda geçirdiğim onca zaman boyunca bildiğim tek bir şey vardı; asla bir yarağa gülmemek. Ve gülmek istediğim horoz değildi, güzeldi, mükemmel derecede uzun ve kalındı, ama özenle süslenmiş üyesini ortaya çıkarmaktan aniden utanan devasa ve ürkek orktu.

"Daha önce birkaç tane görmüştüm," dedim, hem iş hem de zevk için delinmiş yaraklara mutlu bir şekilde bindiğimi söylemeyi ihmal ederek. Öne doğru bir adım attım ve bu sefer Hunter kıpırdamadı. "Alabilir miyim?"

Elimi uzattım ve elleri aşağı indi. Ona doğru uzandığımda boğazını temizledi, omuzları yukarıdaydı, ama geniş uzunluğunu okşadığımda horozu mutlu bir şekilde zıpladı.

Altında daha fazla altın vardı -daha önce başka erkeklerde de gördüğüm, boyunun alt kısmına cıvatalanmış çift sıra boncuklar- ve sonra şaşırtıcı derecede ağır kesesinin etrafında birkaç sürpriz ekleme.

"Çok güzeller," dedim tekrar, parmaklarımı boncuk merdiveni üzerinde gezdirerek baştaki dört noktaya ulaştım. Ucunda sıvı toplanmıştı, piercinglerden birini yuvarlarken avucumun içine ağlıyordu. "Bunlar sonuna kadar gidiyor."

"Evet," diye homurdandı Hunter. Omuzları düşmüş ve göğsü kabarmıştı. "Çok naziksiniz," dedi usulca.

Başka herhangi bir erkeğin yapacağı gibi elimi kavramak için uzanmadı, ben onu incelerken öylece donup kaldı. Tabanındaki büyük boncuklara uzandım. Birbirlerine yakındılar ve orkun sikine

iyi oturduklarında klitorisime srtneceklerinden Ŗpheleniyordum. Yalaması eēlenceli olacaktı. SikiŖmek için.

"Bunlar statüyle ilgili, deēil mi?" Ben sordum, o da neŖelendi. "SavaŖcılar için. Gücümüz için" dedi.

Bu da yara izlerinin çokluğunu açıklıyordu. "Daha önce hiç bu kadar çok görmemiştim," dedim ona gülümseyerek.

Yanakları hâlâ kararmıştı ama sonunda kendinden daha az utanmış görünüyordu. Prekum sızdırdığı elimi uzun aletin etrafına sardım ve pompaladım, göz kapaklarının ağırlaşmasını ve dudaklarının bir vuruşta nefes nefese kalmasını izledim. Diğer elimle oradaki piercingleri de keşfetmek için aşağı uzandım ama her iki bileğimi de tutarak beni durdurdu.

"Dinlenmelisiniz, Bayan-"

Sözünü kestim. "Sakın Nix demeye cüret etme." Sikini ve taşaklarını ellerimle sıktım ve homurdandı, beni çekmeden önce kısa bir süre itti.

"Bayan Hazel," dedi, sesi sert ama kararlıydı ve dudakları seğiriyordu.

İçimi çektim. Sadece bir yere kadar zorlamak doğruydı ve ben muhtemelen o çizgiyi çoktan aşmıştım. Ellerimi onunkilere doladım, kendi yapışkan uyarılmışlığını avuçlarımda hissetmesine izin verdim ve onu yatağı doğru ittim. Gözleri şüpheyile kısılmış olmasına rağmen itaatkârdı.

"Yan yana sığmayız," dedim. "Ve ben senin sıcaklığını istiyorum. Uzan."

Hunter yatağın örtülerini geri çekerken mumu söndürmek için döndüm, yatağın iskeleti ağırlığıyla hafifçe inliyordu. Şikâyet olarak olmasa da ben de inlerdim. Yatağı tırmandığımda onu sert ve beceriksiz buldum ama ben neredeyse üstüne yatacak şekilde ilerlerken o da kendini bana göre ayarladı. Aleti yarı sert bir şekilde kalçama dayanmıştı ve ben yerleşirken kendi seksim kalçasına sürtünme dürtüsüyle hafifçe titreşti, ama yanağımı omzuna yaslamak için doğru yükseklikteydi.

Diziyle battaniyeyi üzerimize çekti ve kolları sırtımı çevreleyerek elleri kığımın hemen üzerinde durdu. Hunter sakalını başımın tepesine değdirerek, "Her şey yoluna girecek küçüğüm," diye mırıldandı. "Bu gece güvenliğini ben sağlayacağım."

I uyumaya çalıştım, gerçekten. Ama düşünmem gereken tek şey Beth'in yerde yattığı, saçlarının bir bakır parası kadar parlak olduğu ve etrafını saran polislerin uzun siyah bacaklarıydı.

Hunter'ın da uyumaya çalıştığından emindim ama aleti eteğimin altında kaskatı duruyordu. Gecelik, kalçamı öpmek için küçük bir sıvı boncuklanıyor.

Sırtımda Hunter'ın dokunmadığı yerlerde tüylerim diken diken olmuştu ve onun kalın kalçasına bastırdığım yerdeki amım sıcacıktı. Ne istediğimi biliyordum ve kendimden utanıyordum. Beth için ağlamamıştım, dehşet içinde çığlık atmamıştım ve şimdi tek düşünebildiğim Jamaika Caddesi'nde kaldırımda yatan cesedi ve kalçama bastırılmış sikiydi. Hunter'a dokunurken, onu incelerken Beth'i düşünmemiştim ve tırnakları geri çekilmeden önce kısa bir süre kıcıma battığında onu yine unutmuştum.

Unutmak *istedim*. Uyumak istedim.

İstedim ki...

Ağır bir nefes aldım, dudaklarım Hunter'ın tenine yapıştı, yeşil köklerin ve taze yağmurun tadı dilimi okşadı. Sıcak teninin bana bu kadar sert baskı yapmayacağı bir pozisyon bulmaya çalışarak yer değiştirdim ve yer değiştirirken göğüslerim göğsüne sürtündü. Aleti seğirdi ve Hunter kıpırdandı ve şimdi kalçamın iç kısmına dayanmıştı, aletin başındaki altın boncuklar kalçamın kıvrımını ısıtıyordu.

Sikişmek ve hiçbir şey yokmuş gibi davranmak, şoku, soruları ve korkuyu uzaklaştırmak istedim.

Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıktı ve önce tenini buldu. Tuzlu ve şaşırtıcı derecede tatlı, taze kokusundan daha zengin ve misk kokulu tadı dilimde ani bir istek yarattı. Hunter'ın nefesi kesildi ve o siyah pençeler kıcımın yumuşak etini tırmaladı.

Donup kalmıştık, odanın sessizliğinde ve düzensiz nefeslerimiz arasındaki zamanın vuruşlarında asılı kalmıştık. Hunter geri çekilecekti. Bunu çoktan kanıtlamıştı. Cevaplarında ve reddedişlerinde temkinli ve utangaç bir şeyler vardı. Ellerimi her zaman benden uzak tutan bir orkun üzerine atılarak ne kadar saçma davrandığımın farkındaydım. Gitmesine izin vermeliydim ya da güvende olduğumdan emin olmak istiyorsa mutfakta babamın yatağında uyumalıydim. İlgi olduğunu biliyordum ama ilgi ille de niyet anlamına gelmiyordu.

Sonra pençeleri tekrar yukarı kalktı, kalçaları bana sürtünürken kıcımı ve geceliğimi avuçladı. Boğazımdaki iniltiyi serbest bırakmak yerine ağzımı açtım ve boynunun derisine yapıştım, ellerim omuzlarını kavramak için yukarı kaydı. Etini emdim ve bu hiç bilmediğim bir yazı içmek gibiydi, dilimin üzerinde patlayan bir bahçenin kalbi vardı.

Hunter'ın nefesi kesildi ve kalçaları hareketsiz kaldı ama elleri başıma doğru uçtu, pençeleri saçlarıma saplandı

ve köklerini kaşıyordum. Terk ettiği hareketin yerine geçtim, kendimi onun üstünde yuvarladım ve döndürdüm, tırnaklarımdaki altındaki deriyi çizdim, dişlerimi derisine geçirdim.

"Vahşi ufaklık," diye soluk soluğa bağırdı, tekrar kıpırdanmaya başladı.

Direnmeyi bırak, demek istedim ama onun bu tadından vazgeçmeyi reddettim. Yer değiştirdim, köprücük kemiğinde yeni bir nokta buldum ve ona doğru oturmak için kendimi kaydurdım. Burada daha karanlıktı, daha çok acı çam iğneleri gibiydi ve açgözlülükle yalayıp emdim, kalçalarımı bir kez kaldırdım ve geceliğimi yoldan çektim.

Etlerimiz öpüşürken ikimizin de nefesi kesildi, sikinin alt tarafındaki piercing merdiveni şimdi benim seksime bastırıyordu. Ben utanmadan o noktaya binmeye başladığımda elleri kıcıma döndü ve sonunda beni daha da yakınlaştırdığında iç çektim ve ten ziyafetime geri döndüm. O küçük altın boncuklar şişmiş ve muhtaç seksimde cennet gibi hissettirdi ve kendimi aşağıya indirdim, hareketler kaba ve beceriksizdi.

Bu bir sahne değildi ve Hunter'a karşı diğer müşterilere yaptığım gibi çekici ve eğlenceli davranmam, kendimden çok onu görmem gerekirken, bu garip ve karanlık an beni bencilleştirdi.

Hunter benimle birlikte hareket etmeye başladığında hırıltısı alçaktı ve ben de onun sikini alttan parlak ve kaygan hale getiriyordum. Onun güzel altını benimle ilgilenirken bu şekilde bitirebilirdim ama daha fazlasını istiyordum.

Hunter'ın elleri beni kavradı, bir an için yerimde tutmaya çalıştı, ama dizlerimin üzerinde yükselmeme izin verdi ve aramıza uzanıp başını açıklığıma yönlendirirken karanlıkta gözlerinin genişlemesini izledim.

"Bayan Nix-"

Bekleyebilirdim, ama sonra o saçma resmi ismi kullandı. Ona meydan okurcasına baktım ve sikinin üzerine çöktüm. Boncukların açıklığımdaki tuhaf küçük baskısıyla nefesim kesildi ve Hunter'ın gözleri bir iniltiyle kapandı. Sonra elleri tekrar sıkıca kavradı ve aniden birbirimize çarpmaya başladık.

Hunter içimi doldururken boğazımdaki çığlığı ısırđım, yukarı iterken beni aşağı çekti ve elimi ağzına götürmek için uzanmadan önce yüksek sesle bir inilti çıkardı, dişleri avucuma ilginç bir ısırtık gibi geldi.

"Komşular," diye fısıldadım, ayağa kalktım ve onu içimde sürüklerken titredim.

Hunter başını salladı, avucumu yaladı ve daha yumuşak bir şekilde mırıldandı, bir dakika önceki ham heyecanın bir kısmı soldu. Onu geri istiyordum. Utangaç ve şövalye ruhlu ork tatlı ve çekiciydi ama ben yara izlerini ve piercinglerini hak eden, beni tek bir hamlede ele geçiren savaşıyı istiyordum.

Onun yardımı olmadan bunu yapmak daha zordu ama kalçalarımı gevşetip kendimi ağır bir şekilde onun kucağına bıraktım, tabanındaki boncuklar klitorisimin her iki tarafını kabaca okşarken neredeyse kendi sessizliğini bozuyordum. İnledim, kendimi ovaladım ve gıcırdattım, hâlâ sınıra yakındım ve bu sefer sabırsızlanan Hunter oldu.

Doğrulup beni ucuna kadar kaldırdı ve hemen ardından tekrar aşağı çekti. İkimiz de ileri atıldık, dudaklar çarpıştı ve okşayan, yalayan, lanet bir öpücükle seslerimizi boğmayı başarsak da, yatağı, yerdeki düzensiz bacakların gümbürtüsünü ve eski tahtaların iniltisini susturmak mümkün değildi. Umurumda değildi. Komşular bile umurumda değildi. Sadece Hunter'ın bir centilmen olmasını istemiyordum. Onun yerine beni bu basit vahşilikle becermesini istemiyordum.

Kalçalarımız birbirine çarparken homurdandı ve pençeleri boynumun arkasını tırmaladı, çünkü bizi bir araya getirmek için oradaki tutuşunu kullandı, içimdeki her tam pompayla nefesimi çaldı. Her serbest kaldığında ağlamak istiyordum, o boncukları kendim için kullanmak için onu

sıkıştırmak istiyordum.

zevk almak, oturmak ve içimde onun ağırlığını ve gücünü hissetmek istedim.

Öpücüğü hâlâ yaz kokusuyla doluydu, dili keskin ve uzundu, ben homurdanana kadar boğazımın arkasını gıdıkladı ve sonra geri çekildi. Orkların uzun dilleri olduğunu biliyordum, birkaç tanesinin tadını çıkarmıştım ve öpücüğün içinde onu kovaladım, kaybolmadan önce buldum ve ucunu emdim. Hunter'ın pençeleri daha derinleri tırmaladı, kolları beni çevreledi ve göğsüne sıkıca bastırdı.

Şimdi gömülü kalıyordu, kısa ama ağır itişlerle sallanıyor, klitorisimi o alaycı boncukların yakınında tutuyordu ve ben sessiz kalmayı unuttum. Duvarın serin yüzeyi sırtımı öptü ve Hunter beni oraya sabitleyip kalçalarının hızlı sert darbeleriyle beni becerirken, boynumdan ve kıcımdan tutarken kalçalarım gerildi. Ona sarıldım, kollarımdaki bu yeni adamdan, kalplerimizin birlikte çılgınca çarpmasından heyecan duydum.

Öpücüğün içinde hırladı ve ben sızlanırken geri çekildi. "Gel," diye emretti, eli boğazımın önünde daireler çizerken bu kelime neredeyse zalimceydi. Arkasına yaslandı ve birleştığımız yere baktı, o noktaya sertçe bastırdı ve kalçalarını o kadar mükemmel bir şekilde döndürdü ki garip bir hayvan sesi çıkardım. Aleti içimde sallanıyordu, tabanındaki delik klitorisimin iki yanına sürtünüyordu.

"Şimdi benim için gel, küçüğüm," diye homurdandı, ben onun uzunluğunda sıkmaya ve çırpınmaya başladığımda.

Ürperdim ve itaat ettim, ancak bu bir seçim değil, basit bir gerçektir. Boğazımı sıktağı için nefes alamıyordum ve düşünecek bir şey daha eksilmişti. Gözlerimde canlı ışıklar parladı, Hunter'ın hırıltılı ifadesini ve benimkine elektrikli bakışlarını aydınlattı. Aramızda şok edici bir sıvı sıçraması oldu ve sonra sırtım yatağa çarptığında ani bir hava akımı oldu.

Hunter üstümdeydi, homurdanıyor ve hırılıyordu, dizlerim göğsüme doğru itilmiş ve iyice açılmıştı. Başım üç kez duvara çarptı ve sonra eli oradaydı, ya beni koruyor ya da daha sert, daha derin vurabilmesi için beni sabit tutuyordu. Yana doğru yattığımızı fark ettim, Hunter'ın ayakları yerdeydi ve göğsü tüm gücü ve ağırlığıyla beni aşağıda tutuyordu.

Bu o, fark ettim. Güzel kıyafetlerin ve insani davranışların ardına saklanan ork avcısı buydu. Enfesti. Dizlerimi yana doğru uzattım ve o da boğazımdan kulağıma doğru bir şerit yaladı. Temposu düzensizleşiyor, nefesleri neredeyse panikliyordu ve ben de uzanıp sırtını usulca okşadım.

"Evet, Ork," diye fısıldadım kulağına, lobunu öptüm ve hassas ucuna kadar ısırdım. *"Evet."*

Nefesi kesildi, sertleşti ve sonra neredeyse acımasızca bana doğru itti, her cezalandırıcı vuruşta beni sıcak dölle doldurdu. Aramızdan sızdı, kalın, sıcak ve yaz kokuyordu ve Hunter'ın saçlarımdan yatağa doğru ulumasına neden olan şaşırtıcı bir titremeye tekrar boşaldım.

"Affet beni," diye homurdandı, ağırlığıyla nefesimi çaldı, kalçalarını daha nazikçe benimkilere doğru itti, hala küçük patlamalar halinde fişkırıyordu. "Affet beni, küçüğüm."

Ona gerçeği söylemek için ağzımı açtım. Ona affedilmeyi borçluydum ve bu ondan istediğim her şeydi ama dudakları önce benimkileri buldu, derin ve yalvaran bir öpücükle sona erecek gibi görünmüyordu. Nefesim kesilip başım döndükten ve vücudum gevşedikten çok sonra Hunter bizi tekrar yatağa yatırdı, siki hâlâ içimdeydi.

zincir düz olmayan zemine sürtünüyor, babamın hayalet sesi metal şangırtıları ve çizikler arasında konuşuyordu.

"Beni terk

edeceksin."

"Bırakmayacağım,

baba."

"Seveceksin. Onun gibi. Senin türün gibi."

Kelimeler sırtımdan aşağı sürüklendi, kulaklarımın tepesini zonklattı, yaktı ve kaşındırdı. Uzattığım ellerimde kavurucu çorba kâsesini taşıyordum, zincir her adımda arkamda tıslıyor, kelepçe bileğimi ısıırıyordu.

"Beni bırakma Hazel." Köşedeki yatakta öyle küçük bir figürdü ki, solup gitmişti, gözleri kocaman ve bir şekilde boştu da. Gençliğinden hatırladığım kumral saçları vardı ama şimdi onunkiler gri ve sarıydı.

"Gitmeyeceğim baba," diye tekrarlardım, dudaklarım kelimelerle çiğleşmişti. "Gideceksin."

"Bilmiyorum. "Kelimeler ağzımdan çıkıverdi ve ayak bileğimdeki metal etimi çizip yırttı. Yatağın kenarına yığıldım ve babam yakınlığım karşısında arkasındaki duvara doğru çekildi. Hiç gitmedim, düşüncemin puslu, uyanık bir parçası. Yapacağımı söyledin ama ben hiç yapmadım.

"Yapacaksın."

"Yapamam baba." Gözyaşlarım yanaklarımda alevden çizikler oluşturunuyordu ve parmaklarımdaki kaşığı dudaklarına götürürken tenimi yakıyordu. "Nereye gidebilirim ki?"

Uyandığımda yalnız olduğumu HEMEN ANLADIM, Hunter'ı küçük yatak odamda kaybedebileceğim gibi değil. Battaniyemin altında büzüldüm, çarşaftan dışarı baktığımda sabahın loş ve puslu bir şekilde pencereden sızdığını gördüm. Ayak bileğime uzandım, yarı yarıya yırtık bir et bulmayı bekliyordum, eklem hala ağrıyordu. Ama derim yara almamıştı ve o noktaya dokunduğumda acı kayboldu. Çünkü daha önce hiç zincirlenmemiştim. Metal kelepçeler ve bağlar kadar basit bir şeyle değil. Rüya, anı ve kâbusun bulanık bir karışımıydı.

Sonra elimi kalçama attım ve Hunter'ın pençelerinden kalan birkaç kabarık çizik buldum, gecenin bir yarısı yaşananların kanıtı. Kalçalarımın arasında daha fazla kanıt vardı ve yer değiştirdiğimde dağınıklık belirginleşince irkildim. Yorganı geriye ittiğimde hava beklediğimden daha sıcaktı, mutfaktan gelen yumuşak çıtırtı ve patırtılar Hunter'ın ocakta ateş yakıldığını gösteriyordu. Geceliğim belime kadar dolanmıştı ve yavaşça yer değiştirdim. Ağrım yoktu ama vücudumda hoş bir *kullanım* hissi vardı.

Sallanan bacaklarımın üzerinde durdum. Dün gece haftalardır ilk kez sadece istediğim için seks yapmışım. Ama bu bana sadece *neden* istediğimi hatırlattı.

Beth.

Bir gün öncesinden kalma küçük bir bez ve soğuk suyla kendimi yıkarken tısladım ve sonra aceleyle giyindim. Ben gelene kadar Myra ve Reddy tiyatroya dönmüş olacaktı. Ne olduğunu bilmeleri gerekiyordu.

Birkaç saattir yanıyormuş gibi görünen ocaktaki ateş dışında Hunter'ın varlığına dair hiçbir iz yoktu. Bir yanımla orku düşünmek için zaman ayırmak istiyordu -gece onu gücendirmiş miydim, seks yaptıktan sonra bile tiyatroya döner miydi, yoksa başka bir kıza mı giderdi- ama asıl endişemi yeterince ertelemiştim.

Aceleyle giyindim, tezgahtan son elmayı aldım ve sobadaki ateşi söndürdüm. Gecenin ilerleyen saatlerinde döndüğümde hava soğuk olacaktı ama bu dairenin bir evden çok bir mezar gibi hissettirmesine alışmışım. Gözlerim köşedeki yataktan kaçtı, tanıdık kâbus düşüncelerimde çok tazeydi.

Tiyatro artık tüm zamanımı alıyordu. İlk başlarda evden çıkıp şehirde dolaşma özgürlüğüne sahip olmak, gece gündüz sadece babamla ilgilenmemek beni rahatlatmıştı. Ancak son zamanlarda ev, her gece dinlenmek için birkaç saat ayırdığım bir yer haline gelmişti. Sahne arkasına kıyasla mahremiyet harikaydı, ancak isteksizce keşfettiğim bir dezavantajı vardı.

Yalnızlık.

Bir an için görmezden geldim, bir şala sarındım ve aceleyle kapıdan çıktım.

Mahallemde sabahın erken saatlerini severdim. Sarhoşlar yatağa gitmiş ya da toplanmıştı ve birlikte büyüdüğüm tanıdık yüzler ortaya çıkıyor, dükkan kapılarını açıyor ya da işe gitmek için evlerinin önünden ayrılıyorlardı.

Jamaica Sokağı'nın köşesindeki kasap John Winsor, "Günaydın Bayan Nix, her zamanki gibi çok hoşsunuz," diye seslendi bana.

John iri yarı, tatlı bir adamdı ve dükkânını damadına devredecek kadar yaşlanmıştı. Ben küçük bir kızken o, babasından dükkânı devralan genç bir adamdı. Bana bakıp gülümsediğinde, el salladığımda başını salladığında, bunu fark edip etmediğini merak ettim. Gitme zamanım gelmiş miydi? John ne kadar yaşlandığının ve benim hâlâ ne kadar genç görüldüğümün farkında mıydı? Kafasında yılları sayıyor ve artık kız kurusu olduğu kesin olan bir kadının, üstelik muhtemelen bir fahişenin, neden hâlâ ilk gençlik çağında olduğunu sorguluyor muydu?

Babam ölmeden önce bile mahalleyi terk etmemizi istemişti ama bu konuda zorlayamayacak kadar güçsüzdü. Aradan on yıl geçmişti ve ben şansımı zorluyordum.

Sokakta yavaşça yürüyüp Beth'in apartmanının kapısına yaklaşırken kesinlikle öyleydim. Şimdiye kadar cesedini ortadan kaldırmışlardı elbette ama ön kapıdan çıkan bir polis memuru vardı, bakışlarından kaçındım ve birkaç kişi daha apartman sakinleriyle konuşuyordu. Şalımı omuzlarıma daha sıkı sardım ve adımlarımı köşeye doğru hızlandırdım.

"Hazel! İşte orada."

İrkildim ama yönümü değiştirmek için artık çok geçti; çünkü Louisa Wadham, kolunun üzerinde serin havada buğulanan taze ekmeklerle dolu bir sepet ve yanında tanıdık bir figürle yoluma çıktı.

"Hazel, o... kızı tanıyordun, değil mi?"

Louisa'yı görmezden geldim ve bir gece önce göz göze geldiğim memurun keskin, soluk mavi bakışlarına göz kırptım. Şapkasının kenarı hâlâ yüzündeki ifadeyi gizliyor gibi görünse de daha netti. Neredeyse vampirler gibi keskin yüz hatları ve soluk bir teni vardı ama gün ışığında parlıyor ve rahatça duruyordu. Kıyafetleri derli toplu ve gıcır gıcır ama yaşlılık ve yıpranma belirtileri gösteriyordu.

Beth'le olan yakınlığımı, hatta ne konuştuklarını biliyor olabileceğim fikrini reddetmek için ağzımı açtım ama Louisa benden önce konuştu.

Louisa anlamlı bir şekilde, "İkisi birlikte... geceleri her neredelerse oradan eve yürüyorlar," dedi.

Louisa ve ben küçük bir kızken, babam çalışırken ve mahalleyi keşfetmek için evden gizlice çıkabildiğim zamanlarda birkaç kez birlikte oynamıştık. Ama Louisa büyümüş, sokaktaki barlardan birinin sahibiyle evlenmişti ve saçlarının kenarları ağarmaya başlamıştı. Artık bana şüpheyle bakıyordu.

"Bayan..." dedi adam, o ürkütücü mavi gözlerini bana dikerek.

"Nix. Beth ve ben tiyatroda birlikte çalıştık," dedim ve ilerledim. "Hemen oraya gitmem gerek. Ne olduğunu bilmiyorlar."

"Komşularla görüşüyorlar!" Louisa ciyak ciyak bağırdı ama memur bana yetişmek için koşmaya devam etti.

"Bayan Nix, ben Dedektif Çavuş Piper. Dün gece oradaydınız." Sesi soğuk ve ağırdı, aynı anda hem rahatlatıcı hem de tehlikeliydi.

"Eve gidiyordum."

"Bir arabada. Bayan O'Mahony'yi beklemediniz mi?"

Dudağımı çiğnedim, başım hızla dönerken adımlarım yavaşlıyordu. DS Piper uzun boyluydu ve yürürken üzerime bir gölge düşürdü. Beth'e yardım etmek istiyordum ama Beth ölmüştü, o halde nasıl bir yardım olabilirdi ki? Ve Hunter konuyu araştıracağına söz vermişti. Londra dedektifleriyle işbirliği yaparsam, Beth'in ölümü için adalet sağlamak yerine tiyatroyu riske atabilirdim.

Göz ucuyla dedektife baktım ve onun biz yürürken sokağı araştırdığını gördüm.

"Dün işe gelmedi," dedim, bu bilginin güvenli ve davaları için söylemeye degecek kadar önemli olduğuna karar vererek.

"Birlikte çalışmak için seyahat etmiyor musunuz?" diye sordu.

Burnumu kıvırdım, keşke dilimi ısırıyaydım ve ondan kurtulmanın bir yolunu bulsaydım. Louisa'nın ve muhtemelen mahallenin geri kalanının dedektifleri neye inandıracağını biliyordum. Biz fahişeydik. Geceleri iş aramak için Londra'da dolaşıyorduk.

"Beth pek güvenilir değil. Ve gündüzleri güvenli. Eve sadece birlikte yürürdük, o da her zaman değil. Bir gösteriyi kaçırdı diye kimse bir sorun olduğunu fark etmedi," dedim.

"Siz arabaya bindiğinizde o eve yalnız mı gidiyor?"

Dedektife ters bir bakış attım, sorduğu soruda gerçekten ne istediğini merak ediyordum, kafam fikirlerle çok meşguldü. "Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?" Tersledim.

Bana sadece göz kırptı ve bir güneş ışığı bulutları yararak gözlerine vurdu, neredeyse gümüş rengi bir ton ortaya çıktı. "Her şey konuyla ilgili olabilir."

"Beth ve ben önceki gece birlikte yürüdük. Parkın içinden geçtim ve onu burada bıraktım... aslında," dedim, durup parkın kenarına bakarak. "Ne zaman öldüğünü biliyor musun?"

"O gece parkta yürürken kimseyi gördün mü?" diye sordu, sorumu duymazdan gelerek.

Ağzımı açtım, hırsız, Hunter'ı düşündüm, söyleyebileceğim her şeyin olası sonuçlarını hayal etmeye çalıştım. Bana saldırmaya çalışan adam kırık ellerle oradan ayrılmıştı. Hunter'ın yaptıklarından sonra Beth'e zarar vermesinin imkânı yoktu. Ve Hunter...

Hunter beni kapımda bir öpücükle bırakmıştı.

Dün gece Beth'e eve kadar eşlik etmeyi teklif etmiş, onun yokluğundan endişelenmiş görünüyordu. Ama boğazımdaki elinin anısı, beni bencilce bir yoğunlukla becerirken nefesimi çalması, düşüncelerime süzüldü. Bir gece önce aramızda patlayan şiddeti arzulamıştım, ama şimdi düşüncelerimde garip bir şekilde bükülüyordu.

"Hayır," dedim ani ve güçlü bir sesle, başımı tekrar sallayıp DS Piper'a bakmadan önce. "Hayır, parkta yalnızdım."

Vurdumduymaz ifadesi hiç kıpırdamadı ama bakışlarından şüphe yayılıyordu. Ve onu suçlayamazdım. Çok uzun süre tereddüt etmişim. Çok fazla şey biliyordum ve neyin konuşulup neyin sır olarak kalması gerektiğine karar veremiyordum.

"Siz hanımlar hangi tiyatroda... rol alıyorsunuz?" diye sordu, kelimeleri karıştırarak.

"The Bawdy Row," dedim, hazırlandığım ilk yalan karşısında iç geçirme isteğime karşı koyarak. "Covent Gardens'ta bir ara sokakta küçük bir yer. *Pek* tiyatro sayılmaz ama eminim mahalleli bu konudaki düşüncelerini size çoktan söylemiştir."

Dudaklarını düz bir şekilde bastırdı ve bu sadece ne kadar dolgun olduklarına ve ince kesimine dikkat çekti.

Çenesini sıktı. Tekinsiz bir şekilde yakışıklıydı ve bu beni geriyordu, kafam Hunter'ın düşüncelerinden Beth'in vücudunun görüntüsüne kayıyordu.

"Nasıl öldü?" Ben sordum.

"Devam eden bir soruşturmayla ilgili sorulara cevap veremem Bayan Nix. Ancak, sizinle tekrar konuşmam gerekebilir. Sizin için bir adres var mı?"

Adresi isteksizce verdim ve "Nadiren evde olurum," diye ekledim. Kelimeleri defterine karaladı ve tek görebildiğim Hunter'ın yüzünü buruşturarak bana baktığı oldu. "Boğulmuş mu?"

Komiser Yardımcısı Piper not defterini kırıştırdı ve daralmış gözlerle yukarı baktı. "Diğer şeylerin yanı sıra," dedi ve sonra kendi sürçmesinin farkına vararak çenesi titredi.

Ben de kendiminkinin farkındaydım, gerçeğe çok yakın bir soru sormuştum. İçim buz kesti ve geri dönerken neredeyse başka birine çarpıyordum. DS Piper yerinde kaldı.

"Gitmek zorundayım. Gitmeliyim... Tiyatronun bilmesi gerekiyor," dedim. "Tekrar konuşacağız Bayan Nix," diye seslendi o alçak ve ciddi ses.

A U K V A C T

"D "Bay Reddy tekrarladı.
"Onu gördüm," diye
fısıldadım.

Myra nefesini tuttu ve yüzünü Reddy'nin göğsüne bastırmak için döndü, kolu omuzlarına dolandı.

"Ne biliyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Kırmızı," diye tısladı Myra, arkasına yaslanıp
ona ters ters bakarak.

"Neredeyse hiçbir şey," dedim, kollarım yanımda işe yaramaz bir şekilde çırpınıyordu.

"Dedektif bana hiçbir şey söylemedi." *Bunun dışında boğulmuştu... ve daha fazlası.*

"Peki ona ne söyledin?" Reddy bastırdı.

"Neredeyse hiçbir şey," diye kararlılıkla tekrarladım. "Evlerimizin yakınında yollarımız ayrıldığında onu gördüğümü. Dün tiyatrodan olmadığını. Hayır," dedim ağzı açıldığında. "Ona Bawdy Row'u anlattım."

Bay Reddy'nin omuzları hafifçe gevşedi, başı yavaşça sallandı. "Aferin kızıma."

"Hunter... Hunter dün gece benimle birlikteydi. Soruşturma yapacağını söyledi," dedim, daha fazlasını söylemeyi tartışarak. Ama tiyatroya yaptığım yolculuk ork hakkındaki şüphelerimi saçma hale getirmişti. Herhangi bir saldırganlık göstermeden önce kendimi ona zorla kabul ettirmiştim. Ayrıca Beth'e neden zarar versin ki? Muhtemelen o da benim kadar mutlu bir şekilde onunla yatmaya hevesli olurdu.

Bay Reddy homurdandı. "Onunla konuşacağım. Ama... büyük ihtimalle bizim Beth kendi yatağını kendi yaptı."

Myra hırlamakla hıçkırmak arasında garip bir ses çıkardı ve Bay Reddy iri bir eliyle başının arkasını okşadı, başının tepesini nazikçe öperken nadir görülen bir şefkat gösterdi.

"Diğerlerine ne söyleyeceksin?" Ben sordum.

"Doğruyu söylemek gerekirse," diye cevapladı Reddy iç çekerek. "Bildiğimiz kadarıyla ölümünün tiyatroyla bir bağlantısı yok. Bu sadece... ailemiz için büyük bir kayıp." Sesinin nazikçe çatlaması onu biraz daha sevmeme neden oldu.

"Gösterileri iptal etmeliyiz," diye mırıldandı Myra.

Bay Reddy'nin yüz ifadesindeki çekingenliği yakaladım. Beth'in kaybını hissediyordu, ama ceplerine zarar verirse bunu daha da güçlü hissedecekti. Reddetmesine fırsat vermeden boğazımı temizledim.

"Ona bir sahne ayırabiliriz. Kadın yok, sadece..."

"Memoriam," dedi Reddy, kelime dilinde ağırlaşmıştı.

Myra içini çekti ve onun kollarının arasında arkasına yaslandı. "Bu çok hoş olurdu. Çok güzel.

Bizden bunu hak ediyor."

Bay Reddy sevgilisine ciddi bir gülümseme ve yumuşak bir öpücük verdikten sonra bana minnetle başını salladı. Bay Reddy, "Gidip diğerlerine sen söylemelisin," dedi ve kalın bir parmağıyla Myra'nın çenesini kaldırıp ona nazikçe gülümseyene kadar önce benimle konuştuğunu sandım. "Sen doğru kişisin. Çocuklar seni örnek alıyor. Ve Hazel'ımızla konuşmam gerek."

Ona bakarken Myra'nın kaşlarının çatıldığını zar zor görebiliyordum ama sonunda başını salladı. Myra dönüp bana kırılğan bir gülümseme sunana kadar endişelenmemiştim.

"Teşekkür ederim canım," dedi Myra, Reddy'nin masasının etrafından dolanıp kapıya yönelirken kollarımı okşayarak. "Bize haber verenin sen olduğuna sevindim."

Kapıyı açmasıyla birlikte sahne görevlilerinin ve oyuncuların sesleri içeri doluştu; neşeli notalar, alaylar ve kahkahalar sohbetimizin sessizliğiyle sarsıcı bir tezat oluşturuyordu. Bay Reddy kapının kapandığı ana kadar Myra'yı izledi, sonra nefes nefese sandalyesine çöktü.

"Nasıl öldüğünü öğrendiğimizde daha fazla bilgi sahibi olacağız. Yaraları," dedi Bay Reddy.

Ve yine ona bildiklerimi, kızın boğulduğunu söylemeliydim, ama dilim kelimeleri bir araya getiremedi.

"Bu üzücü bir iş," diye fısıldadı ve Beth'i mi yoksa tiyatroyu mu kastettiğini merak ettim. Gözlerini bana dikti ve kaşları daha da çatıldı. "Teşekkür ederim." Başımı salladım ve masanın önündeki sandalyeyi işaret etti. "Otur."

Sandalyenin ayaklarının yere sürtünme sesi bana babamın rüyalarındaki zincirini hatırlattı ve yüzümü buruşturup vücudumun giderek azalan ağrısının farkında olarak yavaşça yere çöktüm.

Bay Reddy, "Bugün bir konuk oyuncumuz gelecek," dedi. "Bu yüzden mi gösterileri iptal etmek istemediniz?" diye sordum.

Dudakları büküldü ve gözleri kısıldı. Yıllar önce, ilk geldiğimde, bu ifade beni korkuturdu, ama Bay Reddy çoğunlukla palavracıydı ve birbirimize duyduğumuz bir tür saygının farkındaydım.

"Gösterileri iptal ediyorum ve herkes maaşını kaybediyor. Gösterileri iptal ediyorum ve tiyatromuz güvenilir görünmüyor, müşterilerimiz kapılarımızı onlara bir daha ne zaman kapatacağımızı merak ediyor," dedi Bay Reddy. "Kapıdan içeri giremezlerse bizim kaybımızı hissetmeyecekler. Hayır, buna hakkınız var. Bizimle birlikte ağlamalarını sağlayın. Bethie'yi o spot ışığı altında yokluğuyla hatırlamalarını sağlayın. Eğer o seyirci tarafından izlenmiyorsak biz bir hiçiz, Nix."

Bay Reddy'ye bakarken ellerim kucağımda kenetlendi ve elbisemin kumaşını şiddetle kavradı. Sözler beni tedirgin etmişti ama bunun tek nedeni doğruluk paylarının olmasıydı. Hayatımın hiçbir bölümü sahnede olduğum zamanki kadar canlı değildi. En azından dün geceye kadar.

"Peki ya konuk oyuncu?" Reddy ve Myra arasında kulak misafiri olduğum konuşmayı düşünerek sordum.

Bu sadece bir gün önce miydi?

"O bir iblis. Halk ona İkizler diyor," dedi Reddy gözlerini devirip omuz silkerek. Çenesi kısa bir süre düştü ve sonra bakışlarıma karşılık verdi. "Diğer kızlar için iyi bir eş değil, Nix. Güvenli değil."

Reddy'nin diğer kızlarla iyi çalışmayacağını bildiği pek çok canavarla ortak olmuşum. Bazıları çok büyüktü. Bazıları çok sertti. Bana *güvenli* olmadıklarını hiç söylememişti. "Neden?" diye sordum. diye sordum.

"Acıyla ilgileniyor," dedi Reddy beni izleyerek. "Ve eğer bana doğru söylendiyse, zevkle."

Gözlerim hafifçe açıldı, kelimeler üzerimde garip bir etki yarattı. "Ne demek istiyorsun? Bir sürü

"Yani sana zarar verecek Hazel," dedi Reddy. "Nasıl bilmiyorum ama bunu biliyorum. Bu bulabildiğim tek şey."

Dudaklarımı yaladım ve kendimi Bay Reddy'den başka tarafa bakamaz halde buldum. "Kırbaçlanmaktan ya da hapsedilmekten bahsetmiyorsunuz."

Başını yavaşça salladı.

Tiyatroda bol miktarda acı ölçüldü. Sahnelerimizin çoğunda dehşete düşmüş ya da yaptıklarımız irademiz dışındaymış gibi davranmak gibi bir unsur vardı. Ama *ölçülüydü*. Bay Reddy gerçekten incinmemizi istemiyordu, eğer bu ertesi gece sahneye çıkıp her şeyi tekrar yapamayacağımız anlamına gelmiyorsa.

"Güvende olacaksın. Söz verebileceğim tek şey bu," dedi Bay Reddy ve gerginliğini duydum, alınının kıvrımını ve parmaklarının gergin dokunuşunu gördüm.

Bundan hoşlanmadı. Ne benim için ne de başkası için böyle bir şey *istemiyordu*. Hazel *halledebilir*, demişti Myra'ya.

Yapabilir miyim?

Belki bir noktada. Bir ya da iki yıl önce, hatta. Myra haklıydı, yorgundum. Ve şimdi Beth aklımdayken, ben de biraz korkmuştum.

"Yani hayatta kalacağımı mı söylüyorsun?" dedim.

Bay Reddy'nin dudakları bembeyaz kesildi ve yüzündeki özür sert bir kararlılığın altına gömüldü. "Dramatik olma. İsteyebileceğim tek kişi sensin. Alexa ve Evie'yi her gece değiştirirsem belki."

Sert bir kakhaha attım ve başım sallandı, gözlerim yaşlı adamdan ayrılıp odanın içinde gezinmeye başladı. Reddy arkadaşlarımın zarar görmesini istemeyeceğimi çok iyi biliyordu. Hunter'ın hırıltısı tekrar gözümün önüne geldi, elinin boğazımdaki kısılcı, vücudunun benimkinin üzerindeki yakıcılığı ve ağırlığı.

"Kim bilir. Belki de eğlenirim," diye mırıldandım.

Bay Reddy'nin omuzları çöktü. "Olabilir," dedi zayıf bir sesle, konuşmada teslim olduğumu düşünüyordu.

Belki de öyleydim. Eğer Reddy tek seçeneğin ben olduğumu düşünüyorsa, diğer kızları bu oyuna getirmesine izin veremezdim.

"Ne zaman geliyor?" Ben sordum.

"Bugün. Prova yapmayacaksın. En azından şimdilik. İstemiyorsan yapmayacaksın." Bay Reddy sözcükleri karıştırdı ve gerçekten endişelendiğini anladım. Belki benim *için* değil ama reddetmiş olabileceğim için.

Reddedebilirdim. Tiyatrodan ayrılabilirdim. Birikmiş biraz param vardı. Myra'nın benim için istediği gibi iyi bir adam ve harika bir ev olmayacaktı ama iyi bir hayat kurmanın yolunu bulabilirdim.

Gözlerimi kapattım ve tek görebildiğim, siyah gökyüzündeki bir güneş gibi üzerimde parlayan ve yanaklarımı ısıtan parlak bir spot ışığıydı. Nefes alan, bekleyen, bana *ihtiyaç* duyan bir kalabalığın aceleci sessizliği kulaklarımda çınılıyordu. Gözlerimi açtım ve Bay Reddy yine karanlık ofisindeydi, dudaklarında sempatik bir kaşla beni izliyordu, reddetmeyeceğimi biliyordu. Gitmeyecektim.

"Pekâlâ. Ben yaparım," dedim.

Onun rahatlatıcı nefesi bana bir mezara kürekle indirilen toprağın sesini hatırlattı.

"İYİ MİSİN?"

Ronan kanatlarını çırparak yanımdaki koltuğa süzüldüğünde kısa bir süre kaskatı kesildim. Sahnede kumpanyadan bir grup sessizce Beth için bir anma sahnesini tartışıyordu ama ben uzaklaşmıştım, kafam konuşamayacak kadar doluydu.

Sıcak bir kol omzuma uzandı ve geri çekilme dürtüsüyle irkildim. Soldu

Hızla doğruldum ve Ronan'ın gözlerini açarak kucağına oturdum. "Pek sayılmaz," diye fısıldadım, kendimi Ronan'ın sıcak göğsüne yasladım.

Kolları beni sardı ve sonra kanatları da beni sevimli, karanlık bir kozanın içinde korudu. "Tabii ki değilsin. Aptalca bir soru."

Ronan'ın kucağının içi sessizdi, nefeslerimiz kanatlarının kalın zarında birlikte yankılanıyordu.

"Orku yanımda eve götürdüm," diye fısıldadım, neden itiraf ettiğimden emin değildim. Ronan'ın burnu saçlarımı kokladı. "Biliyorum. Ben... eğer seni kızdırmak istemezsem-" "Hayır, beni şımartma," dedim hemen.

Ronan yine sessizdi ve sonra sesi hafiflerken bana biraz daha sıkı sarıldı. "Eğlendin mi?"

Ağzımı açtım ve tekrar kapattım.

"Lanet olsun. Beth'i gördün. Özür dilerim, fındık, her şeyi mahvediyorum-" "Hazel?"

Ronan ve ben Myra'nın çağrısı üzerine kısa bir süre için kaskatı kesildik. "Hazel'ı gören oldu mu?"

Beni meraklandıran hafifçe yüksek, gergin bir gıcırta oldu ve Ronan'ın kanatları ayrıldı, balonumuzu kırdı ve tiyatroyu ortaya çıkardı. Bana kaşlarını çatmıştı, gözlerinin arasında bir endişe çizgisi vardı ve dönüp ayağa kalkmadan önce parmağımı kısa bir süre o noktaya bastırdım.

"İşte," dedim, Myra'yı sahnenin sağında perdelerin yanında buldum, yanında uzun boylu bir figür vardı. "Kim o?" Ronan mırıldandı, arkamda yükseliyordu, eli kalçamdaydı.

"Yeni oyun," diye fısıldayarak cevap verdim.

Geniş ve hafifçe kıvrılan boynuzlarıyla dikkat çekiciydi ve vücudu Eston gibi dikenli ve parlak değildi, ama aynı zamanda insanla karıştırılmak için doğru orantılı da değildi, uzuvları biraz fazla uzundu. Gözleri kullandığımız zayıf sahne ışıklarını yansıtıyordu ve vücudu birbirinden kopuk sarsıntılar ve seğirmelerle hareket ediyordu. Ama çenesini kaldırdığında bir zarafet, tekinsiz bir güzellik ve kadifemsi bronz teninin altında hafifçe menekşe rengi bir parıltı vardı.

"Bu Constantine," dedi Myra, Ronan'ın beni takip ettiğinin farkında olarak sahneye yaklaşırken yeni gelenden uzaklaşarak.

Şirketin kalabalığı Constantine'e bakıyordu. Çoğu zaman hepimizden biraz ayrı duran Nireas bile organın önündeki sırasına oturmuş iblisi inceliyordu.

"Bu Hazel," dedi Myra ve gözlerini göğsünden yukarı kaldırmadı. "Sahneleriniz için partneriniz olacak."

Constantine'in giysileri doku ve kumaşların ilginç bir karışımıydı. İblisler genellikle karışık bir moda anlayışına sahipti ve onunki her zamankinden daha dağınık ve kopuktu; zıt renkler üst üste binmiş, kısa bir ceketin altında neredeyse dizlerine kadar sarkan uzun bir tunik vardı.

Eğildi ve ben yaklaşırken o ürkütücü hayvan gözleri bana sabitlendi, parıldadı ve ışıldadı, hiç kırpmadı. O bakışlardaki yırtıcı ilgiden dolayı istemsiz bir ürpertiye bastırmaya çalışarak kaskatı kesildim. Vücudunun ani hareketlerinden mi yoksa kesintisiz odaklanmasından mı emin değildim ama bakışları alışkın olduğum cinsel enerjiye benzemiyordu.

Ben yaklaşırken yavaşça ayağa kalktı ve sonra sahnenin kenarına doğru ilerledi, uzak köşedeki kızlardan birinin ani hareketle nefesini kesmesine neden oldu. Kısa bir süre donakaldım ve Ronan'ın eli sıcak bir şekilde sırtımın alt kısmına indi - bu rahatsız edici yabancıyla yalnız olmadığımı, arkadaşlarla dolu bir odada olduğumu hatırlattı.

Yavaş bir nefes aldım ve sahneye ulaştığımda Konstantin eğildi, uzun kolları aşağı uzandı ve

İnce ama güçlü elleri belimi sarıyordu. Onun dokunuşuyla içimde bir enerji patlaması oldu ama beni hiç çaba harcamadan yerden kaldırıp sahneye çıkardı. Yakından bakınca kemik yapısı daha da sıradışıydı; elmacık kemikleri çok yüksek ve çenesi çok genişti. Belimi sıkıca kavramıştı ama acı vermiyordu; yine de sanki beni sert iğnelerle yerime sabitlemişti ve serbest bırakılana kadar kendi başıma hareket edemeyecektim.

"Güzel bir yaratıksın," dedi Constantine, kelimeler dikkatle söylenmişti ve bir şekilde birbirlerine uymuyorlardı.

"Teşekkür ederim efendim," diye cevap verdim ama o metalik gözler üzerimde gezinirken her zamanki çekiciliğimi bulamadım.

Tiyatroda geçirdiğim süre boyunca pek çok sıra dışı canavarla seks yapmıştım, bazılarıyla seks yapmayı hayal etmek bile imkânsızdı ama hiçbirini beni bu iblis kadar tedirgin etmemişti. Bay Reddy'nin beni uyarmamış olmasını dilerdim ama yine de Constantine'in varlığında gergin olurdum sanırım.

"Bugün prova yok," dedi Ronan ve sahneye sıçrayıp saçlarımı okşarken ve Constantine'in bakışlarını başka yöne çekerken kanatlarını çırpı.

Ama iblisin elleri belimde kaldı ve hareket etmeye çalıştığımda demir bir kapı kadar güvendeydiler.

"Sadece tanıtım yapıyordum," dedi Myra, Constantine'in dikkati benim üzerimde olduğu için biraz daha rahat ve küstahça. "Ama haklısın, yarın provalara başlıyoruz. Beth'in gösterisi ve... ve Bay Constantine tek yeni eklemeler olacak. Oyuncu seçiminin geri kalanına şimdi başlayacağım."

"Hadi Fındık, Beth'in işini planlayalım," dedi Ronan ve gözümün ucuyla uzanmış eli Constantine'in beni bırakmasını bekliyordu.

Uzun boylu iblisin omzunun üzerinden, Nireas'ın oturduğu yerden kalktığını gördüm, üç gözü de kısılmış ve bize dik dik bakıyordu.

"Seninle konuşmak istiyorum, yaratık," dedi Constantine, sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Onun adı Hazel," diye tersledi Nireas.

Yaratık. Sözcük ve Constantine'in odaklanması arasında boğazımda küçük bir panik baloncuğu yükseldi. O *biliyor muydu?* Bay Reddy kesinlikle söylememiştir. Benim kılığıma, canavarların izlemek için para ödediği insan kıza güveniyordu. Ve yine de...

"Evet," dedim başımı sallayarak ve titreyen ellerimi o hareketsiz parmaklara doğru uzattım. Kavrayışı hemen gevşedi ve tutmadığım bir nefesi bıraktım, dudaklarıma titrekle bir gülümseme yükseldi.

"Sana soyunma odanı göstereyim," diye teklif ettim. "Orada konuşabiliriz."

Yanımda bir çizme öne çıktı ve gülümsemem hâlâ yerinde sabitken Ronan'a uyarıcı bir bakış attım. Çenesi gergindi ve gözleri Constantine'e sabitlenmişti ama ben iblisi kanatlara doğru götürürken, diğer gözümün ucuyla Nireas'ın uzun gölgesini görmezden gelerek kıpırdamadı.

Kızlardan biri sahnede fısıldayarak "Her zaman zor olanları alır, değil mi?" diye sordu. "Bu sefer umursadığımı söyleyemem," diye cevap verdi bir başkası.

"Şirkete katılmak için uzaklara mı gittin?" Fısıltılarının üzerine sesimi yükselterek sordum, bir iblisin duymasına karşı pek bir şey yapacağını düşündüğümünden değil.

"Pek değil," dedi Constantine, gözleri hâlâ karanlıkta parlıyordu. Hunter'ın ya da Ronan'ınki gibi parıldamıyor, ama her ışık kırıntısını yakalayıp bir ayna gibi yansıtıyordu.

"Sahneye çıkacağın için gergin misin?" "Hayır."

Dudaklarımı yaladım. Konuşkan biri değildi, değil mi? Konuşmaya bu kadar isteksiz

göründüğünde, sormayı düşünebildiğim her zamanki sorularımdan sadece birkaçı vardı.

Ama tekrar deneyeceğim. "Neden... neden sana İkizler deniyor?"

"Sana göstereceğim," dedi. Merdivenler neredeyse çok dardı ama beni sıkıca yanına çekti, adım attıkça kalçalarımız ve omuzlarımız birbirine sürtünüyordu.

Neden bana "yaratık" dedin? Sormak istiyordum ama cevaptan çok korkuyordum.

Belki Bay Reddy hariç herkes üst katta bir aradaydı, bu yüzden Constantine'i konuk oyuncular için ayrılmış soyunma odasına götürürken salon doğal olmayan bir sessizlik içindeydi. Kendi küçük odam koridorun diğer ucundaydı ve onu kendi alanıma götürmediğim için biraz rahatlamıştım.

"Yeni konuklarımız için her zaman ortalığı toplarız," dedim kapıya ulaştığımda. Tılsımlı bir perde yerine gerçek bir kapısı olan birkaç odadan biriydi ve kapıyı iterek açtım.

Oda genişti, gerçi zaman zaman merdivenleri çıkamayan ya da sahne arkasına sığmayacak kadar büyük olan konuk sanatçıları başka bir yerde ağırlamak zorunda kalıyorduk ama Constantine ağırladığımız en zararsız canavarlardan biriydi.

Yine de kapıyı arkamızdan kapatırken tüylerim diken diken oldu.

Uzak köşede yanan bir lamba ve kapının yanındaki yan sehpa da yanan iki mum vardı, savaşı ışık her duvarda gölgelerimizi büküyordu. Karşımızda rahat bir yatak duruyordu. Bay Reddy'nin tiyatro dışında ihtiyaç duyan konuk oyunculara kalacak yer sağladığını biliyordum ama soyunma odasında neden bir yatak olduğunu da çok iyi biliyordum. Konuk sanatçılar genellikle tiyatrodaki daimi olarak çalışan bizler arasında popülerdi. Constantine buradayken kaç kişinin odaya girmeye cesaret edeceğini merak ettim.

"Arkanı dön." Sözlerinde bir yankı vardı.

Ya da dönüp karşımdaki manzara karşısında hafifçe soluyup gözlerimi kırpıştırana kadar ben de öyle düşünmüştüm. Constantine titreyip bulanıklaştıkça önce mum ışığının bana oyun oynadığını ya da gözlerimin oyun oynadığını düşündüm. Sanki görüntü yakalanmadan önce öznenin hareket ettiği bir fotoğrafa bakıyor gibiydim. Birden, bir boyunda zıt yönlerde dönen, biri kırmızı diğeri mavi iki yüz belirdi. Ama yüzlerin ikisi de Constantine'e ait değildi.

En azından hepsini değil.

İki yüz, eşit boyda ama eşit olmayan iki figüre dönüşürken tökezleyerek geri çekildim. Biri koyu, zengin bir maviydi, metalik gözleri teninin ışıltısına uyuyordu ama burnu ağzının olması gereken yerde rahatsız edici bir boşluğa yol açıyordu. Diğer figürde ise o ışıltılı gözler yoktu ama canlı kırmızı ten üzerinde dolgun dudaklar duruyordu. Garip kıyafet koleksiyonu da iki figür arasında dağılmış gibiydi; kırmızı figür yumuşak, dökümlü kumaşlar giymiş, mavi olan ise keskin bir şekilde dikilmiş yünler giymişti.

"İkizler," diye fısıldadım.

"O Con," diye konuştu kırmızı dudaklar. "Ben Antin."

Nefesimi tuttum ama kahkahaya dönüşmeden göğsümde hapsettim, gözlerim ikisinin arasında gidip geliyordu. Ne kadar uzun süre bakarsam o kadar çok farklılık görüyordum. Con'un vücudu daha inceydi ama sıkı kaslarla oyulmuştu, elleri daha büyüktü, gözleri içimi delip geçiyordu. Antin daha genişti, bir kalkan gibiydi ve dudakları hafifçe kıvrılmıştı. Ona biraz daha yaklaşmak, beni o uzun kolları ve yumuşak kumaşlarıyla sarmasına izin vermek, diğer yarısının görünürdeki tehlikesinden güvenle uzaklaşmak istedim.

"Rol... ikinizsiniz," dedim, kalçalarına bakıp hafifçe kızararak. Bir çift iyiydi. İki sikle başa çıkabilirdim.

Con'un omuzları kamburlaşıyor, vücudu geriliyordu ve ben Antin'in etrafından dolanıp kapıya doğru koşma dürtüsüyle savaştım. O avlanmaya hazırlanan bir yırtıcıydı ve benim av olmadığımı dair hiçbir yanılsamam yoktu.

Antin omuz silkti ama elini kaldırıp Con'un omzuna koydu ve Con'un gözleri onunkilere kaydı.

Vahşiliği biraz azalıyor. "Acıyı sever misin, tatlı yaratık?"

Yutkundum, Hunter'ın bir gece önceki gücünü düşünerek ikisinin arasına baktım. "Biraz," diye nefes aldım, tekrar geri adım attım ve Con'un bakışları tekrar bana döndü, vücudu bir kez daha olduğu yerde dondu.

Antin başını öne eğerek, "Bu eylem biraz acıdan daha fazlası olacak," diye düşündü. "Ama ben orada seninle olacağım."

Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim ama merakım giderek artıyordu. Con beni yutmak ister gibi görünüyordu ama tatlı ve dolgun ağzıyla dikkatimi çeken Antin'di ve Con'u hâlâ basit, nazik bir dokunuşla tutuyordu. Mavi iblis ne kadar sinirli ve gergin görünse de diğer yarısıyla savaşmıyor, bekliyordu. İzin için mi?

"Göster bana," diye fısıldadım.

Antin'in eli havaya kalktı ve Con'un gümüş bakışları bir bıçak gibi keskinleşerek öne doğru bir adım attı, bir eli bana uzandı. Daha zayıf, korkak bir yanım geri adım attı ve yatak bacaklarımın arkasına çarptı. Con hemen durdu, bana ters ters baktı ve ben dudaklarımı yalayarak kendi sinirlerime gülmeye çalıştım.

"Ben... Uzun süre acıyacak mı?" Antin'e bakarak sordum.

"Sadece sana dokunduğu sürece," dedi Antin.

Derin bir nefes alarak kendimi toparladım ve başımı salladım. *Geçici. Geçici olarak her şey yoluna girecek*, dedim kendi kendime. Con'a, o soğuk bakışa geri döndüm.

"Şimdi bilmen senin için daha iyi," diye mırıldandı

Antin. "Evet. Dokun bana," dedim Con'a.

Elini çekti ve hemen anladım, vücudum geriye doğru yatağa yığıldı, görüşüm bembeyaz oldu.

Aman

Tanrım.

Acı.

I ani bir akıntıydı, sahip olduğum tüm referans noktalarını gölgede bırakıyordu. Çıplak elle tuttuğum bir tavanın yanan demir sapından daha sıcak, merdivenden düştüğümde kırılan kol kemiğimden daha derin, kazara sırtımı tırmalayan bir ejderhanın pençelerinden daha keskin Tutku. Çığlık atamıyordum çünkü nefes alamıyordum.

Elbette hiç kimse bu acıya dayanamazdı. Bu, binlerce bıçak ve yıldırımın çarpmasından oluşan bir cehennemdi ve yine de hissedilecek hiçbir şey yoktu çünkü çok güçlüydü.

Sonra bir el yanağımı okşadı, serin ve nazikti ve oda etrafımda dönmeye başladı, Antin'in yakut yüzü üzerimdeydi, çıplak kaşları çatılmıştı. Nefesim kesildi, iki basit dokunuş arasında titriyordum - biri dayanılmaz, diğeri ise kör edici acıyı kesecek kadar mutluluk vericiydi. Çığlık atmak için ağzımı açtım ve o nazik el dudaklarımı kapadı.

"Hayır, tatlı yaratık," diye fısıldadı Antin.

Con'un eli sarsılan, tekmeleyen bacağımın arkasını okşadı ve yüksek bir inilti çıkardım, dizimin arkasına dokunduğunda dünya yeniden beyazlaştı.

"Sakin ol, her şey yolunda," dedi Antin eğilerek. Dudakları alnıma değdi, bir başka eli omzumu okşadı, elbisemin yakasının altından geçti ve ben anladım.

Antin'in dokunuşu ilahiydi - o noktayı öperken başım dönüyor ve düşüncelerim yumuşuyordu - ama geri çekildiğinde, Con'un dokunuşunun işkencesi ve Antin'in hediyesinin zevki yeniden bir denge buldu. Antin'in eline doğru inledim ve bana gülümsediğinde sersemlemiş bir halde göz kırptım.

"Sizinle nazikçe başlayacağız," dedi.

Yıkım ve minnettarlık dolu bu sözler karşısında gözümün kenarından bir damla yaş süzüldü. Eğer bu nazik olsaydı, *sertliği* yenemezdim. Con'un dizimin arkasına tek bir dokunuşu beni hem güçsüzleştirdi hem de kaçma ihtiyacıyla titretti. Antin'in sağladığı tatlı ve kadife yumuşaklığındaki rahatlama dalgalarına karşı uzun bir bıçaklanma rezonansıydı. Ama Con'un tek temas noktasına karşılık Antin bana iki kez dokundu. Merhametli davranıyorlardı.

Antin'in göğsümdeki eli elbisemi omuzlarımdan aşağı indiriyordu ve dudakları yanağımı sıyırdı, vücudumda bir ürperti yarattı, sırtım ne vaat ettiklerinin farkında olarak parmaklarının dikkatli geçişine doğru eğildi. Con'un eli eteğimin altından yukarı doğru kayarak kalçamın iç kısımlarını sıyırdı ve amımda beklenmedik ve güçlü bir uyarılma birikirken gözlerim genişledi. İlk acının şoku, bir bıçak darbesinden ağır bir darbeye dönüşüyordu, sikişmenin çılgınca yüksekliğiyle ilişkilendirdiğim küfürlü bir ağrı.

"Daha fazla mı?" Antin sordu.

Bakışlarım Con'un kalçalarımın arasında oturduğu yere kayd, ayakucunda yere diz çökmüştü.

Yatakta. Bakışları bir uyarıydı, vücudu gergin ve titriyordu ve beni yok etme dürtüsünden kendini alıkoyuyor muydu yoksa isteğim üzerine kendini fırlatıp atmaya mı hazırlanıyordu emin değildim. Başımı tek bir hareketle salladım. Con'un bakışlarında ani bir gülümseme vardı ve o hareketsiz eli yukarı doğru kayarak cinsel organımı zar zor sıyırdı.

Antin'in ağzındaki elinin arkasından, amımda zonklayan ani elektrik işkencesiyle çılgılık attım, kalçalarım tekmelendi ve her bir fırçalama dokunuşuyla nefesim göğsümden fırladı. Sonra Antin tekrar eğildi, eli uzaklaştı ve dudakları zar zor dudaklarıma değdi ve acı o kadar tatlı bir coşkuyla birleşti ki öpücüğün içinde hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Ağlayarak ve yatakta titreyerek boşaldım, kollarım Antin'e tutunmak için yukarı uzandı. Kumaşın altında tenini buldum ve ani bir zevkle inledim, sonra uzun bir parmak içime girerken dudaklarına doğru haykırdım, sadece benden çıkardığı hisler şiddetliydi.

Bu korkunçtu ve bu bir hediye idi ve sadece bir öpücük ve içime dikkatlice pompalanan bir parmaktı. Dehşete düşmüştüm ve daha fazlasını bilmem *gerekiyordu*.

"Daha fazla," diye soludum Antin'in dudaklarına karşı.

Bunun yerine ikisi de aynı anda benden uzaklaştı. Boğazımdaki sızlanma kesilmişti, acınasıydı ve gözlerimi bulanıklaştıran yaşları yanaklarıma sert bir tokat atarak temizledim.

Ama İyizler beni terk etmiyordu.

Con yerden kalktı ve pantolonundan deri bir kemer çıkarmasını iri gözlerle izledim.

"Çılgınlkların için," dedi Antin, yataktan kayarak diğer yarısıyla benim açılmış bacaklarımda buluştu.

Kemerini Con'dan aldı ve bana doğru eğildi. Kemer ikiye katlanmıştı ve ben iki adamla deri arasında temkinli bir bakış attım.

"Tabii Con'un elinin ağzınızı kapatmasını tercih etmezseniz," dedi Antin.

Hemen ağzımı açtım ve Antin gülümsedi. Antin deriyi dişlerimin arasına yerleştirdiğinde deri kalın ve esnekti. Ağzıma ilk kez deri almıyordum ama ilk kez ısırırken titredim ve ürperdim, tadı baş döndürücü, misk kokulu ve nahoştı.

Con yatağa doğru ilerledi, elbisemi aşağı çekip göğüslerimi odanın serin havasına maruz bırakırken bana zar zor dokundu. Başımı kaldırdım ve hayvani gözleri benimkilerin üzerindeydi, kaçmak imkânsızdı, bakışlarında vahşi bir heyecan vardı.

Antin kalçalarımın arasına diz çöktü ve Con'un aksine, eteğimi belime kadar iterken bana tamamen dokunmak konusunda hiçbir çekincesi yoktu. Kalçalarımıdaki elleri içimde ani bir mutluluk patlamasına neden oldu ve kalçalarım yataktan kalkarak ona doğru eğildi, derinin etrafında inlerken gözlerim kapandı, *emecek* bir şeye sahip olmak için tadı görmezden geldim.

Parmaklarım saçlarıma dalıp kafa derimi tırmaladığında boşalmanın eşiğine gelmişim. Basit hazzın derin, yoğun dalgası Con'un dokunuşundan gelen anlık acı bıçak darbesiyle bölündü ve çılgılığım boğuldu. Ama Antin'in Con'un üzerimdeki tek eline karşılık iki eli vardı ve acının sadece zevke eklenen bir paratoner hissi olduğunu, vücudumun bunu ayarladığını ve muhteşem bir şeye dönüştürdüğünü çabucak öğreniyordum.

Antin'in elleri titreyen kalçalarımı itti ve yüzüm sıcaktı, gözlerim açık ve Con'un bakışlarına kilitlenmişti, bir fişkırmayla boşaldım, maruz kaldım ve şeytani güçleri ve kuvvetleri arasında sıkıştım.

"Çok güzel," diye mırıldandı Antin.

Birden aklıma Eston geldi, güzel, sakar ve basit biriydi ve onu Constantine'le kıyaslayarak çılgınca bir kıkırdama çıkardım. Bu güç, korkunç ve güzeldi, daha önce tanıştığım ibislere ait hiçbir şeye benzemiyordu. Ellerin arasında kıvranıyordum ve şimdiden tehlikeli bir gerçeğin

farkındaydım.

Daha fazlasını istedim.

Gerinip Con'un başımın üstündeki eline doğru eğilirken çığlığını yuttum, acı tekrar keskinleşirken tüm vücudum gerildi. Ama gözlerimi açık tuttum ve onunkilerin de şaşkınlıkla genişlemesini izledim. Antin'e doğru baktı ve sonra tekrar bana döndü.

Antin'in eli benimkine kondu ve beni ne kadar sıkı tuttuğunun farkında olarak, tatlılığın çökmekte olan yalamasıyla ayak parmaklarım kıvrılırken nefesim kesildi. Con diğerine uzandı, kendimi gevşemeye zorlamaya çalıştım ama kaslarım bunu reddetti ve onun parmakları benimkilere dolanırken sarsıldım, Antin'in karşıt zevkiyle buluşmak için içimden geçen acı dolu kesik kesik darbeler. Göğsümde çarpıştılar, kalp atışlarım tekrar ritmini bulmadan önce tekledi.

"O..." Antin fısıldadı.

Con sadece öne doğru atılarak üzerime doğru eğildi ve yanağı göğsüme değdiğinde beklentiyle çığlık attım. Kısa bir süre o noktayı okşadı ve ciğerlerimin parçalanabileceğini düşündüm. Sonra kaygan, sıcak bir dil seksimi okşadı ve ani bir nefes aldım.

Yüzlerine doğru itildiğimde ayak parmaklarım kaldıraç olarak yere bastırdı, elleri beni yerimde sabitledi, her kası, her kemiği kırıp geçiren, her siniri yalayıp ısırarak çelişkili bir his seli. Bunlar tiyatrodaki bana bahşedilen en nazik dokunuşlardı, tüy kadar yumuşaktı ama yine de görüşümü kör ediyor ve bedenimi sarsılan, çırpınan, yabancı bir yaratığa dönüştürüyordu.

Bunlar orgazm değildi, ölümler ve yeniden doğuşlardı, içimle alay ediliyor ve gıdıklanıyordum, daha çok çarpan ağrıların ve süpüren yatıştırıcıların sonucuydu. Titreyen elim Con'un dokunuşunu göğsüme doğru iterken ürperdim ve Antin'in tatlı dudaklarına doğru sallandım. Arkasına yaslandım, tekrar bakışlarımı yakaladı ve meme ucumu hafifçe çimdiklerken beni izledi.

Çığlık attım, sadece ışık gördüm, kalbimin durmasını ve vücudumun ikiye ayrılmasını bekledim, Antin'in dilini salgımla doldururken bile.

Bacaklarımı daha da açmaya, beni doldurmaları için kendimi yırtmaya çalıştım ama artık tamamen kemiksizdim. Con'un meme ucumu neredeyse şakacı bir şekilde sıkıp bırakması içimde acıya neden oluyordu, vücudum her baskıda seğiriyor, top ateşi patlamaları gibi ışıklar yanıp sönüyordu.

Antin uzaklaşırken, "Yeter," diye mırıldandı.

Ama Con devam etti. Antin olmadan, acı yine nefesimi çaldı. Yine de doğrudu, zevkten daha basitti, topraklayıcıydı.

"Yeter, Con," diye tekrarladı Antin, ama kelimeler çok nazikçe söylenmişti.

Daha fazlasını yapamayacağım için sızlandım ve Con diğer göğsümü okşadı. Şok edici bir şekilde, hiçbir şey yokken amımın başka bir çırpınışını hissettim, acı garip bir uyarıcıydı.

Birdenbire tüm dokunuşlar yok oldu. Altımdaki yatağın hiçbir anlamı yoktu ve kördüm ya da gözlerim canlı ışığa kapalıydı. Bir sesin fısıltısını duydum ama damarlarımdaki kanımın yankılanan vuruşlarının ve nefesimin ani yükselişlerinin altında gömülü kalmıştı.

Ve sonra onlar da kayboldu ve gözlerimin arkasındaki parlak ışık prizması soldu, sonra hiçbir şeyin içine düştüm.

SOĞUK BİR DOKUNUŞ BENİ KORKUTTU, yanağımdan boğazıma doğru süzüldü. Mırıldandım, derinin tadı hala dilimdeydi ve yüzümü yumuşak bir yastığa çevirdim - kendimin olamayacak kadar yumuşak. Vücudum hala hafifçe zonkluyordu ama acıyla değil, sadece farkındalıkla, sanki hislerin sesi yükselmiş gibi.

"Uyan, Nix," diye seslendi alçak bir ses, hem yabancı hem de...

Kollarımı göğsüme doğru kıvrırarak kısa bir süre kasıldım ve şiltenin üzerinde kıpırdandım. Elbisem düzeltildi ve gözlerimi açtığımda kendimi Constantine'in soyunma odasında yan yatarken buldum. Ama yanımdaki Constantine değildi. Ağır, çivili siyah bir kuyruk, kızlardan birinin temizlik sırasında gözden kaçırdığı tozları savurarak yere sürtünyordu.

Başımı hafifçe çevirdiğimde köşeleri endişeyle kırışmış üç gözün üzerimde olduğunu gördüm. Nireas. "Biz onlar seni arıyorduk. İkizler saatler önce ayrıldı."

Con ve Antin'in beni getirdiği boş yerde kaybolmuş bir halde kendi üzerime kıvrıldım ve Nireas'ın eli yanımdan geçerken bunun gerçekten şok edici bir olay olduğunu fark etmedim. Bana dokunmayalı ne kadar olmuştu?

"Sana zarar verdi mi?" Kelimeler sertti.

Boğuk bir kahkaha attım ve Nireas'ın parmakları belimi bir an için çok sıkı kavradı ve sonra tamamen çekti.

Evet, Con beni incitmişti. Hatta beni değiştirmişti. Başımı yastığa yaslayıp dudaklarımı yaladım, Antin'in tatlılığının bir kısmının hâlâ kaldığını görünce şaşırdım.

"Hayır," diye fısıldadım. "Evet. Ama hiç şikâyetim yoktu. Sadece garip ve endişe verici yeni bir istek duyuyordum. "Nix."

"Adı Hazel," diye mırıldandım, birkaç saat önce Constantine'e söylediği şeyi tekrarlayarak.

Sinirli bir nefes sesi duyuldu ve ben aniden doğrulup yüzümü ona döndüğümde Nireas dondu kaldı. İki elini iki yanımdaki yatağa dayamıştı, biri belime dayanmış, diğeri de aramızda havada asılı duruyordu. Diğer iki elini sık sık sakladığı arkada kavuşturmuş olduğundan şüpheleniyordum.

Gözleri iriydi ve dudakları ayrılmıştı, yakasının düğmelerinin hemen altında teninin güzel yanardönerliği görünüyordu.

"Bana zarar vermedi," dedim ve Nireas gözlerini kırpıştırarak şaşkınlığını sildi. "Yine de oldukça zor bir sahne olacak. Provalardan önce neyle karşı karşıya olduğumu bilmem daha iyi olur."

Sözlerim üzerine Nireas'ın ifadesi sertleşti ve dudakları aralandı ama başım hâlâ Constantine'den dolayı dönüyordu ve onun yakınlığı bunu daha da kötüleştiriyordu.

"Beni kim arıyordu?" O konuşmadan ben sordum. "Ben arıyordum."

Nireas sertleşti ve geri çekildi, ani bir soğuk hava akımı beni çevreledi ve sıcaklığının yerini aldı. Bakışları aşağıya indi ve benim bakışlarım kapının girişinde duran, kanatları kıvrılmış ve bakışları parlayan Ronan'a kaydı.

"Herkes evine gidiyor. Ben de sizinle yürümek isterim," dedi Ronan, Nireas ile

Be

n. *Görülecek bir şey yok*, dedim kendi kendime. "Yapmak zorunda değilsin-"

Ronan gülümseyerek, ama sözlerine sert bir ton katarak, "Baş belası olma ve tartışmaya girme, deli," dedi. "Hepimiz

Eve sağ salım döndüğünü bilirsek kendimizi daha iyi hissederiz."

Nireas boğazını temizledi ve gözlerinden ikisi başımın arkasındaki duvara baktı, ama ortadaki üçüncüsü hâlâ bana sabitlenmişti. "O haklı."

İçimi çektim ve başımı salladım. Beth öldürülmüştü. Bay Reddy aynı şeyin benim başıma gelmesini kesinlikle göze alamazdı. Yatağa geri döndüm ve Nireas aniden ayağa kalkarak başka bir şey söylemeden kapıya doğru koşmaya başladı. Yataktan kayarak Ronan'a doğru ilerlerken gözlerimi kaçırdım ama beni odanın ortasında yakaladı ve yüzümü ve boynumu incelerken hiç alay etmedi.

"İyi misin?"

"Ben *iyiyim*," dedim. Ne kadar acı ektiğime inanmak şimdi daha zordu, ne kadar şok edici bir şekilde

Antin'in her dokunuşu mest ediciydi, sanki içime ittikleri tüm hisler buharlaşıp uçmuştu. Kalçalarım muhtemelen gerilmekten biraz ağrıyordu ama onun dışında neredeyse hiç dokunulmamıştım. "İki adama ayrılıyor, bunu biliyor muydun?"

Ronan bana göz kırptı, kanatları sırtına doğru daha sıkı katlanırken kanatlarındaki gerginlik gevşedi. "Diğer kızların tüylerini diken diken ediyor."

O da beni ürpertiordu ama şimdi bu ürpertiği biraz fazla heyecanla bekliyordum. Ronan'a ikisinin arasındaki farkı, Con'un dokunuşlarını Antin'inkilerle dengede tutmak için ne kadar dikkatli olduğunu, zihni uyuşturan acının vücudu eriten zevkle çarpışıp karışarak ikisinden de daha yüksek ve görkemli bir şey yarattığını anlatmak için ağzımı açtım. Ama Ronan'ın kaşları hâlâ çatıktı ve hâlâ tenimde çürük ya da yara olup olmadığını araştırıyordu.

Göğsüne doğru adım attım, kollarımı ortasına dolayıp yüzümü boğazına gömerken kaşlarının zıplamasını yakaladım. "Ben iyiyim Ronan. Gerçekten iyiyim. Bu sadece başka bir numara. Reddy ne yaptığını biliyor."

Ronan şakağıma sert bir öpücük kondurmadan önce kulağıma hırladı, "Ben de bundan korkuyorum," dedi. "Pekâlâ, çatlak. Hadi seni eve götürelim."

I Ronan'la birlikte yürürken mahallelinin bakışlarının farkındaydım, sokakların köşelerindeki polislerin ve biz yeşilliklerin arasından geçerken oradan geçen polisin farkındaydım. Güneş gökyüzünde binaların tepelerini kesecek kadar yükselmişti ve parkta Çok düşün olduğum sükunet.

"Yakışıklı bir insan olmuşsun," diye fısıldadım Ronan'a. Başka bir adamın kolundaki genç bir kadının ağzı açık bir şekilde eskortuma baktığını fark ettim.

Ronan'ın paltosu büyüktü ve üzerine tam oturmuyordu ama onu gizlemek için büyülenmişti; kanatlarının ağırlığı kayboluyor, boynuzları parılıyor ve teni canlı pas kırmızısından yıpranmış bir ten rengine dönüşüyordu. Başının tepesinde parlak siyah saçları ve neredeyse altın sarısı gözlerinin altında keskin elmacık kemikleri hâlâ duruyordu. Pelüş dudakları iltifatım karşısında sırttı ve gözleri bana kaydı.

"Diğer tarafı tercih etmeye mi başladın?"

Sen buraya ait değilsin. Benim türüme değil. Babamın eski anısı, *"Anneninkilerle değil"* diye tısladı.

Eğer sizin ne olduğunuzu bilselerdi, gülümsemelerini sizinle asla paylaşmazlardı.

"Seni kendin olarak seviyorum," diye mırıldandım, kolum kısa süreliğine onun koluna dolandı. "Ama şimdi Bay Reddy'nin insanların canavarlara hayranlık duymak için geldiği bir tiyatro düşünüp düşünmeyeceğini merak ediyorum."

Ronan oflayıp gözlerini devirdi ama gözleri parkta onu izleyen kadınlara kaydı, omuzları dikleşti ve adımları bir sinsiliğe dönüştü.

Ronan, "Sen nadir bir türsün Fındık," dedi ve "Bizim türümüzü hiçbir yanılsamaya kapılmadan kabul eden bir insan," diye ekleyene kadar kalp atışlarım durdu.

Homurdandım. "Tiyatroda bir sürü illüzyon kullanılır."

Ronan başını çevirip dudaklarını kulağıma yaklaştırarak, "Sahneyi kastetmiyorum," diye fısıldadı. Nefesi hâlâ sıcak ve dumanlıydı ve boğazımın kenarından aşağıya doğru hızla akıyordu. "Biliyor musun, Beth bir keresinde benden kuyruğumu bağlamamı istemişti."

Gözlerimi kırıştırdım ve döndüm, burunlarımız neredeyse çarpışıyordu. "Ne?"

"Sahne için. Ona dokunulmasından hoşlanmıyordu. Hatta bir keresinde düşme numaralarımızdan birinde onu kuyruğumdan yakalamayı bile önerdim. Ağzını tıkadı," dedi Ronan, çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırarak.

"Ben... Bilmiyordum," dedim kaşlarımı çatarak ve Beth'in partnerlerinden herhangi biri hakkında şikâyet ettiği herhangi bir örneği hatırlamaya çalışarak. Bütün kızlar ara sıra şikâyet

ederdi ama bu genellikle çizikler ya da boşalamamakla ilgiliydi. Asla partnerimizin özellikleri ya da yetenekleri hakkında değildi. Reddy buna kesinlikle izin vermezdi.

"Reddy seni çok çalıştırıyor ve kızlar onun bunu yapacağını biliyor. Bir rolü reddederlerse, onu almak için orada olacaksın," dedi Ronan acımasızca.

"Son zamanlarda herkesin bu konuda çok fazla fikri var gibi görünüyor, genellikle benimle tartışmadan," diye mırıldandım kaldırıma geri adım attığımızda. Yoldaki trafiği kontrol etmek için Ronan'ın yanından geçtim ve onu da yanıma çekmeden önce bir buz arabasının geçmesini bekledim.

"İlgilenilmenin nesi dışlerini bu kadar gerginleştiriyor, deli?" Ronan güldü.

Sokağımın köşesini dönerken gözlerimi devirdim ve soruyu duymazdan geldim. Evimin önündeki yolda tanıdık siyah bir araba bekliyordu ve Ronan'la ikimiz de bu manzara karşısında yavaşladık.

"Bütün gün burada mıydı?" Ronan sordu.

Başımı salladım. "Gece gitti." Ronan'ın kızgınlığını görmezden geldim ve Hunter'ın arabasına baktım.

Ronan'ı benimle birlikte içeri davet etmeyi planlamamıştım. Arkadaşlığımıza bir anlam kazandırmak için tiyatronun sınırı vardı ve bu sınırı genişletmenin, özellikle de bu kadar kişisel bir yere taşımının ne anlama geleceğinden emin değildim. Şimdi Hunter'ın yeniden ortaya çıkmasıyla fikrimi değiştirmek, Hunter'ı dışarıda tutup Ronan'ı içeri almak istiyordum. Bu tam tersiydi ve son zamanlarda taşıdığım kafa karışıklığını daha da artıracaktı.

"Sanırım onunla konuşmam gerekiyor. Beth hakkında bilgi sahibi olabilir," diye akıl yürüttüm. Ronan homurdandı.

"Dün gece çok tatlıydı, Ro," diye fısıldadım.

"Bugün senin üzerinde kokladığım onun tatlılığı mıydı?" Ronan ısırdı.

Dışlerini sıktım ama sokakta birkaç tanıdık yüz vardı ve olay çıkarmak istemedim. Ya da en azından zavallı Hazel Nix'in bir adamın kolunda başka bir adama teslim edilmesinden daha büyük bir olay yaratmak istemiyordum.

"Aslına bakarsan, kokusunu aldığın şey benim onun sikine kızıışmış gibi tırmanmamdı," diye tısladım.

Ronan'ın gözleri kocaman oldu ve sarsıldı, ben de sözlerime anında pişman oldum. Ta ki aniden dudakları seğirene ve kahkahalar atana kadar. Kendi kahkahalarımı serbest bıraktım ve başımı salladım.

"Ronan sırtarak parmak eklemlerimi dudaklarına götürdü, gözlerinin ucuyla bakışlarında hınzır bir parıltı vardı. "Git orkun tadını çıkar. Yarın provalarda görüşürüz."

İçimi çektim ve beni bırakmadan önce elini sıktım, topuklarının üzerinde dönerek geldiğimiz yöne doğru ilerledi. Önümde, arabanın kapısı açıldı ve Hunter'ın ufak tefek kılık değiştirmiş hali aşağı indi. Kaldırımda beni bekliyordu, başı eğikti ve silindir şapkasının kenarıyla örtülmüştü.

"Geri döndün," diye usulca

selamladım. "Kalamam, gelmemeliydim-"

"Lütfen," dedim karşımdaki küçük, mülayim insana bakıp yüzümü buruşturarak. "Lütfen, sizi... görmek istiyorum."

Sulu mavi gözleri vardı, çok gerçekçiydi ve küçük insan figürü şişip hafifçe uzarken bana göz kırpyorlardı. "Pekâlâ, Bayan Nix."

Hunter'ı içeri götürdüm ve kafasındaki şapkayı yırtmadan önce kapıyı zar zor kapattım. Hunter - yakışıklı, geniş, uzun Hunter - göğsüne yığıldığımda sertleşti.

"O aptal şapkadan nefret ediyorum," diye mırıldandım, kolları yanında sallanırken kaşlarımı çatarak. Hafifçe eğildim ve yukarı baktım. Hunter'ı ilk kez gün ışığında görüyordum ve teninin rengi daha yumuşak, yüzünün çizgileri daha yumuşaktı. "Bence *sana* daha çok benzeyen bir kılık değiştirmelisin."

Dudakları ayrılmıştı, gözleri genişti ve cevap olarak söyleyecek bir şey bulamıyor gibi görüldüğü için ayak parmaklarımın ucuna kadar yükseldim ve ona doğru eğildim.

Acınası, diye düşündüm. Bir gece önce onu sekse mi zorlamıştım? Bu öpücüğü şimdi mi talep ediyordum?

Ama dudaklarım onunkilerle buluştuğunda inledi, kolları beni sıkıca sardı ve ağzı eğildi. Dili benimkini okşarken sıcak ve zengindi ve pençeleri eteğimi delerek kıçımı kavradığında ürperdim.

"Kalamam," dedi tekrar, dudaklarını ayırdı, gözleri artık biraz vahşiydi. Ve sözlerine rağmen beni sıkıca kavradı, beni kalçalarına doğru bastırdı. "Ben sadece... dün gece sana karşı davranışım için özür dilemeye geldim."

"Tedaviniz mi?" Tekrar ettim. "Çok sert davrandım-"

"Harikaydın."

Hunter bana göz kırptı ve elleri şaşkınlıkla gevşedi ama geri çekilmedi. Artık yerim vardı, bu yüzden bir elimle göğsünden kasıklarına doğru okşadım ve *çok* cömert olan sikini şimdiden hafifçe sertleşmiş buldum.

"Aletin harikaydı," dedim ve Hunter'ın siyah dili alt dudağının üzerinde gezindi. "Beni *becerme şekline bayıldım*."

"Boğazını... tutmamalıydım," diye mırıldandı, ben onu pantolonunun üzerinden okşarken göz kapakları ağırlaşıyordu. Kavrayışımı sıkılaştırdığımda nefesleri düzensizleşti. "Sen çok kırılgan, çok değerlisin. Kendimden utandım."

"Beni çok sert boşalttın," diye alay ettim, sırttım, eğildim ve çenesini öptüm. Gözleri irileşti ve elime doğru eğildi, ben de gülme isteğine karşı koydum. "Hunter, şimdi boğazıma bak."

Sanki ona işkence ediyormuşum gibi yüzü yırtılmış ve katlanmıştı ve tekrar açtığında gözleri tavandaydı. Boynumu uzattım, hâlâ pantolonunun üzerinden onu okşuyor ve sıkıyordum ve bakışları boğazıma düştü, siyah dili tekrar oynaşmaya başladı.

"Ben iyiyim. Bana zarar vermedin," dedim usulca ve nefesi bir anda titreyerek dışarı çıktı. "Korktuğumda benimle ilgilendin ve sana ihtiyacım olduğunda kendimi *çok* iyi hissetmemi sağladın."

Ona daha sert olabileceğini söylemeyi düşündüm ama kapıya doğru sarkıyordu, kalçaları avucumun içinde sertleşip zıplayan sikini kavrayışına doğru yuvarlanıyordu.

"Beni tekrar becer Hunter," diye dudaklarına doğru nefes aldım.

Dakikalar önce onu görmek konusunda neredeyse isteksizdim ama karşıma geçip yaz gibi koktuğu ve böylesine mükemmel bir deneyim için özür dilediği anda ilgisizliğim dağıldı. Myra haklıydı, bu orkla bir şeyler yapabilirdim. Sadece cesaretlendirilmeye ihtiyacı vardı.

"Lütfen," diye fısıldadım, elimi pantolonunun bağına doğru kaydırarak. "Gitmem gerek," diye homurdandı Hunter.

İrkildim ve geri çekildim ama Hunter beni bırakmadı. Kıçımdaki bir eli sırtıma doğru kayarak beni kendine çekti ve başını çevirerek yanağını alnıma dayadı, bir dişiyle de küçük bir çizik attı.

"Beni çağırdılar ufaklık," dedi.

Aradı mı, yoksa onu tekrar yatağa atmayayım diye mi gidiyor?

"Yaptıklarımдан utanarak gece oradan ayrıldım," diye devam etti alnımdan öperek. "Bu benim kabalığım kadar alçakçaydı-"

"Hunter," dedim itiraz ederek ve onun elinden kaçmaya çalışarak.

"Ya da ben öyle sanıyordum. Gitmemeliydim. Ve şimdi aynı şeyi tekrarlamak istemiyorum." Yavaşça alnımdan öptü ve kollarını gevşetti.

Kaçmakla kalmak arasında gidip geldim. "Nereye gitmen gerekiyor?"

"Kuzeye. Bir arkadaşına yardım edeceğime dair söz verdim ve-"

İçimi çektim ve yorgun bir gülümsemeyle ona bakarak arkama yaslandım. "Ve sen de onu

tutmayacak kadar iyisin.

söz verdin."

Cevap gülümsemesi sıkıydı. "İnan bana, seni o sandalyenin arkasına yatırmanın, seni sikimle doldururken iniltilerini duymanın, dilimi salıverilmenle yıkayana kadar dolu amcığında *ziyafet* çekmenin cazibesini reddetmek *çok* zor."

Karşımdaki orka kaşlarımı kaldırarak baktım. "Efendim, bu çok kötü bir konuşma." "Dalga geçme ufaklık," diye gürledi.

"Hoşuma gitti," dedim göğsünü okşayarak. İç çekti ve başı usulca kapıma çarptı. "Ne zaman dönüyorsun?" diye sordum.

"Gösterilerinizden birini kaçırmayı reddediyorum," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Özrümü sunmaya geldim -sus, dinle- ve güvenliğiniz için arabalarımın birini kullanmayı teklif etmeye geldim."

Benimkilerden biri... Övünerek beni etkilemeye çalışmıyordu.

"Buna gerek yok, ben iyiyim," dedim ve reddimi yumuşatmak için onunla samimi bir gülümseme paylaştım.

İşe yaramadı. Kaşlarını çatarak bana baktı, başı titriyordu. "Mahallenizin güvenli olduğuna beni ikna edemezsiniz, Bayan Nix."

"Hazel," diye tersledim ve daha nazikçe ekledim, "Ya da küçük olan. Bunu da sevdim."

Hunter kızardı ve bana verdiği evcil hayvan adının farkında olup olmadığını merak ettim.

"Tiyatrodan biri bana eve kadar eşlik edecek," dedim. "Arabalarınızı benimle birlikte olacağınız zamana saklayın."

Gözleri hafifçe kısıldı ve itiraz edip etmeyeceğini merak ettim, gece beni eve sahne görevlilerinden birinin götürmesindense onun arabasını kullanmamı tercih ederdi.

Bunun yerine sırtımdaki el boğazımı kavramak için kalktı. "Ciddi miydin?" diye sordu usulca. "Dün gece hoşuna gitti mi?"

"Ciddiydim."

"Ve siz... bu ilgiyi tekrarlamama izin verecek misiniz?"

Sorunun resmiyeti karşısında dudaklarımdan parlak bir kıkırdama döküldü ve Hunter'ın yanakları daha da karardı. "Sanki beni parkta gezdirmişsin ya da bir hanımefendinin talibi gibi bana çiçek getirmişsin gibi konuşuyorsun," diye takıldım. Hunter gözlerini kırıştırıp başka tarafa baktı ve gözlerinin benim üzerimde olmamasından nefret ettiğimi fark ettim, bu yüzden "Gitmeye bu kadar kararlı olmasaydın beni burada, yerde, hemen şimdi becermene izin verirdim" diye zorladım.

Hunter'ın siki kalçamda sarsıldı ve ben ona sırtırken hırıltısı göğsümde titreşti. "Eğer senin tadını çıkaracak zamanım olsaydı, sana itaat etmeye ne kadar hevesli olduğumu gösterirdim," diye hırladı Hunter,

alınını benimkine dayadı. "Ama bana saatler lazım, birkaç kısa dakika değil, küçüğüm."

Kısa ama lezzetli diye düşündüm ama zavallı orkuma daha fazla işkence etmemeye karar verdim. Dudaklarını kendi dudaklarımla buluşturdum, hırıltısının gürleyen kalıntıları ve dilinin nazik, derinlemesine darbeleriyle ödüllendirildim.

"Perde açılana kadar, Bayan Nix," dedi uzaklaşırken, gözlerindeki parıltı beni kızdırma niyetini ele veriyordu.

"Perdeyi bekleme," dedim çenemi yukarı kaldırarak. "Seni kuliste bekliyor olacağım."

I Ertesi sabah evimin eşiğinde duraksadım ve merdivenlerden aşağıya, dedektifin şapkasının yuvarlak siyah kenarına baktım. Kapı arkamdan kapanınca başını kaldırdı, yüz hatlarında bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve ne kadar yakışıklı olduğu bir kez daha dikkatimi çekti. Zevklerim değişmişti.

Tiyatroda çalışmaya başladığımdan beri insanların yumuşak yüz hatlarından uzaklaşmışım ama DS Piper inkar edilemeyecek kadar çarpıcıydı. Hatta güzeldi.

"Bayan Nix."

"Dedektif Çavuş," diye başımı eğerek selamladım. *Bu hiç iyi değil. Benimle bir daha konuşmak istememeliydi.*

"Bayan O'Mahony'nin oda arkadaşlarını ne kadar iyi tanıyorsunuz?"

Kafa karışıklığı beni aceleyle merdivenlerden aşağı indirdi. "Oda arkadaşları mı? Biliyordum... Oda arkadaşı olduğunu biliyordum ama onlarla hiç tanışmamıştım."

"Arkadaş değildiniz."

"Biz... biz tiyatrodaki arkadaştık. Beth'ten hoşlanmıştım," dedim yumuşak bir sesle ve dedektiften uzaklaştım. Bırakayım da parkta yine beni takip etsin, diye karar verdim. "Ama sadece akşamları eve birlikte yürürdük."

"Bawdy Row'dan mı?" diye sordu, sorusunun keskin tonu kafamda alarmlar uyandırdı.

"Evet."

"Bayan O'Mahony'nin oda arkadaşlarının ne iş yaptığını biliyor muydunuz?"

"Onun ölümüyle bir ilgileri olduğunu mu düşünüyorsun?" Ona baktım ama o sadece bana baktı, o soluk mavi bakışları hiçbir soruma cevap vermeyeceğine söz veriyordu. "Hiç söylemedi."

"Ama sen tahmin ettin," dedi.

"Mahalledeki herkesin Beth hakkında tahmin ettiği kadarını ben de tahmin ettim," dedim yalan söyleyerek omuz silkerek. Beth bize birlikte yaşadığı kızların aksine sokakta iş bulduğu için ne kadar rahatladığını anlatmıştı. "Onlarla hiç tanışmadım."

"Yani onları görseniz tanımaz mıydınız?"

Yavaşladım, sorularında ve yüzündeki soğuk, vurdumduymaz taştaki ipuçları aradım. "Yapmazdım."

"Peki Bawdy Row'da çalışmıyorlar mı?" diye sordu, neredeyse alay ederek.

Ona ters ters baktım, her adımında benim için hazırladığı görünmez bir tuzağa düşmekten korkuyordum. "Onlar değil."

"Peki ne kadar zamandır orada
çalışıyorsunuz?" "Sekiz yıldır."

"Peki kapandığınan bu yana geçen dört ayda ne yaptınız?"

Sikeyim.

Dşuncesizce ilerliyordum, bakışlarım yolun karşısındaki parkın uzun ağaçlarına odaklanmıştı, sanki onlar bana bu görüşmeden bir sığınak sağlayabilirmiş gibi. Tiyatroda kalmam, dedektifin beni bulup sorgulayabileceği daireye geri dönmekten kaçınmam gerekecek miydi? Tabii bugün beni hücreye atmadan işe gitmeme izin verirse.

Parlak bir korna sesiyle dşuncelerimden sıyrıldım ve aynı anda güçlü bir kol belime dolanarak beni bir sandığın duvarına doğru çekti ve yolda drtınala koşan bir at arabasının önünden çekti.

Nefesimi tuttum, DS Piper'a karşı tutulduğumun, nefesinin saçlarımın arkasını hışırdattığının, kolunun beni bırakmak yerine biraz daha sıkmasıyla donup kaldığımızın farkındaydım.

"Bana pezevenğinin adını söyle."

Bay Reddy, diye düşündüm başım dönerek, ama kendimi adamdan uzaklaştırdım ve dönerek onunla yüzleştim. "Benim yok. Beth'in de yoktu."

"Bawdy Row'da alışmıyorsun. Sanırım hiç çalışmadın," diye sertçe cevap verdi. Uzun bir süre birbirimize baktık ve ben onun göz kamaştırıcı çenesini incelememeye çalıştım. Beni dirseğimden tutup yolun karşısındaki parkın huzurlu gölgesine çekmeden önce gözleri etrafımızda gezindi. Başı benimkine yaklaştı ve dirseğimdeki eli çekilemeyecek kadar sıkıydı. "Ne yaptığın umurumda değil ama arkadaşına ne olduğunu öğrenmeye çalışıyorum. Bunu istiyorsun, yoksa soru sormaya devam etmezdin."

"*Bilmediğim* için sorular sorduğumu görmüyor musun?" Tısladım.

"Bir şey biliyorsun!"

"Onun ölümüyle hiçbir ilgisi yok!"

Dudakları düzleşti, bakışlarındaki gümüş iğneler yeni basılmış bir ta gibi parlıyordu. Etrafımıza bir göz attı ve sonunda kolumu bırakarak parka doğru ilerlemeye başladı. Daireme geri dönmeyi düşündüm ama o tiyatroya gitmek için ihtiyacım olan yöne doğru yürüyordu. Durakladı ve omzunun üzerinden geriye bakarak kaşlarını beklenti içinde kaldırdı. Ronan bir keresinde bana yumruk atmayı öğretmeyi teklif etmişti ve o anda bu beceriyi öğrenmiş olmayı dilemiştim.

Ben de onu takip ettim ve tekrar konuşmadan önce omzuna ulaşana kadar

bekledi. "Oda arkadaşları ortadan kayboldu."

"nk mahalleye polis yığılmış durumda," dedim omuz silkerek.

"Belki," dedi başını sallayarak. "Büyük ihtimalle. Ya da belki bir şeyler biliyorlardır ve sessiz kalıyordurlar."

Yürürken bunun üzerinde düşündüm. "En bariz cevap gibi göründüğünü biliyorum ama Beth bir fahişe değildi." *Bu şekilde değil*, özel olarak izin verdim. "Pezevengi yoktu. Biz... gerçekten bir tiyatrodan çalışıyoruz."

"Hangisi?"

Başımı salladım ve omuz silktim. "Beni tutuklayacak mısınız? Size söylemeyeceğim. *Söyleyemem.*"

DS Piper'ın güzel gözleri kısıldı ve çenesi gerildi. "Hakkında konuşamayacağın bir tiyatro için çalıştığına ve bunun onun cinayetiyle hiçbir ilgisi olmadığına inanmamı mı bekliyorsun?"

Kendimi bir deliğe sokmuştum ve biraz daha kazarsam Londra polisini doğruca şirkete, Myra'ya, Bay Reddy'ye ve tüm canavarlara gtrebilirdim. Yavaşlayarak durdum ve DS Piper da benimle eşleşti.

"Artık konuşmayacağım," dedim.

"Peki evet dersem tutuklanır mısınız?" diye sordu, sesi alçaldı ve eğildi. Tekrar

omuz silktim.

Gözleri kısıldı. "Bir hücrede daha güvende olur musun?"

Sert ve rahatsız bir şekilde güldüm. "Uzaktan değil."

"Eğer biri tehdit ediyorsa-"

"*Değiller*," dedim, ellerim dedektifinkilere uzandı ama sonra vazgeçip kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum. "Yeter. Yeter, daha fazla konuşmayacağım."

Provalara gelmezsem Bay Reddy beni bulmaya çalışır mıydı? Constantine'i diğer kızlardan birine zorlar mıydı? Ronan endişelenirdi. Ve Hunter... Hunter günlerce dönmezdi.

DS Piper bana baktı, gözleri yüzümde bir ileri bir geri gidip geliyordu. Kendimi arkama bakmaya devam etmeye zorladım, belki bu onu dinlemeye ikna ederdi.

"Bize işe gelmediğini söylemeseydiniz ölüm saatini yanlış bilecektik," dedi. Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sessiz kaldım ve o da beni izlemeye devam etti. "Var olmayan bir tiyatroda," diye mırıldanarak ekledi.

Dudaklarımı düz bir şekilde bastırdım ve kaşları alnında çekici çizgiler oluşturdu. Yaşlıydı ama saçlarında gözleriyle uyumlu gümüş rengi yoktu.

Ona bakıp durmayı bırak!

"Önemli bir şey öğrenirsen beni bulacağına söz veriyor musun?" diye sordu aniden.

Gözlerimi kırptım ve ağzım hemen *evet* cevabını vermek için açıldı, bunun şimdi gitmeme izin verilmesinin anahtarı olduğunu biliyordum. Düşünmek için kendimi durdurdum. Yalan söylemek kolay olurdu. Bay Reddy ve Hunter Beth'e ne olduğunu öğrenmeye çalışıyorlardı ve belki de bunu polisten önce yapacaklardı. Ama Beth'in bir insan aşık tarafından öldürülmüş olması umurlarında olur muydu, yoksa Bay Reddy sadece biz kızlara yaptığı yatırımın güvende olduğundan emin olmak mı isterdi? Böyle düşünmek hoşuma gitmiyordu ama emin değildim.

"Yapacağım," dedim sonunda. "Yemin ederim."

Nedense bu durum DS Piper'ın kaşlarını daha da çatmasına neden oldu. "Genelde biri bana yalan söylediğinde anlarım," dedi. "Seninleyken... Anlayamıyorum."

Rahatlamam gerekip gerekmediğinden emin değildim, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

"Seni tutuklamıyorum," dedi iç çekerek ve yan tarafa döndü. Şapkasını başından kaldırdı ve eli uzun parmaklarını kalın siyah saçlarında gezdirmek için uzandığında gözlerimin kulağına takıldığını fark ettim. Yuvarlaktı ve tepesinde eski bir yara izinden kaynaklanan küçük bir kırıksıklık vardı. Gözlerimi kırptırdım ve sonra şapkasını tekrar taktı.

Bazen insanlarda da olurdu. Doktor, kulaklarımın sivri uçlarının, düzeltilmediği takdirde küçük çiftlik topluluklarının şüphelenebileceği tanıdık bir deformasyon olduğunu düşünmüştü.

Kendi kendime, kalp atışlarım damarlarımda hızla atmasına rağmen, bunun *bir tesadüf* olduğunu söyledim.

Bana döndü ve bakışlarım yere kaydı, parkın kenarını görebiliyordum.

DS Piper yaklaştı ve sesi o kadar alçak ve sessizdi ki neredeyse eğilmek zorunda kalacaktım. "Elimizdeki tek ipucu sizsiniz," dedi. "Mahalledeki herkesin bildiği kadarıyla, onu tanıyan tek kişi siz ve Bayan O'Mahony'nin oda arkadaşlarıydı. Takip edecek daha iyi bir şey bulana kadar dava kayıtlarından çıkarılmayacaksınız."

Sesi daha yumuşaktı, ama bu sözleri daha az tehdit haline getirmiyordu. Onların tek şüphelisi ya da tek ipucuydum. Beth'in oda arkadaşları ortaya çıkmadıkça ya da onlara takip etmeleri için işe yarar bir şey vermedikçe, odak noktası ben olmaya devam edecektim.

Hunter'ı bu işe karıştırmadan kendime bir mazeret bulamazdım ve Bay Reddy ile Myra, patronlarından birini polisin gözetimine sokarsam ikisinin de kellesini alırdım.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Düşün," diye cevap verdi DS Piper, aynı derecede sessiz. "Ve umarım o kadınları buluruz."

BETH'in sahnesinin provası sessiz, beceriksiz ve hafif burun çekme sesleriyle doluydu. Alexa, sesi boğulmadan önce "In the Sweet By and By "ın ancak yarısını söyleyebildi. Nireas son notaya kadar kasvetli bir şekilde çaldı.

"Sanırım bugünlük bu kadar yeter," dedi Myra sahnenin dibinden usulca.

Ve biz hala öylece duruyorduk, işaretlerimizin üzerinde tahta ve sessiz.

Bay Reddy ön sırada öne doğru eğilmiş, o eleştirel bakışlarıyla hepimizi süzüyordu ama dudakları sadece düzleşmişti. Sahne için aldığı notları başka bir güne saklayacaktı.

"Kimse bunu izlemek istemeyecek," diye seslendi sahnenin diğer tarafından cılız bir ses.

Gözlerimi kırıştırdım ve şaşkın ifadelere baktım. Ronan bir gümbürtüyle kirişlerden indi ve bakışlarını tek bir yöne çevirdi. Ah, Eston.

"Ne?" Myra nefes nefese kaldı, ellerini göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Bay Reddy oturduğu yerden yavaşça kalkıp iblis oyuncumuza bakarken bir anlık sessizlik oldu. "Kimsenin bunu izlemek istemeyeceğini söyledim," dedi Eston daha kararlı bir şekilde, boynuzlu çenesini kaldırarak ve sahneye doğru yönelen loş yarı ışıkları yakalayarak. "Seks yok."

"Mesele bu değil!" Alexa elleri iki yanında yumruk olmuş bir halde haykırdı.

"Ona git," diye fısıldadım yanıımızdaki güzel, oniks taşından büyülu heykel Samson'a.

Alexa, Samson ve vampirimiz Leon'u birden fazla kez Leon'un soyunma odasında birlikte yakalamıştım, ama Samson genellikle Alexa'yı kanatlardan stoacı bir özlemle izliyordu. Kızın ve vampirin onu aralarına almaktan ne kadar mutlu olduklarını henüz fark ettiğinden emin değildim. O iri kaslı kolunu kızın omuzlarına dolayarak düzenli adımlarla yanına gitti. Kız minnetle eğildi ve kendimi gülümserken buldum.

Eston kollarını göğsünde kavuşturarak ve geri kalanımıza bir kez bile bakmadan, "Bu tiyatro seksle ilgili," diye cevap verdi. "Onun ölümünden bir sahne çıkarmalıyız-"

"Eston!" Ronan havladı.

"İstersen kasvetli yap, ama bu sıkıcı. Seyirci çekip gidecek," diye devam etti Eston omuz silkerek.

Arkamdaki aylardan biri, "Karanlık çağlardan beri doğru dürüst bir fikri olmadı," diye mırıldandı ve Margaret'in yüksek sesle kıkırdadığını duydum.

Eston'un bize doğru parlayan bakışlarına bakılırsa, o da öyle düşünüyordu.

"Eston, sana düşünmen için mi para veriyorum?" Bay Reddy aniden yerden sordu. Eston bir adım öne çıkarak, "Bana sevişmem için para ödüyorsun," dedi.

"Hayır," dedi Bay Reddy başını sallayarak. "Hayır. Ben sana söylenen yere adım atman, söylenen yere sikini koyman, söylenen yere boşalman ve söylenen yere geri dönmen için para ödüyorum. Ve eğer peri ışıklarımızın altında bu kadar parlak ve güzel görünmeseydin, bunu bile yapmazdım. Bu yüzden boynuzlarınızı parlatmaya ve sahne ipuçlarını takip etmeye devam edin ve açmanız söylenene kadar ağzınızı kapatın."

Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırdım ve yere baktım. Geçmişte Bay Reddy'nin yönetmenlik giydirmelerinden birine maruz kalmıştım ve korkunç önerisine rağmen Eston'a bir parça sempati duydum. Sahnenin geri kalanı titremelerini dizginlemeyi pek başaramadı. Eston favorim değildi ama birkaç yıldır bizimle birlikteydi. Bu kadar uzun bir süreden sonra, Zebaniler Topluluğu için özel bir değere sahip olduğumu varsaymanın nasıl bir şey olduğunu anlıyordum. Ve

bu düşünceden çabucak vazgeçirilmenin.

Bay Reddy diğerklerine şiddet ve hafif kızgınlık arasında bir şey olan patentli bakışlarından birini atmış olmalı, çünkü kahkahalar aniden soldu.

"Missy'yi duydun. Bugünlük bu kadar koşu yeter. Sahne dışında. Son sahne, Hazel ve İkizler."

Kaskatı kesildim ama o anın geleceğini biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, geçen günün büyük bir kısmında bunu düşünmüştüm. Kumpanyanın geri kalanı kanatlara doğru sürüklenirken gözlerim sahnenin önündeki koltukları aradı, bazıları izlemek için seyircilerin arasına karıştı. Konstantin'i tiyatronun arka tarafında, ayağa kalkmış ve yaklaşırken beni izlerken buldum.

Kumpanyanın birbirini prova yaparken izlemesi normaldi. Provalar, partnerler arasındaki mahrem anlardan ziyade sahneleme ve ışıklandırma ipuçlarını kontrol etmekle ilgiliydi - bir kadının üzerine eğilmiş büyük bir canavarın üzerine doğrudan yukarıdan tutulan spot ışığı seyircinin görüşünü mahvedebilirdi. Yine de kendimi Bay Reddy'nin bunun için oyuncuların geri kalanını göndermesini dilerken buldum. Constantine'in üzerimdeki etkisi herhangi bir kontrolü sürdürmeyi imkânsız kılıyordu. Bana dokunduğu anda, tamamen onun merhametine kalmış, uluyan ve fiziksel bir hissiyata kapılıyordum. Bir gün önceki dakikaları tekrarlamaya, tüm düşünce ve hislerimi bu yabancıya teslim etmeye bu kadar hazır olmam beni şok etmişti.

Tanık istemedim. Ronan'ın, Bay Reddy'nin, Nireas'ın ya da herhangi birinin beni Constantine'in elleri altında çaresiz görmesini istemiyordum. Korktuğum şey acı değildi. İfşa olmaıktı.

Bu yüzden Constantine'in duyurusu karşısında ani bir hayal kırıklığına uğramamın hiçbir anlamı yoktu.

"Seyirci karşısına çıkana kadar ona dokunmayacağım."

Gözlerimi kırptım, hâlâ yerimde donup kalmıştım. Oyuncuların geri kalanı da öyle, sadece yarısı yerlerindeydi. Bay Reddy gözlerini dikmiş Constantine'e bakıyordu, görünüşe göre onun varlığından hepimizden daha az rahatsız olmuştu. İkili sahnenin ortasında yerde durdular, Myra kayarak Reddy'nin terk ettiği koltuğa oturdu.

"O zamana kadar ona dokunmadan prova yapmayı tam olarak nasıl öneriyorsunuz?" Bay Reddy sordu, ama Eston'a karşı kesinlikle rahatsız etmediği bir şekilde Constantine'e karşı ses tonunu dizginledi.

"Onu ve sahne görevlilerini nelerin beklediği konusunda bilgilendireceğim," dedi Constantine, yumuşak ve etkilenmemiş bir sesle. Bir süre durakladıktan sonra Bay Reddy'ye başını sallayarak selam verdi. "Sizin düşüncelerinizi de dikkate alacağım elbette. Ama bu arada kendimi dizginlersem onun için daha iyi olur. Bizimki de spontane bir gösteri olacak."

Ziyarete gelen bir gulyabani bir keresinde Bay Reddy'ye, performansını doğaçlama yapmasına izin verilirse çok eğlenceli olacağını önermişti - sık sık şirketin geri kalanının soyunma odalarını ziyaret ederek *doğaçlama* yaptığı gibi - ve Bay Reddy onu bir saatten fazla bir süre boyunca şirketin önünde giydirmiş, kırık bir tezgah ve yırtık bir perde ile sonuçlanmıştı.

Bay Reddy, "Anlıyorum," dedi. "Dikkate alındığım için çok memnunum." Ama başıyla selam verdi ve Constantine'e sahneye çıkmasını işaret etti.

Konstantin öyle yaptı, alışılmadık uzunluktaki bacakları imkansız bir adımla yükselmesine izin veriyordu. "Bir banka ihtiyacımız olacak," dedi ve hepimiz sessizliğe gömüldüğümüz için onu duyabildik. "Ya da bir platform. Onu üzerinde sergileyebileceğim bir şey."

Yaklaşırken ürperdim ve sahnenin ortasında durdu, ince bir elini kaldırıp beni yaklaştırmaya çağırdı. Sanki Constantine dün görünmez bir zincirle içime çengel atmış da ben şimdiye kadar farkında değilmişim gibi bedenim öne doğru savruldu.

"Rahat bir şey," diye ekledi başını ürktücü bir şekilde sallayarak.

"Ne tür bir müzik istiyorsun?" Nireas sordu ve onun sesiyle dakikalar sonra ilk kez bakışlarımı Constantine'den ayırabildim.

Constantine yavaşça etrafımda döndü ve ben zemini izledim, gölgelerin bükülüp çoğalmasını izledim. Seyircilerin nefesi kesildi ve onun iki figüre ayrıldığını anladım. Dönüp onlara tekrar bakmak için can atıyordum, Con ve Antin'in görüntüsünü ve dokunuşlarının deliliğini uydurup uydurmadığımı merak ediyordum.

"Müzik yok," dedi Antin bir adım öne çıkarak. Elini bana doğru uzattı ve Con'un gölgesi diğer tarafımda belirirken, bana dokunması için onu ikna edebilecekmişim gibi boynumu uzatarak doğruldum. "O bizim müziğimiz olacak. Onun çığlıkları ve haykırışları. Bunu bizim için yapabilirsin, değil mi tatlı yaratık?"

Sertçe yutkundum, ona doğru eğilmeyi düşündüm. Parmak uçlarının boğazıma değmesi sadece birkaç santim sürerdi. Tüm şirketin önünde, o mutlulukla oracıkta paramparça olurdum. Ve Con'un beni cezalandıracağından *emindim*.

"Evet," diye soluklandım, önceki günden hatırladığım bazı yanıklar yanaklarıma hücum etti.

Antin başını salladı ve ben de üzerinde durduğum tuzak kapısının aniden açılıp beni yutmasını diledim.

"Böyle başlayacağız," dedi, sesi yumuşaktı. "Giyinmiş olmalı. Güzel bir şeyler. Mücevherleri de çıkarmamız için."

Ürperdim, gözlerim bu yavaş ve yumuşak sözlerle kapandı. Talimatın vaat ettiği her dokunuş, kimin ellerini kullandığına bağlı olarak acı ya da coşku olacaktı. Ve performans kadar hangisini seçeceğimi bilemeyecektim.

Daha da kötüsü, umurumda değildi. İkisi için de hevesliydim.

"Y Herkesten kaçıyorsun," dedi Ronan, birkaç gün sonra soyunma odamın perdesini aralayarak. Girişte durdu, şezlonguma kıvrılmış bana bakıyordu. Ellerimi karnımın üzerinde kavuşturdum.

O da haklıydı, sabahları şafak sökmeden çıkıp polislerden kaçmak için hala mahallede dolaşüyor ve provalar için bana ihtiyaç duyulmadığında tiyatrodaki kendime saklanıyordum.

"Yarınki gösteri için gerginsin," diye tahmin etti kaşlarını çatarak.

"Buraya gel," dedim, yerimde kaydım ve bir kolumu ona doğru uzattım.

Bir an için sözlerini duymazdan gelmeme izin verdi, küçük odayı geçti ve kanatları ezilmesin diye üzerimden kaydı. Ellerimi kalçalarına koydum ve ağırlığını üzerime yerleştirdi, güven verici ve ağır, aynı zamanda dikkatli. Bana dokunmamayı sürdüren Constantine'e adanmış tek sahnem ve Hunter'ın şehir dışında olması nedeniyle seks yapmayalı çok az gün olmuştu ve Ronan'ın ağırlığından ve tanıdık kokusundan yükselen ani ihtiyaç hissi beni şaşırtmıştı.

"Ne yapıyorsun?" Altında kıpırdanıp eteğimi belime kadar çekerken Ronan gülerek sordu.

"Sen ne düşünüyorsun?" Burnumu onun kine çarparak ve hızlı bir öpücük çalarak alay ettim.

Ben onun altına yerleşip kalçalarımı kalçalarının etrafına sararken o beni izledi, kanatları bizi örtüyordu. "Havanda mısın?" Hareket etmediğinde sordum.

Ronan'ın gülümsemesi yavaştı ama gözlerinde ölçülü bir şey vardı. "Senin için her zaman havamdayım, fındık."

Gülümsedim, kamburumu çıkarıp ona süründüm ama o hiç hareket etmeyince durdum. "Ama?"

Kolları sırtımı çevreleyip kalçalarımızı birbirine bastıran hoş bir kıvrımla beni tutarken bile sırtışı kilitlendi ve sonra dağıldı. "Ama senin için endişeleniyorum ve sanırım sen de bunu biliyorsun ve dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun."

Gözlerimi devirdim ve Ronan nefes nefese kaldı, başını eğdi ve dudakları kulağıma yakın çenemi okşarken fısıldadı, "Kahretsin, Hazel, sana izin vermek için can atıyorum. Haftalar oldu."

Olmadığını söylemek için ağzımı açtım -birlikte ipeklerin üzerinde seks yapmıştık- ve sonra bunun böyle farklı olduğunu onun da benim kadar bildiğini fark ettim, sadece ikimiz soyunma odamda baş başa eğleniyorduk.

"Endişelenmene gerek yok Ro," diye cevap verdim, yanağımı kıvrık boynuzuna sürterek, bir elimi yukarı kaydırıp saçlarını karıştırdım ve sonra uzun, kıvrık boynuzlarından birini kavradım. Dokunduğumda inledi, kalçalarımın yaslandı ama sonra hafifçe doğrulup oturdu.

"Seni izliyor," dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve omuz silktim. "Ben onun ortağıyım. Her neyse... Hepiniz bizi izliyorsunuz, değil mi?"

Ronan kaşlarını çatarak, "Hayır, o *sadece seni* izliyor," dedi.

"Bunu Nireas hakkında söylemiştin," diye tısladım, kalçalarım onu kavrayışını gevşetiyordu.

Ronan çekildi, oturdu ve beni de yanında getirdi, bu konuşma için onun altında kalmadığım için rahatlamış mıydım yoksa beni zorladığı için sinirlenmiş miydim karar veremiyordum.

"Bu farklı. Nireas ve ben yıllardır buradayız. Ve siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki ben sabit bir şekilde başlamadım-"

"Sabit mi?" Ciyak ciyak bağırdım.

Ronan kaşlarını çatı. "Beni en son ne zaman diğer kızlardan biriyle oynasırken yakaladın Hazel? Görmedin, çünkü ilgilenmiyorum. Hiç ilgilenmedim. Tıpkı Nireas'ın ilgilenmediği gibi."

"Nireas *benimle* ilgilenmiyor," dedim, şezlongdan kalkmaya çalışarak, ama Ronan hâlâ kollarını bana dolamıştı.

"Göstermek için çok inatçı olsa da olmasa da öyle. Ve bu... bu yeni iblis şirketin başka bir üyesine bakmıyor, çatlak. Sana *bakıyor*. Ne zaman görülebilecek kadar yakınında olsun," diye fısıldadı Ronan, gözleri kocaman açılmıştı. "Bana onun seni korkutmadığını söyle."

"O..." Durakladım ve içimi çektim. "Belki kastettiğin şekilde olmasa da biraz öyle." Ronan'ın kaşlarını çatması üzerine elimi aramızda salladım ve birkaç santim geri çekilene kadar beni tutmasına karşı koydum. "O alışılmadık biri. Yarın akşamki gösteri için gerginim. Ama korkmuyorum. Ve beni korkutmaya çalışmana ihtiyacım yok."

Ronan doğruldu, şok ve hayal kırıklığı yüzünde şimşek gibi çakıyordu. "Ben değilim!"

"O zaman neden *bu* Ronan?" Ellerimi havaya kaldırarak sordum. "Evet, herkesten kaçıyorum. Onun yüzünden ya da yarın için değil. Sadece... işler biraz karışık." Zayıf bir bahaneydi ama Ronan'a Constantine'le ilgili beni asıl rahatsız eden şeyin sonunda birlikte sahneye çıkacağımız anı sabırsızlıkla beklemem olduğunu söylemek istemedim. Ya da beni rahatsız eden şeyin Dedektif Çavuş Piper'ın sözleri olduğunu.

Ronan geri çekildi, sonunda kollarını serbest bıraktı. "İşler karışık ve sen bana nedenini söyleyemiyor musun?"

"İstemiyorum," diye tersledim.

Sanki ona tokat atmışım gibi yüzü benden uzaklaştı ve ellerim kucağımda kenetlendi. "Seni önemsiyorum Hazel," dedi, böylesine hassas bir itiraf için kelimeler düzdü.

"Biliyorum," diye cevap verdim, iç geçirdim, rahatlamaya çalıştım, ona uzanmak üzereydim. "Yapmamı *ister misin*?"

Hayır, hemen düşündüm. Ve sonra, neredeyse aynı hızla, *Tabii ki biliyorum*.

"Evet," dedim usulca ve elini uzattığımda Ronan geri çekilmedi. "Ama beni de dinlemeni istiyorum, sadece... kimden ya da neyden korkmam gerektiğine karar vermeni değil-"

"Myra bile ondan korkuyor," dedi Ronan ve sonra benim uyarıcı ifademle aniden durdu, dudaklarım düz ve gözlerim sertti. Ama sadece bir saniyeliğine. "Onunla yalnız kaldığında ne oldu, nut?"

Hırladım ve Ronan'ın elini kucağına geri atarak koltuktan kalktım. "Beni dinlemiyorsun."

"Hiçbir şey söylemiyorsun! Hiç bir şey söylemiyorsun!"

"Zaten her şeyi *biliyor* gibi görünürken bunun ne faydası olacak?" Kapıya doğru yürürken bağırdım.

Şezlong gıcırdadı ve Ronan'ın botları yere vurdu, ama dirseğimi nazikçe kavradı.

bana uzandı, kendimi kurtarmak kolaydı.

"Hazel!"

Ronan'ın göğsüne yumruğumu vurmak için içimden gelen dürtüyle savaşıyor olduğum yerde döndüm ama sadece bakışlarımın şiddetiyle sendeleyerek geri çekildi. "Beni boşalttı, Ro. Aslında *şok edici* sayıda. Tek bir dokunuşuyla lanet olası aklımı kaybetmeme neden oldu," diye tükürdüm. Ronan'ın gözleri büyüdü, ağzı açık kaldı. "Ve bunu tekrar yapması için *sabırsızlanıyorum*. Çok yüksek sesle çığlık atacağım ve umarım Bay Reddy'nin tılsımları yerindedir çünkü o iblis herkesin önünde bana kesinlikle *hakim* olduğunda tüm Londra'nın beni duyabileceğini düşünüyorum."

Ronan'ın şaşkınlığı sözlerim karşısında azaldı ve yakışıklı bir maskenin ardına gizlendi. Kışkırdı mı, kırıldı mı yoksa bana inanmadı mı emin değildim. Umurumda olmadığına inanmak istedim.

"Umarım gösteriyi beğenirsin," dedim usulca ve gözleri parladı ama tekrar arkamı dönüp soyunma odamdan çıkmama engel olmadı. "İzlemeyi sevdiğini biliyorum."

Kantine giden uzak salondan konuşmalar yükseliyordu ve bunun bir yemek vakti olduğunu fark ettim. Sözde "provam" yakında gerçekleşecekti, ancak bu noktada Constantine'in herhangi birimizle paylaşmaya istekli olduğu kadarını biliyordum. Con ve Antin beni soyacak, bana dokunacak, beni becereceklerdi. Teorik olarak, bu deneyimden sağ çıkabilirdim.

Kısa bir süre soyunma odasına gidip yarın gecenin nasıl bir his olduğunu bir kez daha göstermesini talep etmeyi düşündüm. Beni siken Con'un aleti mi olacaktı, yoksa Antin'in mi? Dokunuşlarını daha önce yaptıkları gibi dengeleyecekler miydi? Ama Ronan'ın tekrar adımı söylediğini duydum ve daha uzağın daha iyi olacağına karar verdim. Merdivenlerden kulise doğru fırladım, sahne cephelerinin arasından geçip sahnenin sol kanadına doğru ilerledim.

Sahnedeki kıkırdamalar ve alçak bir hırıltı duyuldu.

"Ohh... Goliath." İç çekişin ardından yumuşak bir ciyaklama ve ıslak höpürdetmenin oldukça belirgin ipucu geldi.

Sırıttım ve başımı salladım, yavaşça ilerlemeden önce Ronan'ın beni takip etmediğinden emin olmak için kısa bir süre arkama baktım. Şirketin sevimli yeti üyesi Goliath sahnede kızlarla oynamayı seviyordu ve sonunda Margaret'i tatlı dille bir buluşmaya ikna etmiş gibi görünüyordu.

"Moooooree," diye inledi, sesi yüksekti. "Hayır, hayır, önce beni bitir. Sadece devam et-Evet!"

Aferin kızım, diye düşündüm. *İyi bir bitirişi atlamalarına izin verme.*

Seçeneklerimi değerlendirdim. İşlerini bitirene kadar kanatlarda beklemem Goliath'ın umurunda olmazdı -muhtemelen kokumu çoktan almıştı- ama ben biraz temiz hava almak istiyordum, Ronan'la olan kavgam hâlâ damarlarımda kaynıyordu.

Perdenin yanında durakladım, ben kaçarken Goliath'ın Margaret'in dikkatini dağıtabileceğinden oldukça emindim. Solgun, tüylü cüssesi görüşümü engelliyordu, Margaret'in ayak bilekleri omuzlarının üzerindeydi. Tanıdık, ağır sakinin salınımını yakaladım, şimdiden sahneye soğuk uyarılma damlıyordu.

Margaret bir çığlıkla boşaldı ve Goliath ona bir saniye bile zaman tanımadı, ileri atıldı ve tiyatronun duvarlarını sarsan bir kükremeye içine girdi. O kadar sertti ki, koltukların uzak köşesinde bir hareket gördüğüme emindim.

Bir figür orta girişe doğru ilerleyip tekrar durduğunda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Elbette herhangi biri olabilirdi -bu mesafeden net göremiyordum- ama kumpanyadan hiç kimse tiyatronun arka tarafında gizlenip kapılara doğru koşmuyordu. Goliath ve Margaret inleyip sızlanıyorlardı, vücutları birbirine çarpıyordu ve ben de koltuklara giden karanlık, kısa merdivenlerden geçip eğilerek salonun arka tarafına doğru koştum.

Arka tarafa ulaştığımda melon şapkanın dış hatlarını ve tiyatronicun arka tarafında saklanan adamın uzun geniş siluetini görünce kalbim tamamen durdu.

Dedektif avuş Piper'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Goliath ve Margaret'a bakıyordu. O bendim.

Çiftin bizi fark edemeyecek kadar birbirlerine dalmış olduklarından emin olmak için sahneye bir göz attım ve sonra dedektife saldırdım. Kolundan yakalayıp karanlık merdiven boşluğuna sürüklerken bana karşı koymadı.

"Bayan Nix-"

"Burada ne *hale* ediyorsun?" Tısladım, bir elim kolunda diğer elim ceketinin yakasındaydı ve onu geriye doğru, sahnenin görüş alanının dışındaki çıkış kapılarına doğru çektim. "Nasıl buldun-"

"Seni takip ettim."

Aniden durdum. Margaret ve Goliath gürültülü bir çiftti ve DS Piper'ın gözleri onlara doğru kayarken yüzü renkten renge girdi ve kendini salladı.

Elim ani bir intikam duygusuyla yanağına çarptı. Bunun Ronan'dan kalan öfke mi yoksa dedektifin yarattığı potansiyel tehlikeyi fark edemediğim için kendime duyduğum öfke mi olduğundan emin değildim.

Gözleri büyüdü ve yanağında kırmızı bir çiçek açtı, şapkası yana doğru eğilerek kulağının üstündeki tuhaf kırışıklığı tekrar ortaya çıkardı.

Takip edildim. Takip edilmeme izin vermiştim. Bir insan dedektifin...

Gözlerini kırıştıtırıp bana bakarken DS Piper'a bakakaldım, yüz hatlarında öfke belirtisi yoktu. "Nesin sen?" diye sordum.

Bunun üzerine kaşları çatıldı ve sesini alçaltarak arkasına yaslandı. "Neyim ben?! Neydi o... sahnedeki canavar?"

Onu incelemek için bir an ayırdım. İnce yüz hatları, kesik kulakları ve evet... Karanlık merdiven boşluğundaydı - gözlerinde ve teninde neredeyse fark edilmeyen bir *parıltı*.

"Bir yeti," dedim usulca. Gözlerini kırıştırdı, çenesi çalışıyor ve başı yavaşça sallanıyordu.

"Bana nasıl olduğunu söyle

içe

ri." "Burası neresi?" diye sordu beni görmezden gelerek.

"Bir tiyatro," diye cevap verdim, o bana bakarken gülümsemeye çalıştım.

Anlıyorum. Başımı çevirdiğimde Goliath ve Margaret'in bağıra bağıra işlerini bitirmeye çalıştıklarını fark ettim. "Gel."

DS Piper'ın kolunu tekrar tuttum ve karanlıkta onu çekiştirerek kimse bizi bulmadan önce bir yan çıkışa yöneldim.

"Bekle-" diye soluk soluğa bağırdı Piper, ilerleyişimizi yavaşlatmaya çalışarak.

"Dedektif Çavuş, bu tiyatroya sadece sikilen insanlar girebilir," diye karşılık verdim.

Ondan sonra onun ayakları da benimkilerle birlikte hevesle tökezledi.

"İnsanlar," diye fısıldadı, beni takip ederek. "İnsanların aksine..."

Boştaki elimle önüme uzandım, beceriksiz parmaklarımla kapıyı buldum ve fırlatarak açtım.

"Canavarlar," dedim ve DS Piper'ın ani ışık karşısında irkilerek başını eğmesini izlemek için arkama döndüm

bana bakmak için geri kırbaçlamadan önce.

Onu binadan dışarı çektim ve kapının arkamızdan kapanmasına izin verdim. Tiyatronun etrafı depolarla ve Bay Reddy'nin yoldan geçenlerden korunmamız için satın aldığı birkaç boş binayla çevriliydi. Dışarıda bizi görececek kimse yoktu ve şehrin sesleri tuğla binaların katmanları arasından boğuk bir şekilde duyuluyordu.

"Ön kapıyı kendiniz mi açtınız?" Ben sordum.

DS Piper solgundu, gözleri sürekli etrafımızda dolaşıyordu, sanki köşede aniden belirecek

Goliath gibi başka bir canavar arıyordu.

"Bu nasıl var olabilir?" diye nefes aldı. "Nasıl..."

O biliyor mu? Merak ettim. Çocukken onun da kulakları kesilmiş miydi? İnsan olduğuna inanıyor muydu?

"Açtın mı?"

"Evet, tabii ki yaptım!" diye bağırdı aniden, ağır ceketinin içinde sertleşip şişerek bana ikimizi de baharın sonlarında dışarı sürüklediğimi ve üzerimde sadece ince bir elbise olduğunu hatırlattı. Titreyen elini gözlerini kapatmak için kaldırarak kendini salladı. "Canavarlar."

"Vampirler, kurtadamlar, iblisler," dedim.

Belki de aptallık ediyordum. Belki de dedektifi içeri sürüklemem ve hafızasını silecek bir cadı bulana kadar onu Bay Reddy'ye teslim etmem gerekecekti. Ama yeni kızların tiyatronun gerçekliği karşısında hayrete düştüklerini, bunun ne kadar imkânsız olduğunu söylediklerini görmüştüm.

"Peki ya Fae'ler?" diye sordu.

Fae. O biliyordu. Var olduklarını biliyordu, artık bundan emindim.

"Son zamanlarda değil," dedim ve DS Piper seğirdi. "Birkaç yıl önce bir Unseelie arkadaşımız vardı, Jacobi, hayatımda gördüğüm en güzel, en narin kanatlara sahipti."

Piper ağır ağır nefes alıyor, büyük ciğerler dolusu havayı içine çekiyor ve aynı hızla dışarı veriyordu, gözleri hâlâ dalgındı, zihni kesinlikle panik içinde koşturuyordu.

"Kanatlarını da mı aldılar?" Elimi uzatıp parmaklarımı kulağının tepesinde gezdirerek sordum. Önümde kaskatı kesildi, dudakları aralandı ama bana dehşetle bakarken nefesleri tamamen kesildi. Dikkatle gülümsedim. "Hiçbir insan tiyatroya refakatsiz ya da çalışma daveti olmadan giremez. Onları dışarıda tutmak, tiyatroyu *güvenli* ve gizli tutmak için her türlü tılsımımız var. Sen nesin peki? Bir çeyrek fae mi?"

Cevap vermeyebilir, hatta benden kaçabilir diye düşündüm. Sonra dili dışarı çıktı, konuşmadan önce dudaklarını ıslattı.

"Yarısı," diye fısıldadı.

Başımı salladım, hafifçe gevşedim.

"Kanatlarımı kesemediler, bu yüzden onları saklıyorum," diye ekledi, o dehşet dolu bakışlarıyla yüzümü ararken.

Onun için yüzümü buruşturdum. "Bunun rahat olmadığını tahmin ediyorum."

Titreyen bir nefes verdi, geriye doğru tökezledi ve binanın duvarına çarptı. Bacakları titriyordu. "Ben... hiçbir fikrim yoktu..."

"Daha fazlası olduğunu," diye tamamladım, bana göz kırparken başımı sallayarak eşlik ettim.

"Bütün bir dünya.

Burnumuzun dibinde. Ya da daha doğrusu, gözümüzün ucuyla." "Bir yeti," dedi, kaşlarını çatarak kelimeyi telaffuz etti.

"Doğudan gelen bir dağ ırkı," diye açıkladım. "Her ne kadar Goliath burada, İngiltere'de doğmuş olsa da, sanırım."

"Ve... ve bu tiyatro..."

"Bir köprü gibi," dedim, bir zamanlar Bay Reddy'den duyduğum sözleri tekrarlayarak. "İki dünya arasında bir bağlantı. Nedenini tam olarak bilmiyorum ama insanlar canavarları büyülüyor. Yasak bir meyve sanırım. Mahallem Beth ve benim hakkımda pek de haksız sayılmaz. Biz... aslında bir tür fahişeyiz. Ama sadece bu tiyatroda çalışıyoruz."

Bunun üzerine kaşlarını çattı ve kapıya baktı.

"Dedektif Çavuş, o kapılardan neden geçebildiğinize bakmaksızın, *geçmeyin*," dedim sertçe, dikkatini tekrar çekerek. "Bir insan olarak yaşıyorsun. İnsan gibi davranıyorsun. Onlarla birlikte

alışıyorsun. Eğer o tiyatroya bir daha adım atarsan, yanlış dünyadan içeri girmiş olacaksın. Burası casusluk yapabileceğin bir yer değil.

sonuçları olmadan. Tiyatro hem insanları hem de canavarları korur. Burada öğrenip üstlerinize götürebileceğiniz hiçbir şey yok."

Elini uzatıp şapkasını kafasından çıkardı ve ben o kulaklara bakmaktan kendimi alamadım. Benimkini kestirdiğimi, canımın yanıp yanmadığını ya da ağlayıp ağlamadığımı hatırlamıyordum ve bazen sivri uçlarla şimdi nasıl görünebileceğimi hayal ediyordum. Daha çok anneme mi benziyordum?

"Peki ya tiyatronun onun neden öldürüldüğüyle bir ilgisi varsa?" diye sordu tekrar dik durarak.

"Burada çalışan hiç kimse Beth'e zarar vermez," dedim, Myra ya da Bay Reddy'den bahsetmek istiyordum ama zaten yeterince risk aldığımı biliyordum.

"Peki ya dinleyicileriniz?" diye sordu. "Onlar için de kefil olabilir misiniz?"

Kollarımı kendime doladım ve onun sözlerini düşündüm. "Eğer haklıysan, umarım benim iyiliğim için katili yakında bulursun," dedim ve ben devam etmeden önce keskin bir nefes aldı. "Ama burada araştırma yapamazsın. İçinde yaşadığın dünyada yürümeye devam etmek istiyorsan olmaz. Köprüyü geçersen, geri döndüğünde arkadaki yolu bulamazsın."

Şapkası başına geri döndü ve yere bakarken tırnakları yanaklarındaki kirli sakalları çizdi.

"Biri beni aramaya gelmeden önce gitmelisin," dedim.

Bu onu hareketsizliğinden şoke etti, bakışları çıktığımız kapıya ve ara sokağa doğru kaydı.

"İnsanlar burayı gerçekten bulamıyor mu?" diye sordu.

"Hiçbiri tek başına olmadı," dedim omuz silkerek. "Kendinize karşı dürüst olun. Bunu gerçekten müfettişinize rapor etmek istiyor musunuz? Sana inanır mıydı? Yoksa içinde saklandığın o dünyanın sana biraz fazla yakından bakmasına mı neden olursun?"

"Anlıyorum Bayan Nix," diye hırladı DS Piper, ellerini iki yanında kenetlemişti. Sokağın sonuna doğru yürümeye başladı, ama yarı yolda durdu, sırtı bana dönüktü ve başı profilinin güçlü hatlarını görebileceğim kadar dönüktü. "Arkadaşının ölümünün adaletle sonuçlanmasını istiyorsan, katilinin insan olmasını umsan iyi olur. Bizim araştıramadığımız bir suçu polis çözemez."

Cevap vermedim, köşeyi dönene kadar bekledim ve izledim, tiyatro marquee'inden uzaklaşıp Londra'nın mülayim ve tahmin edilebilir sokaklarına geri döndü.

Kapıyı çekip açtım ve aceleyle içeri girdim. Provalar yeniden başlayacaktı ve son sahneye kadar bana ihtiyaç olmasa da, özellikle Ronan hâlâ beni arıyorsa, tamamen yokluğum fark edilebilirdi.

Ama ben koridorda ilerleyip diğerlerine katılırken rahatlamış görünen Ronan değildi.

"İşte buradasın, aşkım!" Myra nefes nefese sahnenin kenarından zıplayarak seslendi, parlak siyah kâğıtlara sarılmış bir yığın kutu kollarında yığılıydı. Arkasında, Alexa ziyafet için hazırlanmış bir masanın üzerinde kıvranıyor, poz veriyor ve ışık izlerini kontrol etmek için geriniyordu, birkaç sahne görevlisi ısırik alma oyunu oynuyor, bodrumda hala dünya için ölü olan vampir sahne partnerleri koleksiyonunun yerine geçiyordu.

"Hazel," diye fısıldadı Ronan, koridorun kenarındaki koltuğundan kalkıp elini bana doğru uzatarak. Gerilen kanadının ve uzanan elinin etrafından dolandım. "Myra'nın bana ihtiyacı var."

"Neredey-

"Bunlar bize öğle yemeği sırasında geldi," dedi Myra, ayak parmaklarının üzerinde zıplarken neredeyse sevinçten titriyordu, kutuları sıkıca kavramıştı. "Sahneniz için kostümünüz. Benimle aşağıya gel. Ufak tefek düzeltmeler gerekip gerekmediğine bakarız."

"Yoldan çekil Missy," diye tısladı Bay Reddy, sahneyi izlemeye çalışarak. "Hayır, amındaki o ışık

daha parlak olmalı! Daha parlak, dedim!"

Bay Reddy'nin yolundan çekildim ve Myra'yı kanatlara kadar takip ettim. "Sahne için pembe elbiseyi giydiğimi sanıyordum?"

"Oh, şu eski paçavra mı? O elbiseyi yıllardır kullanıyoruz. Hayır! Hayır! Güzel bir şeye ihtiyacın var, dedi İkizler. Ve mücevherler, hatırladın mı?"

Tiyatronun sahip olduğu tek "mücevher", taşları eksik olan birkaç yapıştırma kolye ve kararmış bir taçtı.

"Bay Reddy yeni bir elbise almanıza izin mi verdi?" Ben sordum.

"Pfft, sorma zahmetine bile girmedim. Hayır, bunlar bir patrondan geldi," dedi Myra, merdivenlerden soyunma odalarına doğru koşarken dudaklarındaki sinsî gülümsemeyi görmemi sağlayacak kadar dönerek. "Senin sahnem için yeni bir şeye ihtiyacımız olduğunu söyledim, o da yardım etmeyi teklif etti."

DS Piper'ın söylediklerini, Beth'in katilinin seyircilerimizden biri olabileceğini düşündüm ve başım dönerek merdivenlerden inmek için korkuluklara tutunmak zorunda kaldım.

Ona çok şey anlattım, Bay Reddy'ye tiyatroyu gizli tutacağıma dair verdiğim sözleri tutmadım. Peki neden? DS Piper'ın benim gibi melez olduğunu bildiğim için mi? Bu yeterli değildi. Ya tiyatronun kapısına polislerin gelmesini garantilemiş olsaydım? Myra'ya bir şeyler fısıldamak için dudaklarımı araladım, koridorda hızlı adımlarını takip etmek zorunda kaldım ama sonra soyunma odamın perdesine ulaştık.

Myra perdeyi kenara çekip odama adımını attığında taze, tatlı bir koku aniden üzerime yayıldı. İtirafımı yutkunarak peşinden gittim ve tuvalet masamın üzerindeki kocaman, taşan çiçek vazosunun önünde durdum. Aranjman o kadar büyüktü ki tüm aynamı kaplıyordu ve tatlı pembe gül tomurcukları, parlak nergisler, çiçek açan dallar ve sarkık eğrelti otlarından oluşuyordu.

"Evet. Onu da göndermiş," dedi Myra, kelimeler baş döndürücü bir şekilde köpürerek. "Bir kartla birlikte."

O bahseder etmez kartı fark ettim, köşesi vazonun altına sıkışmıştı; telkari işlemeli ve eğimli kulplu hoş bir bakır sürahi.

"Daha sonra okuyabilirsin, gel ve ne seçtiğini gör!" Myra ısrar etti.

Ama küçük beyaz kart beni bir elbise ya da mücevher vaadinden çok, vazodaki ağır, yemyeşil aranjman gibi çağırıyordu, sanki biri bana çiçek göndermek için bütün bir kış bahçesini bir araya getirmiş gibiydi. Kartı çekip çıkarırken Myra arkamdan oflayıp pufladı.

Bir keresinde birlikte parkta yürümüştük, ama sen benim çiçekleri ihmal etmemde haklıydın ufaklık.

- Bir hanımefendinin talibi

Ağır kâğıttaki sözcükler karşısında yüzüm kızardı, o kadar sade ve kibardı ki. Bu şimdiye kadar herhangi bir patrondan aldığım en centilmen nottu.

"Hunter," diye mırıldandım.

"Senden hoşlanıyor," dedi Myra usulca. "Onu senin için seviyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, eğildim ve buketi uzun uzun içime çektim. Karışımda ardıç ve çam dalları da vardı ve hepsi bir arada bahar gibi kokuyordu, kışın küçük bir ısırtığı don gibi kenarlara yapışmıştı. Hunter'dan ben de hoşlanıyordum ama kafasında benim yaşayamayacağım bir versiyonum olduğu hissinden kurtulamıyordum.

"O zaman elbiseyi görelim, sanırım."

Myra gülerek, "Sanki çalı çırpıdan yapılacağını düşünüyormuşsun gibi konuşuyorsun," diyerek sezlonguma doğru ilerledi. "Bütün mumları yak ve perdeyi aç."

Hevesli tıslamalarla yırtılan kâğıtlar, Myra'nın sabrını taşıırken, odayı elimden geldiğince aydınlattım ve o ilk kutuyu açarken minderlerin üzerinde ona katıldım. Derin, zümrüt yeşili ipek

Toz pembe kâğıt mendil ve tüm hevesine rağmen Myra'nın parmakları kumaşın üzerinde tereddüt etti. "Dokunmaya korkuyorum," diye fısıldadı yumuşak bir kıkırdamayla.

Kendimi aniden hevesli buldum, korseyi kutudan kaldırdım ve neredeyse parmaklarımın arasından kayarken nefes nefese kaldım, kumaş serin ve su kadar pürüzsüzdü.

"Kemik yok," dedim.

"Ve telaş yok," diye mırıldandı. "Modaya uygun değil ama güzel, değil mi?"

Ayağa kalktım, elbisenin yumuşak dökümlü omuzları ellerimde, gözlerim göğsün altını ve kalçaları saran çiçekli dalların narin işlemindeydi.

"Canavarlar modayı umursamazlar, değil mi?" Gülümseyerek söyledim.

"Mm, böyle bir elbise güzel vücudunun her parçasını ortaya çıkaracakken değil," diye onayladı Myra sert bir baş sallamasıyla. "Zeki ork. Ve çorap da eklemiş. İkizler bunu takdir edecektir."

Con'un dokunuşunun, üst baldırlarımın etrafındaki dikenli ve tomurcuklu, narin çorapları çıkarırken bacaklarımda gezineceği düşüncesiyle ürperdim. Şirket genellikle daha acil ve cinsel sahneler sunar, elbiseler dikkatlice çıkarılmak yerine kızların bedenlerinden koparılırdı.

Myra'nın nefesi kesilince yere baktım ve ben elbiseye ve Con ile Antin'in onu bedenimden çıkarma fikrine dalıp gitmişken, onun mücevher kutularını açtığını fark ettim.

Myra kolyeyi kadife yatağında bir ileri bir geri sallayarak, "Bu çok ilginç," dedi.

"Çok güzel," dedim, kıvrılan pirinç dallara, pembe ışıltılı yapraklara ve zümrüt rengi mine yapraklara hayranlıkla bakarak.

"Sanırım İkizler biraz daha geleneksel bir şey düşünüyordu," diye düşündü Myra. "Bunlar çok güzel tabii ki."

Myra'nın büyük elmaslar ya da yakutlardan ya da en azından bunların çok iyi taklitlerinden yana olduğundan şüpheleniyordum ama ışıltılı çiçeklerden oluşan bir çelenk gibi görünen kolyeyi sevmiştim. Orkların ve perilerin doğada evleri ve mahremiyetleri vardı ve Hunter kökenimi bilmiyor olabilirdi ama zevkiyle bizi birbirimize bağlamıştı.

"O zaman İkizler kendi mücevherlerini getirmeliydi. Ben bunları takıyorum," dedim.

Myra bana parlak bir gülümseme fırlattı. "Akıllı kız. Lütfen iblis yerine o orku seç. Senin için bir fark yaratacak olan o, bundan eminim."

Onun haklı olmasını istedim. Hatta neredeyse buna inanıyordum. Ama Hunter için gerçekten en iyisinin bu olup olmadığını merak ediyordum. Ondan hoşlanıyordum ve belki de Myra haklıydı ve hatta ona *ihtiyacım vardı*, şirketten bir kaçışa *ihtiyacım vardı*. Ama onu yemek biletim olarak düşünmekten nefret ediyordum. O bunun için fazla iyiydi.

Myra kolumu sıkmak için uzanırken, "Dene bakalım tatlım," diye mırıldandı. "Sana uyduğundan emin olmamız gerekiyor."

Hunter'ın insan metresi olmak bana uyar mıydı? Yoksa bir adamın ihtiyaçlarına cevap verip kendi ihtiyaçlarını görmezden geldiğim, kendimin yarısını yok saydığım tiyatro gibi mi olurdu? Hunter insan bir kız istiyordu, kendisi için geliştirdiği beyefendi imajına uyacak iyi bir hanımefendi. Ben bunların hiçbirini değildim. Ne olduğumu bile tam olarak bilmiyordum, bunu keşfetme özgürlüğü bana hiç sunulmamıştı. Her zaman yarı yarıya saklanırken dünyada kendime nasıl bir yer bulabilirdim?

Ronan yavaşça döndü, ipekler kendi kanatlarının köklerine sarıldı, kayıp bir figürü açık boş kollarında kucaklarken yüzlerimiz ona doğru yükseldi.

Seyircilerin sesi kesilmişti ve kalabalığın içinde bir diş izi ya da bir parıltı aramaktan kendimi alamadım.

yeşil deri. Ronan takla atıp sıkışmış kanatlarını serbest bırakırken Alexa'nın sesi hislerle çatladı, pençeleri kumaşa tutunarak havada süzüldü. Bu hareketi Beth olmadan yapıyordu, sanki Beth hâlâ oradaymış gibi. Elimdeki mumun kenarından balmumu damladı, aşağı doğru aktı ve parmaklarıma sert bir öpücük kondurarak soğudu. Elimde hafifleyen yanık ve gözlerimde yükselen acı karşısında dudağımı ısırdım.

Arkamda Samson, Alexa ile birlikte alçak sesle ve biraz da akortsuz bir şekilde mırıldandı ve eli destek için omzumu sıktı.

Tiyatroda gerçekten yakın olduğum tek kişi Ronan'dı ve onu bile kendimden uzak tuttum. Beth'e kardeşim demek, hatta aynı kumaştan olduğumuzu söylemek bile yalan olurdu. Ama buraya birlikte aittik, arada kalmış bir dünyanın aynı küçük ağına yakalanmıştık. İnsanlar tiyatrodan her zaman ayrılırdı, bu yüzden sık sık bağlantı kurmaktan çekinirdim ama bu sanki Beth'in bizden çalınması gibiydi. Ve daha da kötüsü, incinmişti. Sadece tiyatrodan değil, kendi hayatından da çalınmıştı.

Ronan Alexa'nın son notalarıyla birlikte yavaşça yere doğru kıvrılıp dönerken nefesimi tuttum, kendi gözyaşlarıma direndim ve düşüncelerimi susturmaya çalıştım. Ellerimizdeki mumlar birer birer söndü, fitiller yalayan parmakların arasına sıkıştırıldı, sahnenin sıcak ışıltısı saf karanlık ve sessizliğe dönüştü.

Pixies, seyircilerin kırmızı perdelerin kapanışını izleyebilmeleri için zemindeki ışıkları yeterince yükseltti. Bir an için Eston'un haklı olabileceğini düşündüm - Beth'e vedamız kimsenin umurunda olmayacaktı. Canavarlar şirketteki insanları önemsemek için değil, onlara göz dikmek için gelmişlerdi. Gözlerim kapandı ve bir an sonra perdenin diğer tarafından sabit, basit bir alkış sesi yükseldi. Bir sahnede olabileceği gibi tezahürat, ısıklık ya da bağırış yoktu, ama birkaç dakika boyunca sahnenin karanlığında birlikte durduk ve ses sadece büyüdü ve tutuldu. Coşkulu değil ama saygılıydı, bir kalp atışı gibi kırılganlara kadar devam ediyordu.

"Hadi bakalım millet," diye seslendi ayı sahne amirlerimizden Frank, bizi kanatlara geri götürürken. "Bir sonraki sahneyi kurmamız gerekiyor. Aşağı inin ve hazırlanın."

Samson, Alexa ve Leon'u bekliyordu ve Ronan'ın şu anda konuşmak istediğim ilk kişi mi yoksa son kişi mi olduğundan emin değildim, bu yüzden döndüm ve aceleyle uzaklaştım, aşağı inerken cesetlerin arasından sıyrıldım.

Soyunma odamın perdesini araladım ve odamdan gelen şekerli havayı derin bir nefesle içime çektim.

Hunter gitmeden önce ondan aldığı sözünü hatırlamadan önce.

Ve işte oradaydı, şapkası elinde, zıplayan bir dizinin üzerinde şezlongumda oturuyordu. İçeri girdiğimde doğruldu, yanına geçtiğimde konuşmak için ağzını açtı, şapkasını yere düşürdüğümde bir kahkaha attı.

"Bu yeniydi," dedi.

"Umurumda değil," diye cevap verdim, şapkanın dizindeki yerini aldım ve kollarımı omuzlarına doladım.

Hunter başımı eğip dudaklarımı onunkilerin üzerine eğdiğimde inledi, açlıkla emiyor ve dilimle ağzının kenarlarını yokluyordum. Kolları belime dolandı ve sıkılaştı, göğsümü onunkine bastırdı, koyu renkli pençeleri gevşek pamuğa takıldı. Dili benimkiyle buluştu ve kucağında döndüm, daha da yaklaştım, bu adama olan *ihtiyacım beni* şaşırttı.

Ağzı çeneme doğru inerken adını inledim ve Hunter'ın ellerinden biri aşağı kayarak kıçımı sıktı, göbeğimi kasıklarına bastırdı.

"Böyle bir karşılama ummaya cesaret edemedim," diye mırıldandı boğazıma doğru.

"Yapmalıydın," dedim, kambur duracak kadar geriye çekilip konuşurken ağzını gagaladım. "Daha fazlasını ummalıydın."

Aramıza uzandığımda Hunter aynı şaşkınlıkla beni izledi, ellerim giysisinin hangi telaşlı, ince parçasını önce çıkarmam gerektiğine bir türlü karar veremiyordu. Hemen sikine erişmek istiyordum ama teninin pürüzsüz, kalın dokusunu da özlemiştim ve kendi tenimi ısıtmasını istiyordum.

"Bir şey var," dedi ve uzanıp ellerimi yakaladı.

Ona gülümseyerek kısa bir süre mücadele ettim ama ben sakinleşene kadar beni bırakmadı. "Hangisi?" "Seni tatmak."

Teklif karşısında kızardım, yoksa bu bir talep miydi? "Neremi tatmak için efendim?" Alay ettim.

"Amcığın, küçüğüm," dedi Hunter ciddiyetle ve yanaklarında yükselen kendi rengiyle. "Bana izin verir misin? Bir tadımlık?"

"Sadece bir tane mi?" Kaşlarımı çatarak ağzımdan kaçırdım.

Bana göz kırptı. "Bana daha fazla izin verir misin?"

"Bazen tamamen farklı dillerde konuşup konuşmadığımızı merak ediyorum," dedim ve parmaklarımı göğsünün ulaşabildiğim yerlerine dokundurdum. Hunter'ın kaşları şaşkınlıkla çatıldı ve başımı eğip dudaklarımı bir anlığına onunkilere bastırdım ve sonra geri çektim. "Ya amcığımdan bir ziyafet çekmeni isteseydim? Bana dilinizi gösterin, efendim."

Hunter'ın gözleri büyüdü ve dudakları aralandı; şaşkınlıktan elimi uzatıp çenesini daha da aşağı çekmeme engel olamadı. Bir kaşımı kaldırdım ve dili uzayarak tüm uzunluğunu ve koyu rengini ortaya çıkardı. Orkların çok uzun dilleri vardı, bir insanınkinden iki kat daha uzun, güçlü ve esnek.

"Ya senden beni o dilinle becermeni istesem?" Hunter'ın gözlerini izleyerek tekrar yaklaştım, dilimin ucunu onunkinin ortasına doğru okşadım, dokunuşumla hırıltısının titreşimi yükseldi.

"Bunları sorar mıydın?" Hunter göz kapakları ağırlaşarak homurdandı.

Gülmek istedim. Hunter'la biraz sevişebilmek için iki kat daha fazla konuşmam gerekti ama varsayımda bulunmaması çok tatlıydı ve başardığımda da beklediğime değdi.

"Amcığımla ziyafet çek, Hunter. Beni dilinle becer," dedim usulca.

Hırıltısı mırıltı gibi bir şeydi ve eğildi, boğazıma doğru derin nefes aldı, kalçaları kalktı ve bana doğru bastırarak uyarılmışlığını hissetmeme izin verdi.

"Bu gece mi?"

"Neden bekliyorsun?" Biraz nefessiz kalarak sordum, ona karşı kendimi zorluyordum, birlikte hareket ederken iç çamaşırım bana sürtünme sağlayacak kadar inceydi.

"Bu gece bir performansın var ufaklık," dedi Hunter başını geriye eğerek. Bakışlarının sarısı sadece parlak, ince bir parıltıydı, siyah gözbebekleri bariz bir ilgiyle şişmişti. "İzlemeye niyetli olduğum bir gösteri."

Hunter'ın beni Constantine'le birlikte izlediğini düşününce irkilmemi engelledim. Ork, amımı yalaması için ona izin verdiğimi hayal bile edemezdi. Olacaklarla ilgili ne düşünebileceğini hayal bile edemiyordum. Bu da beni biraz sakinleştirdi.

"En azından bir saatten önce olmaz," dedim. Hunter sırttı ve ben de hatırlayarak iç çektim. "Ama sen birkaç saat istiyorsun."

"İstiyorum," dedi başını sallayarak ve kıcımı okşadı. "Belki sadece yalamak için bile, artık itirazın olmadığını bildiğime göre."

Homurdandım ve sonra ciddi olduğunu anlayınca göz kırptım. "Bu hafta nereye gittin? Ya da bana söyleyemiyorsan, iyi geçti mi?"

Hunter mırıldandı ve sonra dönüp şezlonga yaslandı, beni bir battaniye gibi üzerine örtülene kadar yanında taşıdı.

Hunter, "Bir zamanlar... canavarlara zevk partnerleri sunan bir evin üyesiydim," dedi.

Oh. Yüz ifademi gizlemek için çenemi sıktım. Yani eve geri mi dönmüştü? Burada olabilecekken...

"Üyeliğimi sonlandırdım ama evin hanımefendisine büyük saygı duyuyorum. Nazikti ve elinden geleni yaptı..." Hunter kaşlarını çattı ve ben de bunun onun katıldığı bir ilişki olmadığını fark ederek rahatladım. Kendi düşünceleri içinde oflayıp pufladı ve omuz silkerek onları geçiştirdi. "Ev şu anda bazı tehlikelerle karşı karşıya. Bir daha oraya üye olmak gibi bir niyetim yok ama yardım talebini de geri çeviremezdim."

"Peki iyi gitti mi?" Ben sordum.

"Bu mesele hâlâ çözülmedi. Geri dönmek zorunda kalabilirim. Ama şartlarımı basitleştirdim," dedi Hunter bana gülümseyerek. "Tiyatronun gösterilerine katılabilmeliyim."

Kendi gülümsememi zorla yerine oturttum. Bana iltifat ediyordu elbette ama bu, aramızdaki bağ her neyse, bunun tiyatro etrafında döndüğü anlamına geliyordu.

"Senin yardımına sahip oldukları için şanslılar," dedim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Belki sen de bana yardımını ödünç verebilirsin?"

"Elbette," dedi Hunter, doğrulmaya başlarken yüzü ciddi bir ifadeye büründü.

"Güzel. Ne de olsa parasını ödediğin kostümün içinde bana hayran olabilmelisin," diye takıldım.

Ben yanından uzaklaşırken Hunter'ın yüz hatlarından anlayışlı bir ifade geçti. "Sana karşı koyma gücümü tekrar test ediyorsun, değil mi ufaklık?"

"Ne demek istiyorsunuz efendim?" Hunter'ın önünde çırlıçıplak durana kadar ince geceliğimi başımdan yukarı çekerken sırtarak sordum, beni içine çekerken sadece bakışlarının canlı parıltısıyla övünüyordu.

"HAZIR MISIN?"

Kulağıma gelen alçak fısıltıyla irkildim, uzun gölge aniden gözümün ucuyla belirdi.

Sahnedeki Evie, Bay Reddy'nin "hokkabazlık gösterimiz" dediği, bir insanın giderek artan sayıda

canavarca horozu üstlendiği şeyi yapıyordu. Evie çoklu görevlerde en iyisiydi ve gösteriyi

ayaklarını kullanarak altı. Gerçekten de etkileyiciydi, ancak sonunda seyirciler onu uzuvların karmaşası içinde zar zor seçebildi.

Nireas'ın bu sahne için seçtiği müzik beni her zaman güldürmüştür; Piccadilly'de kuklalar eşliğinde çalınan bir müzik gibi neşeli ve zıplaticıydı. Şahsen, esprili finalin her zaman Evie'nin etrafını saran canavarların memnuniyet kükremelerinin altında kalmasının utanç verici olduğunu düşündüm.

"Nasıl olabilirim ki?" Constantine'e fısıldadım.

Goliath homurdanarak uyarıda bulunmaya başladı; bu Evie'ye, diğer canavarlara ve hatta Nireas'a sonun yaklaştığına dair bir işaretti. Tam anlamıyla.

"Ne olacağını çok az biliyorum," dedim.

"Yeterince biliyorsun," diye yanıtladı Constantine. "Sana dokunmaya başladığımda ipuçlarını ve senaryoları takip edebileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Sözlerinde neredeyse şakacı bir şey vardı ve ona bakmak için başımı çevirdim. Hâlâ ürkütücüydü, sahne ışıklarını yansıtan metalik gözleri, birbiri ardına hareket eden bedeni, ama bu hafta bu özelliklerine alışmıştım. Prova sırasında yakınlaşmıştık ve o yumuşak bir şekilde konuşmuştu. Bana bir daha dokunmamıştı ve bazen minnettar oluyordum, diğer anlarda ise beklemekten nefret ediyordum.

"Sanırım hayır," dedim. "Ne yapacağını biliyor *musun*?"

"Sana dokunacağım, seni soyacağım," dedi, daha da yaklaşarak, tenindeki sert baharat ve karamel şekerinin ipuçlarını paylaşacak kadar yakınlaştı, nefesi omzumun üzerinden geçerken neredeyse algılanamaz bir sıcaklıktaydı. "Siktir git. Canını yakacağım ve seni yatıştıracağım."

"Tek görecekle senin bana dokunman ve benim çılgılık atmam olacaksa, kulağa pek de gösteri gibi gelmiyor," diye itiraf ettim.

Constantine gülümsedi ve bir şekilde yüz hatlarının birbirine daha iyi oturmasını sağladı. Omuzlarım gevşedi ve çenemi yukarı kaldırdım.

"Belki de," dedi, başını onaylarcasına aniden eğerek. "Seyircinin tepkisinden çok kendi tepkimizle ilgileniyorum."

"Biz "in bir parçası mıydım, yoksa sadece kendi yarısını mı kastediyordu, emin değildim.

Sahne, yedili toplu, böğürerek sona erdi ve seyirciler güldü, alkışladı ve tezahürat yaptı - görebildiğim kadarıyla, daha şehvetli üyelerden birkaçı tamamlandıklarında eyleme katıldı. Işıklar yavaşça karardı, perdeler kapandı ve sahne görevlileri kümeyi ayırmak için acele ettiler, Frank Evie'yi oturduğu horozlardan kaldırdı ve onun gevşek ve kıkırdayan vücudunu kanatlara geri götürdü.

Sahnenin diğer ucundan, Constantine'in talep ettiği bankı iki ayı taşıdı. Bay Reddy'nin tasarımıydı, özellikle çok yönlülük için inşa edilmişti ve seyircilerimize iyi bir görüş sunuyordu. Constantine Çarşamba günü provada bankı "pis" ilan ettiğinde, Bay Reddy'nin sonunda Constantine'e öfkeleneyeceğini düşünmüştüm ama iblis her kimse, yönetmenimiz ve yapımcımız üzerinde şok edici bir güce sahipti. Bu yüzden bank derin, kiraz moru bir kadifeyle yeniden döşendi.

"Gidin," diye tısladı Billy Constantine ve bana.

Aceleyle ilerledim, kürsünün önünde yerdeki işaretimi ararken vücudumun sinirden köpürdüğünü fark edince şaşırdım. Yıllardır sahneye çıkacağım için gergin olmamıştım. Bazen kendimi neredeyse bir makine parçası gibi hissediyordum, tiyatronun ilerlemesini sağlayan saatin güzel bir dişlisi gibi. Evie, Reddy'nin favorisi olduğumu söylemişti çünkü sahneye çıkıp herkesi becerebiliyordum ama bundan daha fazlası vardı. Rol yapabiliyordum, sahnelerimizden herhangi birinin bana ihtiyaç duyduğu kadar. Replikleri takip ederdim, her zaman hedefimi bulurdum. Her

şeyi biliyordum.

her işi, kendi yaptığım işi bildiğim kadar iyi biliyordum. Ve tüm bu bilgi birikimi, tüm bu deneyimle birlikte sinirlerim yumuşamış ve kaybolmuştu. Belki heyecanım da azalmıştı.

Artık geri dönmüştü. Sahne ışıklarının parıltısı perdenin dikişinden zar zor görülebilen bankın önünde durdum ve ipek çoraplarım zeminde kayganlaşırken ayak parmaklarımın üzerinde kısa bir süre zıpladım. Hunter bana zarif bir çift ayakkabı göndermişti ama Constantine ve Reddy onları reddetmişti. Perde kıpırdadı ve Nireas'ın son notaları sustu. Gösterinin geri kalanında başka müzik olmayacaktı. Artık sadece ben ve Constantine vardık.

Derin bir nefes aldım, kendimi çelikleştirdim ve sonra perdeler ayrıldı ve parlak, sıcak bir spot ışığı beni buldu. Çenemi yukarı kaldırdım, hafifçe yer değiştirdim ve spot ışığının Hunter'ın bize hediye ettiği kulaklarımdaki, bileklerimdeki ve boğazımdaki mücevherlerin üzerinde parlamasına izin verdim.

Seyirciler beni izlerken sessizdi, bekliyorlardı. Bu elbisenin içinde, kumaş formumu öpüp okşarken ve bu parlak mücevherler üzerimde parıldarken, Bay Reddy'nin seyircilerinin görmek için para ödediği çaresiz insan yarattığı değildim. Tertemizdim. Hunter sahne arkasında saçlarımı parlak olana kadar taramak için büyük özen göstermişti ve Myra uzun kumral saçlarımı bir prensese yakışır hale getirerek sandığımdan çok daha iyi bir kuaför olduğunu kanıtlamıştı.

Birdenbire anladım. Constantine bu halimi yok edecek, herkesin önünde beni çözecekti. Ama bana bu anı, güzel ve dokunulmaz olduğum bu kısa, mağrur saygınlığı, seyirciler arasındaki canavarlardan herhangi birinin sahip olmayı umabileceği imkânsız bir nesneyi vermişti.

Burnumun ucuyla ön sıraya baktım, bulanık yüzlerin kaşlarını çatmasını, bedenlerin rahatsızlıkla yer değiştirmesini izledim, her an süsün sağladığı kaideden aşağı düşeceğimi biliyordum.

Seyircilerin bana odaklanması gölgelerdeki Constantine'in dikkatini dağıttı ve iki yanımda aniden zıplayan bakışları benim tek uyarımdı.

"Şimdi," diye fısıldadı kulağıma yumuşak bir ses.

Con'un parmak uçlarını sağ kulağımın lobunda hissetmedim ama boğazımdan aşağıya ve kafatasıma doğru inen ani, parlak kesikle içimden bir çığlık koptu. Ellerimi önüme doğru savurarak olduğum yerde kamburlaşırken seyircilerin nefesi kesildi. Ayak parmaklarımın ucuna gelmişim, bacaklarımın kontrolünü kaybetmek üzereydim ki Con'un dokunuşu yok oldu, sadece başımın sağ tarafını yalayan tatlı bir yanık kaldı. Ellerimle havayı tutarak olduğum yerde tökezledim ve çığlığım boğazımda düğümlendi, nefesim kesildi.

Gümüşi mavi bir el taktığım küpeyi tuttu ve Con'un gözleriyle karşılaşmak için döndüm. Bakışlarında sempati yoktu ama neşe de yoktu.

Antin diğer kulağına tuttu ve bu sefer dizlerim gerçekten titredi, ağır bir zevk dalgası başımdan aşağıya, amıma doğru damladı. Gözlerim kapandı ve dudaklarım bir iniltiyle açıldı. Antin'in eli de Con'ununki kadar hızlı bir şekilde gitmişti, ama içimdeki nabız atışı devam ediyor, içimde sıcaklık ve ihtiyaç gümbürdüyor, seksimde istekli bir nemlilik artıyordu.

Doğrulamaya, yerdeki izimi bulmaya çalıştım, gözlerim seyirciye doğru baş döndürücü bir şekilde kırpışıyordu ama Con hızlıydı. Omurgamda şimşekler çaktı ama tekrar kaybolmadan önce çığlık atacak zamanım olmadı. Saldırının ardından tüm vücudum titredi. Kolyenin tokası açıldı ve ben hıçkıra hıçkıra ağlarken kolye göğsümden aşağıya doğru kayıyordu.

Bacaklarım çoktan sıvılaşmıştı ve ben öne doğru düşerken beni yakalayan Antin oldu. Nefesim kesildi ve kollarımı omzuna doladığımda kendi nefesi kulağıma çarptı, sanki o hem dalga hem de çapa olabilirmiş gibi içimden akan duyguya yapıştım.

"Onlara yüzünü göster, tatlı yaratık," diye fısıldadı Antin, gücü bacaklarımın arasında, tenimin

üzerinde okşarken sesi gerilmişti, elleri kollarımda beni sabitlemeye çalışıyordu.
Yüzüm omzuna yaslanmıştı, temas odadaki her rengi güçlendirirken ben döndüm

Başım, kollarında zevkin nabzıyla sallandı ve seyirciye baktı. Con elbisemin arkasındaki düğmeleri çözerken acıdan kaskatı kesilerek haykırdım, o keskin ısırtıklar orgazmın ilk dalgasının üzerimden geçmesine neden olurken sarktım, parlak, sözsüz bir çığlık asma kata kadar yankılandı.

Antin kendini tuttuğum yerden kurtardı, beni hafifçe itti ve dizlerimin üzerine çökmeme izin verdi. Avuçlarım sahnenin döşemesine çarpıyor, kollarım titriyordu. Elbisem açıldı, omuzlarımdan aşağı kayarak göğüslerimi ortaya çıkarıyordu. Çenemi yavaşça kaldırdım, dizlerimin üzerinde seyirciye bakıyordum, nefes nefese kalmıştım ve artçı şoklarla titriyordum. Omurgamı sertçe kavislendirdim ve spot ışıkları üzerimde parladı, sahnenin önündeki sessiz kitleden yumuşak bir çalışma mırıltısı yükseldi.

"Çok iyi," diye mırıldandı Antin ve ürperdim, dönüp kelimelere yaslanmak istedim. "Çok güzel. Bizim için ayağa kalk, tatlı yaratık."

Con'un pırıl pırıl parlayan zarif eli çevremde belirlediğinde içimden bir kahkaha attım. Topuklarımdan üzerinde geriye yaslandım, dudaklarımı ıslattım ve Antin'e bakmak için döndüm. Gülümsemesinde sempati vardı, sanki tereddütlerimi görebilecek gözlere sahipmiş gibi başını bana doğru eğmişti.

Elim yerden kalkarken titredi ve parmaklarımdan Con'un avucuna indiği anı izleyemedim. Temasın çarpmasıyla vücudum kaskatı kesildi, acının davulu çalmaya başladı. Con güçlüydü, beni yerden kaldırdı ama ben onun dokunuşunun saldırısı altında kıvrılırken bacaklarımı çalıştırmaya zorlayamadı.

Antin öne çıktı, elleri yanlarımı okşadı, elbiseyi belimden aşağı, kalçalarımın üzerinden çekti ve ben Con'un göğsüne geri düştüm, hıçkırarak ve titreyerek, nefesimi yakalayabildiğimde çığlık atarak.

"Çok güzel," diye mırıldandı Antin. "Bizim için çok iyi bir kız. İşte şimdi."

İpek yere damlarken eli bacaklarımdan arasını okşadı ve ben uluyup çırpınarak parmaklarına boşaldığımda, bacaklarım daha fazlasını davet etmek için genişçe açıldığında seyirciler de benimle birlikte soluk soluğa kaldı.

Beni aralarına aldılar ve ellerinde iki büküm oldum, bedenim herhangi bir düşünceden tamamen arınmış, tamamen içimde buluşan acı ve coşkunun çarpışmasıyla tüketilmişti.

Uçar gibi, serbest bırakılmadan, kadife bankın üzerine örtülmeden, sırtım eğilmeden ve uzuvlarım seyircilerin görüşüne kendimi sunmak için yayılmadan önce bir düşünce kırıntısını başardım.

"Nefes al," diye fısıldadı Antin kulağıma, yanağı yanağıma değiyor ve beni soluk almaya, yeniden nefes almaya, kendi zihnimi ve bedenimi hatırlamaya zorluyordu. "İşte böyle. Çok iyi gidiyorsun."

"Lütfen," diye fısıldadım, ne için yalvardığımdan emin değildim.

"Rahatladın, değil mi?" Antin başımın arkasında diz çökerek sordu. Uzanmaya, tenine ulaşmaya çalıştım, onun tadına bakmak istiyordum. "Kendi kafandan kurtulmuş olmak mı?"

Con çok nazikti ama bir çorabı kalçamdan aşağı çekerken dokunuşunun çiziklerinden ve yakıcılığından kaçmak mümkün değildi. Bacağım tekmelendi ve kendi kaslarımdan kontrolünü yeniden kazanmaya çalışırken küfürler savurdum.

"Kavga etme. Ona zarar vermeyeceksin," dedi Antin ve başını eğerek alnıma bir öpücük kondurdu, dudakları ve Con'un ayağımın tabanını okşayan eklemi arasında kafa karıştırıcı bir akım uzanıyordu.

"Öp," diye sızlanarak Antin'e uzandım. O kadar dolgun ve pembe dudakları, ulaşamayacağı bir yere doğru kayarken bile bir gülümsemeyle gerildi.

Con bir sonraki çorabı daha doğrudan kavradı ve ben çığlık attım, çırpındım ve işkence boyunca çırpındım, gevşeyip nefes nefese kalana ve ikisi de ulaşamayacakları bir yerde durana kadar Antin'e olan ihtiyacımı unuttum.

"Artık bizim için çıplaksın, tatlı yaratık," dedi Antin ve bu kulağıma fısıldanan bir şey değil, tüm odaya yapılan bir açıklamaydı.

Terliyordum, kemiksizdim, gerilmiştim ve her şeyimi ortaya çıkaracak şekilde düzenlenmiştim, yüzlerce göz gölgelerin ve kör edici spot ışıklarının arasından bana bakıyordu.

"Ne istiyorsun?" Antin sordu.

Provada bu konu konuşulmamıştı, takip etmem gereken bir yönerge yoktu. Bana kelimeleri sağlayacak bir senaryo yoktu. Seyirci nefesini tutmuş, cevabımı bekliyordu.

"Gerçek, tatlı yaratık," dedi Antin ve ben de ona inandım.

Bay Reddy bu sahneyi benim inleyip yalvarmamla ya da çığlık atıp kaçmaya çalışmamla yazacaktı. Peki ya o, hatta Antin, bir süre için yalvarsam, titreyen uzuvlarımın üzerinde kanatlara doğru sürünsem, bakışlardan kaçsam ne derdi? Zebaniler Kumpanyası'nın pratik, itaatkâr, profesyonel oyuncusu Hazel olarak ne diyeceğimi biliyordum.

Ama o kadın hâlâ şıklığı ve mücevherleriyle sahnenin ortasında duruyordu. Elimde hiçbir işaret yoktu ve soruya vereceğim cevap da yazılı değildi.

"Dokun bana," dedim usulca.

Ayaklarımı bankın iki yanındaki destek tahtalarına bastırdım, sırtımı daha da dikleştirdim, göğüslerimi açık havaya doğru bastırarak davet ettim ve Antin'i bulmak için başımı geriye doğru eğdim. Görüşümde baş aşağı duruyordu ve yavaşça yaklaşırken hafifçe gülümsüyordu. Başımı kaldırdım ve Con'un yavaşça yaklaşması, metalik bakışlarının amıma sabitlenmesi karşısında nefesimi içime çektim.

Antin'in dizleri başımın arkasındaki mindere yumuşak bir şekilde çarptı ve çenemi ve boğazımı sıyrırken iç çektim ve titredim.

"Silinmek istiyorum," diye nefes aldım, ona göz kırparak. "Asla," diye mırıldandı Antin. "Ama yeniden yaratılabilirsin."

Ben gerinirken o da eğildi ve dudaklarımız içimde bir çılgınlık yaratan basit bir baskıda buluştu. Con'un kalçaları uyluklarımın iç kısmına sürtündü, daha hafif bir acı hissettirdi ve sonra siki seksimin dudaklarına sürtündü. Her iki adam da beni kavradı, Antin ellerimi kendi ellerine aldı, Con'un elleri kalçalarımın dolandı, dokunuşlarının kasırgasına beni hapsetti, odayı, düşüncelerimi sildi.

Con'un içime derinlemesine dalması beni kendi derimin kenarlarından kurtaran bir bıçak, Antin'in dudaklarımı yalayan alaycı dili ise beni havada savuran bir esinti gibiydi. Hareket ettim, sallandım ve kıvrandım, çünkü onlar beni aralarında hırpalayan iki karşıt güçtü.

Antin'in öpücükleri boğazıma, kulağımın arkasına kayd ve elleri benimkileri göğüslerime götürdü. "Her şeyi onlarla paylaş," diye fısıldadı Antin. "Nefes al, tatlı yaratık."

Çığlık atabilmek, ağlayabilmek ve yalvaran saçmalıklar geveleyebilmek için nefes alıyordum. Con'un dokunuşu dikkatliydi, ama sikişi acımasızdı, sabit ve sert, derin ve elektrikliydi. Antin nazikleşti, sıyırdı ve dengelerini Con'un lehine bozdu, sesim ulumalar ve sızlanmalarla boğuklaştı.

İçimde, görüşümde patlayıcı bir renk patlaması oldu ve kendi uyarılma karmaşamın uyluklarımdan aşağı kaydığını, sallanırken Con'un kalçalarını kaydırıldığını belli belirsiz fark ettim. Antin meme uçlarımı çimdikleyip koparıırken bileklerimi sıkıca kavradım, baş döndürücü zevkin uzun nabız atışları Con'un itici hamlelerinin kemiklerimi titreten şokuyla buluştu.

"Çok zarıfsın," diye övdü Antin kulağıma. "Bizim güzel hediyemiz. Bak onu ne kadar asi yapıyorsun."

Bağırmaktan boğazım düğümlenmişti ve Antin Con'u izleyebilmem için başımı kaldırdı. Başını

geriye atmış, göğsü kabarmış, boynuzlarının gümüşü mavisi spot ışığının altında parıldıyor, ter göğsünün oyulmuş düzlemlerinde parıldıyor, kastan çok zırhı andırıyordu. Çenesini indirdi ve o parlak, tehlikeli bakış benimkiyle buluştu, parladı ve odaklanmasıyla nefesimi çaldı.

Con öne eğildi ve ben yakalayamadığım hava için nefes nefese kalırken Antin göğüslerimin üzerinde desenler çizdi. Con öne doğru eğilip yüzünü göğüslerime doğru indirirken, Antin'in dokunuşu boğazıma doğru çekilirken, nabzım o kadar sert atıyordu ki, tüm odanın kalp atışlarıyla gümbürdüyor olması gerektiğini düşündüm.

Con'un burnu göğüslerimin arasında hafifçe geziniyor, vücudu üzerimde çalkalanıyor, kalçaları içimi okşayan hipnotize edici dairesel bir düzende çalışıyordu.

Ve eğer acı varsa, şimdi bulanıktı. İçim oyulmuş, bağırsaklarım deşilmiş, temizlenmiş, doldurulacak saf bir kap haline getirilmiştim. Acı zevkti, bir şok, bir öpücük ve bir vuruş, bir elin uyluğumda yukarı ve aşağı hafifçe vuruşu.

"Daha yakına," diye fısıldadım.

Antin gitmişti ve Con üstümde uzanıyordu, elleri bacaklarımı sırtına dolamıştı. Tenim dokunduğumuz her yerde çatırdıyor, kanım damarlarımda cızırdıyordu ve yine de kendimi ona doğru yuvarladım, boynuzlarını kavradım ve bu iblisi içinde boğulduğum aynı ihtiyaç kasırgasına sürüklenme kararlılığımı haykırdım.

Beni öpecek dudakları yoktu, ama yüzünü tenime sürttü, bir şekilde Antin'in şefkatli baskılarından daha tatlı ve daha çaresizdi.

Seyircileri unutmuştum, sahneyi unutmuştum ve son anda Con'u da unutmuştum. Bir çılgılla, kendi kemiklerimi paramparça edeceğinden emin olduğum bir patlamayla, Con'un sırtını tırmalayan tırnaklarımla, yıkımın çarpışmasından kaçmaya çalışarak geldim.

Soğuk eller kalçalarımı ısırdı ve ateş gibi bir sıcaklık içimi doldurdu, içimde yanan fırtınaya yakıt oldu. Dünya bir gürültü ve renk çığıydı, patlıyor ve çürüyordu ve anladığım tek somut şey *rahatlamaydı* - rahatlama o kadar derin ve ağırdı ki iliklerime işlemişti. Tüm bu kaosun içinde bir sessizlik boşluğu vardı ve son birkaç saati, haftayı ve yılı arkamda bırakarak hevesle oraya daldım.

Con kendini kopardı ve gerçeklik keskin ve soğuktu.

Çığ gibi büyüyen alkışlar kulağımı tırmaladı ve gürültüden irkilerek uzaklaştım. Uzun süre spot ışığında kaldığım için görüşümde parlak noktalar vardı ve parlamayı engellemek için ağır bir kolu yüzüme örtmeyi başardım, ancak renkler göz kapaklarımın gölgelerinde kaldı. Titredim ve içimde adlandıramadığım bir hissin izleri dolaştı.

Güçlü kollar beni banktan kaldırıp sıcak bir çerçeveye çekti ve baharattan onun Constantine olduğunu anladım. Bana birleşik haliyle hiç dokunmamıştı ve zaten ne kadar bunalmış olduğumdan mı emin değildim ama Con'un olağanüstü acısı kaybolmuş, geriye sadece yorgun uzuvların sıradan ağrısı kalmıştı. Antin'in armağanı da buharlaşıp gitmiş, geriye sadece serbest bırakıldıktan sonraki o tanıdık cinsel zonklama kalmıştı.

Karanlık hızla içeri girdi ve kolum gevşedi, aşağı sarktı, yorgun ve gergindi. Yüzümü yanımdaki çıplak göğse gömdüm ve tüm hislerimi kaybettiğim o cennet anına geri dönmenin yolunu bulmaya çalıştım.

I Saçlarımdaki pençelerin nazik çizikleriyle iç geçirdim.

"Bu akşam onu evime götürmek ve onunla ilgilenmek istiyorum. İtiraz edebileceğini düşünüyor musunuz?"

"Oh, efendim, genç bir kadın böyle cömert bir teklife neden itiraz etsin ki? Ve inanın bana, o Parlak, neşeli ve uyanır uyanmaz seni gördüğüne çok memnun," diye mırıldandı Myra. Hunter oflayıp pufladı ve pençelerini tekrar kafa derimden enseme doğru indirdi. "Eğer eminsen," dedi Hunter.

Göz kapaklarım ağırlaşmıştı ve Hunter'ın Myra'ya derli toplu bir kâğıt uzatmasını izlemek için tam zamanında isteksizce kalktılar. Ben konuşmaya bir anlam veremedenden kâğıt Myra'nın eteğinin içinde kayboldu.

"Arabanızı çağırayım mı?" Gözlerim tekrar kapanırken Myra sordu. "Şoförünüzü arka tarafa yönlendirebilirim, böylece lobideki kalabalıkla uğraşmak zorunda kalmazsınız."

Hunter onaylarcasına homurdandı ve saçlarımı rahatlatıcı bir şekilde taramaya devam etti. Myra eteklerini savurarak soyunma odamdan çıkarken kendimi gözden geçirdim. Seksimde uyuşuk bir vızıltı, göğüslerimde yumuşak bir ağrı vardı ve tüm vücudum kaslarım biraz bükülmüş gibi *gergin* hissediyordu. Ağzım kurudu, boğazım kaşınıyordu ve hafif bir iniltiyle sırt üstü yuvarlandım.

Hunter'ın kalçası başımın altındaydı, gözlerimi kırıştıtarak tekrar açtığımda yüzü baş aşağı benimkinin üzerindeydi. Başparmağı çenemden aşağı ve boğazıma doğru okşadı, sert yutkunuşumu hissetti.

"Oturabilir misin?" Hunter sordu. "Seçmen için su ve şarabım var."

Doğrulamak için mücadele ettim ve karnımdaki kasların direnciyle inledim. Hunter çabamı yarıda keserek işi benim yerime nazikçe halletti. Yere baktım ve kendimi ilk sahnede giydiğim, bağları hâlâ gevşek olan sade beyaz kombinezonun içinde buldum ve beni giydirenin muhtemelen Hunter olduğuna karar verdim.

"Su," dedim.

Önce bir bardak suyu dudaklarıma götürdü ve ben de odayı aradım, bir sandalyenin üzerine özenle örtülmüş yeşil elbiseyi bulduğumda rahatladım. Su buz gibi ve harikaydı; ellerimi Hunter'ınkilere dolamak için uzandım. Bardak neredeyse boşalana kadar yutkundum ve nefes nefese kalarak geri çektim.

"Teşekkür ederim," dedim bileğini sıkarak.

Soyunma odamın karanlığında onu okumak zordu ama eli benimkinin içinde kıvrıldı ve parmaklarımız birbirine dolandı.

"Beni evine mi götürüyorsun?" diye sordum.

Kaşları kalktı. "Duydunuz mu? Evet, tabii kendi evinize dönmeyi tercih etmezseniz."

Dudaklarımı ısırđım, şezlongda kayarken yüzümü buruşturdum, ayaklarım ağır bir şekilde yere düştü. Çoğunlukla gerinmekten ve esnemekten dolayı ağrım vardı ama seksimde hâlâ devam eden bir his vardı ve bu beni tereddüt ettirdi.

"Çok büyük bir banyom var," dedi Hunter, gözüme çarparak. "Ve çok yumuşak bir yatağım. Ve savaşçıların savaştan sonra vücutlarını rahatlatmak için kullandıkları pek çok yağ. Sanırım bu gece savaşa gittin, ufaklık."

O eğildiğinde nefesimi tuttum, dudakları alnıma dokunduğunda gerildim ve sonra uzun bir iç çektim. Bu Hunter'dı ve dokunuşunun bana hiçbir şey yapmadığını söylemek yalan olsa da, Constantine'in baş döndürücü gücü ile alnıma kondurulan bir öpücüğün verdiği normal, yatıştırıcı haz arasındaki farkı unutmuştum. Hunter'ın dudaklarına bastırdım ve onunla aynı anda geri çektim. Benim dudaklarım gülümserken, onunkiler kısılmıştı.

"Bu performans beklediğim gibi değildi," dedi Hunter, gözleri yüzümü bir ileri bir geri okuyordu. "Ben iyiyim," diye fısıldadım, sesim daha fazlasını kaldırmıyordu.

"Daha dikkatli olursan olacaksın," diye kabul etti Hunter, "O sahneyi beğendin mi?" diye sormadan önce bir süre daha bana bakarak durakladı.

Uzun bir nefes aldım ve bu gece ikinci kez senaryomu kaçırdığımı hissettim. Hunter hayır dememi mi istiyordu? Constantine'le yaptıklarımızdan rahatsız olmuş ve bu işten kurtarılmaya ihtiyacım olduğuna mı inanmak istiyordu? Ama Myra bana patronu nasıl memnun edeceğimi söylemek için burada değildi ve Hunter'a karşı şimdiye kadar dürüst davranmıştım. Bunun değişmesini istemiyordum.

"Evet," dedim. "Hoşuma gitti."

"Gerçek bu mu?" Hunter gözlerini hafifçe kısarak sordu.

"Öyle." Konuyu uzatamayacak kadar yorgundum, sesim de detaylandıramayacak kadar zayıftı.

Hunter başıyla onayladı ve ayağa kalkarken beni şezlongun arkasına yasladı. "Senin için ballı su hazırlatacağım. Pazar gününün sonuna kadar sesin çıkacaksa buna ihtiyacın olacak."

Bana sırtını döndüğünde kızardım ve gönderdiği buketin diğer tarafındaki şapkasını masamdan aldı.

"Seni birazdan giydireceğim," dedi Hunter, "Ama önce, ne düşünüyorsun?"

Şapkayı kafasına geçirdi ve gülümsediğinde nefesim kesildi, dişleri aniden kayboldu. Teni ısındı, gözleri de karardı ve kulaklarının ucu kayboldu ama bunun dışında bana bakan yüz, kalın kırmızı sakalı ve keskin elmacık kemiklerine kadar tamamen Hunter'a aitti.

"Şimdi şapkayı takmayı tercih edeceksin," dedi yere bakarak.

"Hayır!" Bana tekrar baktığında başımı sallayarak hemen "Hayır" dedim. "Ama bunu kesinlikle bir öncekine tercih ederim."

HUNTER'IN EVİ güzel bir mahalledeydi, birkaç on yıl önce daha moda olan ama yine de sessizce saygın olan bir mahalle. Ev büyüktü, bir ahır ve bir araba evi vardı ve içeri adım attığımızda neredeyse içi boş bir nitelik taşıyordu.

Hunter beni izlerken, "Evi bana bir tanıdığım tavsiye etti ve açık artırmada mobilyaların çoğunu alabildim," dedi.

Bacaklarım hâlâ sallanıyordu ve muhtemelen mahallemin sokaklarından özenle kesilmiş mermer döşemenin üzerine toz sürükleyen eteğimin düzensiz kenarının fazlasıyla farkındaydım.

"Çok güzel," dedim.

Hunter kaşlarını hafifçe çatarak etrafına bakınırken, "Çok büyük," diye mırıldandı.

Uşağın siyah üniformasını giymiş bir gargoye kanatlı bir merdivenin yanında bekliyordu, granit derisi pürüzsüz bir şekilde parlatılmıştı ve ifadesi boştu. "İstedığınız her şey yukarıda sizi bekliyor Efendi Avcı," dedi gargoye alçak bir selamla.

Hunter *Usta*, diye düşündüm, Hunter beni merdivenlere doğru yönlendirirken dudaklarım seğiriyordu.

Kaçmak, evin içinde dolaşmak istedim. Tiyatroda geçirdiğim yıllar boyunca bir müşterinin evine sadece bir kez gitmişim, o da özel bir partideki performans içindi ve içeri servis girişinden sokulmuştuk ve ev cini hizmetkârlar bize göz kulak olmuştu. Ama Hunter'ın kolu sırtıma dolanmıştı ve bedenim yorgundu. Banyo ya da sadece yatak vaadi bile evi gezmeyi kaçırmak için yeterince cazipti. Yine de üst kata çıkarken bir duvarda kayıp bir resmin izinin kaldığı boş yerleri fark ettim.

"Ne iş yapıyorsun?" Beni hâlâ halısı olmayan bir koridora götürürken Hunter'a sordum.

"Her şeyden biraz. Spekülasyon yapıyorum, yatırım yapıyorum. Şu anda birkaç şirket sahibiyim. Kıtada bir demiryolu hattı," dedi Hunter omuz silkerek.

Listeyi görünce gözlerim büyüdü. "Peki bir ork kendini nasıl böyle... insani bir iş kolunda bulur?"

"Ben bir savaşçıydım," dedi Hunter ve ben de başımı salladım. "Hem savaşlarda hem de sporda kazandığım zaferler için ödüller vardı. Kabile liderliğine giden yolda savaşabileceğimi düşündüm. Sonra, yıllar önce kabilemin bir misafiri oldu. İrlanda'nın Kızıl Kurdu bizi ziyaret etti, bölgemizden geçerken liderimize saygılarını sundu. Vahşiydi, evet, ama aynı zamanda zarifti. Bana daha önce keşfetmeye cesaret edemediğim dünya hikayeleri anlattı."

"İnsan dünyası," dedim ve Hunter başını salladı.

Hunter bana genç bir sırıtış atarak, "Ben de senin dünyanı fethetmek istiyordum," dedi. Bir kapının önünde durup kapıyı açtı; mum ışığının, parlak cilalı fayansların ve hoş kokulu buharın aniden ortaya çıkmasıyla nefesimi tuttum.

Ben içeri girdim ve Hunter da peşimden geldi, kapı arkamızdan tıkırdayarak kapandı. Küveti büyüktü, bazen sahnede kullandığımız platform kadar büyüktü ve yerden neredeyse belime kadar yükseliyordu.

"Altınımı aldım, kılığımı buldum ve Conall -Kızıl Kurt- burada, Londra'da kendimi kanıtlamama yardım etti. Bu bir savaşçı onuru değil ve henüz zaferimi bulamadım ama bu dünyanın sunduğu meydan okumadan zevk alıyorum."

Odayı incelerken dinledim. Hunter'ın ya doğuştan gelen bir romantizm duygusu vardı ya da uşağı öyleydi, çünkü oda mumların titrek ışıltısıyla sıcacıktı ve küvetin her köşesinde yüzen çiçeklerden oluşan kaseler vardı.

"Londra senin için nasıl bir zorluk teşkil ediyor?" Omzumun üzerinden Hunter'a gülümseyerek sordum. "İnsan davranışları ork davranışlarından çok farklı," dedi Hunter, paltosunu silkip Hemen elbisemin düğmelerine uzandım. "Bir zevk ortağına kur yapmak. Bir iş düşmanını yenmek. Çok daha fazla incelik var."

"Her şeyi insan gibi yapmak zorunda değilsin," dedim, elbisemin düğmelerini açarken yüzündeki güçlü ve sert ifadeye hayran kalarak. "Tanıdığım tüm insanlardan daha centilmensin."

Hunter cevap vermedi, güçlü elleri elbisemi omuzlarımdan itti. Kollarımı elbisenin kollarından kurtararak göğsüne yaslandım ve kollarını etrafımda dolanmaya zorladım.

Hunter kulağıma, "Sanırım tiyatrodan çok uzun zaman geçirdin," diye homurdandı.

Bunun üzerine kaşlarım kalktı ve elbiseyi kalçalarımın altına çekerek ona bakmak için döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

Hunter hafifçe omuz silkerek ve başını öne eğmeden, "Senden istenene uyum sağlıyorsun," dedi.

bakışlarımdan kaçmak için eğildi.

Göğsümde bir öfke kabarması oldu ve Hunter'dan uzaklaşarak üzerimdeki kombinezonu kendi başıma yukarı çektim. "Bu gecedен mi bahsediyorsun?"

Hunter başını salladı. "Kısmen."

Homurdanıp gözlerimi devirdim ama Hunter devasa küvete yaklaşırken elimi tuttu ve içeri adım atarken dengemi sağlamama yardım etti. Su süt gibiydi ve tenime hoş bir acı verecek kadar sıcaktı. İç çekerek suya daldım. Kendim için koca bir küveti doldurma zahmetine girmeyeli yıllar olmuştu ve hiç bu büyüklükte bir küvetim olmamıştı. Oturduğumda su çeneme kadar ulaştı ve dönüp Hunter'ın soyunmasını izledim.

Kastettiği diğer "kısmın" ona karşı olan hevesim olduğundan şüpheleniyordum ve sanki bu onun vahşi açlığını ve kaba tutkusunu arzuladığım fikrini pekiştirecekmiş gibi kafasını duvara vurmak istiyordum.

"Başta eylem konusunda gergindim," dedim ve Hunter başını kaldırdı, gömleğinin düğmeleri yarı açıktı, parmakları bir an durakladı. "Bay Reddy bana sadece acıyacağını söyledi. Ama bundan daha fazlası var. O sahnedeki tek rolüm karşılık vermek ve acı..."

"Acıyor o zaman?" Hunter kaşlarını çatarak sordu, göğsü çıplaktı ve pantolonu mum ışığında parlayan sikinin kökündeki piercingi görmeme yetecek kadar ayrılmıştı.

Başımı salladım. "Çok fazla. O kadar çok ki diğer her şey kayboluyor. Bu özgürleştirici."

Hunter'ın koyu renkli pençeleri parmaklarını bükmüş, ayakları pantolonunun paçalarından sıyrılmış, gözleri aşağıya dikilmiş ve kaşları çatılmıştı. Sözlerimi düşünüyordu ve Hunter'ın uzun sessiz düşünce duraklamaları ile Ronan'la tartışmam arasındaki farkı fark ettim. Hâlâ birbirimizi öğrendiğimiz için mi Hunter'ın beni dinlemesi daha kolaydı?

Ronan'dan da sakladığım pek çok şey olmadığını düşündüm.

"Şimdi acıyor mu?" Hunter, güçlü kalçalarının gerilmesini, sikinin ağırlaşmasını ve koyu renkli kesesinin arkaya sıkışmasını izlerken sordu.

"Bir gösteriden sonra her zaman olduğumdan daha fazla ağrım yok," dedim, küvetin ortasındaki yerimi koruyarak Hunter'ın vücudunun bana katılırken benimkine sürtünmesini sağladım. "Sabaha kadar yine iyi olacağım."

Hunter başını salladı, önüme çöktü, ellerim kıkında ve sırtında dolaşırken gülümsedi. "Bundan emin olacağım."

"MM... AVCI?" Hayal edebileceğim en çökmüş yastık yığınının içinde yüzükoyun yatarken mırıldandım. Güçlü parmakları uyluğumun arkasından kıkıma doğru okşarken, ihmal edilmiş kaslarımı çekip kazarken inledim.

Hunter, "Çok sıkısn," diye belirtti.

Bir kıkırdama çıkardım ve tedavisi durakladı. "Erkekler genelde böyle söylemez. Bunu nereden öğrendin?"

"Tüm savaşçılar bunu yapar. İyi savaşabilmek için bedenlerimize iyi bakmamız gerekir. Bu becerileri öğrenir ve birbirimize yardımcı oluruz."

Elleri tekrar baldırlarıma kaydı ve Hunter gibi düzinelerce çıplak, yağlanmış ork savaşçısının birbirlerine masaj yaptığını düşünerek minderlere doğru gülümsedim. Ne hayal ama!

"Beni saatlerce yalamakla tehdit etmene ne oldu?" Ayağımı kavrayıp başparmaklarını tabana geçirdiğinde keskin bir nefes almadan önce mırıldandım ve ciyaklayarak altımdaki yastıkları

kavradım.

Eller.

Hunter, "İşim bittiğinde hâlâ uyanık olursanız, devam edebilirim," dedi.

Zaferimden emin bir şekilde yastıklara doğru sııttım. Ama Hunter benden daha iyi biliyor olmalıydı ya da ben uyuyana kadar yavaş ve zarif masajına devam etmeye karardıydı. Her iki durumda da, beni sırt üstü yatırdığında göz kapaklarım kaldırılamayacak kadar ağırlaşmıştı.

U U fl k P T V O M A U

Iyeniden doğmuş gibi hissederek uyandım. Hayatımda hiç bu kadar rahat olmuş muydum? Bu kadar gevşek ve dinlenmiş? Hunter'ın masajından sonra üç santim uzayıp uzamadığımı merak ederek gerindim ve hareketin rahatlığı karşısında gözlerimi kıırtım.

Güneş parlaktı, şeffaf mavi perdelerin arasından silik bir şekilde görünüyordu ve Hunter yatakta yoktu. Ben de

Bir keresinde gece yuvarlanmışım ve birbirimize nasıl dolandığımızı ve başımın tepesine kondurduğu bir öpücükle beni nasıl yanına yatırdığını hatırladım. Şimdi o noktaya döndüm ve başının hala yastığın içinde olduğunu, çarşafların buruştuğunu gördüm.

Çok güzel çarşaflar. Son derece pürüzsüz ve serin. Ve topaksız bir yatak.

Myra'nın biz insanları zengin canavarlar olarak bulma konusundaki kararlılığını hiç düşünmemiştim, ama şimdi cazibesi çok açıktı.

Ama pek çok canavarın nasıl masaj yapılacağını Hunter kadar iyi bildiğinden şüpheliyim, diye düşündüm sırtarak. Eğer onunla kendime bir hayat çalmayı başırırsam çok çabuk şımarabilirim.

Şimdilik... Saatin kaç olduğunu öğrenmeli ve umarım Hunter'ı bulup önceki gece için uygun bir teşekkür sunmalıydım. Tercihen ağzımla. Ya da ısrar ederse onunkiyle.

Doğrulduğumda vücudumun ne kadar yeni hissettiğine, sabahın ne kadar aydınlık olduğuna, Hunter'ın yatak odasının ne kadar güzel olduğuna kıkırdadım - temiz duvarlar ve koyu ahşap mobilyalar, yumuşak maviler ve altın rengi kumaşlar. Yerimde döndüm ve sonunda yatağın diğer tarafındaki masanın üzerinde duran beyaz notu fark ettim.

Vücudum yatağın üzerinde gerildi ve mırıldandım, çarşafların lüksü ucuz, kaba pamuğa alışkın tenime neredeyse erotik geliyordu. Notu çevirerek açtım ve Hunter'ın tanıdık, biraz beceriksiz yazısına gülümsedim. Ama gülümsemem çabucak kayboldu.

Yine uzaklara çağırıldım, küçüğüm. Bu sefer yokluğumun ne kadar süreceğini bilmiyorum. Evim ve arabam emrinize amade.

- H

Odadaki ışık azaldı, güneş ani bir bulutun arkasına takıldı ve notu masaya geri fırlattım, doğruldum ve etrafımdaki süs eşyalarında bir saat aradım. Saat on bire geliyordu ve ben Mayfair'deydim, bırakın Stepney Green'i, tiyatrodan bile uzaktaydım. Ve orada, bir gardırobun kapağında asılı, kabarık kollu, mavi saten, zarif bir günlük elbise duruyordu. Benim daha sade ve eski moda elbisem, gardırobun yanındaki sandalyede, kombinezonumun üzerine düzenli bir şekilde katlanmıştı ve çıplak vücudumdaki serin havaya aldırmadan kalkıp oraya koştum.

Hunter cömert ve *nazikti*. Ama o burada değildi ve ben de onun metresi, karısı ya da Myra'nın

bizi dönüştürdüğü şey değildim. En azından henüz değildim. Hâlâ Canavarlar Kumpanyası'nda bir oyuncuydum ve başka türlü giyinmeye niyetim yoktu.

Beyefendiler genellikle işle meşguldür, diye hatırlattım kendime ama bu bir teselli gibi gelmedi. Daha çok bir uyarı gibiydi.

Aceyle giyindim ve yatak odasından çıktım, koridorda bir an duraklayıp aşağıya nasıl ineceğimi düşündüm. Gözetleme fırsatımın şimdi her zamankinden daha fazla olduğu aklıma geldi, ama Hunter'ın gidişiyle bu ihtimal daha az cazip hale gelmişti. Hızlı ve sessiz bir şekilde merdivenlere doğru ilerledim, sonra sahanlığın başında durakladım ve çirkin uşağın aşağıda beni beklediğini gördüm.

"Kahvaltı sizin için hazırlandı, madam," dedi, bir kolunu çift kapıya doğru uzatarak.

Bu düşünce midemi bulandırdı. Hunter'ın masası, banyosu ya da yatağının yarısı kadar güzel olsaydı, hayatımın en güzel yemeğini beni beklerken bulurdum. Ve bilinmeyen bir nedenden ötürü bu da canımı yakıyordu. Hunter bilinmeyen bir görevdeyken yalnız yemek yemek, yalnız gözetlemek, bu kocaman, sevimli ve yabancı evde tek başıma yaşamak istemiyordum.

"Aslında gitmem gerekiyor," dedim ve aşağıya doğru yürüdüm.

Gargoyle bir kez başını salladı, yemeğin boşa gitmesi fikrinden rahatsız olmamıştı. "Arabayı çağıracağım." "Hayır, hayır," dedim başımı sallayarak. "Benim... yapmam gereken işler var. Kendi yolumu kendim bulurum."

Tekrar başını salladı, biraz daha yavaşça. "O zaman araba bu gece tiyatrodaki sizi bekliyor olacak."

Ofladım ve başımı salladım. "Hayır, lütfen. Efendinizin size ne söylediğini bilmiyorum ama hepsini boş verin. Onun yokluğunda evi ya da arabayı kullanmayacağım."

Bu gargoyle son derece iyi bir uşaktı, çünkü bana bakıp son bir kez başını sallarken yüzünde en ufak bir tepki bile yoktu.

"Pekala, madam."

Ben de başımı salladım, çenemi yukarı kaldırıp kapıya doğru yönelirken bile omuzlarım çökmüştü. Ağır ve yavaş yürüyüşüne rağmen gargoyle kapıya ilk ulaşan oldu ve kapıyı benim için açtı.

Hava sıcaktı ve güneş kendisini kısa süreliğine hapseden buluttan kaçıyordu. Bir düzine bakış bana doğru döndü ve birden gün ortasında *Mayfair*'de olduğumu hatırladım. Belki de Hunter'ın benim için bıraktığı elbiseyi ödünç alsam daha iyi olurdu, böylece eski püskü elbisemle bu kadar dikkat çekmez, bloğun ortasındaki güzel evin ön kapısından çıkardım.

Çenemi göğsüme doğru eğdim ve arkamdan gelen kapının kapanma sesini duymazdan gelerek hızla yoluma devam ettim.

NEFES ALAMIYORDUM, bedenim gök gürültüsü gibi bir coşkuya kapılmıştı, Antin'in benimkinin üzerindeki bedenine doğru sallanıyordum, Con'un parmakları saçlarımdan zar zor geçiyordu, boğulmayı kesmek için şoklar ve bıçak darbeleri serpiştiriyordu.

"Çok güzel," diye nefes aldı Antin, dudakları dudaklarımda gezinirken, yuvarlanan ritmi kırılmaya ve kopmaya başladı. "Sen vaat edilen her şeysin, tatlı yaratık."

Umursamak için fazla ileri gitmiştim ve spot ışıkları bile karanlık sürülerinin arkasında yanıp sönüyordu.

Antin kulağımda inledi, üzerime ağır bir şekilde çöktü, korkunç tatlı bir uçuruma batarken her düşünce hızla uzaklaştı.

Aniden yumuşadı ve tekrar yüzeye çıkar gibi oldum, üzerimdeki ağırlık hâlâ yoğun ama o kadar güçlü değildi. Con'un dokunuşu gitmişti ve gözlerimi açtığımda Constantine'in tamamlanmış

Yüz hatları çok yakışıklı ve benimkine yakındı. Başını çevirdi ve ağzı benimkini buldu, sert ve muhtaçtı, güçlü elleri yüzümü çevrelemek için geliyordu.

Boyunun etrafında son bir orgazm çırpınışıyla kenetlendim ve ürperdi ve öpücüğün içine tısladı, beni kollarında kaldırarak uzaklaştı. Yüzümü yine omzuna sakladım ama önceki geceden daha uyanıktım.

Antin bu gece liderliği ele geçirmişti, onun ezici zevk yeteneği bir şekilde Con'un acısından daha ifşa edici ve tehlikeliydi.

"Her seferinde farklı mı olacak?" Seyirciler bizi alkışlayarak sahneden indirirken fısıldadım. "Öyle olmasını ister miydin?" Constantine soğuk ve kırılmış bir sesle sordu.

Cevap vermedim ve Constantine kanattan geçerek soyunma odalarına inen merdivenlere doğru yoluna devam etti.

"Perde çağrısını kaçırmamalıyız," dedim, her ne kadar bu benim bir alışkanlığım olsa ve Bay Reddy bunu hiç umursamasa da.

"Ayakta duramıyorsun," dedi Constantine. "Ve kalabalık çok gürültülü."

Bunun üzerine başımı kaldırdım ve çenemi omzuna yasladım. "O zaman çığlıklarım senin için korkunç olmalı." "Yalnız olsaydık, ağzını tıkardım," dedi Constantine, ama dudakları seğirdi ve ben de en çılgın şaka yapıyor olabilir.

"Neden ben Antin'i emerken Con beni becermesin?" Ben önerdim.

Merdivenleri yarılamiştık ve Constantine ayağının ani bir sarsıntıyla bir basamağı kaçırmıştı başka bir şaşkınlık belirtisi göstermedi, hemen düzeltti, kolları bana sıkıca sarıldı.

"Bu... iyi bir gösteri olurdu," dedi yavaşça. "Bu sefer çok daha uyanıksın. Zevk seninle aynı fikirde, tatlı yaratık."

Su perisi, diye düşündüm ama kendimi tuttum.

"Onlar... Sen de diğerinin hissettiklerini hissediyor musun?" diye sordum.

Constantine kaşlarını çattı ve başını salladı. "Hayır, ama bazı hisler paylaşıyor. Her iki taraftan da nerede olduğumu ve ne düşündüğümü biliyorum."

Bu da Antin'in göremediği halde hareketlerinden neden bu kadar emin olduğunu ve neden bazen Con adına konuşuyormuş gibi görüldüğünü açıklıyordu.

Constantine kısa bir süre soyunma odama doğru döndü ve sonra duraklayarak bana baktı. "Başka zekice fikirlerin var mı?"

"Olabilir," dedim.

Döndü ve kendi soyunma odasına yöneldi. "Şeytan dün gece beni odanızdan kovdu. Ağrın var mıydı?"

Ronan'ın herhangi bir şekilde müdahale ettiği düşüncesiyle kaşlarımı çattım. "Birazcık. Bir... arkadaşım bana masaj yaptı."

Constantine başıyla onayladı. Geldiği günden beri soyunma odasına geri dönmemiştim ve beni yatağa yerleştirip kapıyı kapatmaya gittiğinde içimde küçük bir gerginlik oluştu. Gkimiz de tamamen çıplaktık ve Constantine'in hareketleri giysisizken daha akıcıydı, zarifçe uzayan vücudu mekânda kendinden emin bir şekilde hareket ediyordu.

Bir insan formu izlenimi veriyordu, ama ayrıntılar çok mükemmeldi, gövdesinde tekinsiz bir bitiş vardı. Durakladı, bana baktı ve onu incelerken yakalandığımı fark ettim.

"Neden konuk oyuncu istediniz?"

Bacaklarım hafifçe ayırttı, bedenim dirseklerimin üzerinde duruyordu, beni yalayıp zar zor

dokunduğu ve beni özölmeye ittiği ilk seferkine o kadar benziyordu ki. Bacaklarımı aprazlamayı, üzerimi bir arşıafla örtmeyi düşünödüm ama Constantine'in bakışları çok sabitti, sanki benim herhangi bir hareketim onun harekete geçmesine neden olabilirdi.

"Ben yapmadım," dedi öne doğru bir adım atarak. Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"İstek üzerine buradayım." Bir adım daha.

Bu anımdan gelen bir ilgi kasılması mıydı, yoksa sahnede yaşadığım birçok orgazmın kalan çırpınışları mıydı?

Reddy ve Myra'nın reddedilemeyecek bir adamla ilgili konuşmalarına kulak misafiri olduğumda bunun Constantine'le ilgili olduğunu düşünmüştüm. Ya yalan söylüyordu ya da Reddy'nin benim için başka bir kaderi vardı.

"Yuvarlan," dedi Constantine. Bir adım daha atarsa ayakları benimkilere çarpacaktı.

Yavaşça döndüm, karnım sıkışmaktan ağrıyordu, bedenim neredeyse bir gece önceki kadar güçsüzdü. Omurgam diken diken oldu ve Constantine'in gölgesinin tavana kadar yükseldiği duvara baktım.

"Yatağa doğru sürün."

Yutkundum, sanki bu iblisle odada yalnız ve çaresiz olduğum hissini silebilecekmiş gibi başka bir soru düşünmeye çalıştım. Yine de dizim yatağa kaydı, kendimi yukarı kaldırırken vücudum yalpaladı, yavaşça yatağın üstüne doğru süründüm.

Constantine, "Dizlerinizi açın ve eğilin," dedi.

Nefesim kesildi ve kollarım hevesle açıldı. Constantine'in yastıkları temiz, el değmemiş kokuyordu ve o geldiğinden beri bu yatakta benden başka kimsenin yatmadığını sormadan biliyordum. Yatak ayaklarımın dibine çökerken derin bir nefes daha çektim. Neredeyse bir dakika boyunca, kıcımda ve açıkta kalan seksimde bir sıcaklık ve farkındalık hissi eriyene kadar bekledim.

"Benim gibi kokuyorsun," diye fısıldadı Constantine ve nefesi yakındı, amımın üzerinde gıdıklanıyordu, tekrar sıkıştıgımda kendi salgısı içimden sızıyordu, bu sefer kesinlikle ilgiyle.

"Yapabilirsin... beni becerebilirsin," dedim yastıklara doğru, başımı duyulacak kadar kaldırarak. "Eğer istersen."

Bu akşamki performanstan sonra bunu yapmasını istedim ki bu çılgıncaydı. Con ve Antin tek bir dokunuşla güçlü, acımasız ve tüketkendi. Ama Constantine, tam ve bütün olarak, farklı türde bir büyü yapıyordu. Dokunuşunun benim üzerimde alışılmadık bir etkisi yoktu ama *o vardı*. Con ve Antin'in dokunuşları kadar onun iradesinin de kontrolü altında olmak istiyordum.

Uzun parmaklar kalçalarımın dolandı ve kendimi onun diline ya da sikine hazırladım, yastıklara doğru nefes nefese kaldım, utanç verici bir şekilde tekrar yapılmamaya hevesliydim.

Ellerini bir çekişte karnımın üstüne yığıldım, gözlerim boş duvara dikilmişti. Sonra uzun parmakları uyluklarımın arkasına neredeyse morartıcı bir şekilde saplandı, Hunter'ın bir gece önceki muamelesinin daha sert ve kararlı bir versiyonuydu bu.

"Zamanla, belki," dedi Constantine.

Başparmağını uzun bir kasın üzerinde gezdirirken inledim, tüm bedenim onun tutuşuyla gerildi ve gevşedi.

T H K I M P ' S U K S T

A Bir *başka kemik eriten masaj, bir başka ağır uyku, diye* düşündüm nazik bir el sırtımı okşarken.

Dokunuşun Konstantin'den gelmediğini hemen anladım ve ayağa fırladım.

Ronan'ın eli geri çekildi, başı öne eğildi. "Özür dilerim. Uyumana izin vermeliydim." "Gitti mi?" diye sordum.

Ronan kaşlarını çattı ve başını salladı. "Sen... O..." Nefes nefese kaldı ve başını salladı. "Aptal olmamaya çalışıyorum."

İçimden bir kahkaha kaçtı ve buna karşı koyacak yüreğim yoktu. "Ben iyiyim. O sadece... benimle ilgilendi. Biraz konuştuk. Uyuyakalmışım."

Ronan tekrar başını salladı ve garip bir sessizliğe gömüldük, bizim için o kadar nadirdi ki midemi bulandırdı.

"Saat kaç?" diye sordum. "İkiyi geçiyor."

Yüzümü buruşturdum. "Sanırım bu gece burada kalacağım." Kendi evimden uzakta geçireceğim iki gece mahalleyi yeni dedikodularla çalkalayacaktı.

"Sen... sen *burada mı* kalıyorsun, yoksa benimle odama gelir misin?" Ronan gözlerini kırpıştırarak ve dudaklarını düzleştirerek sordu.

Gergin olduğunu fark ettim, kendi kaygılarımın bir kısmı uçup gitti.

"Senin odan," dedim sert bir baş hareketiyle. Ronan'ı özlüyordum. Beth'in gösterisi sırasında onu sahneden izlemek kalbimi acıtmıştı ve soğuk sessizliğimiz tamamen yanılttı, omuzlarımda rahatsız edici bir ağırlık daha vardı.

Ronan'ın gülümsemesi parladı ve kucağından bornozumu kaldırdı. "Bunu senin için getirdim."

Sahne görevlileri ve canavar oyuncuların birkaçı tiyatroda ya da Bay Reddy'nin yandaki binalarında kalıyordu. Maaşımız çok iyi değildi ve bazı canavarlar evlerini güvende tutmak için kılık değiştirme tılsımlarını karşılayamıyordu.

Ama Ronan'ın durumunda, vardığında kapmayı başardığı odayı sevdiğinden şüpheleniyordum ve onu suçlamıyordum.

Koridordan geçip merdivenlerden tiyatroya çıkarken elim onun eline kaydı.

"Nereden geldiğini merak ediyorum, sence de öyle değil mi?" Konstantin'in ben uyurken ortadan kaybolduğunu düşünerek fısıldadım. "Genellikle nadir olanlar burada kalır."

"Onu giderken gördüm. Siyah bir arabası var," dedi Ronan, bana hınzırca sırıtarak. "Ama bu sefer adresi alamadım..."

Boş sahneye çıktık, gecenin bu saatinde tiyatronun karanlığı olağanüstüydü. İyi kötü görebiliyordum, ilk sıradaki gölgelerin bazılarını seçebiliyordum ama Ronan'ın görüşünün benimkinden bile iyi olduğunu biliyordum.

"Hazır mısın?" diye sordu ve bu şekilde karanlıkta yalnız başımıza fısıldaşmamız için saygıdan başka bir neden yoktu.

Yaklaştım, kollarımı omuzlarına doladım, o da belime sarıldı. Kuyruğu bile bileğime dolandı, faydadan çok şefkat gösteriyordu. "Hazır," dedim.

Ronan'ın kanatları bir kez çırpıldı, bizi ayak parmaklarımıza kadar kaldırdı ve sonra tekrar ciddileşti ve uçuyorduk. Birkaç güçlü kanat çırpışıyla tiyatronun kirişlerini geçip açık alana çıktık ve sonra Ronan sola doğru dönüp tiyatronun üstündeki boş çatı katına uçtu. Geniş odanın en ucunda, yuvarlak bir pencere sokağa bakıyordu, ay ışığı içeriden parlıyor ve tek başına bir mumla buluşuyordu.

Ronan birkaç hızlı adımla yere indi ama beni yere bırakmadı ve ben de beni bırakması için mücadele etmedim. Beni yerde duran, eski kadife sahne perdeleri ve yün battaniyelerle çevrili, kuş yuvası gibi bir yatak olan ve aşına olduğum geniş şilteye taşıdı. Çatı katı soğuktu ama Ronan'ın ateşi vardı ve o diz çökerken ben de ona yapıştım.

"Kavga çıkardığım için özür dilerim," dedi Ronan, bir bacağını benimkinin arasına sıkıştırarak yanıma yerleşti, kanatları bizi örtmek ve soğğun bir kısmını dışarıda tutmak için yükseldi. Ay ve mum kanatlarının derisinde parlıyordu, serin ve sıcak, birlikte onun ciddi ifadesini aydınlatıyordu.

"Beni burada yaptığımız işten koruyamazsın Ro," diye fısıldadım.

Kaşlarını çattı. "Bunun doğru olduğundan emin değilim, ama koruma istemediğini anlıyorum," dedi ve ben itiraz edemeden ekledi, "Ve... bu iblis söz konusu olduğunda, buna ihtiyacın yok."

"Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem o kadar az korkutucu oluyor," diye izin verdim.

Ronan bana bakarak, "Sahneniz çok *yoğun* ve diğer kızların hiçbiri bu sefer sizi kıskanmıyor," dedi. "Ama ben bile senin eğlendiğini söyleyebilirim."

Homurdandım ve Ronan bana sırtarak karşılık verdi. Saçları her zamanki gibi dağılmıştı ve onu kendime doğru çektim, bir kolunu kalçalarımın dolayana kadar sıcaklığına sokuldum.

"Ork nasıl?" Ronan sordu.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım ve çenesini avucumun içine aldım. "Gerçekten onun hakkında konuşmak istiyor musun?" Ronan'ın gülümsemesi zayıftı. "Sadece gideceğin gün için hazır olmak istiyorum, deli."

Aramıza baktım ve uyandığımda Hunter'ın evinden kayboluşunu, şefkatli dokunuşlarını ve içten reddedişlerini düşündüm.

"Tarihsel olarak, terk eden ben değilim," diye mırıldandım. Elimi Ronan'ın güçlü boğazından aşağı, göğsünün üzerinden geçirdim, kalçalarını buldum ve ağırlığını tamamen kalçalarımın arasında yatması için yönlendirdim. Bornozumunu çözüp açmak için aramıza uzandığımda bakışları yüzümü ısıtıyordu.

"Ne yapıyorsun, çatlak?" Ronan karnımızı birbirine bastırırken bile sordu. "Nasıl bir his?" Kalçalarının etrafında pantolonunun bağını ararken sordum.

"Sanki konuyu değiştiriyorsun," diye mırıldandı Ronan, hedefime ulaşmam için kollarını yeterince yukarı kaldırarak. Parmaklarım kravatın üzerinde durdu, ona bakıp beklemeye başladım. Gülümsemesi yavaştı ama gözlerinin kenarlarında hafif bir irkilme vardı, ben de tekrar ağzına baktım. "Ama bu konuyu daha çok seviyorum ve önceki hatamı bu kadar çabuk tekrarlamak istemiyorum."

Ronan'ın eli benimkine rehberlik edip kemerini gevşetmeme ve kumaşı kalçalarından aşağı

itmeme yardım ederken kendimi iç çekerken buldum. Son zamanlarda Hunter ve hatta Constantine tarafından reddedilmenin gururumu ne kadar kırdığını fark etmemiştim, ta ki Ronan'ın kabulünün verdiği ani rahatlamaıyla sarsılana kadar. Aleti seksime çarptı ve Ronan başını eğip dudakları dudaklarımı bulduğunda inledi. Tanıdıktı, arkadaş canlısıydı ve hoşuma gitse de gitmese de beni iyi tanıyordu.

Dudaklarımın ısırılmasından ve burnunun benimkine sürtünmesinden, nefeslerimizin birbirine karışmasından hoşlandığımı biliyordum. Ronan her santimetrekaremi ve tüm tepkilerimi biliyordu ve ona daha fazlasını öğretme dürtüsü beni aniden çarptı. Ona tüm sırlarımı, en büyük sırrımı anlatmak için.

"Seni özledim, fındık," Ronan dudaklarıma karşı törpüldü, horozu kalçalarının nazık bir sallanmasıyla bana karşı okşadı. "Seninle böyle olmayı özledim."

Ellerimi yüzüne doladım, sonra açgözlü bir bastırma ve emme ile ağzını kendime çektim, sözlerini ve dilime yükselmek için savaşı kelimelemleri susturdum. Ronan'ın parmakları sırtıma girdi, kıcımlı tırmaladı ve kalçalarımı ona doğru eğdi. Bacaklarımı daha geniş açtım ve kuyruğu ayak bileğimi buldu, etrafında dolanarak baldırımı sevgiyle sıktı.

"Ben de seni özledim," diye itiraf ettim en küçük fısıltıyla.

Ya beni duymuyordu ya da beni bu şekilde de yeterince iyi tanıyordu, bağlantıya karşı kendi direncimi. Kendi ihtiyacımı reddederken bile tanıdık bir tenin benimkine temas etmesini arzuluyordum. Ama Ronan'la kavga etmek beni günlerce sürekli, hafif bir mide bulantısı ve göğsümde bir ağırlıkla bırakmıştı. Şimdi o da geçtiğine göre, neredeyse rahatlıkla uyuyordum.

Ona söyleyebilir miydim? Ronan ne olduğumu umursar mıydı? Merak ettim ama bedenim ani ve eğitimli bir uyarıyla sarsıldı.

Sonra Ronan'ın sikinin başı amımın dudaklarına sürtüldü, kaygan ve sıcaktı, öpücüğüne nefesim kesildi, dili içeri girdi. Kendini bana sürtmeye, amıma sürtünmeye devam ederken kollarım sırtını çevreledi. Kanatlarının köklerini buldum, yumuşak ve kaslıydı ve onları yumruklarımla kavradığımda Ronan'ın iniltisi dilime karşı titreşti. Bana karşı dengesiz bir şekilde kasıldı ve oflayan bir kahkahayla öpücükten çekildi.

"Beni acele ettirmeye mi çalışıyorsun, Fındık?" diye sordu, kanatlarının gölgesinde bile sırtı sıkı parlaktı.

Ellerimi kanatlarının üstündeki güçlü, kösele dikenlerde gezdirdim ve gözlerinin çırpınarak kapanışını, nemli dudaklarından nefes nefese çıkışını izledim.

"Sadece kanatlarını okşayarak seni boşaltabilirim, acele ettirebilirim," diye cevap verdim, düşüncelerimi daha güvenli bir yöne taşımaya hevesliydim.

Kırılğan zarı okşarken dili dudaklarına doğru fiske vurdu, tüm vücudu titredi ve sıcak bir precum damlası klitorisime yapıştı.

"Yapabilirsin," diye homurdandı.

Bunda duymaya hazır olmadığım bir iltifat vardı, bu yüzden onun yerine gülümsedim ve parmak uçlarımı şakacı bir şekilde kanat köklerine kadar takip ettim. "Bunu Reddy'ye önermeliyiz."

"Şu anda Reddy hakkında konuşma," diye güldü Ronan.

"Hmm? Neden? Koyun pirzolası seni-Ugghn yapmıyor mu!" Ronan kaba bir vuruşla kabzasına kadar iterken kemerli.

"Siktir," diye iç geçirdi Ronan, sırtı dikleşmiş ve başı bana bakmak için eğilmişti, o karanlık gözlerinde alevler yalıyordu. "Kahretsin Hazel, amcığın rüyaların malzemesi."

İtişinden hâlâ nefesim kesilmişti, övgü karşısında kıkırdadım.

Ronan bir kaşını kaldırdı, ayak parmaklarını kıvıran, nefes kesen bir hareketle önce çekip sonra tekrar soktu. "Islak," dedi ben bağırp tırnaklarımı sırtına geçirirken. "Sıcak," diye ekledi, çekip tekrar soktu, sırtım güçle yatağın üzerindeki kadifeye doğru kayd. "Sikimi boğuyor."

"Ronan!" Tekrar iterken nefesim kesildi, gözlerim kapandı.

"Şşş, seni yakaladım." Ronan üstümde yumuşadı, daha yavaş ama aynı derecede derin bir ritme başlarken alnı benimkine yaslandı.

Sızlandım, ayaklarım yatağa sürtünüyordu. Bunu o da biliyordu, bu mükemmel eğim ve vuruş

içimdeki en hassas sinirlere dokundu. Kuyruğunun bacağımdaki kıvrımı sıkı ve sonra ayağımı yataktan kaldırdı, kanadının altına çekip yukarı ve genişçe bastırarak beni alması için açtı.

Ronan tekrar yukarı itti ve yüzümü yastığa doğru çevirdim, şimdi ne yaptığını tam olarak biliyordum.

"Güzel memeler," diye fısıldadı, bir meme ucunu cımbızlamak için aramıza uzandı ve amıma doğru yankılanan hoş bir çekişle gıcırdamama neden oldu. "Ne tatlı meme uçları, dokunmak için yalvarıyorlar."

"Ronan, lütfen," diye fısıldadım, bu övgü üzerimde sıcak bir kızarıklık yarattı.

Eğildi, bir göğsümü kavradı ve ben de kendimi destekledim. Dudakları meme ucuma yapıştı ve kalçaları durdu, göğsümden derin, emici bir nefes çekerken siki içime doğru bastırdı. Onu yerinde tutmak için boynuzlarına tutunarak, kalçalarımın endişeli, umutsuz sarsıntılarıyla hala horozunu sürerek kemerli ve bağırdım. Ben onun altında çıldırırken Ronan nazikçe emdi ve ısırıldı, ama içimde titreyen zirve yükseldiğinde ve onun uzunluğunda titremeye başladığımda, elini göğsümün ortasına taşıdı ve beni yatağa geri bastırdı, ağızım beni bitiremeden bıraktı.

"Göt herif," diye nefes nefese kaldım ama o sırtırken ben de onunla birlikte güldüm.

Ronan, "O kadar sert boşalacaksın ki nefes alamayacaksın ve bunu biliyorsun," diye cevap verdi.

Ve sonra tüm süreci diğer göğsümden tekrarlardı, eklemlerim bembeyaz olana ve orgazmın ilk yalamaları içimde hızla ilerleyene kadar ve ne zaman duracağını yanlış değerlendireceğinden *emindim*.

Ben hayal kırıklığıyla hırlayıp ellerimi başımın üstündeki yastıklara vururken o aniden doğrulup heyecanla kanat çırpmaya başladı.

"Ucuz atlattık," dedi Ronan, o aptalca yakışıklı yüzündeki zafer ifadesiyle.

"Siktir git," diye tükürdüm.

Sadece güldü, elleri yanlarımı aşağı yukarı okşuyor, vücudumu okşayarak orgazmın yakın olduğu ama kendim için alacak kadar yakın olmadığı kaynayan bir duruma sokuyordu.

"Başka neyi severim biliyor musun?" diye sordu.

"Şu anda sevişiyor olabilirdik," diye mırıldandım.

"Bu manzarayı seviyorum," dedi ve sonra dizlerinin üzerine yükseldi, kalçalarımı onunla birlikte yukarı çekti, böylece bacaklarımın arasında onun resmini görebildim, horozu karanlık uzunluğunun etrafında seksimi gerdi. Ve alaylarına rağmen gözlerimi bizden alamıyordum, özellikle de Ronan yavaşça çekilirken, neredeyse utanç verici derecede kaygan bir parlaklık horozunu kaplarken.

"Ronan, lütfen," diye inledim, yavaşça geri iterken titriyordum, kalçalarını yukarı doğru döndürüyordu ve nefesimin kesilmesine ve amımın sıkılmasına neden oluyordu.

"Ben içindeyken çok güzel görünüyorsun," dedi Ronan, bakışları gölgede kömürleşmiş, beni o kadar yavaş becerirken bana bakıyordu ki çılgılık atmak istedim. "Sikilmek istediğinde ihtiyaçtan pembeleşiyorsun ve içine bir yarrak girdiğinde tepeden tırnağa seni kaplıyor."

Homurdandım ve kolumla yüzümü kapattım ve Ronan ileri atıldı, vücudum ani sert darbeye sarsıldı. Bir eliyle kalçamı tuttu ve kolumu yüzümden çekerek çenemi avucunun içine aldı.

"Hayır," diye hırladı, kaşları çatılmıştı. "Benden saklanamazsın Hazel. Sikimin üzerinde parçalanmanı izlemek istiyorum. Yalvarışını duymak. Ve seni konuşamaz, düşünemez ya da hareket edemez hale gelene kadar becereceğim. Bütün gece, uyurken ya da uyanırken. Bu gece benimsin."

Bu tehdit karşısında, amımın onun içimdeki sert uzunluğuyla aniden çırpınması karşısında nefesim kesildi ve sızlandım. "Lütfen," diye inledim.

"Lütfen ne?" Ronan sırtarak sordu.

Dudaklarımı ıslattım ve Ronan bekledi. "Lütfen durma," diye fısıldadım.

Beni bir kez öptü, morartıcı ve basitti, sonra ayağa kalktı, amıma uzanmadan önce bir göğsüme vurdu, yerine acı veren bir çatlak.

"Bu tatlı küçük klitorisi ben de seviyorum," dedi Ronan, kalçalarının şaklaması beni kıpırdattı ve işe yaramaz bir şekilde yastıklara tutunmama neden oldu, nefesim kısa ve hızlıydı, bitişim o kadar yakındı ki kaslarımın gerildiğini ve desteklendiğini hissedebiliyordum. "Parmaklarımın arasına böyle sıkışmış gibi görünmesi gibi-"

Klitorisimi sıkarken uludum ve sonra nefesim göğsümde dondu ve zevk sert ve hızlı bir şekilde içimden geçerken ses çıkaramadım. Ronan homurdandı, ben onu dışarı itmeye çalışıyormuşum gibi sertçe kenetlenirken bile içimi okşuyordu.

Ona uzandım ve Ronan içime düştü, kollarım sırtına dolandı ve yüzü boğazıma gömüldü, orayı ısırıp öptü.

"Durma," diye nefes nefese kaldım, hâlâ titriyor ve çırpınıyordum.

"Sözlerimi tuttuğumu biliyorsun," diye mırıldandı Ronan, lobumu öperek, ikimize de nefes alacak bir an vermek için üstümdeki hareketini yavaşlattı. "Şafak sökene kadar seninle işim bitmeyecek."

Ronan sözünü tuttu ve ertesi gün bunun kanıtını hissettim, yuvarlanırken inledim, ses kanadının örtüsü altında hafifçe yankılandı. Sıcak bedeni benimkini takip ederek sırtıma doğru kıvrıldı ve ben de iç çekerek ona doğru sokuldum.

Sesler çok aşağıdaki sahneden yukarı taşındı ve sesi bir yastığa bastırmaya çalıştım, tekrar döndüm ve yüzümü Ronan'ın göğsüne sakladım. Kolu sırtımı çevreledi, yumuşak bir öpücük başımın üstünü okşadı.

"Bugün burada saklanabilir miyim?" Fısıldadım.

Ronan boğazını temizledi ve beni kısa bir süre sıktı. "Sadece tüm salonun panik içinde olmasını istiyorsan." Beth yüzünden. Tabii ki Beth yüzünden.

"Burada bir saat daha saklanabilirsin... belki," dedi Ronan, pencereden dışarı bakmak için dönerek. "Zaten geç kaldık."

Ve hiç geç kalmadım.

İçimi çektim ve Ronan'ın sıcaklığından uzaklaştım, kanadı benim için kalkıp soğuk hava içeri girerken yüzümü buruşturdum. Doğruldu ve sonra aşağı bakarken yüzümü buruşturdum.

"Bornozum." Bornozum kirliydi, bütün gece altımızda unutulmuştu ve Ronan bu gerçekle gurur duyuyormuş gibi sırıtiyordu.

Küçük bir parçam, gece boyunca beni mahvettiği için biraz övgüyü hak ettiğini kabul etti. Daha sonra, biraz çay, yemek ve esnemenin sonra, sadece saf ve muhteşem dayanıklılık için bile olsa, bunun bugüne kadarki en iyi sikişi olduğunu ona itiraf edebilirdim. Şimdilik...

"En azından biz aşağı inene kadar giyebileceğin birkaç şeyim var," dedi Ronan, güneş göz alıcı kırmızı teninde parıldarken ve kasları esnerken yatakta gerinerek.

Antin ve Ronan arasında, bir gece önce o kadar çok orgazm olmuşum ki gözlerim kalıcı olarak şaşı olmalıydı, öyleyse *neden* bu adama kahvaltı ediyormuş gibi bakıyordum?

"Acıktım," dedim, sikine bakmamaya çalışarak. "Tanrıya şükür prova yapmama gerek yok. Yemek yedikten sonra hemen uyuyacağım."

Ronan'ın gülümsemesi, eğer mümkünse, daha da kendini beğenmiş bir hal aldı ve doğrulup yataktan kalkarak ayağa kalktı. Güneşin yuvarlak kışına vuruşunu hayranlıkla izledim ve kollarımı dizlerime dolayıp çenemi üstüne koydum. O eğilirken gülümsedim ve bir takdir ıslığıyla onu kızdırmayı düşündüm. Taşakları bu açıdan asılı kirazlar gibi görünüyordu.

Tekrar ayağa kalktı, dönüp beyaz bir gömlek ve bir pantolon uzattı, dudakları şaşırtıcı bir kaş çatmayla büküldü. "İstersen aşağı inip soyunma odandan bir şeyler alabilirim."

Başımı salladım, ayağa kalktım ve gömleği almak için ona doğru ilerleyerek başımın üzerine

çektim. "Bu

olur. Zaten hepimiz birbirimizi çıplak görmemiş değiliz." Duraksadım, Ronan'ın pantolonun içine kayışını izliyordum, kocaman gülümsüyordu. "Ne?"

"Ne, ne?"

"Neden sırtıyorsun?" Gülümseyerek sordum. Omuz

silkti. "Seni kızdıracak."

"Yine de anlat," dedim.

Gözlerini devirdi ve öne doğru bir adım attı, iri elleriyle kıcımlı kavradı ve beni kendine doğru çekti. "Bütün gece yatağымda kaldıktan sonra seni *gömlüğimin* içinde, döllerimle dolu bir şekilde aşağıya uçurma fikrinden hoşlandığım için beni affet." Omuz silkti ve o parlak sırtışı geri dönmeden önce dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu.

"Bu beni rahatsız ediyor," dedim, böyle basit bir öpücük için biraz fazla nefessiz kalmıştım. "Seni uyarmıştım," dedi Ronan hafifçe. "Şimdi sıkı tutun ve ayak bileklerinizi çaprazlayın."

Yüzümü boğazına gömdüm, Ronan'ın hâlâ seks ve her zamankinden daha tatlı bir şey koktuğunu fark ettim ve sonra Ronan beni ayak parmaklarımdan kaldırıp çatı katının kenarına doğru koştu.

Askıda kalma anı, açık havada onun kucağında süzölmek, her zaman kalbimin göğsümde çarpmasına neden oldu ve Ronan'ın tenine karşı nefes aldım, gözlerim açılmaya karşı koyamadı, sahnenin zemininin çok altımızda olduğunu gördüm. Kanatları bizi kısa bir süreliğine yukarı doğru çekti, sonra büküldü ve spiral çizerek yere doğru inmeye başladık, aşağıdaki sesler netleşip yükseliyor, bir kızdan gelen küçük, parlak bir şaşkınlık notası ve yolumuzdan aceleyle çekilen ayak sesleri duyuluyordu.

Ama Ronan'ın kanatları bizi sabit bir inişe geçirirken bizi karşılayan diğer kızlardan biri değildi. Nireas öne fırladı, gözleri kocaman ve boğazının etrafındaki parıltı neredeyse hayalet gibi solgundu.

"İşte buradasın!"

Ronan, Nireas'ın yaklaşmasıyla birkaç adım geriledi ve dev aniden durarak kollarının alt kısmını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"İşte geldik," dedi Ronan. "Ateş nerede?"

"Geç kaldın," diye mırıldandı Nireas, iki gözü aşağıya kayarken üçüncüsü hâlâ yüzüme sabitlenmişti. "Ne kadar geç?" diye sordum.

"Sadece sen değilsin," dedi Evie koltuğun kenarından, elleri kucağında dönerek. "Margaret da henüz gelmedi. Ama şimdi buradasın, belki..."

Nireas başını sallayarak, "Bu hiçbir şeyi değıştirmmez," dedi. "Margaret hâlâ kayıp."

"Kayıp değil, sadece..." Evie itiraz etti ama sesi sessizliğe gömüldü. "Geç kaldın, Beth'in geç kaldığı gibi," diye tersledi Nireas.

"Kes şunu," diye tısladım Nireas'a. Bakışları aniden ve şiddetle üzerime çevrilmişti. "Herkesi kızdırma."

Margaret hala yeni ve o... genç."

"Bay Reddy onun mahallesine birkaç el gönderdi," dedi Evie ve elleri yeniden kucağında dönmeye başladı. "Yani umarım..."

Ronan elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirerek, "Yemek yemen gerek," dedi.

"Konuk oyuncunuz da henüz gelmedi," dedi Evie yavaşça. "Ama sanırım kimsenin umurunda değil."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım ve Ronan'ın kolu omzumdan kayarak beni kanatlara doğru yönlendirmek için biraz çekti.

"Belki de bu bir tesadüf bile değildir," diye mırıldandı Nireas, h    bana bakarak. "Ne de olsa ondan sonra gitti."

Tartışmak, belki de Constantine'i savunmak için ağzımı açtım ama ne biliyordum ki? Onun odasında uyuyakalmıştım. Ronan'a baktım ama o da Nireas'a ters ters bakıyordu.

"Beni şaşırtmazdı," diye cevap verdi Evie yumuşak bir sesle.

Ronan'ın tutuşunun beni yönlendirmesine izin verdim, başım hafifçe titriyordu.

"Sadece sarsıldık," diye fısıldadı Ronan bana. "Beth'ten. Sadece konuşuyoruz."

"Biliyorum," dedim sessizce. Ama az önce duyduğum konuşmalar suçlama gibiydi, peki neyle ilgili?

Margaret geç kalmıştı, hepsi bu. Hepsi bu kadardı. Öyle olması gerekiyordu.

"Kantinde daha çok konuşacağız," diye homurdandı Ronan. "Bize yemek getirmeme ve senin odanda yememize ne dersin? Ya da çatı katında?"

"Benim odam," dedim. "Biraz yıkanmak ve giyinmek istiyorum. Bana yeni bir bornoz borçlusun."

Ronan cevap olarak sadece homurdandı ve kendi başına kantine gitmek için ayrılmadan önce soyunma odama ulaştığımızda eli benimkini sıktı.

Odama girerken uzun, derin nefesler aldım, kapının yanındaki muma doğru yolumu buldum ve karanlıkta yaktım.

Hunter'dan aldığım buket sarkmaya başlamıştı ama yine de odayı harika kokutuyordu ve acaba dalları ipe dizip tavana asarak onları korumanın bir yolunu bulabilir miyim diye düşündüm. Elbette evde, ama burada da güzel olurdu.

Küçük odamı aydınlattım ve Ronan'ın gömleğini çıkarıp kendi yedek elbisemi giymeye hazırlanırken arkamdaki perdenin kaydığını duydum.

"Çok hızlı oldu. Sıra olmamalıydı," dedim.

Cevap olarak gelen homurtu -biraz da boğuk- beni olduğum yerde döndürdü. Nireas odama doğru eğilmişti, hâlâ hafifçe eğilmişti, bakışları kalçalarımın ve belimdeydi, ben döndükçe göğüslerime doğru kayıyordu. Gözleri benimkilere dikildiğinde bile bakmayı bırakmadı, bakışlarını yavaşça tekrar aşağı indirdi.

"Neye ihtiyacın var?" Çalışmasının bedenim üzerindeki etkisini görmezden gelerek sordum, ama bundan da çekinmeyi reddettim.

Ronan'a söylediklerimde ciddiydim. Hepimiz birbirimizin her santimini onlarca, hatta yüzlerce kez görmüştük, söz konusu Nireas olduğunda belki de bin kez. En azından o beni görmüştü. Ona hiç iyi bakamamıştım, sadece bulmacanın büyüleyici parçalarını kaçırdığımı bilecek kadar.

Dudaklarını ıslattı, gözleri yine kalçalarımdaydı ve sonra yere düştüler ve tamamen içeri adım attı, başı eğik kaldı ve tavan arkasına çarptı. Ona oturmasını teklif etmek istedim ama çok fazla yer kaplayacak, alanımı zaten olduğundan daha fazla dolduracaktı.

"Haklısın. Sana ve Evie'ye o şekilde sataşmamalıydım," dedi.

Biraz iç çekip başımı salladım, Ronan'ın gömleğini sandalyeye fırlattım ve elbiseyi başımın üzerine geçirdim. "Gergin olduğun için seni suçlamıyorum. Ben de gerginim."

"Ben... Sen hiç geç kalmazsın," dedi Nireas, bakışları uzun, koyu kirpiklerinin arasından yukarı doğru kayarak.

"Teknik olarak ben hep buradaydım," diye belirttim ve dudakları gülümsemeye kıpırdayınca kalp atışlarım durdu. "Margaret'i bulacaklar ya da o ortaya çıkacak ve biz de neden endişelendiğimizi merak edeceğiz."

Nireas'ın gözleri hafifçe kısıldı ama başını salladı, başı soyunma odamın tavanına hafifçe çarptı. Onu gördüğümde gülümsedim, sakar ve oda için fazla büyüktü -güzeldi de- ve o da bana daha dolgun bir gülümsemeye karşılık verdi, o kadar nadirdi ki nefesimi kesti. Bu gülümsemeyi yıllardır görmemiştim.

Sonra döndü ve koridordan gelen ışık etrafını kesti. "Oh, uh-"

Ronan'ın sesiyle gözümü kırptım ve Nireas başka bir şey söylemedi, bir kez bile arkasına

bakmadı, sadece tekrar eğildi ve odadan çıktı, şeytana yer açtı. Ronan omzunun üzerinden bakarak içeri girdi, iki elinde de dumanı tüten bir tabak yemek vardı.

"Burada ne işi vardı?" diye sordu.

Elimi sallayarak, "Bilmiyorum, üst kat için özür diledi," dedim.

Ronan kaşlarını kaldırdı ve bana doğru geçti. "Yüzünü göstermeye bir saat geç kaldın diye

histerik bir budala gibi davrandığı zamanı mı kastediyorsun?"

Kızardım ve bunu saklamak için aceleyle şezlonga doğru ilerleyip yemeğim için

elimini uzattım. Ronan odanın ortasından kıpırdamadan, "Bana ikiniz hakkındaki

gerçeği anlat," dedi. Sertleştım. "Ne demek istiyorsun? Gerçek diye bir şey yok."

"Bir şey var. O ilkel, masum ifadeyi sadece bir sır sakladığında takınıyorsun," dedi Ronan.

Ne demek istediğinden emin olmadığım için hain yüzümle savaşımaya çalıştım ve tabağa tekrar uzanmak için öne doğru eğildim.

Ronan ulaşamayacağı bir yere doğru

geri geri gitti. "Ro, açlıktan ölüyorum."

"O zaman

söyle bana."

"Hayır!"

Ronan bana göz kırptı, sırtışı büyüdü ve tabaklardan birini dudaklarına götürdü, gözünde hınzır bir parıltıyla kenardan sarkan pastırmadan bir ısırık aldı. "O zaman o kadar da aç değilsin."

"Hiçbir şey yok."

"Bu tiyatrodaki sekiz yıl birlikte çalıştınız ve bir kez bile çakırkeyif olup adamın kıcını sikmediniz mi?"

Kahkahalarım boğazımda düğümlendi ve başımı salladım. "Asla. Ciddiyim Ronan."

"O zaman neden sana bir sone kitabı yazdıktan sonra onu reddetmişsin gibi bakıyor?"

Bu kez yüz ifademi yeterince hızlı gizleyemedim, az önceki kahkaham karışık bir yüz buruşturmasına dönüştü.

Ronan öne doğru eğildi. "Okudun mu? Onları okuyabilir miyim?"

Nefesimi şişirdim ve dudaklarımı büzdüm. Acıkmıştım. Yorulmuştum. Nireas o kadar uzun süre hiçbir şey yapmadıktan sonra *tuhaf* davranıyordu ve Ronan beni bir kitap gibi okuyabilen korkunç derecede ısrarcı bir baş belasıydı.

"Onları yaktınız mı? Çok mu kötüydüler?"

Kelimeler serbestçe döküldü, konuşmak görmezden gelmekten daha

kolaydı. "Onu öptüm!" Ronan bunun üzerine gözlerini kırıştırdı,

başı eğik, bekliyordu.

Omuz silktim ve iç çektim. "Bu kadar. Onu öptüm. Yıllar önce. Aslında buraya başladığım

zaman." "Öptün mü? Sadece... dudaklarından mı?"

"Oh, Ronan, *lütfe*n, soğuk yumurtadan nefret ederim!"

Ronan yemek tabaklarına onları tamamen unutmuş gibi baktı ve onaylarcasına homurdandı. Aceleyle şezlongda bana katıldı, rahatça yerleşmeden önce bir tabağı ellerime uzattı, kanatları minder kenarından sarkacak şekilde yana doğru kıvrıldı.

Ronan, "Sadece bir öpücük olsa bile hikâyede daha fazlası var," dedi.

"Onu severdim," dedim. "O... Şimdi farklı ama o zamanlar hoş ve komikti. Biraz da korumacıydı, hangi odalardan kaçınmam gerektiğini söylerdi, ta ki... Buranın nasıl olduğunu bilirsin. Bazı konuklar biz insanların denenmeye hazır olduğumuzu sanıyor."

Ronan omuz silkerek, "Bazı sahne görevlileri de," diye onayladı ve ben de başımı salladım.

"Nireas bu şekilde yardımcı oldu, beni utandırmadan, sessizce ayak uydurmam için bana zaman verdi. Flört ettiğimizi sanıyordum ama o kadar da *hızlı değildi*, herkesin hareket ettiği gibi. Bu biraz

alışmama yardımcı oldu. Benimle konuşmaktan hoşlanan biri vardı," dedim, hevesle ısırık almadan önce bir an yumurtalarımı karıştırdım, aniden kendi açlığımı hatırladım.

"Burada bulunduğum süre boyunca, senin için yanıp tutuştuğunu düşünmüştüm. Belki de ikiniz arasında bir aşk vardı."

"Sadece bir öpücük," diye tekrarladım, Ronan'ın bakışlarının yüzümün yan tarafında olduğunu farkındaydım. "Bir gösteriden sonra. Beni biraz rahatsız eden bir hareket. Beni kucağına almıştı ve bu konuda konuşmamıştık ama beni yatıştırdığını biliyordum. Ben de onu öptüm."

"O da seni öptü mü?"

Kollarını kalçalarımın doladı, sırtıma yasladı, elleriyle yüzümü kavradı ve ben sırtüstü yatana, Nireas üzerimde sıcak, ağır ve tatlı olana kadar bir öpücüğü diğerine bastırdı.

"Bir süreliğine," dedim, anıyı uzaklaştırmaya çalışarak, bunca yıldan sonra hâlâ ne kadar canlı olduğuna şaşırarak. "Başlarda pek bir değişiklik fark etmedim. Biraz daha az konuşuyordu, gösterilerden sonra beni bulamıyordu. Sonunda benden gerçekten *kaçtığını* fark ettim."

Ronan başını sallayarak, "Aptal," diye mırıldandı.

Omuz silktim. "O zamanlar... kendisini açıklaması için onu gerçekten zorlayamayacak kadar gençtim. Ve... ve bu

Sadece bir öpücük. Ve tiyatro çok eğlendirici olabilir," dedim yarım ağızla gülerek.

Neredeyse Nireas'a aşık oluyordum. Ama tiyatrodan geçirdiğim süre boyunca birkaç erkeğe neredeyse aşık olmuştum. Tek fark, Nireas'a sahne arkasında, sohbetlerde ve nezakette aşık oluyordum, sahne ışıkları altında, seyirciyi eğlendirmek için iyice becermek yerine. Ve Nireas o sohbeti ve nezaketi geri çaldığında, ona tekrar aşık olmak neredeyse kolay olmuştu.

Ya da en azından kendime böyle söyledim.

"BU GECE SESSİZDİN," dedi Constantine, üzerimde dengede durup dizimi göğsüme doğru iterek nefesimi tutmama neden olan bir esnemeyle.

"Ağzım doluydu," diye cevap verdim, ama kelimelerin hak ettiği alaycı ısırik olmadan.

Constantine bir gece önceki önerimi almış ve sahnede hayata geçirmişti ve gösterinin derinliklerinde, ağzım boğazımın arkasına kadar Antin'le doluyken ve Con beni becerirken vücudum çılgın atarken ölebileceğimi düşündüğüm bir nokta vardı.

Heyecan verici ve mutluluk verici bir şekilde günün gerçekliğinden uzaklaştırıcıydı. "Endişeliydin," diye düzeltti Constantine.

Margaret ne işe gitmiş ne de mahallesinde ondan bir iz görmüştü. Başka bir tiyatrocunun kayıp.

"Evet," diye usulca itiraf ettim, o diğer bacağına geçerken oflayarak nefes aldım.

"Sahnedan iniyorlar," dedi Constantine, salondan gelen ayak seslerinin gürültüsü arttıkça.

Yataktan çekildi, ikimiz de tekrar çıplak kaldık, hareketin gerginliğinden sonra benimle ilgilendi. Bu iblis iyi biri değildi ama neredeyse nezaket gibi bir şey vardı. En azından fiziksel bakımımı üstlenmeye kararlı görünüyordu.

Elini uzattı, ben de yavaşça uzandım, bu odanın kutsallığından ayrılmak konusunda biraz isteksizdim. Burada kimse -belki Ronan hariç- bizi rahatsız etmeye cesaret edemezdi. Oyuncular ve sahne görevlileri Constantine'den çok korkuyorlardı ve Bay Reddy bile konduğumuza nadir görülen bir hürmet gösteriyordu.

Constantine beni yukarı çekti, vücutlarımız birbirine çarpıyordu. Serbest eliyle kıkırmı kavrayıp beni kendine doğru çekti ve gözlerim irileşerek ona bakmaya başladım. Bir gece önce yüzünü amıma dayamıştı,

Beni becerdikten sonra oramı kokladı ve her nasılsa bana doğru en ufak bir eğilme ile şaşırmaı başardım. Sonra iki eliyle beni serbest bırakarak uzaklaştı.

Tuhaf, meraklı ve beni tedirgin etmeye yetecek kadar cazip.

Constantine dönüp kapıyı açtığında kendimi hazırladım, koridoru her zamankinden daha kalabalık bulduğumda gözlerim büyüdü, kimse odalarına gizlice girmiyordu, sadece bir arada duruyorlardı. Kalabalığın tepesinde bir çift karanlık boynuz yükseldi ve Ronan cesetlerin arasından kararlılıkla ilerledi.

"Buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm," dedi ve daha önce giydiği gömleğini bana uzattı, kapıda bana katıldı, böylece onunla Constantine arasında sıkıştım.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Reddy hepimize burada buluşmamızı söyledi," dedi Ronan, sesindeki ciddi bir ima kulağımdaydı.

Tiyatronun tüm oyuncularını ve ekibi o kadar nadiren bir araya geliyordu ki, hepimizin bu şekilde bir arada ezilmesi bir anda bunaltıcı oldu.

"Sahneye çıkmamız gerekmiyor mu?" Ben sordum.

"Seyirciler hâlâ dışarı çıkmaya çalışıyor," dedi Leon. Vampirin soyunma odası konuk oyuncununkinin karşısındaydı ve Alexa'yı göğsüne yaslamıştı, dişleri endişeyle alt dudaklarını kemiriyordu. "Ve bu tiyatro işi."

Margaret'i kastediyorlar.

Ronan'ın elinin benimkine değdiğini fark ettim ve parmaklarımızı birbirine doladım, onun eli benimkini sıkı ve güven verici bir şekilde kavramıştı. Nireas merdivenlerden çıktı, beni bulmadan önce hoşnutsuz bir kaş çatmayla ceset yığınınını inceledi -kalabalıktan hiç hoşlanmazdı-. Duvara doğru kayd ve hepimiz birbirimize biraz daha yaklaştık.

Sonunda Bay Reddy ve Myra ortaya çıktılar, ilk iki basamakta durup öne doğru eğildiler. Endişeli konuşmaların mırıltısı kısa bir süre yükseldikten sonra birbirimizi susturduk ve sessizliğe gömüldük.

"İlk perdede haber geldi," dedi Bay Reddy, ani ve kararlı bir şekilde, bize bakarken dudakları yüzünü oyuyordu. "Margaret Thames nehrinin güneyinde yüzerken bulundu-"

Derin bir nefes aldım, Ronan'a döndüm, yüzümün duvara doğru boş, yıkanmış düşüşünü sakladım, çığlıklar ve soluklar dar koridoru doldururken kolları sırtımı çevreledi.

Bay Reddy, bize hatırlatmaktan hoşlandığı gibi, bir kez sahneye çıkmıştı ve konuşmaya çalışmadan önce şok ve üzüntü sesinin yükselip alçalmasına izin verdi.

"Polisin ne bulunduğunu bilmiyorum ama kendi kaynaklarımız diyor ki..." Sözcükler sessizleşti ve salon da sessizleşti, gerisini soluksuz bekledi.

Yanağımı Ronan'ın omzuna koydum, Margaret'i Goliath'la sahnede düşündüm, hoppa ve talepkâr, her şeyiyle bir Zebaniler Bölüğü kızı. Hâlâ çok gençti.

Bay Reddy derin bir iç çekti. "Kaynaklarımız aynı katil olma ihtimalinin yüksek olduğunu söylüyor." "Siktir," diye tısladı Ronan kulağıma, beni sıkıca kavrayarak.

Ya tiyatronun onun öldürülmesiyle bir ilgisi varsa? DS Piper'ın sesi kafamın içinde yankılandı.

Onlar, düzelttim. Neden öldürüldüklerini.

Ve şimdi görünen o ki tiyatronun bununla bir ilgisi olabilir.

Ronan'ın elinden kurtuldum ve koridordaki figürlerin arasından kaydım, kızlar ağlayan ya da titreyen adamların ve canavarların sert göğüslerine düştüler. Merdivenlerde kıpırdamadan duran Bay Reddy'ye sorular yönelttim, Myra onun yanında, kırmızı gözleri ve başı eğikti. Koruyucumuz buna dayanamazdı.

Kalabalığın içinde bir akıntıya kapılmış gibi ilerledim, iri bir elin bileğimi kavradığını hissettim ve duvara yaslanıp başımı eğerek kendimi kurtardım. İri, kıllı bir figürün yanından geçtim, beyaz paltosu titrerken ve burnunu çekerken yoğun ve yumuşaktı. Goliath. Hevesli bir flörtçü ama aynı zamanda tatlı biri.

Soyunma odama kaydım, perde sırtımda kapanmadan önce gözlerim kapandı. Tılsım koridordan gelen sesleri bastırdı ve beni kendi düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Ama onlar da korkunçtu. Beth ve Margaret için yumuşak bir acı iniltisi çıkardım, sözsüz ve korkmuştum, ellerim kendimi bir arada tutabilecekmişim gibi kaburgalarımı örtüyordu.

Derin bir nefes alınca hafif bir yaz tadı geldi.

"Ufaklık, neden arabaya binmedin?"

A U k V A S S I G U M k U T

I Küçük bir çığlık atarak geriye doğru sendeledim, beynim beni çoktan rahatlatmış olsa da gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Sadece Hunter.

Koltuğumdan kalktı, gözleri irileşmiş ve elleri havaya kalkmıştı. "Bağışlayın beni, Bayan Nix demek istemedim."

Sarsıldım, içimde vahşi bir enerji dalgalanıyordu. Kalabalığın arasından sıyrılmışım.

parçalanmanın eşiğindeydi ve tanık fikrinden nefret ediyordu. Ve işte Hunter buradaydı. Rahatlatıcı ve sinir bozucu. Benim için Constantine kadar gizemliydi. Ama göğsümden yukarı tırmanan çılgınlığı bastırmak için artık çok geçti. Hıçkırık boğazımı tırmalayarak serbest kaldı, dişlerim kenetlenmekten ağrıyordu.

Hareket ettiğini duymadığım ve gözlerim yaşarmaya karşı kapalı olduğu için koluma ilk dokunuşunda irkildim. Ama Hunter, pek çok yönden tereddüt etse de, sıcak kollarıyla beni sardı; gücü, içine çökmem için bana bir sütun oldu.

İçimden çıkan sesler acı veren çiziklerdi, nefes almak için soluk soluğa kaldığımda kaslarım kasılıyordu ve Hunter tüm bunlar boyunca beni tuttu. Kulağıma fısıldayarak güvence vermiyordu, sadece vücudunun etrafımdaki sabit kavrayışı vardı. Kollarının sıkı kavrayışından mı yoksa bir başkasının önünde dağılma isteksizliğimden mi emin değildim ama titremelerim yavaşlayarak durdu, nefesim bastırıldığım pürüzsüz siyah yemek ceketine karıştı.

"Gittiğini sanmıştım," diye fısıldadım, dönüp yanağımı göğsüne bastırdım. Gözlerim ağrıyordu ve onları yavaşça kırıştırdım, gözyaşlarım kirpiklerime yapışmıştı.

"Withes evden ayrıldığınızı ve geri dönmediğinizi haber verdi." Withes... Ah, uşak.

Hunter'ın kucağında geriye yaslandım ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "Bana hiçbir uyarıda bulunmadan evini ve arabayı öylece bırakamazsın."

Kaşları çatıldı ve başı öne eğildi. "Neden olmasın?" "Bu... Bilmiyorum. Bu çok fazla," dedim.

"Senin güvenliğin içindi," diye cevap verdi Hunter, elleriyle omuzlarımı kavrayıp beni önünde doğrultarak. "O zaman mahallenin güvenli olmadığını düşünmüştüm. Şimdi nerede olursan ol tehlikede olduğunu *biliyorum*."

"Bay Reddy'ye Margaret'ten bahseden sizdiniz," dedim gözlerim büyüyerek.

Hunter başını sallayarak, "Elbette," dedi. "Sana soruşturma yapacağımı

söylemiştim."

Yavaş bir nefes aldım, bakışlarım sanki haftalar öncesinin sessiz, öngörülebilir hayatını arıyormuş gibi odanın içinde dolaştı. "Ne öğrendin?" diye sordum.

Hunter ben ona tekrar bakana kadar sessiz kaldı. "Sıkıntılısın. Şu an bunun zamanı mı emin değilim.

"Haze-Oh."

Hunter ve ben ikimiz de Ronan'ı perdenin önünde bulmak için döndük, hıçkırıklar ve koridordan gelen konuşmalar

Soyunma odamın sessizliğine doğru kayıyorum.

"İçeri gel," dedi Hunter, ben daha davetiye çıkarmayı düşünmeye fırsat bulamadan. Hunter'ın elinden kurtulduğumda Ronan izin almak için bana baktı, ben de bir kez başımı salladım.

Ronan boğazını temizledi, bana odaklanmadan önce aramızda bakıştı. "Şirketin çoğu bu gece burada kalıyor."

"Seni evimde kalmaya ikna etmeye geldim. Çok güzel bir yer," dedi Hunter.

Parmak uçlarımı alnıma götürerek bakışlarımı iki adamdan sakladım. "Sen... sen orada olur muydun?"

Hunter yüzünü buruşturup yere bakarken elimin altından dışarı baktım. "Kuzeye dönmek zorundayım. Londra'ya sık sık dönmeyi planlıyorum ama Yıldız Malikânesi'ndeki mesele çözülene kadar uzakta olacağım."

"Zaten yalnız kalacaksa senin evinde gerçekten güvende mi?" Ronan kollarını göğsünde kavuşturarak sordu.

"Elbette," dedi Hunter ve bu kadar sakin kalması beni şaşırttı. "Ev güvende.

Personelim Bayan Nix'in güvenliğinin öncelikli olduğunun farkında olacaktır."

"Sensiz senin evinde kalmayacağım Hunter," diye fısıldadım ve elini kısa bir süre sıkmak için uzandım.

Kavrayışımı inceledi, kendi kavrayışıyla cevap verdi ve sonra benimle Ronan'ın arasına baktı. "İstedğin bir arkadaşını getirebilirsin."

Hunter'a bakma dürtümle savaştım zorunda kaldım. Ronan'ın burada bizimle birlikte olması yeterince tuhaftı -başka bir gün olsa Myra, bir müşteriyle aramızı bozduğu için Ronan'ı süpürgeyle kovalardı- ama Hunter'ın Ronan'a *evinin* benimle birlikte kullanmasını teklif etmesi daha da tuhaftı. Hunter, Ronan'la sevgili olduğumuzun farkında olmalıydı. Bizi en azından sahnede birlikte görmüştü ve orkları keskin bir koku alma duyuları olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Bize bir dakika ver," dedim Ronan'a. O da başını salladı ve geldiği gibi hızla odadan çıktı.

Hunter kaşlarını çatarak, "Reddetmek niyetindesin," dedi. "Niyetim var."

"Evi beğenmediniz mi?" diye sordu. "Biraz bakıma ihtiyacı var, modası geçmiş-"

Kendinden utanıyor. Ayak parmaklarımın ucuna kadar yükseldim ve dudaklarımı onunkilere bastırdığımda Hunter sustu. Kafamın içindeki küçük bir ses, *Alexa'nın birbirinin arkadaşlığından hoşlanan iki sevgilisi var, diye mırıldandı.*

"Eviniz çok güzel," dedim ellerimi Hunter'ın göğsüne koyarak. "Ve teklifin çok cömert. Ama söylediklerimde ciddiydim. Orada *seninle* daha fazla zaman geçirmeyi dört gözle bekliyorum. En azından bu gece için, burada diğerleriyle kalmamın daha iyi olacağını düşünüyorum."

Hunter bana baktı, kendi elleri de belimde dolaşıyordu. Yine beni inceliyor, sözlerimi ve yüzümü inceliyordu. Bazı konularda nasıl bu kadar çekingen olabildiğine dair aklımda o kadar çok soru vardı ki, sormaya hakkım olup olmadığından hâlâ emin değildim.

"Tehlike..." Hunter başladı ve sonra durakladı. Dudaklarını yaladı ve perdeye bir göz attıktan

sonra burunlarımız bir santimden daha az mesafeye gelene kadar başını eğdi. "Tehlike tiyatronun *dışında* olmayabilir."

Göğsündeki ellerim kumaşa dolandı, gözlerim büyüdü. Hunter'ın eli bir aşağı bir yukarı kayıyordu.

kelimeleri düşünürken sırtımda.

"İfrit'e güveniyor musun?" Hunter fısıldadı.

Hemen başımı salladım. "Dün gece boyunca benimleydi."

Hunter içini çekti ve rahatlayarak başını salladı. "Güzel. O zaman onu yakınında tut, ufaklık."

Kabul etmek için ağzımı açtım ama birden aklıma geldi; bu bir yalandı. Ronan beni Constantine'in odasında uyandırmıştı. Saat ikiden sonra demişti ve saatten emin olmak için sadece onun sözüne güveniyordum. Gösteri bittikten sonra en az iki saattir uyuyordum ve ben-

Sertçe yutkundum, kafamda uçuşan saçma şüpheler yüzünden boğuluyordum. Ronan kıskançtı, kavga çıkarırdı ama nazikti de ve bir kızın hayırını tartışmadan kabul ederdi. Margaret *ya da* Beth'e asla zarar vermezdi. Hunter başını eğerek dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Dikkatli ol. Bir sonraki performansın için geri döneceğim," dedi Hunter. Gözleri benimkilerin üzerinde gezindi ve sertçe bana bakarken eliyle çenemi kavradı. "Tekrar birlikte zaman geçireceğiz."

İçimi çektim ve ona karşı yumuşadım, bu sözleri söylemesinin ne kadar rahatlatıcı olduğunu düşünerek utandım. Patronları her zaman tiyatro için eğlenceli bir angarya ya da Myra'nın canavarla insan arasında bir eşleşme yapmaya hazırlandığı eğlenceli bir proje olarak görmüştüm. Yakın zamana kadar sahneden kendi çıkışımı hiç düşünmemiştim ama Hunter cazip bir ihtimaldi. Hâlâ sorularla doluydu ama en azından keşfetmek istediğim bir gelecek vaat ediyordu.

"Gece bile kalamaz mısın?" Yüzümü buruşturarak sordum.

Hunter pişmanlıkla gülümsedi ve başını salladı. "Cinayetleri tartışmak için birkaç arkadaşım la buluşacağım, bakalım bilgi bulabilecek miyiz?"

Gözlerimi kırıştırdım ve başımı salladım. "Buna itiraz edemem. Yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Hunter'ın dudakları ayrıldı ve sonra tekrar kapandı, birbirine sıkıca bastırdı, açıkça düşündüğü bir konuşmaya karşı koyuyordu. Bunun yerine başka bir öpücük için eğilmekle yetindi, dudaklarını yavaşça sıyırdı ve ince ısırıklarla göğsümde çömelen stres ve endişenin bazı pürüzlü kenarlarını yatıştırdı.

Hunter, "Bu gece uyu küçüğüm," diye mırıldandı, çenemdeki eli çenemden yukarı kayıyor, başparmağı bir gözümün altından elmacık kemiğimin üzerinden geçiyordu. "Kalbin bir süre daha yorgun kalabilir ama bu bedeninin yorgun kalacağı anlamına gelmez."

Kendimi kızarıırken buldum, yanağımdaki ele doğru eğildim, utandım ve sözlerden etkilendim. Hunter alnımın ortasını öptü, dişleri tenime hafifçe bastırdı ve odadan çıkmadan önce bana memnuniyetle başını sallayarak uzaklaştı.

Ork gittikten kısa bir süre sonra Ronan yeniden ortaya çıktı ve ben bir anlık şüphelerim üzerine kafa yordum. Ronan'ın diğer kızlardan birine zarar vermek için ne gibi bir sebebi olabilirdi ve ben bu fikri kısa bir süre için bile olsa nasıl düşünebilirdim? Gülümsemesi yapmacıktı, kendi endişesi ve üzüntüsü gözlerinin etrafındaki irkiltici çizgilerde açıkça görülüyordu.

"Çatı katına mı?" diye sordu.

Başımı salladım, uzattığı eli kabul ettim ve onu merdivenlerden karanlık sahneye kadar takip ettim. Her adımda dakikaları ve saatleri zihnimde yeniden canlandırdım. Beth'in öldürüldüğü gece, Hunter beni parkın içinden geçirerek eve götürmüştü. Dün gece, gösteriden sonra uyurken Ronan beni uyandırmıştı.

Bu tiyatrodaki aktör ve oyuncu arkadaşlarımla, Hunter'la, hatta Constantine'le bile kendimi güvende hissediyordum. Ama Ronan ve ben onun yatağının birbirine dolanmış çarşafına

yerleşirken, ay bulutların arasında boğulmuşken ve çatı katı kırışlerden gelen belli belirsiz hışırıtlarla karanlık ve sessizken, gerçek kaçınılmazdı.

Kendimden başka hiç kimseden gerçekten emin olamazdım.

"NE DEMEK 'anma töreni yok?'" Evie oturduğu yerden kalkarak, sandalyesinde oturan Bay Reddy'ye ters ters baktı.

"Margaret'in neden bir tane olmasın? Beth'in vardı!" Goliath kanat kapısının yanındaki merdivenlerden havladı. "Aynı şeyi tekrarlamayacağız!" Bay Reddy sert ve kararlı bir şekilde cevap verdi.

"O bir pislik. Myra neden bir şey söylemiyor?" Alexa arkamdaki sıradan öne doğru eğilerek kulağıma fısıldadı.

Dilimi tutmam gerektiğini bilsem de, Myra'nın karanlık kafasının arkasına bakarken kelimeler ağzımdan kaçtı. "Tekrar olmasından korkuyorlar," diye cevap verdim nefesimin altında. "Bir anma saygılıdır, iki kibardır, ama üç ve..."

Alexa yaralı bir nefes verince omuz silktim.

"Hayır," dedi Ronan başını sallayarak, kolu omzumda asılı duruyordu. "Bay Reddy sadece seyircilerin neler olduğunu bilmesini istemiyor."

"Belki de bilmeleri gerekir," diye mırıldandı Alexa. "Belki o zaman bir şeyler olur-"

"Siz neden tıslıyorsunuz?" Bay Reddy havladı ve aniden dönerek bizimle yüzleşti.

Alexa ya da Ronan kovulmalarına neden olabilecek bir şey söylemeden önce, "Hiçbir şey efendim," diye cevap verdim.

Ya da daha büyük olasılıkla, Bay Reddy'nin artık bizi zorlukla bağışlayabileceği düşünülürse, bir saat boyunca ders verdi.

Gözleri her zamankinden daha keskin bir yeşildi ve bana bakarken yorgun bir kırmızıyla çerçevelenmişti. O da hepimiz gibi ağlıyor muydu? Yoksa bütün gece uyanık kalıp planlar mı yapıyordu?

"Nix. Piyano gösterisini sen alıyorsun." "Ne?!"

Bağırarak istememiştim ama daha uygun bir yanıt olduğunu da düşünmüyordum. Hemen orga döndüm, Nireas oturmuş, kollarının arkasıyla panjurlu enstrümana dayanmış, bir çifti sırayı kavramış, sonuncusu göğsünde katlanmıştı. Gözleri aşağıda, gerilmiş bacaklarına bakıyordu.

Bay Reddy, "Gösterideki en kolay oyunu biliyorsunuz," dedi. "Bu hafta sizindir."

Gösteri basitti ve Bay Reddy Nireas'ı bunu yılda iki kez yapmaya ikna etmişti. Tuşların üzerinde bir kız oturuyor, Nireas aşağıda çaldığı müzik eşliğinde onu yalıyor, inlemeler ve iç çekmeler notalara mükemmel bir şekilde uyuyor, soluk soluğa, kıkırdayarak, şarkı söyleyerek doruğa ulaşıyordu. Bunu biliyordum, ama sadece uzun süredir şirkette olduğum için. Rolü bir kez bile kendim yapmamıştım ve bunun Nireas'ın ısrarı üzerine olduğunu varsaymıştım.

Söyleyecek başka bir şey bulamadığımda Bay Reddy arkasını döndü, oyuncuların geri kalanına rollerini dağıttı, tanıdık favori sahneleri atadı.

"Sana dönüp bakmaktan kaçınıyor," diye fısıldadı Ronan kulağıma. "Eminim seni istemiştir."

Kaşlarımı çattım, Nireas'a öyle sert bakıyordum ki başım ağrıyordu ama Ronan haklıydı, dev asla arkasına bakmıyordu.

Alexa dirseğini yanımdaki sandalyenin arkasına dayayarak, "Bu daha çok müziği takip etmek ve şov yapmakla ilgili," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, hiç o kadar ilgili görünmedi. Neredeyse hiç çaba göstermiyor. Kolay bir zaman geçireceksin."

Neden şimdi? Çılgılık atmak, Nireas'ın geniş omuzlarına yürüyüp sarsmak, yumruğumu siyah

saçlarına indirip çekmek istiyordum. Sekiz yıl önce ve şimdi yine kafamı karıştırdığı için onu cezalandırmak.

O zaman sadece bir öpücüktü, şimdi ise gösteride bir rol. Yoktan var eden bendim. Belki de Nireas'ın isteği değildi. Belki de Bay Reddy'nin kızları tükeniyordu. Battım

yavaşça nefes alarak koltuğuma geri döndüm.

Ronan, "İstersen ona hayır de," diye önerdi.

"Belki de yaparım," diye mırıldandım, bakışlarım Bay Reddy ve Nireas arasında gidip geliyordu.

Bay Reddy işini bitirip alt kattaki ofisine dönmek üzere kanatlara yöneldiğinde aklıma o sözler geldi.

"İyi şanslar," dedi Ronan, ben sandalyemden fırlayıp aceleyle işverenimizin peşine düşerken kalçamı okşayarak.

Alt kattaki salona kadar gelebildim, Bay Reddy'nin arkasından seslenirken beni duyacak kimse yoktu. "Bana sadece bir gösterim olacağını söylemiştin."

Omuzları çöktü ve bir an için ofisinin kapısını açarken beni görmezden gelebileceğini düşündüm, ancak durdu, kapı geniş gövdesi tarafından desteklenerek açıldı ve davet etmek için bir el salladı.

Koridorda yürüdüm, kumpanyanın diğer üyeleri sahneden çekilirken ayak sesleri arkamda yankılandı. Bay Reddy kapıyı benim için açık tuttu ve ben de masasının önündeki sandalyeye geçtim, oturmak yerine arkasına tutundum.

Bay Reddy, "Yaptım ve o zaman da ciddiydim," dedi. "Şu anda iki kız eksikiz ve ben *olsaydım* bile

Yeni bir kız bulma zamanı, bunu yapmak için pek de uygun bir zaman değil, değil mi?"

Çenemi göğsüme indirdim ve hafifçe başımı salladım. "Biliyorum, biliyorum. Ama neden bu hareket? Neden... ipekler değil?"

Bay Reddy homurdandı. "Şeytanla aranızda iyi bir kimya var ama onunla iyi bir performans sergileyemiyorsun ve ipeklerin üzerinde berbat görünüyorsun."

Bu cevap karşısında gözümü kırptım. "Ne? Ronan'la o kadar iyi performans gösteremiyorum da ne demek?"

Bay Reddy bir kaşını kaldırdı, masasının etrafında döndü ve yorgun bir iç çekişle sandalyesine gömüldü. "Sahne de kendinizi birbirinize çok kaptırıyorsunuz. Işıklarınızı unutup sahneye bakıyorsunuz. Ve ikinizin dışlarınızın arasından dedikodu yaptığınızı bilmediğimi sanmayın."

Böyle aptalca bir şeye yakalandığım için dudaklarım titredi ve sandalyeyi çekip oturdum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Kendin söyledin - bu en kolay hareket. Diğer kızlardan birine ver, bir şey fark etmez. Karşılığında bana onlarınkinden bir tane ver" dedim.

Bay Reddy mırıldandı, sandalyesinde arkasına yaslandı ve düşünürken parmaklarını ahşap kollara vurdu. "Size zarar verdi mi?"

"Ne? Kim?"

"Nireas."

"Hayır," dedim hemen, soru karşısında irkilmişim.

"Sana hakaret mi etti?"

Yutkundum ve başımı salladım, kucağıma baktım, Bay'la konuşmak için yalan söylemek zorunda kalacağımı biliyordum.

Reddy bu planın dışında.

"Sizi o istedi. Bir kereliğine programa koyması için zorlamama bile gerek kalmadı," dedi Bay Reddy. "En heyecan verici gösteri değil ama herkes bundan keyif alıyor. Hayır diyemem. Ve denemem için bana gerçek bir sebep vermiyorsunuz."

İniltimi bastırdım ve başımı salladım. Tanrı aşkına, bu bir piyano gösterisiydi. Egom yıllar önce reddedildiğim için bu kadar zedelenmiş miydi ki gösterideki en basit eylemlerden birini

reddediyordum? Görevi reddetmek Nireas'ın zihninde olması gerekenden daha güçlü olduğunu kanıtlıyordu.

"Peki," dedim.

Bay Reddy rahatlamış görünmeye zahmet etmedi. Başından beri merhamet edeceğimi biliyordu. Her zaman yaptığım gibi.

"Peki ya İkizler'le yaptığınız hareket? Sakıncası

var mı?" "Constantine? Aslında iyi."

Garip bir şekilde, Bay Reddy bu durum karşısında rahatlamış görünüyordu. "Güzel. Bunu duyduğuma sevindim. Eğer piyanoyu daha sonra çalabileceğinizi düşünüyorsanız, bunu ilk perdenin sonuna alabilirim. Seyirciyi şok ediyor. Finalden ziyade iyi bir ara sarsıntısı için daha iyi olur."

Bunu düşündüm ve başımı salladım. "Bir şey olmaz. Bana dokunmayı bıraktıktan sonra acı geçmez."

Herhangi bir değişikliğe ihtiyacım olduğunu düşünürsem onunla konuşurum." "Dinliyor o zaman?"

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Bay Reddy gösteriyi her zaman hepimizden üstün tutardı, ama arada sırada birey olarak bizi önemseydiğine dair küçük ipuçları verirdi.

"Dinliyor," dedim.

Bay Reddy başını salladı ve her zamanki kaba tavrına geri döndü. "Peki. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" "Ölümlerini araştırmak için Hunter'ın yardımını kabul ettiniz mi?" diye sordum.

Bay Reddy omuz silkti ve öne doğru eğilerek masasındaki çoğu mektuba benzeyen kâğıtları karıştırmaya başladı. "O teklif etti. Diğerleri de öyle. O piçi bulacağız."

Ben de öne doğru eğildim, sesimi alçalttım ve harflere kısa bir süre baktım, Reddy beni fark etmeden kelimeleri araştırabilmeyi diledim. "Biz... biz onun bir canavar olduğundan emin miyiz?"

Bay Reddy başını kaldırdı, gözleri yeşil renkte parlayarak uyardı ve sonra gözlerini kırıştırıp kendini salladı. "Biliyor musun kızım, bazen unutuyorum. Sen onlardan biri değilsin," diye ekledi ben ona bakarken. *İnsan* demek istedi. Yanaklarım kızardı ve boğazını temizledi. "Eminiz. Şimdi git. Yapacak işlerim var."

Ayağa kalktım, kapıya yöneldim ve parmaklarım kulpun üzerinde gezinirken durakladım, Hunter'ın uyarısı aklımdaydı.

"Sence şirketten biri olabilir mi?" Ben sordum.

Bay Reddy bir an sessiz kaldı, ben kapının koyu lekeli ahşabını incelerken arkamda kâğıtlar hışırdadı. "Öyle olabileceğini düşünmek için bir nedeniniz var mı?"

Dönüp omzumun üzerinden baktım, Reddy'nin bakışları sertti ve bana sabitlenmişti. Başımı salladım. "Hayır, efendim."

Başını eğdi, tekrar kâğıtlarına odaklandı, sessiz bir kovulma oldu ve kapıyı açtım. Nireas koridorda kambur duruyordu, soyunma odamın kapısının kenarında duruyordu, kolları iki yanında gevşek ve ayak bilekleri çaprazdı. Bay Reddy'nin eşiğinde durduğumda başını kaldırıp baktı ama dikkatimi çekmek için hiçbir hareket yapmadı. Yapmasına gerek yoktu.

Kapıyı arkamdan kapattım ve bir korkak gibi yan koridordan kantine doğru eğilmeyi düşündüm. Ama Nireas da beni kolayca takip edebilirdi ve artık birlikte hareket ettiğimize göre ondan uzun süre saklanamazdım.

Gözleri yukarı kaydı, yaklaşırken ayaklarımı izledi ve kapıma ulaşmak için uzanmış bacaklarının etrafından yürüdü.

"Hazel-"

"İçeri gel," dedim, öfkelenmemeye çalışarak, ses tonumu ve ona karşı tepkimi kontrol etmeye çalışarak.

Tuvalet masama geçtim ve elimle şezlonga doğru işaret ettim, Nireas arkamdan içeri girdi,

kamburunu çıkarmış ve merakla küçük alanı inceliyordu. Ağzım *nedenini* sormak için açıldı ama aynı hızla kapattım. Nireas otururken şezlong gıcırdadı, uzun bacakları neredeyse göğsüne kadar bükülmüş, kolları çeşitli dinlenme yerlerine uzanıyordu.

Ne kadar çok sorum olsa da, bunlar kendi duygularım için sorulamayacak kadar kişiseldi. Bunu gösterideki herhangi bir bölüm gibi ele almak daha iyi.

"Gösteriyi ve müziği zaten biliyorum," dedim, Nireas sonunda yüzünü kaldırıp bana göz kırptı. "Yeni bir parça kullanıyorum," diye cevap verdi.

Kaşlarımı çatmamak için dişlerimi sıktım. Bu prova yapmamız gerektiği anlamına geliyordu.

"Bu... daha sessiz. Daha yavaş. Çıglık atmaktan çok inliyor," dedi sertçe ve dudaklarım seğirdi.

"Yapabiliriz- Eğer sen-" Nireas yutkundu, kendi tökezleyen sözleri karşısında gözleri büyüdü ve tekrar denemeden önce boğazını temizledi. "Ne kadar prova yapmak istiyorsun?"

"Parçayı çalmaya hazır olduğunuzda bana haber verin. Gelip öğreneceğimden emin olabilirsiniz," dedim omuz silkererek. "Bu yeterli olmalı, sence de öyle değil mi?"

Nireas düşünceli bir şekilde başını eğdi, diğer ikisi göz kırpıp uzaklaşırken üstteki gözü beni izliyordu. "Yeni olduğu için poz verme konusunda da biraz pratik yapmalıyız."

Tuşları çalarken yüzünün kalçalarımın arasında poz vermesi.

Zayıfça başımı salladım. "Peki," dedim, sesim ince çıkıyordu.

"Ne zaman?"

"Şimdi mi? Diğerlerinin hiçbiri bugün prova yapmıyor," dedi Nireas ve hemen ekledi, "Eğer siz de istemiyorsanız, anlarım."

Margaret'i bir bahane olarak kullanmalıyım, ama sadece korkakça davrandığım halde Nireas'la prova yapmaktan kurtulmak için onun ölümünü kullanma fikri kafamda kötü bir his uyandırdı. Ne de olsa etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyordum.

"Şimdi iyi," dedim bakışlarımı onun üzerinde tutamayarak.

Şezlongdan yavaşça kalktı, bir eliyle başını çarpmamak için tavanı destekliyordu. "Herkes... herkes yakında şirketten ayrılabilceğinizi söylüyor."

Kafamı kaldırdığımda yavaşça yaklaştığını gördüm. "Ne? Neden?"

"Myra seni o ork beyefendisi buldu. Ve aradan sekiz yıl geçti. Bu herkesten daha uzun bir süre," dedi Nireas.

"Senden daha uzun değil," dedim kaşlarımı çatarak.

Omuz silkti, vücudu küçük odada kasıldı. "Diğer insanları kastediyorum."

Aynı anda hem haklı hem de haksızdı ve ben "Göreceğiz" demekten başka bir şey yapamadım.

Döndüm ve soyunma odamın yolunu tuttum. Arkamda Nireas usulca ayaklarını sürüyerek nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyordu.

"Gidersen hepimiz kaybederiz."

Göğsüm daraldı ve ciğerlerim sıkıştı. *Şimdi olmaz Nireas, diye yalvarmak istedim. Bunu bana şimdi yapma. Bana şimdi geri dönme.* Ama konuşmak o eski yaraları deşmek, izini ne kadar derine kazımış olduğunu görmesini sağlamak olurdu. Bunun yerine, duygularımı açığa çıkarabileceğim ve perde kapanırken hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranabileceğim tek yer olan sahneye doğru onun önünde yürüdüm.

T R I M T H K K Ö K S

Goliath sessiz bir yol arkadaşıydı, tüylü beyaz saçları ve sakalı, giydiği kılık değiştirmiş paltodan geriye kalan tek tanınabilir özelliği idi. Yan yana yürüdük, akşam mahallemde güllük gülistanlıktı ve birçok tanıdık yüz bana bakıyordu.

"Sence senin de kaybolduğunu mu düşündüler?" Goliath gizlilik için sesini alçaltarak bana sordu. "Muhtemelen öyle umdular," diye mırıldadım.

"Tiyatroda kalmalıydın," dedi.

Ronan, Nireas ve diğer insan kızların çoğu da aynı şeyi söylemişti. En azından Beth ve Margaret'in katili bulunana kadar, kumpanyanın tiyatrodaki ikameti kalıcı hale gelebilir gibi görünüyordu.

"Yakında ortaya çıkmazsam tüm eşyalarımı sokağa atıp dairemi satışa çıkaracaklarımdan korktum," diye fısıldadım.

Goliath homurdandı.

Yeti'nin sessizliği günlerdir yaşadığım ilk gerçek huzurdu ve kendimi garip bir şekilde evimin yalnızlığı için de istekli buldum. Tiyatroda geçirdiğim zamanın çoğu Ronan'ın yanında geçmişti ve rahat sohbetinden sabahın erken saatlerindeki uykulu sekse kadar neredeyse korkunç derecede iyiydi. Sanki hayatım onun yönüne doğru kayıyordu.

Hayır, yıllar sonra ilk kez aşık olma hissi, kalbimi küçük jestlerin etrafında dolaştıran hassas kökler - omzumdaki kolu, geceleri battaniye gibi kanadı, biri saçma bir şey söylediğinde gözünün ucuyla sinsice bakmasıydı.

O kökleri kesip atmam, daha da güçlenmeden, koparıldıklarında beni yaralama ihtimalleri artmadan kendimi kurtarmam gerekiyordu. Goliath'ın bana eve kadar eşlik etmesini reddettiğimde Ronan'ın yüzündeki taş kesilmiş, düşmüş ifadeyi hayal etmekten vazgeçebilseydim. Sadece o da değil. Bütün hafta boyunca bakışlar peşimi bırakmamıştı; Ronan'ın flörtleri, Nireas'ın ağır kirpiklerinin altından bana odaklanması ve Constantine'in karanlık köşelerden gelen dikkatli parıltısı.

Kimse beni izlemeden evimde dolaşmak ne büyük bir rahatlama olurdu.

Goliath ve ben Wellesley Sokağı'nın köşesini dönerek mahallelinin bakışlarını arkamızda bıraktık ve sokağın benim tarafıma geçerken adımlarım yavaşladı. Biri beni bekliyordu.

Bu gece güzel siyah arabasıyla Hunter değil. Hayır, bu sadece ağır yün paltolu, koyu renk şapkası yüzünün büyük bir kısmını gölgeleyen bir adamdı.

"Beni bekleyen bir polis memuru var," diye fısıldadım Goliath'a. "Devam etsen iyi olur."

Adımları yavaşladı. "Seninle kalmalıyım."

DS Piper, Goliath'ı Margaret'le birlikte sahnede gördüğü canavar olarak tanıyabilecek miydi?

Muhtemelen, eğer fae kanı yeterince güçlüyse.

"Onunla güvende olacağım. Hadi, diğerlerinin yanına dön," dedim.

Goliath kaşlarını çattı, gür beyaz sakalları seğirdi, buz mavisi gözleri sahanlığımda oturan adama dikildi.

"Onu tanıyorum, Goliath. Sorun yok."

Ve dedektifi tanıyordum, muhtemelen annesi ve babası dışında kimsenin bilmediği bir şekilde. Bunun gerçekten yeterli bir koruma olup olmadığından emin değildim ama Goliath'ın Piper'ın tiyatroyu bulduğunu bilmesini istemiyordum. Garip bir şekilde, DS Piper'ın Goliath'ın bana eve kadar eşlik etmesini yanlış anlamasını da istemiyordum.

"Dikkatli ol," dedi Goliath oflayarak ve sonra arkamdan devam ederek geldiğimiz yeraltı istasyonuna geri döndü.

DS Piper dizlerinin üzerinden başını kaldırdı, beni görünce hızla ayağa kalktı ve ben yaklaşırken kapımın eşiğinde kaldı.

"Komşularınız sizi beklememem gerektiğini söyledi," dedi selamlayarak. "İçeri girin."

Hiç tereddüt etmedi, ben önce bir kapıyı sonra diğerini açarken arkamdan yaklaştı. Dönmeyeli günler olduğu için evim soğuktu ve hızla şöminenin yanına gittim.

"Kapıyı arkandan kilit. Bu gizlilik tılsımını ayarlayacaktır," dedim usulca.

Bir duraklama oldu ve ardından kilit sesi duyuldu. "Gerçekten günlerdir kayıp mısın?" diye sordu.

Ateşin önünde diz çökmüş, bir örümceği çıra dalından uzaklaştırıyordum ve onun adımlarının amaçsız bir araştırmayla odanın etrafında yavaş bir daire çizdiğini duydum.

"Kayıp değil ama tiyatroda kaldım," dedim, bir kibrit çakıp ateşi yakarak. "Çünkü... beni yakaladığın için mi?" diye sordu.

Güldüm ve omzumun üzerinden ona baktım. Perdelerim hâlâ kapalıydı ve ızgaradaki birkaç alev, arkamdan onu seçmeye yetecek kadar ışık veriyordu. "Hayır. Bundan kimseye bahsetmedim. Ya sen?"

Başını yavaşça salladı ve ben de başımı sallayarak ateşe odun atmaya yöneldim. "Başka bir cinayet daha işlendi, biliyor muydun?"

"Ne? Hayır mı? Ne zaman?" DS Piper aceleyle ateşin yanındaki koltuğa oturdu ve ben çalışırken öne doğru eğilerek bana baktı.

"Cumartesi gecesi. Pazar sabahı onu Thames Nehri'nde buldular. Jacob's Adası yakınlarında," dedim. "Buradan o kadar uzakta mı?" Arkasına yaslandı, gözlerini kırptırdı. "Bu neden haber alamadığımızı açıklıyor.

karakol."

"Birbirinizle konuşmuyor musunuz?"

"Bazen, ama yatağındaki bir kadınla sudaki bir kadın, farklı mahalleler de... Sadece iki bedenle ilişkilendirilecek kadar benzer değil. En azından bu kadar erken değil," dedi yüksek sesle düşünürken, eli çenesini ovuşturuyordu. "Aynı katil olduğuna emin misin?"

Ateşe son bir kütük daha ekledim, son saniyede parmaklarımı çektim, uçları sıcaklıkla karıncalanıyordu. "Tiyatroya kim yardım ediyorsa eminim," dedim kaşlarımı çatarak. "Gerçekten hiçbir şey bilmiyormuşum gibi hissediyorum. Lafi açılmışken, adın ne senin?"

"Jude," dedi bir anlık duraksamadan sonra, bana bakarak.

Basit bir isimdi ama içinde güzel bir şeyler de vardı.

"Katilin insan olmadığından da eminler," dedim yüzündeki hafif irkilmeyi ve kas seğirmesini izleyerek. "Biliyor muydun?"

"Tahmin etmiştim," dedi. "Bayan O'Mahony'nin vücudunda... oyuklar var. Derin çizikler, daha derin

tırnaklardan daha fazla. Neredeyse bir hayvan gibi. Varsayım bir silah, ama sonra... tiyatrodan sonra, belki de..."

"Pençeler," dedim, kanım damarlarımda donarken bile başımı sallayarak. "Korkarım bu olasılıkları azaltmıyor."

Jude'un gözleri büyüdü. "Pençeleri olan bir sürü şey mi tanıyorsun?"

"Canavarlar, evet. Ya da türler, eğer birilerini gücendirmekten endişe ediyorsanız," dedim. "Gerçi bence en çok satirleri faunlarla karıştırırsanız gücenebilirsiniz. Ya da bir kurt adamla bir púca'yı. Tecrübelerime göre hepsi çok gururlu."

"Peki ya tiyatroda? Kaç tane pençeli var?" diye sordu, sanki duyulmuşuz gibi kelimeler sessiz ve aceleliydi.

Başımı salladım. "Şirketten birinin Beth ya da Margaret'i incitmiş olabileceğine inanamıyorum. Şirket yakın ve arkadaş canlısıdır. Arada sırada küçük tartışmalar, kırık kalpler, bu tür şeyler."

Kaşlarını çattı ama başını salladı. "Bir kızı gerçekten parçalamak için gereken türden bir nefret değil."

Kalbim göğsümde taşa döndü. İki kadına da ne olduğu hakkında söylenebilecek en fazla şey buydu. Çok fazla ve yeterli değil.

"Kahretsin, özür dilerim Bayan Nix," diye tısladı Jude, oturduğu yerden kayarak benim hâlâ diz çöktüğüm halıya geldi. Güçlü ellerini omuzlarıma doladı, başını eğerek gözlerimle buluştu. "Bunu söylememeliydim. Bilmene gerek yok."

"Sanırım öyle, aslında," diye fısıldadım, yavaşça göz kırpyordum, odanın etrafımda hafifçe dönmeye başladığından emindim. "Her zaman gerçekmiş gibi hissetmiyorum."

Jude'un çenesi kısa bir süre çalıştı, bakışları daraldı. "Tiyatro için cinayetleri kimin soruşturduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım. "Pek sayılmaz. Sayılır."

"Gelip benimle konuşmalarını önerebilir misiniz?" diye sordu yavaşça.

Dudaklarımı büzdüm ve düşündüm. Hunter'ın adını ya da Bay Reddy'nin adını bile sormuyordu. Sadece onun yardımını düşünmelerini önerdim.

"Ama insan üstlerine rapor vereceksiniz," dedim.

Kaşlarını çattı ve omuzlarımı bıraktı, sanki oraya geldiğini yeni fark etmiş gibi yumuşak bir şaşkınlıkla yere baktı. "Ben sadece katili bulmak istiyorum," dedi kararlı bir şekilde, gözlerini tekrar kaldırarak. "Onların mahremiyetini koruyacağım. Onlarla işbirliği de yapacağım. Yakında bir şey değişmezse, davayı bir dosyaya koyacaklar ve cevap aramakla uğraşmayacaklar. Polisin tek bir John'un peşine düşemeyeceği kadar çok suç var. En azından onların zihninde."

İçimi çektim, ateşe baktım ve aniden yanağıma değdiğini hissettim. "Bunu düşüneceğim. Eğer... eğer seni kendilerinden biri olarak görürlerse daha iyi olur."

Bunun üzerine sarsıldı ama konuşmadı.

"Bu senin vereceğin bir karar," dedim omuz silkerek. "Ama bir fae'nin yardımını kabul edeceklerini biliyorum. Bir insanın değil."

Bir yutkunmayla boğazı düğümlendi ve başını salladı. "Bunu düşüneceğim o zaman. Gitmeliyim."

Mırıldandım. Bırakın benimle birlikte içeri girmesini, mahallelinin onun benim verandamda olmasıyla ilgili düşünceleri bile vardı.

Kendini yerden kaldırdı ve elini bana uzattı. Parmakları benimkilere karşı sıcak ve nasırlıydı ve paltosunun altındaki geniş çerçeveye uyan bir güçle beni yukarı çekti.

"Tiyatronun güvenli olduğundan eminsen orada kalmalısın," dedi elini elimden çekmeden.

"Mahallenin evimi elimden almayacağından emin olmalıyım," dedim omuz silkerek.

Ofladı ve bir an için sadece sessizlik oldu. Gözleri yüzümü aradı, beni inceledi, odaklanmasıyla beni neredeyse utandırdı. Sadece daha fazla göz beni izliyordu. Bir zamanlar sahnede olmanın verdiği odaklanmayı sevmiştim. Şimdi ise bir hayatın kaldırabileceğinden daha fazla ilgiye maruz kalıp kalmadığımı merak ediyordum.

Sonunda beni bıraktı, kapıma doğru yürüdü ve kendimi nefes nefese buldum, sanki onun yakınlığı etrafımdaki havayı çalmış gibiydi.

Kapımın önünde durdu ve bana baktı. "Kulaklarımı fark ettiğini mi söylemiştin?" Başımı salladım.

Kapı kolu onun elinde döndü. "Ben de seninkini fark ettim," dedi.

Olduğum yerde sallandım, bir elim kulağımı kapatmak için uzandı ama saçlarım her zamanki gibi işini yapmaya başlamıştı bile. Ve Jude Piper bir kez daha bakmadan evimden çıkıp gidiyordu, veda sözleri karnıma bir yumruk gibi indi.

O biliyordu.

Aynı bilgiyi ona da verdiğimi ve keşfim karşısında yaşadığı dehşeti anladığını düşünürsek bu adil olmalıydı. O dehşet şimdi beni bir yıldırım çarpması gibi yerimde sarsıyordu.

Birbirini çok fazla tanıyan iki yabancıydık, birbirimizin karmaşık sırlarını basit gerçeklerden önce biliyorduk.

Bir de görmezden gelmeye çalıştığım ama elimi tuttuğunda acı verici bir şekilde netleşen daha küçük bir ayrıntı vardı. Boğazımı dolduran ve nefesimi çalan duman gibi kaynayan cazibe her sinirimi okşadı. Su perileri ve fae'ler birbirlerinden çok da farklı değillerdi. Jude Piper muhtemelen hayatımda beni anlamak için bu kadar uygun olan tek kişiydi.

Şirkete katıldığım ilk günlerden bu yana ilk kez mesleğim konusunda kendimi biraz bilinçli buldum. Hayatta kalma yolum canavarların dünyasında kendimi insan gibi göstermekten geçiyordu. Ve onların dünyası birçok yönden insanlarınkinden farklıydı. Fahişelik canavarlar için dürüst ve takdir edilen bir meslekti. Zevk alkışlanırdı, günah sayılmazdı.

Onun için spot ışıklarının altında bir fahişeden başka bir şey olmayabilirim, diye itiraf ettim kendime, başımı sallayarak ve ayaklarımın altındaki sağlam zemini yeniden bulmaya çalışarak.

Bugünlerde aklımda çok fazla erkek vardı. Çok fazla sorun ve endişe de. Neden Jude Piper'ı da bu karmaşaya ekleyeyim ki?

Onu unutmak daha iyi. İçimde çukurlar açmadan önce köklerini kesmek.

"SON ZAMANLARDA SESSİZDİN," diye mırıldandım Constantine'in yatağındaki yastıklara, Antin beni yalayıp parmaklarken sahnede Con'un sikini emmekten dilim hâlâ biraz uyuşmuştu. Con ısırمامı engellemek için çenemi açık tutmak zorunda kalmıştı, siki dilimde elektrik çarpması gibiydi, ama bu sırada bana nazikçe masaj yapmış ve göğsümü kavurucu döllere boyayarak kendini bitirmişti.

Şimdi, Constantine'in elleri sahnede tuttuğum kemerli pozisyonundan dolayı sırtımdaki gerginliği kazıyordu. Doğrusu, hafta boyunca bu masajları arzulamaya başlamıştım. Con ve Antin'in gücünü bile arzulamaya başlamıştım. Çarşamba gününden sonra bir geceyi daha evde geçirmeyi düşünmüştüm, özellikle de Ronan'ın zedelenmiş egosunu biraz kibarca emzirdiği bir sırada, ama herkesin tavsiyesine uydum ve tiyatroya devam ettim. Ancak Constantine bu geceki perdeye bir saat kalana kadar ortadan kaybolmuştu.

"Ben her zaman sessizimdir," diye cevap verdi, ellerinin topuklarını omurgamın her iki yanında aşağı yukarı sürükledi, tabana ulaştığında yumuşak bir patlama sesi iç çekmeme ve titrememe neden

oldu.

"Bu geceyi sevdim," dedim.

Dokunuşu durakladı ve sonra elleri kıcıma doğru kaydı, bacaklarımın arkasına doğru yoğurmasının verdiği sıkıcı acıyla dudaklarımdan bir inilti döküldü.

"Seni bağlamama izin verir misin?"

Hiç düşünmeden kabul ettiğimi mırıldandım. Con ve Antin'le sahnede geçirdiğim dakikalar ne kadar şok edici, aşırı ve lezzetli bir işkence olsa da çok keyif almıştım. Constantine gösteri sırasında bana karşı dikkatli, sonrasında ise nazikti.

"Tıkamak mı?"

"Elbette," dedim omuz silkerek. Nefesi kıcıma çarpıyordu ve onu şaşırtıp şaşırtmadığımı merak ettim. Dudaklarım kıvrıldı ve başka bir önerinin zamanının geldiğine karar verdim. "Bir gece hem götümü hem de amımı aynı anda sikmelisin. Bay Reddy'ye sorabiliriz ama sanırım Cumartesi günleri genelde biletler tükeniyor." Constantine beni ters çevirdi ve ben de kıkırdadım. Bu hareket bana da bunu yaptı, beni gevşek ve sakın bıraktı, sanki içimden akan tüm acılar beni temizliyordu, sadece Con'un gücünü değil, tüm dünyevi

Kapımda bununla ilgili sorunlar var.

Beni yatakta aşağıya doğru sürükledi, böylece yüzü benimkinin üzerinde durdu ve aramıza baktım. Hmm... Sikin bu şekilde sertleştiğini daha önce hiç görmemiştim. Beklendiği gibi uzun ve kalındı ve iki çıkıntı nazik bir tirbuşon gibi uzunluğunun etrafında dönüyordu. Bu eğlenceli olabilirdi.

Eli çenemi kavradı ve bir an için ikiye ayrıldığını düşündüm, sonra sıkı olduğu için biraz acıdığını fark ettim. Çok fazla değil, morartacak kadar değil, ama sikine bakmayı bırakmama yetecek kadar.

Gümüş paralı bakışları gözlerimin arasında gidip geliyordu. "Sen ciddisin."

"Oğlancılığı severim," dedim ona gülümseyerek. "*Özellikle de* amım sikilirken. Bunu neden daha önce denemediğimizi bilmiyorum."

Bu sefer kalçalarıma bakıyordu. Şimdi beni ters çevirip kıcımı doldurmayı mı düşünüyordu?

"Bu gece başka bir performansın var," dedi kaşlarını çatarak.

Ben de kaşlarımı çattım. Nireas ile provalar garip geçmişti. Müzik çok güzeldi ve başka bir fırsatta bu müzikle oynamaktan mutluluk duyardım ama yıllardır ilk kez bir sahneyi sunamamaktan korkuyordum.

"Sen çok tuhaf bir yaratıksın," diye düşündü Constantine.

Soğuk tonuna, konuşmasının sabit temposuna, aldatıcı bir şekilde etkilenmemesine alışmıştım. Hatta bazen, konuşmasının kıvrımlarında, çözmem gereken ince bulmacalarda daha fazla anlam algıladığımı hayal ediyordum.

"Nasıl yani?" Ben sordum.

Bakışları yüzümde gezindi ve sonra yavaşça göz kırparak sustu. "İşaretin yakında geliyor."

İçimi çektim ve Constantine'le baş başa kalmanın getirdiği dinginliği son bir dakika daha yaşamak için gözlerimi kapattım. Nireas'la olan bu sahne, yakışıklı, altı kollu bir dev tarafından yenmekten çok savaşa gitmeye benziyordu.

"Çok az kişi benim arkadaşlığımı tercih eder," dedi

Constantine. "O zaman çok azının akli vardır," diye mırıldandım.

İpeksi bir ten ve geniş bir çerçeve çıplak bedenime sürtündüğünde kısa bir süreliğine kaskatı kesildim. Bir nefes fısıltısı yanağıma değdi ve ardından bir çift dudak utangaç bir öpücükle nazikçe dudaklarıma dokundu. Gözlerimi açtığımda Constantine'in bana baktığını gördüm, o kadar yakındı ki başım dönüyordu, o aşılmaz gözlerde temkinli, ürkek bir bakış vardı. Çenemi yukarı kaldırıp

öpücüğe bastırdım ve gözlerimi tekrar kapattım. Dili dudağımda gezindi, bakırımsı ve tatlıydı, dudakları bir kez daha dudaklarıma yapıştı.

Beni hiç öpmemişti. Antin ara sıra öpüyordu, tüm düşünceleri çalan, uyuşturucu, kendinden geçirici öpücüklerle.

Bu daha basitti, neredeyse acemice, meraklıydı. Constantine... alıştırma yapıyordu ya da çalışıyordu, önce fırçalar ve küçük ısırıklarla hafifçe öpüyor, sonra uzun baskılar ve dilinin nazik sondasıyla daha derine iniyordu.

Gözlerim hâlâ kapalıyken dudaklarım ayrılırken geri çekildi.

"Git," diye fısıldadı.

Onun dikkatli ağırlığı kayboldu ve tenim serin havayla çakıllandı. Gözlerimi açtığımda, kapıdan çıkıp gitmişti.

A M U S I C A I U U M B k R

T Vampirin ziyafetinin üzerindeki perde kapandı ve Leon onu masanın yüzeyinden kaldırırken Alexa uykulu bir şekilde kıkırdadı, dili ısırıkların küçük yaralarını hevesle temizledi.

Leon diğerlerinden birine, "Çok fazla aldın, Hubert," diye tısladı.

"Hayır, kıkırdadım," diye güvence verdi Alexa.

"Susun, sahneden çıkın, gidin," diye tısladı Johnny onlara, eliyle karanlıkta bana yol gösteriyordu.

"Ben hazırım," dedim ona, kolumdaki elini okşayarak, ağır kırmızı perdemizin altından sızan ılık şeridine doğru parmak uçlarımla ilerlerken.

Perdenin ötesinde Nireas tanıdık bir nakarat çalıyor, vampir ziyafetinin romantik coşkusundan yeni müziğinin neredeyse mırıltılı sesine geçiş yapıyordu. Perdenin dikişini bulduğumda durakladım. Parmaklarım titriyordu ve onları kısa bir süreliğine yumruk haline getirdim.

Basit bir sahnede kendi aklımın beni yenmesine izin veremezdim. Nireas yıllar öncesinden kalma bir aşktı, başka bir şey değil. Diğer kızlar gibi poz verip zevk alıyormuş gibi yapacaktım. Kolaydı.

Perdeyi kenara iterek sahneye çıktım, omuzlarımı geriye attım ve spot ışıklarının parlak huzmesi beni bulduğunda çenemi yukarı kaldırdım. Üzerimde Nireas'ın kendi gömleğini andıran beyaz bir elbise gömleği vardı, eğer ince kumaşın dikkat çekici derecede *şeffaf* kalitesi olmasaydı.

Boru orgu sahnenin solundaydı, parlak siyah ahşap paneller ve süslü kalıplanmış teneke borularla yüksek duvarın içine yerleştirilmişti. Nireas'ın sırtı hafifçe kamburlaşmış, dört eli üst üste dizilmiş tuş sıralarının üzerinde uçuşurken ve uzun bacakları aşağıdaki düzinelerce pedalda çalışırken çaldığı yavaş, çağırان notalarla sahnenin zemini titreşiyordu.

Görünüşe göre Nirealar için yapılmış güzel bir enstrümandı. Sadece iki eli olan bir insanın böyle bir müzik canavarında nasıl ustalaşabileceği imkânsız görünüyordu. En azından, Nirea'ların notalara kattığı karmaşıklığı asla yakalayamazlardı. Kendime bir an için izleme izni verdim, yavaşça öne doğru adım attım, bacaklarımı esnetip her adımda ayak parmaklarımı gösterdim.

Bu sahne onun müziğiyle ilgili, dedim kendi kendime. *Neredeyse bir dans gibi.*

Nireas'ın beni tuşların üzerindeki özenle gizlenmiş koltuğa yerleştirmesi için gereken hareketlerden fazlasını prova etmemiş olsak da, bu tiyatrodaki sekiz yıldır çalışmıyordum ve nasıl gösteri yapılacağını öğrenmemiştim.

Bir nota havaya kalkıp asılı kaldığında ayak parmaklarımın ucuna kalktım, bir ayağımı yerden kaldırıp yükseğe uzattım. Nireas'ın kafası bana doğru döndü, oynarken beni izliyordu ve ben de gülümsedim, gömleğimin eteklerini yukarı doğru çekerek seksimin en küçük görüntüsünü ona gösterdim. Dudakları kıkırdadı ve boşta kalan eli yanından kalkarak bana uzandı, parmakları emirle

kenetlendi.

Adımlarımı sessiz ve hızlı tutarak, alaycı notaların kısa telaşına uyacak şekilde ileri atıldım ve

Sonra ona bankında ulaştım. Sırtına sarıldığımda iç çektim, yıllardır sadece ipuçlarını yakaladığım kokusunun taze kokusunun tadını çıkarmam için kendime izin verdim. Bu eylemde başarısız olmaktan korkmama gerek yoktu. Elbette korkmuyordum. Bu çok saçmaydı.

İçinde kaybolmanın ne kadar kolay olacağından korkmam gerekiyordu.

Parmaklarımı Nireas'ın ceketinin yakasına geçirip hafifçe çekiştirdim, o da teker teker bir kolunu kurtardı ve tatlı, yalvaran müziğin içinde gözden kaçmadan önce her bir elini beyaz ve siyah tuş yığınlarının üzerine koydu.

"Güzel dokunuş," diye fısıldadı.

Ceketini dikkatlice katladım ve sol tarafındaki bankın üzerine koydum, bir elimle siyah saçlarını karıştırdım. Sırtındaki kollarından biri - kasla kalınlaşmış ve omuz bıçağından bağlanmıştı - uzanıp elimi yakaladı ve beni bankın yan tarafına doğru yönlendirdi. Tuşların üzerindeki parmaklarından ziyade beni izledi, bir bacağımı tezgâhın üzerine kaldırdığımda bakışları kalçalarımaya kaydđ. Çekiştirerek ayağa kalkmama yardım etti ve sonra elimi bıraktı. İki eli bacaklarımın arkasına dolanarak beni dengeledi ve kucağının üzerinden geçip seyircilerin karşısına geçtiğimde zar zor gizlediğim amımı yüzüne doğru tuttu. Dört kol müziği çalmak için bacaklarımın etrafına dolandı, alt notalar ihtiyaçla inliyordu, Nireas eğildi, çenesi kalktı ve tüm gözler benimkindeydi.

Yüzünü bacaklarımın arasına bastırdı, o kadar derin nefes alıyordu ki, nefesinin çekişini tam göbeğimden çekilen bir ip gibi hissedebiliyordum.

Elleri bacaklarımdaki hafif titremeyi fark etti mi? Gözleri bakışlarımdaki utangaç, gergin kaymayı gördü mü? Hafifçe sallandım, çenesini tam altımda mükemmel bir şekilde dengede buldum ve dizlerimi bükerek yere çöktüm. Yumuşak bir titreşim seksimi titretti, Nireas bana karşı inlerken müzik kısa bir süre tökezledi, göz kapakları karanlık bakışlarının üzerine kapandı.

Neden şimdi?

Parmaklarım uyluklarımın arkasında sıkıştı ve Nireas ayağa kalkıp beni ayak parmaklarımdan kaldırarak tuşların üzerindeki minderli koltuğa geri iterken iki yanımdaki yüksek panellere tutunarak uzandım.

"Geri çekil," diye fısıldadım, uzanıp Nireas'ın yanağını göstermelik olarak avuçladım ve parmaklarımı yanağındaki kirli sakallara sürttüm. "Önce beni görmeleri gerek."

Şarkı söyleyen borulara yaslandığımda Nireas'ın müziği beni kendimden geçiriyordu, ama kalçalarımdaki elleri, gömleğimi yukarı iterek seksimi ortaya çıkarırken şiddetliydi. Ona, sadece ona, dudakları düz ve öfkeli bir çizgi halinde, bana alev alev bakıyordu.

"Seni hak etmiyorlar," diye hırladı Nireas, kelimeler notaların altında kaldı.

Nireas eğilip pis, yalayıcı bir öpücük kondururken, dili her kıvrımı ve kıvrımı okşarken, dudakları etimi çekerken gözlerim açıldı ve hemen kapandı. Nireas'ın dili içime daldı, kıvrıldı ve açıklığıma baskı yaptı. Orgdan yayılan müzik tüm bedenimi titretti ve Nireas odağını klitorisime nazik, neredeyse adanmış bir muameleye daralttığında titredim.

Nireas geri çekilirken, titreyen, ahenkli bir sesle haykırdım. "Bana bak

Hazel," diye fısıldadı Nireas.

Gözlerim ona dik dik bakmak için açılmıştı bile ve ellerim tuttuğum tahtayı bırakarak saçlarına daldı ve onu kendime çekti.

"İşinin başına dön," diye nefes aldım.

Kısa bir süre sırtıttı, yüzünün sert çizgileri nadir görülen bir ifadeyle parladı ve sonra başını çevirerek kalçamın iç kısmına sert öpücükler kondurdu. Nefes aldım, kıpırdandım, öpücükler tam göbeğime doğru ağrıyan bir çizgi çizerken bile ağzını amıma geri itmeye çalıştım, ama Nireas güçlüydü ve

İnatçıydı. Elleri beni neredeyse morartan bir tutuşla yerimde tutuyor, dudakları aç bir şekilde bir uyluğumdan karnıma, oradan da diğerine doğru keşfe çıkıyordu. Ayak parmaklarım çıkıntıda bükülüp kaydı, biri yanlışlıkla yüksek beyaz tuşların üzerine gürültüyle indi, parlak bir ses çığlığı Nireas'ın güzel, kanayan melodisini böldü.

Derimin içine doğru güldü, ben hırlayıp nefes nefese kalırken seyirciler de ona katıldı.

Lanet olsun ona. Gerçekten ilgilenmeyeceğine dair bana güvence veren kızlara da lanet olsun.

Yalan söylemişlerdi ya da...ya da

-

Ronan'a da lanet olsun, Nireas'ın beni izlediği düşüncelerini kafamda döndürdüğü için.

"Nireas, lütfen," diye yalvardım, yalvarmak için yanlış nota olup olmadığını umursamadan, çok yüksek sesle ya da çok

Sessiz ol.

İnledi ve bu müziğe uyuyordu, acıya uyuyordu, ama daha çok ağzı açık bir şekilde kalçamı yukarı çekmesine, dilinin etimi yalamasına, kalçamın kıvrımını okşamasına uyuyordu. Bakışları beni sıkıyor, cevap vermemem için beni cesaretlendiriyordu, ağzı tekrar amımın etrafını sararken, dili içimde ilerliyordu. Başım geriye düştü, ağzımı açtığımda müstehcen bir zevk sesi çıkardım, kalçalarım onun tutuşunun hevesli yardımıyla dudaklarına doğru sallandı.

Eğer planı buysa, provalar işe yaramazdı; o yüklü karanlık bakışıyla beni çözecek ve yutmak için yaratılmış ağzıyla beni çözecekti.

"Siktir git," diye nefes aldım, düşünmeden, müziği okumadan, çaldığı tuşlardan yükselip amımda şarkı söylemesinden, beni nefessiz bırakmada lanet diline katılmasından daha fazlasını yapmadım.

İçimde mırıldandı ya da güldü, geri çekildi ve klitorisime kadar etimin üzerinde öpücükler emdi, diliyle fiskeledi ve sonra kanımda bir davul çalıncaya kadar höpürdetti. Müzik orgdan dökülüyordu ve ben uyum içinde değil ama zıtlık içinde yalvardım, küfrettim ve inledim. Nireas eylemi mahvediyordu -beni de mahvediyordu- ve yeni bir el ortaya çıkıp iki parmağını içime bastırduğında, bunun bir tür intikam olup olmadığını merak ettim. Bu kararlı yıkımın tek açıklaması buydu.

"Nireas, ben-" Nefesim kesildi, kemiklerimi uyuşturacak kadar müzik dolu boruları ellerimle tutarak geriye doğru uçtum. Çok yaklaşmışım. "Daha çok erken."

Parmaklarını içimde kıvrıyordu, aynı talepkâr kanca, *yaklaş* ve yumuşak bir şekilde konuşmadan önce klitorisime bir kez vurdu, kelimeleri içime bastırdı.

"Çok erken değil. Çok gecikti. Gel, Hazel."

Gözlerim açıldı, çenem göğsüme doğru kıvrıldı ve belli belirsiz müziğin farkına vardım, çalmamız gereken parçanın biraz kırık dökük bir versiyonuydu. Sonra kalın, koyu kirpiklerinin arasından bana baktı ve dudaklarını klitorisime yapıştırdı, emdi ve yaladı, öptü ve işkence etti ve sonunda o sadık diliyle beni okşadı.

Parlak bir haykırıyla boşaldım, müzik içimde coştı, org titreşimi sıkı, arzulayan çekirdeğimle titredi, damarlarımda ürperdi, gerildi, gerildi ve ani, yavaş bir sıcaklık patlamasıyla içime akarak serbest kaldı.

Serbest bırakıldığımda hıçkırığa hıçkırığa ağladım - ihtiyacım olanın sadece yarısı, amım doldurulmak için ağrıyor, Nireas'ın dokunuşu için yalvarıyordu - ve o paramparça an ve ses ani sessizlikte yankılandı. Nireas çalmayı bırakmıştı. O uzaklaşırken doğruldum, ağzım bir soru için açıktı, ama konuşmadan minderimden aşağı çekildim, iki el beni tutarken diğer iki el gömleğimin yakasına uzandı.

Nefesim kesildi ve gömleğim yırtılmış halde tuşların üzerine düştüğümde org gümür gümür bir

inilti çıkardı.

Nireas'ın arkasındaki izleyiciler mırıltılar ve şaşkınlık ifadeleriyle çalkalanıyordu ama benim bakışlarım onun yüzündeydi, kaşları çatılmış, gözleri kısılmış, dudakları hayal kırıklığıyla aşağı çekilmişti. Aramızda, onun diğer

İki eli pantolonunu karıştırıyordu ve ben ne yaptığını yeni fark etmiştim ki-

Bağırdım, kollarında yükseldim, ellerimi kavradı, ıslak ve hala çırpınan amımın içine iterken onları arkamda yukarı çekti.

"Evet!" Bu kelime Nireas'ın içime giren sikinin gücüyle ciğerlerimden yukarı ve dudaklarımdan dışarı fırlayarak benden koptu. Organı benimle birlikte tekrar çığlık attı, daha derine battı, sonra tamamen, tenimiz horozunun kökünde öpüşene kadar.

"Hazel," diye boğuk bir ses çıkardı, üzerime doğru eğilmişti, gözleri büyümüştü, ben şok içinde ona bakarken dudakları aralanmıştı. "Siktir, Hazel!"

Beni hemen becerdi, ihtiyacından dolayı özür dilemeden ve dudakları amıma gösterdiği aynı aç vahşetle benimkiyle buluştuğu anda şok buharlaştı. Tırnakları sırtımdan aşağı iniyor, içime girmeye çalışıyordu. Nireas beni sikinden çekip göğüslerimi ağzına götürürken ve emdiği meme ucuna hırlarken nefes almak için mücadele ettim. Nireas sanki onu oyuyormuşum gibi, sanki bana boyun eğiyormuş gibi bana baktı.

İçime geri dönerken müzik, tuşların çarpması lehine terk edildi, notaların yarısı ayağının bir pedala dayandığı yerde sonsuza dek çınladı, seslerimiz org şikayetiyle inledi.

Ağzı göğsümden dudaklarıma doğru ilerlerken, dillerimiz bedenlerimiz kadar hevesle birbirine dolanırken, elleri göğüslerimde ağzının yerini alırken kelimelere yer yoktu. Öpüşürken inledi, içimde kendine yer açmaya çalışıyormuş gibi beni becerdi, sert ve çaresizdi, aleti güzelce kalın ve uzundu. Bu benim uzmanlık alanımdı, Bay Reddy için gizli su perisi becerimdi, ama şu anda tek önemsedğim Nireas'ın içimde haftalardır özlemini çektiğim yerleri dolduruyor olmasıydı.

Hava almak için öpücükten koptum ve dişleri boynuma dolandı, noktayı emdi, eli bileklerimi kavradı, beni almak için uzattı. Ona baktım, kendi dudaklarımı yaladım ve oradaki tadı buldum.

Neden şimdi?

Ronan haklıydı, Nireas yıllarca kendini inkâr etmişti ve sonunda sahnede kontrolü kırılmıştı.

Hayır, terslemedi. Bütün hafta ne istediğini biliyordu.

İçime girerken gözlerim kapandı, kığım tuşların üzerinde zıplamaktan morarmıştı, bacaklarım belinin etrafında titriyordu, kollarım gerginlikten yanıyordu. Boşta kalan tek eli aramızda kıpırdandı, klitorisimi buldu ve içime girdiği anda terk ettiği tüm kibarlığıyla ovuşturdu. Artık enstrüman bendim ve Nireas sanki tellerimi koparmaya ve tuşlarımı paramparça etmeye çalışıyormuş gibi, sanki bana öfkelenmeye hakkı varmış gibi benimle oynuyordu.

Kızgın olmayı hak eden bendim. Bundan mahrum bırakılmıştım, reddedilmiştim, geri çevrilmişim. Ellerimi kavrayışından kurtardım ve yüzünü avuçlarımdan arasına aldım, ağlamaya başladığımda onu tekrar ağzıma çektim, dudaklarına ihtiyaç ve kederle hıçkırarak ağladım.

Neden şimdi, Nireas?

Ritmi hiçbir zaman eşit olmamıştı, tüm müzikalitesi amımın sikinin etrafını sıkıştırmasının baskısı altında parçalanıyordu, ama inlemeye ve bağırmaya başladığında dilimde bitirişinin tadını alabiliyordum. Kalçaları kıpırdadı ve tekmeledi, ben ona doğru eğilirken sanki bitişe direnebilecekmiş gibi durakladı, onu beni de yanına almaya zorladı.

Serbest kalışı içimde sıcaktı, sikişinin yanığını yatıştırıyordu ve rahatlama çığlığı orgunun son kekeleyen notalarıyla birlikte dilime vuruyordu. İlk başta kendi salınımımı zar zor hissettim, ama içimden geçerek kaslarımı yumuşattı ve beni Nireas'ın pençesinde eritti, onunki kadar sıcak ve şurup gibi

İçimdeki tohum dışarı sızıyor.

Nireas yanağıma sokuldu, öpücükten çekildi ve burnu gözyaşlarıma değdiğinde nefesi kesildi. "Seni incittim mi?" diye fısıldadı.

Sekiz yıl önce.

"Hayır," diye cevap verdim, beni sikinin üzerinde tutarken kollarımı omuzlarına doladım ve sahnenin başında terk ettiği banka geri döndüm. Oturduğumuzda iç bacaklarım ağrıyordu, vücudum onun kucağına yayılmıştı, seyirciler koltuklarında sessizdi. İki güçlü kol sırtıma dolanmaya devam etti ve geri kalanı klavyeye dönüp ilk orgazmımdan sonra tam olarak bıraktığı yerden devam ederken kahkahalarımı göğsüne sakladım.

Nireas müziği orijinalinden biraz kısaltılmış yeni bir finale doğru hızla ilerletirken seyirciler alkışlar ve kahkahalarla kükredi, az önce tanık oldukları umutsuz eylemi noktaladı.

"Konuşmamız gerek," diye mırıldandı kulağıma. "Beni mi bekleyeceksin? Perde kapandıktan sonra mı?"

Ellerimi omuzlarında gezdirdim, sırtında kollarının birleştiği yere kadar uzandım, kaslarının araştıran dokunuşum altında esnediğini hissettim. Ve aynı iki kelimelik soru kafamın içinde nakaratını sürdürdü. *Neden şimdi?*

Başımı salladım ve Nireas içini çekerek müziği sonlandırdı, çenemi eline aldı ve bana bakabilmek için kaldırdı.

"Onlara bakma. Onlara boyun eğmeyin. Bu bizim işimizdi, onların değil" dedi.

Bu yıllar önce bizim olabilirdi, diye düşündüm ama yine başımı salladım.

Öpücüğü sertti, neredeyse ısıırıyordu ve çok kısaydı, org nazık bir ayrılık yankısına dönüştüğü ve spot ışığı söndüğü anda çekildi. Sıcak kumaş omuzlarıma dolandı, Nireas'ın bir kenara bıraktığım ceketini üzerimdeydi, karanlıkta bile beni herkesin bakışlarından gizliyordu.

Nireas beni sikinden kaldırdı, ikimiz de ayrılığın aşırı hassas sürüklenişleriyle tıslarken alınlarımız birbirine bastırdı. Beni ayağa kaldırırken ayağa kalkmaya başladı ve ben de avucumu omzuna bastırdım.

"Kalmalısın," diye fısıldadım.

Nireas kaşlarını çattı, zorlukla görülebiliyordu ama başını salladı. Kalçalarını birbirine bastırdım, içimde bıraktığı boşluk hissinden dolayı irkildim ve perdelerle doğru fırladım, yan taraftan içeri süzıldüm ve kimsenin bakışlarından kaçınmak için başımı eğdim.

Bay Reddy'nin performans hakkında söyleyecekleri vardı, ancak ben bile onaylayabileceklerini biliyordum. Ve Nireas konuşmak istiyordu. Küçük bir öpücükten ve sekiz yıldan sonra, Nireas *şimdi konuşmak istiyordu*. Piç kurusu. Paltosunun kollarıyla yanaklarımı sildim ve sonra kol ağzında onun kokusunu içime çektim, Ronan sahnede meşgul olduğu ve kafamı tekrar dolduramadığı için rahatlardım.

Yıllar süren sessizlikten sonra Nireas ne söyleyebilirdi? Ben ne duymak istiyordum? Kafam her iki soruya da cevap vermek istemiyordu.

Merdivenlere ulaştığımda sert bir el kolumu yakaladı ve ayaklarım altımdan kaydı.

"İyi misin Haze?" Eston yaklaşarak sordu.

"İyi," diye tersledim, kolumu onun elinden kurtardım. "Etrafta dolaşıp biz kızları öylece yakalayamazsın Eston. Sahnede değiliz."

"Sadece kibarlık ediyordum," diye hırladı ve kulise doğru tepindi.

Ayaklarımı düzelttim ve aceleyle merdivenlerden inip soyunma odama, küçük bir lavabonun beklediği masanın yanına gittim. Su soğuktu, kendimi ovarak temizlerken hassas tenime batıyordu.

Kalbim yeniden göğsümde çarpmaya başlamıştı ve küçük odam etrafımda küçülüyordu.

Tavanın ağırlığı sırtıma baskı yapıyordu. Bu kadar etkilenmem için hiçbir neden yoktu, sekiz yıllık gerginliğin birdenbire bu kadar hissedilir olması için hiçbir neden yoktu, sanki bunca zamandır kalbimi yerde sürüklüyormuşum gibi, ip o kadar uzamıştı ki onu tekrar geri sarabileceğimden emin değildim.

Nireas'la konuşmak istemiyordum, ne sorunun cevabını ne de beni dışarıda bırakıp aniden o duvarları yıkmasına dair zayıf açıklamasını istiyordum. O duvarlar beni de korumuştı ve yıkılmalarında hiçbir söz hakkım yoktu.

Gideceksiniz. Sizin gibiler böyle yapar, değil mi?

Hayatımın yarısından fazlası boyunca göğsümde bir örs gibi duran babamın sözleri ilk kez bir anlam ifade ediyordu. Bu sözlerle savaşıyor, küçük apartman dairesine kök salıyor ve annemin kanına meydan okuyarak babamla kalıyordum. Ama Nireas'ın konuşmasını dinlemek için kalmama gerek yoktu. Yarın gece ve sonraki gece onunla birlikte sahnede sıkışıp kalacaktım ama bu küçük odayı doldurmasını ve beni itiraflarla boğmasını beklememe gerek yoktu.

Nireas'ın ceketini çıkarıp şezlonga bıraktım ve botlarımı çekiştirip pelerinimi alarak hızla giyindim.

Tahalleimde yürürken gece ılıktı, hava pusluydu ve sokak lambaları turuncu renkte parlıyordu. Tanıdık yüzler geçerken beni izliyor, birkaç kafa selamlamak için eğiliyordu. En azından öncekinden daha az şüpheliydiler.

Kendi kendime, *düzenime dönmenin iyi olduğunu* söyledim. Ve çıkarken Evie'yi gördüm, ona Ronan'a gece için ayrıldığımı haber vermesini söyledim. Yarın muhtemelen birçok yönden cehennem azabı çekecektim ve şimdi birkaç saatlik erteleme buna degeceğinden o kadar da emin değildim.

Jamaica Caddesi'nden döndükten sonra her yer sessizdi, solumdaki parkın gölgesi yükseliyordu, karanlık koruyucu olduğu kadar gizemliydi de. Alçak bir dala uzandım, parmaklarımı etrafına doladım ve avucumdaki yaşamın farkında olarak derin bir nefes almak için durakladım. Ağaç hafifçe seslendi, köklerinden yankılanarak beni daha yakına davet etti, bana sığınak sundu. Ama bir ağacın bir su perisi için yaratabileceği o güvenli, boş alana kayamayacak kadar insandım. Küçük bir kızken denemiştım ve babamın gözünü bir süreliğine şaşırtabilsem de, kabuğun kenarlarını tenimin üzerinde karıştırabilsem de, başarabildiğim tek şey buydu.

Dalı teşekkür ederek sıktım ve bıraktım, yolu geçerek sessiz ve tanıdık Wellesley Caddesi'ne geldim. Binamın en üst katının penceresinde bir lamba vardı ama orta katların ikisi de karanlıktı.

İçeri girdiğimde dairem soğuktu, bakımsızlıktan küflenmişti ve biraz fazla tatlı, muhtemelen çürümüş bir şeyin kokusunu aldığımı düşündüm. Suçluluk duygusu beni şimdi iki yönden kemiriyordu. Ronan endişelenecekti ama benim de yarın biraz zaman ayırıp evimi toparlamam ve ilgilenmem gerekiyordu.

Ön odadaki şömineyi görmezden geldim - herhangi bir sıcaklığın yattığım dairenin arka tarafına ulaşması çok uzun sürerdi - ve mutfaktaki ocağa yöneldim.

Öne doğru eğilmiş, sobanın kapısının kolunu çeviriyordum ki, yatak odamdan gelen döşeme tahtasının gıcır tışını duydum. Adımların bana doğru hızla gelmesine yetecek kadar bir süre kaskatı kesildim ve sonra ayağa kalktım, ağzım çığlık atmak için açılmıştı, kalbim ani bir panikle göğsümde çarpıyordu. Ama ayağa kalkmak davetsiz misafire avantaj sağladı. Önümdeki ince bulanıklığı gördüm ve tel boğazımı sıkıca sarmadan önce bir elimi kaldırdım, parmaklarımı ısırdı ve boynumun arkasını sıkıştırdı.

Çığlığım telin kavrayışıyla bastırıldı ve saldırganım beni geriye doğru çekerken ayaklarım tökezledi.

Bildiklerini unutma, diye düşündüm, telin elimi yakmasını, boğazımdaki baskının acısını görmezden gelerek, çizmeli ayaklarımı yere dayamak için mücadele ettim. Tek boş kolum vardı ve

onu geriye doğru fırlattım ama vurduğum şey yumuşaktı, yastık gibiydi. Yastıklanmıştı. Hırladım, çığlık atmaya çalıştım ve topuğumu arkamdan tekmeledim. Bu çarpışma, tanıdık olup olmadığını anlayamayacağım kadar alçak ve boğuk bir homurtu çıkardı.

Ne istersen, Hazel. Ne istersen!

Kolumu çırpıttım, tezgahımı buldum ve bulabildiğim ilk şeyi kaptım ve arkamda çırpındım. Porselenler duvara çarparak paramparça oldu, tam o sırada ön kapım çalındı. Hızla çarpan kalbim sesle birlikte tekledi ve saldırganım elini güçlü bir şekilde çekerken durakladı.

Kurtuluşum açıktı, saldırganımla savaşmama gerek yoktu. Kapının diğer tarafında her kim varsa içeri girmesine ihtiyacım vardı. Ve kurtuluşumla birlikte arkamdan bir telaş geldi, sert bir çekiş beni neredeyse yere sürüklüyor, havamı ve sesimi kesiyordu.

Elimden geldiğince gürültü çıkardım, dolapları tekmeledim, sandalyeme takılıp yere düşürdüm, tezgahıdan bir tabak daha alıp ocağın üzerinde parçaladım. Her hava fısıltısı için savaştım, dinleyebilecek herhangi bir tanrıya ya da hayalete saniyede bir düzine dua ettim. Tüm bu mücadelenin içinde beni geri çağıran, gözümünden bir damla yaş akıtan tek bir şey vardı: mutfak penceresindeki küçük biberiye saksım, küçük bir huzur filizi sunuyordu.

Her küçük zafer için bir de yenilgi vardı. Ses giderek bulanıklaşıyordu ve bir sonraki silahıma uzanırken parmaklarım kayıyordu. Garrote'un beni kestiği yerden avucuma sıcak kan akıyordu. Önümden gürültülü bir çatırtı ve çarpışma sesi geldi ve biberiye bitkimin bulanık görüntüsünü yakaladım, saksısı artık kırılmıştı, kökleri yardımına gelebilecekmiş gibi pencere pervazına dökülüyordu.

Adım söyleniyordu ama apartmanın içinden mi yoksa dışından mı? Ve saldırganım tek bir ses bile çıkarmadı, tek bir kelime bile etmedi.

Seni tanıyorum, diye düşündüm, eğilip bükülerek. Seni tanıyorum ve seni tanımamı istemiyorsun.

Düşüğümü fark edene kadar dizlerim yere çarptı ve serbest kaldığımı fark edene kadar başım tezgâhın kenarına çarptı. Her türlü mantıklı ritmi bozan bir davul sesi yankılanıyordu ve bir gölge mutfağımdan hızla geçip bir dizi umutsuz çarpışmayla binanın arkasına doğru koşarken görüşüm bulanıktı. Döşeme tahtaları saldırganın geri çekilmesiyle altımda sallandı ve sonra iki figür etrafımı sararken durdu.

"Hazel? Hazel!"

"Hadi, fındık, işte buradasın. Nefes al, Hazel!"

Nefes alıyordum ama sığıdı.

"Onun boğazını kesti."

"Hayır, hayır! Hayır, bak, bu onun eli. Sadece onun eli. Bir şeyin yok, fındık."

Nefes alıyordum ve oda giderek netleşiyordu, Ronan ve Nireas mutfağımanın zemininde etrafımda toplanmışlardı.

Ronan yüzünü buruşturdu ve elimi boğazımdan çekip tel boğazı dikkatlice tuttuğum yerden sıyrırken ben de sızlandım.

Nireas'a "Bir havlu getir," dedi.

"Ben iyiyim," diye fısıldadım, nefeslerim derinleşiyordu. Ciğerlerimdeki yanmayı görmezden geldim, gözlerimi temizlemek için kırptım.

Ronan inledi ve beni kollarının arasına aldı, bir sonraki nefesim onun o güzel kızarmış kokusuyla doluydu, hiç şimdiki kadar rahatlatıcı olmamıştı. Yüzü saçlarımdaydı, vücudu etrafımda titriyordu, kucaklaması acı verici derecede sıkıydı. Bir süre sonra geri çekildi ve Nireas yeniden ortaya çıktı, temiz bir havluyu elime bastırırken karanlıkta gözleri kocaman ve yüzü solgundu, lifler hassas, yaralı parmaklarıma sürtünürken benimle birlikte irkildi.

"Ben... bir mum bulacağım. Lamba," dedi.

Çabucak iyileşirdim, kolayca açıklanamayacak kadar çabuk iyileşirdim ve beni konuşmaya iten,

babamın bana aşıladığı onlarca yıllık kendimi koruma duygusuydu, kelimeler boğazımda düğümlenirdi.

Ben yutkundukça kendini öğütüyordu.

"İyileştirici bir merhem var. Dolabın içinde. Üçüncü rafta."

"Şşşt, fındık, şimdi her şey yolunda. Biz... Kahretsin, onu kovalamak için artık çok geç," diye tısladı Ronan Nireas'a.

Ronan'ın koluna yaslandım, Nireas'ın küçük mutfağında kamburlaşmış, iri parmaklarındaki kibritlere kaşlarını çatmış görüntüsüyle neredeyse eğleniyordum. Bekle...

"Burada ne yapıyorsun?" Ronan'a doğru dönerek sordum.

Bana ters ters baktı ve giydiği paltoyla hâlâ insan kılığına bürünmüş olan yüzündeki öfkenin sadece küçük bir kısmının saldırganıma ait olduğundan emindim.

"Etrafta dolaşıp şirket aktrislerini öldüren bir canavar olduğunu fark etmedin mi, deli?" Ronan tersledi.

Ağzım iyi olacağımı söylemek için otomatik olarak açıldı, sonra da aynı hızla kapandı. Neredeyse hiç iyi değildim. Sadece Ronan ve Nireas peşimden geldiği için uzaktan da olsa iyiydim.

"Taksiye bindin," diye fısıldadım.

"Onun gibi bir şey," diye cevap verdi, neredeyse hiç yumuşamadan. Sonra öfkesi buruştu ve alnıma bir öpücük kondurmak için eğildi ve "Yıldızlara şükürler olsun" diye fısıldadı.

Nireas nefes nefese tezgâhın üzerindeki küçük kandili yaktı ve soğuk bastırdığında babam için kullandığım küçük yağ kavanozunu çabucak buldu. Bitkilerle kokuluydu ve yalan söyleyip şifa için tılsımlı olduğunu söylemek yeterince kolaydı ve bana bir zararı olmazdı. Arkasına, pencere pervazına, biberiye köklerinin duvardan aşağıya ve tezgâha doğru uzandığı yere bakarken gözlerim açıldı. Beni çağırıyordu. Nireas ve Ronan fark eder miydi?

Nireas önümde yere çömelmiş, görüşümü engelliyor, altı kolu da ellerimden boğazıma kadar beni temizlemekle meşguldü. Saldırının yarattığı panik nihayet onun kılık değiştirmedini anlamama yetecek kadar azalmıştı.

"Nireas! Nasıl yaptın?"

"Bir patronun arabasını ödünç aldık," dedi Ronan. "Ve biraz güç kullanarak binanıza girdik. Dışarısı karanlıktı."

"Ama görülebilirdin-"

"Fark etmez," diye tısladı Nireas, yumruğumu havlunun etrafından çözerken iri elleri o kadar nazikti ki. "Su içmeliyim ya da-"

"Yağ yeterli olacaktır," diye onu temin ettim.

Havlunun temiz bir köşesiyle yağı derin kesiklere sürerken dudaklarımı ısırdım ve bağırışı duyduğumuzda neredeyse bitirmişti.

"Bayan Nix?"

Hunter, sesini panik kaplamıştı.

Ronan sertleşti, kolları beni daha sıkı kavradı. "O da olabilirdi," diye fısıldadı başımın üzerinden, ayağa kalkmaya başlarken gözleri kısılan Nireas'a.

"Buraya!" Sesimi alçaltarak diğerlerine seslendim. "Değildi. Biliyorum... Onu yeterince iyi tanıyorum. Onu tanırdım."

En azından hastalıklı tatlı koku tamamen yanılttı.

Yine de Nireas tavanımın izin verdiği ölçüde etkileyici boyuna ulaştı ve Ronan etrafımda kamburlaştı, Hunter odaya hücum ederken dişlerini bir bekçi köpeği gibi gösterdi. Bizi görünce durdu, pırıl pırıl parlayan yeşil teni bana bakarken soldu, vücudu iyi kesimli takım elbisesinin içinde büyüyordu.

"Katil yaptı," dedi Nireas, kelimeler sert ve şüpheliydi.

"Kim?" Hunter sordu, şaşkınlığı sert çizgiler ve sabit bir ifadenin altında kaybolmuştu. Nadir anlarda gördüğüm savaşçı.

Ronan, "Biz ona ulaşamadan kaçtı," dedi.

"Bakamadım ve o da konuşmadı," diye ekledim.

Hunter'ın bakışları üzerimde gezinirken çenesi gerginlikle sıkıştı.

"Olduğundan daha kötü görünüyor," diye önerdim.

"Yapma," diye tersledi Nireas başını sallayarak. "Neredeyse ölüyordun."

"Ona havlama," diye hırladı Ronan ona.

"Yeter." Bir generalin adamlarına verdiği emir. Ve Hunter'ın deneyiminin kanıtı, çünkü Ronan ve Nireas arasındaki didişme hemen kesildi. "Kokusunu gizlemek için parfüm sıkmış. Elimden geldiğince onu takip edeceğim. Onu rahatlatın," diye bağırdı Hunter diğerlerine.

Ronan sinirlendi ama Nireas ciddiyetle başını salladı.

Jude'un bilmesi gerekiyor diye düşündüm ama kimseye dedektiften bahsetmemiştim.

Hunter, "Yatağı yan odada," diye ekledi ve sözlerinde bir parça zafer olduğunu düşündüm. Ne de olsa üç kişi arasında oraya gitmiş olan tek kişi oydu. "Yakında döneceğim ufaklık."

Hunter arka kapıdan çıkarken başımı salladım ve rahatladım.

"O olmadığından emin misin?" Ronan homurdanarak beni yerden kaldırdı.

"Parfüm konusunda haklı. İçeri girdiğim anda kokusunu alabildim," dedim.

Nireas elinde kanlı havluyla olduğu yerde durarak usulca, "Onu yakalayabilirdik," diye ekledi. "Çok çabuk geldi."

Nireas haklıydı ve hem o hem de Ronan ortaya çıktığına göre... İçimi çektim ve Ronan'ın kollarının arasına gömüldüm. Ronan'ın katil ya da Avcı olup olmadığını merak etmek bile zordu ama bunun doğru olamayacağını bilmenin rahatlığı üzerinden ağır bir yükü kaldırmıştı.

"Su getirebilir misin? Üzerindeki kanı görmekten nefret ediyorum," diye seslendi Ronan omzunun üzerinden, beni yatak odama taşıırken. "Ve kapıları kilitlemek için elinden geleni yap."

"Ne yapabilirsin?"

Yatak odamın penceresinden sızan zayıf ışık Ronan'ın mahcup gülümsemesine vurdu. "Sana aceleyle girdiğimizi söylemiştim. Binanızın kapısını kolayca açtım ama Nireas sizinkinin kilidini kırmak zorunda kaldı. Tamir ettireceğiz. Yakın zamanda burada yalnız kalacağınızdan değil," diye uyardı.

Sadece yutkunurken boğazımda yankılanan yanma, Ronan'la tartışmak için içimdeki sapkın dürtüyü durdurdu. O haklıydı.

Ronan beni yatağıma yatırırken, "Beni bekliyordu, Ro," dedim. "Neredeyse hiç kimse nerede yaşadığımı bile bilmiyor. Sen, Hunter ve... Goliath. Beth'in cesedini buldukları gece beni görmüş olabilir mi? Başka bir gece beni takip etmiş olabilir mi?"

Sinirlerim gerildikçe kelimeler dudaklarımdan daha hızlı dökülüyordu. Titremeye başlamıştım, saldırıdan sonraki garip sakinlik dağılıyor, yerini neredeyse ölüyor olmanın dehşetine bırakıyordu.

Ronan alnımı öpüp omuzlarımı okşayarak, "Şşt, fındık," diye mırıldandı. "Artık güvendesin. Bunu halledeceğiz. Önce üstünü değiştirelim." Çalışırken beni okşadı, parmakları düğmelerimin üzerinde hızla ilerliyordu. "Biz ayrıldığımızda Goliath hâlâ tiyatroydaydı. Son perdedeydi, hatırladın mı?"

İçimi çektim ve başımı salladım. "Zaten çok tatlı biri. Özür dilerim, ben-"

"Sus," diye fısıldadı Ronan, ben tekrar sakinleşene kadar omurgamı aşağı yukarı okşadı.

Ronan elbisemi yavaşça kalçalarımın üzerinden çekerken Nireas bir kap su ve bir mum getirdi. Nireas'ın baktığı yere baktım ve elbisemin yakasını ıslatan ve göğsüme yayılan kanı gördüm.

"Sorun yok," dedim ona.

Bana göz kırptı ve başını salladı. "Hayır, değil."

Sanırım bu doğrudu.

"Parmakların için bandajın var mı, fındık?" Ronan sordu.

"Muhtemelen kesebileceğimiz mendiller," dedim başımı şifonyerimin en üst çekmecesine doğru sallayarak.

Nireas mumu yere bıraktı ve sanki ondan kaçacakmışım gibi yavaşça bana yaklaştı. *Çünkü kaçtın, diye* hatırlattım kendime.

Ronan benden uzaklaştı ve ben de Nireas'a dönerek fısıldadım: "Özür dilerim. Yapmalıydım-"

Nireas başını salladı. "Bunu hak ettim. Bekleyecek," diye ekledi Ronan'a doğru kısa bir bakış atarak.

Su dolu tencereden ıslak, temiz bir bez çıkardı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Bunu ısıtmalıydım. Sobada ateş yaktım."

"Sorun yok," dedim tekrar, çenemi kaldırarak. "Göreceksin."

Nireas boğazımı yıkamaya başlarken Ronan şifonyerimden biraz güve yeniği olan ama sıcak tutan eski bir kazak getirdi ve omuzlarıma geçirdi.

Hunter geldiğinde birbirlerini kısa süreli terslemelerine rağmen, Nireas ve Ronan beni iyileştirirken birbirleriyle kolayca çalıştılar. Bu ikisini daha önce hiç etkileşim halinde görmediğimi fark ettim. Kişilikleri o kadar farklıydı ki, Ronan tamamen oyun oynarken Nireas sessiz ve sakindi, her şeyi gözlemliyordu.

Nireas boğazıma bakarak, "Birkaç çiğ nokta, biraz morluk," diye mırıldandı.

Ronan, "Biri Reddy'ye söylemeli," dedi ama Nireas'la uzun uzun bakıştıktan sonra, "Bekleyecek," dedi.

Arka kapı tıkırdayınca Nireas odadan fırladı ve Ronan geceliğimi giydirirken benimle kapı arasında durdu.

Önce Hunter görüldü, çenesi hâlâ sıkılıydı ve hayal kırıklığı alnını kaplamıştı. "Sanırım bloğun etrafında bekleyen bir araba vardı. Koku aniden kayboldu. Orada soru soracak kimse yoktu." Bakışları beni taradı ve boğazımı görünce kaşlarını daha da çatarken omuzları hafifçe çöktü.

Hunter bana doğru gelirken Ronan geri adım attı, Nireas başını eğmiş kapı aralığında bekliyordu.

"Tiyatrodan erken ayrılmışsın," dedi Hunter, nazik bir siyah pençeyle çenemi yukarı kaldırıp beni incelerken, saldırganımın verdiği tüm hasarı katalogladığına şüphe yoktu.

"Unutmuşum. Yorgundum... ve dikkatim dağınıktı," dedim ve Hunter'ın omzunun üzerinden Nireas'a kısa bir bakış attım. "Seni kaçırmak istememiştim."

"Kendini büyük bir tehlikeye attın, ufaklık."

"Biliyorum. Özür dilerim," dedim yumuşak bir sesle ve diğer ikisine de bakarak onları da özrüme dahil ettim. "Bir şey var... Aslında hepinize söylemem gereken bir şey var."

Hunter, Nireas ve Ronan, Dedektif Çavuş Jude Piper'ın haberini şaşırtıcı derecede iyi karşıladılar. Onu bir fae dedektifi olarak tanımlamaya özen gösterdim, bu da yardımcı oldu ve bu noktaya kadar olan sessizliğimi onun gizlilik hakkını savunarak örtbas ettim.

Hunter, "Bu sabaha kadar bekleyebilirdi," diye mırıldandı.

Ronan ve Nireas karşı bankta sıkış tıkış otururken, ben de arabasında onun yanına sıkışmışım.

"Dinleniyor olmalısın," diye ekledi bana.

"Ve onun istasyonda olup olmayacağını bile bilmiyoruz. Gecenin bir yarısı," diye ekledi Nireas.

"Belki de değil, ama ne kadar erken olursa o kadar iyi, öyle değil mi?" Ben sordum.

"Katilin sizi sokakta görmüş ya da tiyatrodan eve kadar takip etmiş olabileceğini kendiniz söylediniz. Bunu ne kadar zamandır planladığını bilmiyoruz," diye karşı çıktı Ronan.

Yine de burada, Hunter'ın arabasında, polis karakoluna doğru ilerliyorduk. Saldırıdan sonra morarmış ve sargılı bir halde özellikle zavallı görüldüğüm için mi, yoksa Jude'un tek kolluk kuvveti bağlantımız olduğunu ve bunun güçlü olabileceğini onlar da benim kadar iyi bildikleri için mi emin değildim. Her iki durumda da tartışmayı ben kazanmışım.

Hunter, "Ben de seninle geleceğim," dedi.

"DS Piper ile yalnız konuşmak istiyorum." "Neden?" Ronan tersledi.

Hunter onu görmezden geldi. "Pekâlâ, ama insan kılığına girmemin etkisi var. En azından ofisine ulaşmanıza yardım etmeme izin verin."

Bunun üzerine rahatladım ve başımı salladım. "Teşekkür ederim Hunter."

Bu adamların üçüyle de seks yaptım, diye hatırlattı beynim bana, hem de bu gece ilk kez değil. Aslında Hunter muhtemelen hâlâ üzerimdeki Nireas kokusunu alabiliyordu. Bir orkun bölgeci olma ihtimalinin en yüksek olduğunu düşünürdüm ama aslında en az rahatsız olan o gibi görünüyordu. Acaba bu kendine olan güveninden mi kaynaklanıyordu yoksa gerçek bir ilgi eksikliği miydi?

Polis karakolunun önündeki kaldırıma ulaştığımızda önemsiz düşünceleri kovdum. Büyük bir binaydı, koyu tuğlalı ve kalın camlı pencereleri bu kadar geç bir saatte bile iyi aydınlatılmıştı, dışarıda üniformalı adamlar dolaşıyordu ve sarhoşlara benzeyen bir araba indirilip içeri götürülüyordu.

Hunter ufak tefek, kılıksız bir adamın şapkasını takıp arabadan indiğinde, eli bana yardım etmek için beklerken ilk başta olduğumdan daha minnettardım. Hunter'ın yumuşak atkısı boğazıma dolanmış, yara bere ve sıyrıklarını gizliyordu ama binaya girişimizi izleyen memurların çoğunun, Hunter'ın ağırbaşlı kolunda bile bir fahişe olduğumu düşündüklerinden emindim.

Önümüzdeki kapılı gişenin önünde küçük bir kuyruk vardı ve biz de tam gişeye yaklaşıyorduk.

Resepsiyondaki memur Hunter, Dedektif Piper'ı soruyordu, koridora doğru baktığımda adamın kendisini gördüm, başı eğik ve omuzları sarkıktı.

Sanki kafamdaki düşünceyi duymuş gibi başını kaldırıp bana baktığında adını daha yeni dilimden düşürmüştüm. Bana bakarken adımları kısa bir süre durdu ve sonra aceleyle ilerledi.

Jude tezgâha ulaştığında, "İmza atmaya zahmet etmeyin Stewarts, ben hallederim," dedi, kelimeleri neredeyse gergin bir şekilde kırpılmıştı. "Bayan Nix?"

"Seninle konuşmaya geldim," dedim. Diğerleriyle konuşmaktan sesim kısılmıştı, boğazım şişmişti ve gözleri Hunter'a kaymadan önce bana dikilmişti.

"Ben lobide bekleyeceğim, Bayan Nix," dedi Hunter'ın alçak sesi küçük adamın dudaklarından. Ona teşekkür etmek için başımı salladım, sonra da etrafımda dolanan Jude Piper'a döndüm.

"Beni takip edin. Ben de tam gece için dışarı çıkıyordum."

Az önce çıktığı geniş salona doğru onu takip ederken nefesimin altında "Özür dilerim," dedim. "Geç olduğunu biliyorum."

"İyi misin?" diye mırıldandı.

Yalnız kalana kadar beklemek isteyerek dudaklarımı birbirine bastırdım ve Jude'la ikimiz de adımlarımızı hızlandırdık. Gözlerim merakla koridoru taradı. Temiz duvarlar, parlak cilalı karo zemin, geniş kapı aralıkları ve cam pencereler. Neredeyse askeri açıdan bozulmamıştı ama açık kapılardan görülen dağınık evrak işlerinde erkek kaosunun ipuçları vardı.

"Müfettiş saatler önce ayrıldı. Onun ofisini kullanacağız," dedi Jude.

Koridorlarda yanımızdan geçen üniformalı polisler vardı, cam pencerelerden bizi izliyorlardı ve karanlık bir ofisin kilidini açıp beni içeri götürürken gözlerimi Jude'un sırtına sabitledim.

"Burada daha az kulak var ve DI Martins dışarıdayken bunu kullanmamı sorun etmiyor. Ne oldu?"

Kapıyı arkamızdan kapattığımda odanın ortasındaki geniş masanın üzerindeki lamba yanıyordu. Şimdiye kadar gördüğümüz en güzel ve en düzenli odaydı. Jude'un kendi ofisinin ya da masasının neye benzediğini merak ediyordum ama mahremiyet için minnettardım.

"Bu gece saldırıya uğradım. Dairemde bekliyordu" dedim.

"Onu gördün mü?!" Jude gözlerini kocaman açmış ve masanın önünde dikilerek sordu.

Başımı salladım ve boğazımdaki atkıyı açtım, boğazımdaki boğma izleri ortaya çıktı. Yola çıkmadan önce onlara yağ sürmüştüm, yarın akşama kadar neden yok olacaklarını açıklamaya yardımcı olması için. Hunter kavanozu kokladığında kaşlarını çatmıştı ve bana attığı şüpheli bakıştan bir anlam çıkarmamaya çalışıyordum.

Jude hafifçe kızararak, "Kahretsin," diye fısıldadı.

"Onu görmedim. Ve benimle birlikte içeri giren beyefendi - bu arada o insan değil - her kimse kokusunu gizlemek için parfüm kullandığını söyledi. Bu da canavarların onları takip ettiğini bildikleri anlamına geliyor," dedim konuşmamın sonunda yüzümü buruşturarak.

Jude kendini sallamadan önce bir süre bana baktı. "Otur. Sana su getireyim. Aslında-" Koltuğa doğru giderken yanımdan geçti, kapıyı açtı ve eğilerek "Humphries, iki fincan" diye seslendi.

Ben oturdum, Jude da bana katıldı ve masanın arkasındaki koltuk yerine önündeki ikinci koltuğa oturdu. "İyi misin?" diye sordu, bandajlı elime bakarak.

"Olacağım. Tiyatrodan iki arkadaş daha önce içeri girdi. Ve onlar bir şey göremeden çekip gitti," dedim. "Jude, şirketten çok az kişi nerede yaşadığımı biliyor. Sadece birkaç kişi, gerçekten, gerçi-"

"Korkarım izini sürmek düşündüğünden daha az zor olacak," dedi Jude. "Arkadaşınızın ne tür bir canavar olduğuna dair bir tahmini var mı? Bu bana yardımcı olmaz ama belki tüm parçaları bir

araya getirmek yardımcı olabilir."

"Hunter'ı da yanımda getirmeliydim," dedim kaşlarımı çatarak. "Neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Oh! Hissettim ki..."

Onlarla savaşmaya çalışırken, sanki dolguya vuruyormuşum gibi hissediyordum."

Jude kaşlarını çattı. "Sudaki kızın dövüşmüş olabileceğine dair bazı kanıtlar vardı. Yakın zamanda yaralanan oldu mu?"

Fark ettiğimden emin değildim ama başımı salladım.

"Tiyatroya geleceğim, kendim olarak... yardım etmeyi teklif edeceğim," dedi, sanki duyacak başka biri varmış gibi sesini alçaltarak.

"Seninle konuşmaya gelmemi kabul etmelerini sağlamak için onlara senin fae olduğunu söylemek zorunda kaldım," diye itiraf ettim.

Jude'un bakışları düştü ve omuzları kulaklarına yaklaştı ama tam kapı açılırken başını salladı.

Genç bir subay çay tepsisini getirirken, "Teşekkür ederim, Humphries," dedi ve o gidene kadar ikimiz de bir daha konuşmadık.

"Beth'in oda arkadaşlarına ne oldu?" Ben sordum.

Jude kaşlarını çattı ve başını salladı. "Hiç ortaya ıkmadılar. O kadar çok korktular mı, bahisileri mi korkuttu yoksa-"

"Ya da onlara da bir şey yaptıysa," diye bitirdim ve Jude ciddiyetle başını salladı. ayı yudumladım, sıcak sıvının boğazımı yakmasından dolayı yüzümü buruşturdum. "Neden benimle yalnız konuşmak istedin?" Jude başını eğerek sordu.

Doğrudum, o sözleri söylediğimi bile fark etmemiştim. Jude da karşımda oturmuş, ben mantıklı bir cevap ararken bir yudum daha çay içmemi izliyordu.

Ama kendimi ona gerçeği söylemek isterken buldum, ki bu en az mantıklı olan şeydi.

"Bilmiyorlar," dedim kısık bir sesle ve bu Jude'un daha da yaklaşmasına neden oldu.

"Neyi biliyorsun?"

"Tamamen insan olmadığımı," diye fısıldadım, gözlerim kocaman açılmıştı. Son konuştuğumuzda bana verdiği ipucunu hayal mi etmiştim? Onun hakkındaki gerçeği bildikten sonra bunun bir önemi var mıydı?

Sadece yavaşça başını salladı. "Ben olsam hiçbir şey söylemezdim. Neden bilmiyorlar?"

Kızardım ve kuru dudaklarımı yalayarak titreyen bir nefes verdim. "Bilemezler. Ben tiyatroda çalışırken olmaz."

Jude'un kaşları daha da çatıldı. "İçinde yürüdüğün dünyaya ait hissetmemenin nasıl bir şey olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun ama ben... senin için durumun farklı olabileceğini düşünmüştüm."

Gülümsemem kırılğandı, o kadar kırılğandı ki konuşurken parçalanabileceğini düşündüm. "Bir zamanlar ben de öyleydim ama..." Bay Reddy'nin yıllar önce söylediği sözleri hatırladım. "İnsanları görmek için para ödüyorlar. Beni olduğum gibi değil, insan fantezisini."

Jude'un dudakları büzüldü, fırtınalı gri gözleri uzun bir süre benimkileri tuttuktan sonra yavaşça tüm vücudumda gezindi ve sonra tekrar yukarı çıktı, izlenen her santim tenimi aniden karıncalandırdı ve *uyandırdı*.

Dudakları hafifçe büküldü. "Bundan çok şüpheliyim, Bayan Nix."

Flört etme, diye düşündüm ama bunun kendime mi yoksa Jude'a mı bir uyarı olduğundan emin değildim.

Ben kızarmamı kontrol etmeye ya da bir yanıt düşünmeye vakit bulamadan tekrar konuştu. "Geç oldu ve dinlenmen gerek. Bugün tiyatroya gelip sahibiyle konuşacağım."

"Hunter'a orada olmasını söyleyeceğim," dedim ve aklıma gelen bir düşünceyle durakladım. "Göreceğin her şey karşısında o kadar da şaşırmış görünmemek için kendini hazırlaman

gerekebilir."

Bu kez kızarma sırası Jude'daydı, başını salladı ve eğildi. "Elbette." "Onların dünyasını tanıdığınıza inanmaları gerekecek."

"Anlıyorum Hazel," dedi dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Beni bir daha ağzım açık yakalayamayacaksın. Şimdi,

Tekrar görüşmeden önce biraz dinlenebilmeniz için sizi dışarı çıkarayım. Bir doktor, ihtiyacınız varmı-"

"Bir günde iyileşirim, belki daha az," dedim ve doğruyu söylemek o kadar kolaydı ki, neredeyse gelecekte nasıl yalan söyleyeceğimi unutacağımdan korkuyordum. "Annemin kanının avantajları."

Jude başını salladı. "Babamınki de benim için aynı şeyi yapıyor."

Ayağa kalktı ve eldivensiz elini uzattı. Parmakları güçlü ve zarıftı ve ona uzandığımda benimkileri sıkıca kavradılar. Fae'ler genellikle mesafeli olurlardı ve Jude'un babasını tanıyıp tanımadığını, onun Unseelie mi Seelie mi olduğunu bilip bilmediğini merak ettim. Seelie ırkından biri olmak için yeterince güzel olduğu kesindi, en azından benim bildiğim kadarıyla.

Ama ofisten çıkarken, Jude elimi dirseğine dolamıştı, koridorlar böyle kişisel sorular sormak için çok meşguldü.

Jude, "Geri dönmeye kalkışırsa diye birileri dairenizi gözetlemeli," dedi. "Tiyatro ne kadar güvenli?"

"Pek değil," diye itiraf ettim. Birçok müşteri sahne arkasının yolunu biliyordu ve gece geç saatlerde gösteri bittikten ve seyirciler gittikten sonra kapıları kilitli tutmazdık.

Lobiye vardığımızda, "O zaman kendini yalnız bulma," dedi.

Hunter'ın küçük insan kılığına girdiğini hatırlayana kadar lobiye iki kez aramam gerekti, o da şimdi bize ulaşmak için damalı karoların üzerinde adımlıyordu.

"Teşekkür ederim," dedim Jude'a, kolunu sıkarak.

Başını salladı, bakışlarımı tuttu, o yumuşak gri gözlerdeki bakış uzun süre yüzleşemeyeceğim kadar tanıdıktı. "Bu öğleden sonraya kadar, Bayan Nix," dedi, parmakları elimin arkasını kısa bir vuruşla kapladı.

Kayarak kurtuldum ve ona ulaştığımda Hunter, Jude'a başıyla hafifçe selam verdi. "Bize yardım edecek," diye fısıldadım Hunter'a.

"Elbette," diye cevap verdi, biraz buyurgan bir tavırla. "Ama şimdilik evime döneceğiz." "Ronan ve Nireas-"

Hunter, "Bize katılacak," dedi.

Polis merkezinin ilk basamağından aşağı neredeyse kayıyordum, sadece Hunter'ın belime dolanan kolu beni dik tuttu.

"Uyumanız gerekiyor. Herkese yetecek kadar misafir odam var," dedi ve sözlerinde bir kahkaha tonu olduğunu düşündüm.

"Elbette," diye ciyakladım.

Doğrusu, tartışamayacak kadar yorgundum. Kimse evime dönmeme izin vermeyecekti, bunu anlıyordum ve diğer tek seçenek tiyatrodaki kalmaktı ama Jude'la yaptığım konuşmadan sonra bunun ne kadar güvenli olacağından emin değildim. Hunter'ın davasını diğerleriyle tartışmasına izin vermek, meseleyi kendi başıma çözmeye çalışarak başımı ağrıtmaktan daha iyiydi.

Ama arabaya döndüğümüzde ve Hunter duyuruyu yaptığında, ne Ronan ne de Nireas tek kelime bile itiraz etmedi.

Ronan neşeyle, "Kaz tüyü yastıklar bir erkeğe asla zarar vermez," diye espri yaptı.

Ronan yastıklar konusunda haklıydı. Hunter'ın yatağında uyumanın ne kadar kolay olduğunu unutmuştum, gerçi kalabalık arabada da uykuya dalıyordum ve Hunter'ın büyük evine vardığımızda beni içeri taşıyanın hangi adam olduğundan bile emin değildim. Kim olduğunu çok iyi biliyordum.

Yavaşça uyandığımda sırtımda kıvrılmıştı, perdeler kenarlarda gezinen parlak sabah güneşinden korunmak için sıkıca çekilmişti.

Yuvarlandım ve yazın tadını içime çektim, burnumun önündeki sıcak göğse daha da sokuldum. Hunter'ın aletinin kalın gövdesi, uzaklaşmadan önce kısa bir süre karnıma bastırdı.

"Canın acıyor mu ufaklık?" Hunter çakıllı ve derin bir sesle sordu.

"Hayır, birazcık," dedim boğazımdaki sızıyla irkilerek. Arkama yaslandım, oda sessiz ışıktan dolayı gri ve yumuşaktı ve Hunter'ın yüzü benimkinin üzerinde geziniyordu. Boğazımı işaret ettim ve o da kaşlarını çatarak başını salladı.

"Çabuk iyileşiyor ama yine de rahatsız edici bir süreç. Oturabilir misin?" diye sordu, ama kendi başıma denememi beklemedi, kolu omzuma dolandı ve beni yatak başındaki yastık yığınlarına yaslanmam için yukarı çekti.

Benden uzaklaştı ve ben de fırsattan istifade çarşafı dürterek kalçasının kaslı çizgisini yanımda çıplak buldum.

Hunter hafifçe homurdandı, bir eliyle çarşafı düzeltirken diğer eliyle buz parçalarıyla dolu, puslu, opak bir karışım olan uzun bir bardak tutuyordu.

"Bu şişmeye yardımcı olacaktır" dedi.

Önce dikkatlice yudumladım -tadı kafa karıştırıcıydı, tatlı, bitkisel ve biraz da kremalıydı- sonra soğuk sıvı her yutkunuşta boğazımı yatıştırdıkça daha hevesle yudumladım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, nefesimi tutmak için durakladım.

Hunter parmağını nazikçe boğazımda gezdirerek morluklara kaşlarını çatı. "Kullandığın yağ nereden aldın?"

Dudaklarımı yaladım. Yalan söylemekle ilgili sorun, her zaman üst üste yığılmış gibi görünmesiydi. "Bir eczacı," dedim, ki bu doğrudu. "Eskiden tiyatrodan çalışan bazı kızlar tavsiye etti." Bu da Hunter'ın kontrol edemeyeceği bir yalandı.

"Bu koku bana küçükken üşüttüğümde ailemin göğsüme sürdüğü bir şeyi hatırlatıyor," dedi Hunter, gülümserken bile kaşları çatıktı. "Ama bu çok etkili."

Hunter haklıydı; bu sadece hırsız yağıydı, soğuk algınlığı için etkili bir ilaçtı ama morarma ve kesiklere karşı pek etkili değildi.

"Elin nasıl?"

Aramızda kaldırdım. "Muhtemelen bandajları değiştirmeliyiz ama bence sorun yok."

Parmaklarımı esnettiğimde biraz zayıf ve serttiler ama haklıydım, iyileşeceklerdi.

Hunter iç çekti, ağır bir kol omuzlarıma dolandı. Hevesle göğsüne gömüldüm. Üzerimde bir gece önce değiştirdiğim temiz slip vardı, sahip olduklarımın sonuncusuydu ve Hunter'ın beni yatağa yatırdıktan sonra elbisemi gardırobun kapağına örttüğünü hatırlıyordum.

Dudaklarımın önündeki deriyi, Hunter'ın köprücük kemiğini öptüm ve burnumun serin ucunu oradaki çukura sürttüm. Şefkatli pençelerim gevşek saçlarımı nazikçe taradı, uykudan arınmış telleri çözdü.

Hunter yumuşak bir sesle, "Kuzeydeki görevim sona erdi," dedi.

"Oh, Hunter! Neden yapmadın- Boş ver, aptalca bir soru," dedim. Gözleriyle buluşmak için arkama yaslanmaya çalıştım ama beni yerimde tutuyordu ve ben de kendimi kurtaramayacak kadar rahattım.

"Bu hafta benimle kalırsan... çok memnun olurum," dedi.

Göğsüne doğru göz kırptım. Hunter ve ben birlikte olma fikrini tartışmak için gerçekten birlikte olmaktan daha fazla zaman harcamıştık ve sanki teklifin gelmesini hiç beklemediyormuşum gibiydi.

"Güvenliğim için mi, yoksa-"

Hunter usulca homurdandı, beni kollarıyla sıktı ve sonra bizi yuvarladı. Yatağa düştüğümde sırtımı kucakladı ve Hunter'ın kalçaları doğal bir şekilde benimkilerin arasına girdi, ağır ve şaşırtıcı derecede rahatlatıcıydı.

"Çünkü küçüğüm, seni tanıdığımdan beri evimde, yatağımda, şirketimde, sana sahip olabileceğim kadar çok istedim. Ve nihayet bizim için... zaman var gibi görünüyor." Bakışları üzerimde bir spot ışığı kadar parlak, yüz hatları keskin ve vahşiydi.

"Savaşçım," diye mırıldandım, parmak uçlarımı elmacık kemiklerinin ve çenesinin üzerinde gezdirmek için aramıza uzandım.

Dizlerimi onun kalçalarını çerçeveleyecek şekilde yukarı çekerken, kalçamın iç kısmı onunkine dokundu, sadece bir şerit, kasın etrafına sarılmıştı.

"Hunter, yaralandın mı?!" diye sordum.

"Bir şey yok," dedi, sözcükler memnun bir mırıltıyla gürlüyordu.

Ama bu benim için yeterli bir cevap değildi ve battaniyeleri kavramak için mücadele ederek altından çıktım. Nefes nefese kaldı ve ben yatak örtüsünü yırtarken yatağa geri düştü.

Bir değil, iki yeni yara bulduğumda nefesim kesildi. Sol kalçasının etrafındaki bandaj sıkıydı ve içeride hâlâ bir sargı bezi vardı, ama aynı zamanda sağ kaburgasının etrafına bantlanmış büyük bir kare vardı ve o noktada örümcek ağı gibi yayılan geniş, mor bir çürük vardı.

"Hunter!"

"Çabuk iyileşirim," dedi hemen.

"Kuzeyde ne işin vardı?!"

"Bir savaş," dedi sol omzunu silkerek. Şüphesiz sağ omzu hâlâ ağrıyordu. "Kazanan biz olduk. Bunlar en geç yarın akşam çıkacak ufaklık. Üzülme."

"Ama şimdi bitti mi?" Hunter'ın da yarı sertleşmiş olduğu gerçeğini görmezden gelerek kaşlarını çatarak sordum. *Çürükler onun uyarılmasından daha önemli, diye* hatırlattım kendime, gerçi Hunter'ın sikinde önemsiz olan hiçbir şey yoktu.

Hunter'ın kaşlarını çatması beni ayılttı. "Büyük ihtimalle hayır. Aslında... tiyatro ile Yıldız Malikânesi'ndeki arkadaşlarımın ortak bir düşmanı olabileceğine inanıyorum."

Topuklarımın üzerine oturdum ve Hunter'a gözlerimi kırıştıtarak baktım. "Sen... katilin bu evde olduğunu düşünüyorsun-" "Hayır, hayır. Bence..." Hunter iç geçirdi, doğrulup yatağın

kenarına kaydđ. "Katil bu evde değildi.
Bu sabah tartışmayı umduğum konu."

Haklısın. Çünkü bana bir haftalığına evini teklif etmişti. Bu sefer, o da dahil.

"Bu hafta burada seninle kalmak istiyorum Hunter," dedim. "Ama senin yaralanman ya da tiyatrodaki kızların neden öldürüldüğü konusunda kesinlikle karanlıkta kalmak istemiyorum."

Hunter bana doğru uzandı ve ben de dizlerimin üzerinde doğrulup yatağın kenarına doğru süründüm ama o kollarını bana doladığında kaskatı kesildim.

"Topluluğumda bir figür var, bir insandan daha sefil ama bazı açılardan şimdiye kadar karşılaştığım tüm canavarlardan daha güçlü. Çoğumuzu etkiliyor, kötü alışkanlıklarımızı ve en kötü arzularımızı besliyor," dedi Hunter, konuşurken kaşlarını çatarak bana baktı. "Eylemlerini iyi gizliyor, bu yüzden cinayetler konusunda henüz emin olamıyoruz ama bence sorumlu o olabilir. Dün gece sana saldıran o değildi ama belki de saldıran canavarı o motive ediyordur."

"Peki ya Bay Reddy? Onun bunlardan haberi var mı?"

diye sordum. Hunter başını salladı. "Şüphelerimi paylaşıyor."

"Tiyatroyla ne alıp veremediği olabilir ki?" Ben sordum.

Hunter omuz silkerek, "Buraya sahip olmak istediğinden şüpheleniyorum," dedi. "Kendi evlerine ve salonlarına bir alternatif."

Göğsümden ateşten bir maşayla bıçaklanmışım gibi sıcak bir öfke fişkırdı ve Hunter'ın uzattığı elleri görmezden gelerek yataktan tökezledim.

"Bana kızların, Beth'in, Margaret'in ve neredeyse benim, tiyatronun kime ait olduğuna dair bir sidik yarışında öldürüldüğümüzü ve Bay Reddy'nin sadece... devam ettiğini mi söylüyorsunuz?" Bağırdım. "Dizginleri elinde tutabilmek için gösteriye devam edip, her birimiz için iki kez mi oynayacak?! Bize bunların hiçbirini anlatmadı, sen de bana anlatmadın ve sen de biliyordun-"

"Şüpheli," diye düzeltti Hunter hemen, ben ona sert bir bakış fırlatınca yüzünü buruşturdu.

"Haklısın, ufaklık-"

"Ben küçük değilim!"

Hunter irkildi ama dimdik ve güçlü duruyordu, sanki beni saldırmaya, öfkemi ona yöneltmeye davet ediyordu. "Hazel. Haklısın. Ama inan bana Bay Reddy'nin dizginleri elinde tutmaya kararlı olması bir lütuf. Birsha'nın yozlaşmış pençesindeyken tiyatro senin için güvenli bir yer olmazdı."

İsme bakarken tökezledim. *Birsha*. Daha önce duymuş muydum? Sahne arkasındaki fısıltılarda mı? Adamla tanışmış mıydım yoksa sadece adını mı duymuştum? Bir patron muydu?

Hunter, "Onun tesislerindeki insanlar sadece eziyet edilecek, canavarların içindeki kötülüğü ortaya çıkaracak, en karanlık doğalarımızı açığa vuracak nesnelerdir," diye mırıldandı.

Çünkü istediğini elde etmek için kadınları öldürebilecek bir adam, biz onun eline geçtikten sonra kesinlikle merhametli olmazdı.

Sakinleşiyor, uzun bir nefes alıyordum ki yatak odasının kapısı çarparak açıldı. Ronan içeri girdi, göğsü çıplaktı ve önceki geceden kalma pantolonunu giymişti, gözleri vahşiydi ve odayı araştırıyordu. Bir çılgılık atıp sıçradım ve Hunter beni kendine çekip arkasında durmam için itti.

"Hazel, sen-"

"Sorun değil Ronan," dedim.

"Efendim, onu engellemeye çalıştım-" diye mırıldandı gargoye kâhyanın yavaş ve ciddi sesi. Hunter'dan kurtuldum, onu geriye doğru ittim ve hem ona hem de Ronan'a elimi uzattım.

"Bağrıışmalar duydum," dedi Ronan.

Arkasında, kapı aralığında, şaşırtıcı derecede telaşlı görünen uşak Nireas ile itişip kakışıyordu.

"Git, Withes, sorun yok," dedi Hunter, her zamanki gibi sakindi, bir eliyle sırtımı okşuyordu.

"İçeri gelin, her ikisi de
sen."

Ronan buna gözlerini kırptırdı, belli ki çıplak bir orkun onu içeri davet etmesini beklemiyordu, ama tereddüt etmedi ve ben de onu karşılamak için yatağın ayak ucuna koştum.

"Cinayetlerle ilgili bir bilgi yüzünden sinirleniyordum, Hunter'ın suçu değildi," dedim ve arkamı döndüğümde Hunter'ı yakışıklı, siyah-kiraz kadife bir bornoza sarınmış halde buldum. "Senin hatan değildi."

Hunter başıyla onaylayarak, "Daha önce haberdar edilmeliydiniz," dedi. "Neden ben hepimiz için kahvaltı hazırlarken sen de biraz dinlenmiyorsun? Tartışmayı açıklayacağım-"

Ronan çenesini Hunter'a doğru uzatarak, "Sanırım Hazel'ın açıklamasını istiyorum," dedi. "Hikâyenin onun tarafından anlatılmasını istiyorum."

"Boğazın çok daha iyi görünüyor," diye mırıldandı Nireas bana.

"Öyle," diye cevap verdim ama gözlerim Hunter ve Ronan arasında gidip geliyordu. "O zaman ona katılabilirsin, eğer uygunsa," dedi Hunter omuz silkerek.

Hunter, Ronan'dan biraz daha uzun ve genişti ama şeytanın kanatları aradaki farkı kapatmak istercesine hafifçe açılıyordu.

Hunter'ın benim için hazırladığı içkiyi göstererek, "Biri bana şu bardağı uzatsın," dedim. Üçü de kimin daha hızlı olduğunu görmek için kavga edecekmiş gibi sarsıldı. Nireas en yakınlarındaydı ve bardağı bana uzatırken ona teşekkür ettim, bir yandan da Hunter'ın neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışıyordum. Diğer erkekleri benden uzaklaştırması, onları banyoma davet etmemesi gerekmiyor muydu?

Bu Ronan'ı yanıma alıp almayacağımı görmek için bir test miydi? Ronan için bir test miydi? Hunter bana bir şey mi kanıtlamaya çalışıyordu -seçme hakkım olduğunu, kıskanmayacak kadar kendinden emin olduğunu mu? Tüm olasılıklar başımı döndürüyordu.

"Ronan, Hunter'la git," diye mırıldandım hepsine arkamı dönerek. "Ona ve sana vereceği versiyona güveniyorum."

Ronan, "Ama birinin elinize yardım etmesi gerekiyor," dedi.

"Hayır, ben kendi başımın çaresine bakarım. Teşekkür ederim," diye ekledim, Hunter'ın güzel mermer banyosunda tek başıma yatak odasının kapısını kapatırken arkama bakmadım. Ortaya çıkan sessizlik karşısında iç çektim. Evet, böylesi daha iyiydi. Geri çekilmeye ve düşüncelerimi yeniden düzene sokmaya ihtiyacım vardı. Etrafım üçü tarafından sarılmışken kafamı toparlamam imkânsızdı.

Ve daha da kötüsü, son on iki saatin heyecan verici bir yanı vardı, hepsinin üzerime titremesi, kavga etmesi ve işbirliği yapması, beni kalabalıklaştırması.

Yalnız olmak daha mantıklıydı.

Onları yemek odasında bulduğumda *hem* onların hem de benim ruh halim yeniden yerine gelmişti. Hunter benim için başka bir kıyafet bırakmıştı, bu seferki sade, güzel gök mavisi bir bluzdu, düğmelerinden aşağıya doğru uzanan işlemeli sarmaşıklar ve yakasında mor çiçekler vardı. Koyu mavi bir etek ve ceket vardı, güzel, kalın bir dimi kumaştan. Yavaşça giyindim. Elim hâlâ iyileşiyordu ama bandajı çıkarıp iyice temizledim. Dikkatli olduğum sürece tekrar kanamayacaktı.

Hunter, benim için bıraktığı kıyafetle onları karşıladığımda parlak bir şekilde gülümsedi.

Bu adam sana tiyatro dışında bir hayat verebilir, dedim kendi kendime, utangaç bir şekilde ona gülümseyerek.

Ama her ne kadar bu dürtüden kaçınmaya çalışsam da, bakışlarım masada önce Ronan'a, sonra da Nireas'a kaydı. Ronan nazik bir gülümsemeyle beni şaşırttı. Demek ki daha önce çekip gittiğim için bana kırılmamıştı. Nireas ise sadece beni inceliyor, dün gece sahnede yaşadığımız anın tüm

tutkusunu bir kez daha gizliyordu. İstedğim buydu ama kahvaltının tadı dilimde acılaştı.

Kararını ver, dedim kendime. Ama kalbimin kararına karşı giderek daha temkinli davranıyordum.

I tiyatroya geri dönme gösterisine hazırlıklı değildi. Sahne kanadının kapısına vardık ve içeri adımımızı atar atmaz sesler isimlerimizi haykırmaya başladı.

"Geri döndüler!" Frank bağırdı.

"Kim döndü? Ronan mı? Onu buldun mu? Hazel, Tanrı'ya şükür!" Evie bana doğru koşarak haykırdı.

Merdivenlerden çıkıp kollarını bana doladı ve sendeleyerek Hunter'ın göğsüne çarpmama neden oldu. "Dün gece kaçmana izin vermemeliydim, ne düşünüyordum bilmiyorum, ya kaçmış olsaydın - Hazel."

Elimi uzattım ve Evie'nin bakışlarının takıldığı boğazımda kalan morlukların üzerine bastırdım.

"Göründüğü kadar kötü değil," dedim.

Gözleri kısıldı ve çenesini sıkarak dik durdu. "Onu gördün mü?"

"Kimdi o Haze?" Eston diğer kanattan yaklaşarak sordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, elektrik mavisi gözleri karanlıkta parlıyordu.

Başımı salladım. "Korkarım hâlâ bir fikrim yok. Hiçbir şeyi net olarak göremedim. Bay Reddy içeride mi?"

"Aşağıda o dedektifle birlikte. Sizi isminizle soran o dedektifle birlikte," dedi Evie, her zamanki çapkın alaycılığının bir kısmı geri dönmüş, dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti.

"Ju-Detective Piper şimdiden burada mı?" Omzumun üzerinden diğerlerine bakarak sordum. "Onlara katılmalıyız."

"Yine de iyi misin? Gerçekten mi?" Evie kollarımı tutarak fısıldadı.

Başımı salladım ve ona yarım bir gülümseme sundum. "Biraz sahne boyasının kapatamayacağı bir şey değil."

Evie oflayıp pufladı ve gözlerini devirdi. "Sadece Hazel Nix bir gece neredeyse öldürülüyor, ertesi gece pudralanıp boyanıyor ve spot ışıklarının altında oluyordu."

Ronan biraz oflayarak, "Bu gece sahneye çıkmayacaksın, deli," dedi.

"Ama-" Şimdiden iki kız eksilmiştik ve ben... Nireas'a baktım. Kızların sahnemde durmasını gerçekten istemediğimi fark ettim. Constantine'le değil, acı yüzünden de değil. Ve Nireas'la da değil.

"Reddy bu geceki sahneleri kesecek," dedi Nireas.

"Bundan hoşlanmayacak," diye güldü Frank.

Hunter, "Aşığı inmeliyiz," diye söze girdi.

"Ben... Sadece bir dakikaya ihtiyacım var, seninle aşağıda buluşuruz," dedim.

Hunter, Ronan ve Nireas aynı anda gözlerini kısıtılar ve bu Evie'nin homurdanmasına neden oldu. "Devam edin," dedim başımı merdivenlere doğru sallayarak.

İsteksiz bir emeklemeyle uzaklaştılar ve Evie'nin sırtışı kaşlarını bana doğru sallarken daha da güçlendi.

"Eminim o grup dün gece çok dikkatliydi," dedi.

"Sus ve git birine domal," diye cevap verdim, cevap kahkahası göğsümde küçük bir hafiflik baloncuğu oluşturdu.

Eston'un dönmekte olduğu yere doğru ondan uzaklaştım.

"Hey, Eston, bekle," diye seslendim. Olduğu yerde durdu, omuzları yükseldi ve yavaşça bana döndü, bakışları temkinliydi. "Dün gece seni terslediğim için özür dilerim."

Gözlerini kırıştırdı ve sonra dudakları yukarı kıvrıldı, şakaklarındaki ve çenesindeki opal boynuzlar parladı ve hafifçe pembe renkte parladı. "Lafi bile olmaz Haze. Buralarda hepimiz huysuzlaşıyoruz, değil mi?"

Koluna uzandım ama o çoktan neşeyle omzumu sıvazlayıp uzaklaşmıştı. Merdivenlere doğru geri döndüm, aşağı inerken diğer oyuncular ve sahne görevlileri tarafından sıcak bir şekilde karşılandım, hepsi geçip gitmeden önce. Ve orada, merdivenlerin dibinde, yüksek boynuzları ve gümüş sikkeli bakışlarıyla bana bakan Constantine duruyordu.

Bir ya da iki hafta önce, onun orada belirlediğini ve açıkça benim gelişimi beklediğini gördüğümde içimi bir telaş kaplardı. Şimdi ise rahatlama gibi bir şeydi.

"Ben iyiyim," dedim hemen, o vurdumduymaz ifadede endişe okunması için açık bir neden olmamasına rağmen.

"Yaralandın. Kanaman var," diye cevap verdi.

Son merdivene indim ve neredeyse burun buruna gelebileceğimiz kadar uzundum. Parmaklarımdaki hafif kırmızı ama çoğunlukla iyileşmiş kesikleri ona göstermek için elimi kaldırdım.

"Yarına kadar daha iyi olacağım," diye fısıldadım.

Bileğimi güçlü bir şekilde kavradı, avucumu yüzüne doğru kaldırdı, derin bir nefes aldı, burnu kırıştı. Beni daha yakına çekti ve ben de boğazımı koklamasına izin vermek için başımı yana eğdim.

"Yıkanmışsın."

"Hunter, ork, dün gece saldırganın izini sürdü ama kokusu gizlenmişti," dedim.

Constantine homurdandı ve tutuşu hafifçe gevşedi. "Sana dokunulmamalıydı." "Dün gece eve tek başıma gitmeye çalışmamalıydım," dedim. "Şanslıydım."

Constantine ışığa doğru geri adım attı, alnı hafifçe karışmıştı, çenesinde belirgin bir hayal kırıklığı vardı. Koridora baktı ve aniden bir izleyicimiz olduğunu fark ettim, Hugh ve Isabella soyunma odasının kapısında toplanmış, bizi izliyorlardı.

"Sen onlar gibi değilsin," diye fısıldadı Constantine kulağıma.

Hem ne demek istediğini sormak isteyip hem de zaten bildiğim için kaskatı kesildim. Bana "tatlı yaratık" dediği ilk andan beri biliyordum, her ne kadar ikimiz de bunu daha önce doğrudan dile getirmemiş olsak da. Constantine insan olmadığımı biliyordu.

"Hazel?"

Aşağı adım attım ve ayağım sertçe yere bastı, Constantine dönerek merdivenlerdeki yerimi aldı. Koridorun diğer ucunda, Jude Piper Bay Reddy'nin ofisinin kapısında bekliyordu.

"O bu konuşmaya ait değil." Bay Reddy'nin sesi kulağıma kadar geldi ve Jude'un gözleri doldu.

"Yapmak zorundayım-" Diğerlerine katılmak için acele ederken Konstantin'e dönüyordum ama onun sırtı çoktan bana dönüktü, merdivenleri yarılammıştı.

Ben koridorda koşarken Bay Reddy'nin giderek artan itirazlarına rağmen Jude kapıyı benim için açık tuttu.

"Katille uğraşıp da hayatta kalan tek kişi o," diye cevap verdi alçak, ağır bir ses Reddy'nin

hırılıyor. "En başta onları neden karanlıkta tuttuğunuzu anlamıyorum."

"Çünkü gitmemizden korkuyor," dedim, içeri girdim ve hemen durdum. Tanrım, çok kalabalıktı.

Bay Reddy her zamanki yerinde, masasının arkasındaydı ama Nireas onun solunda durmuş, duvara yaslanmış, kollarını karnının üzerinde kavuşturmuştu. Ronan, Bay Reddy'nin karşısındaki sandalyede oturuyordu, Hunter sağındaki duvara bakıyordu ve tanıdık olmayan ses, boğa suratlı, bronz boynuzlu ve sevimli, parıldayan bronz tenli devasa bir adama aitti. Bir minotor! Tam orada, Myra'nın masasında oturuyordu. Daha önce hiç bir minotorla karşılaşmamıştım!

"Myra nerede?" Bay Reddy'ye sordum, şu anda bana ihtiyacı olmadığını söylemesine rağmen beni gördüğüne sevinmiş ve solgun görünüyordu.

"Dinleniyorum," dedi. "Bizi korkuttun."

"Burada işimiz bittiğinde ona bakacağım," dedim ve odanın tam ortasındaki tek boşluğa geçip kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ne düşünüyordun sen ihtiyar?"

Ronan homurdandı ve sonra Bay Reddy onu masanın altına tekmeleyince tısladı. "Hepinizi koruyorum."

"Belki bunu reddederek, bu-"

"Birsha," diye ekledi minotor.

"-Ama bizi karanlıkta bırakarak değil. Bizi neyin geldiği ya da neyin riske atıldığı konusunda uyarmayı reddederek değil."

"Bilmiyoruz-"

"Ama sen bunun bir olasılık olabileceğini düşündün Reddy!" Tersledim. "Onun olabileceğini düşündün. Ne zaman?"

Margaret mı? Ya da Beth kadar çabuk mu?"

"Hayır," diye bağırdı, yüzü kıpkırmızıydı. Uzun bir süre birbirimize baktık ve Nireas neredeyse uyarırcasına boğazını temizledi. Bay Reddy içini çekti ve sandalyesine çöktü. "İkisi arasında bir yerde. Margaret'ten sonra daha çok."

Minotor, "Bu sevimli genç kadının işlediğin suçlardan dolayı seni ipe çekme hakkını hak ettiğini düşünmediğimden değil Reddy, ama korkarım durum daha da kötüye gidiyor olabilir," dedi.

"Hazel, bu benim arkadaşım Asterion," dedi Hunter, adamı işaret ederek. "Yıldız Malikânesi'nde benimleydi ve Birsha'nın Londra'daki evinde, Yedi Peçe'de bizim için casusluk yapıyor."

"Neden daha da kötüleşiyor?" Jude sordu.

"Birsha'nın dikkati dağıldı. Magdalena Mortimer'ın evini yok etmek için ikinci çabası olan Yıldız Malikânesi'ne karşı bir saldırı planlıyordu," diye açıkladı Asterion.

"Ev mi?" Jude sordu.

Garip bir şekilde, minotor kızarmış gibi görünüyordu.

"Canavarlara hizmet eden fahişeler için bir yer," dedim ve Jude sadece gözlerini kırıştırıp başını salladı.

"Yıldız Malikânesi hazırlıklıydı ve Birsha'nın müttefiklerine büyük bedeller ödeterek galip geldi. O kaybetti, hepimiz toplumun etkileyici canavarlarından bazılarını kaybettik," dedi Hunter ciddiyetle.

Asterion, Bay Reddy'ye, "Sinirleri tepesinde olacak ve Mortimer'a karşı tekrar harekete geçmeye karar vermezse, dikkatini size yönelteceğinden şüpheleniyorum," dedi.

Ronan başını sallayarak, "Politikacılık," diye mırıldandı. "Başımı ağrıtıyor."

Kafasının arkasına hafifçe vurdum ve bana gülümsemek için döndü. Bay Reddy göğsünü kabartarak, "Şirketin de müttefikleri var," dedi.

"Elbette var, ama onlara neler olduğunu anlattınız mı?" Ben sordum.

"Tanrım, sanki etrafımda ikinci bir Myra dolaşıyor," diye mırıldandı Bay Reddy.

"Sfenks'e yazdınız mı?" Hunter geri kalanımıza dönerek sordu: "Birsha'yı doğrudan, fiziksel olarak yaralayan tek bir kişi biliyorum ve o da bizim türümüzden birkaç kişiyle birlikte Mısır'da. Sanırım Birsha'nın kökenlerini araştırıyorlar."

"Aradım. Henüz bir geri dönüş olmadı," dedi Bay Reddy.

Nireas sessizce, "Mısır'dan daha yakın bir yerden yardım isteyebiliriz," dedi ve Bay Reddy'nin beni dinleyip başını sallayarak cevap verdiğini görünce şaşırdım.

"Lütfen şirketin geri kalanına neler olduğunu anlat," diye ısrar ettim, Reddy çenesi gıcırdayarak bakışlarımla buluşmak zorunda kalana kadar başımı eğdim.

"Eğer patronlar öğrenirse-

Hunter, "Müşterileriniz tiyatronun sizin elinizde kalmasını isteyecektir," diye tersledi.

"Birsha'nın bizim hakkımızda inanmak istediklerine rağmen, Mortimer'inki gibi yerleri, sizinki gibi eğlenceleri arayanlar, onun bize sunduklarından çok daha fazla. Neden sizi ezmeye bu kadar kararlı sanıyorsunuz? Sanki bizim türümüzden biriymiş gibi davranıyor, oysa gerçekte bizi kendi suretinde şekillendirmeye çalışıyor," dedi Asterion. Minotorlar nadirdi ve ben buradayken tiyatrodan hiç gösteri yapmamışlardı ama eğer hepsi Asterion gibiyse -o kadar etkili ve güven verici bir sakinlikteydiler- kaldıkları süre boyunca şirket kızlarından istediklerini seçerlerdi.

Jude, "Bana öyle geliyor ki, biz katili bulana kadar, şirketiniz neyle karşı karşıya olduğunu bilirse daha güvende olur," diye öneride bulundu.

Bay Reddy bana ters ters bakarak, "Sanırım bu, aptal kızların gece perde açılmadan önce kaçıp gitmelerini engelleyebilir," diye homurdandı.

"Olur," dedim çenemi ona doğru kaldırarak. "Evie, Alexa ve ben diğerlerini fırtınayı atlarmaya ikna edebiliriz, eğer onlara daha iyi bir güvenlik sağlarsan."

Asterion, "Yıldız Malikânesi'nin yerleşmesiyle birlikte Hunter ve ben güvenilir gönüllüler bulabiliriz," diye öneride bulundu.

Bay Reddy'yi sekiz yıldır tanıyordum. Tam olarak arkadaş değildik ve herkes benim ona izin verdiğim kadar benden faydalandığı konusunda haklıydı. Yine de Asterion'un teklifi karşısında bir an için ortak bir eğlence yaşadık.

"Kızların kulisteki yeni yüzleri takdir ettiğini biliyorsun," dedim hafifçe.

"Dans kartın dolu, çatlak," diye fısıldadı Ronan, benim zevkime göre yeterince sessiz değildi. Onu tekrar tokatladığımda güldü.

Bay Reddy o kadar derin bir iç çekti ki numara yaptığını anladım, doğuştan melodramatikti, her zaman başında bulunduğu tiyatronun kaderinde vardı. Nireas'a dönmeden önce Asterion'a, "Bak bakalım kimi bulabileceksin," dedi. "Herkesi sahnede bir araya topla. Ben birazdan geliyorum."

Nireas başını salladı ve duvarı itti. O ve Reddy hep böyle miydi? Sanki Nireas sağ kolu muydu? O yerin Myra'ya ait olduğunu düşünmüştüm ama o aslında Reddy'nin emirlerinin değil, insanların savunucusuydu. Çoğu zaman bu emirlerle bizim adımıza savaşıyordu.

"İkiniz hariç herkes dışarı," dedi Bay Reddy, Jude ve beni göstererek.

"Sizi bekleyeceğim. Üst katta mı yoksa soyunma odanızda mı?" Hunter teklif etti.

"Üst katta," dedim ve o, Ronan ve Asterion çıkarken yanımdan geçmeden önce başıyla onayladı.

"Dedektif, otur. Hazel, kapı."

Jude'un kaşları kalkmış, muhtemelen güvence isteyen bir bakışla bana bakıyordu. "O sadece hırlayan yaşlı bir bekçi köpeği," dedim sahte bir fısıltıyla.

Kapıyı arkamızdan kapattım ve itaatkâr bir şekilde sandalyeye yerleşmiş olan Jude'un yanında durmak için geri döndüm.

Bay Reddy Jude'a, "Tam bir Fae gibi görünmüyorsun," dedi.
"Değilim," diye itiraf etti Jude, tereddüt etmeyi reddederek. Ben yokken nasıl gittiğini merak ettim, o

odada bir ork, bir minotor, bir imp ve bir gegenees ile birlikte, hepsi de kendi derileri içinde, kılık değiştirmemiş olarak.

Bay Reddy bana ters ters baktı, ben de başımı salladım. "Benden haberi var. Tiyatroyu haftalar önce buldu ve şimdiye kadar bizi sır olarak sakladı."

"Bana söylemeliydin."

"Bana pek çok şey söylemeliydin," diye karşılık verdim, sesim ekşiydi.

Bay Reddy homurdandı ama gönülsüzdü. "Peki." Odak noktası Jude'a döndü. "Bizi ifşa edersen, bizimle birlikte sen de ifşa olursun."

"Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi Jude ani bir baş hareketiyle.

Bay Reddy, "Bildığınız her şeyi bilmek istiyorum," diye ısrar etti.

"Ayrıntılar için Jacob's Island karakoluna ulaştım bile. Hepsini size getireceğim. Dedektifim kesinlikle bu davanın peşinde değil."

Bay Reddy homurdandı ve ellerini masasına vurarak kendini destekledi ve sandalyesinden kalktı. "Bu kadar o zaman. Gidip cellatla yüzleşsem iyi olacak."

"Gerekirse haberi geçiştir," dedim gözlerimi devirerek. "Onlara sadece bugün öğrendiğini söyle. Sadece söyle onlara, Reddy."

Masanın etrafından dolaşıp bana yaklaştı ve ben de onunla yüzleşirken omuzlarımı dikleştirdim.

Önümde durdu ve elini uzattı, neredeyse boğazıma dokunacaktı ki kaşları çatıldı. Ama eli yanağıma yerleşti, hafifçe okşadı ve geri çekti.

"Seni kaybetmiş olsaydık ödeyecek çok şeyimiz olurdu Hazel. Ve kendimi suçlayacağımı biliyorum," dedi.

Bay Reddy odadan çıktıktan sonra bile göğsüm bu sözlerle inledi ve aklıma hiçbir şey gelmedi.

"O adamdan yeni sorgulama taktikleri öğrendim," dedi Jude arkamdan.

Homurdandım. "Daha önce gelemediğim için özür dilerim."

"Üzülme. Seni daha iyi gördüğüme sevindim."

Yanaklarım ısındı ve düşüncelerim tısladı: *Onu cesaretlendiremezsin. Etrafında yeterince erkek var zaten.*

"Onunla herhangi bir sorun yaşadınız mı?"

"İlk başta biraz, ama adınız yardımcı oldu, özellikle de bir gece önce sizinle konuştuğumu söylediğimde.

Güvende olduğun için rahatlamıştı," dedi Jude.

Yine o sızı vardı, biraz da çarpık bir şekilde. Ayrılmamız için Bay Reddy'nin ofisinin kapısını açtım ve merdivenlerin dibinde duran Hunter ve Myra'yı görünce durakladım. Myra'nın sırtı bana dönüktü ve aralarında geçen konuşmaları duyamayacak kadar uzaktaydılar ama Hunter Myra'ya büyükçe bir kâğıt uzatırken kaşlarımı çattım. Daha önce de benzer bir şey yaptığını görmüş ve hemen unutmuştum ama bu sefer yapışmıştı.

"Performanslar nasıl?"

Bu sözler beni uyandırdı ve kaşlarımı kaldırarak Jude'a baktım. "Burada, tiyatrodadır mı?" Gülümsemesi küçük, hafif çarpıktı. "Başka nerede olabilir?"

"Onlar... Onların ne olduğunu biliyorsun," dedim alay ederek, yanaklarımdaki ısı artışını görmezden gelmeye çalışarak.

"Onlar hakkında bir fikrim var. Belki de bir tanesini kendim görmeliyim," dedi bana bakarak.

Hayatımda beni tiyatronun dışından tanıyan ve sonra da bir gösteriye gelen hiç kimse olmamıştı. Sahip olduğum tek sırrı bilen Jude'un beni sahnede görmesi fikri beni sinirli ve savunmasız hissettirdi.

"Artık senin de dünyan," dedim. Ona zayıf bir gülümseme sundum. "Ama koltuklarımızın çoğu hızla tükeniyor

geceleler."

"Hazel, aşkım," diye haykırdı Myra, Jude'la konuşmanın yarattığı gerginlikten kaçmak için mükemmel bir bahaneydi bu.

Ofisten çıkarken beni takip etti ama Myra aceleyle yanıma gelip beni sıkıca kucaklayınca yanımdan geçti. Myra ufak tefek biriydi ama sarımları beni her zaman içine çekerdi ve bu seferkini minnetle kabul edip başımın üzerinde Hunter'ı aradım. Koridorda yoktu, muhtemelen yukarıda seyircilerin arasında beni bekliyordu ve Myra'ya aralarındaki alışverişi sormak dilimin ucundaydı ama kulağıma bir şeyler fısıldadı.

"Endişeden hasta oldum. Böyle bir şey olacağını biliyordum. Reddy'ye söyledim. O iğrenç küçük adamı hiç sevmedim. Yıllardır şirketin etrafını kokluyor ve kuduz bir tazıya benziyor. Sonra da sanki bir hediyeymiş gibi bize o Gemini'yi gönderdi ve-"

"Bekle, Myra, ne? İkizler mi? Constantine mi?" Başka bir tane olmadığını bildiğim halde sordum. "Constantine Birsha'dan mı geldi?"

"Ödünç olarak," diye fısıldadı Myra, yüzü nefretle kızarmış, dudakları bükülmüştü.

"İblis ödünç almak mı?" Gözlerim Myra'nın başının üzerinde Konstantin'i aradı ama o merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Gitmiş miydi, yoksa yine gölgelerde mi saklanıyordu?

"Reddy'ye kabul etmemesini söyledim. Bunun Birsha'yı başımızdan uzak tutacağını düşündü ama belli ki durum hiç de öyle değil. Tek bildiğimiz, İkizler'in-"

"Hayır," dedim. Myra bana göz kırptı ve ne kadar sert konuştuğumu fark ettim. Başımı salladım. "Hayır, Constantine değildi. Beni gördüğünde çok üzüldü. O gerçekten nazik biri, Myra. Bir bakıma."

"Ah, peki," dedi Myra yavaşça, açıkça ikna olmamıştı.

Sana asla dokunulmamalıydı. Bunlar Constantine'in sözleriydi. Myra yine gevezelik ediyordu ama ben Constantine'in bariz öfkesini ve söylediklerini düşünüyordum. Bir şeyler biliyordu.

"Ama bütün bir hafta. Sonunda birlikte bol bol vakit geçirirsiniz," dedi Myra, beni tekrar yakalayarak.

"Bir hafta mı?" Ben sordum.

"Hunter'la," diye bastırdı, başını eğmeden önce kaşları kısa bir süre oynadı. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Seviyorum! Hem de çok," dedim, zıplayan konuşmasına ayak uydurmaya çalışarak.

İçini çekti ve başını salladı. "Güzel. Ben de öyle düşünmüştüm. Evet, ikinizin de meseleyi çözmesi için bir hafta yeterli olacaktır."

Onun bariz entrikalarına güldüm. "Beni tiyatrodan bir patrona göndermeyi başarırsan Reddy'nin söyleyecek bir şeyleri olacak."

Myra homurdandı. "Onun kükremesi sadece sıcak hava. Hadi canım. Oraya gidip hepsine çürük mal satmadığından emin olsak iyi olur."

Kolunu benimkine doladı ve beni merdivenlere doğru yanına çekti, düşüncelerim bir adamdan diğerine sıçırıyordu. Myra, Hunter'ın bana yatılı metresi olmam için şık bir teklifte bulunacağı konusunda haklı mıydı, ya da Myra'nın diğer kızlar için yaptığı anlaşma her neyse? Constantine'in sözleri şifreli bir itiraf mıydı, yoksa tuhaf bir şekilde korumacı bir konuşma mıydı? Birsha için mi çalışıyordu, yoksa Birsha bir şekilde ona sahip miydi?

Ama Myra ve ben sahneye çıktığımızda, Bay Reddy ve Jude sorulara boğulurken, seyircileri aradım. Hunter oradaydı, birkaç sıra geride beni bekliyordu. Nireas çoktan orgun yanındaki sırasına oturmuştu, orgun görüntüsü bana bir önceki geceki gümbürdeyen tuşları ve inleyen notaları hatırlattı. Ronan ön sıradaydı, uzun bacaklarını uzatmış ve toynaklı topuklarını sahneye dayamıştı.

Konstantin hiçbir yerde bulunamamıştı.

Myra kulağıma, "Sen beyefendinin yanına git, aşkım," diye fısıldadı. "Bunu halledeceğim, böylece yarın da gelmene gerek kalmayacak."

Bana göz kırparken *pek olası değil* diye düşündüm, ama belki Bay Reddy'nin suçluluğu bana iki gece kazandırabilir.

Kapalı.

Ronan yanından geçerken bana başını salladı, bakışları kısa bir süre peşimden geldi. Eğer biriyle yuva kurarsam

Hunter, bu Ronan'a veda etmek olurdu, değil mi? Bu fikir neden bu kadar derine battı?

Hunter banklardan birini seçmişti ve ben otururken yanıma sıcacık yaslanmıştı.

"Sözleriyle çok kurnaz ama gerçeği yönetiyor," diye fısıldadı Hunter bana.

"Sadece provada sahnelerimizin ne kadar berbat görüldüğünü söylerken doğrudan konuşuyor," diye cevap verdim. "İstersen yakında gidebiliriz."

Hunter'ın eli koltukta benimkini buldu, parmaklarımız birbirine dolandı. "Kew Gardens'a gittin mi?" Gözlerimi kırıştırdım ve başımı salladım, bu soru hiç beklenmedikti.

Hunter gülümsedi ve başını salladı. "Sanırım bundan hoşlanacaksın. Tabii uyumak için geri dönmeyi tercih etmezsen."

Uykusuz kalmaya alışkındım ve bir bahçe fikrinin varış noktası olmasını merak ediyordum. "Seninle her yere seve seve giderim," dedim.

Ama Hunter beni koltuktan kaldırıp salonun arka tarafına doğru yönlendirirken gözlerim tekrar Nireas ve Ronan'a kaydı. Hunter'la birlikte olmak istiyordum. Haftayı onunla geçireceğim için heyecanlıydım! Yine de uzaklaşırken arkamda oldukça önemli bir şey bıraktığım hissinden kurtulamıyordum.

Kim olduğunuzu bilmiyorlarsa bunların hiçbir önemi yok, diye hatırlattı babamın sesi.

Yapabilirler diye düşündüm.

Ama bu fikir kalbime buz gibi bir korku sapladı ve parmaklarım Hunter'ın parmaklarına sıkıca sarıldı. Ya babam haklıysa? Ya Bay Reddy de haklıysa? Hunter ve diğer canavarlar sadece insan kızı istiyorlarsa -birçok canavarın göz diktiği narin ve güzel bir oyuncak- o zaman onlar için değersiz olabilirdim. Bunu öğrenmenin tek yolu sormaktı ve Hunter ya da Ronan'ın gözlerinde hayal kırıklığı görme düşüncesine katlanamazdım.

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırarak sırları içime attım ve Hunter'ı tiyatrodan çıkıp Londra'nın puslu ışığına kadar takip ettim.

T H I R T V P O U U D S ' V O R T H

I Sanki çılgın bir adam cam bir kavanozun içinde bir orman yetiştirmiş gibiydi. Ya da şahit olduğum kadarıyla bir ormana yakındı.

Hunter bana "Küçük bir şey," dedi, kollarımız birbirine bağlıydı ve başını benimkine yaklaştırarak

özel bir sohbeti. Yeni silindir şapkasını takıyordu, bu yüzden yüz hatları kendi yüz hatlarının insan versiyonuydu, ama yine de gözlerinin sarısını ve gülümsediğinde dişlerinin yanaklarına bastırışını özlemiştim.

"Ben de çok büyük olduğunu düşünüyordum," dedim gülerek, Hunter'ın deyimiyle bu seranın nemli havası yüzünden yüzüm kızarmış ve ısınmıştı. Eldivenlerim elimdeki kesiği, Hunter'ın bana hediye ettiği ceketin yüksek yakası da boğazımdaki morlukların çoğunu gizliyordu. Birlikte Londra'daki herhangi bir şık çift gibi görünüyorduk.

"Beğendin mi?" Hunter sordu.

Binanın içinden geçen yürüyüş yolları vardı; devasa, kalın, mumsu yapraklar taş kaplı yataklarının üzerinden uzanıyordu. Bildiğim herhangi bir bitkiden çok egzotik yelpazelere benziyorlardı.

"Londra'daki en sevdiğim yer," dedim hemen.

Bahçelere girdiğimiz andan itibaren bir yerleşme hissi yaşadım. Kew Gardens, Stepney Green'i benim küçük mahalle parkımdan çok daha geniş ve rahatlatıcı, aynı anda hem tanıdık hem de tuhaf bir çim parçası gibi hissettirdi. Hayatım boyunca hiç bu kadar çok ağaç ve çiçek çeşidi görmemişim.

"Benimki de öyle," dedi Hunter. Yürürken daha hafif görünüyordu. Dağlardan ve ormanlardan geldiğini söylemişti ve şimdi şehrin doğal dünyadan ne kadar farklı olduğunu daha net anlıyordum.

Gözlerim yaşardı ve Hunter'ı telaşlandırmak istemediğim için hızla gözlerimi kııptım. Babam beni buradan, annemle tanıştığı ormandan çalmıştı. Büyürken sahip olduğum tek park Stepney'di ve şimdi kıyaslandığında çok perişan ve genç görünüyordu.

Patikadan çıkıp etrafımızı saran ağır ve sıra dışı bitkilerin içine girmek, yemyeşil yaprakların arasında kaybolmak istedim. Beni terk eden anneme ilk kez sempati duydum. Elbette hayatını babaminkine bağlamış olamazdı, ait olduğumuz yer burasıyken, gerçekten bildiği ve sevdiği hayat buyken. Tek üzüntüm beni yanında tutmamış olmasıydı.

"Aç mısın?" Hunter sordu.

Kızardım. "Öyleyim ama... Gitmek istemiyorum."

Hunter sıırttı ve ben de keşke yalnız olsaydık da yüzündeki mutluluğu öpebilseydim, kendi

mutluluğumla karışmasına izin verebilseydim diye düşündüm.

"Bizim için bir piknik ayarladım," dedi.

"Hiç piknik yapmadım," diye itiraf ettim. Küçük bir kızken onları yeşil alanlarda görmüştüm, hatta babamın ölümünden sonra tek başıma piknik yapmayı bile düşünmüştüm. Keyifli ve rahat görünüyorlardı.

"Aslında ben de yapmadım," dedi Hunter. "Tabii savaştan önce diğer savaşçılarla birlikte tarlada yemek yemeyi saymazsam."

Bunun üzerine sırttım. "Seni o güzel yeleğinin dışında hayal edemiyorum."

Bir kaşını kaldırarak bizi seranın büyük, uzun kapılarına doğru götürdü. Adımlarım içgüdüsel bir isteksizlikle yavaşladı ve Hunter'ın gülümsemesi genişledi.

"Dışarıda daha da fazlası var ufaklık," dedi. "Birlikte kaybolabileceğimiz koca bir orman."

Bu cazip geldi ve neşeyle takip ettim. Seradan çıkıp arboretuma doğru yürürken yol uzundu ve yeni ağaçlarla süslenmişti; türlerin tamamı bir araya getirilmişti. Tanıdık olmayan sesleri vardı ama hepsi beni çağırıyordu.

Hunter bizi bir açıklığa, arboretumdan uzağa ve bir gölün kenarına doğru yönlendirdi. Ufak tefek bir adam çoktan serilmiş bir battaniyenin yanında bekliyordu, köşede de hasır bir sepet duruyordu. Bahçeden geçen birkaç ziyaretçi daha piknik düzenine meraklı gözlerle bakıyordu. Hunter'la böyle bir hayat sürebilir miydim? Daha önce hiç güzel bir restorana, şık bir terziye ya da canavarların kovaladığı kızların sahnede koşturmadağı bir tiyatroya gitmemiştim.

"Burada olmak bazen evimi özlememe neden oluyor," dedi Hunter, sesi alçak ve sessiz, neredeyse endişeli bir dürüstlikle.

"Ne kadar oldu?"

"Ziyaret edeli neredeyse üç yıl oldu. Bence sen de orayı seversin," dedi. "Dağlarda, insanların biçimlendirebileceğı hiçbir şeye benzemeyen bir görkem var."

"Hiç seyahat etmedim... ama etmek isterim."

Adımlarımız yavaştı, kelimeler dikkatliydi ve Hunter'ın çoktan bana baktığını görmek için başımı çevirdim.

Eli benimkini koluna sardı, eldivenimin içinden elinin sırtını okşadı.

"İnler bir kadın için en uygun yer olmayabilir," dedi kaşlarını hafifçe çatarak. "Ama benim evimden başka ziyaret edebileceğimiz dağlar da var."

"Bu kadını hafife alıyor olabilirsin," diye cevap verdim, nazik bir gülümsemeyle alayımı yumuşatarak. "Genelde öyle yaparsın."

Hunter dudaklarını ıslattı ama itiraz etmedi, sadece beni battaniyeye doğru götürdü, bakışları düşünceli bir şekilde durgun suyun üzerinde geziniyordu.

"MMM, bunu beni uyandırmadan yapmayı nasıl başardığını merak ediyordum," diye mırıldandım. Hunter başımı yavaşça yastıklarına doğru indirirken, bluzum ön kolunun üzerine döküldü.

Yatağın karşısında küçük bir ateş yanıyordu ve karanlık odaya sıcak bir parıltı veriyordu. Sol tarafımdaki pencereden dışarı baktım ve gökyüzünü karanlık buldum. Gün batımından önce bahçelerden ayrılmıştık ama tüm bu yürüyüş ve önceki gece yaşadığım üzücü olaylar beni bitkin düşürmüştü. Arabada yine uyuyakalmış olmalıydım.

Hunter bana gülümseyerek, "Çok yavaş ve nazik çalışırım," dedi.

Aşağı baktığımda eteğimin düğmelerinin çoktan açılmış olduğunu gördüm ve yardım etmek için uzandığında ona el salladım. "Ben halledebilirim."

Hunter'ın kendi gömleğinin düğmelerine uzanışını izleyerek etekten yukarı kaydım. Ayaklarım ağrıyordu ve

Arabada kestirmek o an için yeterli bir dinlenmeydi. Tiyatroda olmamak inanılmaz derecede çökmüş hissettirdi, muhtemelen aylardır, hatta yıllardır ilk gerçek izin gecemdi.

"Avcı mı? Orklar ayak masajı yapar mı?" O gülünce sırtarak sordum.

"Küçük bir talimatla," dedi başını sallayarak. Teni ateş ışığında parlıyordu ve tamamen çıplak kalana kadar soyunmaya devam ettiğinde özellikle çok sevindim, bu sefer ilk geceki utangaç çekingenliği de yoktu. Orkumda ilerleme görmek güzeldi.

Sırtının ve kıcının esnemesini izledim, o odadan geçerken böylesine güzel bir manzaranın sıradanlaşıp sıradanlaşmayacağı sorusu üzerine düşündüm. Küçük bir teneke kutuyla yanıma döndü.

"Ağrılar için," diye açıkladı, yatağın kenarına oturdu ve ayaklarım için çıplak kalçasını sıvazladı.

Sırt üstü yattım, ayak bileklerimi onun sıcak tenine dayadım. "Yaraların nasıl?"

"Neredeyse iyileşti," dedi tenekeyi açıp merhemi ellerine sürerken, havada keskin bir biberiye kokusu vardı. "Ya seninki?"

"Mm, aynı. Ohhhh," diye inledim, ayağımı kucağından kaldırıp başparmaklarını nazikçe kemerlerimde gezdirirken. "Ohhh, Hunter."

Ofladı ve ben de onun dokunuşuna karşılık çıkardığım seslerin doğasının farkında olarak sırtıttım. "Bu iyiliğin karşılığını nasıl ödeyeceğim konusunda bana talimat vermek gerekecek," dedim, sesim biraz gergin çıkarken

kıpırdandı. Ayağımdaki ağrı ve onun dokunuşunun verdiği rahatlama bariz bir şekilde erotikti. Hunter, "Arkadaşlığınız şimdiden umduğumdan çok daha tatmin edici," dedi.

Kıkırdadım ve gözlerimi açtım. Bana doğru bir açıyla dönmüştü ve iş başındaki kendi elleri yerine yüzümü izliyordu.

"İşin en garip yanı, ciddi olduğunu düşünmem," dedim usulca. "Neden garip olsun ki?"

"Neden benim arkadaşlığımı böyle bir zevk olarak görüyorsun? Biliyorum... Her insan kadının bir orku kabul etmeyeceğini biliyorum ama tiyatrodaki kızlardan herhangi biri seninle birlikte olduğu için kendini şanslı sayacaktır."

Hunter'ın kaşları düğümlendi. "Hoşgörülü, belki."

Şaşkınlık sırası bendeydi. "Hunter, ciddiylim."

"Senin yerinde başka bir kız olmasını mı tercih ederdin?"

Soru karşısında irkildim, doğrulmaya çalıştım ama Hunter ayağımı nazikçe ama sıkıca kavradı ve ancak dirseklerimin üzerinde doğrulabildim.

"Tabii ki hayır! Aslında, çok kıskanç olurdum!"

Hunter'ın dokunuşu durakladı ve gözlerini kırıştırdı, yanakları karardı ve dudakları seğirdi. Uzun bir sessizlik boyunca birbirimize baktık, ta ki ben huzursuzlanıp onun düşüncelerini kafasından silkelemek isteyene kadar.

Sonunda yavaşça ve sessizce konuştu. "Bugün seni alışverişe götürmemi tercih eder miydin? Kuyumcuya mı? Bir bahçede battaniye üzerinde yemek yemek yerine bir otelde yemek yemeye?" "Kesinlikle hayır," dedim kolayca.

"Diğer kızlardan herhangi biri günün bu versiyonunu tercih eder miydi?" diye sordu. Muhtemelen hepsi. Belki Alexa değil, ama o zaten iki kez aşık olmuştu.

"Sanırım sen ve ben bahçe konusunda herkesten daha hevesliyiz," diye itiraf ettim. "Para harcama fikri seni rahatsız ediyor mu?"

"Tabii ki hayır," dedi ve bu kez savunma sırası ondaydı. "Bugün ödediğim bedele fazlasıyla

değdi."

Sağ ayağımı yere bıraktı ve sol ayağımı almadan önce avuçlarına biraz daha merhem sürerek ısıttı.

"Fiyat," diye tekrarladım.

"Mm," dedi bana göz kırparak.

Daha önce Myra'nın yanındayken ona uzatmıştı... Para olabilir miydi? Bir zarfa sarılmış olabilir mi? Ya geçen gece? Soğuk kemiklerime yerleşti, hayal kırıklığı ve kalp ağrısı o sıcak odada, o çökmüş yatakta beni ürpertti.

"Hunter, dur," dedim ve hemen sustu, beni serbest bırakmadan önce ayak bileğimi kısa bir süre sıktı. Tamamen doğruldum, bacaklarımı altına çektim ve biraz daha yaklaştım. "Hunter, sen... 'Fiyat' derken neyi kastediyorsun?"

Hunter bir an gözlerini kırıştıtarak bana baktı, başı öne eğikti. Pencerelelerden içeri süzülen aynı ürpertiye o da hissetmiş miydi? Göğsüne çöken ağırlığı?

"Bu haftanın otuz poundu," dedi. "Bugün erken saatlerde Bayan Jones'a verdim." "Otuz pound mu?" Ciyak ciyak bağırdım.

"Bu yeterli değil mi?" Hunter sordu.

Nefesim kesildi ve gözleri büyüdü. Yüzüm uyuşmuştu, başım dönüyordu ve yataktan, evden dışarı fırlamak istiyordum.

Sahnedede seks yapmak için para almıyor değilsiniz, diye hatırlattım kendime. Ama kesinlikle haftada 30 pound değil!

"Hazel, lütfen," dedi Hunter, bana doğru uzanarak.

Onu tokatlamak istedim ama bu onun suçu değildi. Gerçek şu ki, seks benim için her zaman bir tür alışveriş olmuştu. Ancak kazandığım şey geçici bir tür onay, partnerimin minnettarlığıydı. Ve tiyatro sayesinde para da, ama... bu şekilde değil.

"Myra'ya ilk kez mi ödeme yapıyorsun?" Boğazım düğümlendiği için kelimeler neredeyse fısıltıyla çıkıyordu.

"Evinizde geçirdiğim gecedan sonra ona ödeme yaptım, beklemiyordum-"

"Oh!" Bu sefer dayanamadım ve kaçma telaşımıyla neredeyse yataktan düşüyordum. Ayaklarım Hunter'ın elindeki merhemle yağlanmıştı ve bütün gün yürümekten kaskatı kesilmişti; halıdan çıkıp döşeme tahtalarına doğru yürürken neredeyse kayıyordum.

Ellerimi şömineye bakan kadife koltuğun arkasına dayadım, Hunter'ın yaklaştığının farkındaydım, ona saldırma ya da evden çıkıp Myra'yı parçalamak için tiyatroya dönme dürtüsüyle savaşıyordum.

"Bilmiyor muydun?" Hunter sordu ve slipim sırtıma değerek omurgamdan aşağıya doğru belli belirsiz bir çizgi çizdi.

Bu soru içime bir rahatlama getirdi. Fiyatla ilgili bir şey sormama şaşırmış gibiydi, sanki bu benden saklanan bir sır değilmiş gibi. Ama kızlardan birinin bile müşterilerle geçirdikleri gecelerden para kazandıklarından bahsettiğini duymamıştım. Umut her zaman size tiyatro dışında bir hayat kuracak birini yakalamanızdı, onlarla yatarak geçiminizi sağlamanız değil.

"Bu sadece benim için bir bedel miydi?" diye sordum.

Hunter, "Tiyatroya gitmeden önce benimle paylaşılan anlayış, Bayan Jones'un ilişkiyi ayarlayabilecek kadın olduğuydu," dedi. "Herhangi bir kızla."

Onları becermediğimiz zaman nasıl çalışıyor? Merak ettim. Önden bir depozito mu? Yoksa daha sonra ödemeleri için onlara güveniyor mu?

Bay Reddy biliyor mu?

"Lit-Hazel, beni affet ama... o gece..."

Beth'in cesedini sokakta gördüğümüz gece.

Onunla yüzleşmek için döndüm ve gözlerinin etrafındaki endişe çizgileri, acı kenarları oyarak

yumuşattı.

benim aracılığım. Hunter bunca zamandır onu becerdiğim için para aldığımı sanıyordu.

Ona gerçeği söyledim. "Sana ihtiyacım vardı. O gece seni istedim, hâlâ da istiyorum ve hiçbir zaman paraya ihtiyacım olmadı."

Hunter'ın kolları etrafımı sararak beni kabaca göğsüne çekti. Onun zengin kokusu göğsümdeki gerginliği hafifletti ve kucaklaşmanın içinde sarktım.

"Sana karşı herhangi bir aldatmacaya katkıda bulunduğum için özür dilerim küçük-Hazel, ama bu öğrenmek için inanılmaz bir nimet," dedi kollarını sıkarak.

Myra, bunu nasıl yaparsın? Onun bizim savunucumuz olduğunu sanıyordum. Gözetimindeki kızlar için daha iyi bir hayat aradığını sanıyordum, oysa gerçekte canavarların cebini dolduruyormuş. Artık onlar için ben de üzülüyorum. Hunter onu kendi çıkarım için eğlendirdiğine inanmıştı. En ufak bir özgürlüğü zorlamak konusunda bu kadar temkinli olmasına şaşmamalı.

Kollarımı beline doladım ve onun bana sarıldığı gibi ben de ona sıkıca sarılmaya çalıştım. Homurdandı ve yan tarafındaki yarayı hatırladım ama onu bırakmama izin vermedi.

"Kuyumcuyu, alışverişi, akşam yemeklerini siktir et, otuz kiloyu da siktir et," diye mırıldandım göğsüne karşı. Başımı arkaya doğru eğdim. "Buradayım çünkü sen buradasın."

Hunter inledi, sarı bakışları tekrar açılmadan önce kısa bir süreliğine kapandı, yüzümde yırtıcı bir hayvanın sıcak ve kararlı bakışları vardı. Eğildi, ben daha düşünmeden dudakları dudaklarıma yapıştı, dili içeri girdi ve okşayarak benimkinin etrafını sardı. Belimi saran kolları kalçalarımın indi, beni yerden kaldırdı ve yatağa doğru döndürdü, baldırlarım ondan iki uzun adımda şilteye çarptı.

Beni oraya bıraktı, üzerime atladı ve beni sırtüstü yatırdı. Eğildi ve boğazımdan yukarı doğru uzun bir şerit yaladığında nefesim kesildi ve sonra tekrar, elbisemin yakasından ve göğsümden başlayarak, ıslak dili kulağımın lobuna kadar sıcak bir şekilde sürüklendi.

"Ve seninle birlikte olmanın benim için bir ayrıcalık olmasına şaşırdın mı küçüğüm?" diye homurdandı, kendini yavaşça üstüme bıraktı, kalçalarımın sürtündü. "Böyle güzel bir kadının bana ihtiyacı olduğu için minnettar olduğuma mı? Sikimi içine sokmak, onu ıslak ve istekli bulmak için çaresiz olduğumu mu?"

Hırıltısı tüylerimi ürpertti ve bu ürperti sıcaklıktan yalamalara dönüştü. Myra ona gerçeği inkar etmişti ve

Tanrım, bu her şeyi değiştirdi. Ona daha fazlasını verdim.

"O gece beni sikmezsen çıldıracağımı düşünmüştüm," dedim, Hunter tekrar inlerken hayretle, sanki zaten içimdeymiş gibi ya da sadece dürüst kelimeler konuşmak yerine, dudaklarımı sikinin etrafına sararak ondan zevk alıyormuşum gibi.

Uzandım, parmaklarımı sakalında ve saçlarında gezdirdim, dokunuşumla gözlerinin mutlulukla kısılmasına gülümsedim. Şimdiye kadarki çekingenliğinin nedeni bu muydu?

"Ya şimdi?" diye sordu fısıltıyla, hâlâ gergindi.

Bacaklarımı kalçalarının etrafında açtım ve elleri slipimi belime doğru itti ve sonra tereddüt etmeden göğüslerimin üzerinden devam etti. Sonunda.

"Ve şimdi de dilinizi amıma sokacağınıza söz verdiğinizde inanıyorum, efendim," dedim hırıltısına gülümseyerek. Myra hâlâ aklımın bir köşesindeydi, bir hain ya da bir lütuf ya da ikisi birden, ama onu suçlayamazdım.

Hunter, yalan onu da incitmişken olmaz.

"Seni sadece kendi iyiliğim için istedim," dedim göğüslerimi kaldırıp slipi başımın üzerinden çekmeden önce.

Hunter nefes nefese kaldı, elleri sırtımı kavradı, göğüslerimi emerken beni yerinde tuttu, kendi zevkimi hissedebiliyormuş gibi tenime karşı nefes nefese kaldı. Parmaklarımı saçlarına doladım ve

örgülerinin etrafında gezdirdim.

"Bana gösterdiğin nezaketi istiyorum," dedim. "Ben de senin açlığını ve şehvetini istiyorum.
Benimkiyle eşleşiyor

Hunter."

Sonra yavaşça ittim, Hunter onu vücudumdan aşağı indirirken hırıliyordu, dili sanki her santimimi tatma hakkını inkâr ediyormuşum gibi hevesle yalıyordu.

Bu benim tek karşı çıkışımdı, karar verdim.

Hunter'ın elleri göğüslerimi kavramak için yukarı kayarken nefesim kesilerek, "Otuz poundun karşılığını böyle alacaksın," dedim. "Ağzın doluyken."

Hunter hırladı ve ben başımı kaldırdım, bana aç bir onaylamayla bakan bakışlarının parlak sarısına bakarak sııttım. Sonra dili ağzımda olduğu kadar istekli ve aç bir şekilde içeri girdi ve ben mutlu bir çığlıkla yatağa yığıldım.

"A Onunla konuşmamı tercih etmeyeceğine emin misin?" Hunter avuçlarını sırtımın üzerinde sahiplenici bir şekilde yayarak sordu.

"Kendi iyiliğiniz için yapabilirsiniz ama benim için değil," dedim.

Soyunma odalarına inen merdivenlerin yanında durduğumuzda Hunter sadece gülümsedi. Öğleden sonraydı, Pazar gecesi gösterisine hâlâ saatler vardı ama tiyatro alışılmadık derecede sessizdi.

"Günümüzü böldüğüm için özür dilerim," dedim ve bunda ciddiydim.

Hunter önceki sözünü tutmuştu ve uyandığımda yüzü kalçalarımın arasındaydı, amım bir gece önceki çabalarından dolayı hâlâ sızlıyordu ve ona teşekkür etmek için kendiminkilerden birkaç tane almıştım. Yıkandık ve günü onun evinde geçirdik, ofisinde son bulan utangaç bir tur attı, burada kargo ve ihracat işini büyüleyici bir heyecanla anlattı ama aslında tüm terimleri, isimleri ve sayıları anlamlandırmak için hiçbir şey yapmadı. Ama önemli değildi. Kendinden emin bir şekilde konuşmasını dinlemek hoşuma gitmişti.

"Bu gece, yarın ve haftanın geri kalanı var," dedi omuz silkerek. Sonra bana gülümsedi ve ekledi, "İstersen daha uzun."

Rahatsız edici olduğu kadar tatlı bir ifadeydi. Tüm gereken bu muydu? Daha uzun kalma teklifi ve sonra tiyatrodan kaybolmam mı? Hunter'la bir hayat mı kuracaktım? Ronan'ı bir daha görmeyecek ya da Nireas'a kendini açıklama fırsatı vermeyecek miydim?

"Gel ve beni soyunma odamda bekle," dedim ve Hunter beni merdivenlerden aşağıya kadar takip etti.

Aşağı kat bile alışılmadık derecede sessizdi, ancak benimkine giderken geçtiğimiz soyunma odalarından bazılarında seslerin fısıltısını yakaladığımı düşündüm. Nireas'ın Bay Reddy'nin kapısında, sırtı bize dönük bir şekilde beklemesi daha da garipti.

Hunter elimi sıkarak perdemin altından kaydı ve ben de yavaşça kapıdaki deve doğru yürüdüm. Ona ulaşmadan önce döndü ve gözleri parlak bir alarla genişledi, ağzım ne yaptığını sormak için açıldığında bir parmağı dudaklarına doğru kalktı.

Başını kapıya doğru salladı ve gözlerim büyüdü. Nireas gözetliyor muydu? Parmak uçlarımla yaklaştım ve kulağıma eğilip fısıldadı.

"Birsha. O burada."

Dondum kaldım, salonun neden sessiz olduğunu, herkesin neden saklandığını hemen anladım. Öcümüz burada, Bay Reddy'nin ofisindeydi.

"Gösterinin senin için başarılı olduğunu duydum," diye konuştu yumuşak, soğuk bir ses, yüksek

sesle değil ama Nireas ve benim dinleyebileceğimiz kadar netti.
"Kesinlikle eşitlilik kattı," diye homurdandı Bay Reddy.

"Size iki haftalık bir kullanım daha teklif etmek istiyorum. Bu akşam gösteriyi kendim izlemeyi planlıyorum."

"Zaten yeterince cömert davrandınız. Bunu söylediğim için üzgünüm ama bu gecenin faturasında yer almayacak." "Gösteriyi kestiniz mi?"

Birsha'nın keskin ses tonuyla irkildim ve Nireas'ın ellerinden biri benimkine uzandı.

"Aktrisimiz Cuma günü saldırıya uğradı," diye tersledi Bay Reddy, gerçek bir suçlama yapmaktan çekinerek. "Ve benim ayıracak hiç param yok."

"Ah, evet. Bayan Nix." Sesi adımın etrafında keskinleşmişti, taze bir elmayı ısırarak keskin dişler gibiydi. "Adamım ondan çok övgüyle bahseder."

Constantine, diye mırıldandım. Bay Reddy kapının diğer tarafından homurdandı.

Birsha, "Ben de kendime yeni bir hisse senedi arıyorum," diye devam etti. "Ve eminim ki şimdiye kadar izleyicileriniz bu kadar yaşlı bir kızdan bıkmıştır. Onu senden satın alabilirim."

Nireas kaskatı kesildi ve parmaklarımız kenetlendi, acının ısırtığı odanın içinde fırtına koparma dürtümüzden uzaklaştırdı.

"Kızlarımı satmadığımı biliyorsunuz," dedi Bay Reddy.

Bir sessizlik oldu ve ben nefes almaktan ya da sesimi duyurmaktan korktum.

"Dürüstçe konuşacağız. Onun değerini biliyorum ve geri çekilmeye, size zavallı küçük sahneleri, perdelerinizi ve karşılığında gösteri yapan ürkek küçük canavarları kurtaracak fiyatı teklif etmeye hazırım."

Nireas beni yavaşça ve nazikçe yanına çekiyordu, arkasındaki uzun kolu omuzlarımın etrafında dolanıyordu. Çünkü o anda ikimiz de Reddy'nin cevabının ne olacağını tam olarak bilmiyorduk. Belki de ben bir tahminde bulunmuştum ve beni o soğuk, keskin sesin ait olduğu adamdan kurtarması için Hunter'dan, herhangi birinden yardım istemeye hazırlanıyordum.

"Hayır, kızlarım satılık değil. Ne pahasına olursa olsun. Açık konuşacak olursak, kazanabileceğiniz, çalabileceğiniz ya da satın alabileceğiniz bir ödülün sizi tatmin edeceğine inanmıyorum," dedi Bay Reddy.

Nireas beni çekiştirdi ve kapıdan uzaklaştırdı. "Hadi," diye fısıldadı. "O adamın seni görmesini istemezsin."

Ama direndim, yaşlanmayan işverenimin sesindeki bir not bana işinin bitmediğini söylüyordu.

"Ve tüm kızlarım arasında Hazel, almanıza izin vereceğim son kız. Değeri yüzünden değil, onu tanıdığımdan beri bana sadık olduğu için. Ben o kızın sırtında bir yüküm ve o neredeyse on yıldır hiç şikâyet etmeden beni taşıyor. Bu gece onu özleyeceğim için neredeyse senin adına üzüleceğim; o görülmeye değer bir manzara. Ama ben yaşadığım sürece asla evlerinizden birinde hizmet etmeyecek."

"Çok büyük ve dramatik," dedi Birsha, kırılmış ve soğukkanlı bir şekilde.

Nireas beni çekerken gözlerim kapandı, boğazımda kaçmasına izin vermediğim bir inilti hapsoldü. "O, ne bileyim, kokunu almadan önce buradan çıkmalısın," diye tısladı Nireas.

Kendimi silkeleyip Bay Reddy'nin sözlerinin uyandırdığı kalp ağrısını kafamdan attıktan sonra Nireas'ı soyunma odama götürdüm. Perdeyi çekip içeri girdiğimde durdu, Hunter içerideki sezlongda kayıtsızca bekliyordu.

"Boş ver. Burada bekle. Gittiğinde sana haber veririm," diye fısıldadı Nireas. Başımı salladım ve perdeyi tekrar kapattı.

"Nasıl geçti?" Hunter sordu.

Başımı salladım ve ona doğru ilerledim, elimi kaldırarak kıpırdamamasını söyledim ve sonra kucağına oturdum.

"Onunla konuşmadım. Birsha Reddy'nin ofisinde," dedim.

"Ne?" Hunter tısladı.

Kulak misafiri olduğum şeyi paylaştım ve Hunter biraz sakinleşti.

"Bunu bekliyorduk. Reddy'nin omurgalı olduğunu kanıtlamasına sevindim ama korkarım bunun sonuçları ol a c a k," dedi Hunter, elleriyle sırtımı okşayarak. "Peki ya Bayan Jones? Onun hakkında ne yapacaksınız?" Myra'nın müşterilerden gelen parayı kendisi için mi yoksa tiyatro için mi aldığını bilmiyordum. Açgözlülüğüne rağmen kızlar için mutlu eşleşmeler yaptığını biliyordum. Onu henüz affetmeye meyilli değildim ama

Kulak misafiri olduğum şeyden sonra bugün bir kavga başlatmak istemedim.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Sadece ona daha fazla para verme. İstersen geri iste."

Hunter başını salladı ve omuz silkti. "Kayıp konusunda endişeli değilim, ama tiyatro için bağış istiyorsa, keşke senin kostümünde yaptığı gibi basitçe isteseydi."

Bu hatırlatma karşısında inledim ve yüzümü boğazına bastırdım.

"Ben... Ben size Magdalena Mortimer'ın eski evinin patronu olduğumu söylemiştim. Rooksgrave Malikânesi," dedi Hunter.

"İma ettin," dedim yüzümü ona dönerek.

"Mm. Beni orada ağırlayan genç kadın... sanırım paralı askerdi," dedi Hunter kaşlarını çatarak. "Ev için, ona yaptığım ziyaretler için üyelik ücreti ödedim ama o da... Hediyeler beklenirdi ama o bozuk parayı tercih ederdi." Hunter kızardı. "Özellikle de bazı istekleri karşılığında."

İfadem kontrol edemedi kaşlarım havalandı ve devam etmesini teşvik etmek için ellerimi göğsünde gezdirdim.

"Benden hoşlanmıyordu. Beni istemedi ya da senin gibi bana ihtiyacı yoktu, küçüğüm," dedi Hunter, sesi mırıldanarak. "Ve beni inandırdı..."

"İnsan bir kadının senin arzularını kabul etmeyeceğini mi?" Parçaları sonunda bir araya getirerek cevap verdim. "Ya da özelliklerimi," dedi yüzünü buruşturarak. "Piercinglerim. Konuşmam."

"Siktir et onu," diye sertçe ısırdım.

Yüz ifadesi bir gülümsemeye dönüştü, Hunter'ın gözlerinin kenarları kırıştı.

"O evlerdeki kızların canavarlardan hoşlanmaları ya da en azından kabullenmeleri gerektiğini sanıyordum," dedim. Bay Douthwaite, babam öldükten sonra geleceğim için bir seçenek olarak bana böyle bir ev önermişti ama ben tiyatronun daha az sınırlayıcı olacağını düşünmüştüm.

"Çoğu kabul etti. Bazıları çok sevindi." Hunter başını salladı. "Mary'nin gidecek başka yeri yoktu ve bende bir fırsat gördü. Onu memnun etmeye çalıştım ve bunu ancak parayla yapabileceğimi çok geç fark ettim. Sonunda eve ihanet etti ve ben de bu anlaşmadan kurtulduğum için rahatladım."

"Ve sen de yenilemedin. Güzel, o madam senin için bazılarından daha iyisini yapmalıydı-" Sözlerim Hunter'ın sert ve tatlı öpücüğüyle yarıda kesildi, pençeleri kalçalarımı hafifçe ısırırken dudaklarımda kaldı. Hunter beni öperken aklıma bir soru geldi ve sormak için uzaklaşmak zorunda kalana kadar düşüncelerimi yaktı. "Ne tür isteklerde bulundun?"

Bakışları benden uzaklaşırken uzandım ve Hunter'ın yanaklarını avuçladım. Bu korkunç kadın Hunter'ı kendi arzuları konusunda tedirgin etmişti ve şimdi onun işini geri almak benim görevimdi. Daha sempatik olmam gerekirdi ama bunun yerine kendimi başka bir kadının ödülünü kazanmış gibi hissettim.

"Hunter, gerçekten benden isteyip de reddedeceğim bir şey düşünemiyorum. Beni sahnede gördün," diye yatıştırdım.

"Var," diye homurdandı, kaşları çatılmıştı.

"Bana dokunduğunda kendimi vahşi, aç bir yaratık gibi hissettiriyorsun," diye devam ettim,

önceki geceyi ve Hunter'ın hevesle sunduğu birçok zevk anını hatırlayarak sııttım. "Öyleyse söyle

Ben."

Tırnaklarımı sakalına ve sonra tekrar saçlarına geçirirken usulca hırladı.

"İstediğin her şeyi yaparım Hunter," diye mırıldandım, gözlerinin yavaşça kapanmasından ve başının ağırlığıyla ellerime yaslanmasından başaracağımı anlamıştım.

"Bana itaat edecek misin?" diye sordu. "Elbette."

Gözleri açıldı, bana bakarken altın rengi ve parlaktı. "Evde, en iyi savaşçıların zevk için seçtikleri evcil hayvanları vardır; güçlü erkeklerin yataklarını aramak için dağlara gelen kadınlar."

Hunter yüzüme bakarken sırttım. "Bir zevk hayvanına sahip olmayı özlüyor musun?"

"Ben hiç almadım. Onlar yerleşmekte olan, kanları soğuyan ve bedenleri emekli olan erkekler içindi. Kendimi hazır hissetmeden dağlardan uzaklaştım" dedi.

"Peki bir zevk hayvanı efendisi için ne yapar?" Hunter'ın gözleri *efendi* kelimesiyle parlarken, pençeleri kalçalarım ve kıçıma saplanırken, beni daha da yaklaştırmak için kendimi muzaffer hissederek sordum.

"Ayaklarının dibinde bekle, ihtiyacı için," diye homurdandı Hunter. "Onun eliyle beslen. Kendini onun bakışlarına bırak. İtaat et."

Bu kadar basit bir istek karşısında utanmış mıydı? Muhtaç bir amcığın üzerinde ziyafet çekmeyi seven, nazik ve kapsamlı masajlar yapan ve bu kadar mutlu bir şekilde cömert olan bir ork? Elbette kendisine "evcil hayvan" denmesine, diz çökmesinin ya da itaat etmesinin söylenmesine itiraz eden kadınlar olacaktı ama canavarların zevkine hizmet etmek için kurulmuş bir evde itaat etmek bir kızın en son endişesi gibi görünüyordu.

Hunter bana bakıp yüzünü buruşturarak, "Bazen kadınlar koşumlanıyor ya da tasma takılıyor," diye ekledi. "İşte şimdi ilginçleşmeye başlıyoruz," dedim, nazikçe alay ettiğimden emin olarak.

Yüz ifadesi kayboldu. "İğrenmedin mi?"

"İstediğin her şeyi yapacağımı söylediğimde ciddiydim. Ve bence çok hoş bir zevk hayvanı olurum, değil mi?"

Hunter homurdandı ve ayağa kalktı, kollarını sırtıma doladı, bir eliyle başımı okşarken beni döndürüp şezlongun minderine indirdi, dili benimkiyle dolandı.

Dudaklarımı çektim, döndüm ve devam ederken boğazımı sundum. "Benim için bir tasman var mı?"

Hunter üstümde titredi ve ben sırttım.

"Bir koşum takımı," dedi, kelimeler boğazından hırıltıyla döküldü, dişleri boğazımı tırmaladı.

Başımı kapıya doğru çevirdiğimde perdenin açılma sesini yakaladım, Nireas'ın karanlık bakışları hemen bana ve Hunter'a yöneldi.

Hunter, kapıdaki izleyicileri fark etmeden ya da umursamadan, "Güzel bir tane, seni becerirken kavrayabileceğim, seni sıkımsatabileceğim bir kayış var," diye devam etti.

Nireas'ın başı eğildi ve sözlerinin görüntüsüyle Hunter'ın bedenine doğru yükseldim. Hunter'ın dili boğazımdan kulağıma doğru ilerledi, lobu dişlerinin arasına alıp emdi, anımda yankılanan sıcak bir nabız bu muameleye cevap verdi.

Nireas koridora doğru başını salladı ve perde çırpınarak kapandıktan sonra uzaklaştı. Hunter'la birlikte izleniyor olma fikri ilgimi çektiği için onun gidişinden duyduğum hayal kırıklığının belli belirsiz fısıltısını duymazdan geldim ve bir öpücük çalmak için döndüm.

"O zaman bence beni eve götürmeli, güzel koşum takımımı takmalı ve evcil hayvanını efendisini nasıl memnun edeceği konusunda eğitmelisin," diye fısıldadım.

Hunter'ın yatak odasının köşesindeki büyük aynanın önünde durdum, ayak parmaklarımla üzerinde dönerek kendimi inceledim. Hunter'ın soyunma odamdaki hevesli tepkisine rağmen -beni salondan dışarı sürüklemeyen önce doğrudan şezlongda becermek için kendisiyle kısa bir süre kavgaya atmasına rağmen- evine döndüğümüzde kontrolü geri gelmişti.

Yemek odasında öğle yemeği yemiştik ve Hunter'ın dudaklarından zevk hayvanı olmak hakkında nazikçe bilgi almıştım. Bir evcil hayvan rolünü oynamanın kendim için heyecan verici olup olmayacağından emin değildim ama onun için heyecan verici olduğu açıktı ve bu yeterince güçlü bir teşvikti. Tiyatro için o kadar çok rol oynamıştım ki, Hunter için bir tane daha oynamak tatmin edici olduğu kadar kolay da olacaktı.

Hunter'ın bana uzattığı fırçayı omzuma dökülen saçlarımda gezdirdikten sonra aynanın yanındaki masanın üzerine bıraktım. Tepeden tırağa yeni yıkanmıştım, bakır kırmızısı buklelerim hâlâ biraz nemliydi ve saçlarımı omzumun üzerinden geriye doğru ittim, kollarımı onun talimatıyla sıkıca örmek için uzattım, gözlerim saate kaydı. Neredeyse onunla buluşma vakti gelmişti.

Hunter, "Bütün hizmetkârları mutfaka gönderebilir, yemeği kendim servis edebilirim," diye teklif etti. "Benim için sakıncası yok. Ben sadece senin dokunman için miyim?"

"Bu gece, evet," dedi Hunter, açıklamada geleceğe bırakılan ilgi çekici bir olasılık.

Masanın üzerinde benim için bırakılmış deri kravatı buldum ve örgüm kürek kemiklerimin arasına çarptı. Tekrar saate baktım ve ayak parmaklarımla üzerinde zıpladım. Erken gelmeme izin var mıydı? Hunter'ın ofisine gelip ona katılmamı söylediği saat yediye yirmi dakika vardı ama ben gergin ve merak içindeydim.

Erken davranırsam azarlanırdım mıydım, yoksa ödüllendirilirdim miydi? Her iki seçenek de ilgi çekiciydi. Sanki sahneye çıkmaya hazırlanıyordum ama bu gece seyirciler özeldi, sadece Hunter vardı, daha samimi bir deneyim. Daha da önemliydi. Mükemmel olmak istiyordum, özellikle de karşımdaki kadın hakkında öğrendiklerimden sonra.

Bu hevesin onu memnun edebileceğine karar vererek Hunter'ı bulmak için döndüm. Çıplak ayaklarımla altında yumuşak halıların olduğu bu büyük evde çıplaklığımın, tiyatronun kalabalık ve kaotik sahne arkasından daha çok farkındaydım. Orada genellikle çıplak olan tek kişi ben değildim ve kesinlikle güzel sanatların ve güzel yapılmış mobilyaların yanından geçmiyordum.

Ben aşağı inerken yemek odasına açılan kapının önünden bir ev cini geçti ama bana bakmadı. Bu gece sadece Hunter'ın bakışlarına maruz kalmıştım ve bu düşünce tenimi sıcak ve aşırı hassas bir hale getirmişti.

Ofisine yaklaşırken adımlarım yavaşladı, kapı sadece kısmen aralıktı. Yerdeki fayanslar soğuk ve biraz da kaygandı; kapının açılmasına az kala durduğumda titredim. Odadan gelen hava ılıktı ve içerideki ateşin yumuşak çıtırtılarını ve kâğıt üzerinde çizik atan bir kalemin küçük fısıltılarını duyabiliyordum.

"Erkencisin."

Yerimde sıçradım ve sonra kapıya doğru ilerledim, elimi uzattım ama tereddüt ettim. "Ben... Ben heyecanlandım," diye seslendim usulca odanın içine.

Bir sandalye gıcırdadı ve kumaş hışırdadı, ama ben izin beklemeye kararlı bir şekilde kapının diğer tarafında kaldım.

"Gel."

İçeri girdim ve hemen Hunter'ı buldum, sırtı ateşe dönüktü, ceketini çıkarmıştı, gözlerini bana

dikmişti. "Diz ök," dedi. Kısa komutlar tanıdık orkumu bir yabancıya dönüştirdü, heybetli ve neredeyse

Tehlikeli.

Ofiste halılar serili ve kat kattı ve ben itaat ederken yün kalındı ve dizlerimi tırmalıyordu.

Hunter uzun bir adımla ilerledi ve sonra aniden durdu; tanıdığım orkun beni görünce açlık ve şaşkınlıkla açılan yüzünü görünce gülümsedim.

"Bana doğru sürün."

Öne doğru eğildim, ellerim yünün sık dokumasına battı, örgüm bir omzumun üzerinden kayarak hareketlerimle birlikte sallandı.

"Omuzlar geride, çene yukarıda, ufaklık," diye mırıldandı Hunter, eski kontrolünün bir kısmını yeniden kazanarak.

Emeklememi yavaşlattım, omurgamın kavisine ve çenemin eğimine odaklanarak onun hoşuna gidecek güzel bir görüntü yarattım.

Neredeyse ona ulaştığımda, "Çok iyi," dedi. "Otur ve avuçlarını arkanda topuklarının üzerine koy."

Bu pozisyon kalçalarımı yakıyor ve göğüslerimi öne doğru itiyordu. İtaatin nasıl görüneceğini hayal ederek çenemi eğdim ama Hunter karşılık olarak hırladı.

Eğildi ve yüzümü tekrar kaldırarak bana sıcak bir şekilde baktı. "Hayır. Şu anda sana sahip olmaktan gurur duyduğum kadar senin de kendinle gurur duymanı istiyorum."

Bu övgü karşısında içimde sıcak bir kızarma oldu ve ona doğru uzanırken gerildim. Tekrar ayağa kalktı ve bana baktı, bakışları açlıktan canlı ve keskindi.

"Çok güzel," diye mırıldandı. Uzun süre bana baktı, sırtımda yavaşça dolaştı ve orada durdu. "Şimdi ellerini önündeki zeminde birleştir ve başını onlarla buluşacak şekilde indir."

Yüz aşağı, kık yukarı. Tıpkı Myra'yla esneme hareketleri gibi, diye düşündüm. Eğildim ve alnımı ellerimin arkasına dayadım, Hunter'ın ayağı benimkilerin arasında kayarak bir o yana bir bu yana vururken titriyordum.

"Yayılın."

Dizlerimi iki yana açıp Hunter'ın gözlerine kıcımı ve amımı net bir şekilde gösterirken nefesim kesildi, içimde hafif bir sızı oluştu.

Nefesi kıcımın yanaklarında hafifçe geziniyor, bir eli kalçalarımın arkasını okşuyor, kasları sıkıyor ve test ediyordu. Parmakları büzüşmüş deliğimin üzerinde ve sonra da seksimin dudaklarında gezinirken, onları açıp birbirine sürterken ellerime karşı inledim. İçimdeki sıcaklık artarak dışarı sızdı ve Hunter onaylayarak mırıldandı.

"Beni memnun ediyorsun."

"Teşekkür ederim efendim," diye nefes nefese kaldım, o anda bu sözleri söylemek şaşırtıcı derecede doğaldı.

Hunter'ın eli amımdan ayrıldı ve itirazımı bastırmak için dudağımı ısırdım. Boynumun arkasını kısa bir süre ovuşturduktan sonra örgümün ucunu avucunun içine aldı ve beni ellerimin ve dizlerimin üzerine kaldırmak için kullandı. Diğer eli kalçalarımın uzandı ve bacaklarımı nazikçe birbirine yaklaştırdı. Elleri kalçalarımı ve omuzlarımı yumuşattı, sırtım dik ve düz, gözlerim yerde olana kadar beni nazikçe itti ve ayarladı.

"Bunlar hatırlamanı istediğim üç pozisyon. Bunu benim için yapabilir misin, küçüğüm?" "Evet, efendim."

Hunter omurgamı okşadı ve ben onun dokunuşuna doğru eğilmek istesem bile kıpırdamadan durdum. "Bana efendi demenden hoşlandığımı kabul ediyorum ama bunu seni memnun ettiğim zamanlara saklar mısın?"

Yere doğru sırttım, elinin altında hafifçe seğirdim. "Evet, efendim."

Hunter kıkırdadı ve geri çekildi. "Yemeğe kadar on dakikamız var ve çay fincanımı koyacak bir yere ihtiyacım var. Beni takip edin."

Bana baktı ve çenemin ilk seferinde söylediği gibi kalktığını görünce gülümsedi,

ve sonra ateşin sağındaki koltuğa yerleşti.

"İşte," dedi, yan tarafındaki zemini işaret ederek. O başka tarafa bakarken halının çizilmesiyle hafifçe irkilerek oraya doğru süründüm. Küçük bir yan sehpadan bir fincan ve fincan tabağı aldı - koyacak bir yerim olmadığı için çok fazla- ve ben sırtımı dikleştirip burnumu yere doğru uzatırken beni izledi. Eli omurgamın üzerinden geçerek kıçıma kadar indi ve hafifçe okşadı.

"Çok iyi. Burası ılık ama sıcak olmayacak," dedi. "Eğer çok rahatsız olursan bana söyle. Seni incitmek istemiyorum küçüğüm."

Sırtıma dokunduğunda porselen hoş bir şekilde sıcaktı ve ilk nefesimi aldığımda fincan tabağında hemen tıkırdadı.

Bu Mary'den istediği bir şey miydi? Bu düşünceye gülümsedim, kadına olan kızgınlığım biraz azalmıştı. Hunter'ın nezaketini ve beni memnun etmek için duyduğu inanılmaz tutkuyu zaten bilmiyor olsaydım, muhtemelen bir masaya dönüştürülmekten de rahatsız olurdum. Ama bir keresinde iki kurt adam ağzımı ve kıçımı kullanırken bileklerimi ve ayak bileklerimi bağlamış ve bir kirişe asmıştım. Bu çok daha kolay ve rahatlatıcıydı.

Kıkırdadım ve sonra porselen sırtımda tıkırdarken nefesimi içime çektim. "Nefret mi ediyorsun?" Hunter fısıldadı, utangaç sinirleri dışarı çıkmıştı.

"Hayır," dedim hızla, arkama yaslanıp ona bakmak istiyordum ki samimi olduğumu anlasın. "Hayır, efendim. Ben sadece bana verilen çok daha az rahat görevleri düşünüyordum. Ben mutluyum."

Ki bu garip bir şekilde doğruydı. Halı nahoştı ve görev de tuhaftı ama Hunter, arzularının yanlış olduğuna ikna olduğu bir parçasını bana emanet ediyordu. Kollarım, sırtım ve bacaklarım bu pozisyonda durmaktan ağrımaya başlasa bile, hareketsizliğin sakinleştirici bir yanı vardı.

Hunter'ın pençeleri omuzlarımda amaçsızca geziniyor, fincanın ağırlığı kalkıyor, fincan tabağı geride kalıyor ve sonra tekrar geri dönüyordu. Halı çiçekliydi, yapraklar ve çiçekler kıvrılıp katlanıyordu, hareketsiz kalmaya çalışırken incelemek için güzel bir desen.

"Kamburlaşmaya başlıyorsun," diye nazikçe uyardı.

Sırtımı dikleştirdim ve porselenler önce tıkırdayıp sonra sustuğunda başımı okşadı. "Aferin kızıma." Övgü karşısında yanaklarım ısındı ve dudaklarımı yaladım. "Konuşmama izin var mı?" Fısıldadım. "Elbette. Her zaman."

"Koşum takımını bana takacak mısın?"

"Gerçekten istiyor musun?"

Hunter ses çıkarmamı umursamıyor gibi görüldüğü için sırtımdan gelen zil sesini duymazdan gelerek başımı salladım. "O zaman yemekte bana iyi davranırsan, yemekten sonra sana takarım," dedi Hunter.

sesi biraz soluksuz geliyordu. "Seni becermeden önce." "O zaman yemekte uslu duracağım," dedim parlak bir sesle.

Hunter fincandan tekrar içti ve fincanı tabağa geri koymadan önce sırtımın dik olduğundan emin oldum.

"Gerçeği bilmek istiyor musun, ufaklık?"

"Evet."

Hunter sıcak bir sesle, "Bir savaşçı ve centilmen olarak şu anda bu çayı bir kenara fırlatıp seni sikimin üzerine çekmemek için kendimi zor tutuyorum," diye gürlledi.

Ben nefes nefese kalıp titrerken, amım hiçbir Geye dayanamayıp Hunter'ın ikimizden de

esirgediği Ėey için yalvarırken iniler Ėarkı söylüyordu.

"Ama bana inanılmaz bir hediye sunuyorsun," dedi, sesi Şefkatli bir mırıltıya dönüşerek sakinleşti, pençeleri omuzlarımın üzerinde ileri geri sürükleniyordu. "Bunu boşa harcamak istemiyorum."

"İtaatim sona ermeyecek Hunter," dedim.

Ofisin kapısı hafifçe gıcırdadı, koridordan gelen ışık halıların üzerinden içeri düşüyordu ve Hunter ayağa kalktı, arkamda durmak için hareket etti, şüphesiz beni görmemi engelliyordu.

"Akşam yemeği hazır, efendim," dedi

uşak. "Teşekkür ederim, Withes."

Işık yumuşadı ve sonra porselen sırtımdan kalktı. "Benimle yürü," dedi Hunter.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru oturdum, hemen ellerimi kavuşturdum ve gözleri genişledi, dudakları beni görünce kıvrıldı.

"Sürünmemi istemiyor musun?"

Parmaklarıyla yanağımı okşayarak tekrar mırıldandı. "Daha sonra. Bu bir antrenman ve akşam çok erken saatlerde ağrımanı istemiyorum."

Eli benimkini bekledi ve beni ayaklarımın üzerine çekti, bedenim itiraz etti ve tekrar ayakta durmaya alıştı.

"Ayrıca bunu yapmak istiyorum," dedi, pençeleri kığımın yanaklarını ısırırken beni göğsüne çekti, ağzı yumuşak bir hırıltıyla benimkinin üzerine eğildi. Kollarım onunkilerin altında sıkışmıştı, ben de belini kavradım ve kalçalarımız birbirine sürtündü. Öpüşürken inledim, pantolonunun üzerinden sikinin sert uzunluğuna doğru eğildim, kumaşın arasından sızan kendi kayganlığımın farkındaydım.

Pençeleri sırtımı tırmalıyor, elleri beni uzaklaştırmak için kollarımı kavıyor, dudaklarını yalarken göğsü derin nefeslerle kabarıyordu.

"Akşam yemeğinin bitmesini bekleyemeyeceğimi söylersem hala

uslu duruyor muyum?" diye sordum. Hunter sırttı. "Öyle sayılırsın.

Gel, yoksa Withes yaygara koparacak."

Ve akşamki rollerimize rağmen, Hunter elimi dirseğine sıkıştırdı ve beni evinin koridorunda, kalabalık sokağını gösteren ama çıplaklığımı ve gerçek doğasını gizleyen büyüleyici pencerelerin önünden geçirdi, sanki onun evcil hayvanı değil de akşam yemeği misafiriymişim gibi.

Yemek odasına vardığımızda yine güldüm. Masa mum ışıkları, ışıltılı camlar ve pırıl pırıl porselenlerle süslenmişti, ama sadece bir kişilik tabak ve gümüş takım vardı, masanın başında hafif açılı bir koltuk. Sandalyenin ayakucunda, yere yayılmış, soluk mavi kadifeden büyük bir minder vardı.

Hunter beni oraya götürdü, kalçalarını iyice açarak sandalyeye oturdu, siki pantolonunun üzerinden açıkça belli oluyordu.

"Orada oturacaksın. Mümkün olduğunca diz çökmeni istiyorum, ama yer değiştirmekten veya ayarlamaktan korkma," diye talimat verdi.

Minderin üzerine çöktüm, daha önceki diz çökme pozisyonuma yerleştim ve Hunter'ın cevap veren gülümsemesinin altında çiçek açtım.

"Yemek yerken seni besleyeceğim," dedi beni inceleyerek. Başımı salladım ve bekledim. Yüzünde kısa bir savaş vardı, dudakları kelimelerle savaşıyormuş ya da onları zorla çıkarmaya çalışıyormuş gibi büzülüyordu. "Dinlenmek istediğinde ya da doydüğunda, ağzın sikimi almalı. Emmeyeceksin. Yalamayacaksın. Beni bitirmeyeceksin, küçüğüm. Anladın mı?"

"Evet," dedim kaşlarımı kaldırarak ve "efendi "yi atlayarak. Hunter meydan okuma gösterime güldü ama sonra elleri pantolonundaydı, pantolonunu açtı ve kendini kurtardı.

Hemen öne eğildim, dudaklarımı ayırdım, sadece tek bir şeye açtım, önümde duran sikinin boncuk boncuk ve ağlamaklı başına. Hunter hırladı, ben ona ulaşmadan eli dikkatlice boğazıma dolandı, çürüklerimi tahriş etmemek için nazikçe kavradı.

"Aç değilim," dedim, talimatlarımı hatırlayarak. "Ve yorgunum."

Hunter bir kahkaha attı, sert ustanın maskesi gülümsemesiyle birlikte çatlıyordu. "Ben daha

hizmet edildi, ufaklık. Bu nedenle sen de olmayacaksın," diye alay etti.

İyi ol, diye hatırlattım kendime. Dudaklarımı birbirine bastırıp pozisyonumu korudum ve Hunter başını sallayıp sandalyesinde arkasına yaslanmadan önce boğazımı okşadı, aleti sadece bir iki santim uzağıma gelene kadar sandalyesini yaklaştırdı ve uzun bacakları etrafımda bir kalkan görevi gördü. Hizmetkârların ne gördüğü umurunda değildi, çıplak olmaya ve görülmeye alışmışım ama Hunter'ın bu koruyucu ve sahiplenici tavrı, mahremiyet yanılısaması hoşuma gitmişti. Başımın üstünden Withes'i işaret etti, bakışları benimkileri tutuyordu.

Bir tabak servis tabağına çarptı, bir bardağa şarap sıçradı ve tüm bunlar olurken Hunter'la birbirimize baktık. Dizlerimin altındaki minder yoğun ve rahattı ama yemek boyunca hareket etmeme izin verdiği için minnettardım, zaten uzuvlarımdaki katılığın farkındaydım.

Ayak sesleri masadan uzakta yankılandı ve Hunter sonunda bakışlarını kaldırıp tabağına baktı. Daha dik oturdu, öne doğru kaydı ve sikinden çıkan altın boncuklar dudaklarıma çarpınca iç çektim. Dudaklarım birbirinden ayrıldı ve öne doğru eğilerek onu hevesle içime çektim. Hunter hırladı, kalçaları kıpırdadı, siki alt tarafındaki piercingin her darbesiyle dilimin üzerinde kayıyor ve boğazımın arkasını kısa bir süre dürtüyordu.

Pençeleri saçlarımı okşadı ve Hunter beni geri çekilmeye zorlarken inledim, sarı gözleri bana doğru parlıyordu.

"Hayır," diye hırladı.

Ağzım hâlâ açıktı, dilim bir nefes ötemdeki uzunluğunu okşamak için uzanmıştı. Tadı tazeydi, kokusu ciğerlerimi dolduruyordu ve öne doğru eğildim, saçlarımı kavradığı yerde inledim. Bana sırttı ama dişlerinin keskin ısırığında tehlike vardı.

"Yaramazlık yapıyorsun," diye uyardı.

Sızlandım, dudaklarım kapandı ve onun tadını yuttum ve onun tutuşuna karşı zorlanmayı bıraktım. "Özür dilerim," dedim. "Sikini seviyorum."

Hunter güldü ve başını salladı. "O da seni seviyor. Ama bu bir eğitim, ufaklık. Benim için iyi olmak zorundasın. Bana ne kadar iyi davrandığını göster. Şimdi aç ağzını."

Derin bir nefes almak, kaslarımı sertleştirmek, onu yalamamak için kendimi desteklemek zorunda kaldım. Sakso çekme hakkının reddedilmesiyle ilgili bir şey beni aniden bunu yapmak için çaresiz bıraktı. Hunter koltuğunda öne doğru kayarken ağzımı açtım ve nefesimi tuttum, siki dudaklarımın arasına girip dilimin üzerine yerleşirken bana bakıyordu.

"Başka bir şey yok," diye uyardı.

Hunter'ın beni ödüllendirmek kadar cezalandırmaktan da hoşlanacağından oldukça emin olduğumdan, sırf şımarıklık olsun diye başımı sallamayı ya da cevabımı mırıldanmayı düşündüm. Belki de hoşlanmazdı. Bir gün bana şaplak atması için onu ikna etmem, bunun beni kaçırtmayacağına dair ona güvence vermem gerekebilirdi.

Bir bıçak tabağı hafifçe çizdi ve Hunter'ın siki dilimin üzerinde ağır bir şekilde durdu, derin, taze tadı kafasından ve boğazımdan aşağı kayıyor, kendi uyarılmam uyluklarımın arasında toplanıyordu.

Azarlanmayı bekleyerek yavaşça yutkundum ama Hunter'ın eli sadece başımı okşadı, dilimin üzerinde yeni bir sıvı birikti.

"Bu çok iyi ufaklık, ama yemek yemelisin," dedi.

Yavaşça sikini çıkardım, dilimin üzerinde seğirirken durakladım ve serbest kaldığında nefesim kesildi, eli parmaklarının arasına sıkıştırılmış bir et parçasıyla dudaklarımın önünde belirdi. Isırığı kabul ettim, ne kadar sulu olduğuna şaşırdım ve Hunter'ın parmaklarını yalayarak temizledim, başım belaya girmediğinde memnun oldum.

Bu çok kolay, diye düşündüm. Sadece kolay değil, aynı zamanda garip bir şekilde sakinleştirici. Rolüm basitti: Hunter'a itaat etmek ve onu memnun etmek. Talimatlarım açıktı, her ne kadar bir teşekkür gösterisi olarak onun sikini ellerimle kucaklayıp çekmeyi, onu memnun etmeyi tercih etmiş olsam da.

"Bir tane daha mı?" Hunter sordu.

Yüzüne ve sikine baktım. Ama bütün gece siki elimde tutacaktım. Yemek de çok lezzetliydi.

"Evet, lütfen, efendim," dedim.

Hunter beni beslerken okşadı, özenle ördüğüm saçlarım yüzümün etrafında biraz gevşedi.

Benimkilerin arasında kendi lokmalarını yedi ve daha fazlasını teklif edince başımı salladım, hafifçe öne kaymadan önce bir an bekledi. Ağzım hevesle açıldı ve onun zengin uyarılmışlığı etin tuzuyla karıştı. Zevkle mırıldanmama engel olamadım.

Hunter ofladı ama beni düzeltmedi ve dilimi o boncuk dizilerinin üzerinde aşağı yukarı sürüklememek için kendimle yepyeni bir savaş verdim.

Ayak sesleri yaklaşırken Hunter, "Bir sonraki kurs geliyor," dedi.

"Kurs mu?!" Ciyak ciyak bağırdım ama ağzım doluyken kelime anlaşılmıyordu ve Hunter ağzımın içinde eğildi, koltuğuna geri kaymadan ve serbest kalmadan önce kısa bir süre homurdandı.

"Toplamda beş," dedi, uşak tabağı başımın üzerinde servis ederken bana gülümseyerek.

"Kurslardan biri de ben mi olacağım?" Umutla sordum, artık seksimin yakınındaki iç uyluklarıma doğru kayan kaygan uyarılmanın farkındaydım.

Hunter'ın kahkahası gürültülü ve parlaktı, sandalyesinde arkasına yaslandı, başı geriye düşerken boğazı esnedi, bakışlarım için bir ziyafet oldu. Cevap vermeyince bir ağız dolusu içtim. Anlaşılan beni uzun bir akşam bekliyordu.

B Dördüncü yemeğe geldiğimde bacaklarım ağrıyordu ve Hunter'ın kalın sikini lokmalar arasında dilimin üzerinde tutmaktan çenem yorulmuştu. Kendimi yastığın üzerinde yeniden düzenledim, bıraktığım hafif nemli izin farkındaydım ama uyarılmışlığım can sıkıntısının ipuçlarıyla yatışmıştı.

Hunter beşinci yemek olan haşlanmış armut ve dondurma için beni kucağına oturttu ve bizi hızlıca yedirdiği ısırlıklara bakarak onun da sabırsızlanmaya başladığını düşündüm.

"Bu gece çok iyiydin ufaklık," dedi, dondurma yüzünden tüylerim diken diken olurken eliyle sırtımı bir aşağı bir yukarı okşadı. Göğsünün sıcaklığına doğru eğildim ve bir ısırık daha almasını protesto etmek için yüzümü boğazına dayadım.

"Teşekkür ederim efendim," diye mırıldandım, eli örgümün etrafında dolanırken dudaklarım tenini okşadı. "Yorgun musun?" Hunter kaşığına yemek yediğimiz cam kâseye vurarak sordu.

Ona karşı ofladım ve kaşığı dudaklarına götürürken elini yakaladım. Kaşığı tabağa geri koymama izin verdi ve parmaklarını kucağıma, sonra da kalçalarımın arasına götürdü, dokunuşunu seksime bastırduğымda mırıldandı.

"İhtiyaçlarınız için burada olduğumu biliyorum, efendim," dedim, ona gülümsemek için yer değiştirirken sesimi tatlı tutmaya çalıştım.

"Ama benim sikime ihtiyacın var, ufaklık?" Hunter gözleri parlayarak ve dudakları seğirerek sordu.

Bu rolü birlikte oynamak çok eğlenceliydi, benim ilгимden memnun olduğú kadar onun yeni bir yönünü ortaya çıkardığını görmek de beni mutlu ediyordu.

"Evet, lütfen," dedim kirpiklerimi kırpıştırarak ve bakışlarımı hâlâ yarı sert olduğú yere indirerek. Bir orkun uyarılma gücü.

"Evcil hayvan olmak için yaratılmışsın," diye mırıldandı Hunter. "Ya da çok iyi bir oyuncusun. Ayağa kalk."

Aceyle ayağa kalktım ve yüzümü buruşturduğumda gözleri kısıldı, ayak bileklerim ve ayaklarım uzun süre diz çökmekten hâlâ kaskatı kesilmişti.

"Seni şimdi taciz edersem, benim için yatağa sürünür müsün?" diye sordu.

Masanın üzerine yatırılıp çığlık atana kadar sikilmekle aynı şey değildi ama koşum takımını merak ediyordum, bu yüzden hevesle başımı salladım.

Hunter homurdandı ve sikini pantolonunun içine sokup sandalyesinden kalkarken surat asmamaya çalıştım.

Eli uzandı, cinsel organımı kavradı, parmakları hafifçe okşarken eğildi ve başımın üstünü öptü. "Kımıldama."

O odadan çıkarken, uşak Withes dönüp bana gözünü bile kırpmadan bulaşıkları toplarken, Hunter'ın adımlarının geri döndüğünü duyarken bile kıpırdamadan durdum.

her adımda. Ama gözlerimi yanında ne getirdiğini araştırmaktan alıkoyamadım.

Deri koyu, sıcak bir kahverengiydi, basit bir asma deseniyle kabartılmış ve karartılmıştı - Hunter'ın benim için tercih ettiği bir motif gibi görünüyordu - ince kayışları dolduracak kadar genişti. Hunter koşum takımını iki parmağının arasında tutuyordu ve tüm çizgileri, tokaları ve gümüş halkaları tercüme etmem bir anımı aldı. Süslü deri kayışlardan oluşan iki üçgen vardı ve Hunter bana yaklaşıırken üçgenlerin göğüslerimi bir çerçeve gibi çevreleyeceğini fark ettim.

Tam önüme gelene kadar Hunter'ın yüzündeki temkinli durgunluğu fark edemeyecek kadar mekanizmaya hayret etmekle meşguldüm. Yine gergindi. Reddedilmemi bekliyordu.

"Yapmak zorunda değilsin-"

"Çok güzel," dedim, deriye uzandım, parmaklarımın arasındaki tereyağı yumuşaklığına, desenin hoş dokusuna hayret ettim. Gümüş halkalar bile kazınmıştı, birini okşarken fark ettim. "Bana giydirir misin?"

Hunter bana baktı, ben de davet edercesine kollarımı önüme uzattım.

"Dön," diye mırıldandı sonunda.

Ayak parmaklarımın üzerinde döndüm ve Hunter koşum takımını başımın üzerinden önüme doğru kaldırırken sıcaklığı sırtımı okşadı. Kollarımı hemen ana kayışların altına soktum ve Hunter deriyi omuzlarımdaki yerine kaydırırken titredim.

"Soğuk mu?"

Başımı salladım, aslında biraz üşümüştüm ve gümüş yüzükler tenime keskin bir serinlik veriyordu. Hunter'ın elleri göğüslerimin üzerindeydi, onları ısıtıyor ve okşuyordu, sanki yerlerini bulmak için onun yardımına da ihtiyaçları olabilirmiş gibi.

Beni bağlarken kemeri sıkılaştırdı, oturduğundan emin olmak için dikkatli davrandı ama kazmadı. Garip bir şekilde, bu yapı beni biraz daha az açıkta ve aynı zamanda daha sahiplenilmiş hissettirdi. Efendimin beğenisine göre takılmıştım ve sırtımdaki bir kayışın üzerinde gümüş bir çubuk vardı, tıpkı söylediği gibi beni becerirken kavrayıp tutması için bir yer vardı.

"Bunu benim için mi sipariş ettin?" Aramızdaki o sessiz anda fısıldayarak sordum. "Ben sipariş ettim."

"Ne zaman?"

"Sen bana İkizler'in sana yaptıklarından hoşlandığını söyledikten sonra. Bir evcil hayvanın rolünü oynamak aynı şey değil, biliyorum ama... söylediklerin bana umut verdi."

Arkama uzandım ve Hunter elimi bulup avucunun içinde sıkı. "Şimdi benim için emekleyecek misin ufaklık?" Hunter hırladı.

Omuzlarımı, kaburgalarımı ve göğüslerimi saran deri ile rolüme alıştım. Halının ısırmasına ve dizlerimin ağrımasına aldırmadan usulca yere çöktüm.

"Seni takip edebilir miyim?" diye sordum.

"Ve beni bu manzaradan mahrum mu bırakacaksın?" Hunter kıkırdadı.

Sırttım ve sırtımda fazladan bir kavis oluşturdum, ilerlerken bacaklarımı biraz genişlettim, bakışları kışkımda sıcaktı, göğsünden gelen gümbürtünün sesi yükseliyordu.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde yavaşça yemek odasından çıktım, önünden geçtiğimiz pencerelerin hemen dışında Mayfair'in hareketliliği karşısında yüzüm kızarmıştı ve Hunter'ın ayak sesleri arkamdaki döşeme tahtalarını titretiyordu. Fayans acı vericiydi, çok sert ve soğuktu, biraz da gürültülüydü, üzerinde rahatça ilerlemek zordu ama Hunter'ın her hareketimi takip eden bakışlarının farkındalığı altında tüm bu hisler donuklaşmıştı.

"Bilerek sabrımı mı zorluyorsun ufaklık?" Hunter sert bir uyarıyla sordu.

Tam ana girişe ulaşmıştık ki merdivenlere doğru döndüm, kığım mühürlü kapıya doğru

Kapılar.

"Şu anda kapılar açılrsa ne yapardın?" Omzumun üzerinden Hunter'a nazlı bir gülümseme göndererek sordum.

"Düşman edin," diye hırladı Hunter ve benimle kapı arasına girdi. "Daha hızlı sürün."

Dizlerimin fayanslara çarpmasına, merdivenlerdeki halıya ulaştığımda halının çizilmesine aldırmadan aceleyle ilerledim. Kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu, Hunter'ın arkamdan attığı adımları seçemeyecek kadar gürültülüydü ve yüzümdeki sırtış dudaklarımı gererek yanaklarımı sızlattı.

"Bacaklarını aç, ufaklık."

Merdivenleri sürünerek çıkmak yeterince garip ve rahatsız ediciydi, sırtım ve kollarım zorlanıyordu, ama onun görebilmesi için bacaklarımı açmanın beni gülünç gösterdiğinden emindim.

Ama Hunter'ın niyeti bakmak değildi. Altımdaki merdivenler kısa bir süre gıcırdadı ve sonra kalın şal desenli halıda onun gölgesi benimkinin üzerine düştü. Nefesim kesildi, bir sonraki basamağa uzandım, pençelerim tutma çubuğunun altından kayarken kayış vücuduma sahiplenici bir şekilde takıldı ve durmak için çekildim.

"Efendini buraya getir, ufaklık."

Kör, kaygan bir penis kafası amıma bastırmadan önce aldığım tek uyarı buydu. Hunter içime girerken sesim büyük odada yankılanarak haykırdım, güç beni ileri itti, ellerim üstümdeki merdivene dayandı, halı meme uçlarımı aşındırdı. Hunter'a tam olarak hazır değildim, ama emredici ve dikkatli hamlelerle kendini içeri bıraktı, sikinin beni geren hafif sızısı tanıdık bir uyarımdı.

Parmaklar örgüme dolandı, büktü ve çekti, bakışlarımı süslü tavana ve parlak avizelere doğru zorlayan bir kemerle beni eğdi.

"Tanrım, Hunter, evet," diye soludum, sikinin tamamen içimde olduğu o ilk çökmüş koltukta rollerimizi kısa süreliğine unuttum, haftalar öncesinden hatırladığım uzunluk ve çevresi, vücudum hevesle ayarlandı, kalçalarım onu daha fazla almaya çalışmak için geri yuvarlandı. "Oh, bunu özlemişim. Çok iyi hissediyorsun. Lütfen, daha fazla."

Son yatak partneri tarafından hor görülmüş ve kullanılmış bir ork olan bu kelimelerin onun için ne anlama gelebileceğini düşünmemiştim. Dudaklarımdan, kalçalarımın bir merdivenin çıkıntısına bastırılmasıyla dudaklarımdan çalındılar, sadece dürüst ve kasıtsız itiraflar.

Hunter inledi, ağırlığı sırtımdaydı, vücudu benimkiyle aynı hizadaydı, beni hareketsiz ve yerimde tutuyordu, dişleri omzumu tırmalıyor, dili beni yalıyordu.

"Lütfen beni becerin, efendim. Lütfen, sana ihtiyacım var. Lütfen." Yalvarmak doğaldı, Hunter içime gömüldüğünde ama hareket etmediğinde aklımdaki tek düşünce buydu.

Pençeleri kafa derimi hafifçe çizdi, saçlarımı daha sıkı kavradı ve yavaşça içimden çıkarken inledim.

"Umduğumdan çok daha fazlasısınız, Bayan Nix," diye homurdandı Hunter, sıg, yumuşak itişlerle geri çekilirken, hızla büyüyen uyarılmamda sikini ıslattı. "Hak ettiğimden çok daha fazlası."

"Hayır," diye nefes nefese kaldım, tekrar sadece ucuna kadar kaydı. Onu daha derine zorlamak için beni kavramasına karşı savaştım, ayak parmaklarım merdivene doğru kaydı, kığım geriye doğru gıcırdadı. "Hayır, sen bunu hak ediyorsun. Senin sikini, pençelerini ve dişlerini isteyen güzel bir hayvanı hak ediyorsun. Kendini bana göm Hunter. Her santimini. Lütfen, sana ihtiyacım var."

Hunter kükredi, geri çekildi, ama sonra ileri atıldı, nefesimi ve duygularımı tek bir hamlede çaldı, beni kabzasına kadar doldurdu, taşakları klitorisime çarptı.

"Al beni o zaman," diye homurdandı.

Kendimi destekledim, Hunter beni savaştığım tüm cesaretle becerirken ağzım yavaş bir çığlıkla

açıldı.

haftalardır onu sürüklüyordum. Titiz olduğu kadar acımasızdı da, içimi o kadar mükemmel bir şekilde okşayana kadar yer değiştirdi ve kıvrıldı ki sesimin notası yükseldi. Tırnaklarım kalın halıyı tırmalarken, göğüslerim sürtünmeden dolayı ağrıırken, Hunter'ın beni merdivene doğru itmesinden dolayı kalçalarım morarırken zaferle ofladı.

Acıyı seviyordum, Con bana bunu bir gerçek olarak kanıtlamıştı ama daha da çok Hunter'ın bencilliğini seviyordum, bu ondan çok nadir görülen bir şeydi.

"Ne iyi bir evcil hayvan. Ne güzel, ıslak bir amcık," diye hırladı Hunter, kalçaları kıcıma çarpıyor, piercingleri ön duvarlarıma şakacı küçük parmaklar gibi sürtünüyordu.

"Amcığın," diye nefes nefese kaldım.

"Evet, benim. Bu gece benim. Oh, seni nasıl kullanacağım, küçüğüm." "Ağzım da senin. Kıçım da."

Hunter'ın sabit temposu kısa bir süre duraksadı, durakladı ve sonra her çarpışmada nefesimi kesen daha sert bir vuruşla yeniden başladı.

Saçımdaki el serbest kaldı ve ben sızlanırken kalçalarımın altına dalıp klitorisimi ovdu. Alnım merdivene değdi ve Hunter'ın parmak eklemleri sırtıma sürtünerek gümüş çubuğu sıkıca kavradı. Deri kayışlar omuzlarımdan çekildi ve vücudum geriye doğru savruldu, dudaklarımdan parlak bir çığlık çıktı. Hunter kayışı kullanarak bedenimi onunkine geçirdi, kaba, sert ve lezzetliydi, kalça kemikleri kıcıma zedeliyor ve sarsıntı başımı titretiyordu.

Yine de seviyordum, vücudumun onun komutası altında neredeyse işe yaramaz bir şekilde çırpınmasını, klitorisimle oynarken kaçınılmaz sonun yükselmesini ve içimde hızlı bir ısı patlaması başlatmasını seviyordum. Sıcaklık amcığıma yayıldıkça ikimiz de inliyorduk, beni çırpınmaya ve onun etrafında kenetlenmeye zorluyordu, onu sıkılamamı engellemek için daha derin ve daha hızlı itiyordu.

Hunter ve belki de hizmetkârlarından başka seyirci yoktu, bu yüzden göğsümden yükselen uzun, iniltili inilti tamamen istemsizdi, içimde dönen, boğucu zevk tarafından zorla çıkarılmıştı. Hunter sırtıma doğru böğürdü ve hırladı, kendini derinlere gömdü ve içimde orgazmını dürttü ve öğüttü, sıcak ve ipeksi ve dışarı akmaya başlayana kadar uzayıp gitti ve uyluklarımdan aşağı indi.

Beni merdivenlerden çekip çıkardığında ve birkaç parmağını tıpa gibi içime soktuğunda hâlâ artçı şokların etkisindeydim. İnledim ve kıvrandım ama Hunter'ın tutuşu sabitti, kalan merdivenleri kararlı bir şekilde çıkıyordu.

Titreyen elimi yüzüne doğru uzattım ve parmaklarımdan ucunu öpmek için başını çevirdi, yüz hatları hâlâ yırtıcı bir niyetle keskinleşmişti. Yatak odasının kapısı çarparak açıldı ve nefesimi zar zor tutmuştum ki nefesim tekrar içimden fırladı, sırtım Hunter'ın yatağının şiltesine düştü. Elleriyle kalçalarımı kavradı, aralarını açtı ve sonra tekrar içime girdi, her zamanki gibi sertti, ben eğilip bağıırken, sikişi ani ve acımasızdı.

Ona doğru uzandım ve Hunter üzerime düştü, ellerimi yakalayıp bir eliyle başımın üzerine sabitledi, diğer eliyle kıcıma altından kayarak beni yukarı kaldırdı ve kaygan kalçalarımızın öpüşmesine ve gözlerinin bir hırıltıyla kapanmasına neden olan açığa getirdi.

"Seni incitirsem bana söylemelisin," diye mırıldandı Hunter, kaşları çatılmıştı, bakışlarını tekrar bana çevirmeye zorladı. "Söylemeyeceksin. Durmayın efendim," dedim ve bacaklarımı sırtına dolayarak onu daha da yaklaştırdım.

Kaşlarını çatınca ekledim, "Hunter, ne kadar iyi hissettirdiğin, beni ne kadar iyi hissettirdiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Lütfen, durma."

Öpüşü kaba ve beceriksizceydi ve ona karşı koyduğumda ellerimi bıraktı. Onu daha yakınımda istiyordum ve giydiği güzel kıyafetleri yırttım, tenini bulmak için kumaşı iterken bir düğmenin

kopmasını görmezden geldim.

Hunter, Con'dan daha fazla zarar verebilirdi, bu doğrudu ama beni incitmek istemiyordu ve ben de çabuk iyileşiyordum. Sert bir sevişme benim uzmanlık alanımdı ve Hunter'la bu bir angarya olamayacak kadar zevk ve şefkat doluydu.

Beni becerirken Hunter'ın göğsünü çıplak bırakmayı, pantolonunu kalçalarından daha aşağı itmeyi başardım, böylece çökmekte olan eti kavrayıp tırmalayabildim. Nefeslerimiz sert ve düzensizdi, öpüşmelerimiz dağınık ve ısırıcıydı. Hâlâ onun evcil hayvanı mıydım yoksa sadece sevgilisi miydim bilmiyordum, sadece birbirimizi en temel düzeyde sahiplenmek için savaşıyorduk, dişler çürüklerle işaretleniyor, tırnaklar ve pençeler birbirimize ilkel isimler yazıyordu.

Ağzım Hunter'ın kulağına doğru yol aldı, dişlerim sivri uca kilitlendi. Hunter uludu, içimde aniden ve şaşırtıcı bir şekilde boşaldı, kalçaları şakladı ve beni şiltenin üzerinde daha uzağa itti. Ağırlaştıkça dilimle ve dudaklarımla ısırığı yatıştırdım, sakinleşmesini bekliyordum. Geri çekildiğinde sızlandım.

Sadece soyunmayı bitirmek için zaman ayırdı, başka bir kumaş yırtılması sesi duyuldu ve sonra elleri kalçalarımı kavradı ve beni yatağın ortasına kaydırды, omuzları uyluklarımla arasına düştü.

Dili içime girip salgılarımızla karışarak yapışkan sıvıyı içimden dışarı atarken nefesim kesildi. Elleri kalçalarımı yukarı ve geriye doğru itti ve kaplanmış dili dar deliğime geri kayarken gözlerim genişledi.

"Tanrım, evet, evet, evet," diye ciyakladım dili kıcıma girerken. "Ciddiydin. Beni bütün gece kullanacağını söylerken ciddi olduğunu söyle."

Hunter yanaklarıma doğru homurdandı, dili deliğimi yokladı ve kayganlaştırdı. Geri çekildi ve beni kabaca karnımın üzerine çevirdi.

"Bunun benim olduğunu söylediğinde ciddi olduğunu söyle bana," diye cevap verdi, bir parmağı dilinin yerini aldı, amımdan döl çaldı ve kıcımda kullandı.

"Ciddiydim," dedim, parmağını daha derine sokmak için kıcımı kaldırarak. "Oh, kahretsin, Hunter, ciddiydim. Lütfen usta, dilini tekrar kullan."

Ya ben çok şanslı bir evcil hayvandım ya da Hunter benim taleplerime çok sevinmişti, çünkü aşağıya daldı, amımı ve kıcımı aç bir coşkuyla yaladı. Orkların son derece uzun dilleri vardı ve ben çarşafın içinde çırpınıp uluyarak o güzelim yatağı pençelerken Hunter da dilinin her santimini kullandı. Kalçalarımın altında bir çarşaf tomarı vardı ve klitorisime sürtünmesi nefes nefese kalmama ve tekrar kenara düşmeme neden oldu, Hunter benden sıçrayan her damlayı yakalamak için acele ederken hırıliyordu.

Sürünerek yukarı çıkarken yatak sarsıldı, ucunu hafifçe kıcıma sıkıştırdı ve sonra ben nefes nefese kalırken ağırlığının onu daha derine gömmesine izin verdi. Yanık enfesti, gerginlik bunaltıcıydı, piercinglerin bu daha narin yere karşı daha da net bir şekilde alay etmesi ve bastırması.

Hunter üstüme yayılmıştı, kolları gevşek bedenimin altından kayarak beni kucakladı. Aldığım her nefes Hunter'ın sikini kıcıma doğru kaydırıyordu ama bu acı ve baskı tüm vücudumu daha hassas hale getiriyor, kalbim çarpıyor ve nabzım klitorisimde ağırlaşıyordu. Ter boşaldı ve tüylerim diken diken oldu.

Hunter'ın dudakları kulağımı okşayıp omzuma kadar indi, bir eli cinsel organımı kavradı ve ben inlerken iki parmağı yavaşça ve nazikçe içime bastırdı, baskı giderek ağırlaştı ama aynı zamanda tatlılaştı.

"Seninleyken kendimi yıllardır hissetmediğim kadar iyi hissediyorum küçüğüm," dedi Hunter tenime doğru nefes alarak, gözlerimin kenarlarını yaşartan özel bir itirafta bulunarak.

Su gibi hareket ediyordu, vücudu o kadar nazikçe ve yavaşça dalgalanıyordu ki, bu harekete bir yankı gibi cevap veriyordum. Nefes nefese kalmıştım, cevap veremeyecek kadar akılsızdım ve

kafamda uçuşan kelimelerden korktuğum için onları söyleyemiyordum ama Hunter umursamadı, beni yavaşça becerdi, parmakları içimde hareketsiz durarak

Biz hareket ettikçe, elinin topuğu klitorisime sabit bir baskı yapıyordu.

Orgazmım ağır ve nazikti, net bir sınırı yoktu ve asla rahatlamıyordu, sadece Hunter'ın sabırlı ve güçlü sikişiyile ara sıra tekrar yükseliyordu.

Hunter'ın başparmağı banyomuzun köpükleri arasından görünen kızarmış, tahriş olmuş dizimi okşarken, "Fena değil," dedim.

Benimle işi bittiğinde Hunter'ın döleriyle kaplanmışım -vücudum daha fazla itiraz ettiğinde göğüslerimi bir kez kullanmıştı- ve neredeyse uyuyordum, ama beni banyoda şefkatle yıkamış, çalışırken üzerimde bıraktığı tüm izleri incelemişti.

Halı yanıkları onu gerçekten rahatsız eden tek izler gibi görünüyordu ve bunun nedeninin onları doğrudan kendisinin yapmamış olması olduğundan şüpheleniyordum.

"Ama kalçalarım kadar uzanan bir kemerin içinde çok güzel görünürdüm," diye ekledim.

Hunter bunun üzerine düşünceli bir şekilde mırıldandı, avucu kırmızı izi kapattı. "Yapardın," dedi, başını çevirdi ve dudakları şakağımı öptü.

"Ve kalçalarımındaki kollarla, bana horozuna nasıl binileceğini öğretebilirsin" diye ekledim.

Hunter suyun içinde bana daha da sıkı sarıldı, dudakları omzumdaki damlacıkları emdi. "Benim zeki evcil hayvanım," diye gürledi tenime doğru.

Çok sevimli olmasına rağmen banyo boyunca sessizdi ve ellerimi kollarının üzerinde gezdirerek konuşmasını bekledim ve konuşmadığında sabırsızlanmaya başladım.

"Hadi, sor," diye fısıldadım. Kaskatı kesildi ve sonra tekrar gevşedi, ben daha da yakınlaştım, onun sıcaklığını banyonunkine bile tercih ettim. "Aklından neler geçtiğini sor bana."

"Sen... Bundan gerçekten keyif aldın mı? Akşam yemeği, koşum takımı ve..."

"Ve ben senin sikinin üzerinde pis bir paçavra bebeğe dönüşene kadar ciğerlerimdeki havayı mı siktin?"

Hunter'ın elleri yanlarımda sıkılaştı, siki etkileyici bir ilgiyle seğiriyordu. "Bayıldım," dedim usulca, başımı çenesine sürterek. "Ama dizlerimi koruyacak bir şey Ben sürünürken senin de sürünmen güzel olurdu. Ağzım sikinin üzerindeyken seni boşaltmama gerçekten izin verilmesi gerektiğini düşünüyorum."

Hunter güldü, kolları gevşedi ve elleri kaburgalarımın göğüslerime, köprücük kemiğime ve kalçalarımın doğru okşadı. Dokunuş karşısında mırıldandım ve iç çektim, bedenim yıpranmıştı ama kalbim onun ilgisinden etkilenmişti.

"Evcil hayvanımın önerilerini dikkate alacağım. Şimdilik ona tekrar ihtiyacım var" dedi.

Beni sudan çıkarırken kollarımı onun omuzlarına doladım. Beni bir masanın üzerine yığılmış havlulara doğru taşıdı ve bizi kurulamak için beni yere bırakmasını bekledim. Bunun yerine beni havlu yığınının üzerine oturttu ve aralarına girerek dizlerimi birbirinden ayırdı.

Hunter sikinin başını girişime yerleştirip yavaşça ileri doğru bastırırken, "Oh! Ohhhh," diye güldüm. Zaten geceden beri hassas ve şişmişim, girişimi iten her küçük boncuk kayda değer bir izinsiz girişti.

"Açlığını bağışlayın," diye fısıldadı.

"Açlığına bayılıyorum," dedim ve tembel bir öpücük için eğildim, tıpkı onun içimdeki yavaş ve düzensiz itişleri gibi yavaş ve amaçsızdı. Nefes almaya ihtiyacım olduğunda geri çekildim ve Hunter'ın kaburgalarındaki elleri beni dengeledi, kendimi masaya geri bıraktım, ellerim göğüslerimin etrafında geziniyordu. "Sakıncası yoksa açlığını buraya getir."

Hunter güldü ve ben zaferle sırtırken o öne doğru eğildi, o zarif, uzun dili parmaklarımın etrafında dolaştı ve alay etti.

"Ah, evet, bu çok güzel," diye övdüm, Hunter dişlerini hem nazik hem de alaycı olmaya özen göstererek yalayıp emerken göz kapaklarım usulca kapandı.

Hunter, "Belki de bir dahaki sefere ustayı senin oynamanı sağlamalıyız," diye düşündü.

Hunter'ın öne doğru eğildiğini, bacaklarını açtığını, böylece kışını, kesesini ve sikini asılı ve benim için hazır görebileceğimi düşününce -ve onun da deri kayışla bağlanmış olduğunu düşününce- ona sarıldım.

"Hoşuna gitti," diye tısladı, içime doğru eğildi ve inledi.

"Bu çok zekice bir fikir," diye alay ettim.

Ve aslında bu bana oldukça iyi bir fikir daha verdi.

"**Y** Ne yapmamızı istiyorsunuz?" Eston ciyak ciyak bağırdı.
Şirket sahnede bir araya toplanmıştı. Günlerden pazartesiydi ve bir plan yapmanın zamanı gelmişti.

Hafta sonu için gösteri.

"Bu hafta canavarların itaatkâr rolü üstlenmesini istiyorum," diye tekrarladım, Eston'a bakma zahmetine girmeden. Önemli olan Reddy'ydi ve gözlerini kısmış, ön sıradan bana bakıyordu.

Myra'nın bakışları Reddy ve benim aramda gidip gelirken dudakları büküldü. "Hazel, tatlım, bu çok eşsiz bir fikir elbette, ama-"

"Myra Jones, tiyatroda geçirdiğin onca zaman boyunca bir canavarın senden kışına bir şey sokmanı istemediğini ya da-" Şirketten büyük bir nefes alma, gevezelik ve kahkaha patlaması oldu ve Bay Reddy homurdanıp dudakları seğirerek başka bir tarafa baktığında çoktan kazandığımı anladım. "Ya da onlara isim takmak ya da seks sırasında kontrolü ele almak. Fantezinin sadece yarısını gösteriyoruz. Bu tahmin edilebilir."

Bay Reddy bunun için bana kaşlarını çattı ama ben çenemi dikleştirdim ve devam ettim: "Bu rakibiniz biz insanlara tek kullanımlık bir teminatmışız gibi davranıyor. Güçsüzümüz gibi. Onu kızdırmak için dizginleri bir haftalığına bize vermekten daha iyi bir yol olabilir mi?"

"Hazel haklı," dedi Evie, yanıma yaklaşarak. Ve bize doğru parlayan ışıkların biraz daha parlaklaştığına yemin edebilirdim. Periler her zaman en çok Evie'yi severdi. "Bir keresinde bir dev benden tam yirmi dakika boyunca sikinin üzerinde durmamı istemişti. Gitmeme izin verdiğinde zemin o kadar kaygandı ki neredeyse kayıp boynumu kıracaktım. Bizler sadece şaplak atılacak ve becerilecek oyuncaklar değiliz. Biz de sizin gibi ustalaşabiliriz."

Ronan sahnenin dibinden seslendi ve diğer erkeklerden bazıları gülünce omuz silkerek, "Açık olmak gerekirse, ben şahsen benimle oynanmasına ve bana hükmedilmesine itiraz etmiyorum," dedi. "Özellikle de senin tarafından, çatlak," diye ekledi sırtarak ve bana göz kırparak.

"Peki Hazel sana tam olarak nasıl hükmedebilecek?" Eston gözlerini devirerek sordu. "Uçabiliyorsun. Bu gerçekçi değil."

"Onu bir ağın içinde yakalar, baş aşağı asar ve üzerine boşalana kadar gıdıklardım," dedim hemen.

Ronan'ın derisinden dumanlar çıkmaya başladı, doğal olarak kırmızı olan derisi bana bakarken alevlerle turuncu renkte parlıyordu. Bu sahneyi seviyordu, hayır, *istiyordu*. Ben de kızardım, bu fikrin bu kadar kolay aklıma gelmesinden biraz utandım. Bir keresinde yanlışlıkla Ronan'ı gıdıklayarak orgazm etmişim ve o zamandan beri bu olasılıklar beni büyülüyordu.

"Hepimizin zayıf yönleri var," dedi Ronan, muhtemelen beni uyarmak için.

"Ve sen de onunsun," diye fısıldayarak bana takıldı Evie.

Onu görmezden geldim ve Reddy'ye döndüm. "Sadece bir hafta. Daha önce iyi sonuç vereceğinden emin olmadığınız kavramları test ettiniz."

"Bu iyi bir konsept," diye seslendi Hugh koltuklardan. Isabel onun yanına sokulmuştu, aralarındaki yakınlık yeni bir gelişmeydi ya da benim kaçırdığım bir şeydi. "Kontrolün bizde olması için bir şansı hak ediyoruz."

"Ama-"

Bay Reddy Eston'a, "Bu fikirden nefret ediyorsan bir hafta otur," diye çıkıştı.

"Yazık," diye mırıldandı Evie. "Boynuzlarından birini alıp onunkine sokmak isterdim-"

Kendi kahkahalarımı bastırmaya çalışarak onu susturdum. Eston'a benim de birkaç yumruk borcum vardı ve Constantine geldiğinden beri Evie onun yanında benim yerimi almıştı.

İblisimden bahsetmişken, tiyatrodaki onu aradım ve solumdaki kanadın gölgelerinde gizlenen uzun gövdesini buldum. Aniden yanına gitmek için can atıyordum. Reddy'nin şirkete itiraf etmek zorunda kaldığı saldırımın ertesi sabahından beri onu görmemiştim. Constantine'in hâlâ burada olmasına şaşırıyordum. Hem Reddy hem de ben onun Birsha'nın adamı olduğunu biliyorduk, en azından bazı açılardan. Onun katil olduğuna ya da en azından bana saldıran adam olduğuna inanmıyordum ama bu onu daha az potansiyel bir tehdit yapmıyordu. Yine de tek istediğim gidip onunla konuşmaktı. Fikrimden nefret mi ediyordu? Bedenim her dokunuşunda ona zorla teslim olurken kontrolü ondan nasıl alabilirdim?

"Seyircilerimizi üçüncü perdeye dahil edeceğiz. İnsani merhametinize katlanmak için gönüllüler seçin," diyordu Bay Reddy, düşünceleri demlenmeye başlarken sahnenin önünde volta atıyordu. "Buna... *Kırılğan Hakimiyet* diyeceğiz. Nix'inki gibi fikirler. Zayıflıklarımızı vurgulamak ya da ince yollarla kontrol etmek. Ortaklık kurun, bir gösteri planlayın."

Constantine'e bakıyor, yanına gitmeyi düşünüyordum ki Reddy seslendi. "Nix, bir dakika benimle gel."

"Eğer bu iyi giderse, onun her zamankinden daha çok gözdesi olacaksın," dedi Evie, aceleyle Goliath'ın yanına gitmeden önce omuzlarını benimkilere yaslayarak. Yeti böyle bir sahne için iyi bir sporcu ve birlikte çalışmak için eğlenceli bir ortak olabilirdi.

Sahnenin sonuna doğru ilerledim ve Ronan beni karşılamak için ayağa kalktı. "Ağzımdan kaçırdığım için özür dilerim," diye fısıldadım.

"Umurumda değil," dedi Ronan, elini koluma dolayarak. "Sadece bana bu işi yapacağını söyle. o."

Bakışları bana çevrildiğinde kızardım. "Myra'ya bana kuş tüyü toz bezi almasını söyleyeceğim," dedim,

Gülümseyerek. "Ne sıklıkla gelebilirsin, mesela on beş dakika?"

Ronan güldü, parmakları gerildi. "İşin bittiğinde yerleri paspaslamak zorunda kalmalarını falan mı istiyorsun?"

"Belki."

Beni daha yakına çekti ve ikimiz de derin bir nefes aldık. Onu özlemiştim. Hunter'la geçirdiğim günlerin her dakikasını sevmiştim ama Ronan'ı da özlemiştim. Her şeyin bu kadar doğru olması ama aynı zamanda bu kadar eksik olması adil değildi.

"Sana kullanman için birkaç gizli nokta öğretebilirim," diye mırıldandı Ronan, bakışları ilgiyle kaplanmıştı. Başımı salladım, bir kez olsun provaları dört gözle beklemeye başlamıştım.

"Nix!"

Yerimden sıçradım ve Bay Reddy'nin orta koridorda beklediği yere doğru aceleyle ilerlerken Ronan geri çekildi.

"Konuşmamız gerek," dedi selamlayarak ve başını seyircilerin arkasına doğru salladı. Myra ikimizin geri dönüşünü izledi. Onunla Hunter hakkında henüz konuşmamıştım ve kısa bir süreliğine ona Hunter'ın kim olduğunu sormayı düşündüm.

Reddy bildiklerini anlattı ama karşı çıkmaya karar verdi. Myra'nın müşterilerden para alması önce biz insanlarla, sonra da tiyatroyla ilgiliydi.

"Constantine'in Birsha'dan geldiğini diğerlerine söylemedim," dedi Reddy, biz kulak misafiri olmaktan çıkar çıkmaz. "Ama istersen onu kaldırıma atabilirim."

"Hayır," dedim hemen ve Reddy'nin kaşları zıpladı. "Bağlantının ne anlama geldiğini bilmiyorum ama o... aslında iyi biri. Ve Birsha için her ne ise," -ben- "hiçbirimizin incinmesini istediğini sanmıyorum."

Reddy yavaşça başını salladı. "Takip ettiğim ilk kişiydi. Ama senin ya da Margaret'in dairelerine hiç yaklaşmadı, bunu kesin olarak biliyoruz."

"O olmadığını biliyordum," dedim omuz silkerek. "Olanları öğrendiğinde çok kızdı. Benim adıma."

Bay Reddy buna şaşırmış görünüyordu. "Sana ne olduğunu önemsiyor." "Benden hoşlanıyor," dedim güvenle.

Bay Reddy gülümsedi ve ofladı. "Tabii ki öyle. Bizi seviyorsun, hepimizi, onun gibi ne yapacağımızı bilemediklerimizi bile. İyi. Belki bir işe yarar."

Başımı salladım. Birsha'nın planları hakkında daha fazla şey öğrenmek için Constantine'i kullanabilir miydim? Belki, ama bir casus doğasına sahip olduğumdan ya da Constantine'in bana olan ilgisini bir araç gibi kullanmak istediğimden emin değildim.

"Üçüncü perdede size ihtiyacımız olacak," dedi Bay Reddy, yavaşça, neredeyse özür dileyen bir ifadeyle.

"O zaman her perdede bir sahne," dedim bir an düşünerek. "İlkini Ronan'la açacağım. Constantine ve ben ikincisi için bir şeyler hazırlayacağız ve ben de üçüncüde seyirciye yardım edeceğim."

Bay Reddy'nin cevap gülümsemesi acımasızdı. "Sen iyi bir kızsın Hazel. Aktris, yardım, her neyse." "Bana karşı yumuşama, ihtiyar. Yapmamız gereken bir gösteri var," dedim gülerek ve arkamı dönerek.

Bay Reddy homurdandı.

Myra hâlâ sahnede bekliyordu ve onu görünce kalbim hafifçe sızladı. Şimdi, en başta yapmak istemediğim bir konuşma için en iyi zamandı. Hızlı, çelik gibi bir nefes aldım ve eski arkadaşıma yaklaştım.

"Neyle ilgili bu, tatlım? Bay Hunter'la geçirdiğin haftadan keyif almıyor musun?" Soyunma odamın perdesini iterek kapatırken Myra sordu.

Bu benim için iyi bir başlangıçtı, elimizdeki konuya kolay bir girişti ama Myra'ya döndüğümde dilim damağımda kalmıştı.

"Öyleyim, hem de çok," dedim. Myra bana gülümseyerek baktı, soyunma odamda geziniyor ve sanki kendi odasıymış gibi ortalığı topluyordu. "Ama... otuz pound, Myra?"

Myra kaskatı kesildi, Hunter'ın Constantine'le olan sahnem için satın aldığı elbiseyi düzeltirken sırtı bana dönüktü, elleri ipek kumaşın içindeydi.

"Sana söyledi mi?" diye sordu, kaşlarının çatıldığı köşe omzunun üzerinden görünüyordu. "Seni koridorda onunla gördüm. Sordum."

Myra bir süre hareketsiz ve sessiz kaldıktan sonra nihayet elbisemi bıraktı, yumruğundaki kırışıklıkları silmek için nazıkçe okşadı ve sonra bana döndü. Dudakları büzülmüştü ve çenesi öne

doğru çıkıktı. Bazen Myra'nın yaşlandığını, diğer insanlarla birlikte değiştiğini, benim gibi zamanda donup kalmadığını unutuyordum. Ama şimdi yüz hatlarının değişen manzarası, yüzündeki

Kaşlarının üzerinde ve dudaklarının etrafında çizgiler birikiyor. "Bu sizin iyiliğiniz için. Hepinizin iyiliği için."

"Yani sadece benden faydalanmıyordun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sordum.

"Bu kâr değil!" Myra derin bir nefes aldı ve sonra başını salladı, bakışları düştü. "En azından fazla değil. Ben... Mecbur kaldığımda biraz aldım. Ama çok fazla biriktirdim Hazel, yemin ederim. Üç ya da dört kıza yetecek kadar."

Kızgınlık omurgama battı ve sözlerimi keskinleştirdi. "Ne demek 'yeterince'? Myra, müşterileri dolandırıp duruyorsun!"

"Peki, tiyatro için daha fazlasını yapmayacaklarsa onlara neden müşteri diyoruz? Aval aval bakmaya geldikleri aktrisler için mi?!" Myra tersledi. "Yani evet, oradan buradan biraz alıyorum. Ödemeye çok istekli olduklarından fazlasını değil. Ve her ihtimale karşı bir kenara koyuyorum."

Bir adım öne çıktım ve Myra irkilince durakladım. "Ne olursa diye?"

"Bir tılsım başarısız olur ve bir kız hamile kalırsa diye. İçinizden biri kendini bir erkeğe teslim etmeden tiyatrodan ayrılmak isterse diye," dedi Myra, gözlerini kocaman açarak.

Ağzım bir karış açık kaldı ve Myra'ya göz kırptım. Bildiğim kadarıyla bir tılsım hiç başarısız olmamıştı. Ve hiçbir kız tiyatrodan emekli olurken geçimini sağlayacak gizli bir para hediyesi almamıştı.

"Bize hiç söylemedin," dedim, Myra'nın bakışları başka yöne kayınca çenem sıkıştı. "Myra, para biriktiriyordun ve ister kendin için ister bizim için olsun, bilgimiz olmadan bedenlerimizden ve zamanımızdan kazandın. Kendilerine yardım edecek paranın varlığından bile haberdar değillerse, ayrılmak istediklerinde yardım istemeyi kim bilecek? Size inanmıyorum!"

"Ne istiyorsun?" Myra kollarını iki yana açarak sordu, sesinde acil bir ciyaklama vardı, gözleri omzumun üzerinden kapıya bakıyordu. "Hunter'dan para mı istiyorsun? Bu hafta ve daha önce aldım. Alabilirsin."

"Hayır!" diye bağırdım ve o da bir adım geri çekildi. "Myra, orada kendi zevkim için onunla birlikte olduğumu öğrenmesi onun için çok önemliydi. O canavarların bizim onlarla kendi isteğimizle birlikte olduğumuzu bilmeye ne kadar hakları varsa, kızların da para alışverişi yapıldığını bilmeye o kadar hakları var!"

"Sadece yardımcı olmak için," diye fısıldadı Myra, yana dönüp kendi içine doğru büzülerek. "Yardımcı olmadı. Anladığım kadarıyla senden başka kimseye yaramadı. Ve Reddy-"

"Sakın ona söylemeye cüret etme," diye tısladı Myra, dönüp tekrar bana baktı, ileri atıldı, tüm gergin özrü vahşi bir öfkeyle yok oldu. Geriye yaslanıp sendeleyerek kaçma sırası bendeydi ama bana bir santim bile ayırmadı. "Evet, biriktirdim ve evet, gelecekte buna ihtiyacım olabilir. Düzinelerce başkasına sahip olabilecekken o adamı seçtim. Onu seviyorum, gerçekten. Ama ben yaşılanıyorum ve o yaşılanmıyor ve her iki ayda bir buraya yeni bir kız geliyor ve-"

"Dur."

"Gözleri eninde sonunda kaybolacak ve elimde hiçbir şey kalmayacak. Ne güzellik kalacak, ne de para. Bu yüzden ihtiyacım olandan fazlasını biriktiriyorum ama bu sadece benim için değil Hazel."

"Myra, yeter!" Bağırdım.

Bu kez durdu, göğsü kabarıyor ve ağzından çıkan sözcükleri yutmuş gibi görünürken boğazı düğümleniyordu.

"Artık yok," diye fısıldadım, ona bakıyordum, o güzel koyu renk gözlerinin köşeleri artık

kırışmıştı, hafif şişkin koyu halkalar yıllarca uykusuz kaldığını gösteriyordu. "Kendin için yeterince biriktirdin mi?"

Tekrar yutkundu, sonra başını salladı.

"Başka yok," diye tekrarladım kaşlarımı çatarak. "Diğer kızlara ne istediklerini sor." "Reddy öyle olduğumu bilse beni boğardı-"

"Ona ne söylediğin ya da söylemediğin umurumda değil. O...o muhtemelen tiyatro için bir pay alırdı, ve

Onun buna senden daha az hakkı var. Ama patronlarla bir anlaşma daha yaparsan, bunu kızın adına yap. Onun bilgisi dahilinde, Myra. Öğreneceğim."

Bakışlarını tuttum, öfkenin endişeye, utanca ve tekrar sert, soğuk bir güce dönüşmesini, çenesinin tekrar kalkmasını izledim.

"Peki. Ve istemiyorsun-"

"Hayır! Hayır, Hunter'la birlikteydim çünkü ondan hoşlanıyorum. Patronlarla ve konuk oyuncularla yattım çünkü eğlenmek istiyordum. Ve o adamlar bunu bilmeyi hak ediyordu. Bunu bilmeleri *gerekirdi*, Myra. Seksi işimiz haline getirmekte utanılacak bir şey yok, ama sen her şeyi karıştırdın, hem onlar hem de bizim için. Ben para istemiyorum. Hiç istemedim."

"O zaman buna hiç ihtiyacın olmadı, bazılarımızın olduğu gibi değil," diye fısıldadı, kollarını karnına sararak başka tarafa baktı. "Tamam. Bitti."

Başımı salladım, şu anda ona inanıp inanamayacağımdan emin değildim. Evie'yle konuşacaktım. Genelde müşterilere karşı çok misafirperverdi ve muhtemelen Myra'nın farkında olmadan epey para biriktirmesine yardımcı olmuştu.

"Eğer ork hakkındaki fikrini değiştirirsen, sana hâlâ yardım edebilirim," dedi Myra, kapıma doğru yürürken. Belki de Myra haklıydı. Belki de zengin bir canavarın cüzdanı tiyatrodan tek çıkış yolumuzdu.

Belki de Hunter'la bir gelecek düşünerek geçirdiğim onca zaman, seks karşılığında ondan para kabul etmekle aynı şeydi. Ama Hunter'la sadece karnım doyacak, ısınacak, evim olacak ve bana bakılacak değildi, aynı zamanda mutlu da olacaktım. Çünkü Hunter nazik, tatlı ve tutkuluydu, iyi bir mizah anlayışı, benimkiyle eşleşen hınzır bir seks açlığı ve benim onu tanımak istediğim gibi beni de tanıma arzusu vardı.

"Reddy seni seviyor," dedim Myra'nın uzaklaşmasını izlerken.

Omuz silkti. "Şimdilik. Gelecek yıllar için de. Ama tiyatroyu sevdiği kadar değil. O önce şirketle ilgileniyor. Ben de önce kendimle ilgilenirim. Biz böyle çalışıyoruz. Özür dilerim, tatlım. İyi niyetliydim."

Soyunma odamdan çıktı, perde arkasından çırpınarak kapandı.

Ronan ürperdi, kanatları onları çevreleyen yumuşak ağın içinde titriyor, aleti sallanıyor ve avucuma bir damla akıtiyordu. Dumanı tüten, kırmızı bir yarasaya benziyordu ve ben bu sırada ara sıra parlayan hınzır alevleri kontrol edemezse ağın ne kadar iyi dayanacağından emin değildim.

onunla dalga geçti. Seks yaparken her zaman dikkatli davranırdı, ama görünüşe göre başkasının merhametine bırakılmak Ronan'ı özellikle ateşlemişti... kelime oyunu yapmak istemiştim.

"Daha yüksek sesle!" Evie seyircilerin arasından bağırdı.

Ronan yüksek sesle inlerken sııttım, onu baş aşağı asılı tuttuğum yerde eğildi. "Taşaklarını tekrar gıdıkla," diye bağırdı Alexa kıkırdamalar arasında.

"Blok provası yapıyoruz hanımlar," diye cevap verdim gözlerimi devirerek.

"Ama yap," diye mırıldandı Ronan, çenesini göğsüne bastırarak yukarı baktı ve bana sııttı.

Homurdandım ve tüy silgisini karanlık kesesine getirdim, hafifçe o noktayla alay ettim, Evie ve Alexa, Ronan çırpınmaya ve çırpınmaya başladığında coşkuyla yuhaladılar. Göğsü nefeslerle kabarıyor, inilti ve dudaklarından ani kahkahalar yükseliyordu. *Tanrım, benimki gibi bir koşum takımının içinde çok güzel görünürdü, diye düşündüm.*

"Kanatlar," diye hatırlattım ama odaklanabilmesi için tüyleri derisinden çekmem gerekti. "Kanatlar, Ro."

Ronan uludu ama kanatlarının ucundaki pençeler kıpırdadı ve sonra onları hapseden narin ağ kesti. Et ve kemikten oluşan uçsuz bucaksız siyah uzantı serbest kaldı, ağ hâlâ Ronan'ın omuzlarını bağlıyordu ve tüyleri bir kanadın zarının üzerinden geçirdim, Ronan'ın nefesi dudaklarıma bir gülümseme çizdi. Kanatları genişçe gerildi, gıdıklamaya devam etmem için bir davetti, ama tüyleri arkama çektim.

"Boo!" Evie ağıladı.

"Bitir işini!" Alexa öttü.

Ronan asılı kapanın içinde güldü, ağın ve koşum takımının içinde dönerek bana sııttı. Aleti sert ve baştan çıkarıcıydı, göğsünde ve çenesinde küçük damlacıklar vardı.

"Sakın beni... asılı bırakacağını söyleme," dedi Ronan, korkunç kelime oyunu karşısında inlerken kaşlarını sallayarak.

"Onun işini bitireceğim ama siz sapıklar için değil," diye seslendim seyirciler arasındaki kızlara.

Alexa ve Evie bana küfrederken Ronan bu anons karşısında sustu. Şirkette çalışan tüm canavarların bu haftanın teması hakkında ne hissettiğinden emin değildim ama biz insanların keyfi yerindeydi. "Yapacak mısın?" Halatı ve koşum takımını yavaşça aşağıya indiren Billy'ye başımı

salladığımda Ronan sordu

Zemin.

Diz çöktüm, bir kolumu sırtına dolayarak dağınık bir yığın halinde yere düşmesini engelledim.

Ronan'a gülümseyerek, "Daha sonra Constantine'i bulup onunla eylemimiz hakkında konuşmam gerekiyor, ama zamanım var," dedim.

Bakışları benimkilerde parlıyordu ama bir an sessiz kaldı, kalçaları yere değiyor ve kanatları düz bir şekilde açılıyordu. "Peki ya Hunter? Kokumu alacaktır."

Gözlerimi kırdım. Hunter beni, yüzü kalçalarımın arasında ve parmakları kığıma kayarken uyandırmıştı. Tiyatroya giden arabada beni yere yatırmış ve onu emmeme izin vermişti. Bu gece provalar bittiğinde beni bekliyor olacaktı ve akşam için beni tekrar koşum takımına sokacağına söz vermişti. Hunter'la her şey harikaydı aslında. Aynı anda hem eğlenceli, hem tatlı, hem de inanılmaz erotikti. Kolaydı da. Hâlâ birlikte cinsel bir çılgınlık içindeydik, uyarılmanın her küçük ayrıntısını öğreniyorduk, ama sessiz ve sakin anlar da aynı derecede tatlıydı, dürüstlük ve şefkat doluydu.

Bu bana Ronan'la aramızdaki ilişkiyi de hatırlattı.

"Seni özledim," dedim Ronan'a, ona bakarak, Hunter'ın benim için yaptığından esinlenerek koşum takımını çözdüm ve kollarını serbest bıraktım.

"Bu onunla geçireceğin son hafta mı?" Ronan sordu, kelimeler basit, dikkatlice birbiri ardına yerleştirilmiş ve anlam yüklü.

Başımı salladım, kalbimin sıkışmasını görmezden gelmeye çalıştım ama başaramadım. Bu haftanın sonunda Hunter'la işim bitmeyecekti. Elimden gelse orkla işimin bitmesini *hiç* istemiyordum. Bu Ronan ve benim için ne anlama geliyordu... Kalbim tekrar çarptı ve göğsüme acı tatlı bir zehir akıtarak yırtıldığını hissettiğime yemin edebilirdim.

Gözleri kapandı ve o zehir damarlarımda dolaşarak beni gerçek için cezalandırdı. Ronan sonunda benim yıllar önce kendime öğrettiğim dersi mi öğreniyordu? Teker teker, hepimiz eninde sonunda tiyatroyu terk ettik ve çok nadiren birlikte olduk.

"O zaman ne düşündüğü umurumda değil," dedi Ronan yumuşak bir sesle.

Bilmek için bir nedenim yoktu ama Hunter'ın aldırmayacağı hissine kapıldım. En azından şimdilik. Sanki tiyatroyu bırakmışım gibi değildi. Hâlâ çalıştığımı, hâlâ iş için canavarları becerdiğimi biliyordu. Provalar yüzünden üzerimde Ronan'ın kokusunu almış gibi davranabilirdim. Ama Hunter Ronan'ı sorarsa yalan söylemeyeceğimi de biliyordum.

"Kalkmışsın," diye seslendim Evie'ye.

"Hayvanlarımı eyerleyin!" Evie muzaffer ve neredeyse şeytani bir neşeyle bağırdı.

Ronan'ın eli benimkine dolandı ve onu yerden kaldırdım, bizi sahneden çıkarırken onu tutmaya devam ettim. Birbirine kenetlenmiş avuçlarımızın arasında atan, canlı bir yaratık vardı. Kalplerimiz muhtemelen birbirimizi bıraktığımızda kırılmaya hazırды. Ronan'ı soyunma odama götürmek istiyordum ama dar bir kapıyı omuzlayarak açıp beni içeri sürüklediğinde daha merdivenlere varmamıştık bile.

Kapıyı arkamızdan sıkıca kapatırken sırtım bir rafa çarptı, metalik bir şey tıkırdarken çınılıyordu. Ronan beni kendine yaklaştıırken fark ettim ki, pervane dolabı.

"Ben de seni özledim," diye fısıldadı Ronan, burnu çenemde gezinirken. "O olmak zorunda değil. Bekleyebilirsin. Myra sana başka birini bulur. Ya da-"

Karanlıkta Ronan'ın yüzünü buldum ve kendime çektim, dudaklarını derin bir öpücükle aldım, o da hevesle karşılık verdi. Özür dileme amaçlı bir öpücüktü ama kısa sürede bir yakarışa dönüştü. Beni affetmesi, veda etmiyormuşum gibi davranması için dudaklarımı ona bastırarak yalvardım.

Gerçek şu ki Hunter'ı şimdi burada, bu küçük dolapta ben de özlüyordum. Jude'u, benimle ilgili gerçeği bilen tek kişinin o olduğunu düşünüyordum. Hâlâ Nireas için sorularla doluydum, sekiz yıl önce neden geri döndüğünü merak ediyordum. Hâlâ Constantine'i, niyetini ve ilgisini merak ediyor,

neden bana içimi görür gibi baktığını ve hâlâ bana inanmadığını bilmek istiyordum.

var.

Hiçbiri için adil değildi ve Ronan ve ben soluk soluğa birbirimize yaklaşıırken eteklerimi yukarı çekerek bunu yapmak kendime tamamen haksızlıktı.

"Ondan hoşlanıyorsun," diye tısladı Ronan.

"Evet," diye itiraf ettim, kalbim küt küt atıyordu. *Sanırım sevmekten daha fazla.* "Ve beni özleyeceksin."

Ronan'ı tekrar öptüm, beni kollarına alıp kaldırdığında ağzına doğru haykırdım ve sonra kalbime bir mızrak gibi saplanan ani bir hamleyle beni sikine geçirdi.

"Evet!"

Ronan'ın burnu benimkine sürtündü ve ben iki elimle bir kanadı ve bir boynuzu kavrarken titredi.

"O zaman kalbimi kıracaksın, deli," diye dudaklarıma doğru nefes aldı Ronan, dili yanağımı tırmalayan bir gözyaşını silmek için yaladı. İçime girip çıkarken nefesim kesildi. "Ama sen bana durmamı söyleyene kadar değil."

İnledim ve Ronan beni bir öpücükle susturdu, dili sikiyle aynı anda ilerliyordu.

Dur, diye düşündüm ama o kelimeyi söylememek için Ronan'ın dudağını ısırdım. Bunu yapabilecek miydim? Ronan'dan uzaklaşabilecek miydim? Ondan değilse bile Hunter'dan?

Daha ne kadar "hoşça kal" demeyecektim?

Ronan'ın dilini emdim, bacaklarımı ona öyle sıkı sardım ki, kalçalarının uyluklarımın iç kısımlarında çürükler bırakacağından emindim, Hunter'ın bulması için daha fazla kanıt.

Onlar pençeleri, dişleri ve tırnaklarıyla göğsüme uzanıp kanayan, kırık kalbimi içimden çekip çıkarana kadar gerçeği görmezden gelirdim.

SALDIRI BEKLEDİĞİMDEN ÇOK DAHA ERKEN GELDİ.

Aslında tam da o gece.

Hunter'ın pençeleri boynumun dibine saplandı ve diğer eli kığımın bir yanağını sıkıca kavradı. Ofisinin çekmeceleri tıkırdıyor, Hunter arkamda tepinirken güzel ahşap çıplak tenime yapışıyor ve sürükleniyordu.

"Siktir Hunter, evet, daha sert!"

Sesimde bir sızlanma, boğazımda bir sıkışma ve gözlerimde bir acı vardı. Ronan'la geçirdiğim saatler yüzünden hâlâ hassastım. Ona durmasını söylemeyi reddetmişim ve o da bunu bir meydan okuma gibi karşılamıştı ama bunun hangimiz için olduğundan emin değildim. Tek bildiğim, arabasına adım attığımda Hunter'ın gözlerinin her zamankinden daha parlak parladığıydı, zar zor temizlenmiş ve toplanmış, hala Ronan'ın serbest bırakılmasıyla doluydu.

Evine girdikten sonra beş dakika içinde soyuldum, koşumlandım ve becerildim.

Hunter üzerime eğilip isteğimi reddederken ve yavaşça kığıma sürtünürken göğsü sırtımda sıcaktı. Güzel yosun yeşili eli kığımın ayrıldı ve masanın kenarındaki tutamağıma uzandı, beni daha da gerdi, kalın parmaklarını benimkilere doladı.

"Gerçeği bilmek istiyor musun?" Hunter hırladı.

Doğru düzgün düşünemedim başım reddederek sallandı ama Hunter ya fark etmedi ya da umursamadı.

"Hunter tısladı, dili kulağımın kabuğunda geziniyordu. Kelimelerin şoku hemen geçti, tüm suçluluk duygusu ve endişe göğsümden fırladı

ani hıçkırıklarla.

Gıcırtilar, itişler ve sevişmeler hemen kesildi. Hunter küfretti ve bu anı mahvettiğim için kendime duyduğum öfkeyle daha sert bir gözyaşı dalgası, bozuk, ıslak nefesler halinde göğsümden yükseldi. Ama Hunter'ın elleri beni masasından kaldırırken nazikti. Yüzümü ona çevirdiğinde kambur durdum, saklanmaya çalıştım ama zayıf ve sallantılıydım ve Hunter'ın şefkatli gücüyle boy ölçüşemezdim.

"Affet beni, küçüğüm. Ne dedim ben? Seni incitti mi? Seni incittim mi?"

Nefesimi tutup konuşamayacak kadar çok ağlıyordum ama biraz feryat edip başımı salladım. Hunter beni kollarına alıp büyük koltuğa taşıırken ve kucağına oturturken ateş alev alev yanıyordu ve sıcaklık bana Ronan'ın dokunuşunu hatırlattı.

Bir pençe sırtımı sıyırdı ve koşumun deri kayışları gevşedi. Onu benden çıkarıyordu! Onu hayal kırıklığına uğratmıştım, onun evcil hayvanı olmayı başaramamıştım!

"Hayır! Hayır, özür dilerim. Özür dilerim, lütfen, efendim, ben-"

"Hazel, şşşt, sus küçüğüm," diye cevap verdi Hunter, yumuşak ama neredeyse çılgınca. Parmakları tokaları çözdü ve elinin uzun hareketleriyle sırtımı okşamaya başladı. "Şşşt. Şeytan, Ronan-"

"Bana zarar vermedi," diye zorlukla nefesimin arasında söyledim.

Hunter gözyaşlarımdan dolayı bulanıktı ama sırtımdaki eli yardımcı oluyordu ve ben de kucağında dönerek ona daha da sokuldum ve kokusunu içime çektim.

"Yani seni incittim mi?"

Uzak bir yanımla Hunter'ın sorduğu soruya şüpheyi yaklaştığı için onunla gurur duyuyordu. Bir ay önce olsa muhtemelen kendini odadan kovardı. Şimdi beni kollarında tutuyordu ve benimle ilgilenecek kişi olmaya kararlıydı.

"Hayır! Hiç de değil," diye başardım, omuzlarını sıkıca kavrayarak.

Hunter bu cevap karşısında sakinleşti, sırtımı ve saçlarımı okşadı, kendi derin nefesleriyle nefeslerimi yönlendirdi.

Aşık oldun, seni aptal, diye düşündüm. Ve sadece bir kez değil. Gerçekten kendi duygularımdan kaçmayı başarabilmiş miydim, yoksa bunca yıldır kendi kalbimi mi kırıyordum?

"Bana kızgın mısın?" diye sordum.

Hunter kararlı bir şekilde "Hayır," dedi ve ardından ekledi, "Ne için?"

"Çünkü Ronan'la seks yaptım." Bunun doğasını söyleyebilir miydi? Bu saçma mıydı? Saatler süren umutsuz, duygusal, kalbi kırık seks için özel bir koku var mıydı?

Hunter hafifçe titredi ve kahkahasını tutmaya çalıştığını anlamam bir anımı aldı. Kıpırdayan dudaklarını ve çatılmış kaşlarını bulmak için sıkıca kavradığı ellerinden kurtuldum.

"Hayır, küçüğüm," dedi, konuşurken ayık kalmayı başarıyordu.

"O değildi... Ben..." *Neden bunu mahvetmeye çalışıyorsun?* Düşüncelerimde kendime bağırdım. Kızgın değildi. Neden kızması gerektiğini açıklamama gerek yoktu.

"Yapmak zorunda değildin. Sen istedin," dedi Hunter nazikçe. Başımı salladım, onu izliyordum, bir öfke belirtisi ya da... bekliyordum. Hayır, kıskanç değildi. "Onu mu tercih ediyorsun?"

"Hayır!" Çenem açık bir şekilde ağzımdan kaçtırdım.

Hunter kaşlarını çatıp aramıza baktı ve ben hâlâ çıplak olduğumu, onun da pantolonunun inik olduğunu fark ettim ve tüm bu durum birden saçma ve aşağılayıcı göründü. Basit bir şey yüzünden gözyaşlarına boğulmuştum.

"Üzerimdeki kokusunu beğendin mi?" Birden Hunter'ın ağzımdan kaçırıldığı sözleri hatırlayarak sordum

Kul

ak. "Bırak da koşum takımını çıkarayım. Seni bunun içinde üzgün görmekten nefret ediyorum," dedi Hunter kaşlarını çatarak.

İtiraz etmek için ağzımı açtım. Kemerini takmak beni onayladığının bir işaretiydi, çıkarmak ise

onun evcil hayvanı olarak hata yaptığım anlamına gelirdi, değil mi? Ama belki de onun için, bunu giyerken ağlamamı izlemek de aynı derecede rahatsız ediciydi. Döndüm ve Hunter'ın kemerimi çözmesini bekledim.

"Neden onun kokusunu üzerimde seviyorsun?" Kaşlarımı çatarak sordum ve kayış kollarımdan aşağı kayarken düşünmeyi daha kolay buldum.

"Tost gibi kokuyor," dedi Hunter.

Bu ifade üzerine içimden histerik, bitkin bir kahkaha patlaması koptu. Hunter haklıydı ama yine de...

Döndüm ve onu gülümserken buldum, bu kadar saçma bir şeyi bilerek mi söyledi diye merak ettim.

"Onun ve senin aldığın zevkin kokusunu alabiliyorum. Ama yine de sen de burada benimlesin ve ben de sana bu zevki yaşıyorum," diye düşündü Hunter yüzümü inceleyerek. "Ayrıca onun kokusunu kendi kokumla boğmayı da seviyorum," diye ekledi keskin bir sırıtışla, dişleri ateş ışığında parlıyordu.

Ayağa kalktım ve gömleğini düşürdüğü yerden kaldırıp kendi kollarımı gömleğin kollarına geçirdiğimde Hunter'ın eli titreyerek dondu. Tekrar kucağına tırmanıp yüzümü ona döndüğümde gülümsemesi tekrar yumuşadı.

"Tiyatrodan çıkmamı ister misin?" diye sordum.

Hunter'ın kaşları zıpladı. "Tiyatrodan ayrılmak ister misin ufaklık?"

Dilimde bir cevap bulamayınca şaşırarak ona göz kırptım. *Evet* değil miydi? Yorgun değil miydim? Ama bugünkü provalar çok eğlenceliydi. Kumpanya benim için bir aile gibiydi ve ailem saldırı altındaydı. Tiyatroyu bırakıp Ronan'ı nasıl terk edebilirdim? Nireas'ı nasıl bırakabilirdim? Myra ve Reddy'yi bile, onları boğmak istediğimde. Diğer tüm insanları ve canavarları.

"Henüz değil," diye fısıldadım.

Hunter öne doğru eğildi ve beni öperken kollarımı boynuna doladım. "Seni sahnede izlemeyi seviyorum. Burada benim küçük evcil hayvanım ve enfes Hazel'ımsın," dedi ve parmak eklemleriyle yanağımı okşadı. "Ve orada, aynı derecede canlısın, ama seninle ilgili sevincimi pek çok kişiyle paylaşıyorum."

"Ve bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordum.

Hunter başını salladı ama bakışları düşünceli bir şekilde uzaklaştı. "Sergilenen güzel bir sanat eserine tanıklık etme ayrıcalığına sahip olmak gibi bir şey olduğunu söylemem çirkin mi olur, sonra da yalnız kalıp o mükemmel," kaşımı öptü, "enfes," burnumu, "dürüst formunda nefes alan, yaşayan ve düşünen sanatın tadını çıkarmak? Kadın, tuval değil yani."

Karşılaştırma karşısında kızardım ve dudaklarını dudaklarıma götürdüm, bir gülümseme öpücüğü kesene kadar oyalandım. "Emin değilim. Benim için sakıncası yok. Ronan'la o kareden çıkarsam sana zarar vermeyeceğimden emin misin?"

"Ufaklık, yanıyorsam beni düzelt, ama bana öyle geliyor ki, araya giren birinden rahatsız olması gereken biri varsa, o da ben değil, odur," dedi Hunter, bakır rengi güzel bir kaşını kaldırarak.

"Yakın zamana kadar aradaki bağlantıyı gerçekten anladığımdan emin değildim. Son zamanlarda sevgi dolu duygulara karşı özellikle hassasım," dedim ağır bir iç çekişle. Ama Hunter'ın gülümsemesi o kadar büyük ve göz kamaştırıcıydı ki kendi asi kalbim beni uzun süre rahatsız edemedi.

"Sen çok nadir bulunan bir kadınsın Hazel Nix," dedi Hunter, elleri gömleğinin altından kayarak sırtımdan yukarı çıktı ve beni kendine yaklaştırdı. "Bu kadar değerli biri birçok kişi tarafından sevilmeli."

Yanaklarım tekrar ısındı ve aramıza uzandım, ama Hunter onun tatlılığından dikkatini dağıtamadan elimi yakaladı.

"Bunu daha önce konuşmalıydık. Seni rahatsız ettiğinin farkında değildim."

"Ben de hissetmiyordum. Ya da pek hissetmiyordum," diye itiraf ettim kaşlarımı çatarak. "Eğer senin için bu kadar eşit hissetmeseydim-" Dudakları dudaklarıma yapıştığında mırıldandım, tekrar çekildiğinde sarı gözleri sıcak ve kapüşonluydu. "Bunu biliyorsun ya da bilmelisin. Bir konuk oyuncu, bir şirket üyesi ya da kendin olabilirsin. Ben seni istiyorum."

ya da büyük evler ve güzel koşum takımları olmadan."

Hunter dudaklarımaya uzun bir öpücük daha kondurarak, "Teşekkür ederim küçüğüm," dedi ve sikini bulup istekli bir şekilde okşarken elleri artık bana karşı koymuyordu. "Yorgun olmalısın."

"Yorgun olacağım," dedim, yanaklarının her birini ve sonra da dişlerinin uçlarını öperek. "Bundan emin olabilirsin."

Hunter kıkırdadı ve ben nefesimi tutarak sesi bir iniltiye dönüştürdüm, onu içime çektim ve gözlerinin kapanışını ve dilinin dudaklarını ıslatışını izleyerek dibe battım.

Özgürüm, diye düşündüm, nefesim kesiliyordu. Hunter'la kalmak için. Tiyatroda kalmak için. Hunter beni koşum takımına bağlayabilir, zevki için sürünmemi söyleyebilirdi ama beni sahneye geri götürecek ya da yatağıma taşıyacak ya da gitmek istediğim yer orasıysa beni arabasıyla Stepney Green'deki evime götürecek ilk kişi o olacaktı.

Dizlerim kalçalarının her iki yanındaki minderlere gömüldü, elleri belimde, sikinin üzerinde aşağı yukarı kaymama yardım ediyordu.

"Ronan'dan etkileniyor musun?" Hâlâ Ronan'ın kokusuyla ilgili o küçük notu düşünerek sordum.

Hunter ofladı ve bana göz kırptı, dudakları yumuşak bir nefesle ayrıldı. "Sana dokunması, amını yalaması, seni becermesi beni cezbediyor. Yalnız... hayır, buna inanmıyorum."

Bunun üzerine gülümsedim ve orkumu dudağından bir ısırıkla ödüllendirdim. "Sana karşı çok sahiplenici olacağımı söylesem kötü mü olur?"

Hunter'ın gözleri büyüdü ve dudaklarından yumuşak bir inilti kaçtı, çünkü ona biraz daha hızlı binmeye başladım, kalçalarımı ileri doğru bir daire çizerek uç piercinglerinin içime sürtünmesini sağladım.

"Bunun beni ne kadar onurlandırdığını bilecek kadar beni tanıyorsun, ufaklık," dedi Hunter, kelimeler düzensizdi.

"O zaman sen benimsin," dedim, kelimelerle sarsılınca nefesim kesildi. "Benim centilmen orc'um. Bana sunduğun gibi seni başkalarıyla da paylaşmalıyım ama paylaşmayacağım. İçimdeki tüm açgözlülükle sana sahip olacağım."

Hunter inledi, pençeleri kıcıımı kavramak için aşağıya iniyordu.

"Benim," diye fısıldadım kulağının ucunu ısırarak. "Benim orkum.

Benim efendim." "Hazel!"

"Ve senin tohumunu içimde istiyorum. Beni doldurmanı ve pisletmeni istiyorum. Yarın hepsinin içimde senin kokunu almasına izin vereceğim," dedim, Hunter'ın sözlerime, dokunuşuma çözülmesini izlerken kendi gücümü ve ayrıcalığıma anlayarak gözlerim büyüdü.

Zafer, Hunter'ın bana bakan gözleri kadar parlak, etimi kavrayan pençeleri kadar keskin ve sevincini haykırıp beni de kendisiyle birlikte aşağı çekerken amcığımda patlayan salıverilmesi kadar sıcaktı.

"W Bay Reddy ne istiyormuş?" Hunter soyunma odama dönerken sordum. Ertesi sabah yine bana tiyatroya kadar eşlik etmişti, elinde Bay Reddy'den onu görmem için aldığı bir not vardı.

"Burası özel bir yer mi ufaklık?" Hunter fısıldayarak arkasındaki perdenin kapalı olup olmadığını iki kez kontrol etti.

Gözlerim açıldı ve başımı sallayarak onu şezlongda oturduğum yere doğru yönlendirdim. Hiç tereddüt etmeden ilerlerken, Hunter'ın bu halinin haftalar önce tanıştığım halinden ne kadar daha kendinden emin olduğunu fark ettim. Artık birbirimizi daha iyi tanıdığımız için mi, yoksa bu süreçte Hunter'ı kendisiyle daha barışık hale getirdiğim için mi? Her iki durumda da, minderlerin üzerinde bana katıldığında ona hevesle sarıldım.

Hunter sesini alçaltarak, "Bay Reddy bir şüpheli listesi topladı," dedi. "Hem şirket içinde hem de izleyiciler arasında."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Olamaz, şirkette olamazlar. Ben... herkesi tanıyorum ve..."

Ama onları ne kadar iyi tanıyordum, onları tanımak için kendime ne kadar *izin* vermişim?

Hunter'ın elleri yüzümü kavrayacak şekilde uzandı ve ne kadar büyük olduğunu, kendimi Hunter'ın kucağına ne kadar kolay sokabildiğimi, onun yanında kendimi küçük ve güvende hissettiğimi fark ettim.

"Çok değil," dedi Hunter nazikçe. "Ama evet, birkaç tane. Ve onları takip etmek için güvendiğimiz yeterince insan yok."

Oh. "Yapacak işlerin var," diye tahmin ettim.

Hunter yüzünü buruşturarak, "Yarın geleceğim," dedi. "Her ne kadar akşamları evimi kullanman için ısrar etmek istesem de, ben yokken burada kalma fırsatının hoşuna gidebileceğini düşündüm."

Bir gece önceki konuşmamızı ve Hunter'ın hayatımdaki diğer erkeklerle ilgili kolay kutsamasını düşünerek kızarıırken başparmağı yanağıma dokundu.

"Kimin güvende olduğunu biliyorsun. Ronan ve Nireas o gece seninleydi. Onların yanında kal ufaklık," dedi Hunter, sesinde hafif bir hırıltı vardı. Başımı salladım ve öne doğru eğilip alnımın ortasını ve burnumdan aşağı inen bir çizgiyi öptü. "Ben gösterilerde olacağım. Belki bu mesele çabucak çözülür. Bu arada, sevgililerinizle konuşun."

"Sevgililerim mi?" Tekrarladım, gözlerim çoğul kelimeyle irileşti. Hunter'ın başı öne eğildi.

"Şeytan. Gegenees."

Hunter'a bakarken dişlerim alt dudağımı oydu. Nireas hakkında hiçbir şey söylememiştik. Ama

o haklıydı. Onunla konuşmam gerekiyordu. Günlerdir bu konuşmadan kaçıyordum.

Zaten.

"Belki iblis de?" Hunter dudakları seğirerek düşündü. "Şimdi de benimle alay ediyorsun," dedim sertçe.

"Oh, ve dedektif."

Nefes nefese kaldım.

"Hunter!"

Ben daha da yaklaşıp kollarımı omuzlarına doladığımda ve o daha başkalarını sayamadan dudaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirdiğimde sırtı ve ofladı. Başka bir şey *olduğundan* değil. O kadar şeffaf mıydım?

Herkesin görebileceği kadar açıksa duygularımdan kaçmanın ne yararı vardı? "Ama bu gece, sen benimsin?" Nefesim kesilmiş bir halde geri çekilerek sordum.

"Her gece, küçüğüm," diye mırıldandı Hunter. "Ama evet, bu gece benim evimde birlikte olacağız."

VE YİNE DE, Hunter'ın ayrılışından sonra aramaya çıktığım kişi Nireas, Ronan ya da Jude değildi. Belki de Hunter beni ürkütmüştü ve diğerleriyle yapabileceğim konuşmalardan korkuyordum.

Kaçarken, kapıyı çalarken babamın sesi kafamın içinde tısladı.

Constantine soyunma odasının kapısını açtı, düz, gümüş bakışları doğrudan boğazıma indi.

"İyileştim," dedim ve o da başını sallayarak kenara çekilip bana erişim izni verdi. "Seni daha önce bulamadığım için özür dilerim."

"Çok meşgulmüşsün," dedi Constantine. Sanki şaka yapıyormuş gibi kelimelerinde hafif bir eğim vardı. "Ve şaşkın. Eylemimiz hakkında hiç düşündün mü?"

"Sanırım seni bağlamam artık söz konusu değil," dedi Constantine, yatağının ucuna oturmak için odayı geçerken beni izleyerek.

"Sahnedeymişim," dedim Constantine'in başı merakla eğilirken gülümseyerek. "Bunu kastetmiyorsun."

Ona göz kırptım. "Tabii ki isterim. Bu haftanın temasına uymuyor ama bu eğlenmeyeceğim anlamına gelmiyor."

"Diğerlerinden birinden belki, ama değil-"

Ayağa kalktım ve Constantine'in yanına gittim, hâlâ üzerinde olan garip giysilere uzandım ve boş ifadesine kaşlarımı çatarak baktım.

"Sorun nedir? Sana her zaman söylediklerimde ciddi dim, Constantine," dedim, yüzünde herhangi bir ipucu ararken.

"Korkulmak için buradayım. Acı vermek için."

"Acıyı severim," dedim omuz silkererek. "*Senin* acını seviyorum. Tüm korkularımı, endişelerimi ve streslerimi kesip atmasını seviyorum. Zihnimi karıştıran her şeyi ortadan kaldırıyor ve-"

Constantine'in kolları etrafımda dolanırken nefesim kesildi, beni ayak parmaklarımdan çekip ağzına götürdü, kendi dudaklarım öfkeli öpücük için hazırды. Constantine tam haliyle ne acı ne de zevk veriyordu, ama dokunuşu yüklü ve ağırdı, dilini dilime değdirdiğinde içimden geçen uğultulu enerji akımı merkezime kadar ulaştı. Ğnledim ve karĖılılık olarak ona sarıldım, beni yatağa tağırken ayaklarımdan sallandığımdan farkındaydım. Beni yatırırken dudakları kısa bir süreliğine çekildi ve bakışlarındaki parıltı neredeyse nefret doluydu.

"Rol yapıyorsun. Rol yapıyorsun."

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım ve yüzüne uzandım. Parmak uçlarımda yüzünü çerçevelediğimde

irkildi ve sonra dondu kaldı.

yanaklarını. "Bana dokunduğunda harekete geçebileceğimi mi düşünüyorsun?" Kaşları gözlerinin arasında katlanarak ona baktı.

"Dokunuşundan zevk alan ilk kişi ben olamam," dedim, yüz ifadem şaşkınlıkla onunkine uyuyordu. "Her iki y a n ı m ı n d a unutulmasının tadını çıkaranlar var, birlikte bile, ama değil..."

Constantine'in kaşları çatıldı ve bakışları başka yöne kaydı.

O değil, fark ettim. Acı, zevk, ama bunları sunan adam değil.

"Seninle tanıştığımda senden korkuyordum," dedim gözlerini tekrar benimkilere çekerek.

"Korkmuş ve heyecanlanmışım, bana yapabileceklerinden ne kadar hoşlandığımdan utanmışım. Bana karşı çok dikkatlisin."

"Ben tehlikeliyim," dedi.

"Buradaki herkes öyle," diye cevap verdim omuz silkerek. "Herkes dikkatli değil. Yani evet, beni bağlaman hoşuma giderdi. Con ve Antin beni aynı anda sikse ya da sadece sen ve ben burada birlikte uzansak, dokunsak, öpüşsek, konuşsak. Seni tanımak istiyorum ve şimdiye kadar paylaştığın az şey hoşuma gitti."

Constantine uzun bir süre bana baktı, vücudu yatağa doğru alçaldı ve yan tarafıma yakın bir şekilde bastırdı. Eston gibi kavurucu derecede sıcak değildi ama dokundukça ısınıyordu.

Constantine yavaşça, "Buraya bir başkasının emriyle geldim," dedi.

Yavaş bir nefes aldım ve bir sonraki sözlerimi dikkatle düşündüm. Constantine'in ilgime olan inançsızlığı bana Hunter'ı hatırlattı ve onu ne kadar değerli bulduğumu kanıtlamak için her zamankinden daha kararlı olmamı sağladı. Yalanlar işe yaramazdı, bu iblisle olmazdı.

"Birsha," dedim ve Constantine başını sertçe salladı.

"Ona gönüllü olarak gitmedim. Evleri bana hatırı sayılır bir çıkış noktası sunsa da Con'un becerilerini tercih ettiği açık," dedi Constantine kaşlarını çatarak. "Buraya gelmem için verilen emirlere karşı koydum, çoğunun beni ne kadar sakıncalı bulduğunun hatırlatılmasına karşı koydum. Ama yine de... Birsha'nın dehşete düşmüş, kapana kısılmış hayvanlarından buradaki herkesten daha çok korkuyorum."

Benim dışımda neredeyse herkesin hâlâ onun arkadaşlığından kaçındığı düşünülürse, bu pek bir şey ifade etmiyordu.

"Ona kendi isteğimle gitmedim de ne demek?" Ona doğru uzandım, parmak uçlarımla boğazındaki kasların izini sürerken dudakları düzleşti ve tüm vücudu gerildi. Ama benim dokunuşumla değil... içsel bir şeyle. "Söyleyemez misin?" Tahmin ettim.

Hafifçe gevşedi. "Burada kimseye zarar vermedim. Senin dışında," dedi.

"Güzel, eğer olsaydı çok kıskanırdım," dedim, dudaklarının kenarlarında şaşkın bir gülümseme kıvrılırken ruh halim aydınlandı. Bağlı olduğu bu şartlar hakkında daha fazla soru soracaktım ama önce... "Ya Antin?"

Constantine'in gülümsemesi yeniden arttı, ender rastlanan bir ifade sıcaklığı ürkütücü güzellikteki yüz hatlarını değiştirdi. "Bir istek aldım."

"Kimden?" Doğrulup kapıya bakarak sordum.

"Reddedildiler," dedi Constantine. Beni kendine doğru çekip üzerine oturana kadar geriye doğru döndürdüğünde şaşkınlıkla hıçkırdım. "Birsha'nın adını biliyorsun çünkü muhtemelen insan kızların ölümünden onun sorumlu olduğunu biliyorsun?"

Başımı salladım, Constantine'in doğrudan söylemese de ne olduğumun ya da en azından ne olmadığının farkında olduğunu hatırlayınca donakaldım.

"Buraya geldiğimde onun planları hakkında hiçbir bilgim yoktu ve sorduğumda da benimle hiçbir şey paylaşılmadı. Eğer senin ne olduğunu öğrenirse, seni koleksiyonuna katmak için neredeyse kesin adımlar atacaktır," dedi Constantine, yavaşça doğrulduğunda bakışları kararıyordu. "Ve eğer bana sorulursa..."

Nefesim göğsümde dondu, gözlerim büyüdü. "Beni sordu."

Constantine gözlerini kırptırdı ve başını salladı. "Hayır... hayır, konuşmak zorunda kalırdım. Hiçbir şey söylemedim, tatlı yaratık, sana yemin ederim."

"Hayır, Constantine. Bay Reddy'ye beni sordu," diye fısıldadım.

Constantine'in gözleri parladı ve başı aşağı eğilmeden önce elleri bir an için kalçalarımı kavradı.

"O zaman kendi çıkarımı ona teslim ettim ve seni tehlikeye attım."

Başını çevreleyen boynuzlara uzandım, uçlarından köklerine kadar dokularını inceledim, Constantine dokunduğumda mırıldandı. O zaman hassas, Ronan gibi.

"İnsan kızları umursamıyorsun, değil mi?" diye sordum.

Constantine başını kaldırdı ve tereddütle iki yana salladı. Biraz hayal kırıklığına uğramıştım ama şaşırmamıştım. İnsanlar bazı canavarlar tarafından arzulanır, bazıları tarafından ise reddedilirdi. Ve pek çoğunun Constantine'e özellikle koruyucu hissetmesi için bir neden verdiğinden şüpheliydim.

"Yine de bize yardım eder miydin? Senden istesem? Yoksa Birsha'ya sadık mısın?"

Hırladı ve dokunuşumla ürperdi. "Sadık değilim, tam tersi. Ama ne kadar istesem de, kendi bencil nedenlerim için bile olsa, ona karşı hareket etme özgürlüğüm yok," dedi kaşlarını çatarak. "Yapabilseydim yardım ederdim."

Bir canavarın dünyasında insan bir kız olarak bilmemem gereken küçük bilgi fısıltıları yavaş yavaş kulağıma çalınıyordu. Ama kulağıma ulaşmışlardı ve şimdiye kadar iblis kanının kanunlarını merak etmemiştim. Nefesim kesildi ve ellerim pürüzsüz yüzünün kenarlarından çenesine doğru kaydı. "Constantine, bağlı mısın?"

Bir iblis bir cadı ya da büyücü tarafından kendi iradesi dışında tutulabilir. Tek gereken şey iblisin işaretini, tılsımını bulmaktır ve sanırım çağırma işlemini gerçekleştirecek büyü becerisine sahip olmaktır. Bu mutlak bir sahiplenmeydi, çağırın kişi emrettiği sürece iblisin iradesinin neredeyse tamamen kaybolmasıydı. Dehşet verici.

Constantine yine irkilerek, "Birsha'nın eliyle değil," dedi.

Farkına varmadan önce ellerim kısa bir süre sıkıştı ve onları sırtından aşağı iterek onu kabaca kendime doğru çektim. Constantine *bağlıydı*.

"Tılsım nerede?" Tısladım. "Çağırın kim?"

Constantine'in yüzü döndü, nefesi boğazımda hışırdadı. "Seni o ağa dahil etmektense bir yüzyıl daha bağlı kalmayı tercih ederim, tatlı yaratık. Bunca zamandan sonra tek sığınağım sensin."

Yaralı bir ses çıkardım, geri çekilmeye çalıştım. "Ama-"

Constantine'in kolları etrafımda sıkılaştı, beni yakınında tuttu. "Bay Reddy ile konuşacağım. Bildiğim ve paylaşabileceğim kadarını sunacağım."

"Bekle, kendini riske atmanı istemiyorum-"

Constantine kıpırdandı, ağzı benimkinin üzerine kaydı, dili benimkini yakalayıp bükte, içimde geri dönen güç akımı hızlanırken bedenim onunkine doğru eğildi.

O uzaklaşırken sızlandım, tartışmaya devam etmek için ağzımı açtım ama Constantine benden önce konuştu.

"Bu haftaki temanızı düşündüm ve hoşunuza gidebilecek bir fikrim var," dedi Constantine.

"Beni bundan alıkoyamazsın-"

"Con ve Antin olarak, yeteneklerimi kendi üzerimde kullanıp kullanmamayı seçebilirim."

Ağzım açık kaldı ama cevap olarak hiçbir kelime çıkmadı. *Dikkatini dağıtmasına izin verme, bu önemli*. Yine de ne yapabilirdim ki? Constantine hizmet etmeye ve kesinlikle gizliliğe bağlı olacaktı. Bir yüzyıl boyunca bir iblisi elinde tutan hiçbir büyücü bu adımı atlayacak kadar aptal olamaz.

Constantine, "Bunu göz önünde bulundurarak, belki de sahnede benden taleplerde bulunma zamanınız gelmiştir," dedi.

Böyle bir olayın ardından zihnimin bu kadar kolay öneriler sunması beni biraz utandırdı.

ciddi bir konuşma.

"Bay Reddy ile konuşacak mısınız?" Ben sordum.

Reddy kendi iradesiyle Constantine'e yardım etmeye karar verebilirdi ama etmezse, ona baskı yapabileceğime emindim. Hunter'a söylersem gönüllü bile olabilirdi. Aslında, kesinlikle gönüllü olmasını sağlardım. Ve çağırabileceğim diğer dostlarım da. İblis kanı Constantine'den bu fedakârlığı talep edebilirdi ama ben onun özgür olmasını talep ediyordum. Kapana kısılmanın, bir şekilde bağlanmanın nasıl bir şey olduğunu çok daha küçük ve sevgi dolu bir ölçekte biliyordum.

"Onunla konuşacağım."

Ellerimi sırtında gezdirdim, tekrar boğazına kadar uzandım, dokunuşumun altındaki kasları inceledim, Constantine ellerimin altında hareketsiz ve sabırlıydı.

"Özgür olmanı istiyorum," dedim.

Gözleri parladı. "Ve senin zarar görmeden, güvende olmanı istiyorum."

Çenesini yukarı kaldırıp yüzümü alçaltarak ağzımı onunkinin üzerinde gezdirdiğimde Constantine'in boğazı büküldü. "Bu konuşmadan vazgeçmiyorum. Ama... evet. Bazı fikirlerim var. Ne kadarını kontrol edebilirsin?"

dokunuşun beni etkiliyor mu?" diye sordum. Çünkü Con ya da Antin bana dokunursa çılgılık atmaktan ve yalvarmaktan başka bir şey yapmakta zorlanırdım.

"Çok değil ama biraz," diye itiraf etti

Constantine. "Peki bu sizi ne kadar etkiliyor?"

Constantine başını sallayarak, "Evet, kolayca," dedi.

"Kendine dokunmak gibi bir şey mi?" Kendi merakımla kıvrınarak sordum.

Constantine'in dudakları tekrar kıvrıldı, bakışları yarıklara dönüştü. "Oh, *çok* daha iyi."

Kararımı vermeden önce bir an nefesimi tutarak ona baktım. "Göster bana." Başını eğdi.

"Göstermek mi? *Şimdi* kontrolü ele mi alıyorsun, tatlı yaratık?"

Neredeyse "yapabilir miyim?" diyecektim ki kendimi tuttum ve yataktan kalktım. "Yaparım."

Sahnede Constantine'in ikiye ayrıldığı baş döndürücü anı genellikle kaçıırırdım ve bunun ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu neredeyse unutmuştum, sanki birdenbire iki gerçeklik arasında seçim yapmak zorunda kalmıştım. Con ve Antin birbirlerinden ayrıldıklarında bu his yatıştı; Con'un bakışları aç ve ihtiyatlıydı, Antin'in kıpkırmızı eli ise bana uzanıyordu.

"Hayır," dedim, dilimde nadir ve güçlü bir kelime vardı. İkisi de yatağın üzerinde oldukları yerde donup kaldılar. "Birbirinizi soyun. Sakın... güçlerinizi henüz kullanmayın."

"Size 'hanımefendi' diyeyim mi?" Antin dudaklarını bükerek sordu.

Bir yanım gülmek istiyordu ama bu kelimeyi duyunca içim ısındı ve başımı salladım. "Burada. Ve sahnede."

Antin kolalı yakasının düğmelerine uzanırken Con'un gözleri parladı ama o sert bakışta öfke yoktu. Hayır, heyecan vardı. Mavi eller ileri uzandı ve Con Antin'in tuniğini yırtıp açarken, daha dikkatli bir şekilde işine devam eden kırmızı iblis ona bir hoşnutsuzluk ifadesi kazandırırken nefesim kesildi. Birbirlerinin parçası oldukları kadar zıttılar da, Konstantin'in eşit yarılarıydılar.

Birbirlerinin göğüslerini açtıklarında, "Bütün olduğunuzda bana Con'dan çok Antin'i gösteriyormuşsunuz gibi hissediyorum," diye düşündüm. "Ayağa kalk."

Geri çekildim ve Con bana ters ters bakarak Antin'i yataktan kaldırıp pantolonunu kancayla kavradı, uzun, mavi parmakları kumaşın içine doğru kaydılar. Antin tısladı ama bu acı değil rahatlamaydı, çünkü diğer yarısı onu eline almıştı.

"Ben tercih edilenim," dedi Antin ve gülümseyerek ekledi, "En azından çoğu kişi tarafından."

"Ben de seni tercih ederim," dedim, gözlerim Antin'in pantolonunun sallanan kumaşına sabitlenmişti, kırmızı boğazı esniyordu, boynuzları geriye doğru dikilmişti.

Antin inledi ve sonra parmakları Con'un kendi düğmelerini hızla çözerek kumaşı yoğun kaslı kalçalarından aşağı itti. "Size inanıyoruz ama vücudunuzun bile acıdan daha fazla bakıma ihtiyacı var. Bize güvenin hanımefendi, çok cömertsiniz."

"Antin, Con zevk aldığında neye benzediğini bana göster," dedim.

Con'un gözleri büyüdü ve Antin'in dudakları sırttı, kırmızı eli öne doğru fırladı ve Con'un iri, mavi sikini sıkıca kavradı. Con'un konuşacak sesi yoktu, ama vücudu fazlasıyla yeterliydi, gerildi ve seğirdi, kırmızı boynuzlara uzanmak için Antin'i tutuşunu bıraktı, kalçaları öne doğru eğildi. Bacakları titredi ve karnı büküldü, kıcı sıkıştı, mükemmel bir kas ve deri sözlüğü zevkin işkencesiyle savaştı.

"Ağzını istiyor," diye not ettim, Con'un ellerinin Antin'in boynuzlarını sıkarak onları aşağı indirmeye çalışmasını izlerken.

"Onu suçlayabilir misin?" Antin güldü.

Con'un gözleri geri yuvarlandı, siki Antin'in parmaklarına çarpıyordu.

"Dur," dedim ve Antin boşalmasına izin vermeden önce onu serbest bırakırken Con'un bakışları bana döndü. Ben de mavi acı iblisime gülümsedim. "Sıra sende Con."

Daralmış gözleri Antin'e kaydı ve öfkesinin de zevki kadar güçlü ve şiddetli olmasını bekledim ama bunun yerine sadece uzanıp Antin'in yüzünü nazik bir dokunuşla kavradı. Yapması gereken tek şey buydu. Antin benim gibi çığlık atmadı ama vücudu gerildi ve nefesi yaralı inilti ve endişeli pantolonlarla çıktı. Dizleri büküldü ve yere diz çöktü. Antin öne doğru yığılırken Con'un gözlerindeki muzaffer gülümsemeyi dudakları olmasa bile anladım, yüzü Con'un çıplak ve sert sikinin önünde mükemmel bir şekilde duruyordu.

Con kontrolü ele alıyordu.

"Hayır," diye sertçe bağırdım Con uzun aletinin başını Antin'in açık ağzına doğrultmaya başladığında. Bir an için beni görmezden geldi ve Antin onun etinin etrafında inledi. "*Geri çekil.*"

Antin geri çekildi, hâlâ acı içinde inliyordu ve Con ellerini iki yanına bırakırken başı dönüyordu.

Con'a hitap etmek için öne çıktığımda Antin nefes nefese kaldı, ellerini dizlerine dayadı ve başını eğdi.

"Doğuştan itaatkâr değilsin, değil mi?" Gülümseyerek sordum. Con başını salladı ve Antin ofladı.

"Yatağa uzan, Con."

Önce kıpırdamadı, bakışları keskindi, ikimiz de bileğimi tutmasının yeteceğinin ve tamamen onun merhametine kalacağımın eşit derecede farkındaydık. Bu yüzden Antin'in etrafından dolanıp kendini yatağa bıraktığında nefesim kesildi, sert siki ayakta durmuş dokunulmak için yalvarıyordu. Ve ohhhh, nasıl da istiyordum.

"Karnının üstüne," dedim.

Con dondu kaldı, ama yuvarlanıp kendini ayarlarken hiç de kızgın görünmüyordu ve Antin yerden bana gülümsedi.

"Sen... Sen hiç...?" Aralarına bakarak sordum.

"Fırsatın olsa kendine ne yapmazdın?" Antin sırtarak sordu.

Çok değil, kabul ediyorum. "Güçlerini kullanma," dedim yatağın etrafında dönüp baş tarafına oturarak. Con gerilirse bana ulaşabilirdi ama gerçekten korkmuyordum. Şimdiye kadar az çok uslu durmuştu ve ben de onun korkunç dokunuşunu seviyordum zaten.

Antin ayağa kalktı, sonunda bol keten pantolonunu çıkardı ve sonra Con'un bacaklarını nazikçe ayırıp aralarına diz çöktü. Bir parmağını emdi ve Antin parmağını sokarken Con'un seğirmesini

izledim.

Kıç yanaklarının arasında, ilk başta sadece daireler çizerek ve bastırarak. Mavi eller çarşafı sıkıyor, Con'un kalçaları yatağa çarpıyordu. Ona, ikisine de dokunmak, onları okşamak ve övmek istiyordum ama aklımın başında olmasını daha çok istiyordum.

"Benim için iyi ol, Con. Rahatla ve bana neler yapabileceğini göster."

Con'un bakışı aslında bir bakış değildi, bir hırıltı gibiydi. Öfkenin değil, arzusunun hırıltısıydı. Antin, parmağı Con'un kıkına batarken onaylarcasına mırıldandı.

"Şimdi ona kendini hissettir," dedim Antin'e. O da boynuzlarını sallayarak başını salladı. Con'un elleri yatağı tırmalıyor, vücudu çırpınıyordu.

"Bir parmak daha," dedim, sırtının gerginliğini izlerken, ama Antin çoktan Con'u geriyordu.

"İşini bitirmek için onun kıkını kullanmanı istiyorum."

"Gücünü kontrol edemeyecek," diye uyardı Antin beni.

"Benim için dene Con," diye mırıldandım. "Yapabildiğin sürece."

Con'un yüzü yatağın içine doğru sallanıyor, kalçaları Antin'in parmaklarını kovalamak için yükseliyor, parmaklar onu itiyor, çekiyor, yarıyor ve gererek açıyordu.

"Zevki seviyor," diye mırıldandı Antin. "Bu onun sırrı. Bunun için açgözlüdür. Ve sana kadar, onunla birlikte bunu bulan pek kimse yoktu. Bizim bulduğumuz gibi değil."

Kendimi destekledim ve uzandım, elimi Con'un başının arkasında yumuşattım, nefes nefese kaldım ve ateşli acı içimde yükselirken yatağa tutundum. Elim çektüğimde başını dokunuşuma doğru kaldırdı, bakışlarında yeni bir şey vardı. Nefesimi tuttum ve ona gülümsedim.

"Benim için iyi ol," dedim.

Antin Con'un üzerine atladı, onun sıcaklığıyla Con'un soğuk rengi arasındaki zıtlık güzel ve bulanıktı. Antin yavaşça kıkına girerken Con'un gözleri bembeyaz oldu. Con kendini Antin'in sikine bıraktı ve ürperti kirpiklerinden ayak parmaklarına kadar her yerini titretti. Con sikinin etrafını sıkarken Antin'in kaşları çatıldı ve sesi inledi. Con daha fazlası için kalkmaya çalışırken kırmızı eller Con'un omuzlarının iki yanında kenetlendi ve yatak onların hareketleriyle sallanmaya başladı.

Birlikte fırtına gibiydiler, vücutları gök gürültüsü gibi çarpışıyor, Antin'in acı çığlıkları ve zevk homurtuları şimşek gibi çakıyordu. İkisinin altından kaymak, Con'u içime çekmek istedim, ama dizlerinin üzerine kalkarken sikinin sarsıldığını, ucundan hevesle sıvı fışkırdığını, yatağa damladığını ve taşaklarına kadar uzandığını gördüm.

"Bana bak," diye yalvardım ve hemen baktı, arzuladığı tüm zevk o vahşi bakışta yazılıydı. Tekrar boşaldı ve Antin tısladı ama itişini durdurmadı. "İkiniz de çok güzelsiniz."

Antin'in nefesi kesildi ve Con'un parmakları bükülerek bana doğru yaklaştı. Nefesimi tuttum, iniltimi yuttum ve kollarını okşadım, acıyı kucakladım ve çok güçsüzleşmeden geri çekildim.

Antin başını geriye atarak, "Yaklaştım," diye haykırdı. "Onun acısını istiyorum!"

Con'a başımı salladım ve sonra Antin uluyordu ve Con tekrar fışkırıyordu, Con otururken Antin'in kolları Con'un göğsüne dolanmıştı, kalçaları Antin'in sikinin üzerinde geri çekiliyordu.

Yatağın üzerinde öne doğru süründüm ve eteklerimi kaldırıp kendi nemli seksimi ortaya çıkarırken Con'un bakışları bana kaydı.

"Bana Constantine'i ver."

Bu değişim ani olmuştu, ikili zaten birbirlerine o kadar yakındı ki. Constantine'in gözleri Con'unkiler kadar vahşiydi, ağzı hâlâ Antin'den gelen iniltiyle açıktı. Altın ve menekşe rengine parılıyordu, bu renkler serbest kalmanın etkisiyle teninde hızla yayılıyordu ama ayak bileklerime uzandığında aleti hâlâ sertti. Kavrayışı sıkıydı ve beni altına çekerken nefesim kesildi.

Constantine, "Onların güçlerine sahip değilim," diye homurdandı.

"Şeytani hediyeler olmadan da bana zevk ve acı verebilirsin," dedim ve omuzlarını kavramak için uzandım.

"Memnuniyetle," diye soludu, kelimenin içinde hafif bir sızlanma vardı.

O içime girerken, kendi uyarılmışlığım ve onun kaygan aleti bu ani dalmayı Çok edici olduğu kadar yumuşak hale getirirken, eğildim ve ağladım. Seslerimiz birbirine karıştı, Constantine'in gözleri irileşti ve ağzı açıldı, yüzünü kendime çektim ve dudaklarını muhtaç, dağınık bir öpücükle aldım - bir talep ve teşekkür jesti.

Öpüşme konusunda neredeyse acemi olduğunu fark ettim, peşimden koşuyor, sakarlık yapıyor ve yetişiyordu. Ama çabuk öğrenmişti, elleri vücudumda geziniyor, kumaşları arıyor ve çekiştiriyordu.

"Tenini istiyorum," diye tısladı ve bu sözlere güldüm, göğsünü iterek elbiseyi başımın üzerinden çekmesine yardım ettim.

Kalçalarımı kendine doğru çekti ve ben inleyerek sikinin üzerine tamamen oturdum, kalçalarım iyice gerilmişti ve sırtım Con'un yatakta kalan döllerıyla yapış yapış olmuştu. Constantine doğrulup bana baktı, yüz ifadesi bir an için şaşkınlıktan gevşedi.

"Yüzyıllar oldu," dedi, muhtemelen kendi kendine. Yüzyıllardan beri...

Oh.

Constantine onun iki yarısı değil de sevgilisi olduğundan beri. Gözleri, göğüslerimi bağlayan daha basit, daha kısa bir versiyonu olan, giydiğim korse kalıntılarına takıldı ve onu yırtıp açmadan önce ancak bir itiraz çığlığı atmıştım.

Constantine ağağı doğru hamle yapıp ağzını bir meme ucuna doladığında, boynuzları yüzümü uzaklaştırdığında Gıyayetim sona erdi. Aceleciliğine güldüm ve sonra inledim ve beni kabaca emerken kendimi onun sikine doğru bastırdım, basıncın yankısı amıma doğru çınılıyordu. Ellerim boynuzlarını kavradı, onları dikkatlice yönlendirdi ve Constantine'in ağzını ihmal edilmiş göğsüne çekti. Elleri çıplak belimi okşuyor, kalçalarımın iniyor, orayı sıkıyor ve beni uzunluğuna pompalıyordu.

Hunter, Constantine'in baharat ve şeker kokusunu üzerimde Ronan'inkini sevdiği kadar sever miydi?

"Kayıp yılları telafi edecek misin?" Dudakları boğazıma doğru ilerlerken hafifçe sızlanarak sordum.

Constantine içimde kıpırdandı. "Sikeceğim. Her santimini sikeceğim, tatlı yaratık." Bu söz karşısında ürperdim ve Constantine geri çekilip otururken dudakları tenimi terk edip tekrar bana bakınca inledim. "Aslında..."

Benden kurtuldu ve ben ona bakakaldım, dilimde bir ret ya da yalvarış vardı. Ve sonra eli havadan aşağı indi, sertçe seksime indi, klitorisime çarptı. Çığlık attım ve iki büklüm oldum, aynısını tekrar yapmadan önce zar zor nefes alabildim. Seksim sıcak bir şekilde zonkladı, gözlerim acının ve sıcak zevkin derin yanmasının ortaya çıkmasıyla şok içinde genişledi.

"Yine," diye nefes nefese kaldım.

O itaat etti ve ben çığlık attım, ani acı çatlağı sikilmekten farklı olmayan bir zonklamaya dönüşürken kalçalarım havaya kalktı. Sonra Constantine kalçalarımı tutup beni sikinin üzerine çekti ve ben ciddi bir şekilde boşaldım, sırtım eğildi ve ellerimi çarşafıya sokarak onun sikini istekli boşalmamla ıslattım.

Ben yerleşmeden önce çekildi ve göğsümün üzerinden yüzüme kadar sürünürken hava emerek

yatağa sarktım.

"Şimdi beni temizle, em ve iç, sonra tekrar başlayacağız," dedi, bakışları bana doğru parlıyordu. Eğer bu Constantine'e bağlı olsaydı, iblisimin bağlarının çözüldüğünü bilmek için o büyücüyü parçalara ayırırdım. I

Ağzımı açtım, gözlerim onun uzunluğundaki tatların karışımında çırpınarak kapandı, benimki ve onunki acı bir ikram gibi birbirine karıştı. Bu şeytanı serbest bırakacaktım ve sonra da bana izin verdiği kadarıyla ona sahip olacaktım.

"Güzel dudaklar. Güzel yaratık," diye inledi Constantine.

T Ertesi gün içeri girdiğimde kantin öğle yemeği için doluydu. Hunter, ertesi gün şüphelilerin izini sürmek üzere bir göreve gitmeden önce dışarıdaki arabada bana iyice ve kapsamlı bir şekilde veda öpücüğü vermişti. Gece boyunca şirketin gözetimindeydim. Bir üye özellikle, umarım.

Kapı aralığında durdum, odadaki her tanıdık yüzü inceledim. Her aktör ve sahne görevlisi, canavar ve insan. Bedenimin en savunmasız olduğu anda güvendiğim bu yüzlerden biri katil miydi? Beth'in kahkahasını ve Margaret'in utangaç gülümsemesini bilen biri mi?

Bakışlarım masanın üzerinden Isabel ve Hugh'un hâlâ birbirlerine sokuldukları yere kaydı - yakınlardaki canavarlardan birkaçı bu çifti açık bir kıskançlıkla inceliyordu- ve sonra da beklenmedik bir ikilinin tabaklarının üzerine eğilmiş, konuşmadıkları köşeye.

Nireas masadan kalktı, kollarını salladı, karşısındaki Ronan'la konuşurken başını eğdi. Şeytan yemeğinden başını kaldırıp başını salladı, ifadesi alışılmadık derecede kasvetliydi ve sonra bakışları benimkine takıldı, gözleri kısa bir şaşkınlıkla büyüdü. Nireas bana yaklaşıırken yavaşladı.

"Senden kaçıyordum," dedim yumuşak bir sesle konuşabileceğim kadar bana yaklaştığında.

"Anlayabiliyorum." Sesi alınmamış gibiydi ama bu adamı nasıl okuyacağımı hâlâ hatırladığımdan emin değildim. "Özür dilerim. Bu... Sen..."

"Çok uzun süre bekledim."

Ona baktım ve dudaklarımı ıslattım. "Bilmiyorum. Ama... biraz daha bekler misin? Fazla değil. Bana biraz daha zaman verin."

Nireas'ın dudakları düzleşti ama yavaş ve kasıtlı bir şekilde başını salladı.

"Teşekkür ederim," dedim ve uzanıp kolunu sıktım, elimi sıkıca kavramadan önce kolunu dokunuşumdan geçirip yoğun kasların esnemesini hissetmeme izin verirken geri çekilmedim. Ama ben bir adım öne çıkınca beni bıraktı ve ben omzumun üstünden bakıp dikkatli Ronan'a doğru yürürken odadan çıkmıştı. "Siz ikiniz artık arkadaş mısınız?"

Ronan'ın kaşığı tabağındaki güveç ve pilavı amaçsızca karıştırdı. "Bizim... ortak noktalarımız var. Geç geldin."

Tereddüt ettim, masanın etrafından dolaşıp Ronan'ın yanına sıkışmadan önce karşısındaki sıraya baktım, kolu otomatik olarak sırtıma dolandı. "Evet. Ama bu gece kalıyorum."

Kaşığı kâsesinde durdu "Benimle mi?" Ronan fısıldadı.

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Tabii başka bir yatak arkadaşı bulmadıysan."

Dalga geçiyordum ama Ronan sanki karnına yumruk atmışım gibi homurdandı. "Hazel."

"Özür dilerim. Özür dilerim, dikkatsiz davrandım," diye fısıldadım, odanın geri kalanına sırtımı

dönerek

Ronan kanadını bize kalkan yapmak için kaldırıırken utangaç bir gülümseme takındı.

"Hunter o gece üzerimde senin kokunu aldı." "Kızgın mıydı?" Ronan sordu ve hakkını yemeyelim, pek de memnun görünmüyordu.

Başımı salladım. "Aldırmadı."

Anladığım kadarıyla Hunter da Constantine'in kokusunu hiç umursamamıştı ama koklamaktan ve hınzırca gülümsemekten başka bir şey yapmamıştı.

"O zaman o bir aptal."

Masaya, Ronan'ın kaşığa sarılmış yumruğuna baktım. Elini uzattığımda yumruğunu gevşetti ve yemekten büyük bir ısırık almama izin verdi. Soğuktu, yemekten çok yemeğini düşündüğünü kanıtlıyordu ama yine de tadı güzeldi. Johnny bir sahne görevlisinden daha iyi bir aşçıydı.

Ronan kıskançtı, hatta muhtemelen sahipleniciydi. Gerçek şu ki Hunter'ın bana özgürlük teklif etmiş olması Ronan'ın beni paylaşmaya aynı derecede istekli olacağı anlamına gelmiyordu. Belki şimdi, çünkü paylaşmak zorundaydı, ama... ne kadar süreyle?

"Ona gerçekten değer veriyorum, Ro,"

dedim yavaşça. "Önemsediğini biliyorum,"

dedi kaşlarını çatarak.

"Seni ne kadar önemsiyorsam," diye devam ettim, ciğerlerim sıkışıp gözlerim yanarken bile nefes almaya devam etmeye çalışıyordum.

Ronan'ın kolu etrafımda sıkılaştı, sesi alçaldı, kenarları düzensizleşti. "O sana bakabilir, fındık. Bundan nefret ediyorum ama anlıyorum. Sadece bana şimdiden işimizin bittiğini söyleme."

"Para yüzünden bu hafta Hunter'la birlikte değilim, Ro!" Dedim, kızgınlığım endişemi dağıtmaya yardımcı oluyordu.

"Görünüşe göre ondan nefret ettiğim kadar hoşlanıyorum da. Ama bu mantıklı ve birlikte gidebileceğimiz başka bir yer olmadığı için seni buraya hapsetmek istemiyorum," diye atıldı Ronan.

"Hayır, hayır, *anlamıyorsun*," dedim, sesimin yükselmesini engellemeye çalışarak. En azından gözyaşlarım artık akmiyordu. "Ronan, ikinizi de istememin... haksızlık ya da zalimlik olup olmadığını soruyorum. İkinizi de tutmak."

Ronan'ın gözleri canlı bir kehribar rengindeydi, kömür gibi parlaktı. Saçları dağınıktı ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

"İkisi de," diye tekrarladı.

Sertçe yutkundum ve başımı salladım, cevabını beklerken topuğum yere çarpıyordu. Bu nedense boğazıma sarılmış bir saldırgana karşı savaşmaktan daha stresliydi.

"Ama Hazel. I..." Kaşlarını çatı ve etrafımıza bakarken gözlerini kırıştırdı. "Bu tiyatrodaki tıklıp kalacağın anlamına mı geliyor?"

"Hayır, sıkışmadım," diye karar verdim. "Ama şu anda tiyatrodan çıkmak istediğimden bile emin değilim." "Burası güvenli değil," diye tısladı Ronan.

"O zaman bana göz kulak olman gerekecek," diye homurdandım.

Ronan'ın dudakları birkaç kez açılıp ayrıldıktan sonra tekrar kapandı, söyleyecek bir şey bulamamış gibiydi. Ama ellerine uzandığımda beni sert ve kararlı bir şekilde kavradı.

"Hunter'a karşı bunca zamandır tek tereddütüm... seni kaybetme fikriydi," dedim usulca. "Ama senden, tiyatrodan ya da beni mutlu eden herhangi bir şeyden uzaklaşmamı istemiyor, buna o da dâhil. Henüz nasıl yürüyeceğini bilmiyorum ama sadece senin de yürüyüp yürümeyeceğini... isteyip istemeyeceğini bilmek istiyorum."

Ronan'ın gözleri büyüdü. "Fındık, sen deli misin? Tabii ki yaparım!"

Nefesim kesildi ve kendimi öne attım, Ronan ellerimi çabucak bıraktı, böylece kollarımızı

birbirimize dolayabildik.

"Bana kuyruğumun ne kadar esnek olduğunu sorduğundan beri sana aşığım," diye mırıldandı.

kulağını öpmeden önce.

Güldüm ve gözlerim doldu, bu yüzden yüzümü omzuna yasladım.

"Ya da en azından bana kanatlarımı yağlamama yardım etmeni isteyip istemediğimi sorduğundan beri," dedi beni daha sıkı sıkarak. "Ve muhtemelen bunu duymaktan nefret edeceğini biliyorum, ama beni yanında tutmaya karar verdiysen, korkarım bu kelimelere alışmak zorunda kalacaksın. Seni seviyorum, Fındık."

Sırtını sıkıca kavradım, ağzımı ve ciğerlerimi onunla doldurabilmek için yüzümü tenine gömdüm. Hunter'ın dediği gibi, tost gibi. Bu sözleri hayatımda çok az duymuştum ve bir yanım bu sözleri duyunca *kaçmak* için çılgılık atıyordu. Ama fark ettim ki bu annemin kanı değildi. Tiyatrodan önce bildiğim sevginin bir kafes gibi etrafımı sardığını, korku ve öfkeyle inşa edildiğini biliyordum.

Babamdan kaçmamıştım ve bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değildim. Ama Ronan'dan ya da Hunter'dan, hatta bana hissettirdiklerinden bile kaçmama gerek yoktu.

"Aslında umurumda değil," diye mırıldandım, yüzümü hafifçe kaldırıp burnumu çenesine dayadım.

"Hayır mı?"

Başımı sallarken ona sokuldum. "Hoşuma bile gidebilir. Henüz emin değilim," diye takıldım.

Ronan ofladı ve nefesi boğazımı gıdıklayarak tüylerimi diken diken etti. "O zaman pratik yaparız. Şimdilik aç mısın?"

Yüzümdeki saçma sırtışıla savaşımaya çalışarak hafifçe geri çekildim, en azından Ronan'ınkinde de aynı derecede saçma bir sırtış görene kadar. "Öyleyim aslında."

Başını salladı, bakışları muziplikle göz kırpyordu. "Güzel, çünkü benimki soğuk. Git bir tabak getir de seninkinden biraz yiyeyim."

Gözlerimi devirdim ve elimi göğsüne vurdum. "Pfft, bastar-Mmph!"

Ronan'ın kolları belime dolandı, dolgun dudakları derin ve baş döndürücü bir öpücükle benimkileri kaptı. Odanın öbür ucundan biri ikimize ısıklık çaldı ve ben kollarımı ona sarıp o çekilmeden önce bir kez daha bastırmak için eğildiğimde birkaç fısıltı yükseldi.

Ronan kaşlarını sallayarak, "Madem bu gece burada kalıyorsun, o zaman gıdıklama tekniğini geliştirmeliyiz," dedi.

"Tekniğim mi?" Kaşlarım havaya kalkarak sordum. "Tüy silgisiyle mi?"

"Mm, biraz çalışmak gerekebilir. Biraz gevşek bir teslimat."

Homurdandım ve kollarından kurtulmaya çalıştım. "Fikrimi değiştirdim. Seninle yaşamak yok."

"Hayır, artık çok geç," dedi Ronan sırtarak. "Benimle uzlaştın. Odadaki herkes gördü. Ben şimdi senin."

Ronan boğazıma ve yanaklarıma öpücükler kondururken güldüm ve kıvrandım. Bakışları üzerimizde topluyorduk ve sahnede kendini teşhir eden bir kız olmama rağmen yine de masanın altına girip dikkatlerden saklanmak istiyordum. Çünkü bu bir rol değildi ve öyleymiş gibi bile davranamazdım. Bu beni aynı anda hem gergin, hem şaşkın, hem mutlu hem de korkmuş hissettirdi.

Koş, kafam ısrar etti. Kaç, yoksa-

Ama artık çok geçti. Ve ben annem *ya da* babam değildim.

Ronan, neredeyse benim düşüncelerimi yankılayarak, "Bir yolunu bulacağız, fındık," dedi.

Yanına yerleştim ve başımı sallayarak kendime soğuk bir yahni ısırığı daha verdim.

Yakalanması gereken bir katil ve uğraşılması gereken bir deli vardı. Constantine bir büyücüye bağlıydı ve Nireas ile ben sekiz yıl gecikmiş bir konuşmayı henüz yapmamıştık. Adamlarımla nasıl çalışacağından emin değildim, tabii gerçekten çalışacaksa.

Ama önce her şey boka sarmasaydı bir yolunu bulurduk.

Tiyatroda gerçekten bulunmayalı uzun zaman olmuş gibi hissediyordum. En azından Beth'in ölümünden beri. Tüm topluluk bir arada kapana kısılmış olsa da, etrafımızdaki gölgelerde gizlenen belanın farkında olsak da, sanki her şey normale dönmüş gibiydi.

Evie'yle birlikte tiyatronun tavan arasına, makaraların ve kolların, spot ışıklarının ve asma kat koltuklarının çok yukarısına çıkan sarmal merdivenlerde volta attık. Yorgun bir elimde bir tepsi kek, diğer elimde bir yığın tabak vardı; Evie'nin kolları ise çatıyı ayakta tutan, seyircilerin koltuklarının altından bozuk paraları toplayan, ışıkları çalıştıran ve asla ulaşamadığımız kıyafetleri tamir eden küçük insanlar için bal kavanozları ve süt sürahileriyle doluydu.

"Orkla yuva kurduğunu sanıyordum," dedi Evie.

Gözlerimi kırıpıştırarak sallanan kalçalarına baktım.

"Olmadığımı kim söyledi?"

Öfkelendi. "Sen ve Ronan her zaman hırsızlar kadar kalın kafalıydınız. Şimdi hiç olmadığınız kadar kötüsünüz." Bunun üzerine gülümsedim ama Evie'nin lafı bitmemiştir. "Ve dün misafir odasında hayatın ve akıl sağlığın için yalvardığını duymadığımı sanma." Gülümsemem genişledi ve Evie merdivenlerin başında durup bana ters ters baktı. "Tanrım, şu kendini beğenmişliğe bak."

"Constantine'le hiçbir şey yapmak istemediğinizi iddia ediyordunuz, bu benim suçum değil," diye güldüm ve onu takip edip kalçamla kenara ittim.

Evie omuz silkerek, "Onunla şansımı denedim ama bana yüz vermedi," dedi.

Elim parmaklıklara sıkıştı. Constantine'in bahsettiği kız *Evie*'ydi. Neden aniden onu merdivenlerden aşağı yuvarlama isteği duydum?

Kendimi salladım -onu reddetmişti ve o sadece Antin'i sormuştu, aptal kadın- ve sorusunu hatırladım.

"Ork, şeytan ve iblisi alamayacağımı kim söyledi?" diye sordum. Evie'nin kaşları havaya kalktı. "Oh, öyle mi?"

"Alexa iyi bir örnek teşkil ediyor," diye belirttim. Alexa vampiri ve yakışıklı büyülü heykeli ile oldukça uyumlu görünüyordu.

Evie omuz silkerek, "Bunun Leon'un kışında sert bir çift parmaktan hoşlandığı için olduğunu düşünmüştüm," dedi. Gözleri irileşti. "Oh! Ronan-"

İşte bu bir fikir. Ronan geçmişte Hugh ile sahne almıştı. Hunter'la seks yapmak ister miydi yoksa...

"Henüz bir şey yok," diye cevapladım o sormadan önce. Gerçi Konstantin'in kendine hizmet etme eğilimi göz önüne alındığında, onda kesinlikle bir potansiyel vardı. Ve tüm erkeklere karşı oldukça sahiplenici duygularına rağmen, bu zihnimde oluşan *çok* cazip bir resimdi.

"O zaman şanslısın," dedi Evie, parmak uçlarında dönerek Myra'nın burada kurduğu küçük yuvaya doğru ilerlerken.

Kırık dökük bebek evleri ve artık kumaş parçalarından yapılmış kaleler tavan arasının köşelerinde dağınık bir şekilde duruyordu. Ben hiç peri görmemiştim ama bazen sahnelerden döndüğümde soyunma odamın etrafında dolaştıklarını duyduğumu sanıyordum.

"Öyleyim," dedim usulca, kendi kendime gülümseyerek,

Evie'nin homurdanmasını duymazdan gelerek. "Senin de benim gibi biraz yiğit olduğunu sanıyordum," dedi.

Omuz silktilim. "Ben de öyle. Sonra birdenbire... Domino taşı oyunu gibi bir şey. Biri için

düştüm ve şimdi kendimi durduramıyorum. Yeni gelişmelerden bahsetmişken... Hugh ve Isabel?"
Evie mırıldandı ve bir bebek evinin önünde durduk, küçük bir ışık titreşimi göz kırptı ve sonra

pencerelerden birinden kayboluyor. "Hugh'un ne düşündüğünü bilmiyorum ama bu sorun yaratacak."

"Sence kıskanır mı?" Ben sordum.

"Hayır, çok mantıklı ve çok uzun zamandır bizimle birlikte. Ama canavarlar mutlu değil, değil mi? Isabella zaten onlar hakkındaki fikirlerinde biraz fazla özgürdü. Şimdi de gitti ve bir insanı tercih edeceğini belli etti."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ona inanıyordum ama diğerleriyle iletişimim kopuktu. Yine de hayal edebiliyordum. İki insanın canavarlar yerine birbirini seçmesi. Bu sadece bir şans oyunuydu, gerçekten, eninde sonunda gerçekleşecekti, ama gururu incitecek ve bazı canavarların insan duygularına karşı korkularını doğrulayacaktı.

Evie sözlerine şöyle devam etti: "En kötüsü de Hugh'yu gerçekten umursuyor mu yoksa burada boyundan büyük işlere kalkıştığını fark edip bir çıkış yolu mu arıyor emin değilim."

İki tabağı bebek evinin kapısının önüne koydum ve keki tepside çıkardım. Evie de bana katıldı, kırıntıların üzerine bal gezdirdi ve ardından tabağın ağzına kadar dolduracak kadar süt döktü.

"Sadece aşk olabilir mi?" diye sordum.

"Elbette. Eğer böyle şeylere inanıyorsanız," dedi Evie kesin bir ifadeyle.

Elimden geldiğince bundan kaçınmaya çalışmış olsam da biliyordum. Evie'nin de bir kez yaptığından şüpheleniyordum ve umarım yine yapmıştır.

"İşte buradasınız küçük canlarım," diye mırıldandı Evie eve doğru. "Yarın sabah temizlik için geri geleceğim. İyi geceler."

"Yumuşacık," diye fısıldadım ona.

Gözlerini devirdi ve saçlarını savurdu. "En iyi ışığı almamın bir nedeni var, değil mi?"

T H k k A G k R A U D İ k U C k

"D "Henüz birini seçmedin mi?" Ronan kulağıma fısıldadı, kanatlarda beklerken çenesini omzuma dayamıştı.

"Hunter bu gece burada olmalı," diye fısıldadım.

Kırılğan Hâkimiyet'in açılış gecesi idi ve şu ana kadar tamam seyircilerimiz tarafından çok beğenilmişti. İlk sahnemizde, Ronan'ın ağlarımaya yakalanması kalabalıktan toplu bir nefes almıştı, tüy silgisinin tanıtımı kahkahalara yol açmıştı ve Ronan'ın vücudu tuzakta çırpınırken ve kendi göğsünden aşağı döl fışkırtırken, en az dört seyircinin ellerini çok meşgul ettiğini görmüştüm. Kendini tatmin etmek, Company of Fiends'daki gösteriler için her zaman iyi bir başlangıç sayılırdı.

Con ve Antin'le geçirdiğim zaman da aynı derecede başarılıydı ve her parmak fırçasını ve dil yalamasını sünger gibi emen Constantine'e daha fazla dokunmak için harika bir bahaneydi.

Aslında, her gösteri her zamankinden daha fazla coşkulu alkışlarla karşılandı ve birkaç müşteri aralarda gizlice aşağı inerek insanların kendilerini tokatlaması ya da aşağılaması için yalvardı. Belki de dinamiklerdeki değişimin çok şaşırtıcı, şirketimiz için normların çok dışında olmasından kaynaklanıyordu, ancak insanların efendi olması çok beğenildi. Reddy gözlerinde parlak bir parıltıyla perdelerin arkasında dolaşıyordu ve gecenin sonunda seyircilerden bağış ve fon toplayacağını biliyordum.

"Dışarıda başka kimlerin olduğunu gördün mü?"

Ronan sordu. "Pek bakmadım," diye itiraf ettim, omuz silkerek.

"Mmm...şey, beşinci sırada, sol sahnede, koridorun yanında senin için bir sürpriz var," dedi Ronan.

Perdenin diğer tarafında, seyirciler koltuklarına yerleşmiş, aranın bitimiyle birlikte ışıklar sönmüştü.

"Ne sürprizi?"

"Sana bir sürpriz söyleyemem. Zaten amacı da bu," dedi Ronan, dudakları seğirerek.

"Bu bir sır, sürpriz değil," diye tısladım ama Billy bize emirler fısıldıyordu. Ronan boğazımı öptü ve ben onu yakalayamadan kaçtı. Bu sahne sadece insanlar ve tabii ki seyircilerimiz içindi.

Ve Ronan'ın daha sonra benimle bol bol vakti olacaktı, çünkü Hunter bu akşam... yani avlanıyordu. Orkumu özlemiştim ve ışıklar sahnede hafifçe yükseldiğinde ve seyirciye açılan küçük kapılardan içeri girdiğimizde, onu kalabalığın içinde bulacağımı ve benimle birlikte sahneye çıkaracağımı biliyordum. Ona ne yaptırmak isteyebileceğimi çoktan düşünmüştüm -eğilsin ve değişiklik olsun diye *kıçıyla* oynamama izin versin.

Ronan'ın sataşmaları kafamın içinde yankılanıyordu ve Alexa'yı gölgelerin arasından takip edip

Seyircilerin arasına girdiğimde, elimde olmadan sıraları saydım.

Bir, iki-oh, sağda Hunter vardı, yanında iri yarı ve tüylü bir kızıl saçlı vardı-üç, dört...

Kısa merdivenden inerken gözüm Ronan'ın deyimiyle "sürprizime" takılınca adımlarım durakladı. Jude Piper, koridorun hemen birkaç koltuk solunda, o güzel elmacık kemiklerini ve buz mavisi gözlerini gizlemek için her zamanki melon şapkası olmadan duruyordu.

Hugh sırtımı hafifçe dürttü ve neredeyse son merdivenin kenarından kayıyordum, şans eseri son anda kendimi toparladım.

Jude buradaydı. Seyirciler arasındaydı. Ronan'ı tüy silgisiyle gıdıklamamı, Con ve Antin'e emir vermeme, Konstantin'in ağzı için bacaklarımı açmamı, göğüslerimin deri ve dantel süslemeli korsemden neredeyse dışarı taşmasını izlemişti. Hâlâ üzerimde olan, Jude'un bakışlarının üzerinde gezindiği, çoraplı bacaklarıma inen ve tekrar yukarı çıkan, boğazıma takılan bir kanca kadar keskin gözleri beni daha yakına çağırıyordu.

Hugh beni geçip Alexa'nın peşine takılarak Nireas'ın eğlenceli ve ağır aksak müzikal rehberliği eşliğinde kalabalığın içinde ilerlerken Hunter'ın yanında durdum ve kucağına yerleştim. Hunter'ın kucağı çıplak kalçalarımın altında sıcacıktı ve kollarım boynunu çevrelerken elleri kalçalarımı nazikçe kavramaya yardımcı oldu.

Son anda bakışlarımı Jude'dan ayırdım ve Hunter'a gülümseyerek dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. "Seni özledim," diye mırıldandım.

Hunter gülümseyerek, "Ben de seni, ufaklık," diye cevap verdi.

Hunter'ın yanındaki neşeli adam omzunu sırtıma değdirecek kadar yakınımaya eğilerek, "Beni tanıştırmalısın, Hunt," dedi.

"Kesinlikle yapmayacağım Conall," diye hırladı Hunter, eğilip dişlerini boğazıma geçirdi ve kulaklarıma kadar içime çekti.

Kızıl Kurt Conall, tabii ki Hunter'ı insan dünyasıyla tanıştıran canavar. Ona kısa bir teşekkür gülümsemesi sundum ve karnımda hâlâ devam eden, beni koridorun diğer tarafına ve birkaç sıra daha yukarı çağıran nazik çekiştirmeden kurtulmaya çalıştım.

"Yarın gece burada olacak mısın?" Hunter'a fısıldadım.

Benim ork sırtıttı. "Evet, sonra da seni yatağıma geri götüreceğim," diye cevap verdi. Onu öptüm ve bir eli kıçıma doğru kaydı, çekilirken hafifçe sıktı. "Git eğlen, evcil hayvan."

Sadece izin değil, cesaretlendirme.

Kucağında kıpırdandım ve Hunter'ın bakışları parlarken sırtıttım, siki kıçımda ilgiyle seğiriyordu.

Hunter ona ters ters bakarken Conall sırtarak, "Beni seç," diye fısıldadı.

"Ama efendim, siz bana diz çöküp itaat edecek biri gibi gelmiyorsunuz," dedim kirpiklerimi kırıştırarak.

Conall yakışıklıydı, kumral dalgalı saçları dikkat çekiciydi ve yanağında ve karşı kaşında çizikler olan çekici bir çapkındı. Bana geçmiş yıllarda yatağımdan geçen tüm canavarları hatırlatıyordu - karşılıklı zevk veren bir sevişmeye ilgi duyuyordu ama kalmaya değil. Artık şımarmıştım ve o bana uymuyordu.

"Zeki kız," dedi Conall sırtarak, bir çift parlak, keskin köpek dişi o vahşi gülümsemesinden bana göz kırpmıyordu. Hayatımda tanıdığım en bariz kurt adamdı ve kendisine bir unvan taktığını duyduğum tek kişiydi.

Hunter'ı tekrar öptüm ve burnumu onunkine sürterek oyalandım, sonra elleri bana rehberlik ederken ayağa kalktım ve uzaklaşmadan önce son bir kez okşayıp sıktım.

Jude hâlâ beni izliyordu. Hugh zaten kıkırdayan bir dişi trol kafaya eşlik ediyordu ve

Alexa'nın omuzları ondan daha uzun ve okullu bir kız gibi kızararak sahneye çıkmıştı ve Alexa'nın arkasında onun iyiliği için yalvaran bir canavar sürüsü vardı. Odanın diğer tarafındaki Christine, Evie ve Isabel sahne için kendi konuklarını seçiyor, canavarları ikna etmeye çalışıyor, flört ediyor ve onlarla alay ediyorlardı.

Jude sokakta, gün ışığında yeterince insan gibi görünüyordu ama burada, diğer canavarlarla çevriliyken parlıyordu. Bir canavarın en bariz örneği olmayabilirdi ama güzelliği yanlış anlaşılacak kadar dikkat çekiciydi.

Yanındaki beyler, bir çift tüylü inkübi, ben önlerinde kayarken bana uzandılar ama ben dudak büküp başımı sallayınca dokunuşları durdu.

Jude'un önünde durdum ve o da koltuğunda öne doğru kaydı, ellerini uzatıp kalçalarımın arkasına doladı, ben kucağına oturup ona doğru eğilirken beni dengeledi. Önündeki sıra dönerek beni izliyor, takdir ve kıskançlık mırıltıları fısıltımın sesini örtüyordu.

Dudaklarım kulağını sıyırdı, nasırlı parmakları kalçalarımı okşarken içimdeki sıcaklık fokurdadı. "Ne istiyorsun?"

Jude eğildi. Dizlerimin üzerine oturarak yüzü göğüslerime yaklaştı. Nefesi tenimde geziniyor, kıllarla kaplı yanağı bana sürtünüyordu. Başını geriye doğru eğdi, yumuşak saç telleri uzanan parmaklarıma kondu.

"Aynı anda kendim olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek için," diye fısıldadı.

Yıllar önce kendi kalbimden kovduğum bir kavram olan kelimeler beni sardı. İnsan ve canavar olmak. O bir fae'ydi ve bu yönünü benim kendi peri kanımı bildiğimden bile daha az biliyordu.

"Ve sen," diye ekledi, kelimeler dolgun dudaklarının arasından çarpan nabzıma bastırıyordu.

Çekmeme bile gerek kalmadı. Sanki dakikalar önce beni kendine bağlayan o bakış bizi birbirimize kilitlemişti. Kucağından kaydım ve o da benimle birlikte kalktı. Kuluçkacılar bacaklarını yana kıvrarak Jude'u seyircilerin arasından çıkarıp koridora götürmem için yer açtılar. Sahnede, Hugh çoktan taparcasına seven trolü tarafından nazikçe ziyafet çekiliyordu, kocaman dudaklarıyla sikini yalarken kocaman elleri şakacı bir şekilde okşuyordu, yüzü sersemlemiş ve mutluydu. Isabel, zarif bir vampire sahnenin ortasındaki kulübeye girmesini emrederken çok daha az mutlu görünüyordu ama vampir rahatsız olmuş gibi görünmüyordu ve trolün de gözü sadece Hugh'daydı, bu yüzden Isabel'in kendi haline bırakılabileceğini varsaydım. Kıskançlık ona bu tiyatroda uzun süre hizmet etmezdi.

Jude'un elini elime aldım, Hunter'la ilgili eski planımı düşündüm ve sonra kızararak bu fikri bir kenara bıraktım. Jude'u neredeyse kendim kadar iyi tanıyordum ama yine de hiç tanıımıyordum. Özellikle de konu seks olduğunda. Her ne kadar tema ona boyun eğdirmem gerektiği anlamına gelse de, sahneye ve tüm oyuncaklarımıza baktım -zincirler, kürekler, falluslar ve kelepçeler- ve Jude'u tanıştırmak istediğim bir tane bile olmadığını biliyordum. En azından bu gece.

Onu sahnenin sağındaki küçük merdivenin gölgesine çektim ve Jude da yanıma yaklaştı.

"Gerginim, birdenbire," diye fısıldadı. "Sen de gergin olur musun?"

Artık değil, diye düşündüm. Ama cevap vermedim.

Karanlıkta yüzüne uzandım ve yıllardır yapmak istediğim gibi onu kendime çektim. Ağzlarımız düzgünce birbirine geçerken kolları beni sardı ve dili benimkiyle buluşup okşarken, kıvrılırken ve daha fazlası için kovalarken hiçbir sinir ya da tereddüt belirtisi yoktu. *Bu adam beni kimsenin tanımadığı kadar iyi tanıyor,* diye düşündüm, kollarımı boynuna doladım ve göğüs kafeslerimizde çarpan kalbimi onunkine bastırdım.

Tadı biraz pipo dumanı ve acı, biraz da toprak kokuyordu ve daha önce hiç öpüşmemiş olsak da kollarımda tanıdık geliyordu - ilk ziyaretim olsa da varış noktasını çok iyi anlıyordum. Dudaklarını emdim, kalçalarımı onunkilere doğru salladım ve birkaç hızlı öpücükle geri çekildim.

"Artık daha az gerginim," dedi Jude, sesi alçak, ballı ve sıcaktı, yanağını yanağıma yaklaştırdı. Elleri kışımı kavradı, beni kalçasına sürttü, sikinin çıkıntısı pantolonunun içinde sertleşti.

Garip, çünkü şimdi daha gergindim.

"Jude... sende hiç Fae özelliği var mı?" Bizi yavaşça sahneye açılan kapıya doğru götürürken sordum.

"Kanatlar," diye fısıldadı. "Onları saklıyorum."

Kanatlar. Bu doğrudu, daha önce de söylemişti. Ronan'ınki gibi perdeli mi, yoksa bir incubi gibi tüylü mü? Tanıştığım son Unseelie'nin kanatları yoktu.

"Bu gece onlara göstereceksin," dedim.

Ona itiraz etme şansı vermedim. Bu benim baskınlığım olacaktı, karar verdim, çünkü Jude'a yapmak istediğim diğer her şey muhtemelen uyuşmayacaktı. Reddy ve diğerleri beni affedecekti. Jude'u sahnenin ışıklarına doğru çektim, kollarında zincirler şingirdayan güzel bir iblis kadını soymakta olan Evie'nin yanından geçip döşeme tahtalarının ortasına getirdim.

Gözleri kocaman ve şok edici derecede solgundu, göz bebekleri spot ışıklarının parıltısıyla küçülüyordu ve adımları yerinde tökezliyordu. Onu seyircilerin bakışlarına bırakarak arkasına döndüm ve parmaklarımla ensesini okşadım.

"Sadece kendinden emin görün," diye fısıldadım kulağına, onu uyarmak için yakasını çekiştirdim.

Doğruldu, omuzları genişledi ve ceketini kollarından aşağı çekerken irkilmedi. Beyaz gömleğinin arkası gölgede kalmıştı, gözümü kırıştırtıp bir süre düşündükten sonra ceketini yere attım. Gölge yer değiştirdi, kalçalarına kadar indi, benimkilerle gıdıklaştı ve birden aklıma geldi. Mumsu bir zar ya da tüy değildi. Uzandım ve gölgeyi okşadım, Jude'un kanatlarının fısıltısını hissettim ve dokunuşuma karşı esnedi. Jude inledi ve ürperdi. Bu kanatlara *hiç* dokunulmuş muydu? Annesi dışında onun ne olduğunu bilen tek kişi ben olduğum için pek olası değildi.

Bu da Jude'un genel olarak dokunma deneyimiyle ilgili ilgi çekici bir olasılık sunuyordu. "Güçlü değiller," diye soludu Jude.

Çünkü hayatı boyunca paltoların altına hapsedilmiş, özgürce esneyip atmaları engellenmişti. Ama iddiasına rağmen, gölgeler yayılmaya başladı, Jude'un başını karanlık bir filmle örttü, gerilmeye başladıkça beni gıdıkladı ve alay etti. Onları dikkatle çevreledim, spot ışığı sahnede karanlıkta olduğundan daha net görünmelerini sağlıyordu. Parmaklarımla üzerlerinde gezindim, serin ve hoş bir his, elle tutulur olmaktan biraz uzak ama tamamen de değil.

Jude'un başı öne düşmüş, göğsü kabarmış, kanatları ellerimle hevesle flört ediyordu.

"Yukarı bak," dedim, artık seyirciler için performans sergilemiyordum, diğerlerinin ne yaptığının farkında bile değildim.

Çenesini kaldırdığında Jude'un gözleri kapalıydı, dudakları ıslaktı ve bir solukta ayrılmıştı. Bana en yakın olan kanadını tekrar okşadım ve o bir inilti çıkarırken gözleri kapandı. Yumuşaklık avucumun içine doldu, kanadı hâlâ gergindi. Onu dışarı yönlendirdim, kendi dudaklarım bir nefesle ayrıldı. Kocamanlardı, hatta belki de ışığa doğru yayılmak, onu o tüllü, ışıltılı gölgenin içinde yutmak için büyüyorlardı. Jude'un önüne geçtim ve bana şaşkınlıkla göz kırptı.

"Herkesin seni görmesini istiyorum," dedim.

Tekrar gözlerini kırıştırdı, gözleri omzumun üzerinden bana doğru kaydı. "Beni görmeni istiyorum."

Ben de gömleğinin düğmelerini açtım, kanatlarının nasıl çırpındığını izledim ve inceledim.

kumaşı döker. Saf gölge. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ve arkamdaki merak mırıltılarından, seyircilerden bazılarının da görmediğini hissediyordum.

Jude'un teni spot ışıklarının altında solgundu. Elbette, çünkü o büyük siyah gölge kanatlı gömleği olmadan ortalıkta pek dolaşamazdı. En azından Londra'nın ortasında. Ama vücudu zayıftı ve kasları temiz ve oyulmuştu, neredeyse fildişinden yapılmış gibiydi. Yaklaştım ve dudaklarımı omzuna bastırdım, parmakları saçlarıma dolanıp beni kendisine bağlarken kalbinin avucumun altında attığını hissettim.

"Bu... uzun zaman oldu," diye fısıldadı, diğer elim bel kemerine doğru inerken sesi titriyordu.

"Seni utandırmayacağım," diye onu rahatlattım ve sonra köprücük kemiğini yaladım. Bir erkeğin rahatlamasını nasıl geciktireceğimi bildiğim kadar, onu nasıl daha hızlı çağıracağımı da biliyordum. Ayrıca canavarları ve kendi uyarılmalarını Jude'dan daha iyi biliyordum. "Zevk bu tiyatrodaki kimseyi utandırmayacak."

Jude inledi ve kanatları esneyip arkamdan gelen dokunuşlarıma çarparken bir hava vınlamasıyla içime girdi. Çok güzel bir gösteri sergileyecekti.

"Seni tatmak istiyorum," diye mırıldandım, tenini öpüyordum, parmakları saçlarımda esniyor ve sıkılıyordu. "Seni memnun edişimi izlemelerini istiyorum. Muhteşem bir erkek fae'nin benim dokunuşumla paramparça oluşunu izlemelerini istiyorum."

Ve dudaklarımı Jude'un sikine dolamak ve onu parçalara ayırırken ona bakmak istedim.

Jude'un saçlarımdaki parmakları beni daha aşağıya inmem için hafifçe teşvik edercesine çekiştirdi ve ben de eğilip tam olarak bunu yapmadan önce ona parlak bir gülümseme sundum. Jude'un göğsünü öptüğümde seyircilerden kıcımın görüntüsünü takdir eden bir kıkırdama geldi ve karnının gıcıklayıcı ve hassas çıkıntılarını yaladığımda midesi zıpladı. Ama diz çöküp yüzümü göbük deliğinden yarı açık bel kemerinin altına inen ince tüylere gömdüğümde, Jude'un bacakları bana yer açmak için açılmıştı ve kanatları sırtında hükmedici bir varlıktı.

Başımı kaldırıp sert bakışlarına ve sıkılmış çenesine bakarak tekrar gülümsedim, avucum pantolonunun içinden sertleşmiş sikini kapatıp sıkarken kaslar titriyordu. Bakışları uyarıcı bir şekilde parladı ve onu serbest bıraktım. Seyirciler bu açıdan işimi pek göremeyeceklerdi ve ben de görmelerini istemiyordum. Gözlerinin Jude'da olmasını istiyordum.

Bay Reddy onun hakkında daha fazla şey biliyor olabilirdi, ya da en azından böyle kanatlara sahip bir fae'nin hangi kolundan gelmiş olabileceğini. Artık Unseelie olduğundan daha emindim ve muhtemelen etkileyiciydi. Folkloru göre, Fae prensleri insanlarla flört etmeyi severdi ve folklor genellikle haklıydı.

Jude'un kalçalarını öptüm, sikine doğru bir çizgi oluşturan kasları emdim ve onu uyarmamaya dikkat ederek pantolonunu dikkatlice önümden çektim. Ama siki uzun ve hoş bir kalınlıktaydı ve kulağıma doğru sallanıyordu. Yanağıma ona sürttüğümde Jude'un nefesi kesildi, ellerim kalçalarını okşuyordu.

"Yüzümü al," diye fısıldadım, titreyen elleri yanaklarıma uzanıp onları nazikçe kavrarken dibini öptüm.

Parmak uçlarımla göğsüne vurup tekrar aşağı indirdim ve dudaklarımı sikinin seğiren, kaygan, kırmızı başına dayadım. Kasları çatılmıştı, nefesleri düzensizdi.

Uzun sürmeyecekti ve bu bana çılgınca bir zevk verdi. Yaptığı her seks giyinik ya da en azından karanlıkta ve muhtemelen kısa sürmüş olmalıydı. Ve kendi iddiasına göre yeni de değildi. Dilimi yarık ucunda gezdirdim ve başı geriye düştü, parmakları yanaklarımı ısırды ama beni daha yakına çekmedi.

Kendi vücudunu tanıyor muydu? Kendi zevkini? Sanmıyorum. Ve

eğer serbest kalmasını geciktiremezsem, o zaman cevap basitti.

Ağzımı başının etrafına doladım ve onu emdim, sanki dudakları dudaklarına değiyormuş gibi öptüm.

dilimi küçük açıklığa soktu ve tatlı ve acı sıvı tat alma tomurcuklarımda birikirken mırıldandı. Artık dayanamıyordu, elleri beni daha yakına çekiyordu, dudaklarım açgözlülükle emiyor ve onu daha derine çekiyordu, dili okşuyordu.

Jude'un sesi çok yüksekti ve gülümsememe engel olmak için tüm dikkatimi toplamam gerekti. Kalçaları kıpırdıyor, elleri daha fazlasını istiyor ve inlemeleri tavana, seyirciye kadar ulaşıyordu. Yüzümü kavrayışına uzandım, geri çekilmeye başladığında orada tuttum ve sonra ona beni horozunun uzunluğunda nasıl yukarı ve aşağı hızlandıracağını öğrettim. Dilime doğru itmeye başladığında tekrar mırıldandım, kendini ağzımın çatısına sürttü.

Çok istekli ve tatlıydı. Bir şekilde utangaç olduğu kadar, bu şekilde deneyimsiz ve savunmasızdı da.

Ağzımda şişmeye başladığında sesi çok hayal kırıklığına uğramış gibiydi, sıcak ve sertti ve boşalmak için olduğu kadar beklemek için de çaresizdi.

"Tanrım, Hay-" Adımı yuttu ve o sözsüzce böğürürken yanaklarımı emdim, kalçaları öne doğru eğildi, kanatları serbest bırakılmasının zonklamasıyla aynı anda atıyordu.

Tadı taze ve parlaktı, şurup kıvamında koyu bir çayın sıcak bir yudumu gibiydi. Titreyip irkilirken, omuzları çökerken ve parmakları yüzümü okşarken bir damlasını bile ziyan etmedim. Ben de onu bırakmadım.

Jude haykırışını boğdu ve ben onu yalayıp temizlerken, parmaklarımı kalçalarına sokarken, sikinin ucunu emerken titredi. Artık onu hemen hızlı bir finişe göndermeyeceğinden emin olduğum için kesesi için uzunluğunun altına uzandım. Dokunduğumda şaşkınlıkla havladı ve seyircilerin gülmediğine sevindim. Hayır, arkamdaydılar, nefes nefese kalmışlardı ve birbirlerine dokunuyorlardı, değerli bir final - Reddy'nin en sevdiği tepki.

Ve üstümde, Jude'un gözleri daha önceki tahminimin doğruluğunu anladığında genişledi. Hassastı ama bayılmamıştı, hâlâ sertti ve ben nefes almak için çekildiğimde hâlâ dilimin üzerinde, yanağımın karşısında hevesle ağılıyordu.

Ağzı açık bir şekilde bana baktı ve ben de ona gülümseyerek bir kelime söyledim. *Canavar*.

Çoğu ırk, ortalama bir insan erkeğinden çok daha erkeksiydi. Bazen bu tam olarak bir lütf sayılmazdı ama bu durumda... kesinlikle umursamadım.

Ucunu öptüm, kesesini sıktım ve Jude'un elleri yüzümde sıkılaştığında, ayakları yere bastığında ve gözlerindeki şok kararlılığa dönüştüğünde hızlı, derin bir nefes aldım.

Jude'un ilk hamlesinde ağzımı ve vücudumu gevşeterek onu uzunluğunun etrafında bir inlemeyle ödüllendirdim. Benim için iyi bir boyuttaydı, bu şekilde tamamen almak için çok büyük değildi, sadece biraz sert ve talepkar olması için yeterliydi. Elleri saçlarımda düğümlendi, başparmakları yanaklarımı okşadı ve o ağzımı kontrol ederken ellerimin oynamasına izin verdim.

Sahnedeki bir çılgınlık vardı, Hugh ve Evie çılgınca inliyordu ve bir raketin sert tokadı arkada neşeli bir çığlıkla ödüllendirildi. Jude'un kanatları havayı karıştırıyor, esinti tenime çarpıyor, beni gıdıklıyor ve bir tür okşama görevi görüyordu.

Jude'un siki boğazıma dayandığında homurdanarak yaklaştım, göğüslerimi kalçalarına bastırdım, ellerim kıcını kavradı. Başlangıçtaki koçluğuma ve cesaretlendirmelerime rağmen kesinlikle baskın olan oydu ama şu anda kimin umurundaydı ki? Karnının esnemesinden ve beni itip kullanırkenki aç bakışlarından başka görebildiğim bir şey yoktu.

Eller üzerimde olsun istedim, ağızlar, içimde büyüyen ihtiyaç ağrısını tedavi edecek bir şeyler. Jude nefes nefese kalmıştı ve ben onun sikinin etrafına sürekli bir inilti sardığımı fark etmemiştim bile, sesin titreşimi onu biraz acımasız ve çaresiz kılıyordu. Tekrar yaklaştım. Ki bu iyiydi. Nireas'ın müziği artık fırtınalar estiriyordu; gösteriyi tamamlamanın zamanı gelmişti.

Jude'un toplarını çekiştirdim, ucuna odaklanmak için ellerine karşı biraz geri çekildim, diğeri elimi sıkmak ve pompalamak için tabanının etrafına sardım.

İşimi çok iyi biliyordum.

Jude inledi ve bana doğru eğildi, kanatlarının gölgesi geriye doğru kırıldı ve ağzımı tekrar doldururken yukarı doğru eğildi. Bu kez köşelerden bir miktar sıvı süzüldü. Geri çekildim, hava almak için çırpındım, işinin bitmesini göğüslerime sıçratmasına izin verdim - yerleştikten sonra bundan hoşlanacaktı

-Ve onu kökünden ucuna kadar okşadım. Onu oradan öptüğümde karnı dudaklarıma doğru sıçradı ve göğsüme çarpan son bir sıvı fişkırmasıyla içinden güç fişkırırken ağırlığı bana baskı yaptı.

Arkama yaslandım ve dizlerinin üzerine çöktüğünde onu kendime doğru çektim, müzik vuruyordu ve diğeri'nin görüntüsü omuzlarının üzerinden net bir şekilde görünüyordu. Herkes boşalmanın sancılarını çekiyordu. Ben umursamadım. Yüzümü Jude'un boğazına bastırdım, kolları zayıf bir şekilde sırtıma dolandı, beni kucakladı, dudakları omzuma karşı anlamsız kelimeler mırıldandı.

Seyirciler tezahürat yapıyor ya da geliyordu ve perdeler o an için kapanıyordu ama yine de o an bir şekilde özeldi. Sadece ben ve Jude için. Kendimi ondan ayırmak, onu sahnenin kanatlarına sürüklemek ve böylece selam vermek istemiyordum. En azından bir saat daha burada, ona sarılmış bir şekilde kalmak istiyordum.

"Çabuk ol Hazel," diye tısladı Hugh, saçlarını yüzünden çekerek, kendinden geçmiş konuğunun elinden tutup ona yol gösterdi.

Ben de onu görmezden gelirdim, muhtemelen tiyatro tarihim boyunca en az profesyonel seçimim olurdu, ama Jude kelimeleri duydu.

Arkasına yaslandı, yüzünde özensiz, çocuksu bir sırıtış vardı ve sonra beni bir kez dudaklarımdan sertçe öptü. "Teşekkür ederim," dedi, beni yerden kaldırdı, diğeri'nin peşinden sanki ben

misafir, o ise aktör. Kelimeler can sıkıcıydı, kişisel değildi ama sonra beni kendine yaklaştırdı ve kulağıma fısıldadı: "Bu iyiliğimize özel olarak karşılık vermek için sabırsızlanıyorum Bayan Nix."

"İ "özel" bence hemen gerçekleşmeliydi. Ya da en azından perde kapandıktan sonra, zaten perdenin tam önünde durduğum için bunu atlamayı başaramadığımı nadir bir akşamdı. sahnenin kenarında.

Bunun yerine kendimi soyunma odamda tam tersi bir durumda buldum. Jude, Hunter ya da Ronan'la da yalnız değildim ama Constantine, Nireas, Bay Reddy, Conall ve hatta minotor Asterion da dahil olmak üzere hepsi oldukça kalabalıktı.

Jude yakınlarda bile değildi. Kapının yanında duruyordu, gömleği omuzlarında açıktı, arkasındaki mumdan gölgeli bir kanadı görünüyordu ve Hunter, Conall ve Ronan ile dostça sohbet ediyordu. Nireas, Bay Reddy ve Asterion başka bir cepte toplanmışlardı, benim bornozuma sarınmış olduğum yere biraz daha yakın, dizlerim bükülmüş ve ayaklarım Constantine'in avuçlarında, sezlongumun arkasına yerleşmiştim.

Constantine sahne sonrası her zamanki gibi bana masaj yapıyordu, gerçi bu kez şaşırtıcı derecede rahat bir gece geçirmiştik. Ama onu geri çevirecek değildim.

Tanrım, hepsi burada... diye düşündüm, gözlerim yine aralarında gidip geliyordu. Constantine, Jude, Ronan, Hunter... hatta Nireas. Neden olduğundan bile emin değildim. Hunter koridoru gözlüyordu ve tiyatrodan çıkan birini takip etmek için bekliyor olabileceğinden şüpheleniyordum. Sanırım onun varlığı için bahane bendim.

"Gece için ayrılmadan önce Bay Reddy ile konuşacağım," diye mırıldandı Constantine, benimle birlikte arkadaşlarımızı incelerken.

"Gece için ayrılmak zorunda mısınız?" Kaşlarımı çatarak sordum. Başını salladı. "Yakında geri çağrılacağım."

Büyücü ya da Birsha'nın uzaktan emir vermesiyle. Constantine'i bir piyon gibi kullanmak adamın tek suçu olabilirdi ve ben yine de ondan nefret ederdim. Constantine'in bileğimdeki eline uzandım, parmaklarımı bileğine doladım ve gözlerini yakaladım.

"Onu şimdi yakala. Yardım etmeye çalışmazsa Hunter'a sorarım," dedim eğilip fısıldayarak. Ronan kapıdan bizi izliyordu ama kaşlarını çatmıyor, sadece gözlemliyordu.

Constantine bana göz kırptı. "Senin iyiliğin için bana yardım edecektir."

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama emin değildim. Hunter Constantine'i tanıımıyordu ama onun da Constantine'in çağrılıp bağlanmasından benim kadar iğrenecek biri olduğuna inanmak istiyordum.

"Fark eder mi?"

"Borçlar karmaşıktır. Ancak bu bir gelişme olabilir," dedi Constantine.

Ayaklarımı kendime doğru çekerek şezlongdan kalktı ve soyunma odamdaki kalabalık -hava artık sıcak ve erkek kokuyordu- ona yer açmak için itişip kakıştı. Ben de ayağa kalktım, o uzaklaşmadan önce elini yakaladım ve beni izleyebilecek birçok gözü düşünmeden ayak parmaklarımın ucuna kadar yükseldim. Constantine hareketsiz, vurdumduymazdı ama dudaklarına bir öpücük kondurmam için yeterince eğildi, onun gözleri açılırken benimkiler de kapandı.

Etrafımızdaki konuşmaların ritminde ufak bir kekeleme oldu, ama Constantine'in uzun parmaklarını sıkarak topuklarımın üzerine geri döndüğümde kayboldu. O Bay Reddy'ye doğru ilerledi ve ben de Asterion'un devasa gövdesinin yanından geçerek kapıdaki küçük kalabalığa doğru ilerledim. Ronan ve Hunter'ın aralarında sıkışmama yetecek kadar yer vardı ve Hunter'ın eli belimi kavrayıp Ronan'ın kolu omzuma dolanınca kısa bir süreliğine kaskatı kesildim. İkisi de geri çekilmedi ya da diğerini pek dikkate almamış gibi göründü, ancak Jude gelişigüzel bir şekilde düzenlemeyi inceledi.

Hunter, "Dedektif Çavuş Piper bu akşam bize yardımcı oluyor," dedi.

"Gölgeler normal işimde yararlanabildiğim bir avantaj değil," dedi Jude, gözlerinde heyecan parlıyordu, yanaklarında hâlâ bir zevk kızarması vardı. *Onu oraya ben koydum*, diye düşündüm bir gurur parıltısıyla.

"Ben de onlara katılmayı düşünüyordum," diye mırıldandı Ronan kulağıma.

"Öyle miydin?" Kaşlarım kalktı ve kendi hayal kırıklığımı bastırmaya çalıştım. Hunter, Ronan *ya da* Jude yok muydu?

Conall, "Havada bir adam işimize yarayabilir," dedi.

"Ve onu güvenli bir şekilde gözden uzak tutmak için tılsımlarımız hazır," diye güvence verdi Hunter.

"Kendimi oldukça dışlanmış hissediyorum," dedim dudaklarımdaki somurtmayla savaşıarak.

"Sanırım yardımcı olamayacağıma karar verdin?"

Conall, "Olsa olsa yem olursun, kızım," deyince Hunter anında bir hırıltı çıkardı. "Ve buna izin veremeyiz."

Tamamen savunmasız değildim, ama yine de... Jude ve ben birbirimize baktık, gözleri irkildi. Artık özgürdü, hayatının büyük bölümünde saklı tuttuğu bir yanını keşfedebiliyordu. Babama, Bay Reddy'ye ve kendime karşı delicesine kıskanç ve öfkeliydim. Hunter ve Ronan'ın benim hakkımdaki gerçeği bilmeleri gerekiyordu ve şimdi bunu onlara söylemenin zamanı değildi.

Ronan kulağıma yumuşak bir sesle, "İstersen kalabilirim," diye teklif etti. "Eğer ben gidersem, Nireas'a yakın durman gerekecek."

Sarsıldım ama adamın adını istediğim gibi haykıramadım. "Burada kalıp bekleyebilirim-"

"Soyunma odanın doğru dürüst bir kapısı bile yok, deli," dedi Ronan. "Seni daireme yerleştirdim ama neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz. Onlar da uçabiliyor olabilir."

"Nireas güvende," dedi Hunter, çileden çıkarıcı olduğu kadar rahatlatıcı da olan bir otoriteyle. "Kalabilirim," diye tekrarladı Ronan, istersem tutabileceğim bir can simidi gibi.

İç çekmedim. Nireas konuştuğumuz her kelimeyi duymuş olabilirdi. Odam özel konuşmalar için yeterince büyük değildi. "Hayır, git. Ben de onunla konuşmak istiyordum. Bu doğru zaman olacak." Kısmen de başka seçeneğim olmadığı için.

"Evet, olacak," dedi Ronan, dudakları seğirerek.

"Conall," dedi Hunter sertçe, kapıya doğru başını sallayarak. "Gitme vaktimiz geldi.

Jude-" "Ronan ve ben takip edeceğiz," dedi Jude kolayca.

Hunter'ın belimi kavrayışı beni Ronan'dan kurtardı, öpücüğü sert ve tatlıydı ama çok kısaydı.

"Yarın gece, ufaklık," diye homurdandı ve ben başımı salladım, parmaklarım endişeyle ceketini kavradı. *İyi olacak*, dedim kendi kendime. Bildiğimiz kadarıyla katil sadece kadınlar için bir tehditti. Sadece onu özlemiştim.

Hunter uzaklaştı ve Ronan beni kendisine doğru çevirdi, dudaklarında sinsî bir gülümseme vardı, göz ucuyla Jude'a bakıyordu. "Ben koridorda olacağım, Piper. Sana biraz zaman vereyim." Ama Jude ya da ben cevap veremedi Ronan'ın ağzı benimkinin üzerindeydi, dili ayrık dudaklarımın arasından kayıyor, şakacı ve müstehcen bir şekilde dudaklarıma yapışıyordu.

Uzaklaştığında nefesim kesilmişti ve ona çok kızmıştım, ancak bunun bariz bir şekilde iddia ettiği için mi yoksa öpücüğü takip etmediği için mi olduğundan emin değildim. Yanağıma hızlı ve şapırtılı bir öpücük daha kondurarak koridora çıktı ve ben kendimi gülerken buldum. Jude'un dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ve odada neredeyse yalnız olduğumuzu fark etmem bir anımı aldı, artık arkamda sadece Asterion ve Nireas vardı.

Bir adım daha yaklaştı ve kahkaham boğazımda düğümlendi, gözlerim büyüdü. "Nasıl olduğunu görüyorsun," dedim kendimi destekleyerek.

Jude adamların az önce geçip gittiği perdeye baktı, sonra tekrar bana döndü. "Evet. Bu seyirciler için miydi, yoksa-"

"Sen," diye fısıldadım. Ne kadar dürüst olursam, yalan uydurmak o kadar zorlaşıyordu. Ona yalan söylemek istemediğimden değil. "Sahne. Bu senin içindi. Ve benim için."

Jude tekrar yaklaştı ve başım bakışlarını karşılamak için biraz geriye eğildi. "Peki ya daha fazlasını istersem?"

Nefesim kesildi. Ben de daha fazlasını istiyordum. "Planım buydu, ama şimdi sen işini yapmaya karar verdin ve-"

Öpüşü ani oldu -*dört kere üst üste*, diye düşündüm- ve biraz sert, ani oldu ama dudaklarımı onunkilere değdirdim ve yüzünü ellerimin arasına alarak ona nasıl davranması gerektiğini öğrettim. Hafifçe inledi ve sırayla birbirimizi emdik, sahnede yaşadığımız acele bağlantıyı telafi eden şefkatli değişimler. Elleri beni aradı ve yavaş bir çalışmayla beni kendine çekti.

"Diğerleri-" diye başladım, ağzı çenemde gezinirken.

"Umurumda değil," diye homurdandı.

"-hiçbir yere gitmiyorlar. Onlar benim."

"Umurumda değil," diye tekrarladı, geri çekildi, gülümsedi, bakışları parlaktı ve yanakları kızarmıştı. "Belki seninle zaman geçirmenin zorluğu dışında."

"Ben hallederim," dedim.

"En azından bir özel an," diye devam etti Jude, yüzünde şok edici bir sırıtiş belirterek. "Ve sonra paylaşmayı öğreneceğim."

Yüzümün kızarmasına hiç hakkım yoktu. Paylaşmak normal repertuarımın pek dışında değildi ve yine de Jude, Ronan ve Hunter'ın *paylaşma* düşüncesi-

Veda öpücüğü yumuşaktı, yanağımdan kulağıma doğru ilerliyordu. "Teşekkür ederim."

Asterion, "Artık gitsek iyi olacak," dedi ve Jude da diğerleri gibi çenesi dik, omuzları geniş, yanaklarını hâlâ gülümseme kaplamış bir halde kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Geriye sadece...

Döndüm ve Nireas'ı şezlongda otururken buldum, iki eli dizlerini tutuyordu, diğer ikisi de minderdeydi.

"Koridorda durabilirim. Kimsenin sizi rahatsız etmemesi için gözünüzü dört açın," dedi. "Seninle konuşmaktan kaçınmama izin vermeyi mi teklif ediyorsun, yoksa artık o kadar istekli değil misin-"

Aniden ayağa kalktı, başı tavana çarptığında nefesinin altında küfretti, kamburlaştı ve öne doğru adım attı. Hâlâ takım elbisesinin içindeydi, siyah kolları birçok kolunu sıkıca sarıyordu, uzun kuyruğu

sabırla arkasında yerde duruyordu. Bu gegene devi biraz kimera gibiydi.

"Hevesli değilim Hazel. *Çaresizim*. Beni dinlemen için çaresizim.

bir korkak gibi. Sana dokunmak, seni öpmek, kollarımda yeniden parçalanmanı izlemek için çaresizim." Sesi yırtılmıştı, acı çekiyordu, üç gözü de somut bir iç sıkıntısıyla beni yerime mihliyordu, sanki az önce bana bir kılıç saplamıştı, duvara. "Özür dilemek için çaresizim ve beni affetmen için çaresizim. Bunun bir önemi olup olmadığını bilmek için çaresizim."

Dudaklarımı ıslattım, kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Nireas eski bir yaraydı, sahnede birlikte geçirdiğimiz zamanlardan yeni tahriş olmuştu. Yıllar önce iyileşmesi ve zonklamayı durdurması gereken bir yara. Sadece bir öpücüktü. Bir öpücük ve bir dostluk, o zamana kadar hayatımda hiç karşılaşmadığım bir nezaket. Benim ilk aşkım.

Böyle bir konuşma her kızı kendinden geçirir, dedim kendi kendime. Ama ben bayılmıyordum. Gözlerim yanıyor, kalbim küt küt atıyor, ellerim yumruk olmuş yanımda duruyordu.

Sekiz yıllık sessizlik, iyileşmeme asla izin vermeyen bir enfeksiyondur. Şimdi her ne kadar Nireas'tan kaçmak istesem de, bu her şeyi daha iyi hale getirmeyecekti.

"Önemli," dedim.

Nireas ağır bir nefes verdi, omuzları biraz çöktü ve bir eli bana uzandı. "Burada olmaz.

Biri araya girecek," dedim onu inceleyerek.

Başını salladı ve elini bıraktı. "Nereye gidebileceğimizi biliyorum. Takip edecek misin?"

Dudağımı ısırđım, güç topladım ve yeterli bulmadığımda, orada daha fazlası varmış gibi davrandım. Ne de olsa ben bir oyuncuydum.

Ronan'ınki gibi Nireas'ın da tiyatrodaki bir dairesi vardı ama onunki sahnenin sağ kanadındaydı. Bir merdivenle yukarı çıktık, org boruları duvarlara gizlenmiş sütunlar gibi etrafımızda yükseliyordu ve Nireas'ın yanlamasına yürümek zorunda kaldığı uzun ama dar bir kapıda durduk.

Tavanlar yüksekti ve pencereler yandaki deponun boş tuğla duvarına bakıyordu. Nireas küçük bir lamba yaktı ve ben de girişte durup odaya hayretle baktım. Ronan'ın dairesi biraz gösterişsiz ve çıplaktı, hareket etmeyi nadiren bırakan bir şeytan için bir iniş yeri idi. Uyumak için bir yuva, daha fazlası değil.

Nireas'ınki rahattı. Aslında çok güzeldi. Yerde kat kat halılar ve iyi bakıldığı belli olan büyük, sağlam mobilyalar vardı. İnce sırtlı ve gevşek kâğıtlarla -belki de müzikle- dolu kitap rafları ve bir duvara sıkıştırılmış, boyuna uygun olmayan küçük bir piyanosu vardı.

"Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?"

diye sordum. "Altmış yıldan fazla," dedi

Nireas.

Altmış yaşında bile görünmüyordu. Muhtemelen yüzyıl yaşındaydı. Hatta bir milenyum? Daire onun eviydi. Tiyatro onun eviydi.

"Ben org çalmaya geldiğimde Reddy sahne görevlisiydi," dedi Nireas, beni metrelerce uzaktan izleyerek.

Yatağı sağ tarafındaydı, devasa olduğu için onun düşünülerek inşa edildiği belliydi. Rahat ve sade. Boğazını temizledi ve ben de bakışlarımı kaçırıp oturacak başka bir yer aramaya başladım. Pencerenin yanında tek kişilik küçük bir masa ve solumda da piyano sehпасı vardı.

Nireas, "Buradaki ilk yılımda bir kıza aşık oldum," dedi.

Sözler kulaklarımda çınlarken kapıyı arkamdan kapattım. Demek şimdi eski bir aşkla başlıyorduk. Göğsümdeki o kanayan boşluk zonkladı.

"Ve gitti," dedim.

"Aslında o öldü."

Donup kaldım, gözlerim fal taşı gibi açılmış, Nireas'a bakıyordum.

"Siz gelmeden kısa bir süre önce öldü," dedi, gülümsemesi kırılıyordu. "Hayır... Bir yıl ya da daha fazla oldu. Benim için kısa. Tüm zaman boyunca birlikte değildik ve sonunda da sevgili değildik. Zamanla tiyatrodan sıkıldı. İnsan rolünü oynamayı denedim ama bundan nefret ettim, kendimi çok küçük alanlara tıktırdım. Ama tüm bu yıllar boyunca birbirimizi sevdik, bu sevginin doğası on yıllar içinde değişse bile."

Bay Reddy biliyor olabilirdi ama başka kim bilebilirdi ki? Eğer kadın yıllar önce tiyatroyu bıraktıysa -ki kesinlikle bırakmış olmalıydı, çünkü öldüğünde en az seksen yaşında olmalıydı- onu tanıyacak kadar uzun süre etrafta kimse olmazdı.

"Hâlâ onun yasını tutuyordun," dedim, geldiğimde tanıdığım Nireas'ları düşünerek. Sessiz, nazik, koruyucu. Ona vurulmuştum, daha önce hiç bilmediğim türden şefkatli bir ilgiyi içime çekmişim, ona aşık olmak için olgunlaşmışım. O da sessiz ve sabırlı bir kalp kırıklığı yaşıyordu.

"Öyleydim. Öyleyim. Hâlâ onun yasını tutacağım," dedi Nireas omuz silkerek. "Bu bir mazeret değil." "Düşündüğümünden daha iyi bir mazeret," diye itiraf ettim.

İçini çekti ve yatağa doğru ilerledi, ceketini silkeleyip kollarının kelepçelerini çözerken kolları önünde birbirine dolandı, uzuvların büyüleyici karmaşası tanıdık bir şekilde birlikte hareket ediyordu.

"Seni görmezden geldiğim, seninle konuşmayı reddettiğim için değil. Bana Louise'i hatırlattığın için değil," dedi başını kaldırıp, iki eliyle gömleğinin ön düğmelerini açarak. Soyunuyor muydu? Hayır, göğsünün yarısında durdular ve lamba ışığında parlayan yanardöner bir ışıltıyı ortaya çıkardılar. "O duyguyu hatırladım, başka bir insanın içine düşmenin o kayma hissini. O öldükten bu kadar kısa bir süre sonra tekrar yaşandığı için kendimi suçlu hissettim. Daha çok, ikimizin de iyiliği için bunu durdurabileceğimi düşündüm. Bu... Hazel, bu çok zor bir yolculuk," diye fısıldadı.

Hafifçe homurdandım ve Nireas'ın saçma derecede büyük ve şaşırtıcı derecede yumuşak yatağına ağır bir şekilde inerek ileri doğru tepindim. "Benim için çok geç kaldın."

Bir eliyle uzandı. "Özür dilerim."

Belki de bu bir hataydı, ama yatağın derinliklerine doğru geri çekildim. "Beni inciten romantizmin kaybı değil. Belki de öyleydi ama... Sen benim *arkadaşımdın*."

"Ben senin-"

"Hayır." Başımı salladım, vücudumun onunla aynı anda irkilmek istemesini görmezden geldim. "Hayır, *öyleydin*. Ve sen bunu bozdun. Benimle konuşmayı kestin! Bu... bu kadar çabuk iyileşmeyecek."

"Sekiz yılın geçmesini istememiştim," dedi kaşlarını çatarak ve bana doğru dönerek. "Bekliyordum... ve sonra senin yakında gideceğini fark ettim ve ben bir aptalım, bunu biliyorum. Çünkü sekiz yıl benim için bir şey değil, ama-"

"Bir yıl da geçse aynı derecede kötü olurdu. Tamamen geri çekildin! Tek kelime bile etmedin. Sonra birdenbire beni sahneye *çağırdın* ve siktin."

"Çok üzgünüm Hazel," diye atıldı.

Başımı salladım. "Kapa çeneni, özür dileyemezsin. Eğer sahnedeki o an için özür dilersen seni öldüresiye döverim."

Dudakları kapalıydı, gözleri beni izliyordu ve ben de yatağın üzerindeki ellerine baktım. İki tanesi kesinlikle bana yaklaşmayı başarmıştı. Bacaklarımı altına sıkıştırdım, alanı genişlettim ama kendimi onun yatağında köşeye sıkıştırırken bunun ne faydası olacaktı? Ne işe yaramasını istiyordum

ki?

"Birikmiş param var. Eğer tiyatrodan ayrılmak istiyorsan, Hunter ya da benimle olmak zorunda değilsin. Parayı alıp kendi hayatını yaşayabilirsin," dedi Nireas, gözleri büyüyerek. "Ya da Hunter'la

Dedektif. O sizi de koruyabilir."

"Ne?!"

"Gitmeni istemiyorum. Gitmen *gerektiğini* söylemiyorum. Seninle aramı düzeltmek, beni affedip affedemeyeceğini görmek için zaman istiyorum ama... ama senden kalmanı isteyemem. Geçtiğimiz yıl perişan haldeydin."

"Sefil değil."

"Mutlu değilim," diye karşılık verdi hemen.

Hayatım boyunca babamın bileğini sıkmasıyla yaşadım. Gitmem gerektiğini söyleyerek, beni duygusal olarak kelepçeleyerek bu ayrıcalıktan mahrum bıraktı. Belki de tiyatrodaki hiç kimse beni kalmaya zorlamamıştı. Belki de bu kapana kısılmışlık hissini ben yaratmıştım, sahneye zincirlenmişim, kendi başıma, bu fikre o kadar alışmıştım ki.

"Kendini... özgür hissedebilmen için elimden gelen her şeyi yaparım," diye nefes aldı.

Kelimeler beni şok etti, birlikte büyüdüğüm sesten o kadar uzaktı ki, kendi düşüncelerimin bükülmesinden bile çok uzaktı. Tatlı ve dürüst. Nireas'a en başta neden aşık olmuştum, çünkü evet, o içlerinde ilk ve en kırılgan olanıydı. Sekiz yıllık soğuk sessizliği için onu affetmiyordum. Henüz affetmiyordum. Bu sorun çözülene kadar tekrar arkadaşım olamazdı ama bu, şu anda ona içgüdüsel ve acı verici bir şekilde ihtiyaç duymamı engellemiyordu. Eski yara ne kadar acı veriyorsa, kocaman bir yatağın bu küçük köşesinde, dokunulmayı çok istediğim bir anda bana uzanan sevdiğim bir adamla kalmak da o kadar acı veriyordu.

Kendimi öne attığımda Nireas'ın nefesi kesildi, ama kolları hazırды, etrafımı sararak beni göğsüne kavradı ve bizi şiltenin üzerine devirdi.

T Yavaş ve derin bir öpüşmeydi, dillerimiz birbirine dolanıyor, birbirini itiyor, alay etmiyor, ziyafet çekiyordu. Sekiz yıl boyunca birbirimizden kaçmak, en başından beri istediğimiz şeyi birbirimizden esirgemekten başka bir şey değildi ve ben sahnede çok küçük ve şok edici bir tat almıştım.

Daha fazlasını istedim.

Onu görmek istedim.

Nireas'ın meşgul elleri kısa sürede bornozumu parçaladı, kıçımı iki kez kavradı ve beni kalçalarına bastırmak için yukarı çekti. Bacaklarım beline dolanmıştı, kocaman ve ağırdı, öpüşmeyi sürdürebilmek için üzerime eğilmek zorunda kalmıştı. İki eliyle yüzümü, iki eliyle kıçımı kavradı ve diğer iki koluyla soluk mavi çarşafın üzerine uzandı.

Doğrudum ve ona baktım, ellerim düğmelerinin geri kalanına gidene kadar yüz hatlarında bir panik titreşimi yanıp söndü.

"Yapmak zorunda değiliz-" Nireas başladı.

"Sekiz yıl sonra beni hiçbir şeyden mahrum mu bırakacaksın?" Alçak sesle ama etkili bir şekilde sordum. Bana öylece baktı ve sonra başını salladı. "Hiçbir şey."

Düğmelerini bitirdim, gömleğini arkaya ittim ve ışığın göğsüne vurması için döndüm. Teni canlı yeşil bir parlaklıktaydı ve nefesini tutarken kaslarının üzerinde ışıltılı bir gökkuşağı kayıyordu. Benden gelen küçük bir çekiştirmeyele doğrudu ve kollarını kollarından kurtarıırken bornozumu yere attım.

Omuzlarındaki kollar en kalın olanlarıydı, onların hemen altındaki kollar ise biraz daha kaslıydı. Başımı omzuna doğru eğdim, teninde şaşırtıcı derecede yumuşak ve taze bir koku buldum. Arka kolları uzandı, çıplak belimi kavradı ve beni daha yakına çekti. Hâlâ dantelli iç çamaşırları ve jartiyer giyiyordum ama ilk fırsatta korseyi çıkarmıştım ve Nireas bir elini çıplak göğsüme götürüp bana bakarken onu avuçladı.

Saçları kısa ve siyahtı, yanlarından tıraş edilmişti ve parmaklarımı kolların arasında gezdirdim. Yüzünü göğsüme doğru çekerken üç gözü de kapalıydı, yalayıp öperken ve ağzını meme ucumun etrafına sararken iç geçirdi. Dili girdap gibi dönüyor, dudakları büzülüyor ve ıslak bir *patlamayla* çekiliyordu!

"İstedğin herhangi birimize sahip olabilirsin," diye fısıldadı Nireas.

"Peki ya hepinize sahip olmaya niyetliysem?" Kelimeleri düşünmeden sordum. Hunter'ın ve Ronan'ın da cesaretlendirmesiyle doğal bir şekilde ortaya çıkmışlardı. Jude bile.

Nireas'ın dili meme ucumu tekrar okşadı ve ben titredim, sonra da kalın ve pullu bir kuyruk

bacaklarımın arkasını okşayıp kalçalarımı sararak beni aşağı çekerken inledim, böylece Nireas'ın yükselen ereksiyonunun üzerine sıkıca bastırılmış oldum.

"Bu muhtemelen en iyisi. Dört kişi olursak aptalca kararlar verme ihtimalimiz azalır," dedi Nireas.

Bu da neredeyse kesinlikle olası olanın tam tersiydi.

"Beş," diye düzelttim, diğerk göğsüne geçtiğinde, öpücükleri ve kucağında yavaşça öğütmem beni dilimin çok gevşek olduğı puslu, uyarılmış bir duruma soktu.

Nireas çalışmasına ara verdi, parmak uçları meme uçlarımı bükte ve dudaklarımdan parlak bir Çıglık çıkardı. "Oh! Beş, yedi, İkiizler'i nasıl sayarsan say. Anlıyorum. Rol konusunda yanılıyor. Ben olsam ikinizi daha da-

Saç diplerinden tutup çekerken tısladı. "*Bana odaklan,*" diye hırladım.

Ama aşağıya baktığımda gördüğüm gülümseyen yüz o kadar tanıdıktı ki nefesimi kesti. Nireas'ın yıllardır böyle gülümsediğini görmemiştim.

Nireas, "Bu *yıllardır* benim kişisel bir alışkanlığım, Hazel," dedi.

Sonra bizi kolayca yatağı yatırdı, beni sabitledi, ağzı boğazımda ve göğüslerimde çalışmaya başladı, dişleri ve dili kaburgalarımın üzerinde geziniyordu. Omuzlarını kavradım ve o avcı ağzına doğru eğildim, gözlerim bir iç çekişle kapandı. Bu geceki gösteri heyecan vericiydi ve bir kez olsun odak noktası ben olmamıştım. Kanım damarlarımda saatlerce kaynamış, sonra da diğerkleri gitmeden önce onları çılgınca öpmüştüm. Ve Nireas çok uzun zamandır arzuladığım bir fanteziydi.

Arkadaşım olmadan da sevgilim olabilir, dedim kendi kendime.

Ayağı kalktı ve gözlerim açıldı ama onu gördüğümde konuşamayacak kadar sersemlemiştim. Onu daha önce hiç çıplak görmemiştim. Her zamankinden daha iri görünüyordu. Daha yakışıklı ve canavarca da. Siyah pullar kalçalarını çevreliyor, inciklerini kaplıyor ve uzun, koyu renkli kuyruğıyla uyum sağlıyordu. Kollarının ve omuzlarının üzerindeki yanardönerlik ışıktaki parlıyor, onu parlak bir haleyle çevreliyordu. Güzel bir insanlık dışı olduğuna karar verdim.

Ve tanrım, o alet muazzamdı. Ona yakışıyordu, sonuçta o bir devdi, ama sadece çevresi bile beni nefessiz bıraktı. Ya da bırakırdı.

"Buraya gel," dedim.

Yatağın üzerine diz çöktü ve ben de kalçalarımı iyice açtım. "Seni daha önce incittim mi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Başımı salladım. "Mükemmeldin. İçimde bu kadar iyi hissetmen beni kızdırdı. Her şeyi düşünüyordum-"

Nireas başka bir derin, araştırmacı öpücükle beni kısa kesti. İki parmağını içime soktu, başparmağı klitorisimin etrafında hafifçe döndü ve dilinin etrafında inledim. Sadece kaygan ve çaresiz olduğumdan emin olacak kadar uzun süre benimle oynadı ve sonra ucuyla açıklığımı dürttü. Ellerimle kalçalarını buldum, onu daha yakına çektim ve ağzını benimkinden çekerken nefesimi tuttum, bakışları karanlık ve sabitti.

"Bana uyma şeklin delilik gibi geliyor," diye fısıldadı Nireas, amıma kolayca ve yavaşça batarak.

"Evet," diye kabul ettim ya da teşvik ettim. "Evet, Nireas."

Beni öpmek ve aynı anda becermek için eğildi, ama ağzı benimkini bulduğunda şikayet etmedi, inlemelerimiz birlikte yankılandı. Bu delilik gibiydi - diğerklerinde de böyle hissettirmişti. Çılgınlık ve rahatlama ve hâlâ iyileşmekte olan bir yaranın, taze bir çürüğün sızısı. Hâlâ hassas, neredeyse rahatsız edici, ama kendimi bastırmaktan alıkoyamıyordum, biraz acıtıyordu.

Nefes nefese kalmıştım ve kendimi Nireas'a doğru sallıyordum. Elleri her yerdeydi, her biri benim için yatakta ortalama bir erkeğın çabasından daha fazla iş yapıyor, göğüslerime masaj

yapıyor, saçlarımı çekiştiriyor, klitorisimi ovuyor ve yuvarlıyordu. İşkencelerine ara vererek altısını
birden vücuduma doladı ve

Beni ona öyle sıkı sarmıştı ki, kalp atışlarımız göğsümüzden geçerek birbirimize çarpıyordu.

"Eğer bir daha benden uzaklaşırsan kuyruğunu keserim," diye haykırdım, kalçalarımı daha yukarı çekerek, boğazım sıkılana ve nabzım onun ritmiyle aynı anda atana kadar içimde daha derinlere doğru okşadı.

"Yemin ederim yapmayacağım," diye nefes nefese kaldı Nireas. "Yapamam. Şimdi yapamam Hazel."

Boğazımı öperken inledim, diğerleri okşama, kavrama ve okşama işlerine geri dönerken bir çift kol sırtıma dolandı. Yanağım, kulağımda acil bir perküsyon olan kalp atışının üzerinde sona erdi. Homurtuları başımın üzerinde gerilmişti, elleri hala beni kendisiyle birlikte götürmek için çalışıyordu. Ve yapacaktı da. Ben zaten sınırdaydım, kendi sonumla savaşıyordum, sanki ondan geri çalabilmişim, ikimizin de tatmin olmasını reddedebilmişim gibi.

Tırnaklarımı omuzlarına geçirdim, ayrı geçirdiğimiz zaman için düşünebildiğim tek ceza buydu ve sonra onu uzun boyuna kenetlenerek ödüllendirdim, sert, parıldayan tenine doğru inledim, titredim ve umutsuz bir sonla ona bindim.

Yerleşirken üstümde hafifçe titriyordu ve yüzümü çevirdiğimde ellerinden birinin yatakta sıkıca kenetlenmiş olduğunu gördüm. Henüz bitirmemişti. Kendini tutuyordu.

"Ne yapıyorsun?" Eğilip ona gözlerimi kırıştıtararak sordum.

Kendini yavaşça yukarı iterek üzerime çıktı, kalçalarını esnetti ve beni sıcak bir artçı şokla titretti.

"İlk seferinde acele ettim," dedi, içimde tekrar kayarken çenesi esnedi ve ikimizin de tepkilerini test etti. "Bu sefer uzun sürsün istiyorum. Terden kayganlaşmanı ve dinlenmek için yalvarmanı istiyorum. Ve ben de kendi serbest kalışımı beklemeyi hak ediyorum."

Dudaklarımı yaladım, yarı yarıya onu da kendimle birlikte aşağı çekmenin ne kadar kolay olacağını kanıtlamak istiyordum. Ama buluşmak için bir işaret yoktu, sahnemizin doruk noktasını bekleyen bir seyirci yoktu. Ve Nireas haklıydı, bana borçluydu.

"O zaman kefareтини öde, Nireas," dedim.

Başını salladı, kaşları çatıldı ve ayak parmaklarımin çarşafın içinde kıvrılmasına neden olan yavaş, sabit bir ritme başladı.

ÇOK DAHA SONRA, ikimiz de çabalamaktan ve serbest kalmaktan kayganlaştıktan ve ben dinlenmek için yalvardıktan sonra -Nireas'ın omzuna dikkatlice sıkıştırılmış birkaç gözyaşı- vücutlarımız hareketsiz ve durgunlaştı. Yorganın üstüne kıvrılacak kadar sıcaktı, kolları sırtımın, kıkımın ve kalçalarımın çoğunu kaplıyordu.

"Tiyatrodan ayrılmak istemiyorum," dedim yavaşça, yorgunluk ve gevşek memnuniyet beni uykuya sürüklemeyi önce. "Henüz değil. Hunter'la, Jude'la, seninle ya da tek başıma olmamın bu kararlarla hiçbir ilgisi olmayacak."

Nireas hareketsizdi, donmuştu, nefesini tutuyordu.

"Yakın zamana kadar burada mutlu değildim ama bu benimle ilgili, seninle, Reddy'yle ya da başka biriyle değil," diye devam ettim.

"Seni incittim," dedi Nireas.

"Sen yaptın. Canın yanıyordu. Duygularını ele alış şeklin için seni affetmiyorum ama... sekiz yıl senin için kısa, benim için uzun bir süreydi. Bu süre içinde beni hayal kırıklığına uğratan tek erkek sen değildin. Ve ben kafamda başka birinin kurallarıyla yaşıyordum."

"Bay Reddy'nin mi?"

Belki de neredeyse doğru olmasına rağmen homurdandım. "Hayır. Babamın. Mutlu bir adam değildi. Benim de mutlu olmamı istediğini sanmıyorum. Ama ben mutlu olmak isterdim."

"Senin mutlu olmanı istiyorum."

Nireas ve ben çözülmemiş olsak bile, bunu söylediği için ona minnettardım. Boğazını öptüm ve iç çekti, bir eli amaçsızca başımın arkasını ve omuzlarımı okşadı.

"Seni mutlu göreceğiz," dedi Nireas yumuşak bir sesle.

Mırıldandım, ben ve onu mu yoksa o ve diğerlerini mi kastettiğinden emin değildim. Sabaha kadar bekleyebilirdi. Artık yorgundum ve Nireas sıcaktı ve beni yormuştu. Son zamanlarda huzurun çalınması gerekiyordu ve şimdi birazını kendim için almaya çok hevesliydim.

RÜYAMDA gölgeden kanatlarım olduğunu, parlak sahne ışıklarının altında yayıldığımı gördüm. Parmak uçlarımda pençeler ve dokunuşlarımda kendilerini kaşıyan erkek etleri hayal ettim. Parlak dışlerim, sert pullarım ve uzun, eğlenceli bir kuyruğum olduğunu hayal ettim.

Rüyamda bir canavar olduğumu gördüm ve uyandığımda Nireas'ın yastıklarından birinin kendi gözyaşlarıyla ıslandığını gördüm.

Nireas ve Ronan beni mutlu görmek istediklerini söylediler. Hunter onun her parçasını kabul etmeme bayılmıştı. Ben de bunu istiyordum. Ve beni tüm bunlara ve daha fazlasına sahip olmaktan alıkoyanın sevgililerim olmadığını biliyordum.

Yataktan kalkmaya çalıştığımda Nireas itiraz etti, üst gözünü kırpıştırarak açtı. "Gitme," diye fısıldadı.

Nireas'ın bildiği kadarıyla, birlikte geçireceğimiz zaman tükeniyordu. Ben de onun insan sevgilisi gibi yaşlanacak, birbirimizden uzaklaşacak ve ölecektim. Benimle ne kadar zamanı kaldığını düşünüyordu?

"Geri geleceğim," dedim, eğildim ve alnının üstünden, üçüncü gözünün üstünden öptüm.

Uykulu bir nefes aldı ama kollarını çözmedi ve serbest kalmadan önce onu nazıkçe manevra yapmam ve kuyruğunu sağ bacağımanın etrafından çözmem birkaç dakikamı aldı. Pencerenin dışındaki depo duvarından yansıyan güneş ışığı sabahın geç saatleri olduğunu anlamama yetti.

Çoraplarım yırtılmıştı -muhtemelen Nireas'ın kuyruğundan- ve oda sadece bornozum için çok soğuktu, bu yüzden Nireas'ın gömleklerinden birini çaldım ve kısa, vücuda oturan bir elbise gibi bir şey yapmak için fazladan kolları vücuduma bağladım. Bir sandalyenin altında bir çift büyük yün çorap buldum, sonra odadan çıkıp tiyatronun göğüs kafesine girdim, dar bir spiral merdiven beni org borularının etrafından dolaştırıp kanatlara geri götürdü.

Tiyatronun alt katında çoktan hayat gümbür gümbür akmaya başlamıştı; kantin, binada aşağı yukarı birlikte yaşayan herkesin sohbetiyle doluydu. Bay Reddy'nin ofisinin kapısı aralıktı ve ağır adımlarla yaklaştım, dışarıda hafif bir sohbetin mırıltılarını duyacak kadar durakladım.

Kapıyı çaldım ve Reddy beni içeri çağırdı. Myra onun kucağında oturuyordu, kolları birbirine dolanmış, başı onun omzundaydı. Aralarında acı tatlı bir memnuniyet vardı, ben içeri girdiğimde havada tanıdık bir hafif acı vardı ve Myra, Reddy'nin kolları isteksizce yanına düşerken kucağından kaydı.

"Ona zaten söyledim," dedi Myra, göz ucuyla bana asık suratlı bir bakış fırlatarak.

Topladığı parayı hatırladım. Sadece günler geçmişti ama sanki asırlar geçmiş gibiydi.

konusmuştuk.

"Bu yüzden burada değilim," dedim. Reddy kızgın görünmüyordu ve ben de Myra için üzölmeyi reddettim. Reddy Myra'nın poposunu okşayarak, "Bir şeyler ye küçük hanım," dedi.

Çerçeve.

Myra ve ben tek kelime etmeden geçtik ve ben ağır bir şekilde Bay'ın önündeki boş sandalyeye oturdum.

Reddy.

"Ne oldu o zaman?" diye sordu, kaba bir tavırla değil ama tabağında çok fazla şey olan ve başka bir yardımdan korkan bir adamın tüm ağırlığıyla.

"İstersen beni kovabilirsin ama annemi sır olarak saklamaktan bıktım," diye ağzımdan kaçırdım. Kapı hâlâ açıktı ve birilerinin bizi duyabileceği fikri içimi ürpertti.

"Annen," diye tekrarladı Reddy, yüzünü boş bir şaşkınlık kaplamıştı.

Yüzüm kızardı. Neredeyse on yıl önce mirasım ile ilgili tek bir konuşma yapmıştık. Acaba o *Unuttun mu?*

"Ben..." *Söyle! Sadece söyle!*

"Ah!" diye hatırladı başını sallayarak. Bana kaşlarını çatı ve ben de kendimi kavgaya hazırladım. "Seni kovmuyorum, Nix. Sen gittiğinde ne yapacağımızdan bile emin değilim."

"Eğer gidersem," dedim.

Bay Reddy bana göz kırptı, koltuğunda gerildi ve para, iş ve koltuklardaki eşekler aklına geldiğinde keskin, boncuk gibi bakışları onu ele geçirdi. "'Eğer' mi dediniz?"

Aptalmışsın, diye düşündüm kendi kendime. Sekiz yıl önce sekste acemi idim, tiyatrodaki yeni idim ve işime Reddy'nin bana ihtiyaç duyduğundan daha çok ihtiyacım vardı. Bunun tam tersi gerçekleşeli ne kadar olmuştu? Ben bir centaur'u kaldırabilecek kızdım. Bir dev. Acı ve zevkle işkence gören ve yüzünde bir gülümsemeyle yürüyüp gidebilen. Canavarlar Bölüğü'nün *bana* ihtiyacı vardı.

"Henüz kararımı vermedim."

"Ork'u sevmedin mi?"

"Hunter harika biri ve o istediğı sürece onunla kalmayı planlıyorum ama burada, tiyatrodaki çalışmamdan rahatsız olmuyor. Çoğu zaman ben de umursamıyorum. Ama burada değer verdiğim insanlar var ve onlara yalan söylemekten bıktım. Ya da sanki yarımın kirli küçük bir sır olması gerekiyormuş gibi hissetmekten," dedim oturduğum sandalyenin kollarını kavrayarak.

Bay Reddy'nin dudakları büzüldü. "Bu kadar nadir bulunan bir şey olduğunuzda tüm izleyicilerimiz için ulaşılabilir bir hedef değilsiniz."

Neredeyse gururumu okşuyordu ama öyle demek istememişti ve ben de kaşlarımı çatarak ona karşılık verdim. "Senden bunu çadıra asmanı istemiyorum. Sana Ronan ve Nireas'la konuşacağımı söylüyorum ve-"

"Henüz yapmadınız mı?" Bay Reddy gözlerini kocaman açarak sordu. Ben de ona ters ters baktım.

"Tanıdığım sır tutabilen tek kadın sensin," dedi Reddy, sonra oflayıp pufladı. "Hayır, sanırım artık bu doğru değil. Myra sen onu yakalayana kadar yeterince iyi idare etti."

"Umurunda olmadığını mı söylüyorsun?" Nefes nefese sordum.

Bana göz kırptı ve sonra omuz silkti. "Bahsettiğiniz kişisel ilişkileriniz, iş ilişkileriniz değil. İki hafta önce, insan kızların canavarları tasmayla gezdirdiğı gösterileri asla satamayacağımızı düşünüyordum ama kalabalık çılgına döndü. Belki biz buçukluklar hakkında da yanılıyorumdur."

Sert bir nefes aldım ve yavaşça verdim, Bay Reddy'nin ağır, deri ciltli defterine sertçe baktım, onunla kafasına vurursam ne kadar zarar verebileceğimi merak ettim. Ama o haklıydı. Bu sırrı alışkanlığımdan ve babamın bana aşılacağı korkudan dolayı saklamıştım.

Reddy söyledi.

Çünkü babam beni sevememişti. Annemin kanını suçlamıştı ve bu yüzden ben de suçlanmışım, oysa aslında kendi hatasıydı.

"Belki de öylesin," dedim kısık bir sesle.

Reddy, "Sizin gibi birkaç kız ve oğlan daha olsa, elimizde güzel bir gösteri olurdu," diye düşündü. "Gitmiyor musun?"

"Henüz değil," dedim göz kırparak, düşüncelerim dönerken gözlerim onun kafasının kuzeyinde bir yerlerde amaçsızca sürükleniyordu.

"Bu bir nimet, Nix. Bunu duyduğuma ne kadar sevindiğimi bilemezsin. Bak sana ne diyeceğim. Başka bir zekice tema düşün, birkaç tane daha ayakta alkışlanacak gösteri yap, ben de onu afişe asayım," dedi Reddy. Sandalyesinde arkasına yaslanmıştı, sivri botları topuklarını masasına dayamak için yükseliyordu ve kafasının içinde dişliler dönüyordu. Lanet olsun. Elimi çabuk tutmazsam, adamlarımla konuşmaya fırsat bulamadan haberi yayacaktı.

Para düşkünü, cimri piç. "Myra'ya kızgın mısın?" diye sordum.

Bay Reddy sert ve hesapçı bakışlarıyla bana baktı. Bana öyle ya da böyle kolayca yalan söyleyebilirdi. Ama yapmadı. "Bunu ilk ben düşünmediğim için kızgıyım."

Homurdandım ve sandalyemi geriye ittim. Nireas'a söylemem gerekiyordu. Hayır, önce Ronan söylemeli. Ya da Hunter?

Belki de üçünü aynı anda bir araya getirmek en iyisi olacaktır.

"Eğer bizden para kazanıyorsan, biz de payımızı alırız, seni vicdansız dangalak," dedim. "Ve *ben* değil. Ben sahnede çalışıyorum, hepsi bu. Gerisi bencilce."

"Sahnede de bencilsin," dedi Bay Reddy gülerek ama başıyla onayladı. "Sanırım senin akşamların zaten dolu."

Kesinlikle öyle olmalarını umuyordum. Kapıya doğru dönerken ona elimi salladım.

"Sen iyi bir kızsın Hazel Nix. Bunların hepsini ve seni memnun edecek daha fazlasını hak ediyorsun."

"Beş kişi yeterli olur sanırım," diye homurdandım. Ama kapıyı ardına kadar açarken omzumun üzerinden Bay Reddy'ye sııttım. "Ve belki bir zam."

"Dışarı!" diye bağırdı ama ben koridorda aceleyle ilerlerken güldüğünü duydum.

T H K V K I G H T O F A B U R D K U

Nireas dairesinin işgalini oldukça iyi karşıladı. Hunter, Jude ve Ronan, ben yeni giyinmiş ve Bay Reddy ile yaptığım konuşmayı düşünerek yukarı döndüğümde tiyatroya geldiler. Onları düşüncesizce yakalayıp peşimden sürükledim.

"Seks partisi mi yapıyoruz?" Merdivenlerden yukarı çıkarken Ronan sordu.

"Beni yanlış anlamayın, ilgimi çekti ama uzun zamandır uyumadım ve kızımızla ilk kez doğru düzgün yalnız kalmaktan çekinmem," diye mırıldandı Jude sıranın arkasından.

"Bir konuşma," dedim net bir şekilde.

"O kadar eğlenceli değil," dedi Ronan, sonra durakladı ve "Seks partisi hakkında bir konuşma mı?" diye sordu.

Bir şaplak ve Ronan'ın tıslayan kahkahasını duydum ve sözleri yüzünden onu dövenin Hunter olduğunu anladım. Ona daha sonra teşekkür edecektim.

Ve daha sonra Nireas uyurken yanında üç adamla kapıdan içeri daldığım için ondan özür dileyecektim. Yüzü hâlâ yastığına gömülü halde bize ters ters baktı ve sonra inleyerek sırt üstü yuvarlandı, çarşaf kalçalarını zar zor örtüyordu. Puslu sabah ışığında ona baktım, cildinin değişen renkleri daha yumuşak ve soluktu, saçları buruşmuştu, göğsünde bıraktığım ısırik izi açıkça görülebiliyordu.

Sekiz yıl boyunca beni bundan mahrum mu bırakmıştı?

Yeniden öfkelenmişim. "Pantolonunu giy," diye bağırdım.

Kaşları kalktı ve yavaşça doğrulduğunda verdiğim siparişe pişman oldum, kasları esniyor ve teni parlıyordu. Sanki bir çift güçlü kol yeterince dikkat dağıtıcı değilmiş gibi. O yataktan kalkmadan önce ben pencereye doğru yürüdüm.

"Benim için sakıncası yok ama yatağımın hepiniz için yeterince büyük olduğundan emin değilim," dedi Nireas ve Ronan güldü.

Beni pencereye kadar takip eden, bir elini sırtıma dayayan ve bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırmamı bekleyen Jude'du. Bay Reddy'ye onlara haber vereceğimi söylemek başka bir şeydi. O benim hakkımdaki gerçeği zaten biliyordu. Jude biliyordu. Constantine bile biliyordu. Ama daha önce hiç bu sözleri şaşırabilecek birine itiraf etmek zorunda kalmamıştım.

Jude'un gülümsemesi yumuşaktı, solgun gözleri yüzümde geziniyordu. "Hazel?" Hunter seslendi. "Neyin var ufaklık?"

Jude onları neden buraya getirdiğimi biliyordu. Bana başıyla onay verdi. "Pişman olmayacaksın," diye fısıldadı.

Sertçe yutkundum ve yüzümü onlara döndüm. Nireas pantolonunun düğmelerini ilikliyordu,

Ronan çoktan odanın ortasındaki yuvarlak masanın sandalyesine oturmuştu ve Hunter hâlâ kapının yanında durmuş, ani görüşme talebimle ilgili bir açıklama bekliyordu.

Tekrar yutkundum. Söylenmesi gereken basit bir şeydi. Sadece bir avuç kelime, ama boğazımdan aşağı inmek için savaşılmaya çalışıyorlarmış gibi dişlerime yapışmış gibiydiler. Beceriksiz bir aceleyle tükürdüm.

"Annem bir orman perisiydi."

Jude'un eli sırtımı okşadı, gerginlikle sarmalandığım, gözlerimin diğer üç adam arasında gidip geldiği bir anda beni yatıştırmaya çalıştı. Benzer boş şok ifadeleri takınmışlardı. Ne korku, ne öfke, ne de ne düşündükleri ya da nasıl hissettikleri hakkında bana bir fikir verebilecek aydınlatıcı bir şey. Sadece düz, açık bir şaşkınlık.

"Babam hiçbir zaman detaylar konusunda açık sözlü olmadı. Ama ormana yakın bir çiftliği vardı ve onunla orada tanıştı ve... sanırım onu baştan çıkardı ya da tam tersi ve sonra... sonra beni onun kapısında bıraktı," dedim.

"Yeni mi öğrendin?" Ronan sordu, soru acı verecek kadar samimiydi.

Yanaklarım sıcaktı ve ağzım boş yere açılıp kapanıyordu, kaşları anlayışla kalkıyordu.

"Fındık... neden?" diye sordu öne doğru eğilerek.

"Bu her zaman bir sırdı!" Kendimi sarsarak ve sakinliğimi geri kazanmaya çalışarak ağladım. Jude'un eli omzumu sıktı. "Açıkçası, babamla yaşarken insan gibi davranmak zorundaydım. Beni burada, şehirde saklayabileceğini düşündü. Ama o öldükten ve ben buraya geldikten sonra Reddy söylemememi istedi-"

"Piç kurusu," diye homurdandı Ronan.

"Canavarlar *insanları* istiyordu ve ben bunu saklamaya o kadar alışmışım ki. Yalan söylemeye. Sonra birden bundan ne kadar nefret ettiğimi ve bu yüzden ne kadar mutsuz olduğumu fark ettim ve..." Hıçkırdım ve gözümü kııptım. Yüzüm ıslanmıştı. Ne kadar utanç verici.

Gözyaşlarımı yüzümden sildim ve omuzlarımı dikleştirdim, nefesimi topladım ve başımı salladım. "Zaten bilmeyen hiç kimseye söylemedim. Neredeyse kırk yıldır içimde gömülü kaldı."

"Kırk," diye soludu Nireas. Tökezleyerek geri çekildi, kabaca yatağının üzerine oturdu ve ben irkildim. "Ah, evet. Tam olarak otuz sekiz, gerçi bu da bir sırdı," dedim usulca.

Hunter'ın bakışları üzerimde sıcaktı, inceliyordu, deşifre etmek imkânsızdı. Ronan bir kez daha şaşkına dönmüş görünüyordu, Nireas ise bariz gerçeği anlayınca şok edici bir şekilde solgunlaşmıştı. İnsan bir kadın gibi yaşlanmıyordum. Öyle de yaşlanmayacaktım.

Jude'un elini omzuma bastırdım ve sonra onu pencerede bırakarak Nireas'ın önüne geçip diz çöktüm.

"Özür dilerim, bilmiyordum," diye fısıldadım ona. Yaşlanmam, son sevgilisini kaybettikten sonra onun için neredeyse kesin bir korku olurdu ve bakışlarının cam gibi olması da bunu doğruluyordu.

"Şimdi iki kat daha aptalım," diye cevap verdi uyuşmuş bir halde, bana göz kırparak. "Fark etmeliydin. Hiç değişmemişsin. Romantik olduğumu sanıyordum ama... Kahretsın. Hazel."

Altı kol sırtımdan dolanarak beni Nireas'ın avuçlarının içine çekti, yüzü göğüslerimin arasında sıkışmıştı. Başının üzerinden kollarının üst kısımlarına doğru okşadım ve o titrerken tekrar geri döndüm.

"İşte bu yüzden Reddy size en sert konuk oyuncularını veriyor. En zor işleri," diye ısırdı Ronan.

"Ben diğer kızlardan daha iyiyim," diye nazikçe tekrarladım ve Nireas'ın kolları sıkılaştı.

"Saçmalık," diye tersledi Ronan. "Bu onun bahanesi. Sen de kendininkini uydurma."

Ronan'ın ses tonuyla irkildim ve Hunter kısık bir hırıltı çıkardı. "Kızmana gerek yok."

"Kızgın değilim! Hayır." Ronan boğazını temizledi ve ofladı. "*Sana* kızgın değilim, deli."

Nireas tutuşunu gevşetti, yüzü yükseldi ve dudakları yanağıma değdi. Döndüm ve beni diğerlerine bakacak şekilde kucağına oturttu. Ellerim eteğimin içinde kıvrıldı. Nireas rahatlamıştı. Bu bir tanesiydi

İyi bir şey. Diğerleri.

Ronan kendini sandalyeden dışarı attı ve kanatlarını hışırdatarak yanıma geldi. "Bunu daha önce düşünemediğim için aptalın tekiyim," dedi iç çekerek. Eğildi, ellerini başımın tepesine doladı ve saçlarımı öptü.

"Sakıncası yok mu?" Fısıldadım, Bay Reddy'nin o eski yorumu düşüncelerimin gerisinde kıpırdanıyordu.

"Sakıncası var mı?" Ronan havladı.

Nireas, "Şimdi kızgıyım," diye mırıldandı ama bir çift eli kalçalarımı hafifçe ovuşturdu.

"Bilemiyorum. Demek istediğim, canavarların insanlardan zevk alması için tasarlanmış evler ve tiyatrolar var, değil mi?" Göğsümde telaşlı bir panik yükselirken sordum. "Ve ben, ama ben-"

"Yeter."

Hunter'ın emri tanıdık ve kesindi, dişlerimin takırdayarak kapanmasına neden oldu ve yatağa doğru yürüdü. Jude pencereden izlediği yerden bana gülümsedi.

Nazik siyah pençeler çenemi kavradı ve Hunter'ın sert yüzüne bakmam için kaldırdı. "Sen değişmedin. Sana karşı olan hislerimiz neden değişsin ki?"

Sıcaklık yanaklarımda birikti ve yavaşça göğsüme ve karnıma doğru aktı. Başımı salladım, sorusuna cevap veremedim, tekrar yükselmeye çalışan gözyaşlarımı kırıştırdım.

"Yapmayacaklar," dedi benim için.

"Dünyamızda canavarların diğer canavarlara aşık olduğu ve onların peşinden koştuğu pek çok yer var. Sadece fae'lerin fae'lere, satirlerin nimflere ya da vampirlerin kurtadamlara aşık olduğu yerler," dedi Ronan omuz silkerek. "Reddy pisliğin teki ve aşk hakkında hiçbir şey bilmiyor."

Aşk kelimesini duyunca kıpırdandım ve Hunter bana sırttı.

"Haberlerinizi aydınlatıcı ve potansiyel dolu buluyorum," dedi Hunter, sesinin çakıllarında kaba bir açlık vardı. Pençesi yanağımı tırmaladı ve Ronan sırtarak aramıza baktı.

Nireas bir hışımla, "Bunu rahatlatıcı buluyorum," dedi ve dudakları enseme kondu.

"Benden yedi yaş büyük olduğunu yeni fark ettim," dedi Ronan sırtarak. "Yaşlı kadınlardan hoşlandığımı hep biliyordum."

Gözlerimi devirdim ve Nireas'ın kollarında rahatladım, genellikle sadece seks sonrası kafamın iyi olduğunu bildiğim bir tür yumuşak uyuşukluk üzerime yayıldı.

"Yorgunsun ufaklık. Burada dinlen, bu gece gösterinden sonra bu konuyu daha detaylı konuşuruz," dedi Hunter ve bu kez başparmağının ucu yanağında pençesiyle aynı çizgiyi çizdi. "Ama şunu kesinlikle *bil ki*, doğumun ya da soyunla ilgili hiçbir ayrıntı sana olan bağlılığımı değiştiremez. Sen bana dilediğim *her şeyi* verdin. Ben de senin için aynısını yapmaya niyetliyim."

Kelimeler çok fazlaydı. Yatağın içine girip saklanmak istememe neden oldular. Aynı zamanda övgünün gücü altında gerinmek, güneş ışığındaki bir kedi gibi içinde yıkanmak istememe neden oldular. Hunter başını eğdi, dilini dudaklarımdan üzerinde gezdirerek basit bir öpücük kondurdu ve dimdik durarak bana gülümsedi. Onun sıcak bakışları altında gevşeyip kıvrıldım ve Ronan ile Hunter geri çekilerek Nireas'ın beni yatağa yerleştirmesine izin verdiler.

"Gösteri için burada olacaksın, değil mi?" Hunter'a sordum.

Hunter, "Sanırım bu gece sahneye çıkma sırası bende, eğer Bay Piper için bir sakıncası yoksa," dedi. Nireas'ın yastıkları sıcaktı ve Jude yatağa yaklaştı.

"Benim için sakıncası yok." "Nasıl uçulacağını biliyor musun?" Ronan

Jude'a sordu.

Jude'un yüzündeki çocuksu şaşkınlığa gülümsedim. O aptal melon şapkası ve ağır paltosu olmadan çok daha genç görünüyordu. Daha çok fae, güzel ve diğer dünyadan.

"Hiç deneme şansım olmadı," dedi Jude.

Ronan, "Aşağıya gel de bir deneyelim," diye teklif etti.

Esnedim ve hepsine göz kırptım. "Constantine de biliyor. Tahmin etti," dedim.

Nireas yan tarafımı okşadı ve sonra çarşafı kalçalarımın üzerine çekti. "Benim çoraplarımı giymişsin," diye fark etti.

"Sıcaklar."

"Ben de iblisle konuşmak istiyordum. Onu bulacağım," dedi Hunter. Üzerime doğru eğildi, alnımı nazikçe öptü ve dişleri tenime degecek şekilde burnunu o noktaya soktu. "Ona eşlik et, Nireas."

Nireas sırtımda uzandı, iki kolunu yanıma uzattı. "Memnuniyetle."

Jude yatağın önünde çömeldi, ellerimiz yatağın kenarında hevesle birleşti. "Güzel, değil mi?

Bu mu?"

Başımı sallarken gülümsemem sulanmıştı. Uzandım ve benimle öpüştü, dudakları yumuşak ve istekliydi.

Tatlı. "Yarın beni kaçırarak mısın?" Mırıldandım.

Beni bir kez daha öptü, nefes almayı unuttuğumu fark edene kadar öpmeye devam etti ve beni bıraktığında nefes nefese kaldım. "Yarın," dedi.

Nireas kapı Jude'un arkasından kapanıncaya kadar bekledi, sonra beni çekip yatakta kendisine doğru çevirdi. Hâlâ biraz solgundu, gözleri iriydi, keskin yeşili neredeyse elektrik saçıyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum. Ronan'ın dediği gibi, neden fark etmedik? Seni sekiz yıldır tanıyorum." "Mesafenı koruyordun," diye hatırlattım ona, ellerimi okşayarak kelimeleri yumuşattım

çıplak göğsünün üzerinde. Ya da belki de bu benim yararımaydı. Çok güzel bir göğsü vardı. Uzandım ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, bu hareket tuhaf ve yabancıydı. Genelde saçlarımın kulaklarımı örttüğünden emin olurdum. Başımı çevirdim ve Nireas hızlı bir nefes almadan önce bir an sessiz kaldı. "Hatırlamıyorum bile. Babam muhtemelen çok fazla soru sormayacak birini bulur bulmaz yaptırmıştır."

Nireas eğilip kulağımın üst kısmını öperken ürperdim, o kadar eski bir yara izi vardı ki tenimde belli belirsiz parılıyordu.

"Eğer bilseydim..." Başını salladı ve arkasına yaslanırken ona gülümsedim. "Kalbin hâlâ yeni kırılmıştı," dedim.

"O zaman belki sadece dört yıl," dedi kaşlarını çatarak.

Yüz ifademi bir öpücükle kapattım, Nireas'ın kolları beni kendine çekti. Lanet olsun. Belki de onu affetmiştim. Belki de umurumda değildi. O biliyordu. Artık hepsi biliyordu.

"Ne kadar yaşayacağımı bilmiyorum," diye mırıldandım, yüzümü onun boğazına gömdüm.

"Umurumda değil. Sekiz yıl, beş yüz yıl. Daha sonra daha az acıtmayacak ve ben bunun her dakikasını istiyorum," diye fısıldadı Nireas. "Zaten yeterince zaman harcadım."

Bu, Jude'un bir gece önce sahnede yaptığı çılgın kutlama değildi. Bu sessiz ve özeldi ve bir şekilde biraz da hüzünlüydü. Bedenim ağırlaşmıştı, sanki sırrımı saklama savaşı artık sona ermişti ve ben zaferimin verdiği yorgunluk ve gevşeklikle iki kat daha fazlaydım. Nireas tatlı bir şeyler mırıldanıyordu - performansımızın olduğu gece çaldığı şarkı - ve kolları beni mükemmel bir şekilde sarmasına rağmen uykuya dalmadım.

Rahat dairenin puslu ışığında uzun bir süre, bir saat ya da daha fazla, o şarkıyı dinleyerek ve

sahip olabileceğim geleceği düşünerek uzandım. Ve göz kapaklarım ağırlaştığında, kaslarım tamamen pes edip dinlenmek istediğinde, Nireas'ın kulağıma fısıldadığını duydum.

"Uyu, su perisi."

I Ertesi sabah Hunter'ın yatağında uzanmış, vücudumdaki ağrı ve gerginliğe hayranlıkla bakarken neşeli bir inilti geniş odada yankılanıyordu. Orkum kendini tutuyordu. Amaçsız bir elimi kaburgalarımın yukarı ve bir göğsümün üzerinde gezdirdim, dişlerinin üzerimde bıraktığı izleri nazikçe test ettim.

eti. Şimdi beni süsleyen oldukça ikiz morluklar olacaktı, eğlenceli ısırık izleri bir tutku deseni oluşturunuyordu. Ronan'ın sahne için onları kapatmama yardım etmesi gerekecekti. Kıkırdadım, şimdiden onun kıskançlık krizlerini hayal ediyordum.

Kapıya vurulan yumuşak bir ses ellerimi susturdu ve çarşafı çekiştirerek başımdaki bakır rengi saçları düzeltmeye çalıştım. Hunter sabah için çoktan ayrılmıştı ve hafifçe hırlayarak bir sürpriz sözü verdiğini hayal meyal hatırlıyordum.

"Girin," diye seslendim, Hunter'ın uşağını bekliyordum.

Kapı yavaşça açıldı ve ağır kahvaltı tepsisini görünce oturduğum yerde doğrulup çarşafımı tuttum. Ama odaya giren uşak değil Jude'du ve nefesim kesilirken çarşafın üzerindeki elim kaydı. Olduğu yerde durup bana baktı ve kendi ellerinden biri düşmeye başladığında tepsideki tabaklar tıkırdadı. Gök mavisi gözlerini kırıştıtırarak hemen yakaladı.

"I..."

Bana baktığında kendi konuşma gücünü hatırlayamayan bir adam kadar gururumu okşayan başka bir şey yoktu ve çarşafı tekrar yukarı çekip kollarımın altına sıkıştırmak için acele etmedim.

"Bana kahvaltı getirdin mi?" Nazikçe önerdim.

Jude boğazını temizledi, sonra destek arar gibi kapıdan dışarı baktı. Küçük bir kahkaha attı ve başını salladı, ayağıyla kapıyı iterek kapattı ve yanıma geldi. Hafif ve temiz giysiler giymişti, kanatlarını gizleyen o ağır siyah palto artık yoktu ve güneş ışığına adımını attığında kanatlarının hafifçe arkasına doğru kapandığını gördüm.

Jude yatağın kenarına yerleşip tepsiyi aramıza koyarak, "Bana merhamet edip giyinmeni mi istesem, yoksa bunu yapmadığından emin olmak için tüm giysilerini yakmayı mı tercih etsem karar veremiyorum," dedi.

Güldüm ve çarşafın altından kayarak çıktım, bornozumun kapının üzerinde asılı olduğu gardıroba doğru ilerlerken Jude'un geniş bakışlarını üzerimde tuttum. Yavaşça giyindim, ona iyi bir görüş sağlamak için ayak parmaklarımın üzerinde döndüm ve sonunda belime bağladım.

"Daha iyi misin?" Yatağa dönerek sordum.

Jude yutkundu ve boğazını temizledi ama sesi hâlâ hırıltılı çıkıyordu. "Tam olarak değil."

Sırıttım, bornozumun kumaşını görmezden gelerek dizlerimin üzerinde ona doğru süründüm.

Hareket ettikçe bolca teni ortaya çıkacaktı. "Direnmek zorunda değilsin, biliyorsun."

Gözleri kararıyordu ama uzandı ve sert bir eliyle kalçama dokunarak beni durdurdu. "Bilmiyorum... ama bugün bizim için bir planım var ve eğer seni gösteri için tiyatroya geri götüreceksem, bu sabah uslu durmamız gerekecek."

Topuklarımın üzerine oturdum ve bir parça tosta uzandım. "Baştan çıkarmamı durdurmak için yeterince ilgi çekici sanırım. Bir yere mi gidiyoruz?"

"Öyleyiz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ama bana nerede olduğunu söylemeyeceksin?"

Jude omuz silkti ve çatalındaki sosis lokmasını kaldırıp kaşlarını kaldırarak, "Çok beklemeyeceksin," dedi. "Tabii oyalanmazsan."

"Peki bana kahvaltı getirmek kimin fikriydi?" diye sordum. Jude bana bakarak, "Hunter'ın," dedi. "Sakıncası var mı?"

"Hiç de değil. Ama bazı adamlarımın biraz eli sıkı olduğunu fark etmeye başladım."

"Bunu sağladığınız ilhamın bir kanıtı olarak kabul edin."

"İlham mı? Size ilham veriyor muyum, efendim?" Öne doğru otururken ona takıldım, cüppemin yakası kaymış ve açılmıştı, Jude'un bakışları hevesle gölgelere düşüyordu.

Bacak bacak üstüne atmıştı ama bu uyarılmışlığını gizlemeye yetmiyordu. "Bu sabah çok neşelisin."

"Dün gece çok iyi yattım," diye mırıldandım. "Yine çok iyi yatabilirim."

Jude'un yanakları kızarmıştı ve bana ters ters baktı, bir çilek alıp dudaklarımın arasına sokmaya çalıştı. Parmaklarını ısırdım ve inleyerek yataktan kalktı, ben gülerken kenarda volta atmaya başladı.

"Planınızla çok gurur duyuyor olmalısınız," dedim.

"Bu işkenceye degecek," diye kabul etti, kendini kontrol etmek için derin bir nefes aldı.

Onu kıskırtmamalıydım. Fiziksel arzularını tatmin etmek için pek fazla fırsatı olmadığı belliydi. O kanatları saklamak zorunda kaldıysa, hayır.

"Onlara söylemenin ne kadar rahatlatıcı olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu," dedim ve bornozumu yeniden düzenleyip yemeğime döndüm.

Jude içini çekti ve yatağa geri yerleşti. "Kendimi gerçekten... Fae gibi hissetmenin ne büyük bir keyif olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Babama ait herhangi bir şeyi, gerçekten. Bunu bana yaşattığın için ben de aynısını sana yapmak istiyorum."

Başımı eğdim ve sırtımmı engellemeye çalıştım. "Sanırım perilik özelliklerimi sahnede iyice keşfettim. Aynı şeyi yatakta da yapabiliriz."

Bu kez kendini beğenmiş görünen Jude'du. "Olabilir. Ama bakalım seni şaşırtabilecek miyim? Kahvaltını yap ve giyin. Eğer beni daha fazla baştan çıkarmaya çalışırsan, aşağı inip Hunter'ın bizim için bıraktığı arabada seni beklemek zorunda kalacağım."

Tam olarak bunu yapmak için ağzımı açtım ve Jude kaşlarını kaldırarak bana meydan okudu. İyi, en iyisi uslu durmak ve nasıl bir sürpriz hazırladığını öğrenmekti. Bir parça pastırma aldım ve melek gibi gülümsedim.

Yemek yedik, yıkandık, giyindik ve bir saat sonra vagondaydık. Jude'u kızdırmak için zamanımızı nasıl geçirebileceğimize dair birkaç kötü öneride bulundum, ama parmaklarımızı birbirine doladı ve beni tamamen raydan çıkaracak kelimeleri buldu.

"Bana babandan bahset."

Nefesim derin ve sertti ve sanki bu isteği görmezden gelerek silebilecekmişim gibi başımı çevirip vagonun penceresinden dışarı baktım. Jude başka bir şey söylemedi, sadece Londra sokaklarında ilerlerken yolculuğun sessizliğinde oturdu. Sözlerini geri almadı, onlara ekleme yapmadı, özür dilemedi. Bu bir talep değildi, ama kafamda bir nakarat haline gelene kadar beni çektiştirdi, dışarı çıkarılmak, benden kovulmak için yalvaran bir hikaye.

Ve eğer birine söyleyecek olsaydım, o kişi Jude olurdu.

"Hayatım boyunca, her gün bana gideceğimi söyledi. Annem gibi kaçmanın kanımda olduğunu söyledi," dedim sonunda. Ve bu sözler bir kez söylendiğinde, daha pek çoğu onu takip etmek istedi. İçimi çektim, arkamı döndüm ve dizlerimin Jude'un dizlerine çarpmasına izin verdim. Başımı omzuna yasladım ve başparmağı elimin arkasını okşadı. "Ben de istedim. Hem de çok. Her gün, her saniye ondan kaçmak istedim. Bunu reddettim çünkü o benden kaçmıştı ve ben de onun gibi olmaktan başka bir şey olmak istemiyordum."

Jude *hmm'ladi*, yanağı başımın tepesine yaslandı. "Kaçmak istemenin ondan çok onunla ilgisi vardı."

Başımı salladım. "Bunu artık biliyorum. Hâlâ kaçacağımdan korkuyorum ve kaçmam gerektiği halde kaçmayacağımdan da korkuyorum. Onu haklı çıkarmak istemiyorum."

Jude, "Bu onun şu anda sizin kararlarınız üzerinde herhangi bir etkiye sahip olmayı hak ettiği anlamına gelmiyor," dedi.

Elbette doğruydı. Bunu biliyordum. "Beni istemedi," dedim kısık bir sesle. "Sanırım küçük bir kızken onlardan bir romantizm yaratmıştım, ama şimdi düşündüğümde... daha yirmi yaşındaydı ve ordudan yeni ayrılmıştı. Ormanda bir su perisiyle tanıştı ve onu kovaladı mı yoksa o mu kendi isteğiyle kendini sundu bilmiyorum ama... onlar için sadece seksti, değil mi? Aşk değildi. Ve sonra ben onun kapısında belirdim."

"Mazeret diye bir şey yok Hazel," diye fısıldadı Jude.

Orada değil miydi? Belki de yoktu. Bilmiyordum. "Haklısın. Onun sesini kafamdan kazımam gerekiyor," dedim.

"Bu zaman alır." Jude yüzünü çevirdi ve başımın üstünü öptü. "Hayatım boyunca annem bana babamın bir melek ya da prens olduğunu, benim bir lütuf olduğumu söyledi, ikimizi de beslemek için mücadele ederken, bir piç olduğum o kadar açıkken bize yaşayacak bir yer bulmaya çalışırken bile. Onun sözlerini, doğru olduğunu bildiğim şeylerle asla bağdaştıramazdım. Babam benim doğumumu anneme yükledi."

Teselli etme sırası bendeydi ve Jude'un yanına kıvrıldım, bir kolumu beline doladım ve bana sunduğu aynı sessiz sabırla dinledim. Başından beri aramızda eşit bir alışveriş, terazinin mükemmel bir dengesi olmuştu.

"Onun hayatını kolaylaştırmak için elimden gelen her şeyi yapmak zorundaydım," dedi Jude. "Ama... bazen sadece ona gerçeği kanıtlamak istedim. Babam bir kıزدan yararlanmış ve sonra da onu yaptıklarının sonuçlarıyla baş başa bırakmıştı." Durakladı ve sonra kulağıma fısıldadı, "Bu arada ben altmış sekiz yaşındayım."

Homurdandım ve göğsüne hafifçe vurdum. "Yaşlı adam!" "Kız kurusu," diye cevap verdi kıkırdayarak.

Arabanın sessizliğinde dinlendik. Hava güneşliydi ve evler daha küçük mahallelere, sitelere ve parklara doğru seyreliyordu.

"Bizler, yaratıldığımız iki dünyanın birbirine uymayı reddettiğinin kanıtıyız,"

dedim usulca. "Belki de," dedi Jude omuz silkerek. "Bazı köprüler zaman alır."

İçimi çektim ve başımı salladım, sonra kendimi Jude'un kucağından yavaşça çektim. Gözlerini kırıştırdı, arabanın deri minderlerine yaslandı, bir sonraki söyleyeceğim şeyi izliyor ve bekliyordu. Hayatımda gerçeği paylaşmanın bu kadar kolay olacağını hiç düşünmemiştim ve Jude'la birlikte bu giderek daha da kolaylaşıyordu.

Kelimelerin serbestçe dökülmesine izin vermek doğaldır.

"Tiyatrodaki tüm yıllarımı aşık olmamak için kendimi eğitmeye çalışarak geçirdim," diye itiraf ettim. Kaşları hafifçe çatıldı ama ses tonunu nötr tuttu. "Ve şimdi yapamayacağını mı hissediyorsun?"

İçimi çektim, burnumu kırıştırdım ve cevap verirken onun bakışlarını üzerimde tuttum. "Ve şimdi hala bu kadar kolay olması beni hayal kırıklığına uğrattıyor."

Jude'un gülümsemesi nazikti ve beni daha yakına çekerken elleri de öyleydi. Eğildim ve dudaklarıyla buluştum, gözleri kapanırken ve yüzü yumuşarken onu kısaca inceledim. Dili ağzımı yalayıp içeri girmek için yalvarırken benim de gözlerim kapandı. Daha fazlası için açgözlülük gösterdiğimde, o dili emmeye çalıştığımda ve kendimi daha da yakınlaştırmaya çalıştığımda, bir kahkaha ile geri çekildi.

"Hayır, yapamazsın. Kontrolümü bozman için varış noktasına çok yaklaştık."

"Canavar tarafınla daha fazla temas kurmanı sağlamamız gerekiyor. Bu insan asaletini biraz azalt lütfen," dedim, o gülerken ben de sııttım, ifadesindeki tüm kasvetli dedektiflik kayboldu. Akıl almaz derecede güzeldi.

"Başkaları da var biliyorsun," dedim dudağımı ısırarak.

Bana gözlerini kırıştırdı ve sonra ne demek istediğimi anladı. "Elbette biliyorum. Sen söyledin ve ben fark ettim. Onlarla tanıştım. Umurumda değil."

Başımı salladım ve rahatladım, sonra kafasında bir şeyler tartıştığını fark ettim, gözleri vagonun içinde geziniyordu.

"Söyle bana," dedim parmağımı göğsüne vurarak. "Seni rahatsız ediyorsa, *lütfe*n söyle bana."

"Öyle değil. Dürüst olmak gerekirse. Ben sadece... Nasıl oluyor da bu kadar çok kişiyle birlikte olabiliyorum?" diye sordu. "Sekste."

Güldüm ve ben kıkırdayarak erirken Jude'un kolları belimi sardı. "Yani, bazı fikirlerim var ama henüz o kadar ileri gitmedik."

"Bir kişi için çok fazla iş var gibi görünüyor," dedi. "Yardım etmeyi mi teklif ediyorsun?" Alay ettim.

Ama yanakları pembeleşti ve gözlerini kaçırdı. "Belki. Bazılarıyla."

Ronan ve Jude'un iyi anlaştıklarını fark etmişim. Uçuş dersleri ve katili birlikte avlamak. Bu, ani ve lezzetli bir olasılıklar dünyasının kapılarını açtı.

Endişelenmesine fırsat vermeden Jude'u tekrar öptüm. "Bu yardımı kabul etmekten çok mutlu olurum," diye fısıldadım, kulağına sokuldum ve nefes nefese kalışına sııttım. Elimi göğsünden kasıklarına doğru kaydırmaya çalıştım ama başarılı olamadan beni yakaladı.

"Seni kelepçelemek zorunda bırakma beni" dedi, sonra gözlerim parlayınca inledi.

"Oh, ama bu ne kadar güzel bir öpücük!" Öpüşürken yumuşadım ve araba durduğunda inledim. Jude sııtarak geri çekildi.

"Sonunda," diye soludu, kendini benden kurtardı ve kapıyı iterek açtı.

Benden kaçtığı için onu tekrar kızdırmak üzere ağzımı açtığımda, ormanın gür ve nemli havası arabanın içine doldu ve ciğerlerimi doldurdu. Arabanın dışında sessiz, puslu ve kuş sesleriyle dolu sık bir orman vardı.

Jude kapıda durdu, elini aşağı inmememe yardım etmek için uzattı. "Hazır mısın?"

Hiç de değil, diye düşündüm, ama elini kabul ettim.

VOOD U V M P H

"A Birinin arazisinde miyiz?" Fısıldadım, ancak botlarımın altında çıtırdayan çalılar yüzünden sessiz kalmaya çalışmama değmezdi.

"Asterion'un," dedi Jude.

"Ah!" Jude'un elini takip ederek etrafıma bakındım. "Burası çok vahşi. Hiçbir yerde bir ev göremiyorum."

"İnsanların içeri girmesini engellemek için tılsımlı bir sınırı da var. Kurtların ve diğer canavarların kullanmasına izin veriyor," dedi Jude. "Hunter bunu bizim için ayarlamama yardım etti."

Gülümsemekten yanaklarım acımaya başlamıştı. "Siz ikiniz birlikte plan yapmak için bu kadar zamanı ne zaman buldunuz?"

Jude omzunun üzerinden gülümseyerek, "Dün, sen Nireas'la dinlenirken," dedi.

"Ve bulabildiğin en iyi şey ormanda gezinmek mi?" Ciddi değildim ve Jude da beni ciddiye almadı. Ona yetişmek için neredeyse koşuyordum, botlarım çoktan çamurlanmıştı ve yeni açık renk eteğim muhtemelen mahvolmuştu. Ama yüzüm gülüyordu, temiz havayı solumak ve dalların arasından yanaklarıma vuran güneşi hissetmek için yüzümü neredeyse sürekli yukarı kaldırıyordum.

"İşte geldik."

Gözlerim kapalıydı, rehberim olarak Jude'a güveniyordum ve o konuşurken güneş ışığı rahatlamış yüz hatlarımı okşuyordu. Işınlardan parıltısına gözlerimi kırıştırdım ve çenemi indirdim. İyi büyüklükte bir açıklığın kenarında duruyorduk, çimenlerin diğer tarafında ormanın içinden akan bir dere vardı. Önümüzde kırmızı yün bir battaniye seriliydi ve Hunter'ın bir piknik sepeti daha vardı.

Jude elimi bıraktı ve ayakkabılarını tekmeleyip ceketini çıkardı. Kanatları sırtında pusluydu, çimlerin üzerine düşen kendi gölgesine karışırken zar zor görülebiliyordu. Battaniyenin üzerine oturdu, çıplak ayakları tuhaf bir şekilde tahrik edici, garip bir şekilde samimi bir görüntüyüdü. Gömleğinin kollarını ön kollarına kadar kıvrıp, ayak bileklerini kavuşturarak arkasına yaslanırken, güzelliği karşısında büyülenmiş bir halde onu izledim.

"Geliyor musun?" diye sordu, beklerken dudakları baştan çıkarıcı bir kıvrım yapıyordu, uzun bacakları ve zarif yüz hatları vardı.

Kırmızı battaniyenin üzerine oturdum ve Jude ben daha sormadan botlarımı taşımama yardım etti. "Bana planını anlat," dedim.

Jude botlarımı dikkatlice battaniyenin kenarına koydu ve tekrar ayaklarıma uzandığında gözlerim büyüdü. Elleri bacağımdan yukarı, dizimin üzerinden uyluğuma doğru okşarken ve

jartiyerimin bağıını çözerken gözleri gözlerimi tuttu.

"Londra'nın bir orman perisi için pek rahat bir yer olmadığını düşünmüştüm," dedi.

"Ama ben-"

"Sen öylesin. Bir parçan öyle. Ve tek mirasının sekse olan iştahın olduğunu sanmıyorum. Burada nasıl hissediyorsun?"

Dudaklarımı yaladım, düşüncelerim Jude'un çoraplarımı bacağımdan aşağı çekerken yavaşça keşfeden parmak uçları arasında gidip geliyordu. Planının bu olduğunu bilseydim, onlarla uğraşmazdım.

"Rahat," dedim. Jude başıyla onayladı ve devam etmem için beni cesaretlendirdi. "Um...rahatladım, sanki daha derin nefes alabiliyorum."

Çorabı çıkarmış, elinde bükmüş ve katlamıştı. Diğer ayağımyı oynattım ve Jude yavaş ve yatıştırıcı işlemi diğer bacağımda tekrarlariken gülümsedi. Dizlerimi ayırdım, eteğim hala görüntüyü saklıyordu ama gülümsemesi sadece seğirdi. Neyin peşinde olduğumu biliyordu.

Bir elimi battaniyeden çekip çimenlere uzattım ve gözlerimi tekrar kapattım. Kafamda çevremizi mükemmel bir şekilde canlandırabiliyordum, ağaçların varlığı gözle görülebildiği kadar kalbimde de hissediliyordu. Kew Gardens'ta olduğu gibi burada da daha fazla çeşit ve dinlenecek yeni şarkılar vardı.

"Onları duyabiliyorum," diye mırıldandım.

Jude, "Ağaç perileri ağaçlarında yaşar," dedi.

Ona bakmak için tek gözümü açtım. "Mmm, ama o zaman seni ve diğerlerini nereye koyacaktım?"

Jude sakince gülümseyerek karşılık verdi. Bu kalçada elleri farklı yollar izledi, biri çorabımı aşağı çekerken diğeri bacağımyın iç kısmında parmak uçlarında ilerlemeye devam etti. "Arkana yaslan," dedi.

Mırıldandım ve hevesle battaniyenin üzerine uzandım, dizlerimi biraz daha açtım.

"Onlarla konuşabiliyor musun?" Jude sordu.

Homurdandım. "Merhaba, ağaçlar."

Kalçamın iç kısmına, merkezime yakın bir yere çimdik attı ve ben de ciyakladım. "Şımarıklık yapma," dedi Jude.

İçimi çektim ve daha rahat etmek için kıpırdanarak sırtüstü yattım. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Sen beni sahneye çıkarana kadar kanatlarımı nasıl gereceğimi bilmiyordum. Ronan birlikte iz sürerken bunu önerene kadar gölgeleri etrafıma çekebileceğimi de bilmiyordum," dedi Jude. "Babamdan kalan tek yeteneğimin bir yalanı yakalayabilmek olduğunu sanıyordum ama başkalarını arama şansım hiç olmamıştı. Sadece gözlerinizi kapatın ve etrafınızdaki ormanı hissedin."

Jude ellerini eteğimin altından çekerken gözlerimi kapattım. Bir süre olduğum yerde süzıldüm, ağaçların gücünün, tepemde dallanıp toprağa gömülen enerjilerinin farkındaydım ama buradan battaniyenin üzerine nasıl köprü kuracağımı bilmiyordum. Evimdeki saksıyı, saldırganımla kavga ederken nasıl çatladığını ve bana doğru uzanan kökleri düşündüm.

Merhaba ağaçlar, diye düşündüm ama onlara ulaşmadığını hemen anladım. "Fazla düşünüyorsun," dedi Jude.

"Nasıl anladın?" "Çünkü

kaşlarını çatıyorsun."

"Konsantre oluyorum." "O

zaman dur."

"Önce bana odaklanmamı söylüyorsun, sonra da bana-Oh!" Jude'un dokunuşu yeniden ortaya çıktığında, doğrudan seksimin üzerinde yükseldim. Dudaklarımın üzerinde, klitorisimin etrafında yukarı ve aşağı doğru basit, nazik bir vuruştı ve sonra geldiği kadar hızlı bir şekilde ortadan kayboldu. İnledim, kalçalarım kalktı ve büküldü, dokunuşun peşinden koştum, onu geri çekmeye çalıştım.

Etrafımızda yapraklar hışırdıyordu.

"Bu da bir başlangıç," dedi Jude ve gözlerim fal taşı gibi açılıp dirseklerimin üzerinde doğrulup onunla ağaçların arasına bakarken sırtıyordu.

"Esinti miydi?" diye sordum. "Sen söyle," dedi.

Dudaklarımı büzdüm ve başımı öne eğdim. "Deneyi tekrarlasan iyi olur."

Jude üzerime eğildi, ben boynumu büktüğümde bile dudakları ulaşamayacağım bir yerde duruyordu ve eli bir kalçamı okşayıp diğerini aşağı indirerek ona daha önce yaptığım tüm eziyetleri telafi etti.

"Jude," diye yalvardım.

"Bu benim kendi eğlencem olduğu kadar sizin de neler yapabileceğinizi öğrenmenizle ilgili" dedi.

Ben şikâyet edemediğim başparmağı klitorisimi buldu ve hafifçe bastırdı. Dokunuşun donuk, şekerli baskısıyla nefes aldım ve yüzünü dudaklarını dudaklarıma değdirecek kadar alçalttı.

"Lütfen," diye fısıldadım, kendimi onun eline doğru sallamaya çalıştım, ama o benimle birlikte hareket etmeye dikkat etti, asla hafiflemedi ya da sertleşmedi.

"Ağaçlar," diye sordu Jude.

İnledim, gözlerimi kapattım ve onların güçlü, yaşlı ruhlarını tekrar etrafımızda buldum. Ben inerken onlar da inledi; köklerin, dalların ve kalın, sağlam gövdelerin eski, tehlikeli ve yavaş iniltisi. Soluk soluğa kaldım, güldüm ve sonra Jude beni ödüllendirirken inledim, başparmağını döndürdü, birkaç parmağıyla beni okşadı.

"Daha fazla," dedi.

Ama ben çoktan oradaydım, kalbim toprağın içinde, battaniyemizin altındaki suya doğru ilerleyen köklerin dolaşık ağına doğru çarpıyordu. Gözlerimi açtım ve üzerimde, bundan yüz yıl ya da daha uzun bir süre sonra dalların gelecekteki hayaletleri uzanıyordu. Güneş yapraklarının kenarlarından süzülüp beni besliyordu.

Jude iki parmağını içime bastırdı ve ağzı boğazımda yavaşlayan nabzımı öptü. Durgundum, ağaçların sabırlı yaşamına dalmıştım, dinlenmeye, büyümeye ve toprağı beslemeye hazırdım.

Ve sonra Jude tekrar geri çekildi.

Sızlandım ve dallar hışırdadı, benim adıma şikayet ediyorlardı. Jude'a göz kırptığımda sırtıttığını gördüm ve bu sefer hâlâ etrafımdaki ormana bağlıydım, o anın tamamen dışına çıkmamıştım.

"Soyun," diye mırıldandım.

"Saklamak istemiyor

musun-?" "İstiyorum.

Soyun," dedim.

Güzel elleri vardı, gömleğinin düğmelerini çekmek için uzandığında bana dokunan parmakları benim hevesli ilgimle belli belirsiz parlıyordu. Battaniyenin üzerinde yuvarlandım, kendi dizlerime kadar yükseldim, eteğimin belini çözdüm ve hevesle üzerimdeki bluzu çıkardım. Orman korunaklıydı ve Asterion burada olduğumuzu biliyordu. Yalnız olacaktık.

"Buraya gel," dedi Jude, gömleğini çıkarıp koyu renk gözleri ve ipeksi gülümsemesiyle bana doğru uzanarak.

Ama ayağa kalktım, üzerimde beyaz slipim vardı ve başka hiçbir şey yoktu, ve onun ulaşamayacağı bir yerde dans ettim. Ağaçlar benimle birlikte gülüyordu, Jude'un açık arzusu yakışıklı yüzünde açıkça yazıyordu. Göğsü çıplaktı, ikimiz de ormanda daha rahat ettikçe kanatları daha da sıklaşıyordu. Bu güzel yer bir fae için de çok uygundu. Ve o haklıydı - hala bilmediğim yönlerim vardı.

"Yakala beni," dedim.

Jude'un kaşları çatıldı ve sonra gözleri büyüdü, ben ağaçların arasına doğru koşarken, ayaklarım

çıplaktı ve ellerim koşmayı kolaylaştırmak için eteğimi yukarı çekiyordu.
"Hazel!" diye bağırdı ama kendi adımlarının onu takip ettiğini duydum.

Bu orman yabani ve dikenliydi, ama gölgeye doğru koşarken çalılar benim için ayrıldı, adımlarımın altında yumuşak yosunlar çiçek açtı. Arkamdan alçak sesle gülüyordu ve ben hızımı artırdım, kovalamak istiyordum, oynamak, kızdırmak ve Jude'u baştan çıkarmak istiyordum. İnce pardösüyü yukarı doğru çektim ve sonra dürtüye yenik düşerek başımın üzerinden tamamen çekip havaya fırlattım. Hava vücudumda keskin ve serindi, ben koşarken göğüslerimi ısıyor ve kalçalarımın arasını okşuyordu.

Daha önce sahnede kovalamaca oyunları oynamıştım, koşacak sadece bir düzine metre vardı, sahne kontrol altındaydı. Bu çok daha iyiydi, vahşiydi ve kaslarımı kazanmaya, koşmaya devam etmeye, asla yakalanmamaya heveslendirdi. Dümdüz ilerliyordum, sırtıyordum ve gözlerimi kapatmaya hazırlanıyordum ki önümde aniden uzun bir gölge kulesi yükseldi. Adımlarım tökezledi ve yönümü değiştirdim, omzumun üzerinden geriye bakarak Jude'u arkamda buldum. Kanatları devasaydı, geçerken ağaç gövdelerine sürtünüyordu.

"İkimiz de burada yeni numaralar öğreneceğiz," diye seslendi.

Haklıydı. Bu orman Stepney Green Park'a hiç benzemiyordu. Londra uzaklarda bir yerdeydi, etrafımdaki sonsuz rahatlatıcı vahşi doğaya bir tuğla duvar gibi uzanıyordu. Kalabalık şehirden ve insanların meraklı gözlerinden bu kadar uzaktayken damarlarımda annemin kanını bulmak, etrafımdaki ağaçlara dokunmak daha kolaydı.

Kayın ağaçlarından oluşan bir kümeye doğru koştum, iki gövde yerde birlikte büyüüyordu ve aralarında V şeklinde bir kucak vardı. Vücudum daha hafif, ayaklarım daha dengeli hissetti ve sığınaklarına tırmandım. Jude'un gölgeleri beni okşadı, bacaklarımın arasında serin bir yalama, sırtımda yumuşak bir fırça. Uzanmış ağaç gövdesine yaslandım ve Jude yaklaşıırken ona davetkâr bir bakış attım.

Elleri pantolonunun önündeydi, sırtışı keskindi ve ağaçların kalbine doğru sıçradı, üzerime doğru uzandı, ellerini başımın üzerine koyarak dengede durdu.

"O gece seni sokakta gördüğüm anda insan olamayacak kadar güzel olduğunu anlamıştım," dedi Jude, yüzü benimkinin üzerinde gezinirken.

Övgü karşısında neredeyse planımdan vazgeçiyordum. Gözlerimi kapattım ve sert ağaç kabuğunda yumuşadım, Jude'un ağırlığı yavaşça bana baskı yapıyordu, rahatlatıcı ve tamamlayıcı. Dudakları yanağımı okşadı ve sonra başımı kayın ağacının yavaş, sessiz nabzına doladım ve onun katı varlığında kaybolup gittim.

"Hazel!"

Adım silikti, boğuktu. Gözlerimi açtığımda, etrafımda içi boş bir ağaç gövdesi değil, gözlerimin önünde yaşam iplikleri, renk izleri vardı. Suyun köklerden yukarıya doğru izlediği yol, yaprakların içine işleyen güneşin ritmi ve ağacı evleri yapan canlıların ve böceklerin küçük izleri. Huzurlu ve büyüleyiciydi ve aşağıya, gövdenin orman zeminine ulaştığı kalbe doğru kayıyordum.

"Hazel! Neredesin?" Jude'un sesi uzaklaşıyordu. Bu yerde o kadar hafifti ki, gölgesi sadece fısıltı, ayak sesleri başımın üzerinde hafif vuruşlar gibiydi. Onları takip ettim ve bu yüzmenin yavaş bir versiyonuydu.

"Hazel!"

Şimdi endişeliydi ve bu beni hayalden uzaklaştırmak için tek gereken şeydi. Yeni, daha canlı bir kök dizisini takip ettim ve yeni bir kalbe, daha genç bir meşeye geri döndüm.

"Lanet olsun. Hazel, neredesin-"

Meşe ağacından uzanıp Jude'un elini tuttum ve onun şaşkınlık çığlıklarına güldüm. Daha ağaçtan yeni inmiştim ki onu kendime çektim ve ağzını bulup kabaca öptüm. Dilimde toprağın tadı vardı ama yerini hemen Jude'un hafif dumanı ve gölgesi aldı.

Eli kalçamı buldu ve sıkıca kavradı, şüphesiz tekrar kaymamı engellemeye çalışıyordu. Ama ben istemedim. Meşeden geri dönmek bana hayatı, ormana kıyasla daha hızlı ve çılgın enerjimi hatırlattı. Jude'u istiyordum, bedenimi hatırlamak istiyordum ve ne kadar

bana sunabileceği zevk.

İkinci bacağımı açık havaya çektim, ellerim Jude'un pantolonunun içinde boğuşuyordu. Aletini kavrayıp okşadığımda inledi ve sonra beni meşenin dibindeki yosunların arasından çekip çıkardı.

Dizlerimi açarken kollarım Jude'un omuzlarına dolandı. Aletin başı cinsel organımı öperken gözlerimiz buluştu, kanatları bizi ormanın geri kalanından gizleyen puslu bir örtüye büründürdü, meşe ağacının kabukları çıplak sırtımı ısıırıyordu. Ve sonra içime girdi, rahatlamam havaya keskin bir çığlık attı, gökyüzüne çıkarken ağaçlardaki kuşlar tarafından cevaplandı.

Jude kulağıma hırladı, beni ağacın gövdesine bastırdı, yüzünü boğazıma sakladı. Kolları sırtıma dolanırken elimle başının arkasını okşadım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ona, sahnedeki sahneden sonra da aynı şeyi söylediğini hatırlayarak. Öfkelendi. "Henüz işimiz bitmedi Hazel Nix. Seninle işim *uzun* süre bitmeyecek." "Güzel," dedim, hareket etmeye, sürtünme için kalçalarımı döndürmeye başladım.

Jude homurdandı ve sonra ağzı benimkini buldu, yavaşça dışarı çekerken dili içeri girdi. Ben titrerken ve inlerken o tekrar içeri girdiğinde dallar sallandı. Yer, yalvaran iniltiğim ve kıvrılan kalçalarımınla aynı anda yuvarlandı.

"Dikkatli olmazsan geldiğinde ağaçları devireceksin," diye homurdandı Jude, ben ürperirken ve birkaç yaşlı, kahverengi yaprak bize doğru süzülürken gülerek.

Bundan şüpheliydim. Daha güçlü yeteneklerimi keşfetmiş olabilirdim, ama ağaçlar sadece onları da memnun ettiği sürece istediğimi yapmama izin verirdi. Yine de, Jude'un öpücüğünü geri çektim ve kendi tenime yerleştim, ormanla olan bağlantımı kollarımdaki fae ile bulmak lehine serbest bıraktım. Kanatları yanlarımda aşağı yukarı geziniyor, serin ve gıcıklayıcı bir his veriyordu.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun." Kalçalarını salladı, kaşları çatıldı. Jude bir çığlık atıp parmaklarını kıcıma geçirdiğinde gülümsedim ve onun pompaladığı uzunluğa sıkıca yapıştım, benim için de yarattığı zevkle iç çektim. "Sert kalabildiğimi kanıtlamış olman iyi bir şey, yoksa seni her becerdiğimde kendimi rezil ederdim."

"Ellerini ve ağzını nasıl kullanacağını bilersen aşağılayıcı olmaz," diye nefes nefese kaldım. Ağaç sırtım için yosun yetiştirmişti ve Jude beni uzunluğunun üzerinde zıplatmaya başladığında ipeksi bir yumuşaklıktaydı.

"Ahh, zeki kız," diye mırıldandı Jude.

Beni hevesle becerirken eli kararlı bir şekilde klitorisime bastırarak aramıza girdi. Ormanı çılgınlığımızın içine çekmeden bile kafamdaki neşe ağaçlarda yankılanıyor, kuşlar ve vahşi hayvanlar bizimle birlikte haykırıyordu. Güneş yaprakların arasından parlıyor, Jude'un gölgesi, sesleri ve renkleri onun talepkâr parmakları beni uçurumun kenarına çektikçe daha da parlaklaşıyordu.

Kükredi, ritmi düzensizdi ve ağırlığı beni ağaca bastırırken, içimdeki sert ve düzensiz vuruşu kendi serbest kalmamı sağladı. Ormanın bizim adımıza nasıl bir tantana çıkardığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, kendi zevkimde çok kayboldum, dalga nihayet içimdeki kıyıya yumuşak bir şekilde çarpana kadar Jude'a doğru eğildim, sallandım ve gıcırdattım, son bir titreme ayak parmaklarıma kadar aktı.

Jude iç çekerek omzumu öptü ve bir an için kalplerimiz terden yapış yapış olmuş göğüslerimizde birlikte çarptı. İstedimden daha erken çekildi ve benden kurtulurken sızlandım. Ama sonra dizlerinin üzerine çöktü, beline doladığı kalçam şimdi nazikçe omzunun üzerinden sarkıyordu. Ağzım şaşkınlıktan açık kalmıştı ve Jude'un gözleri bana bakarken yine solgun ve maviydi, pürüzsüz yanağı uyluğumun iç tarafını okşuyordu.

"Eller ve ağız demiştiniz, değil mi?" diye sordu.

Dudağımı ısırdım, topuğumu ormanın zeminine dayadım ve ipeksi kahverengi saçlarının vahşi tellerini yüzünden geriye doğru taradım. "Ah, evet. Tercihen birlikte."

Jude, "Yönlendirme yapmaktan korkmayın," dedi.

Ben olsam tereddüt etmezdim ama doğrusu o doğuştan yetenekliydi.

A V I T C H ' S H K I P

T ehre, yüksek depolara ve birbirine yakın tuğla binalara döndüğümüzde ormanın yokluğu kalbimin etrafında yükselen somut bir kafesti.

"Tekrar geri döneceğiz," dedi Jude, içimden geçen kademeli değişimi fark ederek. Londra artık

kemiklerimde ağır.

Başımı salladım. "Artık bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum..."

Jude onaylarcasına ofladı ve kolunu benimkilerden birine dolayarak parmaklarımızı birbirine doladı. "Yarın karakola gitmeye korkuyorum."

"Dava yüzünden mi?" Ben sordum.

Jude başını salladı, yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. "Beth'in davası evrak işlerinin altında. Hayır, ben sadece... günlerce o yün paltonun altında saklanma fikrinden nefret ediyorum. Şehrin sadece bir yüzünü göreceğim."

"Hiç özel dedektif olur muydunuz?" diye sordum.

Jude'un kaşları kalktı ve gözlerini vagonun karşısındaki boş duvara dikti. "Bunu hiç düşünmemiştim. Bu neyi değiştirir ki?"

"Artık Londra'nın her iki yakasıyla da bağlantın var," dedim omuz silkerek ve yanağımı omzuna yaslayarak. "İnsanlar ve canavarlar için araştırma yapabilirsin."

"Aslında... bu akıllıca bir düşünce. Zaten biraz uzun süredir buralardayım. Yeni bir isim, yeni bir mahalle, yeni bir ofis." Döndü ve bana gülümsedi. "Kendi saatlerimi belirleyebileceğim ve davalarımı seçebileceğim bir yer. Bu fikri sevdim. Teşekkür ederim."

Alnıma kondurduğu öpücüğe eğildim ve tiyatronun kenarında durduk. "Benim de mahalle değiştirmem gerekiyor. Zaten çok uzun süre bekledim, ama bu..."

"Senin için ilk kez," dedi Jude başını sallayarak. Kapıyı açtı ve inmeme yardım etti, elimi tutup destekleyici bir şekilde sıktı. "Mayfair'in güzel olduğunu duymuştum."

Ben kızardım, o da bana sırtıttı. Hunter'ın evi Mayfair'deydi.

"Parkları da daha iyi," diye ekledi.

"Sus. Senin çözen gereken cinayetler yok mu?"

Jude sırtıttı ve beni sahnenin sağ kanadındaki dar sokak kapısına kadar takip etti. Kapı kolu yerine çılgılık atan bir suratı olan ağır, eski bir canavardı ama sahneye kimin ait olduğunu biliyordu ve beni sadece hafif bir iniltiyle içeri aldı.

Karanlık bir figür kapının önünden geçip gözden kayboldu ve Jude beni kenara itti, ben onu içeri itip kapıyı arkamızdan kapatana kadar peşinden baktı.

"Ürkek olma. Bu sadece Myron. O bir gulyabani," dedim.

"Bir hortlakla ilişkin mi var?"

"Hayır, spot ışıklarından çekiniyor. Ama hortlaklar izinsiz girenlere karşı iyi muhafızlardır," dedim ve sonra Jude'un kulağına fısıldamak için ayağa kalktım. "Ve izlemeyi seviyor."

Tiyatronun karanlığında bakışlarını göremiyordum ama gözlerini devirmesini hak ettiğimden emindim. "Bazen benimle dalga geçtiğini düşünüyorum."

"Bazen sana takılıyorum. Bu doğru olmadığı anlamına gelmez." "Alo?"

Jude da ben de boş koltukların olduğu salondan seslenen kadının sesiyle kaskatı kesildik. Parmak uçlarımda perdelere doğru yürüdüm ve Jude da beni takip etti, Myron'u gördüğünde yaptığı gibi beni yine arkasına sıkıştırmaya çalıştı.

"Alo? Arıyorum!"

Perdeyi kenara ittim ve periler sahnenin dibindeki kibar kadını aydınlatmaya yetecek kadar ışığı benim için kaldırdılar. Uzun boylu ve inceydi, narin ve belirgin bir şekilde kadınsı yüz hatları vardı, siyah tül perdesi güzelliğini sadece biraz gizliyordu. Oldukça insani görünüyordu, ama onda parlak bir enerji vardı, koyu kırmızı elbisesinin üzerinde sihirden bahseden bir parlaklık.

Elini uzatıp peçeyi kaldırdı, geniş dudaklarının çerçevelediği bembeyaz bir gülümseme vardı yüzünde. "Siz Bayan Nix olmalısınız," dedi ve gözlerim kısıldı. "Ben Magdalena Mortimer. Hunter'ın bir arkadaşıyım."

Kıskançlık göğsümde kabardı. Magdalena Mortimer güzel, keskin ve ürkütücüydü. Sonra benimle tanışmadan önce bana anlattıklarını hatırladım.

Çenemi kaldırıp seyircilerin bulunduğu yere bakarak, "Hunter'ı, istediği şey için kendisini daha değersiz hissettiren bir kadınla eşleştirmeyi ayarlayan madam sensin," dedim.

Magdalena'nın gülümsemesi daha da genişledi, ama yanakları pembenin hoş bir tonuyla kızardı ve başı öne eğildi. "Tam bir tane, Bayan Nix."

Dudaklarımı düzleştirdim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Sanırım sana teşekkür edebilirim ama etmeyeceğim. Neden buradasın?"

"Bir nezaket ziyareti. Tiyatroyla ortak bir düşmanımız olduğunu duydum," dedi Magdalena, omuzlarını dikleştirerek ve sakın otoritesini geri kazanarak. "Buraya sadece elimden gelen yardımı sunmak için geldim."

Kelimeler üzerinde düşündüm. Hunter, Mortimer'a hâlâ saygı duyduğunu söylemişti ve dolaylı olarak ona ne kadar acı çektirmiş olursa olsun bunun yeterli olacağını düşündüm. İçimi çektim ve başımı salladım. "Solunuzdaki kapı. Seni Bay Reddy'yi görmeye götüreceğim."

Mortimer talimatlarımı uygularken Jude kulağıma, "Ne kadar sert bir koruyucusun," diye fısıldadı. "Ne yazık ki Hunter bunu görmek için burada değildi."

"O çok tatlı biri. Bu onu utandırır," diye cevap verdim.

Kapıda Magdalena ile karşılaştım. "Burada karanlıkla ilgili yapabileceğimiz pek bir şey yok." "Gözlerim oldukça iyi görür, Bayan Nix, benim için endişelenmeyin," dedi.

Onu merdivenlere kadar götürdüm, Jude da peşindeydi. "Hunter Birsha'ya karşı başarılı olduğunuzu söyledi."

"Mm, bunu söyleyebileceğimi sanmıyorum. İlk saldırıdan kurtulduk, ikincisini kazandık. Ama ikisi de kanlı olaylardı ve kayıpsız değildi. O bir hamamböceği," dedi, sesi karanlık ve sertti.

Biz geldiğimizde Eston merdivenlerin dibindeydi ve dantelleri, kadifeleri ve boncuklarıyla Magdalena'yı görünce durdu.

"Yeni kız mı?" diye sordu, siyah gözleri kocaman ve böcek gibiydi.

"Hayır, bu seni ilgilendirmez," diye cevap verdim ve onu uzaklaştırdım.

"Ne kadar gurur verici," dedi Magdalena parlak bir sesle ve bunu gerçekten kastedmiř olabileceđini dūřundū. "Dramatik bir yeteneđim var, ya da ortađım bana ōyle sōylūyor. Ama sanırım ben daha çok bir rōntgenciyim."

"Reddy'nin ofisi bu tarafta," dedim, gūlūmsememle savařarak ve

Bu kadın.

Kapıyı çaldım ve homurdanarak cevap verdi. Magdalena beklemedi, ben kapıyı itip açarken benden önce içeri girdi.

Bay Reddy onu görünce irkildi, arkasına yaslandığı sandalyesinde hiddetlendi ve yüzü kıpkırmızı kesilerek ayağa kalkarken neredeyse sandalyesinden düşecekti.

"Lanet olsun! Mags, seni buraya kim aldı?!"

"Alphonse," dedi Magdalena sert bir gülümseme ve başını eğerek. "Kendim girdim elbette, ama koğuşlarınız için sizi tebrik ederim. Çok derli toplular. Kimi kullanıyorsunuz? Sakın söyleme. Nathaniel, değil mi?"

"Alphonse," diye tekrarladım, ismi seslendirirken gözlerim büyüyordu. Bay Reddy'nin bir ilk adı olduğunu varsaymışım ama daha önce hiç kimsenin, Myra'nın bile bu adı kullandığını duymamışım. "Alphonse."

"Sen, dışarı!" Bay Reddy beni tersledi.

"Hayır, bırak kalsın. Ondan çok hoşlanıyorum," diye mırıldandı Magdalena. Gömme korsesinin yakasından siyah bir mendil çıkardı ve oturmasına yardım etmeden önce yedek sandalyenin arkasına sildi.

Homurdandım ve başımı salladım. "Siz ikiniz iş konuşuyorsunuz. Jude, kalacaksın, değil mi?" diye sordum. Başını salladı. Güzel. Bu şekilde, ikili arasında ilginç bir şey olursa bana rapor edebilirdi. "Bir şeye ihtiyacın var mı Alphonse?"

Bay Reddy bana ters ters baktı ve bu bakışın her an alev alabileceğini düşündüm. Eğer yarı şeytan olsaydı, belki de öyle olurdu. "Constantine'i bul," diye ısırdı, beni ayıltarak. "Onu buraya getir."

Jude'un yanağıma kondurduğu öpücüğü yakalayarak başımı salladım ve onları tartışmalarıyla başa bıraktım.

Constantine'i bulmak kolaydı, soyunma odasındaki yatağın üzerinde oturuyordu ama yine de kapının girişinde durdum. Ronan ve Nireas da odadaydı. Nireas yere oturmuş, uzun bacaklarını önüne uzatmış, iki eski kitabı altı elinin arasında tutuyordu. Ronan eski bir tahta sandalyede sırtüstü oturmuş, kuyruğunu bir tahta bacağa dolamış, burnunun önünde de başka bir kitap tutuyordu.

İçeri girdiğimde Constantine bana, "Onlara zahmet etmemelerini söyledim," dedi. Onun da elinde başka bir kitap vardı.

"Neyle uğraşacaksın?" diye sordum.

Ronan kanatlarını gererek, "Merhaba fındık," diye selam verdi.

Nireas ayağını yana eğdi ve ayak bileğime sürdü ama gözlerini elindeki sayfalardan ayırmadı. "İblis bağları ve anlaşmaları üzerine çalışıyoruz. Bakalım bir boşluk ya da benzeri bir şey bulabilecek miyiz?"

Constantine kesin bir ifadeyle, "Yapamayız," dedi.

"Biraz asık suratlı ama onu umursamıyorum," dedi Ronan, başı öne eğik. "Senin ciddi adamlarla derdin ne?"

Constantine'e bakmadan önce Ronan'a, "Denge için sen varsın," dedim. Constantine yorumlarımızı duymazdan gelerek başını salladı. "Beni serbest bırakmanın tek bir yolu var."

"Hangisi?" Kapıdan geçip Constantine'in yanına oturarak sordum. Eli dizlerimin üzerinden kayarak beni kendine çekti ve Ronan'la bir gülümsemeyi paylaştık.

Ronan, "Büyücüyü onu serbest bırakmaya ikna etmek için," dedi.

"İki yol var. Onları öldürebiliriz," diye ekledi Nireas, soğukkanlılıkla. "Ama Constantine bize

onların kim ya da nerede olduklarını söyleyemez."

"Bunu neden yapıyorlar?" Constantine kaşlarını çatarak ve diğer ikisine ters ters bakarak bana sordu. Ronan *haklıydı*, suratı asıktı. Yardım edilme fikri karşısında hüsrana uğramış ve bitkin düşmüştü.

"Çünkü ben senden hoşlanıyorum, onlar da benden hoşlanıyor," dedim ve onay için diğerlerini kontrol ettim. Nireas'ın dudakları kıpırdadı ve omuz silkerek başını salladı. "Ama aslında Bay Reddy seni görmek istiyor. Sanırım burada bir cadı var."

"Bir cadı mı?" Nireas yankılandı.

"Bir cadıdan hayır gelmez," diye tersledi Constantine ama eli dalgınca kalçamı okşadı.

"Olmayabilir, ama bu Birsha'ya hamamböceği dedi, yani o kadar da korkunç görünmüyor," dedim,

Constantine'in yanını dürttü. "Ben de seninle geleceğim. Bu bilginleri işlerini yapmaları için burada bırak."

Constantine uzun bir süre bana baktı, göz ucuyla diğerlerine baktı ve sonra uzun kolunu yavaşça omuzlarıma dolayarak beni kendine çekti. Öpüşü zayıf ve kırılmalıydı, sanki yarıda kesilmeyi bekliyordu. Elimi keskin çenesinin üzerinde gezdirerek dudaklarına bastırdım ve sonra geri çekildim.

"Pekâlâ," dedi yumuşak bir sesle.

Başımı salladım ve ayağa kalktım, Constantine de beni takip etti. Ronan ve Nireas'a, "Belki de aramızda gereken boşluk onu bağdan nasıl kurtaracağımız değil, büyücünün kim olduğunu nasıl bulacağımızdır," dedim.

"Seni onun yanında istemiyorum," dedi Constantine, sert ve keskin bir sesle, kolu yanıma sıkıca sarılmıştı. "Demek o bir erkek!" Ronan parlak bir şekilde belirtti.

"Her şeye bakacağız," diye beni temin etti Nireas, öne doğru eğildi ve boştaki elini bana uzattı, bir an için ayak bileğimi kavradı, başparmağı okşadı ve vücuduma parlak ilgi okları gönderdi.

Constantine ve ben onları işleriyle baş başa bıraktık ve salon giderek kalabalıklaşıyor, canavarlar ve insanlarla doluyordu.

"Hazel? Hugh'u gördün mü?" Isabella, Hugh'nun soyunma odasından çıkarken bana sordu.

Onun sorusuyla kalbim buz kesti ama sonra koridorun sonunda Evie cevap verdi: "Yukarıda, üçüncü perde için sahne görevlileriyle bir şeyler planlıyor."

Nefesimi üfledim ve Isabella'nın yanımdan geçip kendi soyunma odasına girerken surat asmasını görmezden geldim.

Evie gözlerini devirdi ve başını bana doğru salladı. "Sanırım Hugh küçük Isabella'dan biraz soğudu," diye fısıldadı bana.

"Bakalım onunla konuşabilecek misin?" dedim, Evie'nin güzel yüz hatları tiksintiyle buruşurken gülerek. "Elde edebileceğimiz tüm barış ve uyuma ihtiyacımız var."

"Sanırım," dedi Evie derin bir iç çekerek ve duvarı itip Isabella'nın peşinden gitti.

"Cadı bana yardım edemez," dedi Constantine, kaşlarını çatarak ve kapıya yaklaştığımızda gözlerime bakmak için eğilerek. "Sen ve diğerleri-"

Ayak parmaklarıma ucuna kadar yükseldim, elim kapının kolundaydı ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurarak itirazlarını susturdum. Kapıyı iterek açtım ve yapılan konuşmanın sonunu yakaladım.

"Khepri onları olabildiğince çabuk yaklaştırmaya çalışıyor. Yakında müttefiklerimiz ve bilgimiz olacak Alphie," dedi Magdalena.

Aman Tanrım. Alphie, Alphonse'dan bile daha iyiydi. Myra şimdi odadaydı, Reddy'nin sandalyesinin kolunda oturuyordu ve bu çarpıcı ve tuhaf kadının Bay Reddy'ye olan yakınlığından dolayı biraz sinirli ve gergin görünüyordu. Constantine ve ben içeri girdiğimizde Jude ayağa kalktı ve Myra'nın masasındaki sandalyeyi yaklaştırarak Constantine'e uzattı.

İblisim gergin görünüyordu ve yüzündeki ifadenin geldiği gün takındığı aynı sert, donuk ifade

olduğunu hemen fark ettim. Arkasından gittim, elimi omzuna attım ve o da sandalyeye doğru sarsıldı, Magdalena'dan uzaklaşıp benim dokunuşuma doğru eğildi.

"Nasılsınız?" dedi Magdalena soğukkanlılıkla, başını eğerek. "Alphonse durumunuz hakkında beni bilgilendirdi. Doğrudan bir şey yapamam ama - yorum yapmaktan çekinmeyin, bu sözleşmelerin ne kadar sıkı olabileceğini biliyorum - konuyu mümkün olduğunca gizli bir şekilde inceleyecek ve bulgularımı buraya getireceğim, izninizle."

Constantine kaskatı kesildi, gözleri Magdalena, Reddy ve benim aramda gidip geliyordu. "Hayır."

Magdalena'nın dudakları büzüldü ve Reddy hiddetlendi. "Cadiya güvenebilirsin. O nadiren iyi biridir," dedi Reddy.

"Tehlikeli," diye yanıtladı Constantine, gözleri bir kez daha bana kayarak.

"Burası zaten tehlikeli," dedim, onun yanında diz çöküp diğerlerine sırtımı dönerek. "Bağlı kalmak istiyor musun?"

"Hayır," diye ısırdı.

"Ben de senin için bunu istemiyorum. Madam Mortimer bu konuyla ilgilenmezse, Birsha'nın işine burnumu sokmak zorunda kalacağımı biliyorsun-"

"Böyle bir şey yapmayacaksın!"

"Kesinlikle yapmam."

"Hazel!"

Koro arkamdan geldi ve Constantine'in kaşları kalktı, dudakları bugün ilk kez seğirdi.

"Lütfen yardım etmemize izin verin," diye fısıldadım.

Constantine bana dik dik baktı, boğazında alçak ve kadifemsi bir hırıltı vardı. Con iğnelememin bedelini bana ödetecekti, belki daha sonra. Umursayacağımdan değil. O gümüş bakış Magdalena'ya kaydı.

"Çok ihtiyatlı."

"Kesinlikle gizli," diye yanıtladı Magdalena tatlı bir sesle.

Constantine'in başı belli belirsiz bir onaylamayla eğildi ve ellerini ellerimde sıktım.

"Lilith'in Kara Ölüm sırasındaki müzikalinden beri hiç bu kadar gıdıklanmamıştım," diye kıkırdadı Magdalena Mortimer, Goliath kalabalık salonumuzda yanından geçip giderken solgun gözleri kocaman açılmıştı, aleti tamamen kalkmış ve Evie'nin eline sarılmıştı. "Gerçekten işbirliği yapmalıyız Alphie."

"Her şey yoluna girdiğinde ve her şey güvenli olduğunda, bir ya da iki kız işimize yarayabilir, eğer onları ayırabilirseniz," Mr. Reddy dedi ki.

Soyunma odamın kapısına yaslanmış, dudaklarımda bir gülümsemeyle kulisteki neşeli koşuşturmayı izliyordum.

"Patronlarımın bunu takdir edeceğinden emin değilim," dedi Magdalena ama başını düşünceli bir şekilde eğdi. "Ancak doğru adaylar için araştırma yapmaya ikna edilebilirim."

Kırmızı kollar belimi çevreleyerek beni hafifçe sıcak ve tanıdık bir göğse doğru çekti. "Bu gece eğlendin mi, fındık?"

"Evet," dedim, Ronan yanağını saçlarıma sürterken başımı arkaya yaslayıp gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Hunter gösteriye gelmemişti, ben de seyirciler arasından coşkulu bir tepegözü çekip üçüncü perde finali için kucağıma almıştım. Ve üst üste üçüncü gece, gösterinin sonunda ilgiyle kaynamaya

bırakıldım. Ronan'ın kucağında geriye doğru kıpırdandım, o da ofladı.

"Merak etme. Senin için planlarımız var," dedi kulağıma.

Salondaki kalabalık azalmaya başlamıştı ve ben Ronan'ın kucağında iki büküm olmuş, kanatlarının üzerinden bakmaya çalışıyordum. Nireas, Constantine ve Jude arkamızda, soyunma odamda toplanmışlardı.

"Biz mi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. Dört kişi benim için bile zor olurdu. Con ve Antin de planın bir parçasıysa beş kişi daha da zor olurdu. Ama bana meydan okunmasını severdim.

Ronan kanatlarını kaldırdı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Mm, göreceksin." "Bayan Nix."

Yerimden sıçradım ve Magdalena Mortimer'ı karşımda buldum, yanakları kızarmış, dudakları gülümseyerek gerilmişti. Onun, Reddy'nin ve Myra'nın gösteri sırasında birlikte içtiklerine dair bir his vardı içimde.

"Acaba bir dakikanızı çalabilir miyim?" Magdalena sordu. "Elbette," dedim.

Ronan kollarını üzerimden çekti. "Siz ikiniz buraya yerleşin. Biz gidip... eşyaları hazırlayacağız," dedi Ronan bana gizemli bir göz kırparak.

Magdalena takdîrî bir çalışmayla soyunma odamın perdesini araladı. "Bu düzenli bir cazibe. Nathaniel tam bir hıyar ama kumaşlarla iyi iş çıkarıyor," diye düşündü.

"Ne yapıyorsunuz?" Jude, Nireas'ın arkasına dizilirken ona seslendim ve dördü Ronan'ın komutasında odadan çıktılar. Cevap olarak sadece omuz silkti, gözleri heyecanla parlıyordu.

"Bana bir arkadaşımı hatırlatıyorsun," dedi Magdalena, küçük, eski püskü odamı incelerken sırtı bana dönüktü. "İkinizde de aynı derecede büyük ve inanılmaz bir sevmeye kapasitesi var, hem de hiç çekinmeden."

Övgü karşısında gözümü kırptım. Magdalena başka birini mi düşünüyordu?

Döndü ve beni hareketsiz ve şaşkın bir halde buldu, gülümsemesi gerildi. "Sadece onları tüketecek kadar derinden sevenler, kendilerini bu duyguya karşı bu kadar güçlü bir şekilde savaşıırken bulurlar. Çok az zarar verebilecek, gelip geçici bir aşkla neden savaşalım ki? Hayır, bizi paramparça etmekle tehdit eden sadece derinlere işleyen duygulardır."

Sözleri tüylerimi ürpertti, bana tüm korkularımı, Ronan'ın istikrarlı dostluğuna ve daha fazlasının teklifine karşı verdiğim tüm mücadeleleri hatırlattı. Nireas'ın reddinden sonra geride kalan boş acı, yıllarca devam eden o acı.

Magdalena bir adım öne çıktı, uzanıp çenemi nazikçe kavradı ve gözlerimin içine bakarken yukarı çekti. "Çoğu zaman risk almaya değer buluyorum," dedi.

Beni serbest bıraktı ve derin bir nefes aldım, sinir bozucu kadından uzaklaşmak, gidip her ne yaramazlık peşindeyseler adamlarımı bulmak istiyordum.

"Haklıydın. Hunter evimin bir üyesiyken onu hayal kırıklığına uğrattım," dedi Magdalena yavaşça başını sallayarak. "Çekingen davranıp bunun onu sana daha kolay yönlendirdiğini iddia edebilirdim ama aslında o sırada kör noktalarla meşguldüm. O daha iyisini hak ediyordu. Ben sadece tam olarak bunu bulduğu için ne kadar minnettar olduğumu söylemek istedim."

Dudaklarım büzüldü, nefesim kesildi, içimdeki gerginlik dışarı taşıtı. "Sanırım ona böyle berbat bir kızı eş olarak verdiğin için biraz memnunum," dedim yarım bir gülümsemeyle. "Eğer kızın yarısı bile düzgün olsaydı, kendini ona adardı ve ben..." Hunter'a söylemeden önce Magdalena'ya söylemezdim. "Onu kendime almayı özlerdim."

Magdalena başını salladı, bir omzu inip kalkıyordu. "Yıldızlar kendi lehlerine dönmeye başladığında bu tür meselelerin çözülme eğilimi vardır. Görünüşe göre bu ziyaretimde Hunter'ı göremeyeceğim. Yakında döneceğim ama bu arada ona selamlarımı iletin."

"Ve Constantine'in büyücüsünü mü arayacaksın?" diye sordum. "Sahip olduğum tüm incelik ve özenle," dedi Magdalena.

Tanıştığım en dramatik kadınlardan birinden gelmesine rağmen bu güven vericiydi. Birbirimize başımızı salladık ve arkasından süzölen bir yasemin fısıltısıyla odadan çıktı.

I Ronan ve diğerlerini avlamaya hazır bir şekilde merdivenlere yönelmiştim ki en alt basamakta Nireas'a çarptım. Beni belimden ve omuzlarımdan yakaladı, ben de ona doğru uzandım ve ayak parmaklarımdan ucuna kadar yükseldim.

"Neyin peşindesin?" Dudaklarımı onun parıldayan boğazına bastırmadan önce sordum açık yakası.

Belimdeki ellerini kalçalarıma indirdi ve sonra ayaklarımdan üzerinden kalkıp göğsüne tutundum. "Güzel. Giyinmemişsin."

"Herhangi bir planın muhtemelen resmi olmadığını varsayıyorum," dedim sırtarak ve kollarımı Nireas'ın omuzlarına doladım.

"Bu konuda bir tartışma vardı," dedi

Nireas. "Kim kazandı?"

Gülümsemesi nadirdi ve her zamanki ciddi yüzünü içimi sızlatan parlak ve güzel bir şeye dönüştürdü. "Ben yaptım."

"Eğer ödülün bensem, bence beni şimdi almalısın," dedim kaşlarımı sallayarak.

Nireas bir kahkaha attı. "Cezbedici, su perisi. Ama ben senin sürprizini dört gözle bekliyorum." Arkasından uzun siyah bir ipek çıkardı ve iki elinin arasında tuttu. "Alabilir miyim?"

"Olabilir," dedim, gözlerim kısılmıştı. "Ama benim göremediğim bir sürpriz nedir ki?"

"Uzun süre takılı kalmayacak," dedi Nireas ve göz bağını sarıp yerine bağlarken gözlerimi kapattım.

"Hunter'dan haber var mı?" Bizi çevirip merdivenlerden yukarı çıkarken vücudum Nireas'inkine sürtünürken usulca sordum.

"O gelene kadar seni oyalıyoruz," dedi Nireas, boştaki eliyle sırtımı sıvazlarken. "O iyi."

Nireas merdivenlerden çıkmak için eğilmek zorunda kaldı ve bunu yaparken başımın arkasını kavrayıp omzuna yasladı. Ben de bundan faydalandım, ağzımı boğazına dayadım, temiz ve kadifemsi tadına baktım. Nireas bir iniltiyi bastırdı, ayakları sürünüyor ve kuyruğu döşeme tahtalarının üzerinde sürükleniyordu.

"İşte orada," diye mırıldandı Ronan. "Koltuğu kurtarıldı."

Nireas onlara, "Herkese sahneyi bize bırakmalarını söyledim ama eminim bazıları burnunu sokmaya gelecektir," dedi.

"Gösteri mi yapıyoruz?" Nireas'ın boğazını bir veda ısırtığıyla terk ederek sordum.

Ama hayır, Nireas beni hızlıca biten bir dizi merdivenden aşağı taşıyordu. Seyircilerin arasına giriyorduk.

"Nireas kulağıma mırıldandı, dudakları lobumu sıyırdı ve boğazımda, kollarımda ve göğsümde tüylerimi diken diken etti.

"Bu gösteri tamamen senin için Fındık," diye seslendi Ronan, sesi hafifçe boğuklaşmıştı.

Nireas beni banklardan birinin yoğun kadife minderine oturttuğunda güldüm, ayak parmaklarım kalın kumaşa gömüldü. Altı eli de omuzlarımda, kaburgalarımda ve belimde gezindi, kalçalarımı okşadı, ta ki bornozum gevşeyip üzerimden kayana kadar. Hunter'ın gardırobuma sıkıştırdığı güzel bir kombinezonu giymiştim, omuzlarımdaki bağlar kısa kolların sarkmasına izin verecek kadar gevşekti ve Nireas kumaşın içinden bir göğsümü avuçladı.

"İstersen onu da çıkarabilirsin," diye teklif ettim, dokunuşuna doğru eğilerek. "Mm, hayır. Çok güzel ve üşümeni istemem," dedi.

Tekrar kollarının arasına alındım, döndürüldüm ve bu kez kucağına oturdum, slip benimkinin üzerine gelecek şekilde rahatça yukarı kaldırılmıştı ama Nireas'ın pantolonunun kalın yünü altıma bastırılmıştı. Bacaklarım onunkilerin üzerine yayıldı, sırtım göğsüne yaslandı ve vücudum ağır, sıcak kollarla örtüldü, göğüslerim ve amım büyük avuçların içine alındı. İç çektim, kucağında kıpırdandım, kendimi onun dokunuşuna bıraktım ama Nireas ben yerleşip rahatlayana kadar kıpırdamadı.

Göz bağı çözüldü ama ortaya sadece karanlık tiyatro çıktı, perdeler kapalıydı ve o an durgun ve sessizdi.

"Diğer kızlar... onlar..." Dudağımı ısırdım, mantıksız olması gereken ama yine de içimi kemiren küçük, acı bir diken.

Nireas yüzümü çevirdi ve kaşımın göz kapağıma yakın köşesini öptü; bu nokta beklenmedik derecede hassas ve duyarlıydı. "Sadece biz varız Hazel."

İçimi çektim ve sonra spot ışıkları canlanıp, perde göz alıcı kan kırmızısı kadifeden parlak bir çiçek olarak önümüzde belirince nefesim kesildi.

"Şey, biz ve periler," diye izin verdi Nireas.

Perdenin arkasından uğultulu, hafif statik bir müzik notası belirdi ve Nireas'a gülümsemek için döndüm. "Çalmak istemedin mi?"

"Birinin senin yalnız kalmadığından emin olması gerekiyordu," dedi Nireas, küçük ve sinsi bir gülümsemeyle.

Bastırılmış bir kahkahayla titreyerek mırıldandım ve perde aralanmaya başladığında göğsüne yaslandım. Nefesim hemen göğsümde sıkıştı.

Constantine'le olan sahnelerimde kullandığım özenli bank sahnenin ortasıdaydı ve üzerine yayılmış, uzuvları birbirine dolanmış ve vücutları birbirine sürtünen Ronan ve Jude vardı. Ronan Jude'u yere yatırmış, kırmızı elleri soluk bileklerine dolanmış, Jude'un beyaz gömleğini açmıştı. Ronan'ın kanatları geriye doğru gerilmiş, gerginlik ve arzuyla gerilmişti. Dudakları birbirine çarpıyor, kalçaları gıcırıyordu ve Ronan çekilip ağzını Jude'un göğsüne doğru götürürken Jude istekli bir inilti çıkardı. Ronan'ın uzun, siyah dili Jude'un meme ucunun etrafında dolanarak yarı feenin dudaklarından yüksek sesli bir inilti çıkardı.

"O da senin kadar gürültücü," dedi Nireas kulağıma, bir başparmağı Ronan'ın Jude'un üzerindeki diliyle aynı anda kendi meme ucunun etrafında dönüyordu.

"Çok güzeller," diye mırıldandım, Ronan'ın Jude'un karnına özensiz, ıslak öpücükler kondurmasını, uzun kırmızı parmaklarının Jude'un pantolonunun önünde çalışmasını, kasıklarını okşamasını ve düğmeleri gevşetmesini izliyordum.

"Mmm," diye mırıldandı Nireas kayıtsızca, kalın parmakları kombinezonumun yakasındaki bağı bulup gevşetti.

Görüşünün sahneye değil de aşağıya doğru olduğundan şüpheleniyordum, bu da benim işime geliyordu. Yakayı açıp göğüslerimin üzerinden aşağı doğru itti, elleri açıkta kalan tenime döndü. Dokunuşu sıcak ve ağırdı, avuçlarını üzerimde dinlendirirken inanılmaz derecede sabırlıydı, sadece avuçluyordu.

Ronan ve Jude çok daha az sabırlıydı, Ronan Jude'un pantolonunu kalçasının üzerinden aşağıya çekti ve

Jude ayağa kalkmak ve kumaşı tekmelemek için acele ederken neredeyse banktan düşecekti. Ronan dizlerinin üzerindeydi ve bana göz kırparak Jude'u kenara çekti, sahnede onları net bir şekilde görmemi sağladı. Jude Ronan'ın yüzünü kavradı, ısırarak bir öpücük için onu kendine çekti ve sonra Ronan'ı sırt üstü yatması için tuttu. Jude, Ronan'ın ve bankın üzerine çıkarken göğüsleri kabardı. Ronan zaten çıplaktı, dirseklerine dayanmıştı ve Jude sürünerek yukarı çıktı, dizleri Ronan'ın kaburgalarını çerçeveledi. Jude'un kızarmış ve ağlayan siki pompalayan bir eliyle sarılmıştı .

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, gözlerim kocaman açılmıştı. Sadece Nireas'ın nazik tutuşu beni sahneye koştuktan alıyordu.

Ronan'ın gözleri Jude'a bakmak için yukarı doğru eğildi, ağzı davetle ayrılmadan önce dili dudaklarının üzerinde gezindi. Ronan kollarını Jude'un bacaklarının altından geçirdi ve Jude'un boştaki eli Ronan'ın başının arkasına giderek sikinin başını Ronan'ın dudaklarına sürttü.

Seksim Nireas'ın parmaklarına sürtünürken kıvrandım ve nefes nefese kaldım. Hareketi tekrarladım ve devim kıkırdadı, kuyruğu kalktı ve bacaklarımdan birinin üzerinden ağır bir şekilde sarkarak beni yerimde tuttu.

"Daha yeni başlıyoruz. Sabırlı olmalısın, su perisi."

Jude ona sikini yedirirken Ronan inledi, elini kaldırdı ve yavaşça itmeye başlarken bankın arkasına dayadı. Ronan'ın elleri kendi kasıklarına sürtünüyor, pantolonunu çekip açıyor ve koyu kırmızı sikini çıkarıyordu. İkisine o kadar odaklanmışım ki, neredeyse banka ulaşana kadar kanatlardan çıkan gölgeleri kaçırdım.

Jude'un parlak bir zevk çığlığı attığı anda nefesim kesildi, Antin'in kırmızı eli omurgasını okşuyordu. Kremsi sıvı Ronan'ın dudaklarından döküldü ve Antin Con'un yanına geri çekildi.

"Kalk," dedi Antin, Jude hâlâ titreyip Ronan'ın göğsüne damlarken bile.

Ama itaatkâr bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüdüler; Ronan ayağa kalkıp pantolonunu indirdi, Jude nefesini tuttu, kanatları arkalarında huzursuz, dalgalanan bir gölge oluşturdu.

"Dokun bana," diye fısıldadım Nireas'a.

Ve bu sefer dinledi, geceliğimi yukarı çekti ve iki eliyle nemli seksimle alay etti, uyarılmamı her kıvrıma ve titreyen santime yaydı.

Antin'in kırmızı teni Ronan'inkinden daha soğuk bir tonda, şeytanı desteklerken ince bir kontrast oluşturdu ve Con mavi elini Ronan'ın göğüs ucuna dokundurdu. Ronan'ın gözleri kocaman açılmıştı ve derisi alevlerle titriyor, acıdan ulurken kanatları çırpılıyordu. Ama uzun siki kaskatı kesilmişti, ucunda kaygan bir uyarılma damlası birikmişti. Con ve Antin geri çekildi ve Ronan sarkıp inledi, nefesi kesilirken göğsü terle parlıyordu.

"Siktir. Siktir," diye fısıldadı. Kendimi hazırladım, onun da benim kadar zevk alıp almadığını ya da sadece Antin'in zevk hediyesini tercih edip etmeyeceğini görmek için bekledim. Kendini salladı ve sonra doğruldu, başı Con'a doğru döndü. "Siktir, bu çok iyi. Yine, ama bu sefer sadece sen."

Nireas parmak uçlarını klitorisimin üzerinde gezdirirken sırtımda ve sonra kıvrandım, bir parmak içimde kolayca kayıyordu. Nazik davranıyordu, iki eli daha göğüslerimle yumuşakça oynuyordu, son ikisi beni kucağında yerinde tutuyor, omzumu ve karnımı okşuyor, sahnedeki dördlüyü izlerken uyarılmamı sürdürüyordu.

"Birlikte," dedi Jude, Ronan'la dizleri birbirine değecek kadar yakınlaşana kadar dizlerinin üzerinde ilerleyerek, aletlerini birbirine sürttü.

Con iki eliyle yüzlerine uzandı ve Antin gülümseyerek -benim için, diye düşündüm- kırmızı elini aralarına soktu. Con'un elleri enselerini kavrayınca Jude ve Ronan sarsıldılar ve ağızları dişler ve dilden oluşan acımasız, morartıcı bir öpüşmeyle birbirine çarptı. Sonra Antin bir eliyle siklerini kavradı ve ikisi de çırpınıyor, bağılıyor, öpüşüyor, sikişiyorlardı.

Onları tutan kırmızı yumruk, vücutları Con'un safir dokunuşu altında gerildi.

Onları izlerken Nireas'ın parmaklarına binerek ürperdim. Ronan'ın kuyruğu çılgınca sallanıyor, kanatları çırpınıyor ve itişlerine ivme kazandırıyor. Aletlerinin başları birbirlerinin karınlarına sürtünüyor, arkalarında sahne ışıklarını yakalayan ve parlayan yapışkan çizgiler bırakıyordu.

İlk gelen Ronan oldu, Jude'un öpücüğünden uzaklaştı, Con'un saçlarına dolanan okşayan eline doğru eğildi ve kırılganlığa doğru uludu. Con geri çekilmeye çalışınca Ronan onu boğazından yakaladı ve Con'un gümüş rengi gözlerini kocaman yaptı.

Nireas'ın kucağından inmeye çalıştım ama sadece dizlerime kadar ilerlememe izin verdi. Bu kadarı yeterliydi. Ronan'ın kuyruğu Con'un sırtında dolanıyordu, eli Con'un sikine uzanıyordu ve Con kaskatı kesilip gözleri geriye kayarken ve vücudu titrerken nefesim kesildi. Ronan inledi, kuyruğu omurgasına doğru bir yıldırım gibi titreşerek vücudundan geçti ama Con'a her ne yapıyorsa durmadı ve Antin göğsüne bir vuruş daha yaparak onu yatıştırdı.

"Hadi onlara katılalım," diye nefes aldım Nireas'a, beni göğsüne doğru çekerken. "Hayır," diye cevap verdi ve sonra beni aşağıya, kalın sikinin üzerine çekti.

Kendini hazırladığını fark etmemiştim, adamın çok fazla eli vardı ve uzunluğu beni gererken eğildim ve inledim. Yaşadığım şokun etkisiyle Jude, Antin'in yüzünü elleriyle kavradı ve onu bir öpücük için kendine çekti.

Performans dağınık bir kaostu. Prova yapmamışlardı ve olduğundan şüphelendiğim şeylerin yarısını zar zor görebiliyordum ama yakından tanıdığım ve takdir ettiğim güzel bir bedenler karmaşasıydı. Hiç düşünmeden Nireas'a biniyordum, vücudum Jude'un Antin'in elindeki itişleriyle aynı tempoyu takip ediyordu. Ronan Con'u bankın üzerine, kendisi ve Jude'un arasına çekiyordu, iblis onların yaygaracı dokunuşlarına teslim olmuş, gözleri tutku ve şaşkınlığın karışımıyla açılmıştı.

Nireas kombinezonumu başımdan çekip çıkardığında görüntü kısa bir süreliğine örtüldü ve sonra tekrar ortaya çıktı, Antin şimdi ortada birbirine dolanmıştı, Jude ve Ronan onlara umutsuz öpücükler ve sınırsız bir ihtiyaç çılgınlığıyla saldırırken onun ve Con'un sırtları birbirine dönüktü. Vücutları birbirine çarpıyor, sikler gıcırıyor ve fişkırıyor, kollar daire çiziyor ve bacaklar, karmaşık bir kas düğümü haline gelene kadar katlanıyordu.

"Başardın," dedi Nireas, nefesi biraz kısa kesilmişti beni boyunda çalıştırırken.

Gözlerimi kırıştırdım ve Hunter'ın koridordan yaklaştığını, sahneye minnettar bir bakış attığını fark ettim. Şapkasını çıkarmış, paltosunu koluna geçirmişti ve Nireas içimde yer değiştirip daha derine batarak ön duvarlarıma sürtünürken sızlandım.

"Öyleyim. Ve sevgili kızımız sahnedeki çabaları takdir ediyor gibi görünüyor," dedi Hunter, bana gülümseyerek, Nireas'ın kalın sikinin üzerinde yükselip alçalmamı izleyerek.

"Öyleyim. Hem de çok," diye nefes nefese kaldım, gözlerim arkaya kayıyordu.

Ronan'ın kuyruğu şimdi Antin'in kışındaydı, kırmızı iblis zevkle çırpınıyordu, Ronan Con'un kucağına yığıldı, yüzü hislerle işkence görüyordu.

Hunter dizlerinin üzerine çökerek, "Görüşünüzü bölmeyeceğim," dedi.

Nireas bacaklarını açtı, benimkiler de onlarla birlikte açıldı ve Hunter seksimi öpmeden, uzun dili okşamadan, dudakları klitorisimi çekip bastırmadan önce hızlı bir anlayış mırıltısı çıkarmayı başardım. Nireas ürperdi ve kulağıma inledi, Hunter'ın dili pompalayan sikinin etrafında dönerken, hatta itişleriyle içime daldırırken, göğüslerimdeki parmakları biraz daha sıkıyordu.

"Oh, Hunter. Kahretsin, Nireas, çok yaklaştım," diye sızlandım. "Çok iyi hissediyorsun. Lütfen durma! Alay etme."

Hunter beni haftalardır görmedikten sonra beni selamlıyormuş gibi yaladı. Onun dili, aç dudakları, dişlerinin beni bastırıp açması gibisi yoktu. Nireas'ın elleri

Saçlarımı okşadı, ben de ellerinden birini kalçamdan boğazıma kadar getirdim ve ona beni sikerken nasıl kavrayacağını ve tutacağını öğrettim. Hunter'dan daha nazikti ama sikiinin üzerinde çırpınmaya başladığımda zevkimi öğrenmişti.

Antin Jude'un boyunu emiyordu, Con şimdi kışındaydı ve Ronan'ın kuyruğu mavi sikiinin etrafındaydı ve Ronan Con'un sırtına takılmıştı, acı içinde sızlanırken bile öfkeyle kıpırdanıyordu. Jude nefes almayı unutmuş gibi görünüyordu, tek bir gergin zevk kemeri, döl ve terle parlıyordu.

Hepsi gibi ben de onlarla birlikte çığlık atarak boşaldım, amım bastırıyordu ve Nireas'ın tutuşu onu da kendimle birlikte götürürken boğazımı erotik bir şekilde ısıırıyordu. Dalga dalga titrerken Hunter ikimizi de temizledi ve Con ile Antin tekrar Constantine'e karıştı, yüzü Jude'un kalçasına bastırılmıştı, Ronan sırtının üzerinde gevşekti, kanatları yere sarkıyordu.

Hunter yalamaya devam etti, Nireas bir iniltiyle beni sikinden kaldırıana kadar yeni bir serbest bırakma ürpertisini çağırdı. Orkumun kollarına bırakıldım. Ayağa kalktı, beni kucakladı ve Constantine bize yorgunca göz kırptı, dudaklarını nadir bir gülümseme süsledi.

"Yoruldu mu ufaklık?" Hunter ateşler içindeki bedenimi sahnenin serin döşeme tahtalarına doğru kaldırarak sordu.

Çok yorgundum. Daha yeni başlıyordum.

Hunter zıplayıp beni tekrar kaldırırken başımı salladım. "Hayır. İzlemelerine izin mi vereyim?" diye sordum. Hunter başıyla bankı işaret etti ve adamlarım yumuşak protestolarla yavaşça yapıdan aşağı yuvarlandılar,

Birlikte yere yığıldık ve daha uzağa gidemedik. Nireas seyircilerin arasından çıktı, pantolonu zar zor kapandı ve bankın önüne oturdu, Hunter'ın beni yere yatırmasını izlerken saçları dağınık ve gülümsemesi tembeldi. Bank dağınıktı. Arkamızı topladıkları için perilere fazladan kek borçluydum.

"Bu bir gösteri değil," dedi Hunter, ben yer değiştirip süslenirken ve pozisyonumu ayarlarken kaşlarını bana doğru kaldırarak.

"Biliyorum," dedim, masum görünmeye çalışarak, bacaklarımı iki yana açıp Jude'un Ronan'a yaslandığı, ikisinin de gözlerinde uykulu bir açlıkla baktığı yere bakarken bile.

"Aramızda olanlar," dedi Hunter ve diğerlerine dönüp onları da dahil etmek için başını salladığında kalbim tekledi, "her zaman kişisel ve özel olacak. Kanatlardan bizi izleyen kaç şahidimiz olursa olsun."

"Hunter," diye mırıldandım, ona doğru uzanırken.

Yavaşça soyunuyordu, spot ışıkları piercinglerinin üzerinde parlıyordu ve durakladı, başını eğdi ve beni bekledi.

"Buraya gel ve bana dokun aşkım," dedim.

Evcil hayvan ismi neredeyse tesadüfiydi. Sertleşti, parlak gözleri parlıyordu ve sonra aceleyle kıyafetlerini çıkarıp açılmış bacaklarımın arasındaki bankın üzerine tırmandı. İkram için uzanmıştım, bedenim durgun, zaten tatmin olmuş ve daha fazlası için istekliydi.

Hunter'ın başı eğildi, dudakları göğüs ucumu sardı ve ben iç geçirdim, parmaklarımı saçlarının arasına soktum, başımı çevirip diğerlerine gülümsedim. Hunter tekrar ayağa kalktı, üstümde durdu ve soruyu yüksek sesle sormama gerek kalmadan başını salladı.

"Herkes bana dokunsun lütfen," dedim.

Yaklaştılar, kanatları, pençeleri, boynuzları ve kuyrukları bana doğru uzanıyordu. Benim adamlarım. Canavarlarım.

A Parmak uçları dudaklarımın üzerinde gezindi ve yumuşak bir nefes ensemdeki saçları gıdıkladı. Başka bir el saç tellerimi yüzümden uzaklaştırdı ve üçüncüsü iki parmağını göğüslerimi örten çarşafın içine soktu. Hâlâ yarı uykulu bir halde karşımda kimin olduğunu fark ettiğimde gülümsedim.

Gözlerim yavaşça açıldı, Hunter'ın yatak odasında güneş ışığı parlıyordu ve Ronan'ın göğsüne geri yuvarlandım, imp'imden uykulu bir mırıltı çıkardım. Nireas yatakta oturmuş, ağır ve girdaplı yatak başlığına yaslanmış, bana bakıyordu.

"Hunter ve Jude gitti mi?" Fısıltıyla sordum.

"Jude gitti. Hunter aşağıda," diye cevap verdi Nireas.

Constantine biz daha tiyatrodarken bizi terk etmişti, büyücünün onun üzerindeki o korkunç bağı tarafından geri çağırılmıştı ve bu kez onun gidişini görmekten mutsuz olan sadece ben değildim. Temizlendikten sonra Ronan, Jude, Hunter, Nireas ve ben Hunter'ın arabasına tikiş tikiş doluşmuş ve evine doğru yola çıkmıştık. Gece bir kez uyanmıştım, üç bedenim arasına sıkışmıştım ve hepsi de bana çığlık attırıp serbest bırakılmam için yalvarıyordu ama kimin kim olduğunu anlamak için sisli, zevkten sersemlemiş hafızamı gözden geçirmem biraz zaman aldı.

"Dün gece bizimle yatmadın," dedim.

Nireas alaycı bir gülümsemeyle başını salladı. "Yer yoktu. Surat asma su perisi, umurumda değil."

Sözde dudak büküşümü gizlemek için dudaklarımı düzleştirdim, geriye dönüp Ronan'ı ittim. Hareket ederken çarşafın aşağı kaymasına izin verdim, Nireas'ı davet etmek için uzuvlarımı uzattım.

Dili dudaklarının üzerinde geziniyor, gözleri çelişkili bir şekilde beni inceliyordu. Hâlâ büyük ölçüde örtülüydüm ama bakışlarının her geçişinde bedenim ısınıyordu, ta ki gözleri hep birlikte tavana doğru kayana ve başı hafifçe sallanana kadar.

Şimdi kesinlikle surat asıyordum.

"Asterion az önce geldi. Bazı haberleri olabileceğini düşünüyorum ve görmeye geldim-"

Nireas'ın cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Çoktan doğrulup yatağın kenarına tırmanmaya başlamıştım. Ronan inledi, bana doğru uzandı ve kısa kaldı.

"Ne haberi?" Yatağın kenarından sıçrayıp gardıroba doğru koşarak sordum. Gardıropta daha fazla yeni eşya vardı -bir peri masalından çıkmış gibi benim için giysiler biriktiriyor gibiydi- ve Hunter sonunda zevklerimi öğreniyordu, yeni giysiler tasarım olarak daha basitti ama yine de lüks kumaşlardan yapılmıştı.

"Emin değilim ama bu konuşmanın dışında kalmak istemediğini biliyorum," dedi Nireas. Ona iten bir gülümseme sunacak kadar uzun süre giyinmeye ara verdim. "Teşekkür ederim."

Başını salladı ve yataktan kalktı. "İşte, bütün düğmelerinizi ve bağcıklarınızı bana getirin. Altı elim var ve onlar da işe yarayabilir."

"Sanki aynı anda hem bir arabanın altında kalmış hem de kutsal bir gençleşme havuzunda yıkanmaya gitmişim gibi hissediyorum," diye mırıldandı Ronan, yan dönmüş ve sabahki ereksiyonunu amaçsız bir dikkatle okşarken kendini örtmek için hiçbir çaba göstermemişti. Giyinmeme yardım etmesi için aceleyle Nireas'ın yanına giderken bana sırtıttı. "Constantine bir keşif, değil mi?"

Ronan'a bir kaşımı kaldırdım. "Sana söylemiştim." Nireas korseyi bağlamayı bitirirken yerimde kıpırdandım, sonra arkama uzandım ama ellerimi savuşturdu. "Biraz daha sıkı," diye emrettim gülerek.

"Orkunu biliyorsun-"

"Hunter," diye düzelttim, Ronan'a gözlerimi devirerek, tam da hafif pamuklu etek başımın üzerinde dalgalanırken.

"- Dün gece evini hepimize açtı," diye bitirdi Ronan.

"Belli ki," dedim ikisine el sallayarak.

Nireas, "Hayır, demek istiyor ki... Hunter burada ev kurmamızın en az sizin kadar hoş karşılanacağını açıkça belirtti," dedi.

Yanaklarım kızardı ve Ronan sırtıttı. "Bir canavarın hizmetçisi olmayı hiç düşünmemiştim ama dürüst olmak gerekirse kulağa o kadar da korkunç gelmiyor," dedi.

Bu kısmen bir varsayımdı -Hunter bana bu sözleri doğrudan söylemiş miydi ki? -ve kısmen de orktan alışık olduğum açık kalpli cömertlikti, ama bu beni biraz daha hızlı giyinmeye itti, Nireas beni kovana kadar parmaklarımı asi kırmızı dalgalarımın arasında taradım, üç eli hızlıca bir Fransız örgüsü yaptı.

"Bizimle geliyor musun?" Nireas beni toparlamayı bitirdiğinde Ronan'a sordum.

Ronan'ın eli hâlâ sikinin üzerindeydi ve başı titreyerek bana sırtıttı. "Aslına bakarsan kendime çok uzun ve çok zevkli bir banyo yapmayı planlıyorum. İşin bittiğinde gelip bana katılmaktan ve beni yakalamaktan çekinme."

Homurdandım ve döndüm, Nireas'ın uzattığı eli tuttum ve bir başka kol belime, bir üçüncüsü de omuzlarıma dolanırken gülümsedim. Ronan'ı kötülükleriyle baş başa bıraktık ve aşağı inerken evi yeni bir ışık altında inceleme dürtüsüyle savaştım. Üst katın duvarlarındaki kâğıtlar eski ve karanlıktı, yaşlarını gösteriyordu ve birinci kattaki aydınlık odalara kıyasla daha dar olan koridorları biraz bunaltıcı kılıyordu. Bazı küçük iyileştirmeler yapmak güzel olurdu... mekana sahip çıkmak için, ama aynı zamanda evde hala seyrek bir misafirmişim gibi hissediyordum.

Merdivenlerden inerken Nireas'a "Dün gece için teşekkür ederim," dedim, eli omzumdaydı ve yaptığı örgünün kuyruğuyla oynuyordu. Kafamı kaldırdığımda onu kızarıırken buldum.

"Bu gerçekten Ronan ve Jude'un fikriydi. Ben sadece size eşlik eden şanslı piçtim," dedi Nireas yumuşak bir sesle.

"Herhangi birinizin, hepinizin benim keyfim için birlikte çalışmaya istekli olmanız bile başlı başına bir hediye Nireas," dedim tuttuğum eli sıkarak.

Merdivenlerin dibinde bizi durdurdu, beni önünde durmam için hareket ettirdi, altı eli de beni tutuyordu. Hafifçe eğildi, böylece bakışlarıyla buluşmak için boynumu eğmek zorunda kalmadım. "Hiç beklenmedik beş adamı arkadaş yaptın, ki bu benim... birkaç yıldır aptalca bir şekilde kaçındığım bir şeydi. Sevgilisiz olmak elbette yalnızlıktır ama konuşacak, paylaşacak *kimsesi* olmayan bir aptal olmak daha da yalnızlıktır. Yani hediye karşılıklı, su perisi. Aslında, şansın benden yana olmadığından hâlâ emin değilim."

İçimi çektim ve ayak parmaklarımın ucuna kadar yükselip Nireas'ın yüzüne uzandım. Son birkaç santim aşağı eğildi, dudakları benimkilere karşı yumuşak ve ısrarcıydı, elleri beni önüne bastırmak için çekti.

"Yıllardır seni özlüyorum," diye fısıldadım.

"Artık yok," diye cevap verdi Nireas, şakağı yanağına okşadı, ağzı çenemde ve boynumda gezindi, sonra tekrar ayağa kalktı, gülümsemesi zayıftı. "Artık yok, söz veriyorum."

Derin bir nefes aldım, göğsümdeki kalbimin ağrısını hâlâ büyüüp atabildiğinin bir işareti olarak kabul ettim ve birlikte dönüp yemek odasına doğru yürüdük, Nireas önden gidiyordu.

Vardığımızda ortam çok ciddiye; Asterion masada tabağı olmadan oturuyor, Hunter ise sandalyesinde arkasına yaslanmış, kaşlarını çatmıştı. Girişte ikisi de ayağa kalktı, sanki önemli bir kadınıymışım gibi beni selamladı ve onları tekrar oturmaya çağıran ellerimi görmezden geldi.

"Ne oldu? Ne oldu?" Masaya doğru acele ederek sordum.

"Bayan O'Mahony'yle ilgili bir haber," dedi Hunter, yan tarafına benim için bir sandalye çekerek. "İlgili mi?" Oturarak tekrarladım.

"Oda arkadaşları," dedi Asterion. "Jude onların kaybolduğundan bahsetmişti."

Suçluluk duygusu beni aniden sersemletti ve ağır bir şekilde sandalyeye yaslandım. Beth'in oda arkadaşlarını unutmuştum, Beth'in ölümünün ardından ortadan kaybolduklarını unutmuştum. Bir parçam onların tekrar ortaya çıktıklarını ya da başka bir apartmana veya mahalleye taşındıklarını düşünmüştü.

"Bulundular mı?" İnce bir sesle sordum.

"Kesin olarak değil. Ancak bu hafta Yedi Peçe'deki görevime döndüğümde Birsha'nın... yeni kadınlar bulduğunu öğrendim," dedi Asterion dikkatle ve rahatsız olduğu her halinden belli olan geniş altın boynuzlarından birini kaşımak için uzandı. "İnsan kızlar. Kesinlikle kendi iradeleriyle orada değiller."

Sert bir nefes çektim. Masada bir kral ziyafeti gibi kahvaltılıklar vardı ve şu anda hiçbiri iştah açıcı görünmüyordu.

Asterion, "Jude, kayıp oda arkadaşlarına rastladığımı varsaymam için bana yeterince ayrıntı verdi," dedi.

Nireas diğer tarafıma oturdu ve hem o hem de Hunter ellerini uzattı. Minnetle tuttum.

"Peki ya Margaret? O da yalnız yaşamıyordu."

"Kendi oda arkadaşlarına göz kulak olan birileri var. Onların mesleğindeki kadınları korumak zor ama elimizden geleni yapıyoruz," dedi Asterion. "Margaret sokak ortasında öldürüldü. Birsha adına hareket eden her kimse, kızları aynı anda kaçıramamış olmalı."

Hunter, "Bu, Birsha'nın Beth ve Margaret'in ölümlerindeki sorumluluğuna dair elimizdeki en iyi kanıt" dedi.

"Hiç şüphe var mıydı?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Biraz," dedi Asterion omuz silkerek. "Ama suçlu bağlantılı olmasaydı Birsha'ya ve işine saldırmak pek işimize gelmezdi. Onunla mücadele etmek kolay değil."

"Peki ona nasıl meydan okuyacağız?" Ben sordum.

Asterion'un kaşları çatıldı ve Hunter ile benim aramda bir bakış attı. "Bu tartışmalar hâlâ devam ediyor. Birsha ve suç ortağının adalete teslim edildiğini görme konusundaki kararlılığınızdan şüphe etmesem de, savaş bir insan kadın için güvenli bir yer olmayacaktır."

Ona göz kırptım, cevabım dudaklarımda hazırды ki kendimi durdurdum. Hunter bana doğru kaydđ ve ben de ona döndüm, gülümsemesini ve parmaklarının benimkilere dolanmasını yakaladım. Bu sırrı saklamak zorunda değildim. Eğer istemiyorsam.

"Ben insan değilim," dedim ve gerçek dilime garip bir şekilde geldi, o kadar nadir ve o kadar uzun süre tutulmuştu ki

geri döndüm. Tekrar Asterion'a döndüm. "Tam olarak değil. Her neyse, insan kadınlar canavarlarla yüz yüze savaştık kadar güçlü olmayabilir ama eminim Alexa, Evie ve benim gibi kızlar *bir* işe yaramak ister. Artık biz de en az sizin kadar dünyanın bir parçasıyız."

Bunu daha önce düşünmemiştim ama doğrudu. Sekiz yılımı arada bir yerde var olduğumu, canavarların dünyasına ait olamayacağımı, tamamen insan olmaya devam edemeyeceğimi düşünerek geçirmiştim. Canavarların bilgisi, onlarla birlikte geçirilen geceler ve günler, inanmak isteseler de istemeseler de bizi onların topluluğunun bir üyesi yapıyordu.

"Bir savaşçının kalbine sahip," dedi Asterion Hunter'a.

Ork homurdanarak gözüme çarptı. Bakışları sıcaktı, dudakları kıvrıktı ve başparmağı elimin arkasını hafifçe okşadı. "Aslında elinde iki savaşçının kalbi var."

Hunter elimi dudaklarına götürüp tenimi öperken ve dili tadıma bakarken içimi bir ürperti kaplarken sıcaktan kızarak sandalyeye gömüldüm.

Nireas elimi sıkarak, "Bunu üç olarak düşün," diye mırıldandı. "Ama Hazel, bu beni senin de dahil olman konusunda daha az isteksiz yapmıyor."

"O haklı," dedi Hunter. "Hangi rolü üstlenirseniz üstlenin, güvenliğiniz benim birinci önceliğim olacak."

Tartışmak istedim ama özellikle şu anda başarılı olma şansımın çok az olduğundan şüphelendim. Onun yerine Asterion'a döndüm. "Beth'in oda arkadaşları için bir şey yapılabilir mi?"

Asterion yüzünü buruşturdu ve kör dişlerini kısa bir süreliğine gösterdi. "Şimdilik yeterli değil ama bir plan yapmak için birkaç tanıdığım ile görüşüyorum."

Hunter, "Asterion'un şüphe uyandırmadan Birsha'nın burnunun dibinde kalmasına hâlâ ihtiyacımız var," dedi.

Asterion oflayarak homurdandı, burun delikleri alevlendi. "Ne kadar istesem de, Birsha'nın tüm mallarını kafamı kaybetmeden ön kapıdan dışarı taşıyamayacağımı söylüyor. Ama yardım edebilecek daha sempatik müşteriler getirmek için elimden geleni yapıyorum."

Gururlu görünmüyordu. Bu yeterli değildi. Ama Birsha'nın elinde tuttuğu erkekler, kadınlar ve canavarlar için bir şeydi. Asterion'a nazıkçe gülümsedim ve başımı öne eğdim.

"Bazı kurtarmalar daha fazla zaman alır. Bu sizi daha az kahraman yapmaz," dedim.

Asterion'un yanakları kızardı ve gözlerini ön pencerelere çevirdi, burnundan bir başka telaşlı oflama puflama çıktı. "Teşekkür ederim, Bayan Nix," diye homurdandı.

"T "Bu akşam araba senin için burada olacak ufaklık," dedi Hunter ve beni tiyatronun ara sokağına götürdü.

Nireas kendini çoktan dar kapıdan dışarı atmıştı ve Ronan da peşimden geliyordu. "Akşam yemeğini bekleteceğim. Jude akşam döneceğini çoktan teyit etti." Hunter'ın bakışları Omzumun üzerinden Nireas'a ve sonra tekrar bana baktı, kaşlarında hafif bir beklenti vardı.

Jude'u şimdiden davet ettiği için onunla dalga geçmek istedim ama aslında hepimiz Hunter'ın evinde misafir olacaktık. Davetiyeleri düzenlemek için her türlü hakka sahipti. Ronan ve Nireas'ın burada, tiyatrodaki kalmasını istiyormuş gibi davranırsam ters davranmış olurum.

"Bu iki serseriye de yanımda getireceğim," dedim, Hunter'ın omzunun üzerinden Ronan'a göz kırparak. "Getireceksin, değil mi?" Nireas sordu. "Emekli olmak için kendi dairem olduğunu boş ver." I

dönüp ona baktı ve gülümsediğini gördü. "Memnun olurum."

Ronan aşağı inerken Hunter yanağıma bir öpücük kondurdu ve sonra tekrar vagonun kompartımanına girdi. "Bu akşama kadar, dostlar."

Ronan, "Reddy geç kaldığımız için üçümüzün de canına okuyacak," dedi.

"Reddy tek kelime etmeyecek," dedi Nireas kesin bir ifadeyle. "Eğer denerse, ona tiyatronun yüzde elli birine sahip olduğumu hatırlatırım."

Bunun üzerine çenem düştü ve Nireas, ben soru soracak sözcükleri bulamadan sahnenin sol kanadına açılan yan kapıyı açtı.

"Biliyor muydun?" Ronan kulağıma fısıldadı.

"Beth ve Margaret'i öldüren adamla birlikte çalışıyor da ne demek?!"

Tiyatronun içinden bağırarak gelen soru, ani bir şaşkınlık ve endişe darbesiyle Nireas'ı sorgulama planlarımı silip süpürdü. Üçümüz hızla içeri girdiğimizde topluluğu sahnenin üzerinde ve etrafında toplanmış bulduk.

Alexa sahnenin dibinde durmuş, Bay Reddy'ye ters ters bakıyordu. "O piçle çalışmıyor," dedi Bay Reddy.

"Ama..." Myra, Reddy'ye bakarak mırıldandı.

"Ama ne?" Alexa sordu.

"Myra, ama *ne*?" Ön sırada oturan ve kollarını kavuşturmuş olan Evie yankılandı.

"Yalan söyleme," dedi Eston. "Onun hakkında konuştuğunu duydum. İblisi buraya Birsha gönderdi."

Gerçekleşme soğuk ve kesiciydi, konuşmanın ardındaki anlam aniden netleşti. Sahneye doğru

ilerledim, odada Constantine'i aradım ve onu karşı kanattaki gölgelerde buldum.

"Birsha için burada değil," dedim hemen. "Constantine onun yüzünden burada olabilir ama için. O-"

Constantine gölgelerin arasından çıktı, başını bir kez reddederek bana doğru salladı, gözleri ışığa yakalanmış bir aynanın yansıması gibi parlıyordu. *Sessiz ol*, dedi o bakış. *Onlara söyleme*.

Onun yerine, "Bizim için bir tehlike oluşturmuyor," dedim.

"Sadece başrol oyunculuğunu bırakmak istemiyorsun," diye tersledi Eston beni.

Alay ettim ve Ronan önümde yürüdü. "Eston, aptallık etme. Constantine'in buradaki varlığını kıskanan biri varsa o da sensin."

"Birsha onu getirmesi için Red'e *zorbalık yaptı*!" Myra Alexa'ya, başı titreyerek ve gözleri kocaman açılarak, "Birsha Red'e onu getirmesi için baskı yaptı!" dedi. "Çok fazla baskı altındaydık."

"Missy, *sus*," diye tısladı Reddy ortağına.

"Constantine Birsha ile çalışmıyor. Beth ya da Margaret'e hiç dokunmadı," dedim. "Bu delilik! Bu nasıl ortaya çıktı? Haftalardır burada ve Beth'i o gelmeden önce kaybettik!"

"Yine de zamanlama yakın, değil mi?" Goliath sahneden Constantine'e ters ters bakarak sordu.

"Dinleyin, hepiniz-" Reddy, yatıştırmaktan çok daha fazla öfkeye yol açacak işe yaramaz bir yatıştırma hareketiyle ellerini kaldırmayı denedi.

"Kendi adına cevap ver, Gemini," dedi Evie, ayağa kalkıp Constantine'e bakarak. "Birsha'nın vasiyeti üzerine mi buradasın?"

Constantine bir adım öne çıktı ve sahnedeki herkes -hatta seyircilerdeki herkes- geri çekilince kalbim sıkıştı.

"Evet," dedi.

Eston'u yolumdan çekerek tekrar müdahale etmeye çalıştım. "Ama-"

Evie beni susturmak için tek parmağını bana doğru kaldırdı. Constantine'in odağında tek başına ürkmedi ve gözlerini kaçırmayı reddetti. Evie'yi severdim. Cesur, sert ve biraz da acıydı, tıpkı benim son zamanlarda olduğum gibi. Ve Evie bu tiyatroyu seviyordu. Constantine herhangi bir tehdit oluşturduğu sürece, onu asla kabul etmeyecekti.

"Ona rapor mu veriyorsun? Ona tiyatrodaki neler olduğu hakkında bilgi mi veriyorsun?" Evie sordu.

Constantine'in başı yana eğildi. "Evet."

"Constantine," diye soluk soluğa bağırdım. Evie'ye döndüm.

"Birsha'ya yardım etmiyor." "Gönüllü olarak değil," dedi Constantine.

Lanet olsun, dur! Ona bağırarak istedim.

"Umarım hiç değildir," diye ekledi Constantine, bir omzu ani bir omuz silkmeye inip kalkarken. "Ama bazı gerçeklerle konuşmak zorundayım."

Nefesimi tuttum. Kelimeler lanetleyiciydi. Dürüsttü de, ki bu daha kötüydü.

"Bu onun suçu değil," diye fısıldadım ama karşımdaki yüzlerdeki ifadeyi gördüm. Öfke, korku. Sempatı yoktu. Constantine kendini diğer şirket üyelerine sevdirememişti. Ronan ve Nireas'a dönüp baktığımda kaşlarını çatmış olduklarını gördüm. Endişeli görünüyorlardı ama bunun Constantine'in iyiliği için mi yoksa benim için mi olduğundan emin değildim.

Evie bakışlarını Constantine'den ayırıp bana baktı, soğuk ve kararlıydı. "O kalamaz," dedi. "O kalır ve ben giderim."

"Gidiyoruz," dedi Samson, şimdi Alexa'nın yanında duruyordu.

Alexa'nın gözleri benimle Constantine arasında gidip geliyor, dudakları kıvrılıp bükülüyordu. Arkasından diğerleri ayağa kalkarak Reddy'ye yöneltilen tehdidi yankıladılar. Alexa sonunda bana

baktı.

"Özür dilerim. Birsha'ya yardım etmek istemeyebilir. Ama bu hepimiz için güvenli olduğu anlamına gelmez." "O haklı, Nix," dedi Reddy arkamdan, sözlerinde ağır bir iç çekiş vardı.

Ellerim yanımda yumruk olmuş, kalbim boğazıma kadar çarpıyordu. Gözlerim, spot ışıklarına ilk kez baktığım zamanki kadar sert bir şekilde yanıyordu. Constantine herkesten uzaklaşıp bana döndü, adımları sabit bir gümbürtü halindeydi.

"Gitmeniz gerekecek," dedi Reddy ve daha yumuşak bir sesle, "Özür dilerim," diye ekledi.

"Bu onun suçu değil," diye tekrar tısladım, Reddy'ye ters ters bakmak için döndüm. Ve o aptal kalın elleri, sanki çaresizmiş gibi davranabilirmiş gibi yanlarında açık kaldı.

Constantine'in omzu omzuma değdi ve kolunu ellerimle kavradım, ama bu onun yürüyüşünü durdurmadı ve kendimi onun yanında koşarken buldum.

"Yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum," dedi bana bakarak. "Ama sana yardım edeceğimize söz verdik."

"Ben de sana bunun mümkün olmadığını söylemiştim," dedi

Constantine. "Constantine."

Beni sarsmadı ama yavaşlamadı da ve herkes kenara çekildi. Kendimi ebeveyninin bacağına yapışmış, kapıdan çıkmasını engellemeye çalışan bir çocuk gibi hissediyordum.

"Hunter'ın evine git," diye

fısıldadım. "Gidemem."

"Söyleyebilirsin. Söyleyeceğim."

Constantine yan kapıyı iterek açtı ve ben parlayan güneş ışığına karşı irkildim, ayaklarım altına takıldı.

Constantine dönüp gitti ve ben çılgılık attım ama o beni bırakmıyordu. Elleri dirseklerimi kavradı ve beni göğsüne doğru çekti. Kollarımı beline doladım ve yüzümü giydiği yumuşak kumaşların katmanlarına gömdüm.

"Orkların evinde burada olduğumdan çok daha tehlikeli bir casus olurdum, tatlı yaratık," dedi Constantine. "Arkadaşların haklı. Senin için güvenli değilim."

"Ama bunun tek nedeni-"

"Önemli değil." Constantine'in elleri yüzüme gitti, onu kavradı ve biraz kabaca yukarı çekti. Aslında gün ışığında çok güzeldi, bir iblisten çok bir meleğe benziyordu, güneş ışığı teninin parıltısına vuruyor ve ona doğaüstü bir ışıltı veriyordu. "Niyetimin bir önemi yok. Risk devam ediyor. Ve biliyorsun... bilmelisin..." Constantine yutkundu, teninde mavi bir ışık titreşiyor, ellerinden yanaklarımı yalayan bir elektrik sızısı yayılıyordu. "Onun vasiyeti üzerine kaldım. Artık size ya da değer verdiklerinize karşı bir tehdit oluşturmayacağımı bilmek beni rahatlatıyor."

"Sana değer veriyorum!" diye haykırdım.

Constantine'in öpücüğü dudakların ve dişlerin sert, aç bir baskısıydı, nefesim kesildi. Ayak parmaklarımın üzerinde sallanarak ona doğru eğildim ve sırtımın aniden tiyatronun tuğla duvarına çarpmasıyla nefesim kesildi. Dudaklarını yaladım ve benim için ayırdığında teslim olmasını istedim, sanki onu kalmaya ikna edebilirmişim gibi, sanki tüm şirketi bir öpücük kadar basit bir şeyle ona güvenli bir sığınak sunmaya ikna edebilirmişim gibi.

Constantine inledi, bir eli yüzümden ayrılıp kolunu kıçıma doladı ve beni kaldırdı. Bana ağır geliyor, ciğerlerimden nefesimi alıyor ve dili benimkinin etrafında dolanıyordu. Kısa süre içinde zaferim teslimiyete dönüştürken, onun pençesinde yumuşadım ve gevşedim. Kalacaktı. Kalacaktı çünkü istediğim buydu, ikimizin de istediği buydu. Sanki benim sevgim iblis kanı yasalarına bir

özüm olabilirmiş gibi.

Daha yumuşak yudumlara ve yalamalara alıştık, sonunda Constantine bana sokuldu, ikimiz de nefesimizi tuttuk.

"Bu benim hem tesellim hem de gitme motivasyonum, tatlı yaratık," dedi Constantine.

Alnıma yumuşak ve kırılgan bir öpücük kondururken inledim.

"Bana dengemi geri getirdin Hazel Nix," dedi Constantine.

"Bana veda *etmiyorsun*," diye inledim, başım titriyordu ve yanaklarım ıslaktı. "Reddediyorum.

O iğrenç büyücünü bulacağız ve-"

Constantine bir başka sert öpücükle beni susturdu. "Sana inanıyorum," dedi ve beni yeniden ayak parmaklarımın üzerine dikti. Gülümsemesi onu bir kez daha dönüştürdü ve ona baktığımda ciğerlerimde hava bulamadığım için konuşamadım. "Seni bekleyeceğim."

Kollarımı beline dolamaya çalıştım ama o hiç zorlanmadan kendini çözdü ve önce bir eliyle sonra diğer eliyle parmak eklemlerimi öptü.

"Beni bırakma," diye fısıldadım.

Durakladı, sonra bana göz kırptı, o güzellik bir kaş çatmayla parçalandı, kendi korkularına, kendi endişelerine ve öfkesine ilk gerçek bakış, cilalı yüz hatlarının üzerinde büküldü, omuzlarını çökertti.

"Gitme," diye
tekrarladım. "Gitmek
zorundayım," dedi.

Kapı çarparak açıldı ve sıçradım, Ronan'ın orada beklediğini görmek için döndüğümde elimi göğsümün üzerinde çırttım. Constantine'in dönüp uzaklaşması için gereken tek zaman buydu. Ben iblisin peşinden koşmadan Ronan bileğimi yakaladı.

"Bekle, fındık," dedi Ronan. "Bekle, bunun son olmadığını biliyorsun."

Nefeslerim kısa ve düzensizdi, boğazım kendi içinde parçalanıyordu. Dudaklarımdan küçük inilti ve soluklar çıkmaya başladığında Ronan beni göğsüne çekerek daha da yaklaştırdı, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı.

Ronan kulağıma, "Bu bir veda değil, Fındık," diye fısıldadı. "Onu bulacağımızı biliyorsun." Başımın üzerinden, Constantine'in bir köşede kaybolduğu sokağa doğru bağırdı. "Seni bulacağız, dostum!"

Ürperdim ve Ronan'ın göğsüne gömüldüm. *Hep giderler, diye* fısıldadı içimden zalim bir ses. Ama ilk kez, hayatımdan çıkıp giden kişinin bunu kendi isteğiyle yapmadığını biliyordum. Reddy ve diğerlerinin, hatta Constantine'in bile haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordum ama gerçeği biliyordum. Birsha onu planlarını açıklamaya ya da başka bir kızın güvenliğini riske atmaya zorlayabilirdi. Gitmek zorundaydı.

Daha az acıtmadı.

"Ya ona bir şey olursa?" Gözyaşlarımı yutarak ve bu sırada kendimi boğarak sordum. "Ya Birsha kovulduğu için kızarsa?"

Ronan'ın eli sırtımı bir aşağı bir yukarı okşadı. "Göze batmamak ve güvende kalmak için iyi bir nedeni var. O umudunu yitirmedi, sen de yitirmemelisin, deli."

Başımı sallayışım zayıftı ve nefesim titriyordu ama Ronan'ın ev kokusunu derin bir ciğer dolusu göğsüme çekti ve bir damla afyon gibi etki etti. Kollarının arasına yığıldım ve gözlerimin kapanmasına izin verdim. Ronan'ın Constantine konusunda haklı olup olmadığından emin değildim, iblisimin yüzündeki teslimiyeti görmüştüm ama Ronan'ın benim hakkımda haklı olduğundan emin olacaktım. Umudumu kaybetmeyecektim. Ve Constantine'i Birsha'nın pençesine bu kadar kolay teslim etmeyecektim.

"Hunter yardım edecek," dedim.

"Tabii ki yapacak. Hepimiz yapacağız. Şimdilik içeri gel. Seni odama götüreyim, Hunter'ın arabası bizi almaya gelene kadar orada dinlenebilirsin," dedi Ronan ve beni kapıya doğru yönlendirdi.

Bizim *için geri geliyor. Artık* biz bizyiz diye düşündüm.

Constantine de bunun bir parçası olacaktı, Yedi Peçe'ye giden yolu bulup onu kendi ellerimle Birsha'dan geri çalmam gerekse bile.

T Üç gün sonra, Konstantin'in nerede olduğuna dair hiçbir iz ya da ipucu yokken, umudum azalıyor ve kararlılığım birbiri ardına tuğla duvarlarla karşılaşıyordu.

"Özür dilerim küçüküm," dedi Hunter, elini omzumun üzerinden geçirerek.

Asterion son bir kez şapkasını çıkararak Hunter'ın ön kapısından çıktı.

"Neden bize Yedi Peçe'nin nerede olduğunu söylemedi?" Tırnaklarım avuç içlerimi ısırırken sordum.

Arkamızda Nireas alay etti ve Ronan'ın kanatları hışırdadı. Hunter bana bakarken kaşlarını kaldırdı. "Çünkü seni doğrudan Birsha'nın pençelerine atmayacağını çok iyi biliyor."

"Ama-"

"Ama hiçbir şey Hazel," dedi Hunter kararlılıkla. "Birsha'nın bölgesine plansız girmek, hatta Constantine'in orada olduğundan emin olmak bile güvenliğini tehlikeye atmanın en kesin yoludur."

"Hunter..." İçimi çektim ve başka tarafa bakmaya çalıştım ama Hunter'ın eli bir anda çenemi sıkıca ama dikkatlice kavradı ve beni ona döndürdü.

Hunter başını Nireas ve Ronan'a doğru sallayarak, "Ve siz nereye giderseniz, biz de kendimiz için risk ne olursa olsun peşinizden geleceğiz," dedi.

Sonunda bu benim sağduyumu uyandırdı ve günlerdir girip çıktığım sisten silkinip kendime geldim. "Haklısın," dedim. *Onları riske atmak istemiyorum. Riske atamam.*

Hunter'ın çenemi tutuşu bir okşamaya dönüştü, avucu yanağımdan yukarı kayıyor, sempatik ve yorgun bir gülümseme dudaklarını büküyordu. Bir adım öne çıkıp alnımdan öptü. Omzunun üzerinden baktım ve diğerlerine "özür dilerim" diye bağırdım.

Ronan, "Yalnız endişelenmiyorsun, fındık, sana söz veriyorum," dedi.

"Sadece Constantine'in yokluğuna bu kadar odaklanmak istememiştim," dedim ve Hunter'ın bakışlarıyla da buluşmak için arkama yaslandım. "Yaşadıklarımдан zevk almamış değilim... Hepiniz..." Dilim kelimelerin üzerinde kalın bir düğüm oluştururken kızardım.

Hepimizin bu evde birlikte olması harika. İşte, bu çok mu zordu? Kendi düşüncelerimin mahremiyetinde, kelimeler kolaydı. Henüz yüksek sesle söylemeyi başaramamıştım.

Hunter omuz silkererek, "Kayıp bir sevgilinin yasını tutuyorsun," dedi.

"Evet, ama yakınımıdaki dört kişi için daha az minnettar değilim," dedim, sonunda mantıklı bir şekilde konuşmayı başardığım için rahatlayarak.

"Bunu biliyoruz su perisi," dedi Nireas.

"Dört kişiden bahsetmişken, Jude yakında dönecek. Belki de yemek odasında akşam yemeği için hazırlanmamızın zamanı gelmiştir," dedi Hunter. Bizi merdivenlere doğru çevirdi ve beni öne doğru

itti. "Ben... aldım

giymen için bir şeyler hazırlama cüretini gösterdim, küçüğüm."

Kaşlarım kalktı. Hunter kesinlikle bir İngiliz beyefendisi rolünü mükemmel bir şekilde oynuyordu ama bu hiçbir zaman akşam yemeği için giyinmeye kadar uzanmamıştı. En azından diğerleri de burada kalırken.

Hunter beni tekrar nazıkçe iterek, "Yukarı çık ve onaylayıp onaylamadığına bak," diye ısrar etti. "Seni çalışma odasında bekleyeceğiz."

"Seninle geleceğim-" Ronan teklif etmeye başladı.

Hunter onun sözünü aniden kesti. "Hayır. Hayır, sana... göstereceğim bir şey var." Orkum gizemli davranıyordu. Bu genellikle iyiye işaretti.

"Siz gidin, ben birazdan inerim," diyerek merdivenlere doğru aceleyle ilerledim ve aralarından geçerken Nireas ile Ronan'ı okşamak için uzandım.

Beni neyin beklediğini tahmin edebiliyordum ve bu düşünce beni heyecanlandırıyor, adımlarımı hızlandırıyor, yanaklarımı ısıtıyordu. Eğer haklıysam, Hunter beni çok iyi tanıyor, Constantine'in yokluğuyla ilgili endişelerimden ve meşguliyetimden sıyrılıp onunla birlikte şimdiki zamana dönmem için ne teklif edeceğini çok iyi biliyordu. Ve şimdi Ronan, Nireas ve Jude'la da mı?

Yatak odasının kapısını iterek açarken nefesimi tuttum ama içimdeki tüm havanın dışarı çıkması için yatağa bir kez bakmam yetti.

Güzel yorganın üzerine yayılmış, her kayış düz duracak ve her halka lamba ışığında parlayacak şekilde dikkatlice düzenlenmiş koşum takımı vardı. Artık kalçalarım ve dizlerim için de bir tane vardı.

İçeri girdim ve hemen bir elimle eteğimin düğmelerine, diğer elimle de saçımdaki tokalara uzandım. Evcil hayvan rolünü üstlenmek kafamdaki kaosu yeniden düzene sokacak, dünyamı basitleştirecek ve tek bir noktaya indirgeyecekti. Ya da belki dört noktaya? Hunter beni diğerlerinin kıskançlığı için sergileyecek miydi yoksa aralarında paylaşılan bir nesne mi yapacaktı? Her ikisi de ilgi çekici bir ihtimaldi ve hem göğüslerimin ağrmasına hem de göğüs uçlarımda gerilmesine ve amımın sıkılmasına neden oluyordu.

Soyun, yıka, koşum takımını tak.

Artık görevlerim vardı. Hedeflerim. Artık dakikaların ve saatlerin geçmesini izlemek, değişiklik beklemek yok. Hepsi bu gece için bir kenara itilecekti. Bluzumu silkip eteğimi çıkarırken gerginlik boynumdan ve omuzlarımdan akmaya başlamıştı bile.

Teşekkürler, Hunter.

Sesleri çalışma odasının açık kapısından dışarı taşıyordu, Jude'un alçak melodisi de buna dahildi. Dudaklarımı yaladım, ellerimi çıplak kalçalarımda, deri kayışların üzerinde gezdirdim. Eğer çok beklersem Hunter kokumu alır ve beni içeri çağırırdı. Bunun yerine onlara sürpriz yapmak istedim.

Kendimi yere indirdim -kalça kayışının ince dizliklerinin bir lütuf olacağını şimdiden söyleyebilirdim- ve sonra uzandım, omuzlarıma yer açmak için kapıyı daha geniş bir şekilde ittim.

Ben içeri girerken gözleri yüksekteydi, beni görmeyi bekledikleri yeri arıyorlardı ve bakışları ilk düşen Hunter oldu, gülümsemesi genişledi.

Nireas beni yerde bulup öne doğru eğilirken sırtımda bir kambur oluştu ve çenesi düştü, sesi kısıldı.

"Kuzey gökyüzündeki tüm yıldızlar adına, şu haline bak, Fındık," dedi Ronan, sesi soluğu

kesilmiş ve gözleri kocaman açılmış bir halde.

Durdum, diz çöktüm ve ellerimi arkamdaki topuklarıma dayadım, poz verdim ve adamlarımın toplu nefes alışları karşısında kızardım.

"Çok iyi, ufaklık," dedi Hunter ve sonra onun kalçasını okşadı.

Nireas inlerken sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. "Bu... bundan ne kadar hoşlandığımı söylememe izin var mı?" diye fısıldadı.

"Genellikle bir zevk hayvanı sadece bir savaşçıya aittir," dedi Hunter, ben onun yanında dururken. Dizlerimin üzerine çöktüm ve tüm vücudumu bacağına bastırdım, yünün dokusu çıplak cinsel organıma değince nefes nefese kaldım, pençeleri saçlarımı hafifçe okşarken gözlerim kapandı. "Ancak, sanırım bu hayvanın durumunda bir istisna yapacağız. Bu gece tüm ihtiyaçlarımızı fazlasıyla karşılayabilecek kapasitede. Öyle değil mi?"

"Evet, efendiler," dedim yanağımı Hunter'ın kalçasına sürterek. "Siktir," diye fısıldadı Jude.

"Çok iyi. Bizim için ayağa kalk ufaklık," dedi Hunter, ayağa kalkarken dengemi sağlamama yardım etmek için elini uzatarak. "Dön." Yavaşça döndüm, halı çıplak ayaklarımın altında ezildi. "Güzel. Şimdi seni incelemelerine izin ver."

"Onu incelemek mi?" Ronan ciyak ciyak bağırarak benim düşüncelerimi yankıladı.

Ama ben öne çıktım, omuzlarım geride ve çenem yukarıda, tıpkı Hunter'ın ilk gece bana söylediği gibi beni sahiplenmelerinden gurur duydukları gibi evcil hayvanları olmaktan gurur duydum ve bacaklarımı hafifçe açacak şekilde duruşumu ayarladım.

Ronan tereddüt etmeden diğerleriyle benim arama girdi, gözleri hâlâ iri ve parlaktı, kara dili dudaklarının üzerinde geziniyordu. Bakışları benimkilerle buluştu, araştırıyordu ve yüzüme uzandığında başımı salladım. İki parmağının ucuyla alt dudağımı hafifçe okşadı.

"Aç," dedi Ronan. Ağzımı açtığımda o parmaklar dilimin üzerinde gezindi, tatları hafif tuzlu ve acıydı. "Em." Yanaklarımı çukurlaştırıp Ronan'ın parmaklarını emerken yeni efendilerimin üçü de inledi, sanki ağzımda bir sik varmış gibi davrandılar. "Aferin kızıma," diye homurdandı Ronan.

Ronan'la eşit düzeyde bir ilişkimiz vardı. Bana karşı nadiren tamamen baskın olurdu ve ondan gelen bu basit övgü sözleriyle karnımda biriken ısı beni şaşırttı. Açlık ve arzuyla hafifçe mırıldanarak emmeye devam ettim, dilimi iki parmağın arasına kaydırarak onları birleştiren deriyi yaladım. Ronan tısladı ve parmaklarını dudaklarımdan çekti. Beni öpmek için başını eğerek öne doğru ilerledi, o sırada bir el aramıza uzandı ve onu göğsünden tutarak geri çekti.

"Benim sıram," dedi Nireas.

Ronan gözlerini devirdi ama gülümsüyordu ve daha fazla şikâyet etmeden geri çekildi. Nireas bir eliyle çenemi yukarı kaldırdı, diğeriyle boğazımı okşadı ve bir an için sadece bana baktı, bakışları sıcak ve onaylayıcıydı. Sonra aniden iki parmağı seksimin dudaklarını araladı, okşadı ve iki el meme uçlarımı koparıp dolgunlaştırdı, dokunulduğunda sıcak ve çimdiklerle pembe hale getirdi. İnledim ve Nireas kendini beğenmiş bir şekilde bana baktı. Beş el... beş el aynı anda bana dokunuyordu ve neredeydi-

"Ah!" Altıncı el görüldüğünde sıçradım, tek bir parmak yanaklarımın arasına girdi, kığımın sıkı gül goncasını aradı ve sonra bastırdı.

"Sakin ol," dedi Nireas.

Nefes nefese kaldım ama kendimi onun dokunuşu altında yumuşamaya zorladım. Deliğimi genişletmeye ve onu karşılamaya çalışsam bile parmağı yoklamaktan fazlasını yapmadı. Amımın üzerindeki el sadece okşadı ve okşadı, açıklığımda uyarılmayı buldu ve dudaklarıma yaydı.

"Güzel hayvan," dedi Nireas, karanlık ve sevimli kelimelerle. Onun şakacı ellerine karşı ürperdim, başparmağı orayı okşarken dudaklarımı araladım. Cinsel organımın üzerindeki elini kaldırdı ve bana dokunan parmaklarını geniş ağzına götürüp onaylayarak mırıldandığında göz kapaklarım ağırlaşarak gözlerimi kııptım. "Onun tadı

iyi."

"Bırakın beni," dedi Jude arkamdan.

Nireas her seferinde bir elini geri çekti, sadece kıkımdaki parmak kalana kadar, çekilmeden önce zar zor içeri daldı. Bu sefer Jude onun yerini almadı.

"Eğil Hazel," dedi Jude.

Eğilmeye başladım ve Hunter boğazını temizledi. "Bu henüz çalışmadığımız bir poz. Duruşunu genişlet ufaklık ve ellerini ayak bileklerine dola."

Söyleneni yaptım, örgüm başımın yanından garip bir şekilde sarkıyordu. Onaylayan inlemelerden oluşan bir koro tarafından ödüllendirildim ve bu sefer allığım bir çift yanağımdan diğerlerine kadar yayıldı.

Jude'un ayakkabıları tozluysa, pantolonunun dizleri hafif bol ve yıpranmıştı. Arkama geçtiğinde onu hemen tanıdım. Aleti kumaşa değiyordu ve kendini kısa bir süreliğine ayarlarken dudaklarımı yaladım.

"Kıpırdamadan dur."

Elleri kalçalarımın arkasını kavrayıp başparmakları kıkımın dibine bastırarak yanaklarımı araladığında donup kaldım. Nefesi açıkta kalan cinsel organıma karşı sıcak ve sertti ve daha ağır, daha yakın, nemlilik daha fazla uyarılmayı çağırırken dudağımı ısırdım. Dili sürpriz değildi, ama beni klitorisimden kıkıma kadar uzun, yumuşak bir vuruşla yaladığında yine de titredim ve sarsıldım.

"Mmm. Çok güzel. Akşam yemeği vakti gelmedi mi daha? Çünkü tatlı için açlıktan ölüyorum," diye homurdandı Jude.

"FUCHS. Hareketsiz durması gerekiyor," dedi Hunter, sesi masadan boğuk bir şekilde geliyordu.

Ronan yavaşça, incelikte yaptığı hamleye ara verdi ve gözlerim sulandı, siki başı boğazımın arkasına gömülmüştü, elleri saçlarımı sıkıyordu. "Öyle," dedi Ronan ama sesi düzensizdi. İnledi, sallandı ve boyunu dilime sürttü. "Hareket eden benim."

Birisi, Nireas ya da Jude, kıkırdadı ve ben kendi gülümsememe karşı koymak zorunda kaldım.

"Dur," dedi Hunter, kelimenin kenarları sertti. "Evcil hayvanımızla ilgili eğitimimi mahvedeceksin."

"İyi bir kızın kıpırdamadan durması ve efendisinin güzel ağzını sıkmesine izin vermesi oturduğum yerden o kadar da kötü değil," diye inledi Ronan, hızını artırarak.

Ama Ronan'ın değilse de Hunter'ın emri içime işlemişti ve geri çekilmeye başladım. Ronan net bir inilti daha çıkardı, parmakları saçlarımdan kurtuldu. Masanın altındaki yerimin gölgesinde, Ronan'ın siki ben çekilirken morarmış görünüyordu ve başı parlaktı ve aç dilime inci gibi ve cazip gelen istekli bir ihtiyaçla havuzlanıyordu. Topuklarımdan üzerine geri oturdum.

"Özür dilerim efendim," dedim hem Hunter'a hem

de Ronan'a. "Buraya gel, ufaklık."

Ronan sandalyesine çöktü, kendi eli masanın altına uzandı.

Hunter, "Görünüşe göre bu akşam masada iki yaramaz evcil hayvanımız var, beyler," diye anons etti. "Piper, belki Bay Fuchs konusunda bana yardımcı olabilirsin."

"Bekle?"

Hunter'ın yanına sürünerek yaklaşırken sııttım, Jude'un masanın etrafında dolaşmasını ve Ronan'ın sandalyesini geriye doğru sürüklemesini izledim.

"Tiyatrodaki koşum takımının senin için elimizde olmaması ne yazık, Ronan," dedi Nireas, sessiz ses tonu ancak ben masanın örtüsünün altından kayarak çıkarken duyulabiliyordu.

Hunter beni inceledi, dudaklarında bir çatıklık vardı ama gözlerinin kenarındaki kırışıklıklarda kahkaha vardı. Kalçasını sıvazladı. "Buraya. Bundan keyif alacaksın."

Hevesle Hunter'ın kucağına tırmandım, kolu belime dolandı ve eli hemen seksimi avuçlamaya geldi. Ronan şimdi masadan bir iki adım uzaktaydı, Jude'un ellerinden biri onu koltuğunda tutuyordu.

Hunter, "Gömleğini çıkarın ve pantolonunu dizlerine kadar indirin," dedi. "Nireas, sakıncası yoksa büfeden bir çanta alır mısın, içinde gerekli cezaları verirken işimize yarayacağına inandığım bazı nesneler var."

Hunter'ın sıcaklığına doğru eğildim, cinsel organımı parmaklarına yasladım ve dudaklarımı kulağının lobuna bastırdım. "Bil diye söylüyorum, şu anda sikini o kadar sert sürmek istiyorum ki ciğerlerimde hissediyorum."

Hunter'ın parmakları içime daldı ve beni ne kadar kaygan bulduğunu mırıldandı. Nireas çantayı açtı ve bulduğu şeye gülerek masaya taşıdı.

"Bekle bir saniye. Nasıl oldu da bir anda efendiden evcil hayvana dönüştüm?" Ronan pek sinirlenmiş görünmese de sordu.

"İyi bir efendi olmak için gereken kontrole sahip olmadığını belli ettin," dedi Hunter omuz silkerek, dudakları seğirerek. "Aslında, Hazel'ımız gibi uslu bir evcil hayvan bile olamayacağından şüpheleniyorum. Sert bir el kullanman gerekecek, Jude."

"Memnuniyetle," dedi Jude sırtarak ve kızarmış, somurtmuş, kıvranan Ronan'a bakarak.

"Bu oyuncakların hepsi onun için mi?" Nireas sordu.

"Sadece tasma ve kelepçeler. Ronan'ın emirlerime itaatsizlik etmesine izin verdiği için Hazel'in da bir cezaya ihtiyacı olacak," dedi Hunter. Dudağımı ısırdım ve çantada başka neler olduğunu görmek için gerindim ama Hunter kolunu belime dolayarak beni sakinleştirdi. "Seni de yeterince beslememiş. Şimdi benim tabağımdan ye, ufaklık."

Aldırmamıştım ama Hunter haklıydı. Dudaklarım Ronan'ın sikine dolanır dolanmaz beni besleme görevini unutmuş, bu hak için Hunter'a yalvarmış, ağzımı kullanmayı tercih etmişti. İtaatsizlikten aldığım zevk kadar onun bu hevesinden de zevk almıştım.

"Her zaman hayır diyebilirsin Ronan," dedim.

Ronan, elinde bir çift deri kelepçe ve bir deri tasma ile yaklaşan Nireas ile onu yerinde tutan Jude arasında gidip geldi. Sonunda bana baktı ve sırttı. "Biliyorum. Ama bunun neresi eğlenceli?"

Nireas ve Jude kelepçeleri arkalıksız sandalyenin kollarına -Ronan'ın kanatlarıyla rahatça oturabilmesi için Hunter'ın yaptığı bir şeydi bu- ve Ronan'ın bileklerine dolayarak Jude yakayı almadan önce onu yerine sabitlediler.

"Hepimizden önce bitirmeye çok hevesli olduğun için, en son senin bitirmeni sağlayacağım," dedi Jude, Ronan usulca inlerken tasmayı Ronan'ın boğazına dolayarak sıktı. "Ama seni sert tutacağım. Damlatacağım. Yalvartacağım."

"Jude bu işte çok iyi," dedi Hunter kulağıma, ben bifteğini kemirirken ve iki adamı geniş ve keyifli gözlerle izlerken.

"Herhalde bir sürü erkeğe patronluk taslamaya alışıktır," diye düşündüm.

Jude bana baktı, sinsi ve hınzır bir gülümsemesi vardı. "Evet, ama genellikle bu kadar güzel olanlardan değil."

Ronan'ın yanakları karardı ve şaşkınlıkla bana baktı. Jude ceketini çıkarıp kollarını sıvarken Nireas da masanın uzak ucunda bana ve Hunter'a katıldı. Kutu artık kapalıydı ve ben Jude ile Ronan'ı izlemekten soru soramayacak kadar keyif alıyordum.

Jude, "Bu gösteriyi sahnede gördüğümünden beri bunu yapmak için can atıyorum," dedi. Elini

Ronan'ın kanadını yavaşça kavradı ve Ronan'ın kaskatı kesilmesini, parlayan gözlerinin hafifçe geriye kaymasını izledi.

"Dikkatli ol," diye uyardım Jude'u. "Yaklaştığında sana söylemeyecektir."

Ronan olduğu yerde titrerken Jude başıyla onayladı ve kanadı hafifçe yana doğru genişletti. Ronan nefes alıp sakinleşirken hepimiz izleyerek bekledik. Ve sonra tam şeytan sakinleşmiş görünürken, Jude kanadın ince damarlı etine narin bir dokunuş yaptı.

Ronan'ı gıdıklıyordu.

Ronan böğürdü ve kalçaları sarsıldı ve Jude sırtıtarak hemen geri çekildi ve Ronan'ın sikinin ağlamasını izledi. Ronan'ın başı öne düştü, göğsü nefes nefese kaldı ve Jude kaşlarını geri kalanımıza doğru salladı.

"Bu Ronan için çok iyi olacak. Ama şimdi cezayı çekme zamanı ufaklık," diye kulağıma hırladı Hunter, pençeleri enseme tırmalıyordu.

Nefesim kesildi ve çatalı bırakarak hevesle başımı salladım. Hunter bana doğru eğilip tabağı kenara itti ve Nireas da tahta kasayı önüme itti.

Hunter, "Aç şunu," dedi.

Ellerimi cilalı ahşaba dayayıp hafif kapağı menteşesinden kaldırırken titriyordum. Kutunun içindekilere bakarken nabzım hızla atmaya başladı. Daha önce hiç bu kadar süslü bir kutu görmemiş olmama rağmen, üç parçadan büyük olanını hemen tanıdım. Şeffaf camdan yapılmıştı ve ampulün içinde küçük bir çiçek tomurcuğuna benzeyen bir şey vardı. Onu mavi kadife yastıktan çıkardım ve tomurcuğun da camdan yapıldığını fark ettim, mükemmel bir illüzyondu. Avucumda ağır ve serindi ve kığım içgüdüsel olarak tıkaçın ağırlığı ve büyüklüğü karşısında sıkıştı. Konik kısmı hızla kalınlaştı. Sıgdırmak zor olacaktı ama esnemenin ödülü benim için çok heyecanlı bir akşam vaat ediyordu.

"Çok güzel," dedim ve Hunter'a içten bir gülümseme sunmak için döndüm.

Ve Hunter olduğu için küçük bir rahatlama hissi duydu. Benim kabulümü asla hafife almaz, beni yeni bir şey denemeye asla zorlamazdı. Her hevesli "evet "i duymaktan ne kadar mutlu olduğu için daha da tatlı hale getirdi.

Kutudaki diğer iki parça birbirinin aynısıydı, Hunter'ın Constantine'le olan performansım için sipariş ettiği mücevherlerle aynı tarzda, tatlı, küçük çiçeklerdi. İblisin hatırlattıkları içimde yumuşak bir endişeye neden oldu ve gözlerimi kapatıp acıyı Con'un dokunuşuymuş gibi kabul ettim. O ve Antin bu gece burada değillerdi ama Hunter'ın hediyeleri bana aynı acının bir kısmını ve ikisinin verdiği zevkin çoğunu vaat ediyordu.

Hunter'ı öpmek için dönerek, "Daha önce de göğüs kelepçesi takmıştım ama hiç bu kadar güzelini takmamıştım," dedim. "Hangisi ilk?"

"Tıkaç," dedi Hunter hemen. "Güzel meme uçlarını kelepçelerle sıkıştırırken üzerinde kıvrınmanı izlemek istiyorum."

Peki o zaman.

Hediyelerimin içinde bulunduğu kutuyu bir kenara ittim ve Hunter'ın kucağından kayarak kendimi masanın pürüzsüz yüzeyine bastırdım.

"Kıçımı tıkayın, efendiler," diye nefes aldım.

Ronan, Jude'un hiçbir teşviki olmadan inledi ve titredi.

S Kesinlikle titredim. İnledim, sızlandım, terledim ve merhamet için yalvardım. Nireas'ın kalın parmaklarından üçünün beni tıkaç için hazırlaması ve muhtemelen küçük bir şişe kayganlaştırıcı yağ olduğundan şüphelendiğim şey gerekti.

Sonunda, tam bu çabadan vazgeçmeyi düşünürken, Nireas kulağıma basit kelimeler mırıldandı. "Beni daha sonra buraya sığdıracaksın."

Bu, uğruna çabalamaya değer bir hedefti. Klitorisime küçük bir dokunuş, omurgama bir öpücük ve tıkaçın yerine yerleşmesi için yeterince gevşedim. Tıka basa dolmuştum. Müstehcen bir şekilde. İnledim ve cilalı masanın üzerinde yumuşadım, yüzüm gevşedi ve gözlerim kısa süreliğine sarktı.

Bu süreçteki en büyük tesellim, Jude'un Ronan'ı sandalyede eşit derecede çılgın bir karmaşaya sokmak için yavaşça ve titizlikle kızdırmasını ve işkence etmesini izlemek olmuştu. Ve hâlâ boşalmasına izin vermiyordu. Şimdi onlara hayranlıkla bakıyordum, Ronan terden parlıyordu, kucağı istekli bir pre-cum karmaşası, kasları gergin ve boğazında damarlar patlıyordu. Jude, tüm kontrolüne rağmen, eşit derecede gergin görünmeye başlamıştı, dilini Ronan'ın seğiren uzunluğunda gezdiriyor, Ronan boşalmadan önce kendini uzaklaştırmaya zorlarken sızlanıyor ve kendi uyarılmasını okşuyordu.

"İyi çocuk, Ro," diye mırıldandım ve Ronan titreyerek bana hırladı.

Hunter beni sırtüstü çevirdi ve masanın popoma yaptığı baskı tıkaçı daha da derine iterken çılgık attım. Başını eğdi ve göğsümü öpüp emdi, beni hiç yatıştırmadı, sadece kıpırdanmamı, kıvrınmamı ve o tıkaçı karnımdayken hissettiğimden on kat daha fazla *hissetmemi* sağladı. Sırtım kamburlaştı ve gözlerim kapandı, sonra Hunter'ın dudakları gitti ve yerini mememi ısırarak ani bir sıcaklık aldı.

Meme ucu kelepçelerinin tatlı küçük dişleri hassas etime batarken inledim. Ama bu acı kıcımdaki ağrının hoş bir ikiziydi ve bir an sonra nefesimi tuttum, oda kafamdaki bulanıklıktan arındı, Hunter ve Nireas üzerimde geziniyorlardı.

Hunter, Nireas'a "Senin sıran," dedi.

"Lütfen," diye soludum, tekrar eğildim, şimdi tıkaçın üzerine sürtünyordum, meme ucumdaki yanmayı yumuşatmak için girişinin daha hafif ağrısına ihtiyaç duyuyordum.

Nireas bir eliyle göğsümü okşadı, diğer eliyle yüzümdeki nemli saç tellerini itti ve bana hafifçe gülümsedi. "Gerçekten inanılmazsın. Sahnede seninle burada olmanın, sana dokunmanın, teninden süzülen her bir ter damlasını izlemenin ve çıkardığın en küçük sesleri duymanın mucizesiyle boy ölçüşebilecek hiçbir gösteri yok."

Başparmağı ve işaret parmağı, tıpkı çalışma odasında yaptığı gibi meme ucumu tekrar dolgunlaştırdı, fiskeledi, fiskeledi, fiskeledi, kendimi desteklemeyi bırakana kadar bekledi.

Hunter'ın yaptığı gibi eğildi, göğsümü ıslattı,

Yalayıcı bir öpücük ve derin bir emme ve sonra diğerine hafifçe fiske atarken kısıkağı yerine soktu.

"Piç!" Hırladım ama kelime yalandı, acı ilahi bir şeydi ve Nireas sadece kıkırdadı.

"Withes," diye seslendi Hunter uzak kapıya. "Son yemeğı getirin."

"Tabii ki mi?" Nefes nefese kaldım, iki adamın arasına baktım, boynumu bükerek çirkin uşağıın elinde büyük, kesme kristal bir kâseyle belirmesini izledim.

Hunter yanımdaki masanın yüzeyine başıyla işaret ederek, "Bu tadı özellikle senin tadını tamamlaması için seçtim," dedi.

Gargoyle kâseyi yere bırakırken bana bakmadı bile; sergilenip de hayranlık duyulmaması neredeyse tuhaftı. Güzel de. Burada bir oyuncu değildim. Seyirci yoktu. Tüm tanıklar tesadüftü. Ben sadece efendilerimin eğlenmesi içindim.

Ve benimle eğlenirlerdi. Ben tatlıydım.

Hunter kâsedden büyük bir kaşık çıkarırken dudaklarım aralandı, kaşıқта dondurma ya da şerbete benzeyen küçük bir kepçe gümüşle kaplanmıştı. Kaşığı tenime doğru indirdiğinde karnım zıpladı, gülümsemesi hınzırcaydı.

"Bu geceki yemeğimiz sensin ufaklık. Tabak olarak servis edeceğin kadar tadım deneyiminin de bir parçasısın."

Buzlu kepçe karnımın ortasına düşüp hemen erimeye başladığında ciyakladım. Hunter bacaklarımı iki yana açıp sandalyesini tekrar masaya doğru çekerken inledim. Dili, eriyen tatlıyla ateşli bir tezat oluşturunuyordu, çünkü tatlıyı doğrudan etimden yaladı, emdi, öptü ve beni temizledi, hatta beni hafifçe ısırđı.

Seksim zonkluyor, dokunulmak için yalvarıyordu ve gözlerimden sıcak yaşlar süzölüyordu. Acıdan değil. Sadece ihtiyaçtan ve ayrıca minnettarlıktan. Bu müstehcen, saçma ve muhteşemdi ve Hunter'ın bir ay önce benden isteyeceğı hiçbir şeye kesinlikle benzemiyordu.

Hunter üzerimdeki tatlıyı yalamayı bitirip hemen amımı uyarılmıĞlıktan arındırmak için yalamaya baĞladığında sızlandım. Elleri yukarı uzandı, göğüslerimi nazikçe okşadı, kelepçelerden kaçındı ama yine de onları itti, zonklama amıma doğru çınıladı. Utanmadan ağzına doğru eğildim, onayını mırıldandığında rahatlardım. Dili uzun ve kalındı, göbeğıme girip çıkıyordu, burnu klitorisime sokuluyordu ve meme ucu kelepçelerine vuran şakacı dokunuşlarının acısıyla boşaldım, baş döndürücü his içimde bir çığ gibi yankılandı.

Hunter seksimin içine doğru inledi, ben gevşeyene kadar dilini sokmaya devam etti ve çenesini ve yüzünü temizleyerek ve parmaklarının her birini yalayarak geri çekildi. "Olağanüstü. Gurme diyebilirim." Ayağa kalktı ve sandalyesini Nireas'a uzattı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım niyetlerini anlayınca. Kristal kâse hâlâ oldukça doluydu. Her birinin bir sırası olacaktı.

Nireas küçük bir kepçe aldı ve kaşığıın kenarını dizimin iç kısmına bastırdı, sıvı baldırımdan ve uyluğumdan aşağıya doğru eridi. "Her zaman tatlıya düşkün olmuşumdur," dedi ve başını eğip tatlısıyla ilgilenmeden önce nefes nefese kalışımı izledi.

ÇIĞLIK ATTIM VE İNLEDİM, çığlıklarım Ronan'ın doymak bilmez seslerine karıştı, sanki Jude'un içinde biriktirdiğı ama son bir kibritle tutuşturmayı reddettiğı uyarılma ateşini tatmin edecekmiş gibi beni emiyor, yalıyor ve diliyle beceriyordu. Aç dudakları ve dişleriyle neredeyse acımasızdı ve

Dil, ama beni ikinci kez orgazm eden şey zalimlik değildi. Onunla. Sayıyı tamamen kaybetmiştim.

Hunter, "Yeter," dedi.

Jude koltuğunu ulaşamayacağı bir yere sürüklerken Ronan bir dizi boğuk

küfür savurdu. "Yeterli mi?" Tekrar ettim.

"Yorgun musun ufaklık?" Hunter sordu.

Serin ve yumuşak bir şey göğsüme sürtündü ve bir an için bunun yine gümüş kaşık olduğunu, Hunter'ın üçüncü bir yardım için geri döndüğünü düşündüm, ama hayır, bu metal değil kumaştı. Beni toparlıyordu.

"Hazel," diye sordu Hunter, yüzüme uzanarak, üzerimde belirirken ona odaklanmamı sağladı.

"Bu gece için yeterli mi?"

Bu gece için yeterli mi? Yani...?

"Ama beni henüz becermedin," dedim somurtarak.

Başka biri güldü ve Hunter'ın dudakları seğirdi. "Hayır, yapmadık. Yapmak zorunda değiliz."

"Efendim, beni çimdiklemeden, germenize ve yalamanıza izin vermedim.

Bana sikini veremezsin," dedim kaşlarımı çatarak ve beni ne hale getirdiklerini hatırlatmak için kollarımı iki yana salladım.

Hunter şimdi de güldü. "Pekâlâ. Önce bunları çıkaralım."

Nazikti, dikkatliydi, masaj yapıyor ve yatıştırıyordu ama bu, önce bir meme ucunu sonra diğerini açarken sıkılı dişlerimin arkasından bir çığlık atmamı engellemedi. Tanrım, *çıktıklarında* çok daha kötüydü. Sanki göğüslerimdeki bıçak gibi yanmayı yatıştırmasına yardım edebilirmişim gibi Hunter'ın ellerine doğru eğilmeye başlamıştım ki kendimi aniden ve özür dilemeden sikilmiş buldum.

Daha doğrusu Hunter'ın sikiyle doldurulmuş.

"Oh!" Sırtım daha da eğildi, saçlarım dokuma masa örtüsünün üzerinde sürüklendi.

Hunter yavaşça çekildi, tekrar içine daldı ve kabzasına kadar batarken beni yemek masasının üzerine kaydırıldı.

Hunter burnu boğazımı sıyrarak, "İşte oldu," diye mırıldandı. "İşte böyle ufaklık, her şey yolunda."

İyi miydi? İyiden de öteydi. Amcığım zevkten şişmişti, göğüslerim donuk bir acının şoklarıyla bıçaklanıyordu ve Hunter çoktan nefes nefese kalmıştı, itiyor, birlikte geçirdiğimiz zaman içinde öğrendiği doğal bir ustalıkla beni beceriyor, her vuruşta horozunun dibindeki boncukları klitorisime sürtüyordu.

"Tekrar boşalacağım," diye soludum, çırpınmaya başladığımda ona uzandım, amım kulaklarımda bir davul gibi yankılanan ağır bir zevk nabzıyla çarpıyordu. "Oh, Hunter, bu nasıl..."

Bu kadar çok şey hissetmek, bu kadar çok şey almak, *daha fazlasını* istemek nasıl mümkün olabilirdi?

Hunter kalçalarını benimkilere geçirerek, "Bizim güzel hayvanımız, bizim küçük perimiz," diye inledi.

Nireas masanın köşesinden bizi izlerken bir çift el baldırımı okşadı. Jude, Ronan'ın kulağına pis şeyler fısıldıyor, kanatlarını hafifçe okşuyordu; bu sırada iblis boş havayı becermeye çalışıyor ve başaramıyordu.

Sonra Hunter hareket etmeyi bıraktı, elleriyle beni göğüslerimden tutarak yere yatırdı, başı arkada, gömleği açık ve pantolonu aşağıya sarkıktı. Çok güzeldi. Dağınık. Hiç de centilmen değildi. Ona gülümsedim ve o da iç çekerek gömleğini çıkardı ve beni kollarının arasına aldı.

"Bizi üst kata taşımalıydım ama bekleyemedim," dedi Hunter ve bunu duymak beni rahatlattı. Şehvetin duyarsızlaştırdığı tek kişi olmadığımı için mutluydum.

Beni masadan kaldırdı ve ilk başta beni bu şekilde, çoğunlukla soyunmuş ve sikiyle doldurulmuş halde yukarı taşıyacağını düşündüm. Bunun yerine döndü ve az önce yattığım yere uzandı.

beni göğsünün üzerine örtüyordu.

"İşte oldu. Şimdi Nireas'ın sabrı meyvesini verecek," dedi Hunter şakağını öperek.

Nireas'ın sabrı mı? Sonra kıcımdaki tıkaçta alaycı bir baskı ve çekme oldu ve gözlerim genişledi, dudaklarımdan uzun bir inilti düştü.

Nireas, "Jude, ona bir gösteri yap, ben başlarken dikkatini dağıtacak bir şey," dedi.

Götümde Nireas'ınki kadar büyük bir sık varken dikkatimin dağılmayacağını söylemek istiyordum ama o sırada tıkaç açıkliğime pompalıyordu ve Jude dizlerinin üzerine çöküp Ronan'ın sikinin başını dudaklarının arasına alıyordu ve Hunter tekrar hareket etmeye başlamıştı. Dikkatim dağılmamıştı. Sular altında kalmıştım, bunalmıştım, tükenmişim.

"Ne kadar iyi bir kız, mükemmel bir su perisi. Reddy sana bunu sır olarak saklamayı söyleyerek aptallık etti, sanki bir canavarın ihtiyaçları için mükemmel bir tasarım değilmişsin gibi," dedi Nireas. Kendimi Hunter'ın göğsüne yasladım, tıkaçla siki arasında sürtünmeye ihtiyaç duyarak çalıştım.

"Çok güzel, çok yumuşak," diye sızlandı Ronan, Jude'un dudaklarına doğru eğilerek. Jude geri çekildi ve bana gülümsemek için başını çevirdi.

"Hepiniz aptalmışsınız. Onu hemen net bir şekilde gördüm," diye mırıldandı Jude. "Mükemmellik ve günah ve buna uygun bir çift yay dudak."

"Lütfen," diye sızlandım, daha fazla güzel söz, daha fazla tatlılık ya da kalbim göğsümden fırlamadan önce durmaları için yalvarıyor muydum emin değildim. "Lütfen. Lütfen, *ihtiyacım var*."

"Evet, güzel küçüğüm," diye homurdandı Hunter. "İhtiyacın sikimin üzerine damlıyor, beni ıslatıyor.

Küçük tatlı amcığın sikimi çok iyi emiyor, yalvarıyor."

İnledim ve ürperdim, daha sessiz, daha küçük bir orgazm içimden geçti ve Hunter inledi ve dişlerini sıktı ve ben dalgayı sürerken hareketsiz kaldı. Sonunda sarktım ve Nireas tıkaç serbest kalırken homurdandı.

"Onu bekletme," diye tısladı Hunter ve sonra kendini düzeltti. "*Beni* bekletme."

"Artık beklemek yok," dedi Nireas, ciddi ve şefkatli bir sesle ve iki eli yanlarımda gezinirken diğer bir çift kalçalarımı düzeltti.

Nireas deliğime bastırırken yüzümü Hunter'ın göğsüne gömdüm. Ucu sıcak, ipeksi ve kaygandı. Ve ayrıca cehennem gibi genişti, tıpadan daha büyüktü. Hunter ve Nireas beni okşuyor ve içimi doldururken yatıştırıcı, anlamsız sözler mırıldanıyorlardı. Acı veriyordu, yakıcıydı ama acı beni herhangi bir orgazm kadar tatmin ediyordu. Bedenim siki kabul edebilirdi, edecekti. Ben bunun için yaratılmıştım, zevk almak ve memnun olmak için yaratılmıştım. Gerginlik boyunca nefes aldım, sıktım ve gevşedim ve Nireas'ın göğsü nihayet sırtıma dokunduğunda, nefessiz kalan oydu.

"Siktir. Hazel, ben..." Ne olduğunu bilmiyordu, onun yerine esnedi, Hunter da ben de inledik.

Bana nazik davranıyorlardı, Nireas kıcıma uzun vuruşlar yapıyor, Hunter da pelvisini klitorisime sürtüyordu. Kendi nefesimin izini kaybettiğimde, basınç, gerginlik ve sıcaklığın çalkantılı fırtınası tarafından çok tüketildiğimde, Nireas durdu, kalçalarımı kıcıma bastırdı ve parmak uçlarını tanıdık bir müzik parçası çalıyormuş gibi sırtımda yukarı ve aşağı doğru gezdirdi. Hunter beni öptü, dili benimkine karşı yatıştırıcı ve okşayıcıydı ve ben Hunter'ın göğsünün yükselip alçalması ve Nireas'ın okşayıcı dokunuşunun düzeninde nefes alarak aralarında yumuşadım.

Kendi kaslarımın yavaşça kasıldığını ya da sıklerinin üzerinde nasıl çırpınmaya ve sıkmaya başladığımı fark etmedim. Kaybolmuştum, dikkatim çok fazla yöne doğru küçük parçalara bölünmüştü. Fark ettiğim şey Nireas'ın ellerinin kalçalarımda sıkılaştığı, Hunter'la uzlaştığı ritmin bozulduğu, Hunter'ın iniltisinin terden sıırılsıklam olmuş göğüslerimde titreştiği idi.

Zevk, sevgililerimin küçük ayrıntılarıyla karşılaştırıldığında beyaz bir gürültü gibiydi, Nireas'ın sikinin kabarıklığı biraz daha kalınlaşıyor, beni biraz daha geriyordu. Hunter hafifçe yukarı doğru kalkarak

Daha da yaklaştı, hırlarken dili ağzımda daha da derinleşti.

"Hazel, su perisi, beni öldürüyorsun," diye soludu Nireas ve sonra karnı sırtımdan sarkarken uzun bir inilti çıkardı ve kıcıma sıcak ve derin bir şekilde sıçradı.

Ben titrerken, dilini emerken, sikinden fişkırırken Hunter da hemen peşinden geldi. Etrafımdaki sıcaklık ve genişlik, tanıdık et ve kokulardan oluşan bir güvenlik kozası gibiydi ve biz yerleşirken sekiz el yanlarımı ve uzuvlarımı okşuyor, iki çift dudak yanaklarımı, omuzlarımı ve boğazımı öpüyordu. Uykuya dalmak üzereydim ki bir hırlama ve hıçkırık beni hayallerimden uzaklaştırdı, başımı çevirip yanağımı Hunter'ın sıcak göğsüne yasladım.

Ronan'ın kasları gerginlikten titriyordu, bilekleri onu koltuğa bağlayan kayışları sertçe çekiyordu, küçük alevler deriyi ısıırıyordu. Nireas sallanan kollarının üzerinde doğrulup şakağımı öptü ve kendini dikkatlice içimden çıkarırken ikimiz de nefesimizi tuttuk. Bir parmağını deliğime sokup beni tıkadığında ve aynı zamanda yorgun kaslarımı yatıştırdığında ancak çıkmıştı.

"Ronan'ı daha fazla kızdırırsak, ona dokunacak durumda olmayacak," dedi Jude, Ronan'ın yanında yere oturmuş, pantolonu açık ve aleti sertleşmiş bir halde.

"Ona asla zarar vermem," diye mırıldandı Ronan ama yine de kurtulmak için mücadele ederek koltuğunda hafifçe sallandı.

Hunter ayağa kalkıp gevşek halimi kucağında tutarken bir iniltiyi bastırdı, pençelerinin ölçülü çizikleriyle beni okşuyor ve alay ediyordu.

Ronan'a gülümseyerek, "Onu daha fazla kızdırırsan, ben onun tüm vahşiliğinin tadını çıkaramadan patlayacak," dedim.

Hunter arkasına yaslandı, saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı ve bana bir kez daha baktı.

"İyiyim," dedim, göz kırışırlarım doygun bir uyuşuklukla ağırlaşmıştı. "Bu gece hepinize sahip olmama izin verin, efendim. Yaramaz hayvanı bile."

Ronan inledi, başı omzuna düşerken Hunter başıyla yerdeki Jude'u işaret etti, o da hevesle ayağa fırlayıp kıyafetlerini çıkardı. Jude'un dokunuşu sırtımın etrafını sararken serindi, gölgeler kollarımın üzerinde ipek şeritler gibi kayıyor, ateşli ve kızarmış tenimi sakinleştiriyordu. Hunter beni sikinden kaldırdığında nefesim kesildi ve Jude hevesle arkadan onun yerini aldı, ikisi birlikte beni Jude'un kucağına taşıdılar. Jude kollarımı yukarı ve geriye doğru çekerek boynuna doladı ve masanın kenarına oturarak beni Ronan'ın aç bakışları önüne serdi. Elleri belime kadar uzandı ve beni sikiinin üzerinde aşağı yukarı hareket ettirdi.

"Kahretsin, tanrım, çok ıslak, aşkım," diye tısladı Jude. "Tanrım, Ronan, ne kadar iyi hissettirdiğini bilmiyorsun."

"Onun ne kadar iyi hissettirdiğini çok iyi biliyorum," diye homurdandı Ronan, bağlarını çekiştirerek yere dayandı ve kalçalarını bana doğru eğdi, sanki iki adım öteden ulaşabilecekmiş gibi. Siyah kanatları arkasında uzanıyordu ve birkaç vuruşla kendini daha yakına itebileceğini bilerek gülümsedim.

"Onu bekletme. İkinizi de istiyorum," diye mırıldandım, kendimi Jude'un sikiinin üzerinde yuvarlayarak. "Daha fazlasını istiyorum." Başımı çevirip Hunter'a baktım, o da sandalyesine geri dönmüş, gülümseyerek hepimizi izliyordu. "Bırakın beni siksini, efendim."

Ronan, "Çok iyi olacağım," diye mırıldandı ama gözlerini Jude'un boyunda hafifçe zıpladığım yerden ayıramadı, Hunter'ın döllerini içimden kayıyordu.

Jude'un nefesi kulağımda sertleşti, eli belimden yukarı kayarak göğüslerimi okşadı, iki parmağının arasında hassas meme uçlarımı sıkıştırdı.

"İkisini de alabilir misin?" Hunter bana sordu. "Böyle mi?"

Amıma aynı anda iki sik sığdırabilir miydim? Sırıtişım tembeldi, zaten iyi bir seksle sarhoş

olmuştum.

"Kesinlikle."

Nireas ve Hunter değil belki ama Jude ve Ronan birlikte ödüllendirici bir meydan okuma olabilir. Hunter'ın ihtiyacı olan tek güvence de buydu. Nireas'a başıyla işaret etti, Ronan bileğini kurtarmadan önce kayışı tokadan güçlükle çıkarmayı başardı, diğer eli için de aynısını yapmak üzere dönerken kırmızı parmakları titriyordu.

Ronan'ın üzerime atılmasını, Hunter'ın kullandığı o ani acelecilikle içime girmesini bekliyordum. Ama şeytanım ayağa kalktı, kanatlarını salladı ve bir adım öne çıktı. Şişmiş, öfkeli sikinin ucu göbek deliğimi öptü, tenimde erimiş bir uyarılma damlası bıraktı. Öne doğru eğildi, titreyen ellerini yüzüme doğru uzattı ve beni öpmek için kendine çekti. Isırıcı dişler ve hırıltılarla dolu bu öpücük, kavurucu diliyle yatıştıktan sonra bir kolumu uzatıp göğsünü okşadım ve kaslarının sımsıkı sarılmış yaylar gibi gerildiğini gördüm.

"Ne kadar iyi bir evcil hayvan," diye fısıldadım, elimi nemli göğsünden yukarı kaydırđım ve parmaklarımı yakasındaki halkaya geçirdim.

"Sikeyim. Senin evcil hayvanın. Ben senin evcil hayvanınım," diye güldü Ronan, kelimeler sert ve boğuktu.

"Evet," diye kabul ettim. Ben Hunter'ındım ama Ronan kesinlikle benim. Jude bizi paylaşabilir, bizim tarafımızdan paylaşılabilir. Her şey, asla sıkılmayacağımı ya da tatmin olmayacağımı garantileyen hoş kombinasyonlarla birbirine karışmaya başlamıştı.

"Ne istediğini biliyorsun, deli," diye nefes verdi Ronan.

Başımı salladım ve arkama yaslandım, Jude yanağıma sokularak bizi sırt üstü yatırdı. Ronan bizi görünce, Jude'un içime yerleştiğı birleşme noktasını görünce inledi. Jude'un topuklarını masanın kenarına kadar çekti, bacaklarını onun kalçalarının üzerine sarktı ve beni daha da genişletti, yarı fee sevgilimizi içimde daha derine yerleştirdi. Ve sonra Ronan sikini açıklığına doğru tutuyor, klitorisimin üzerinde dönmek için kendini okşuyordu, gözleri çırpınarak kapandı ve ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı.

"Sik bizi, Ro," diye mırıldandım.

"Mmm, ikinizi birlikte hissetmek istiyorum," diye seslendi Jude ona.

Ronan eğildi, ağzı göğüslerime düştü, aynı anda tatlı tatlı emerek kendini içime soktu. Jude uludu ve Ronan kısa, dikkatli itişlerle başlayıp beni ona uydurmaya çalışırken, Jude'un amımdaki yerini ayarlarken, göğüslerime yalvaran öpücüklerle dikkatimi dağıtırken nefesim kesildi.

Jude küfrediyor, kalçaları sallanıyor, kendini Ronan'a sürtüyordu ve ikisi de beceriksiz ve istekli bir şekilde yarışmaya başladılar. Ronan'ın eli yakasında benimkini buldu, derin itişlerle kendini gömerken beni kavradı. Jude diğer elimi dudaklarına götürdü, inleyip beni becerirken avucumu öpüp yaladı.

"Çok güzel," dedi Nireas.

"Olağanüstü," diye onayladı

Hunter.

Ve sonra sadece Ronan, Jude ve ben, inlemeler, çığlıklar ve bükülen kaslar, yuvarlanan his davulları, içimdeki her sinire baskı, itme ve sürtünme vardı. Ronan'ın boşdaki eli kalçamı daha yukarı çekerek beni kendine yaklaştırdı ve Jude klitorisimi ovmağ için parmaklarını aramıza kaydırđı.

Bu bir dizi patlamaydı. Önce benimki, vücudumdan kopup kalın coşku çiçeklerine, yazın terli, nemli sıcağında patlayan zevk çiçeklerine dönüştü. Jude onu izledi, eğilip ikimizi de Ronan'ın sikişine doğru kaldırdı, salıverilmemiz çaresiz, çözülmüş imp'imize sıçradı. Ronan kükreyip boşalırken kanatlarını çırpı, elimi ve uyluğumu kavradı, toynaklarının üzerinde yükseldi ve

sertleşti. İçimdeki ilk patlamadan sonra inleyerek ve öne doğru eğilerek kasılmaya başladı.

"ok erken," diye soludu. "ok erken, daha fazlasını istiyorum."

pcğn dudaklarımda buldum, yüzünü okşamak ve onu sakinleştirmek için ellerimi serbest bıraktım. Daha fazlasına sahip olabilirdi.

İstedi, gerçi kendimi ona sarıp tutunmaktan fazlasını yapabileceğimden emin değildim, ama rahatladı ve ağır bir şekilde üzerime sarktı, hala içimde yumuşak bir şekilde itiyor, yavaşlayarak durdu ve sonsuz bir nefes aldı. İkisinin de etrafında çırpındım ve Jude tısladı, kalçalarını tekmeleyerek Ronan'ın homurdanmasına ve yukarı itmesine neden oldu.

Hunter, "Dinlenmeye ihtiyacı var," dedi.

Ronan beni Jude'un üstünden kaldırarak uzaklaşmadan önce boğazımı öptü. Islak bir battaniyenin tüm gücüne sahiptim.

"Onu önüme koy."

Ronan beni Hunter'ın koltuğunun önündeki masaya yatırıp bir koluyla sırtımdan desteklerken titredim. Hunter'ın parlak bakışları beni inceliyor, gözleri kızarmış tenimin her santimini, buruşuk, terli saç tellerimi tanyordu. Sonra bana doğru eğildi. Gittikçe yaklaşıırken nefesimi tuttum, başını eğdi, nazik elleriyle bacaklarımı araladı. Yüzü seksime sadece bir santim kaldığında durdu, uzun ve derin bir nefes alırken bakışları benimkilerle buluşmak için yukarı kayd. Gözleri kapandı ve güzel dudaklarındaki yavaş gülümsemeyle ürperdim.

"Mükemmel," dedi, sesi alçaktı ve nefesi hassas tenime değiyordu. Gözleri tekrar açıldı ve benimkilerle buluştu. "Sen bizimsin, ufaklık."

Usulca başımı salladım, içimdeki tahrik edici nabızı görmezden geldim. "Senin," dedim. Hunter'ın yüzüne uzandım, onu kendime doğru kaldırdım ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Minnetle." Ronan'a döndüm ve o da öpücüğümü yüzünde benimkiyle aynı yorgun ifadeyle karşıladı. "Memnuniyetle." Döndüm ve Jude orada bekliyordu, gülümseyerek beni alnımdan öptü. "Sadakatle."

Nireas aramızdaki karmaşaya uzanıp beni kollarının arasına aldı ve göğsüne yasladı. "Sonunda," diye bitirdi sözlerini, ağzı benimkinde yumuşacıktı. "Yatma zamanı, su perisi."

Beni evin içinde ve merdivenlerden yukarı taşıırken diğerleri de hemen arkasından takip ediyordu.

"D "Sence bu Birsha piçi pes etmiş midir?" Alexa sordu, sesi hüzünlüydü, yağlanmış bir bezi iyi yıpranmış bir tahta küreğin üzerine silerken.

O konuştuğunda ben de kırbaçtaki şüpheli bir kalıntıya bakıyordum -birileri işlerini bitirdikten sonra yapmamız gerektiği gibi temizlememişti- ve cevabım bilinçsizce ağzımdan çıkıverdi.

"Hiç şansın yok."

"Ama başka hiçbir kız-"

"Başka hiçbir kız kaybolmadı çünkü sadece altımız varız ve hepimiz kendimizi tehlikeye atmamamız gerektiğini biliyoruz," dedi Evie, kaşlarını kısa bir süre bana doğru kaldırarak.

Ellerimi kaldırdım. "Uslu durdum. Son zamanlarda."

"Bence Birsha'yı Reddy uydurdu," diye tükürdü Isabella, dizlerinin arasındaki kovanın içindeki çamaşırları hoyratça ovarken.

"Onu uydurdun mu?" Christine mırıldandı.

Tüm dekorların depolandığı ve vampirlerin dinlenme yerinin yakınındaki tuzak kapılarının altındaydık, başımızın üstünde Hugh bir kadın konuk oyuncuyla yeni bir sahne planlarken birkaç temel işle ilgileniyorduk. Güzel bir Lamia'ydı; üst yarısı zarif bir insan formundaydı, alt yarısı ise ametist moru pulları ve yumuşak pembe bir karın altıyla uzun bir yılanı benziyordu. Isabella bir hafta önce Hugh seyircilerle olan sahnelerinden biraz fazla keyif aldığı için yeterince acı çekmişti ama şimdi çok *öfkeliydi*.

"Saçmalama," diye mırıldandım, bir bez kaptım ve kırpıntıyı temizlemeye çalıştım.

"Bence Reddy o canavarlardan bazılarının biz kızlara karşı biraz fazla hevesli olduğunu kabul etmek istemiyor. Vahşiler. Tıpkı erkekler gibi, ama pençeleri, boynuzları ve-"

Evie kendi işini bırakıp Isabella'ya doğru yürüdü, genç kadının akan ağzının üzerine kabaca bir el vurdu ve eğilip onun güzel mavi gözlerine sertçe baktı. "Sus. İçlerinden biri seni duymadan önce."

Bu çifte bakınca gözlerim büyüdü. "Reddy sana yalan söylemiyor. Birsha da pes etmedi ama az önce müttefiklerimiz, sevgilileri olsak da olmasak da bizim gibi kadınları korumaya kararlı canavarlar tarafından bozguna uğratıldı. Yani şu an şanslıyız ama güvende değiliz. Ve o canavarların hepsi vahşi değil, siz istemediğiniz sürece değil. Tıpkı hepimizin bir erkeğin değerini güzel bir *insan* yüzüne ya da derin ceplere sahip olmasına göre değerlendiren ürkek, tutucu kadınlar olmadığımız gibi." Konuşmamın sonunda biraz nefes nefese kalmıştım ve bu bodrum katındaki loş ışık için minnettardım, böylece kızarmış yanaklarım çok belli olmayabilirdi.

Alexa bana gülümseyerek, "Bu çok hoş," dedi. "İşte, işte!"

Isabella homurdandı ve ıslak giysi tomarını suya geri fırlattı, ayağa fırladı.

oturduğu sandığı alıp hışımla odadan çıktı.

Evie ikimizin arasına baktı ve içini çekti. "Onun için çamaşırları bitirmeyeceğim."

Ekinleri bir kenara bırakıp sandığa doğru ilerledim. "Ben yaparım. Ama ondan özür dilemeyeceğim."

"İffetli biri değil ve Hugh'un parasının peşinde de değil, biliyorsun, çünkü Hugh'un parası yok," dedi Christine usulca, göz ucuyla bana bakarak. "Sadece kıskanıyor tabii ki."

Alexa omuz silkerek, "Leon ve Samson'dan sonra asla insan erkeklerle yatmaya geri dönmeyeceğim," dedi. "Belki Hugh için de aynı şey geçerlidir? Alt gövdesi yerine kocaman pullu bir kuyruğu olan bir kadını becermek varken, normal bir insan kızının sunabileceği ne var ki?"

Dudakları kıpırdayana kadar hepimiz boş gözlerle ona baktık. "Şaka yapıyorum."

Homurdandım ve rahatladım, kollarımı suya daldırmak üzereydim ki bir çift ayak sesi başımızın üzerinden hızla geçip arkamdaki merdivenlerden aşağı indi.

"Bir şey oldu," dedi Evie doğrulup.

Ve kimse cevap veremedi kapı çarparak açıldı. Frank görüldü, siyah saçları dağınıktı, yüzü arkasındaki koridordan zar zor aydınlanıyordu ve güzel kahverengi gözleri parlıyordu. Ayı formunda olmadığı zamanlarda son derece yakışıklı bir adamdı ve Isabella'nın ilk geldiğinde onu bir süre kovaladığını hatırladım. Canavar formlarından duyduğu rahatsızlık yüzünden bu kovalamaca sona ermiş olmalıydı.

"O burada. Geri döndü," diye haykırdı Frank.

"Kim?" diye sordum. Çamaşırları geride bırakmak için biraz fazla hevesli bir şekilde ayağa kalkarak sordum. Bu Isabella'nın işiydi. "Kız," dedi Frank kocaman ellerini sallayarak. "Bilirsin işte. Şu kız. Hani şu süslü püslü bilim adamına dönüşen-" Evie ciyakladı. "O burada mı? Şimdi mi?"

Frank'in deyimiyile "o kız" tiyatromuzda kötü bir şöhrete sahipti. Neredeyse bir yıl önce bir vampir ve başka bir beyefendiyle birlikte bir gösteriye katılmıştı ve onu son gösterimiz için sahneye çıkarmışlardı, burada tuhaf bir sehpaye bağlanmış, elektrik verilmiş, titreşim makinesiyle işkence edilmiş ve sonra herkesin görmesi için sahnede dev bir canavarla çok kararlı ve coşkulu bir şekilde sevişmişti. Seyircileri tam bir çılgınlığa sürüklemişti ve kulisimiz onu arayan kıvranan bedenlerle ağzına kadar dolmuştu.

Onun da benim gibi yarı su perisi olup olmadığını merak etmiştim.

"İşte. Şimdi. Bir sürü canavarla birlikte. Reddy'yi istedi." "Kimi?" Alexa, Evie ve ben kapıya doğru koşuştururken Christine sordu. Buraya bir iş için mi gelmişti? Konuk oyuncu olarak mı? İnsan mıydı?

Evie ve ben gülüştük, birbirimizi iterek dar kapıdan geçtik ve koridora çıktık. Ayağım takıldı ve koridorda bir duvara çarparak Reddy'nin ofis kapısındaki küçük topluluğun dikkatini çektim.

Adamlardan birini hemen tanıdım, korkunç bir deve dönüşen narin ve yakışıklı beyefendi, benim beceriksizce gelişime dönüp göz kırptı. Yanında buz mavisi gözleri ve siyah saçlarıyla solgun bir adam vardı; öğleden sonra olmasaydı vampir olduğuna yemin edebilirdim. Grubun arkasında, bir görünüp bir kaybolan, neşeli ve iri yarı, kızıl saçlı, gür sakallı bir adam, içinden gri damarlar geçen beyaz mermerden büyümlü bir heykelin yanında duruyordu. Kapının yarısında, zarif beyaz keten takım elbisesi içinde güzel ve bronz bir adam duruyordu; koyu renkli ve hafif kedigil çekik gözleri kısa bir süreliğine bana doğru bakıyordu. Son olarak, onun yanında Kız duruyordu.

Ufak tefekti, özellikle de etrafı erkeklerle çevriliyken, pembe, neredeyse güneş yanığı

yanakları ve neredeyse siyaha çalan koyu renk bukleleri vardı. Londra modasına hiç uygun olmayan ama bir şekilde inanılmaz derecede şık, zengin, dökümlü giysiler giymişti. Etrafını saran beş adam da düzenli olarak ona dokunuyordu, kasıtlı olarak değil ama eksik ve tanıdık şekillerde.

"Nix? Etrafta dolanan sen misin?" Reddy kafasını kapıdan daha da dışarı çıkararak sordu Ben.

Yeni gelen altı kişi dönüp bana bakınca kızardım. "Ben iyiyim, sadece ayağım takıldı," dedim gereksiz yere. "Bizimle yemek odasına gelin. Hepimiz ofisime sığmayız," dedi Reddy elini sallayarak.

ve sonra diğerleriyle konuştu. "Nix'in de meseleleri araştıran birkaç ortak arkadaşı var. Konuyla ilgili her şeyi aktarabilecektir."

Gözlerim açıldı. Yani kız buraya tiyatrodaki işi için gelmemişi. Birsha için buradaydı. Adamlar Bay Reddy'yi takip ederek onun etrafında akıcı bir şekilde hareket ettiler ama kız döndü ve elini uzatarak benim yaklaşmamı bekledi.

"Esther Reed."

"Hazel Nix," diye cevap verdim, uzattığı elini sıkarak.

Çok güzel olmasına rağmen insan gibi görünüyordu ve adamlardan biri ona seslendiğinde başını çevirdi, mükemmel yuvarlak ve normal bir kulağı ortaya çıktı. *Yani konu canavarlarla sikişmeye geldiğinde olağanüstü hevesli bir kadın, bir su perisi değil,* diye düşündüm. Reddy'nin gitmeden önce ona bir iş teklifi yapacağından emindim.

"İşvereniniz katille karşılaştığınızı söyledi," dedi Esther. Başımı salladım ve kantine giderken ona katıldım. Sesi beni şaşırtmıştı. Daha gösterişli ve zarif bir şey bekliyordum ama tatlı ve sıradan bir aksanı vardı, benim büyüdüğüm aksanlardan çok da farklı değildi. "Birsha'nın Rooksgrave Malikânesi'ne gönderdiği bir su perisiyle kıl payı kurtuldum."

Bu isim zihnimde bir kibrit gibi çaktı ve Hunter'ın tüm açıklamalarını hatırlattı. "Sen Hunter'ın bana bahsettiği genç kadınsın. Birsha'yı yaralayan?"

Esther bir omzunu silkerek, "Sadece küçük bir bıçaklanma," dedi, gözleri düşünceli bir şekilde yukarı kayıyordu. "Hunter... Oh! Mary'nin Hunter'ı mı?"

Diğer kadından bahsedilince kaskatı kesildim ve neredeyse hırlayacaktım. "*Benim Hunter'ım,*" diye ağzımdan kaçırdım ve sonra kızardım. "Ama sanırım..."

Esther elini bana doğru salladı ve gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim! Bana sevimli bir ork gibi göründü, ama ellerim oldukça doluydu... kelimenin tam anlamıyla," diye ekledi kıs kıs gülerek, biz kantine adım atarken ve adamları onu selamlamak için sandalyelerinden hevesle kalkarken. "Hâlâ da öyle."

Asterion ve Hunter'ın yanı sıra tiyatroda çalışan ve gönüllü olarak yardım eden canavarlar da geldiğinde, Esther'in tüm beyefendileriyle tanışmış ve kendimi genç kadınla bir tür akrabalık ilişkisi içinde bulmuştum. O, Magdalena Mortimer'in bahsettiği, bu kadar çok canavarı sevebilecek kadar büyük bir kalbi olan diğer kişiydi. Ve belli ki onlar da ona bağlıydı.

Daha gençti, daha parlaktı ve kendi itirafına göre sevgilileri tarafından kolaylıkla ayakları yerden kesilmişti. Buna kıyasla, kalbimde birkaç yıllık yıpranma ve aşınma varmış gibi hissediyordum ama Nireas beni kucağına çekip kollarına aldığı anda, Ronan boştaki elimi kendi eline aldığı anda ve Hunter dalgınca bir elini başımın tepesinde gezdirdiğinde, o yılların bana verdiği zararın kısa sürede hafifleyip düzeleceğini biliyordum. Bana iyi bakılıyordu.

Nireas kulağının memesini öperken ve yakışıklı sfenks Amon

boğazını temizledi ve eşsiz küçük ailesinin bir araya toplandığı masadan kalktı. Şu anda vahiy üzerine endişelenecek zamanım yoktu.

"Jude burada olmalıydı," diye fısıldadım ve özel olarak *Constantine'i* ekledim.

Ronan, "Onu bilgilendirmemiz gerekecek, ama sanırım yakında iş yerine haber vermek istiyor," diye cevap verdi ve ben de başımı salladım.

Amon sırayla her birimize bakarken salon sessizleşti. Tiyatroda hiç sfenksimiz olmamıştı ve bu seferki biraz kibirli ve buyurgan görünüyordu, en azından dönüp Esther'e gerçek güneş ışığından yapıldığına emin olduğum bir gülümseme sunana kadar.

"Onlara söylemelisin yıldızım," dedi, sesini yükseltme zahmetine girmeden, kimsenin sözlerini kesmeye cesaret edemeyeceğinden emin bir şekilde.

Esther'in yanakları kızardı ve onun uzattığı eli kabul ederek ayağa kalktı ama sonra onu yanında tuttu. "Geçen bahar, Birsha Rooksgrave Malikânesi'ne saldırdığında, tam önümde otururken bir vampirin kalbini yedi. Bu hareket konusunda çok rahattı, vampiri hayatta tutmak ve yutulma hissini hissettirmek için ne yapabileceğini çok iyi biliyordu."

Titredim ve Nireas'ın kollarına daha da sokuldum, Alexa'nın bunu duymak için odada olmamasına sevindim.

Bilseydi Leon'un iyiliği için çok endişelenirdi.

"Açıkçası, bir vampirin kanı başka bir vampir yaratmanın anahtarıdır, ancak Birsha bir vampir değil ve organlarını yemek tam olarak aynı şey değil. Yine de Jonathon -Dr. Underwood- bazı ince deneyler yapmaya karar verdi," diye açıkladı Esther, kendisine bakan düzenli beyefendiyi işaret ederek. "Dürüst olmak gerekirse, her şeyi tam olarak anlamadım ama Birsha'nın canavarların güçlerini ve yeteneklerini çalmanın bir yöntemini keşfetmiş olabileceğini düşünüyoruz.

"Sadece birkaç ay önce, ziyaret için bir seyahate çıktık..." Esther yol göstermesi için Amon'a baktı, o da başını salladı. "Lilith'i ziyaret etmek için. Ve bizi Ölü Deniz yakınlarındaki Birsha'nın sarayının kalıntılarına götüren bilgiler için pazarlık yapabildik. Geriye pek bir şey kalmamıştı ama yeraltında gömülü bir tapınak bulduk. Kanıtlar oradaydı. Birsha canavarları öldürdü ve muhtemelen hala öldürüyor, organlarını yiyor ya da gücünüzü ya da büyüünüzü ya da-"

"Her şey bilimsel," diye araya girdi Dr. Underwood.

"Belki sana göre," diye cevap verdi Esther, alay ederek. "Kulağa bilimsel gelmesini istiyorsan, ayağa kalkıp kendin anlatsan iyi edersin."

Birkaç kıkırdama oldu ve doktor ayağa kalkarken yanakları kızardı, parmakları Esther'in eteğinin arasından sinsice çimdiklerken Esther ciyaklayarak onun koltuğunu çaldı. "Vampir kanının bazı kimyasal özellikleri var, tıpkı benimkinin olduğu gibi - büyük ölçüde kendi tesadüfi tasarımımla. Her tür için anahtarın ne olduğunu ayırt edemedim ve açıklama getiremediğim bazı yetenekler olduğunu kabul ediyorum, ancak yeterince bilgi mevcut ve bazılarına sahibim-"

"Jonathon," diye mırıldandı vampir.

Dr. Underwood boğazını temizledi, yüzü daha da kızarmıştı. "Doğru. Tapınakta en az bir vampir, iblis, naga ve kâhin olduğunu düşündüğümüz bir varlığın kalıntılarını bulduk. Korunmuşlardı. Vampirin kalbi kesilmiş, iblisin boynuzları kökünden çıkarılmış, naga'nın omuriliği ve kahinin gözleri. Biz, daha doğrusu ben, bunların Gomorra'nın düşüşünde hayatta kalmasını sağlamak için kullandığı, tükettiği unsurlar olduğunu varsayıyoruz."

Asterion solumdaki masada oturduğu yerden hafifçe doğruldu. "Yedi Peçe'de ve Birsha'nın kendi çevresinde bile canavarların kaybolduğuna dair fısıltılar var. Çoğu kişi bunların ona karşı gelen kişiler olduğunu varsayıyor, ama belki de intikamdan daha kötü bir şeydir."

"Eylemin doğası gereği kesin bir şey söyleyemem ama Birsha'nın hala canavarların organlarını

tüketmeye devam ettiğinden şüpheleniyorum. Ya yetenek biriktirmek için, ya kombinasyonları dengelemek için, ya da sadece

Kendi sadist zevkine göre," dedi Dr. Underwood. "Her iki durumda da, bu bilgi kesinlikle Birsha'ya karşı olan desteğin yönünü değiştirecektir. Şu anda çatışmaların dışında kalmayı tercih edenler bile onun eylemlerine karşı çıkacaktır."

"O zaman öğrenmeleri gereken şey tam olarak bu," dedi Reddy, odanın köşesinden öne doğru adım atarken kelimeler karanlıktı. "Ve bu söylentinin nasıl yayılabileceğine dair bir fikrim var."

"Cut!" Bay Reddy o akşam kesinlikle yüz on dokuzuncu kez haykırdı. İçimi çektim, Ronan'ın sırttan yüzünden uzaklaşıp göğsüne oturdum ve oof. Sahnenin yukarısında, tahtta, Alexa ve Evie inleyerek devasa kuş tüyü yelpazelerini tekrar yere bıraktılar.

"Isabella, işkence görüyorsun, bu süreçte seyirciye işkence yapmaman gerekiyor," dedi Mr. Reddy havladı.

"Buranın Drury Lane'den daha kolay olacağını düşünmüştüm," diye mırıldandı Evie, Hugh'nun oturduğu derme çatma tahtın arkasına yaslanarak. "Daha fazla sevişme, daha az sahneyi bırakma ve düzinelerce kez baştan başlama."

Ronan'ın yanındaki halının üzerine uzandım, Reddy'nin uzun bir nutuk çekerek beni ortamdan uzaklaştırmasına hazırlandım. Evie bir bakıma haklıydı. Tiyatrodaki sahneler genellikle kısaydı ve kolay bir noktaya değiniyordu: seks. Bu farklıydı. Reddy, Birsha'nın kökenlerinin ve hem insanlara hem de canavarlara karşı işlediği suçların pandomim versiyonunu yaratmaya çalışıyordu. Kostüm değişiklikleri, bloklar, sahne dekorları ve herkes için düzinelerce replik vardı. Üçüncü perdenin tamamını kaplıyordu ve Company of Fiends'ta gördüğüm en iddialı yapımdı.

Birsha'nın açık ve yüksek sesle kınanmasıydı. Fısıltılar ve konuşmalar yaratacaktı ve bunların hepsi dinleyicilerimiz kapılarımızdan çıktıktan sonra hızla yayılacaktı. Dedikodular müttefiklerimiz tarafından beslenecek ve daha fazla bilgi eklenecekti. Bunun Birsha'nın canavar topluluğundaki itibarına karşı yavaş bir zehir olacağından endişeleniyordum. Constantine hâlâ kayıptı ya da Birsha'nın koleksiyonunda saklıydı ve ben sabırsızlanıyordum, iblisimi özlüyor ve onun için endişeleniyordum.

"Madem bu Birsha yüzünden bu kadar tehlikedeyiz, neden bile bile onu bizi cezalandırmaya her zamankinden daha kararlı hale getirecek bir eylemde bulunuyoruz?" Isabella, Bay Reddy'ye bağırarak karşılık verdi, yerden kalktı ve ellerini kalçalarına koydu.

"Kızım, eğer dinlemez ve işini düzgün yapmazsan-" Reddy hırladı.

"Ne yapacaksın? Goliath'ın bana gerçekten işkence etmesini mi?"

Isabella bağırdı.

"İz, dur," diye tersledi Evie, Goliath geri çekilirken nazik yüzünde yaralı bir ifade vardı.

"Yoksa beni de Beth ve Margaret gibi bir ara sokakta kovalayıp öldürtecek misin?!" Isabella kreşendo ile sözlerini bitirdi ve uygun sessizlik ona cevap verdi.

Misafirlerimiz, Esther ve klanı ile lamia Valentina dehşet içinde insan kıza bakakaldılar. Bay Reddy'nin bu açıklama karşısında çenesi düştü ve gözleri büyüdü, kızların ölümünden doğrudan

sorumlu olabileceği fikri karşısında açıkça şaşkına dönmüşü.

"Bu ne cüret?" Myra nefesini tutarak oturduğu yerden kalktı ve elini Bay Reddy'nin elinin üzerine koydu.

omuz. "Sen daha iyi bilirsin. Sen biliyorsun!"

"Tek bildiğim, keşke o korkunç kapılarınızdan hiç geçmemiş olsaydım," dedi Isabella, gözleri yaşlarla dolu, çenesi yukarıda ve dışarı fırlamış bir halde.

Sessizlik bir sahne perdesi gibi üzerimize çöktü. Keşke Isabella da kapımızdan içeri hiç girmeseydi, çünkü şimdi Goliath'ın kamburlaşmasının ve Frank'in utançtan kızarmasının nedeni oydu. Sanırım yaralanmıştı. Ama şimdi bu zararı etrafındaki canavarlara yansıtmak için bir bahane olamazdı.

Bay Reddy'nin dudakları büzüldü ve bakışları daraldı. "Bunu bir tehdit olarak söylemiyorum ama adamı arayıp hafızanı sildirmemi ve seni buradan göndermemi ister misin? Eğer şirketten bıktıysan seni tutmaya çalışmayacağım ama hepimizi risk altında bırakamazsın."

Bütün gözler Isabella'ya çevrilmişti, yanakları öfke ve utançtan kıpkırmızı olmuştu. Burada bulunduğum süre boyunca sadece bir kız tiyatroyu terk etmeyi seçmişti, ama bunu sessizce ve duyduğum hiçbir kırgınlık olmadan yapmıştı.

"Belki de biraz ara vermeliyiz," diye fısıldadı Myra Reddy'ye.

Ama Isabella onu görmezden gelerek sahneye doğru döndü ve parlak mavi bakışlarını sadece bir kişiye çevirdi. Altın tahtta oturan ve Birsha'mız olarak görev yapan Hugh. Isabella ona bakarken elleri sandalyenin kollarında sıkılaştı, yüz ifadesi solgun ve sertti.

"İstediğin bu mu?" Isabella ona sordu. "Gitmemi mi? Seni unutmamı mı?"

Hugh'nun kaşları çatıldı ve ayağa kalktı ama ona doğru gitmedi. "Bella, hayır, tabii ki hayır. Seni seviyorum." Alt dudağı titredi ve başı ileri geri sallandı. "Sevmiyorsun."

"*Seviyorum*. Ama bu tiyatroyu da seviyorum. Oyunları, ışıkları, seyircileri ve-"

"Canavarlar. Becerdiklerin," diye tükürdü Isabella. "Beni seviyorsun ama siktiğin canavarları sevdiğin kadar değil."

Hugh'nun dudakları gerildi ve gözleri kısıldı. "Seni seviyorum. Ama sanırım benimle mutlu olmak istediğinden daha çok seni mutlu *etmemi* istiyorsun. Seni seviyorum ama hayır, senin için tiyatroyu bırakmayı hiç istemedim. Başından beri istediğinin bu olduğunu bilseydim..." Başı reddederek sallandı, omuzları bir iç çekişle düştü.

Isabella tekrar ona döndü, soğuk bir asaletle Mr. Reddy ön sırada. "Birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Ağır ağır içini çekti ama Isabella onun iznini beklemedi, kendini ve tüm yaralı saygınlığını sahnenin sağına ve arkadan dolanarak alt kata taşıdı.

"Biri onu takip etmeli," diye fısıldadım Ronan'a, o da başını salladı. "Herkes on dakikasını ayırsın," diye seslendi Bay Reddy.

Sahnedede bir telaş vardı; Christine Isabella'nın peşinden koşuyor, canavarlar kanatlara doğru kayıyor, Hugh yüzüne yorgun bir istifa ifadesi yerleşmiş bir halde tahtına geri çekiliyordu. Evie ayağa kalktı ve sandalyenin koluna tüneyerek alçak sesle onunla konuştu.

Ronan, "Reddy işe alırken biraz daha düşünmeliydi," diye mırıldandı.

"Tam olarak onun hatası değildi. Isabella tiyatroya bir vampirin kolunda geldi. O gece onu almadan gitti," dedim sırtımı gererek ve sonra halıdan kalkıp Ronan'a elimi uzatarak. "Myra, Reddy'yi o geceyle ilgili anılarının çalınması yerine Isabella'yı almaya ikna etti. Canavarlar kızların kalplerine karşı dikkatsiz olabilirler, tıpkı bizim onlarınkine karşı olabileceğimiz gibi."

Ronan ayağa kalktı, elimi tuttu ve beni göğsüne çekti. Başını eğdi, dudakları burnuma kondu. "Sen benimkine göz kulak olursan ben de senin kalbine göz kulak olurum, findık."

"Yardım alacak."

Bize yaklaşan Nireas'a gülümsemek için iki büküm oldum. "Anlaştık."

Nireas'ın alt kolları belime dolandı, iki eli daha omuzlarımda durdu ve çenesi başımın tepesine yerleşti. Ronan'ın başparmakları ellerimin arkasını okşadı ve gözlerim kapanarak onların rahatlığına gömüldü.

"Reddy'den beni başkasıyla ortak etmemesini istesem ne düşünürdün?"

Sessiz sorusunun ardından gözlerimi kırıştıtarak Ronan'a baktım. "Benden başka kimse var mı?" Gülümsemesi eğildi ve başını salladı.

"Acaba... Sence..." Yutkundum ve kendime bunun Reddy ile ilgili olmadığını hatırlattım.

Ronan sadece nasıl hissedeceğimi bilmek istiyordu. "Bu hoşuma giderdi.

Hem de çok." "Öyle mi?" Ronan parlayarak sordu.

Başımı salladım, ona sırtıtarak karşılık verdim. "Keşke ben de aynı şeyi sorup kurtulabilsem."

"İstersen yapabilirsin," dedi Nireas hemen. "Ronan ve ben, onu serbest bıraktığımızda Constantine, Hunter ve Jude'un ziyaretleri derken, sahne için fazlasıyla yeterli oluruz."

Dudağımı ısırđım. Reddy beni her zaman insan kızlar için fazla zorlayıcı olan konuk oyuncularla -aurlar, troller, çok önemli bir dokunaç canavarı- birlikte kullanmıştı. Bu avantajdan vazgeçmek için heyecanlanacağından emin değildim.

Heyecanlanmak zorunda değil. Derin bir nefes alarak *bunun benim seçimim olduğunu* fark ettim. "Kulağa hoş geliyor. Bu konuyu şimdi açmayacağım -Isabella yeterince heyecan yarattı- ama sanırım istediğim şey bu."

"O zaman böyle olacak," dedi Nireas başımın üstünü öperek. Görünüşe göre Bay Şirketin Yüzde Elli Birinin Sahibi konuşmuştu.

"Güzel, kıskanacak yeterince erkeğim var," dedi Ronan, bakışları muziplikle parlıyordu.

Bir kaşımı kaldırdım. "Peki Jude'u mu yoksa Con ve Antin'i mi kıskanmalıyım?"

Ronan bir adım öne çıkarak beni devim ve şeytanımın arasına sıkıştırdı, sözleri bana yumuşak bir şekilde mırıldandı. "Ah, Fındık, keşke yapsan."

Öpmek için eğildiğinde yanağımı ona doğru çevirerek homurdandım. Nireas saçlarımı kenara iterek boğazımı ısırđı ve ben de yumuşak ve samimiyetsiz bir protesto sesi çıkardım, sahnede küçük kümemizde dururken, şirketin geri kalanı etrafımızda dolanırken kendi uyarılmamı sakinleştirmeye çalıştım.

Christine panik içinde, nefes nefese ve yüzü solgun bir şekilde sahneye döndüğünde baş döndürücü havam hızla dağıldı.

"Onu durdurmaya çalıştım ama kaçtı. Tek başına kaçtı!"

Kahretsin, Isabella, diye düşündüm ve sonra kendimi salladım. Nireas'la olan sahnem beni rahatsız ettiğinde ben de aynısını yapmıştım ve Isabella'nın rahatsızlığı benimkinden çok daha fazla ortaya çıkmıştı.

"Onun peşinden gitmeliyiz," dedi Goliath, Isabella'nın ona davranış şekli düşünüldüğünde bu çok hoştu.

"Var," dedi Bay Reddy, dudaklarından yorgun bir nefes çıktı. "Nireas, sen burada kızlarla kal.

Ben sokağı kontrol edeceğim, bakalım korumalarımız peşinde mi?"

Christine kısık bir sesle, "Eston onu takip etmeye gitti," dedi.

"Eston mu?" Ronan kaşlarını çatarak yineledi. "Eston, Isabella'yı hiç umursamıyor."

Christine ona ters ters baktı. "Belki de sadece... yardım etmek istemiştir? Bilmiyorum-" Alt dudağı titredi ve Christine gözyaşlarına boğulurken Nireas ve Ronan'ı geri iterek iç çektim.

Sahnede kaos vardı, herkes zıt yönlerle koşuyor, haberleri diğerlerine bağıırıyordu. Ve tüm bunların ortasında, Hugh o yarı boyalı, derme çatma parçalardan yapılmış altın rengi tahtta oturmuş, dehşet içinde boş havaya bakıyordu.

Johnny sol tarafındaki Bay Reddy'ye, "Gargoyle yerinde değil," diye mırıldandı. "Onları hemen takip etmiş olmalı."

"Güzel, o zaman ne olursa olsun yalnız değil," diye yanıtladı Reddy. "Bilinmeyenlere bir görev verin,

Onları burada tutun, daha fazla kayıp istemiyoruz."

Bilinmeyenler mi? Sahneyi geçerken merak ettim. Oh. Henüz emin olamadığımız canavarlar. Mazereti olmayanlar, ittifakı olmayanlar.

Hugh'nun önünde diz çöktüm ve gözleri hâlâ görmeyen benimkilere dikildi. "Biz hazırız. O iyi olacak."

"Onu kenara çekmeliydim. Sadece ilgi istiyordu," diye mırıldandı Hugh. "Şefkat. Onu kendilerinden daha çok önemseyen biri."

"Hadi, organize etmemize yardım et-" Ben cümlemi bitiremeden tiyatronun kapıları çarparak açıldı.

"Şimdi ne olacak?" Reddy homurdandı. "Hazel!" Ronan havladı.

Tekrar ayağa kalkmış, koltukların arkasındaki gölgeye doğru dönmüştüm. Sahneye doğru gelen esinti tatlı ve karmelize ama tehlikeli metalik bir tona sahipti; tanıdık, eksik ve acımasızdı. Yaklaşan gölge de aynıydı, yalnız bir figür, kıvrık boynuzları aşağı sarkmış, vücudu kamburlaşmıştı.

"Constantine," diye nefes aldım, figür sahneden taşan ışığa ulaştığı anda ileri atıldım.

Constantine değildi. Hepsi değil.

Antin tek başına öne doğru tökezledi, yakut rengi teni parlıyordu, nefesi kesik kesik geliyordu ve terlemediğini, kanının etiyile mükemmel bir uyum içinde olduğunu fark etmem bir anımı aldı.

"Antin!" Onu karşılamak için merdivenlere doğru koşarak bağırdım. "Ne oldu, Con nerede?"

"Biri şu piçi yakalasın-"

"Kapa çeneni. Yaralı ve o bizim," diye hırladı Ronan şikâyet etmeye başlayan kişiye.

Antin ona ulaştığımda dizlerinin üzerine çöktü ve kollarımı ona doladım, hiç düşünmeden onu göğsüme çektim, yüzümü boynuzlarının arasından kafasına bastırdım. İnledim ve titredim, ama içimden geçen zevk, onun her zaman sunduğu zevkin yanında soluk kalıyordu. Yaralıydı, zayıflamıştı ya da belki de çok uzaktaydı-

"Con nerede?" Fısıldadım, kaslarımda yuvarlanan tatlılığın hafif karıncalanma dalgalarını görmezden gelerek ellerimi iblisin çıplak sırtında gezdirdim.

"Beni buraya zorladılar. Karşı koymaya çalıştım ama-"

"Sus," dedim, ellerimle yüzünü buldum, yukarı kaldırdım ve eğilerek uzun kaşlarının ortasına bir öpücük kondurdum. Teni dudaklarımın zonklamasına neden oldu. "Seni buraya kim zorladı?"

"Birsha ve-" Antin'in ağzı açıldı, çenesi çalıştı ama hiç ses çıkmadı ve tüm vücudu bana karşı titredi.

"Büyücü," dedim ve Antin ağır bir nefes alarak bana doğru sarktı.

"Ellerinde Con var, bizi ayırmaya çalışıyorlar. Ama beni buraya yem olarak gönderdiler Hazel, yapamazsın-"

"Yapabilirim ve yapacağım. Sana söylemiştim. Senin için savaşacağım. Seni buraya gönderdiler çünkü peşlerinden geleceğimi, Con'un peşine düşeceğimi biliyorlardı. İstediklerini ve daha fazlasını alacaklar," dedim omzumun üzerinden bakıp Nireas ve Ronan'ı ararken. Tam arkamdaydılar, Nireas'ın çenesi sıkışmış, Ronan'ın omuzları dikleşmişti. Tanrıya şükür benimle tartışmıyorlardı.

Tiyatro etrafımızda sessizleşmeye başlamıştı ve Antin'in başı geriye doğru eğilmişti, sanki gözlerini bana dikmiş gibiydi. "Onu hissedemiyorum. Çoktan bitmiş olabilir."

"Değil," dedim, elim yanağında gezinirken bile sesim sertti, parmak uçlarım kanlıydı. Eğer Birsha ve onun korkunç büyücüsü başarılı olduysa, bu süreçte iki sevgilimi ya da en azından

Constantine'i kaybetmiştim. "Her şey bitmedi. Eğer gelip onu kurtarmamı istiyorlarsa, bunu yapmayacaklar.

henüz bitirmedim," dedim.

"O haklı. Birsha ikinizi de acı içinde görmesini isteyecektir," dedi Esther Reed, seyircilerin arasından kalkarak, sevgilileri tarafından kuşatılmış, kolu gündüzgezen vampir Auguste'e sıkıca sarılmış halde. "Sizi kurtarabileceğini ummasını isteyecek, sırf bu umudu yok etmekten zevk alabilmek için bile olsa." Benden özür dilercesine yüzünü buruşturdu ama bu uyarı beni her zamankinden daha kararlı hale getirdi.

"Benim hakkımdaki gerçeği biliyor," dedim. Birsha'nın da aynı şeyi söylediğini duymuştum. "Zorluk çıkaracağımı biliyor."

"Özür dilerim. Özür dilerim. Buradaki her adımda mücadele ettim," diye homurdandı Antin.

"Sorun değil Antin," dedim, başının arkasını okşayarak, kanımda dolaşan ılık heyecan, hızla akan düşüncelerimin arka plan gürültüsüydü. "Bu sadece beni hafife aldığı anlamına geliyor."

Yüzümü sahneye döndüm; arkadaşlarımın, yani tuhaf bir şekilde ailemin oluşturduğu eski ve yeni tüm tanıdık yüzler bana bakıyordu. "Ronan, uç ve Hunter ile Jude'u bul. Onları ve aklına gelen herkesi buraya getir. Asterion'a da ihtiyacımız var. Savaşı Birsha'nın kapısına kadar götüreceğiz. *Bu gece.*"

A R R O G A U T M O U S T k R S

I Goliath, Leon, Conall ve diğer birkaç tanıdık olmayan yüzün salondan çıkışını izlerken kaşlarımı çatmıştım. Omuzlarımdan ağır bir kol kaydı ve bana fısıldamak için eğilen Nireas'ın yanına doğru eğildim.

"Hepsinin Constantine'i Isabella'nın önüne koymasını bekleyemezsin," diye mırıldandı.

Dudaklarımı büzdüm ama itiraz etmedim. Otoriter savaş ilanımı zar zor başarmıştım.

Benden önce Birsha tartışmalar yüzünden hemen yenilmişti. Isabella şirketin bir üyesiydi ve ayrılırken ettiği hakaretlere rağmen ona sadakat borçluyduk. Öte yandan, şirketin geri kalanı ile İkizler iblisimin herhangi bir parçası arasında kanayan ya da başka türlü bir sevgi yoktu.

Asterion, Hunter, Bay Reddy ve Amon'un Antin'i sorguladıkları sahnenin gölgeli kanadına doğru baktım. En azından temizlenmiş, bandajlanmış ve giyinmişti.

"Con'a gitmek istiyorum," dedim, artık sayamayacağım kadar çok kez.

Jude ve Ronan, kollarında tanıdık bir kitap yığınıyla Ronan'ın çatı katından aşağı uçarken bir çift gölge sahnenin zemininde spiral çiziyordu. Constantine'le birlikte okudukları, büyücünün iblisim üzerindeki etkisini araştırdıkları metinler.

"Zaman kaybediyoruz." Adamlarla tartışmak için kanatlara doğru bir adım atmaya çalıştım ama Nireas'ın kolu omuzlarıma dolanarak beni kendine çekti.

"Gerekirse Con'un peşinden kendim giderim, su perisi, senin için. Ama biraz daha zaman ver. Bir planımız olursa başarılı olma ihtimalimiz daha yüksek olur," dedi Nireas, önce tiyatroya sonra da bana bakarak. "Ve bize yardım edecek bir sürü arkadaşımız."

Gözlerimi Antin'den ayırdım -başını eğmiş, omuzları çökmüş, başka canavarlar tarafından köşeye sıkıştırılmıştı- ve etrafta toplanan kalabalığa baktım. Esther Reed ve adamları bir araya toplanmış, fısıltıyla konuşuyorlardı. Şirketin geri kalanı Hunter ve Asterion'un yanlarında getirdikleri bir grup canavarla sahnenin önündeki koltuklarda kaynaşmış, toplu bakışlarla bana doğru bakıyor ve sonra tekrar uzaklaşıyorlardı. Constantine'e yardım etmeyi reddetmeye çoktan karar verdikleri için benimle göz göze gelemedikleri için utanmışlar mıydı yoksa suçlu muydular?

Yoksa korkuyorlar mıydı?

Bilinmeyenden, Birsha'nın neler yapabileceğinden mi korkuyorlardı? Ya da ona karşı savaşırılsa onlardan ne alacağından?

Ve Bay Reddy sahneye adımını attığında, gözleri yerle benimkiler arasında gidip gelirken, boğazı usulca temizlenirken, cevabının ne olacağını biliyordum.

Bunu duymayı reddettim.

"Sen bir korkaksın,"

dedim.

Bay Reddy içini çekti ve avuçlarını iki yana açtı. "Dinle, Nix."

"Hayır. Söylemeyeceğim. Bize neler olduğunu anlatmak için çok uzun süre bekledin. Birsha'nın Constantine'i şirkete yerleştirmesine *izin verdin*, şüphelerini bizden sakladın. Birsha'nın tiyatroya olan ilgisini gizli tuttun, hiçbirimizi onun nasıl bir adam ya da canavar olduğu konusunda uyarmadın. Constantine köleleştirildi ama bu *sizin* sorunuz değil," dedim ve seyircilerin yüzlerine de ters ters baktım.

Nireas'ın kolunu silkerek bir adım öne çıktım, ellerim yanımda yumruk olmuş, göğsümde bir ateş yanıyordu. "Neden hepiniz önce Birsha'nın size saldırmasını bekliyorsunuz? Sevdiğiniz birine zarar vermek için mi? Size zarar vermek için mi?"

"Müttefikleri var-" diye başladı seyircilerden bir adam.

"Biz de öyle!" Bir kolumu odanın içinde sallayarak haykırdım. "Yoksa sadece kendi boynunuzu riske atmanızı gerektirmediği sürece mi müttefiksiniz?"

Bay Reddy'nin omzunun üzerinden Hunter'ın lamba ışığıyla parlayan bakışları üzerimdeydi, dudakları yumuşak bir şekilde kıvrılmıştı.

Yüzünde parlayan gurur, sırtımı dikleştirdi ve çenemi kaldırdı.

"Bence asıl sorun siz canavarların kibirli olması," dedim. "Hiçbiriniz Birsha'nın *size* ulaşacağına inanmıyor. Bu yüzden birbirinize sırtınızı dönüyorsunuz. Sözde imrendiğiniz kadınlara. Onun yaptıklarına. Onun bu şekilde devam etmesine izin verdiniz ve bu gece hiçbir şey yapmamaya karar vererseniz buna izin vermeye devam edeceksiniz. Constantine için, bu tiyatro için, hatta kendiniz için bile ayağa kalkmayacaksınız."

"Bu kadar yeter," dedi Amon, sesi soğuktu ama Esther öne çıkarken gözleri ona takılmıştı.

Esther kaşlarını kaldırarak, "Ben de onunla aynı fikirdeyim, aşkım," dedi.

Ve işte böyle, zarif sfenks dudaklarını mühürledi ve gözlerini gökyüzüne çevirdi.

"Ben de öyle," diye seslendi yumuşak bir ses tiyatronun girişinden.

Kalabalık, kadın ve erkeklerden oluşan küçük bir kafilenin geldiği yöne doğru döndü. En önde, pürüzsüz siyah saçları, hafifçe kıvrılan çıkıntılı boynuzları ve gözlerini kapatan bir çift opak siyah gözlüğü olan uzun boylu ve şaşırtıcı derecede yakışıklı bir adam vardı.

"Marius," diye selamladı Asterion, sahnenin kenarına doğru bir adım atarak. "Mortimer'ın seni gelmeye ikna edebileceğini sanmıyordum."

"O yapmadı. Ben zaten gönüllü olmuştum," diye yanıtladı adam.

"Bu bir basilisk," diye fısıldadı Nireas kulağıma. "İnanılmaz derecede tehlikelidirler. Ve nadir bulunurlar. Gözlerine bir kez bakmak seni öldürür."

Asterion Marius'a, "Bu daha da şaşırtıcı," dedi ama minotor gülümsüyordu.

Karartılmış bakışlar bana doğru döndü ve basilisk'in gözleri kapalı olsa bile ürperdim. Gücü bariz ve ürkütücüydü ve bana Constantine'le ilk tanıştığım zamanı hatırlattı. Ama sanki hafifçe kör olması onu etkilemiyormuş gibi sahneye çıkan basamakları sorunsuzca çıktı ve ben de gözlüklerin kayma ihtimaline karşı kendi bakışlarımı yere indirdim.

"Birsha bana düşman oldu. Kıza katılıyorum, çok uzun zamandır onu zayıf bir savunmayla karşılıyoruz. Ona korkması gereken canavarların biz olduğumuzu hatırlatmanın zamanı geldi, tam tersi değil."

Kendi kendime gülümsedim ve Hunter, Bay Reddy ve Asterion'un etrafından dolanarak Antin'in koluna yaslandı ve küçük çemberimize doğru ilerledi. "Tehlikeli iyidir. Ondan hoşlanıyorum," diye fısıldadım sevgililerime.

Marius sahneye yaklaştı, koyu renk eldivenini ceketinin içine soktu ve küçük beyaz bir zarf çıkardı. "Mortimer bana senin için bir mesaj gönderdi," dedi.

Aceleyle ilerledim, göz göze gelme riskini göze almaktansa gözlerim kartta sabit kaldı ve notu

açtığım da sahne sessizlik içinde bekledi. Zarifçe karalanmış sözcükleri okurken umut, bir şampanya şişesinin aniden patlaması gibi göğsümden taşıtı.

Sör Gabriel Anson. Piç, diye düşündüm. *Seni bulacağım.*

"Magdalena Constantine'in büyücüsünü buldu ve Yedi Peçe'de," dedim başımı kaldırıp ısrarlarıma direnen canavarlara bakarak. "Tam da tahmin ettiğimiz gibi. *Şimdi* harekete geçecek misiniz?"

Birkaç bakış benimkilerden uzaklaştı, ama bazıları sonunda düşünceli göründü.

Dr. Underwood yavaşça, "Herkesi dahil etmemize gerek yok," dedi. "Bay Tanner Birsha'ya karşı savaşımaya hevesli olacaktır."

"Ben çok becerikliyimdir," diye küstah bir ses ince hava gibi görünen bir yerden duyurdu. Ani dönüş karşısında iç çektim, omuzlarım rahatlayarak çöktü.

"Kendi evimden gelen bir isyan," diye mırıldandı Amon, kürklü elini yüzüne sürerek. Döndü ve Esther'e gülümsedi. "Sanırım kendilerini öldürtmediklerinden emin olmak için gideceğim."

Esther abartılı bir tatlılıkla, "Teşekkür ederim aşkım," diye mırıldandı.

Kendi adamlarımın olduğu kümeye döndüm, ne kadar yalvarmak zorunda kalacağımı merak ederek dudaklarımı yaladım. "Hunter," diye başladım, direnişe hazırdım.

Hunter oflayıp pufladı ve öne doğru eğilerek alnımdan öptü. "Diğerlerine zaten kendim gidip Con'u arayacağımı söyledim. Ama çok iyi bir konuşma yaptın küçük savaşçı," dedi gülümseyerek.

Bir nefes üfledim, gönüllülerin yankıları artık etrafımızda kolayca yükseliyordu. Basilisk ve haberlerinden mi, Amon'dan mı, azınlığın çoğunluğa dönüşmesinden mi, yoksa hiçbir canavarın korkak olarak adlandırılmak istememesinden mi kaynaklandığından emin değildim ama şu anda salondaki herkes Birsha'nın peşine düşmek için oldukça istekli görünüyordu.

Asterion boğazını temizledi ve ellerini kaldırdı. "Genç bayan meramını anlattı. Ve ne olursa olsun, ben de ona katılıyorum. Ama Birsha neredeyse bir hayalet ve yaralanabileceğini, fiziksel olarak zayıflatılabileceğini bilsek de, onu nasıl öldürebileceğimizi henüz kesin olarak bilmiyoruz. Ama ona başka bir şekilde nasıl zarar verebileceğime dair bir fikrim var, bana büyük bir tatmin sağlayacak bir fikir.

"Yedi Peçe'ye saldırmalıyız," dedi Asterion. "Birsha'nın Londra'daki dayanak noktasını ortadan kaldırmalıyız.

Burada, tiyatroda ve Yıldız Malikanesi'nde yapmaya çalıştığı gibi evini yok edin." Kaşlarımı çattım, başım öne eğildi. "Ama oradaki tüm insanlar-"

Asterion ben sözümü bitirmeden başını salladı. "Beni yanlış anladınız Bayan Nix. Masumlara zarar vermek istemiyorum. Onları serbest bırakmak ve sonra da o binayı teker teker yıkmak istiyorum."

Nefes alış verişi biraz düzensiz olan Antin'e baktım ve elini uzattım. Zevk öncekinden daha zayıftı, sadece biraz yumuşak bir sıcaklık vardı ve bunun Con ya da aralarındaki bağlantı için ne anlama gelebileceğinden korkuyordum.

Asterion sözlerine şöyle devam etti: "Evin etrafı bir parkla çevrili. Elbette büyülü ama davetiye gerektirmiyor. Sadece doğru niyet. Ve-"

"Park mı dedin?" Gözlerimi kırpıştırarak sordum.

Asterion'un burun delikleri sözünün kesilmesine sinirlenerek alevlendi ama başını salladı. "Ne tür bir park?" diye sordum.

"Hazel," diye fısıldadı Jude. "Bu güvenli değil."

"Büyük. Ağaçlık," dedi Asterion omuz silkerek. "Oldukça sık, çok özel."

"Ağaçlar eve ne kadar yakın?" diye sordum.

Asterion kaşlarını çattı. "Çok uzak değil. Neden sordunuz?"

Dudağımı ısırdım, kafamda bir fikir oluşuyordu ama bu fikir bana sanki bir sahnede duruyormuşum da spot ışıkları üzerime öyle parlak bir şekilde vuruyormuş gibi hissettirdi. Bay

Reddy, Asterion'un arkasına geçerek gözümde takıldı ve bana bir kez başını salladı.

"Ben de geliyorum," dedim.

Bunun üzerine Hunter'ın

kaşları çatıldı.

"Tatlı yaratık, *hayır*," dedi Antin hemen.

"Fındık-" Ronan başladı.

"Ben de geliyorum. Evi nasıl yıkabileceğimizi biliyorum ve bunu yapmak için bana ihtiyacınız olacak," dedim. "Bayan Nix, Birsha'yı savunmasızlığa sürüklemek için bir insan kızından daha fazlası gerekecek," dedi Amon. "*Çok fazla* değil," diye fısıldadı Esther ve sfenksi usulca hırlayarak karşılık verdi.

"Yanlış anladınız. Yem olmaya niyetim yok. Çünkü ben insan değilim," dedim sesim titreyerek. Beni tanıyan kumpanya üyelerinin oturdukları yerden izledikleri seyircilerden birkaç nefes yükseldi. Asterion bu haberi çoktan duymuştu ve hevesle bir adım öne çıktı.

"Bir planın var mı?" diye sordu, iri kara gözleri yarıklara kadar kısılmıştı. Dudaklarımı yaladım ve gerçeği söyledim.

"Bir *fikrim* var."

Asterion muhtemelen itiraz etmek için ağzını açtı ama önce Dr. Underwood konuştu. "Fikirlerin genellikle planlar için en iyi başlangıçlar olduğunu düşünüyorum. Ve bence aciliyete dikkat etmeliyiz," diye ekledi ve Hunter'la bana iyice yaslanmış olan Antin'e başını salladı.

Asterion sinirle homurdandı ve uzanıp geniş boynuzlarından birini çekti. "Peki. Duyalım bakalım."

Asterion'un arabası uzun yolculuğun sonuna doğru durduğunda JUDE elimi tuttu, parmakları birbirine kenetlenmişti. Asterion'un koçluk niyetlerine, sert arzuları ve şiddetli istekleri yerine getirme dürtüsüne odaklanarak nefesimizi tutuyorduk. Konu bu evi yıkmaya geldiğinde belirgin bir şekilde şiddetli arzularım olduğu için bunu biraz kolay buldum.

Buzlu pencerenin dışında, önümüzdeki binanın ışıkları kırmızı renkte parlıyor, kırılmalı kalp atışları gibi göz kırıyor ve titreşiyordu. Asterion arabadan indi, yanında yeni gelenlerden biri, Byron adında korkutucu ve ağır yaralı bir kurt adam vardı. Ben de arkalarından kapıdan çıkmak için hamle yaptım, arabanın kütlesi evi görmemi engelliyordu ama Jude elimi sıkıca tuttu.

"Hazel, aşkım, bundan emin misin?" Jude fısıldadı.

Diğerleri çoktan ormana gitmiş, ben işimi yaparken evden yükselecek kaos seslerini bekliyorlardı.

"Çoğunlukla," dedim, Jude'la yüzleşmek için döndüm ve ona zayıf bir gülümseme sundum.

"Sanırım bunu yapabilirim. *Yapacağım*

yap."

Jude gülümseyerek karşılık verdi ama bu da aynı derecede inandırıcı değildi. "Ağaçları yardım etmeye ikna edemeyeceğini düşündüğümünden değil, ben sadece..." Daha yakına eğildi ve sesini fısıltıya indirdi, çakılların üzerinde sabırsızca sürünen botların sesi vagonun dışından bizi çağırıyordu. "Geri dönebilecek misin?"

Jude'un gözleri solgundu, köşeleri endişeyle kırışmıştı, alnı da kırışmıştı. Beni ormanda gören tek kişi Jude'du, gerçi onlara saldırı gecesi mutfağımda kırılan biberiye saksısından bahsetmiştim. Ağaçlarla iletişim kurabilmem, emirlerimi yerine getirmeleri için onlara yalvarabilmem bu geceki tek seçeneğimiz değildi. Canavarların hepsi binaya hücum edebilir, kapıları kırabilir ve Birsha'nın muhafızlarıyla savaşılabirdi.

Benim planımın bizim tarafın hayatta kalması için daha iyi bir şansı vardı.

Ama Jude'a kendimi eski köklerde kaybetmenin, Asterion ormanındaki ağaç ağında saklanmanın nasıl bir his olduğunu anlatmıştım. Endişelenmekte haklıydı.

"Yapacağım," dedim başımı sertçe sallayarak. Jude'un gözleri bana dik dik baktı. "Yapacağım. İyi olacağım. "İyi olacağım.

benim için en güvenli yer."

Dudakları b      . Hunter ve diğerleriyle bu argümanı kullanmıştım ve yardıma gelebilece  ime onları ikna etmek için iyi bir i   çıkarmıştı.

Jude, "Bu saklamba  tan daha büyük bir şey," diye ısrar etti.

"Biliyorum ama bu çok daha önemli," diye fısıldadım, Jude'un omuzlarına uzandım, eğildim ve onu öptüm. "Ben iyi olacağım. Ormanda beni tekrar dışarı çağıran sendin. Con'u geri istiyorum. İstiyorum... Hepimizin bir arada olmasını her şeyden çok istiyorum." Açıkça konuşamayacak kadar kırılğan bir halde kelimeleri nefes nefese söyledim. "O yüzden bunu başaracağım. Bunun için çok iyi nedenlerim var."

Jude i   çekerek dudaklarını tekrar benimkilere s  rtt  .

Asterion arabanın dışından nazikçe, "Bayan Nix," diye seslendi.

"Bunu ben de istiyorum, ama bu sadece sen yanımızda olursan işe yarar, Hazel," diye mırıldandı Jude, yanağıma ve çeneme doğru sürüklediği bir başka sert öpücükle.

Ayrılmadan önce ikimiz de derin bir nefes aldık ve Jude yanımdan geçerek arabadan indi ve bana dışarı kadar eşlik etti.

"Bir bakın," dedi Asterion, arabanın etrafından eve doğru eliyle işaret ederek.

Görülme endişesi olmadan rahatça ders çalışabileceğimiz kadar uzaktaydık. Ev uzundu ve koyu renkli ta  tan inşa edilmişti; gökyüzünü delen ince kuleleri ve geniş   n merdivenlerinde ürkütücü yeşil ateşler yakan meşaleleri vardı. Evin iki yanında, dalları vitray pencerelere doğru uzanan iki büyük   vez ağacı bulunuyordu.

"Sen ne düşünüyorsun?" Asterion sordu.

Arazinin etrafında da bir meşe halkası vardı ve gözlerimi kapatıp a  a  lara uzandım ve onların cevap verdiğini hissettim, kasvetli ve kederli bir uyarı bana geçti. *Girme   ocu  um, yakla  ma.*

Onlara geri seslendim, sisli bir mesafeden onları inceledim, tüm mülk aynı uyarı nakaratını tekrarladı.

"Kökler zaten bodrum katına yakın," dedim gözlerimi açarak. "Ağaçlar evi sevmiyor. Sanırım yardımcı olacaklar, ama toprakta bir tür... zehirli tat var."

Asterion bana bakarken kurt adam homurdanarak başını salladı. "Buradan bu kadar çok şey söyleyebiliyor musun?" Asterion sordu.

Omuz silktim. "Bu kadar çok binadan ve insandan uzak bir yerde olduğumda daha kolay oluyor. Temeli kırmak zor olmayacak, kökleri ilk seviyeye kadar ikna etmek çok zor değil ama içeridekiler için tehlikeli olmadan önce ne kadar zorlayabilece  imden emin değilim."

"Bunu bize bırakın," dedi Asterion. "Kökleri taşları kırmaya ve kapı çerçevelerini parçalamaya ikna edebilirsiniz, bu fazlasıyla yeterli olur."

"  eytan gökyüzünde," dedi Byron, etrafımızdaki ağaçların gölgelerine bakarak, koyu renk saçları yüzünden geriye düşüyor ve yüzünün ve boğazının kenarlarındaki eski yaraların karışıklığını ortaya çıkartıyordu.

Asterion başını salladı. "Ronan ve Jude sana göz kulak olacak.   ıkı   yolunu bulabilecek misin?"

"Evet," dedim ama bu daha çok bir tahmindir ve Jude da bunu biliyor olmalıydı. Beni ele vermedi, bir elini omzuma koydu ve beni nazikçe sıktı.

"O zaman zaferin diğer tarafında görüşürüz Bayan Nix," dedi Asterion nasıl cevap vereceğimi bilemediğim centilmence bir selamla.

Minotor ve kurt adam eve doğru ilerlerken Jude beni ağaçların gölgesine çekti. "Ne kadar yakın olman gerekiyor?"

Dudağımı ısırđım ve en yaşlı çemberin gölgesinde birkaç genç ağacın büyüdüğü dış meşe çemberine doğru işaret ederek ormanı araştırdım. Diğerlerine göre daha az temkinli ve daha meraklıydılar ve içimden bir ses ormanı devam için bir araya getirmeme yardım edeceklerini söylüyordu.

Jude dış dünyayı karartan serin bir gölgeyi etrafımıza sardı ve elimi sabit bir şekilde tutarak beni kendine çekti. Evin içinden yumuşak bir uğultu, ürkütücü bir müzik ve bir konuşma tınısı geliyordu ve geniş ön kapılar Asterion ve Byron'ın yaklaşan figürlerini selamlamak için açıldığında neredeyse hedefimize ulaşmıştık. Binadan dışarı ve sessiz ormana keskin bir çığlık yayıldı. Bir baykuş tünediğı yerden cevap verdi, dalların arasından süzölerek evin önüne geldi ve pençelerini kırmızı camlı pencerelere doğru uzattı.

Titredim ve Jude'la birlikte ince meşelerden birinin arkasında donup kaldık, kapıların kapanmasını ve yardım çağlıklarının yeniden sessizliğe gömölmesini bekledik.

"Sence Con-" diye başladı Jude ama başımı sallayarak sözünü kestim.

"Hayır. Birsha onu bir yere hapsetti," diye fısıldadım. Con bir salonda çaresiz bir kıza işkence yapıyor olamazdı. Antin can çekişirken ve kan kaybederken olmazdı. Onlar tek bir adamın içinde birbirine bağı iki karşıt güç değillerdi. Onlar mükemmel bir denge, ölçölü bir birliktelikti.

Ve onlar benimdi.

Evin sol tarafında durduk, pencerelerin yanında hareket eden gölgeleri göreceğ kadar yakındık, eller üst katlardaki camların üzerine bastırılıp kaydırılıyordu.

"Bu ormanda yalnız olmayabiliriz," dedi Jude.

Başımı salladım, aynı gözlemlenme hissinin farkındaydım. Döndüm, kollarımı onun omuzlarına doladım ve birbirimize sarılırken kalplerimiz göğüslerimizde birlikte çarptı, evin sessiz iniltileri dalların hışırtısına karıştı.

"Güvende ve saklı kal," diye Jude'un kulağına nefes verdim.

Başını salladı. "Sen de aynısını yap. Ağaçların arasından çıkarken dikkatli ol ve...Hazel -" Arkasına yaslandı ve gözlerimle buluştu, bakışları gölgelerimizin arasında parlıyordu. "*Geri gel.*"

Onu kabaca öptüm, tüm sinirlerimi ve endişemi dudaklarımın ısırđğı dudaklarına bastırdım. Parmakları sırtıma saplandı, beni göğsüne bastırdı ama ağacın kabuğı omuzlarımı hafifçe tırmalayarak beni karşıladı. Ağacın gövdesine yaslandım, Constantine'i, Margaret ve Beth'i düşündüm ve kendimi yok olmaya bıraktım.

Jude inledi, ben genç meşe ağacına doğru geriye doğru kayarken gözleri açıldı ve bana ters ters baktı. "Dikkatli ol," diye tısladı.

Ve sonra dünyam durgun ve karanlıktı, eskisi gibi hayatın parlak çizgileri yoktu. Bu orman içinde bulunduğı tehlikeyi, evin tehlikesini biliyordu ve sessizce oturuyordu. Meşe beni tutmaya, yakındaki tehditten korumaya hevesliydi.

Güvende olduğun yerde kal, kardeşim.

Karanlığa gömölđüm, ayak parmaklarımın ucunda köklerin yollarını bularak nazikçe cevap verdim. *Bu ormanı tekrar güvenli hale getirmeme yardım et. Evi kaldıralım, içindeki tüm masumların kaçmasına izin verelim.*

Deniyoruz, diye cevap verdi meşe. Ama bu uzun yıllar süreceğ bir çalışma ve yol boyunca sayılar kaybettik.

Sözlerinde öfke vardı ve ağaçlar kesilmeden, kökleri kasıtlı zehirle bozulmadan önce ormanın daha zengin, daha dolu olduğuna dair anılar vardı. Ama gizli yaşam ağını buldum, yolları boyunca ağır ve zengin toprağı doğru kayıyor, tüm dallar eve ulaşılıyor, toprağı gömölü ağır siyah taşa ulaşılıyordu. Ağaçlar evin gitmesini istiyordu, Birsha'nın gitmesini.

Size yardım etmeme izin verin, dedim ve onlara kendi öfkemi, korkumu, enerjimi sundum. Aynalara yansıyan güneş ışığının parıltısı gibi içimde parladı, bir yağmur fırtınası gibi damarlarımda yıkandı ve

İçine gömüldüğüm toprak. Etrafımdaki toprak gümbürdedi ve kendimi aşağıya, ağaçların dallanan ayaklarına doğru koşarken buldum, köklerle birlikte inceliyor ama aynı zamanda güçleniyor, kayaya doğru ince dallar uzatıyordum.

Bu toprakta gömülü cesetler vardı - şüphesiz, canavarlar ve insanlar - ve ormanın kökleri kayıp ruhların etrafını sararken ve bedenlerinden yeni bir güç çalarken onların affedilmesi için yalvardım.

Vahşi çocukların arkadaşlığını özledik, dedi meşeler, köklerini birbirine dolayarak, beni ağlarına bağlayarak. *Bize hayat veriyorsun*.

Evi parçalamama yardım et. Geri gelip seni ziyaret edeceğim, söz verdim.

Bazı ağaçlar daha yavaş tepki veriyordu, sihirle beslenen evin yakınındaki bir çift kükürtlü saz gibi, bu işe dahil olmakta daha isteksizdiler. Ama geri kalanlar onları teşvik etti, sunduğum katkı ne olursa olsun kükreyenleri bizim tarafımıza çekti.

Bodrumun kara taşıyla, her yerde mide bulantısı yaratan fiziksel bir gümbürtüyle karşılaştım, bazı dost kökler geri tepti.

Lütfen, diye yalvardım, ben de geri çekilmek istesem bile. Con içerideydi. Bana ihtiyacı vardı. Antin'in bana ihtiyacı vardı. Ve canavarların geri kalanı yakınlardaydı, bekliyorlardı, evin yıkılmasını bekliyorlardı, Birsha'ya onlara sahip olmadığını, onları kontrol etmediğini ya da korku içinde teslim olmalarını sağlamadığını kanıtlamak için bekliyorlardı.

İşte, vahşi kardeşim, işte bir çatlak, genç bir akçaağaç çağırdı.

Açıklığı bulmadan önce düğümlemiş patikalarında yuvarlandım, başım döndü ve her yöne döndüm. Taş her taraftan üzerime geliyordu, baskı ve acı. Ama Con'la geçirdiğim zamanla kıyaslandığında bu hiçbir şeydi. Bu sadece bir havuzun dibinde nefesimi tutup tekrar yüzeye çıkmadan önce ne kadar süre yüzmem gerektiğini beklemek gibiydi. Yandım, kasıldım ve ağaçlar kayaların arasından nazikçe geçerek beni taşıdı.

İçeri girdik, nemli ve metalik bir tadı vardı, kan gibi. Kendimi sarp bir zemine dökülürken buldum ve kendi bedenimi hatırlamam bir anımı aldı, dizlerim yerdeydi, avuçlarım soğuk taşa bastırılmıştı. Kendimi okşadım ve yokladım, formumu yeniden keşfettim, ağaçların şefkatli parmak uçlarına hafifçe dolanmamış olsa da tüm parçaların hala doğru yerde görünmesine şaşırdım. İsteksizce benden uzaklaştılar.

Dikkatli ol, diye fısıldadılar.

Arzuladığınız işi yapın, diye teşvik ettim.

Gölgelerle dolu bir koridorda tek başımaydım, altın bir aplikte sadece bir mum yanıyordu. Etrafımdaki taşlar titriyor, ilerideki ve sağımdaki bir kapının menteşesi dirençle gıcırıyordu.

"Durma," diye fısıldadım ve sonra düşüncelerimde bunu tekrarlardım. *Durmayın. Dikişleri, kilitleri bul ve onları parçala*. Gözlerimi kapadım ve çekiştirirken rahat bir nefes aldım, ağaçları çağırdım ve onlar da cevap verdiler, yakın ve istekli.

El yordamıyla duvarı yokladım ve kendimi ayağa kaldırdım. Bir bodrum koridorundaydım, sağ tarafımda uzun bir kapı geçidi vardı. Kökler, zeminin kenarından ve solumdaki taştaki birkaç kırılğan çatlaktan hevesle kıvrılıyordu ve itiraz etmeye başlayan kapıdan ısrarlı bir hırıltı akıyordu.

Ayrıca Con'un çenemi kavrayışını, sikiinin ucunu dilime sürterken bana bakan gümüş gözlerini anımsatan sert bir tarçın kokusu da vardı. Kokuyu koridorun sonuna kadar takip ettim, sağ tarafımdaki kapıların altından çıkan karışık adımların ve hırıltıların farkındaydım. Burası benim için güvenli bir yer değildi ve Jude ile diğerlerine, ağaçların yardımıyla evi dağıtmak için bu tek eylemi gerçekleştirip sonra geri döneceğime söz vermiştim. Ama Con buradaydı, bundan emindim.

Acele etmem gerekiyordu.

Son kapı da aralandı ve tarçın, Antin'in daha tatlı kokusunu bozan o yapışkan aşındırıcı kokuyla karıştı. Kan.

Kapıyı omzumla iterek açtım ve karşımdaki manzara karşısında nefesimi tuttum.

Con yere serilmişti, çıplaktı, parıldayan mavi kanla lekelenmişti, etrafı bir daire oluşturan beyaz boyalı sembollerle çevriliydi. Göğsü yavaşça inip kalkıyordu, hareketleri yüzeyseldi ve bacaklarından biri dizinden yanlış yöne doğru bükülmüştü.

"Con," diye mırıldandım.

Yalnızdık ve ben yanına koşarken başını kaldırdı, gümüş rengi bakışlarını bana dikti. Baş titriyordu ve alnından tek gözüne doğru kan akıyordu. Ağır bir şekilde dizlerimin üzerine çöktüm ve altımdaki taşın etkisi, yüzünü kavradığımda avucumu ısırın hafif şoktan daha acı vericiydi.

Eğilip alnını ve elmacık kemiğini öperken ofladı ve altımda gerildi. Hayal kırıklığı kaslarında titreşti ve beni silkelemeye çalışarak doğruldu.

"Sadece ben değilim," dedim. "Birsha'yı alaşağı etmek için buradayız. Ve seni kurtarmak için.

Her şey yolunda," dedim. Con'un kaşları çatıldı, gözleri büyüdü.

"Büyücü umurumda değil," diye nefes aldım ve gergin bir kolumu çıplak omuzlarına dolayarak onu dikleştirdim. "Bunu daha sonra çözeceğiz. Benimle geliyorsun."

Ama gözlerinin içine baktım ve biliyordum, orada yansıdığını gördüm.

Yalnız değildik. Tabii ki değildik. Ne de olsa bu benim için bir tuzaktı. Figür arkamdaki gölgelerden çıktı, şimdi Con'un gümüş gözleriyle aydınlanıyordu. "Birsha mı o?" Con'a seslendim.

Başını bir kez salladı.

"Senden bahsetmemek için gösterdikleri çabayla seni en başından ele verdiler," dedi büyücü, gelişini ipeksi ve sinsi bir ses tonuyla duyurarak.

Con'a tutunarak yerde iki büküm oldum ve onu adamın bakışlarından korudum.

Büyücü uzun boylu, sade bir şekilde yakışıklı, geniş omuzlu ve kare göğüslüydü, kalın, altın sarısı saçları geriye taranmıştı. Neden bilmiyorum ama ben onu yaşlı, zayıf ya da koyu renk saçlı biri olarak hayal etmiştim. Burada genç, güçlü kuvvetli bir beyefendi vardı, çok insandı.

Ama o mavi gözler acımasızdı ve sırtışı kendimi ona fırlatmak, tırnaklarımla onu pençelemek istememe neden oldu.

Bir adım daha yaklaştı ve bu hızlı hareket karşısında keskin bir nefes aldım. Büyücünün etrafındaki hava bayat, tozlu ve hafif çürük kokuyordu.

Oh. Hayır, hiç de genç olmadığını fark ettim. Sadece öyle görünmek için Constantine'den besleniyordu.

Büyücü, "Birlikte yüzyılı aşkın bir süre geçirdik ve bu iblis bir kez olsun benimle böylesine çarpıcı bir ısrarla dövüşmemiştir," dedi.

Con'un eli belimdeydi ve beni göğsüne bastırıyordu.

Ya da büyücünün benim için bir planı vardı ve Con onun rolünü oynamak zorunda kalacaktı.

"Biliyor musun, bence bu aptal sana aşık olabilir," dedi adam.

Con'un elinin arkasını kendi elimle kapattım, oradaki pürüzsüz deriyi okşadım, kolumun kemiklerinde yankılanan acı parıltısını görmezden geldim.

Büyücü oflayıp pufladı ve boynunu omuzlarının üzerinde yuvarladı, çatlaklar ve çıtırtılardan oluşan rahatsız edici bir melodi duyuldu. Arkasında, odanın uzak dış duvarında, ince kökler taşların arasından süzülüyordu.

"Çok sıkı cıslın," diye inledi büyücü, ardından ellerini önünde çıtlattı, ses korkunç derecede

yüksekti. Bu adam gerçekten de tüm bunların altında alev almaya hazır bir çıra yığını mıydı?

Büyücülük mü? "İblis seni boğarak öldürmeden önce biraz eğlenebileceğimizi umuyordum."

Avucumun altında, hevesli bir üvez ağacının ince iplikleri tenimi gıdıkladı.

"Seni öldüreceğim," dedim usulca.

Büyücü homurdandı ve Con'a başını salladı. "Sana izin vermeyecektir."

Diğer elimi tekrar Con'un elinin üzerinde gezdirdim ve büyücünün bakışlarını tuttum. "Uzan, sevgilim."

Con benim emrimle kollarını ve bacaklarını uzatarak tekrar yere uzanırken büyücü sırıttı.

"Bundan daha iyisini yapmalısın, küçük buçukluk," diye tısladı büyücü. "O *benim* emirlerimi yerine getiriyor. Con-"

Şimdi, ağaçlara yalvardım. *Onu tuzağa düşürün ama canını yakmayın, lütfen.*

Ve büyücü başka bir kelime daha söyleyemeden, karanlık kökler yerden fişkırdı ve Con'un mavi bedenine bozuk damarlar gibi dolandı.

"Ne?!"

Kendimi büyücüye doğru fırlattım ve onu yere düşürdüm. Bu... bunun için bir planım yoktu. Con'u bulmayı bile beklemiyordum. Duvarlar inliyordu, diğer hücrelerden hırıltılar ve ulumalar yükseliyor, sesler açık kapıdan içeri süzülüyordu. Jude ve Ronan benim için panik yapıyor olmalıydı.

Büyücü bizi yuvarlamayı başardı, sırtım yere çarptı ve nefesim kesildi. Con'un bacağı gözümün ucuyla özgürlüğe doğru uzanıyordu. Yerde, ulaşamayacağım bir yerde bir şamdan vardı ve gerildim, büyücünün ağır ön kolu boğazıma inip tüm nefesimi çalınca homurdandım. Parmaklarım sıcak pirinci kavradı ve mum yere devrilerek taşla çarpıp söndü. Derme çatma silahla vurdum ve büyücü kafasına vurduğumda böğürdü, ama sadece kendini salladı ve boğazıma daha sert bastırdı.

Yanı başımızda, Con köklerle savaşıyordu; iblisim bir kolunu kopararak bağlarından kurtulmaya çalışırken, kafamın içinde çıtırtılar ve acı iniltileri yankılanıyordu. Benim mi yoksa büyücünün mü yardımına koşacaktı?

İmdat, diye soludum ve adamın kafasına tekrar sertçe vurdum. Bu kez ağırlığı azaldı ve hafifçe sallanarak sarsıldı. Nefesimi tutamıyordum, tam olarak net göremiyordum ama tekrar savurdum ve onu sırt üstü yere düşürdüm. Onun hayali dalgalandı ve geriye solmuş bir figür kaldı, mavi gözleri büyüyle buğulanmıştı.

Açız, diye ima etti ağaçlar, kafamın içindeki kötü sarmaşık sesleri.

Evet, hevesle teklif ettim. *Evet, al onu.*

Bunu canla başla yaptılar, kökler tekrar yerden fişkırdı, büyücünün şaşkın figürüne dolanarak etrafında dönmeye başladı. Büyücü homurdandı, illüzyon yeniden canlandı ve küçük alev patlamaları onu yere bağlamaya çalışan kökleri yedi. Çılgılık attığı sırada kalın bir kök doğrudan kalçasına saplandı ama boştaki elini sallayarak kökün solmasını sağladı.

Con'a zarar veriyordum. Bana yardım etmeye çalışan kökleri incitiyordum.

Büyücünün giysilerini yırttılar, boğazını ve uzuvlarını boğdular ama o her birini alev ve çürümeyle cezalandırdı. Ayağa kalkmaya çalışırken Con bana ulaştı, bileğimden çekti ve beni onların arasında dizlerimin üzerine düşürdü. Düşerken gözüme bir altın parıltısı takıldı.

İnce bir zincir üzerinde parlak bir madalyon, büyücünün gömleğinin yırtık yakasından görünüyordu. Con beni bir santim geriye çekti, ben de pençelerimle tekrar ilerledim, ona tekmeler savurdum, acı ve özür dileyerek haykırdım. Büyücünün morarmış yüzünü görmezden geldim, alevleri ve köklerin çılgınlıklarını duymazdan geldim ve o altın işarete baktım.

Bir tılsım. Bir tılsım bağı oluşturur.

Con'a baktım ve gözleri o küçük altın yuvarlağa kaydı, gümüş yuvarlak ve geniş, çaresiz. Hâlâ

efendisinin buyruğu altında bana doğru uzandı ama ben ileri atıldım. Ateşin içinden, çürümenin etrafından uzandım ve yumruğumu o parlak, sıcak paranın etrafına sardım. Kavurucu yumruklar

Bileğimi tuttu, yüzümdeki gevşek telleri yakan bir ateş uluması, ama tılsım artık benim elimdeydi.

Zinciri sihirdarın boynundan acımasız bir çekişle çektim ve küçük alevler kükreyen bir alev haline gelip ayak bileklerimden ince eteğime doğru yalandığında geriye düştüm.

Con'u serbest bırakın, lütfen, onu serbest bırakın!

Büyücü yerden yükseliyor, üzerime doğru geliyordu ama iblisim de öyle. Con adamı yere yıkmak için hamle yaptığında irkildim ama büyücünün acı dolu çığlıklarını duyunca gururumun kabardığını da inkâr edemezdim.

Alevleri söndürdüm, ellerimi kuru ve solmuş köklerin üzerinde gezdirdim. Con'un sırtı geniş ve bütündü; ulumalarından ve altındaki bedenin kıvranma hareketinden gücünün geri geldiğini anladım. Kökler onu bağlayan çemberin izlerini kırmıştı ve ben de tılsımı tutuyordum.

Constantine özgürdü. Con özgürdü ve-

Ayağa kalktım ve ikiliye baktım. Con eski efendisine işkence ediyordu, uzun mavi parmakları büyücünün boğazını sarmış, diğer eliyle de çıplak derisini kaşıyordu. Büyücünün yüzü mücadele etmekten kararmış, gözleri geriye kaymıştı ama Con onunla oynuyor, çekip geri dönüyordu. Büyücüye hiç sempati duymuyordum ama koridordan gelen sesler huzursuz ediciydi. Gitmemiz gerekiyordu.

Kendimi destekledim, öne çıktım ve elimi Con'un sırtına bastırdım, ağladım ve sonra acıyı yuttum. Tanıdık. Sevgili.

"Bu benim için," diye zorladım. "Con. Dur. Dur. Hediyelerin benim için."

Con ellerini çekti, dönüp bana baktı, kaşları çatıktı ama gözleri genişti, neredeyse masumdu.

O artık bizim mi? diye sordu kökler.

Evet! Evet, lütfen, diye cevap verdim, kafam karışmış ve kolum uyuşmuştu, hâlâ

Con'a dokunuyordum. "Gitmek zorundayız. Hediyelerinizi bana saklayın," dedim.

Yerden canlı kökler fişkırdı ve Con'un başı dönerek gördüğü manzara karşısında gözlerini kırıştırdı ama sonra ayağa kalktı. Büyücü, yaşamın istekli ipleri boğazının etrafını sarmadan önce ayağa kalkmak için zayıf bir çaba gösterdi, korkunç bir iç çatlak çıkarana kadar sıktı ve büktü.

Altın madalyon elimde sıcacıktı, elektrik acısı diğer kolumda bir akım gibi ilerliyordu ve yerdeki adam tam olarak ortaya çıkmıştı, yaşın ve kara büyüünün aşındırıcı etkisinin hızla parçalanan bir kabuğu. Con dokunuşumdan uzaklaştı ve ben nefes nefese kaldım, büyücünün üzerine adım atarken ona baktım, adamın ölümünden emin bir şekilde aşağı bakıyordu.

Con dönüp beni kollarının arasına aldığında nefesimi zor tutuyordum, ani şok karşısında attığım çığlık çaresizlik ve sevinçle eşdeğerdi. Yüzünü çıplak boğazıma bastırdı ve sonra beni sertleşmeye başladığı kasıklarına sürttü.

"Burada olmaz," diye soluk soluğa bağırdım, göğsüm sıkışmış ve hava almak için çırpınıyordum. Con homurdandı ve titredi, bir dizi pençe kıcımlı tırmalıyordu. Gülmek istedim ama bu gergin halimle, içimde akan azapla bunu yapmam imkânsızdı. Yine de beni gördüğüne sevindiğini bilmek güzeldi.

Etrafımızdaki duvarlar sarsıldı ve ben ne demek istediğimi hatırladım. "Ev yıkılmak üzere. Dışarı çıkmak zorundayız."

Koridorda metal inledi ve tehlikeli, tiz bir çatırtı duyuldu.

Con beni tekrar ayağa kaldırdı ve duvara doğru itti. Koridordaki taşın üzerinde bir gölge bulanıklaştı ve bir hırıltı daha yakından yankılandı. Kahretsin. Bir şey ya da biri dışarı çıkmıştı ve dost mu düşman mı olduklarını bilmiyordum. Con döndü ve beni arkamdaki taş duvarı parçalayan köklere doğru yönlendirdi.

"Peki ya sen?" Ben sordum.

Elime uzandı, yüzüne götürdü ve avucuma sokulup bakışlarını bakışlarımdan ayırmazken inledim. Bir pençe nabzımı kaşıdı, güven verici bir jest olarak sefil bir kesik hissi verdi.

Bunu başarabilirdi. Özellikle de endişelenmesi gereken ben yokken.

"Al bunu," dedim tılsımı zincirinden tutarak.

Ama başı sallandı, eli geri çekildi ve arkasını döndü. Bu da tılsımın en azından şimdilik bana emanet olduğu anlamına geliyordu. Devasa, parıldayan, bükülmüş bir yaratık kocaman, pençeli bir ayağını hücre kapısının önüne uzatırken zinciri avucumun etrafına sardım.

Con'un dizleri büküldü, omuzları esnedi, kendini önümde bir kalkan gibi yaydı. *Ben gidince daha kolay kurtulacak*, dedim kendi kendime.

"Dışarıda görüşürüz."

Arkasına bakmadan başını salladı ve ince elleri hevesle bana uzanırken tökezleyerek köklere geri döndüm.

T Kökleri vahşiydi, öfkeyle canlıydı, duvarlara ve döşeme tahtalarına dolanıyor, bozdukları binanın yeni bir yapısını oluşturuyorlardı. Birsha'nın geride bıraktığı ölülerden, onlara sunduğum büyücünün büyüsünden besleniyorlardı ve koğuşlar binanın Duvarlar.

Evin içinde uçuyordum, onların yolunu takip ediyordum, aceleleri yüzünden takılıp düşüyordum ve labirentin içinde tamamen kaybolmuştum.

Kökler bir duvarı delip geçtiğinde kendimi kaosun ortasında buldum, etrafımda savaş sürüyordu, canavarlar birbirleriyle boğuşuyor, mobilyalar parçalanıyordu. Uzun sarı örgülü genç bir kadın yanımdan geçti, ince beyaz şerit elbisesi yırtık pırtıktı, kara gözleri vahşi ve panik içindeydi.

Bekle, diye seslendim ama yüksek sesle konuşmayı unuttum ve bir kök ona doğru uzandı, ayak bileğine dolandı ve onu yere düşürdü. Yere düştüğünde çığlık attı ve parlak altın rengi bir iblis ona doğru koştu, elleri kanla kaplıydı, aç ifadesi şiddet vaat ediyordu.

Hayır! Hayır!

Kökler onu serbest bıraktı ve onun yerine adamın üzerine atladı ve ben daha ona seslenmeden kız ayağa fırlayıp odadan kaçtı.

Kapıda tanıdık, geniş bir çift boynuz belirdi.

"Asterion!" diye bağırdım.

Bana baktı ve bronz yanakları kanla boyanmıştı. "Kaç!" Minotor altın şeytanı yakasından yakaladığında bu kelime bir gök gürültüsü gibi yankılandı.

Pençeli bir el bileğimi yakaladı ve döndüğümde yırtıcı tüylü bir yüzün yaklaştığını gördüm. Geriye doğru köklerin içine düştüm ve canavar ben kaçarken hırladı.

Kazanıyor muyduk yoksa kaybediyor muyduk? Merak ettim, keşke Hunter ve Nireas'ı o kargaşada görseydim, güvende olduklarına dair kendime güvence verseydim. Ama onları ararken yaralanır ya da ölürsem beni affetmezlerdi ve Jude ile Ronan şimdiye kadar endişeden çıldırmış olurdu.

Beni dışarı çıkarın, diye yalvardım köklere. Acele bir hareketle cevap verdiler, beni çatlak döşeme tahtaları ve kırılmış bir pencereden dışarı sürüklediler, beni güvenli bir şekilde kalabalık ve sessiz olan toprağa geri kaydıldılar.

Köklerin güvenliğine yerleştim, onların patikalarından yüzerek ağaçların büyük ve sabırlı gövdelerine geri döndüm.

Teşekkür ederim, vahşi kardeşim.

Teşekkür ederim, diye cevap verdim, bir meşenin karanlık kovuğunda yükseldim, bir an

sessizlikte dinlendim,

Dışarı çıktığımda ne duyacağımdan ya da göreceğimden korkuyordum.

Kendimi yavaşça serbest bıraktım, mücadele çığlıkları, savaş ulumaları ve özgürlük çığlıkları arkamdaydı. Ama bunlar uzak seslerdi. Ağaçlar beni savaştan çok uzağa götürmüştü ve serin çimlere çıktığımda geriye baktım ve daha önce bulunduğum yerin tam ters tarafında olduğumu fark ettim. Jude ve Ronan'ı bulmalıydım ama bunun için canavarların savaşı sürerken ormanda ilerlemem gerekiyordu.

Gölgeler çalkalanıyor, yumuşak bir nefes ve çığlık yanımdan hızla geçiyor, daha fazla kurban evden kaçıyor, ama dostça bir çağrı ya da tanıdık bir ses yoktu.

Ağaçlar bende, diye kendime hatırlattım, ilerledim, kendimi kaostan ve arabanın olduğu yöne, Jude'u bıraktığım yere doğru yönlendirdim. Ağaçlar dikkati dağılmış bir cesaretle cevap verdi. Onlar için hazırladığım işle meşguldüler ama buradaydılar. İhtiyacım olursa sığınaklarına geri dönmenin yolunu biliyordum.

Yaşlı bir meşenin altına sığınırken başımın üzerinden bir kanat sesi geçti ve seslenmeyi düşündüm. Üzerimden uçan Ronan mıydı, yoksa bir düşman mı, hatta sadece bir baykuş mu? Sesin geçmesini bekledim ve sonra ileriye doğru koşarak yola yaklaştım.

Sağ tarafımdaki gölgelerin arasından hırıltılar ve hırıltılardan oluşan bir itiş kakış tısladı ve ben de ters yöne doğru irkildim, fark edilmemek için evden daha uzağa sürüklendim. Ayaklarımın altındaki taşların ısırmasına aldırmadan -ayakkabılarım evin içinde ya da yeraltında bir yerlerde kaybolmuştu- çakıllı yolda hızla ilerliyordum ki bir figür ağacın örtüsünden çıktı.

Ay ışığı ona vurdu, mavi ve opal boynuzları ışığı yakaladı ve bir an için kalbim tanıdıklığın verdiği rahatlamayla tekledi. Sonra Eston öne fırladı, kollarını bana doladı ve bir eliyle ağzımı kapattı. Dikenler kalçalarım ve omuzlarıma battı ve gözlerim iblise doğru açıldı, tanıdık bir tikanıklık ve hastalıklı bir parfüm ciğerlerimi doldurdu.

Isabella kaçtıktan sonra ortadan kaybolmuştu ve Bay Reddy'nin bu olay karşısındaki şaşkınlığını hatırladım. Saldırganın evimdeki yastıklı, yastıklı hissini hatırladım, tanınabilir özellikleri gizlemeye çalışan bir figür gibi - sahnede bana saldıran küçük boynuzlar. Eston'un Beth'in anma töreni hakkındaki acı sözlerini, evime zorla girilmeden önceki gece ona söylediğim sert sözleri ve ertesi gün özür dilemem karşısında yaşadığı temkinli şaşkınlığı hatırladım.

Bana baktı, canlı mavi gözleri karanlıkta parlıyordu, aramızda mükemmel bir anlayış geçiyordu. Ben biliyordum. O da biliyordu.

İşte aradığımız katil, bunca zamandır burnumuzun dibindeydi. Şirketin bir üyesi, tam da imkansız olacağına yemin ettiğim gibi.

"Neden?" diye sordum. "Neden?" diye sordum, sürdüğü gizleyici kokuda boğulurken, sıcak avucuna karşı mırıldandım. "Para," diye fısıldadı Eston, arkamdaki eve bakarak. "Burada istediğimi yapabileceğim bir yer.

O *buçukluk* piçin emirlerini yerine getirmek yerine. Sahnede terbiye edilmek ve aşağılanmak istemiyorum. Ben bundan daha *iyiyim*. Senden, lanet olası Reddy'den ve diğerlerinden daha iyiyim." Bana doğru sırtı, başını sallarken dişli gülümsemesi parlıyordu. "Burada ne işin var Hazel?"

Çünkü Eston tiyatrodaki itirafımı duymamıştı ve benim hâlâ insan bir kız olduğumu düşünüyordu.

"Con," dedim Eston'un avucuna, kokunun gözlerimden yaşlar akıtmasına izin vererek, sanki çaresizmişim, korkuyormuşum gibi. "Con için geldim. Isabella nerede?"

Eston eve bakarak, "İçeride," dedi. "Onu Birsha için getirdim ama yaşlı korkak dün gece Londra'dan kaçtı."

Bu habere gözümü kırptım. Birsha evde değil miydi? Bu iyi miydi yoksa kötü mü?

"Seni ona satamazsam seninle ne yapacağım?" Eston sesli düşünerek mırıldandı. "I

Sanırım Beth ve Marge'in yolundan gitmek zorunda kalacaksın."

Ölüm tehdidine karşı verilebilecek tek uygun tepki olan, ayak bileklerini tekmeleyerek ve dikkatini dağıtmasını umarak onun elinde çırpındım.

Sonra kaşlarını çattı ve tekrar bana baktı. "Neden hâlâ çılgılık atmadın? Onlar hep çılgılık atarlar."

"Hazel!" Arkamızdan bir ses -Jude'un sesi- bağırdı.

Eston sertleşti, gözleri büyüdü ve kolları etrafımda daralarak beni itip kaktı. Boğazıma uzanırken eli ağzımdan kaydı.

"Parçalayın onu," dedim, bağırmadan ama sakın bir şekilde konuşarak aklımdaki düşünceyi yankıladım. "Nix!" Bay Reddy seslendi ama hem o hem de Jude çok uzaktaydı.

Eston'un ağzı açıldı, keskin parmakları ve pençeleri boğazımdaydı ama sonra aşağı baktı. Ağaç kökleri ayak bileklerini bağlıyor, bacaklarına tırmanıyor, kalçalarını boğuyordu. Homurdandı ve eli boğazımda kısa bir süre sıkıştı, görüşüm gölgelendi.

Sabırlıydım. Ve ağaçlar açtı.

Eston hırladı, çırpındı, beni boğazımdan biraz sarstı, ama sonra bir kök şaha kalkmış bir engerek gibi yukarı fırladı ve beni tutsak eden kolu yakalayıp yanına doğru çekti. Geriye doğru tökezledim, kurtuldum, nefes nefese kaldım ve Eston'a göz kırparak hemen kıcımın üstüne düştüm.

"Hazel!" Hunter arkamda bir yerde kükredi.

"Buradayım!" Sesim bir vıraklamadan biraz daha yüksekti.

"Ne-Yardım edin!" Kalın bir kök bükülüp beline dolandığında Eston haykırdı. Homurdandı ve kolunu saran kök onu yere doğru iterken iki büküm olarak eğildi. "Yardım edin! Hazel! Durdurun şunu. Durdur şunu!"

"Sen sadece bir sahne dekoruydun Eston," dedim, zeminin çalkalanmasını izleyerek yavaşça geriye doğru sürünerek. "Önemli bir şey değil."

Eston'un yüzü karanlıktı ve bana ters ters baktı. "Seni küçük insan *amcığ*ı. Seni-" Ancak çamurlu bir kök kendini Eston'un ağzına, boğazına sokarken, parlak mavi gözleri kocaman açılırken sonraki kelimeler yenildi.

"Haddini bilmeliydin," diye fısıldadım, şok duygularımı silip süpürmüştü.

Bir çift bacak kayarak yere düştü ve Eston'un panik ve korkusunu, ölümün yakın olduğunu anlamasını görmem, Jude'un solgun ve endişeli, ellerini vücudumun üzerinde yatıştırıcı fırçalarla gezdiren güzel görüntüsü tarafından engellendi.

"Kahretsin, uzun zamandır yoktun. İyi misin?" Jude'un nefesi kesildi.

Jude'un arkasından korkunç bir gıcırtı geldi ve sonunda irkildim. *Dur*, diye düşündüm köklerime, ama artık çok geçti. Eston'u onlara sunmuştum, Beth ve Margaret'e yaptığı gibi ona da işkence edilmesini izlemek istemiştım. Bu gece çok çalışmışlar, ziyafeti hak etmişlerdi.

Hunter, "Onu oradan uzaklaştırın," diye emretti.

Bir çift kırmızı toynaklı ayak göz ucuyla çakılların üzerine indi. Jude beni göğsüne çekti, başımın arkasındaki eliyle beni yerden kaldırırken yüzümü dikkatlice göğsüne bastırdı. Ronan'ın kanatları etrafımızı sarmış, köklerin aç ve şiddetli seslerini bastırıyordu.

"Bu taraftan, eve doğru, neredeyse herkes dışarıda," dedi Ronan. Yanağı başımın arkasını okşadı. "Sen iyi misin, fındık?"

"Ben iyiyim. Ben iyiyim. Çıkarken köklerin arasında kayboldum. Con'u buldum. İkiniz de iyi misiniz? Herkes iyi mi?"

Jude'un kollarında dönerek ikiliyi inceledim, Jude'u yıpranmış ama zarar görmemiş, Ronan'ı ise güvende buldum. Ronan'ın kanatlarının etrafını görmek için boynumu büküm, Hunter'ı bir anlığına

görebilmek için ama bakışlarım

Beni tatmin edici bir mesafeye taşıyana kadar korudular. Ronan geri adım attı ve önümdeki manzara karşısında nefesim kesildi.

Birisi evde ateş yakmaya çalışmıştı, şüphesiz ağaçları yakmak için, ama çoktan dumanlar tütmeye başlamıştı, pencereden dökülen bir su püskürmesi ışığı yakalıyordu. Yine de küçük alevler ve içeride kalan titrek lambalar, köklerin kıpır kıpır, boğucu yaşamını, taşları oyarken, bükerken ve paramparça ederken ortaya çıkarmak için yeterli ışık sunuyordu. Duvarlar canlıydı, kıvranıyordu ve çatı çöküyordu. Üvez ağaçları dallarını üst katlara doğru uzatmış, evi parçalamak için birbirlerine dolanmışlardı.

Dışarıda bir kalabalık toplanmıştı; canavarların kollarında çırpınan figürler -yeni tutsaklar değil, kurtarıcılar tarafından tutulduklarını fark etmemiş insanlar. Kalbim onlar için acıyordu ama gözlerim aramayı bırakmadı.

"Nireas nerede?" Ronan'ın yanından iterek fısıldadım. Aniden karşımda gururla duran orkumu görünce küçük bir hıçkırık salıverdim, yanağı kesilmiş ve kanıyordu.

Hunter beni kollarının arasına aldı ve ben de onun yaz kokusunu içime çekerek boğazını öptüm. Hunter'ın tenine "Teşekkür ederim," diye fısıldadım ama bu sözler orman içindi. Adamlarım güvendedi. Ya da en azından...

Onlardan birini görmek ne kadar çabuk rahatlattıysa, Nireas ve Constantine'in de güvende olduğuna dair kendimi rahatlatma kararlılığı da o kadar sert vurdu.

"Bekle ufaklık," dedi Hunter, bileğimi nazikçe kavradı, elini sıktı ve ben uzaklaşmaya çalışırken beni kendine çekti. "Nireas geliyor. Yaralandın mı?"

Başımı salladım, aslında boğazım yanıyordu ve sol kaburgalarım büyücüyle olan mücadelemden dolayı ağrıyordu.

"Antin? Ve Con? Neredeler?"

Evin artık çarpık olan ağzının titreşen kırmızı ışığıyla arkadan aydınlatılan devasa bir figür belirdiğinde ellerim ağzımın üzerine uçtu, altı kol ön kapıları parçalanmadan önce açık tutmak için genişçe yayıldı. Eğilmiş bedenler Nireas'ın kolları altında eğildi, son göç genç kadınlar ve canavarların bir karışımıydı.

Hunter beni serbest bıraktı ve ben de tam Nireas ön basamaklardan atlarken, ağır, kara kuyruğu bir kolunun üzerinde gevşekçe sarkarken ileri doğru koştum. Arkasından da Constantine geliyordu.

Koşarken dizlerim titremeye çalışsa da zayıflıklarını ve ayaklarımın altındaki taş pençelerini görmezden geldim. "İçeride birkaç ceset bıraktık," diye seslendi Asterion Hunter'a. "Kurtarmak istediğimiz kimse yok."

Onu, hıçkırıklarını, çığlıklarını, nazik hırıltılarını duymazdan geldim ve adamlarıma doğru koştum. Önce Nireas'a ulaştım, bir sıçrayışla kollarına atıldım ve hevesle ona sarıldım. Kolları beni sardı, kalçalarımın, uyluklarımın ve sırtımın etrafını sararak beni göğsüne bastırdı.

"Yaralandın mı?" diye sorduk hep bir ağızdan. "Katil Eston'du," dedim.

"Ben de şüphelenmeye başlamıştım," diye mırıldandı Nireas kulağıma, başını çevirip lobumu öperek.

Ben kendimi kurtarmaya çalışırken o çoktan dönmeye başlamıştı ve kenara çekilerek beni nazikçe çimlerin üzerine, tam Constantine'in önüne bıraktı.

İblisimin bir kolu kendi beline dolanmıştı, bir boynuzunun ucu kırılmıştı. Ama o bir bütündü. Özgürdü. Gözleri ay ışığını yakalayıp bana geri yansıttı ve kolları iki yanında açıldı, vücudu yarasının içine doğru kamburlaştı. Bir adım öne çıktım, ellerimi sıcak çenesine doladım ve onu bir

öpücüğün içine çektim.

Tadı kan gibiydi. Beni göğsüne bastırduğında, kolları kaburgalarımı sıkıca sardığında, yarası

Sıcak ve ıslak, elbisemin içinden sızarak yan tarafındaki lekeyi yansıtıyordu. Kısa bir süreliğine iki kol dört kola dönüştü ve ben bir çift tatlı dudağa doğru inerken, acı ve coşkuyla titreyip kendimden geçtim ve sonra Con ve Antin tekrar bir oldular ve ben Konstantin'in pençesinde daha yükseğe tırmanıyordum, dillerimiz birbirine karışmış ve kalplerimiz birbirine çarpıyordu.

Constantine'in arkasında ev kükrüyor, kırışlar ve tuğlalar çatırdıyordu. Tanıdık sesler bize yaklaştı ama kimse araya girmedi. Constantine'in dudakları sabırlıydı, öpücükleri yavaş ve derindi ve bana karşı titriyordu. Yüzünü okşadım, boynunu ve omuzlarını okşadım, ağızlarımız nihayet birbirinden ayrılırken yanağımı onunkine sürttüm.

Beni bir daha bırakma, diye düşündüm, ama sonra ateş ışığının son bir soluk titreşimi hâlâ avucuma sarılı olan altına takıldı, zincir etimi ısırdı ve geri çekildim.

Yuvarlak tılsımı aramızda tutarak, "Bu senin," dedim.

"Benim," dedi Constantine, işarete gözlerini kırpıştırarak. "Benim ama yine de ona dokunamıyorum. Sör Gabriel Anson bunu seyahatleri sırasında bulmuş." Constantine'in gözleri büyüdü ve kolları kabaca belime dolandı. "Sör Gabriel Anson. Beni Sör Gabriel Anson çağırdı."

"Ve şimdi o öldü," dedim, anlayışın Constantine'in üzerinden dehşete düşmüş bir sevinçle geçişini izleyerek.

"Bir asır sonra," diye fısıldadı, bakışları uzaktı. "O öldü. Ve ben..."

"Bunu saklayamam," dedim, parmaklarım tılsımın üzerinde koruyucu bir şekilde kapanmasına rağmen. "Bir sonraki gardiyanınız olmak istemiyorum. Sana sahip olmak istemiyorum. En azından bu şekilde değil."

Constantine'in başı eğildi, bakışları bir kez daha bana odaklandı, dudakları hafifçe kıvrıldı. "O zaman iblis çağırmayı öğrenme. Bu bir araç ama sen yapmadığın sürece hiçbir işe yaramaz." Constantine beni ayağa kaldırdı, hâlâ göğsüne rahatça bastırıyordu. Etrafımız diğerleri tarafından sarılmıştı, meraklı gözlerden güvenle korunuyorduk. Constantine'in elleri aramıza girerek yumruğumun etrafını sardı. "Tılsımımı sakla. Onu güvende tut, ben de özgür kalayım."

Yumruğum altını sıkıca kavradı. Eğer işe yarayacaksa kendi göğsümü kesip açabilir ve sikkeyi içine sokabilirdim. Constantine öne doğru eğildi ve dudakları alnıma değdiğinde gözlerim kapandı, sıcak ve yumuşak, yüklü bir dokunuş.

"Teşekkür ederim tatlı yaratık," diye fısıldadı tenime.

"Aşağı iniyor!" diye bağırdı biri.

Nireas, "Buradan uzaklaşmalıyız," dedi.

Büyük çerçevelerinin arasına sokuldum ve nemli çimlerin üzerinde, geniş yaşlı meşelerin gölgesine doğru süründüm.

Siyah taş köklerle düğümlenmiş, bina kendi içine çekilmişti. Ateş sönmüş, yeni yeşil hayat tarafından boğulmuş ve kırmızı lambalar paramparça olmuştu. Çığlıklar ve hıçkırıklar artık sessizdi, tüm izleyiciler gümüş ay ışığında önümüzde duran yıkıma dalmıştı.

"Hazel, bu... Bunu sen yaptın," diye fısıldadı Ronan dehşet içinde. Eli uzandı, omzumu hafifçe kavradı, kendi küçük alarmıma bir merhem oldu.

Teşekkürler vahşi kardeş, diye seslendi ağaçlar, ortak seslerinde bir rahatlama vardı.

"Bu orman evin gitmesini istiyor," dedim. Ve Birsha öldürdüklerinin büyüleriyle toprağı gömdü. İşareti ben vermiştim, ilk hamleyi ben yapmıştım ama o evin yıkımı için gerekli yakıtı arazinin etrafında bırakmıştı. "Ama Eston Birsha'nın dün gece gittiğini söyledi. O burada değildi."

"Bayan Reed ve arkadaşlarının Londra'ya döndüğünü anlayınca kaçtı," dedi Hunter, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle. "Şimdi kendi korkak elini gösterdi. Ve sen de ona genç kadınlardan ve canavarlardan korkması için her zamankinden daha fazla sebep verdin."

Ev artık sessizleşiyordu, molozlar çatırđıyor ve tenceredeki güveç gibi fokurduyordu. Evin

Ormanlar sabaha kadar tüm kanıtları silecekti.

"O zaman benden korkmalı. Ben ikisiyim de," dedim gururla çenemi kaldırarak.

I Uyandım, açgözlü uzuvların altına gömüldüm, sıcak ten ve yumuşak yataklarla çevrelendim ve tavana baktım. Hep ölümler gibi mi uyumuştum? Bu adamlar nasıl oluyordu da ben farkına varmadan beni taşıyıp yatağa sokmayı başarıyorlardı?

Belki de özellikle yorucu bir bahar geçiriyorsundur, diye düşündüm.

Gözlerimi tekrar kapattım. Hunter'ın yatağındaydım, aşıklarla doluydum ve Constantine-Uyumsuz kollarım göğsümden kayarak doğruldum. Üzerimde sadece vardiyam vardı, bir kan lekesi

yanımda kahverengi. İki yanımda da iki adam uyukluyordu.

Kaşlarımı çattım. Yatağın üzerinde sadece dört ceset daha vardı. Ve zavallı Nireas zar zor sığıyordu. Başka bir yatak bulmamız gerekiyordu. Ama bu dört kişiden hiçbiri Constantine değildi. Ben çarşafın altından kaymaya başladığımda Hunter uyandı, eliyle sırtımı okşuyordu. Savaştan kalma yeni yara izleri vardı ama tıpkı benim çürüklerim ve kesiklerim gibi onlar da iyileşmeye başlamıştı.

"Yatağa geri döneceğim," diye fısıldadım, alnını öpmek için eğildim. "Sadece iblisimin nereye kaçtığını bilmek istiyorum."

Hunter homurdandı ve başını salladı, göz kapakları ağırlaşmıştı. "Önünde büyük bir uyum süreci var."

Bunu düşünürken Hunter'a bakarak dudaklarımı yaladım. Bu doğrudu. Constantine büyücü tarafından tuzağa düşürülmüştü -Sir *Gabriel Anson*, diye tekrarlamıştı, bu isim dilinde bir lanet gibiydi- bir asırdır. Yatağın ucundan kaydım ve hâlâ çakıl taşının yaralarını sarmakta olan hassas ayaklarımla yüzümü buruşturdum, sonra Hunter'ın bornozunu bulup üzerime sardım. Bir banyoya, yeni bir vardiyaya ve bir gün daha uyumaya ihtiyacım vardı, ağrıyan kaslarımı ve nihayet dönüp gittiğimizde Yedi Peçe'nin enkazını pembeye çeviren gün doğumunun ışıltısını hayal meyal hatırladığımı düşünürsek.

Ama Constantine'i daha fazla görmem gerekiyordu. Burada, hâlâ güvende olduğuna dair kendime güvence vermek için. Tılsım boynuma ince bir kurdeleyle bağlanmıştı. Bir zincire ihtiyacı olacaktı, tercihen bugün, ve bundan sonra üzerimde kalacaktı, iblisi daha fazla etkiden uzak tutacağıma dair bir söz.

Yatak odasından sessizce çıktım, geçtiğim odalara göz attım ama Constantine'i çabucak buldum. Hunter'ın kabul odasının ön penceresindeydi, Mayfair'in işlek caddesine bakıyor, trafiği ve gelip geçenleri izliyordu. Tamamen giyinikti ve onu görmek göğsümden ani bir sızıya neden oldu, sanki Con parmağını göğsümün üzerinde gezdirmiş gibiydi. Kendi yırtık pırtık ve lekeli pantolonunu ve

Nireas'ın büyük beyaz gömleği olduğundan emin olduğum, Hunter'ın kadife yemek ceketlerinden birinin kollarına sıkıştırılmış bir manşet koleksiyonu giymişti. Boynuna ve omuzlarına benim el örgüsü řallarımđan biri sarılmıştı.

"Gidiyorsun," dedim merdivenlerin başında dururken, nefesim göğsümde düzensiz bir şekilde sıkışıyordu. Yavaşça döndü, gözleri isteksizce dışarıdaki dünyadan çekilip benimkilerle buluşmak için yükseldi. "Can

Nedenini anlıyor musun?"

Reddetmedi. Bu basamağa düşüp ağlamak istedim ama sorusu kafamın içinde çınladı. Elbette yapabilirdim. Esir tutulmuş, Birsha'nın oyuncağı haline getirilmiş, işkence görmüş ve komuta edilmişti. Onlarca yıldır kendi iradesiyle yaşamasına izin verilmemişti.

Bunun nasıl bir his olduğunu az da olsa biliyordum. Babamın ölümü kederli bir kurtuluştı, ama aynı zamanda bir kaçıştı, korkutucu ve heyecan vericiydi. Ondan önceki hayatı hiç bilmediğim için her şey yeniydi. Constantine geçtiğimiz yüzyılda kendisinden neyin çalındığının farkındaydı.

Yine de kelimeler dudaklarımdan zorla döküldü. "O kadar korkunç bir kafes olur muyum?" "Buraya gel."

Konstantin merdivenlere doğru uzandı ama pencereden ayrılmadı. Reddetmek, diğerlerinin sığınağına koşmak istedim. Constantine gidiyordu. *Konuk oyuncular her zaman gider. Onlara aşık olsam da olmasam da. O neden farklı olsun ki?*

Bunlar acı, önemsiz, bencil düşüncelerdi. Merdivenlerden yavaşça indim, ona doğru yürürken fayanslar soğuktu ve ağrıyan ayaklarımı rahatlatıyordu. Constantine beni göğsüne çekip kollarıyla sıkıca sararken gözlerim yaşardı.

"Sen asla bir kafes olmayacaksın, tatlı yaratık," diye fısıldadı, nefesi saçlarımda üzerinde geziniyordu. "Sen beni özgür kılan anahtardın. Sana geri döneceğim."

Kendi şalımın yumuşak yünüyle yüzümü buruşturdum. *Asla geri dönmezler.*

"Ne olursa olsun tılsımı güvende tutacağım, bunu biliyorsun, değil mi? Geri dönmek zorunda değilsin," dedim, ancak kelimeler boğazıma bıçak gibi saplanmıştı.

Constantine bir an sessiz kaldı, bana sarıldı ve acaba hayatımda olmayacağını garantilemiş miydim diye düşündüm.

Sana aşık oldum. Sahne ile soyunma odan arasında bir yerde. Seks ve senin bana bir yapbozmuşum gibi bakman arasında bir yerde, diye düşündüm. Ona söyleyemedim. Kendi duygularımı ona yüklemek istemiyordum, sanki onu bana geri çekecek ya da yerinde tutacak bir ağırlık, yeni bir dizi parmaklık olabilirlermiş gibi.

"Geri dönmek istiyorum. Eğer beni kabul ederseniz," dedi, o durgun sesi sözcük seçiminde çok dikkatliydi.

Başımı salladım, başımı göğsüne yasladım ve hırıltılı bir iç geçirdim. "Yapacağız. Sen hazır olduğunda."

Lütfen yakında hazır olun.

Constantine arkasına yaslandı, yüzümü hafifçe yukarı kaldırarak ona baktı. Ve işte o bakış, bana kaşlarını çatarak baktığı, başını eğdiği ve kalbimin biraz daha hızlı atmaya karar verdiği bakış. *Görülme*, hatta muhtemelen anlaşılmaz tehlikesi.

"Beni neden kurtardığını anlamıyorum," dedi. "Neden sana dokunmama izin verdiğini, sana dokunmamı istediğini anlamıyorum. Diğerlerinin neden yardım ettiğini, seni benimle paylaşmak istediklerini anlamıyorum."

"Özgürlüğünü hak ediyorsun," dedim omuz silkerek. *Ve seni seviyorum.* "Seni incitmekten zevk alıyorum."

Bunun üzerine biraz gülümsedim. "Canımın yanması hoşuma gidiyor, Constantine." Dudaklarımı ıslattım ve Nireas'ın çalıntı gömleğinin üzerinden sırtını okşadım. "O kapıdan çıkıp gidişini izlemek Con'un herhangi bir dokunuşundan daha çok canımı yakacak."

Constantine'in kaşları daha da çatıldı ve yanaklarında mavi bir parıltı belirdi.

"Gitmemelisin demiyorum. Ben sadece... Eylem ve his arasında bir fark var, hepsi bu. Eylemlerle beni hiç incitmedin," dedim.

Constantine'in başı eğildi ve ben ayak parmaklarımın ucuna kadar yükseldim, o yumuşak ve meraklı öpücüğü nazik bir iniltiyle karşıladım.

Beni bırakma.

"Giderken sana zarar mı vereceğim?" diye sordu, hâlâ kaşları çatıktı.

Sesimi sakın ve eşit tutmaya çalışarak başımı salladım. "Döndüğünde acın geçecek."

Uzandım ve parmaklarımı yüzünün çizgileri üzerinde gezdirerek onu ilk tanıdığımındaki kadar soğukkanlı ve soğukkanlı hale getirdim. Dudaklarına hızlı bir öpücük daha kondurdum, ona zayıf ve aksak bir gülümseme sundum.

"Geri geleceksin," dedim, daha çok kendi iyiliğim için, ellerimi onun etrafında kenetlenmemeye zorlayarak.

"Yapacağım," diye cevap verdi, kelimelerin yalın doğası şaşırtıcı bir rahatlıktı. Ben emin olmasam da o gerçeklerden emindi.

Teklif ettiği öpücüğü aldım ve omuzlarına yapıştım - çok sıkı değil, onu kendime boğmak istediğimde bile. Ve Constantine'in ayrılma iddialarına rağmen, dede saatinin çalan saat işareti boyunca kucaklaşmaya devam ettik, dudaklar sıyrıldı, diller okşadı, sadece birbirimizi uzun dakikalar boyunca soluduk.

Lütfen beni bırakma. Seni seviyorum, diye haykırdı zihnim. Ama kelimeler bir rüşvet ya da tasma gibi geliyordu. Bu yüzden harflerin yapısı olmadan anlamı ağızımdan onunkine doğru bastırdım. Ellerimi sırtında aşağı yukarı gezdirerek sevgimi heceledim, ihtiyacımı kalçalarımı ona bastırarak anlattım.

Constantine nihayet uzaklaştığında sırtım duvara dönüktü, ellerimiz birbirine kayıyor, avuç içlerimiz kısa bir süre öpüşüyordu. Kapıya doğru yürümesini izledim, sonra Hunter'ın şapkalarından birini kafasına geçirdi - boynuzlarını ve teninin tonunu gizleyen ama onu komik küçük bir adama dönüştürmeyen bir şapka- ve parıldayan gümüş olması gereken yerde gri gözlerle karşılaştım. Kapı sessiz bir şekilde açıldı ve güneş ışığı gözyaşlarımın birikmesiyle bulanıklaşan iblisimin üzerine vurdu. Bana mı yoksa sadece sokağa mı baktığını bilmiyordum ama puslu figürünün eşikte duraklamasını, Londra'nın çılgılık ve telaşının durgun salona yayılmasını izledim.

"Kendine iyi bak, tatlı yaratık."

"Constan-" Adı fısıltıyla söylendi, soluk soluğa bir hıçkırıyla kesildi ve ardından arkasından kapanan kapının tıkırtısıyla sustu, koridor yeniden karanlık ve sessizdi. Boğazımdaki çılgılığı yuttum ve ellerimi iki yanıma sıkıştırarak gözlerimi sıktım. Onu kovalamayacak, geri sürüklemeyecek, kalması için yalvarmayacaktım.

Geri döneceğini söyledi.

Ve yalnız değildim.

Nefesimi tutup ellerimi yanaklarımda gezdirerek merdivenleri çıktım ve sevgililerimin bıraktığım boşluğu doldurmak için yayıldıkları yatak odasına geri döndüm. Constantine'in gidişi kalp kırıklığının acısıydı, evet, ama bu manzara göğsümde doğru ve sabit atan dört kalbin daha kutsamasıydı.

Önce Hunter'ın bornozunu, sonra da kirli vardiyayı çıkardım ve Ronan'ın uykulu bir gülümsemeye beni izlediğini gördüm. "Merhaba findık."

Kederin ısırtığı, şefkatin ballı yalaması göğsümde birleşti. "Seni seviyorum," dedim, bir vardiya daha alıp başımın üzerine geçirdim.

Ronan aniden doğruldu, gözleri kırıştı ve büyüdü. "Sen ne?"

"Seni seviyorum," diye tekrarlardım ona kaşlarını çatarak. Hunter yatağın üzerinde iki büküm olmuştu, kafası karışmış, uykulu ve güzelce dağılmıştı. "Ben de seni seviyorum. Bunu bu şekilde

söylemek doğru mu, yoksa kabalık mı olur?"

Diğerleri uyanırken Ronan, "Bana ne, söylemeye devam et," dedi. Hunter kaşlarını çattı. "Ufaklık, ağlıyor muydun?"

"Seni seviyorum," diye tekrarladım Ronan'a. "Seni inatçı, sevgili, sinir bozucu, lezzetli adam." "Ağlıyordun," dedi Ronan, yatağın kenarına doğru kayarak, şimdi *de* kaşlarını çatarak.

"Ve seni seviyorum," dedim Hunter'a. "Seni korkunç derecede asil, olağanüstü vahşi, fevkalade sapkın savaşçı."

Boğazım düğümlenirken bile Hunter rahatladı.

Ellerimi kalçalarımaya koyduğumda Jude'un kaşları beklentiyle kalktı, dudakları seğirdi ve kaşları çatıldı. "Seni seviyorum ve bunu anlamakta güçlük çekiyorum çünkü sanki sen benim bir parçammışsın, biri bizi tek bir kumaştan kesip çıkarmış gibi hissediyorum. Ve çoğu gün kendimi nasıl seveceğimi bile zar zor biliyorum, ama seni sevmek son derece kolay ve bir şekilde bunu genişletmeyi biraz daha kolaylaştırıyor-"

"Hazel, aşkım, evet. Her kelimesine evet. Seni seviyorum, şimdi *buraya* gel," diye yalvardı Jude.

Nireas'ın gözleri kocaman, yüzü solgundu ve basit bir bakışla kendisini dışarıda bırakılmaya hazırladığını anladım.

"Ve ben seni sekiz yıldır seviyorum, seni *piç*, beni bu kadar beklettiğin ve sonra seni affetmeyi bu kadar kolay hale getirdiğin için!"

Ronan yataktan fırladı, hepsi yatağın ucunda bizimle buluşmak için çırpınırken beni kollarına aldı.

"Hazel, ne oldu?" Hunter sordu.

"Ben de seni seviyorum," dedi Nireas, altı elinin altısıyla da kalçalarımı, omuzlarımı ve ayak bileklerimi okşayarak beni dördünün arasında kucaklamanın bir yolunu buldular. "Beni affetmeye devam etmeni çok kolaylaştıracağım, söz veriyorum. Sekiz yıla kesinlikle değecek bir şey yapacağım."

"Fındık, sorun ne?"

"Sen de söyleyemez misin?" Mızımızlandım.

"Seni seviyorum!" diye dördü de hızla bağırdı.

"Constantine nerede?" Jude beni yatıştırmak için sesini alçaltarak sordu, eli benimkini buldu ve parmak eklemlerimi dudaklarına götürdü, başparmağı tenimi okşadı.

Nefes almaya çalıştım ama göğsüm çok sıkıydı ve bakışlarına karşı gözlerimi kapattım. "Lütfen beni asla bırakma," diye fısıldadım.

Hunter tereddüt etmedi. "Asla, aşkım."

İçimi çektim, onların arasına gömüldüm, bizi yatağın başına doğru iterken vücutlarının nazikçe itişip kakışmasına katlandım ve beni kucaklarına sardılar.

"Seni asla terk etmeyeceğiz," dedi Hunter, pençeleri saçlarımda gezinirken. "Asla."

Sekiz yılı aşkın bir süredir -belki de hiç; Nireas'a sormamıştım- ilk kez The Company of Fiends bir gösteriyi iptal etti.

"Provalarımız tüm bu şamata yüzünden mahvoldu, değil mi?" Bay Reddy homurdandı ama adamın gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve Myra'yı kucağında sıkı sıkı tutuyordu.

Nireas ve Ronan'la birlikte org sırasına oturmak için geçerken Bay Reddy'nin omzunu okşayarak, "Yarın tekrar geleceğiz," dedim.

Jude ve Hunter arkamızdaki kanatlarda Asterion, Basilisk Marius, Esther Reed ve beyefendileriyle sessiz bir tartışma yürütüyorlardı.

"Yanınızda getirdiğiniz tüm o zavallı insanlara ne olacak?" Myra Reddy'ye sordu. "Çok korkmuş durumdalar. Kızlar onları kantine kapattı ama kesinlikle çok korkmuş durumdalar.

canavarlardan. Burada kalamazlar."

Asterion oturduğu yerden kalkarak boğazını temizledi ve Myra'nın yanaklarının kızarmasına neden olan küçük bir selam verdi. "Kendi evimi onların kullanımına sunacağım. Onların sığınağı. Evle ve onların ihtiyaçlarıyla ilgilenilecek birkaç yetenekli insan bulmamız gerekecek."

"Kendi hizmetlerimi sunardım ama sanırım bir an önce gitmeliyiz. Bakalım Birsha'nın kaçarken hangi yolu izlediğini bulabilecek miyiz?" dedi Dr. Underwood.

Esther, "Histeri tedavisi uyguladığınız tek kadın benim," diye mırıldandı.

Underwood kızarıırken Auguste sırtarak, "Paris'teki evi geniş ve köklüydü," dedi. "En azından Fransa'dan geçerdi. Oradan başlayıp yolumuza devam edeceğiz."

"Evde yardım edebilirim," diye teklif etti Myra, sesi kısık.

"Saçmalama," diye bağırdı Reddy ve ona ters ters bakmak için doğruldu. "Sen olmasan şirket ne yapardı? Perileri bağımlı hale getirdin. Kadın, sen *beni* bağımlı hale getirdin. Sana kıyamam!"

Myra'nın yanakları pembeleşirken gülümsememi Ronan'ın omzuna sakladım ve Nireas'ın ellerinden birini kendime çektim. Reddy'nin yüzünü iki eliyle kavradı ve gürültülü bir öpücük için onu kendine çekti, Reddy gözleri kapanmadan ve kolları ona sarılmadan önce bir an için ona kaşlarını çatı. Çift sakinleşti, Myra başını Reddy'nin omzuna yasladı ve Reddy herkese ters ters bakmaya devam etti.

"Ve kızlarımı sorma. İsterlerse yardım edebilirler ama onlar olmadan tiyatrodaki gösteri olmaz," dedi Reddy Asterion'a. Kanatlardan gelen parti dağılırken.

Jude ve Hunter org başında belirdiler, sahnenin kenarına oturdular ve bacaklarımızı birbirine dolayarak arkalarına yaslandılar.

Asterion oflayıp pufladı ve bir an için Reddy'yi düşündü. "Belki Mortimer bunu yapabilir-"

"Yardım edebilirim."

Onu görebilmek için öne doğru eğilip sahnenin kanatlarına doğru bakmam gerekti. Isabella yavaşça dışarı çıktı. Yanağı morarmıştı, boğazı da -Eston'ın işi olduğuna şüphe yoktu- yorgun, korkmuş ve gergin görünüyordu ama omuzları dikti.

"Onlara yardım etmek isterim," dedi, sesi biraz düzensizdi. "Ve ben... Ben zaten burada hiç iyi olamadım. Bu dünyayı terk edemeyeceğimi biliyorum. Ve belki bir gün, buna aldırmayacağım. Ama bu arada o insanlara yardım etmek istiyorum. İzin verirseniz onlara yardım edebilirim."

Myra, "Aferin kızıma, tatlım," diye mırıldandı.

Asterion tıpkı Myra'ya yaptığı gibi Isabella'ya da başıyla selam verdi ama gözleri hafifçe kısılmıştı. Bir gece önce buradaki sahneye tanık olmamıştı ama belki de genç kadın hakkında kendi şüpheleri vardı.

"Minnettarlığımı sunuyorum," dedi basitçe.

Ronan boğazını temizleyerek dikkatlerini topladı. "Bu kadar mı yani? Birsha'nın saklandığına ve sorunumuzun sona ereceğine mi inanıyoruz?" diye sordu.

"Hayır," dedi Marius hemen. "Birsha gibi bir düşmana asla sırtını dönmezsin."

Asterion başını salladı. "Birsha'nın öldüğünden emin olana kadar tetikte olacağız, savunmasızları koruyacağız ve haklı olarak onun itibarını başkalarına karşı lekeleyeceğiz."

"Ve biz de onu avlıyoruz," diye homurdandı Conall, Asterion'un yanına geçerek. "Onu yakalayıp öldürene kadar durmayacağız."

Hunter'ın eline uzandım, elini benimkiyle buluşmak için çoktan kalkmış buldum. Jude, Ronan'ın ve benim kalçalarımızın arasına eğildi. Nireas'ın kolları Ronan'ın koluyla birlikte sırtıma dolandı ve Conall'ın karanlık sözlerinin ardından bile bir an huzur bulmayı başardım.

Artık hangi rolü üstlenirsem üstleneyim, şirket kızı ya da vahşî canavar, bunu yanımda bu adamlarla yaptım.

"Her şey daha iyiye gidiyor," dedi Isabella, kolları alışveriş sepetleriyle dolu halde yanımdan geçerken. "En azından çoğu için."

Genç bir kadının gölgeli bir kapı aralığından bizi izlediği balkona baktım. Nireas ve Ronan, Yedi Peçe'nin yok edilmesinden sonra Asterion'un kurtardığımız insanlara hediye ettiği ormandaki sığınak olan Grace House'a yaptığım ziyaretlerde arabanın dışında bekliyorlardı.

Grace House canavarlar tarafından hediye edilmiş, korunmuş ve sağlanmıştı, ancak duvarlarının içinde kimse hoş karşılanmıyordu.

"Hâlâ kaç kişi kayıp?" Evie fısıldadı.

Isabella içini çekti, gözleri sepetin içindekileri sayıyordu. Genç kadının bu yeni halini sevmiştim. Grace Evi'nde bakması gereken onlarca kişi vardı ve canavarlara karşı beslediği önyargılar yok olmuş ya da evin şartları altında iyi idare ediliyor gibiydi. O ve Magdalena Mortimer tarafından gönderilen birkaç kadın, Birsha ve müşterileri tarafından eziyet edilen hayatları besleyen ve rahatlatan bir tür pansiyon tutuyordu. Canavarın sırlarını güvende tutuyordu, evet, ama insanlara da huzur veriyordu.

"Asterion en az yarım düzine daha olduğunu düşünüyor," dedi Isabella. "Mahalle sakinlerinden birkaçı daha fazla olduğunu söylüyor ama onlar da... Birsha'nın gitmeden önce kaç kişiyi öldürdüğünden emin değiller."

Bu haber karşısında irkildim. Hunter'dan Asterion'un haftalardır Londra sokaklarını aradığını ve geceleri kapı girişlerinde saklanan ya da ara sokaklarda sinirli numaralar yapan birkaç kızıdan fazlasını yakalamayı başardığını biliyordum. Jude ayrıca hastaneleri ve akıl hastanelerini de kontrol ederek olası bir kaçış haberi olup olmadığını araştırıyordu.

"Herkes ne olursa olsun, Birsha'yla birlikte olmadıkları sürece daha iyi durumda olduklarını söylüyor," diye mırıldandı Isabella. Omuzları dikleşti ve ona getirdiğimiz sepeti okşadı. "Bunun için teşekkür ederim. Meyveler çok güzel görünüyor. İstedığımız zaman yemek pişirme dersleri alıyoruz. Belki de turta zamanı gelmiştir."

"Sizi yalnız bırakalım," dedim ve tekrar balkona baktım. Grace Evi'ni ziyaret etmeyi severdim ama buradaki insanları da en az canavarlar kadar tedirgin ettiğimi söyleyebilirim. Bazıları beni o gece Yedi Peçe'de görmüştü. Diğerleri ise sadece canavarlarla arkadaşlık ettiğimi biliyordu.

Birsha'nın evine saldırmamızın üzerinden bir aydan biraz fazla zaman geçmişti ve adamdan hâlâ bir intikam işareti gelmemişti. Esther Reed, Fransa'ya giderken izini bulduklarını ama Paris'te tekrar kaybettiklerini haber vermişti. Herhangi birimizin bildiği kadarıyla, zaferimiz sadece geçici bir erteleme olacaktı. Bu kadar uzun sürdüğü için biraz kendini beğenmiş hissetmemi engellemedi.

Evie ve ben Isabella ile vedalaştık ve birlikte ılık geceye adım attık. Londra

Yazın havalar ısınıyordu ve beraberinde talihsiz bir koku da geliyordu. Burnumu kırıştırdım ve Ronan arabanın camından bana sırtırken Goliath insan kılığına girmiş bir halde merdivenlerin dibinde Evie'yi bekliyordu.

Grace House'un merdivenlerinden yetiye doğru yürürken Evie sinsi bir gülümsemeyle, "Sanırım bu gece benimle kalması için onunla konuşabilirim," diye düşündü.

"Bu... bu ay üçüncü kez mi?" Alay ettim. "Beşinci," dedi Evie.

Kaşlarım kalktı. Evie ve Goliath, şirketin onlara sunabileceği her şeyi denemek konusunda uzun bir geçmişe sahipti. Birlikte yerleştiklerini görmek sürpriz olurdu... ama belki de örneklemelerine ortak bir çaba olarak devam edebilirlerdi. Ya da belki de birbirlerini doğru tatlar olarak bulmuşlardı.

"Yarın provada olacak mısın?" Evie sordu.

"Aslında sanırım evde kalacağım. Jude'un sonunda karakolda işi bitmiş olmalı," dedim.

Evie sırtarak, "Ooh, o zaman kutlamalar *başladı*," dedi. Son basamakta durduk ve eğilip yanağımdan öptü. "İyi geceler o zaman Haze."

"İyi geceler."

Ronan benim için arabanın kapısını açıp beni içeri, kucağına çekti, Nireas karşımızda gözlerini devirdi.

"Nasıllar?" Ronan sordu.

"Her zamanki gibi, sanırım, ama Isabella memnun görünüyor," dedim.

"Aferin ona," diye mırıldandı Nireas, öne doğru eğilip topuklarımı yerden kaldırarak kucağına aldı. "Şimdi, Withes akşam yemeği için endişelenmeye başlamadan önce eve gidelim."

Gülümsedim, gözlerim kapanırken arkama yaslandım. Stepney Green'deki daireme veda etmek beklediğimden daha zor olmuştu, o kadar ki Hunter neredeyse kalması için ısrar edecekti. Ama geçen hafta kapıyı son kez kilitlediğimde içimde bir rahatlama da olmuştu. Babama verdiğim sözün hayatı boyunca tutmuş, onunla kalmış, ona bakmıştım. Bu yemini kendi ölümümde de tutmama gerek yoktu. Hayatıma devam etme zamanıydı.

"Bir ay oldu," diye mırıldandım, çoğunlukla kendi kendime.

"O piçten henüz bir iz yok," dedi Ronan. Bu sözler karşısında irkildim, elimi bırakmadan önce boğazıma doğru uzandım ve Ronan'ın kolları belime dolandı. "Ah, findık. Özür dilerim. İstemediğimi biliyorsun-"

"Biliyorum," dedim hızla, başımı sallayarak.

Ronan Birsha'yı düşünüyordu, Constantine'i değil. İkizler burcundan da hiç iz yoktu. Conall'ın geçen hafta akşam yemeğinde paylaştıklarına bakılırsa bir fısıltı bile yoktu. Constantine özgürdü ve... ortadan kaybolmuştu. Canavarlar için bile.

Bütün bir ay. *Sadece* bir ay. Kafam hangi yorumun daha çok acı verdiğine bir türlü karar veremiyordu. Bu kadar uzun süre uzak kalmayı başarmış olması mı, yoksa bu şekilde aylarca, hatta yıllarca daha devam edebilecek olması mı?

Ronan'ın belimin üzerinde duran ellerinin arkasını okşadım ve Constantine'i özlemenin verdiği kısa süreli acıya rağmen basit bir gerçeği hatırladım.

"Çok mutluyum," dedim usulca, Nireas'a gülümserken gözlerimi açtım. Nireas da gülümseyerek, "Biliyoruz," dedi.

Ronan şakağımlı öptü ve Mayfair'e dönüş yolu boyunca sessizce dinlendik.

"Yeni girişimin için bir ofis buldun mu?" Hunter tatlının üzerine Jude'a sordu.

Jude başını iki yana salladı, yemekten önce kütüphanede içtiğimiz viskiden yanakları kızarmıştı ve kadehindeki şarap boşalmıştı.

"Henüz değil ama Asterion bana Picadilly'nin iyi bir semt olabileceğini söyledi." Hunter mırıldandı ve başını salladı. "Orada canavar nüfusu yüksek. Trafik kolay."

"Ama sanırım önce biraz zaman ayırmak istiyorum. Sadece birkaç hafta, eğer bu cömertliğinize çok fazla tecavüz sayılmazsa," dedi Jude.

Hunter ofladı, kaşları çatıldı ve ağzı aşağı doğru kıvrıldı, ben de sırtışıma şarap kadehimin kenarına sakladım.

"Cömertliğim mi?" Hunter sordu.

Jude tekrar kızardı ve masanın etrafına baktı. "Biliyorsun. Hepimizi evinizde ağırladınız ve-"

"Evimiz."

"-ve ben de katkıda bulunabilmek isterim. Seni hafife almıyorum Hunter," dedi Jude, kelimeleri hafifçe tökezleterek.

Kızarma sırası Hunter'daydı, kaşığı boş kâsesine saplanıyordu. "Sen-biz bir aileyiz," diye homurdandı.

"Senin için sakıncası yoksa," dedi Jude sırtarak.

Hunter sandalyesinde kıpırdandı. "Benim için sakıncası yok."

"Hepiniz çok tatlısınız," dedim.

Hunter'ın yanakları bir ton daha karardı ama sonunda rahatladı. En azından Ronan konuşana kadar. "Sana söylemiştim," dedi Jude'a. "Hunter bir baba."

Şerbet lokmam boğazımda kaldı ve Nireas sırtışını bir elinin arkasına saklayarak diğer eliyle sırtımı hafifçe sıvazladı.

"Ben-" diye kabardı Hunter.

Ronan Hunter'ı daha fazla utandırmadan önce Nireas, "O ailemizin reisi," dedi.

Ronan'ın dudaklarının seğirdiğini görmek için tam zamanında kâsemden başımı kaldırdım, şüphesiz hınzırca iddialarla. Ağzını açtığında başımı bir kez salladım, gözleri parlıyordu ama aniden çalan kapı zili hepimizi kurtardı.

Bu kesinti için sabırsızlanarak sandalyemden kalktım ve dört adam da beni takip etti. "Withes cevap verecek," dedi Hunter.

"Evet, ama kim olduğunu bilmek istiyorum. Sadece akşam yemeğinde heyecan verici ziyaretçiler gelir," dedim.

Hunter benden önce yemek odasının kapısına doğru ilerledi, diğerleri de arkamızda toplanmıştı.

Kâhyanın kapıya ulaşmasını birlikte beklerken Ronan, "Bu gidişle cevap versek iyi olacak," diye tısladı.

Withes bunu ağır adımlarla yaptı, koyu renkli kanatları arkasındaydı ve her zamanki ciddi ifadesi yerindeydi. Bir ya da iki kez dudaklarında bir gülümseme yaratmayı başarmıştım, çoğunlukla da karısıyla birlikte çatlamasını bekledikleri yumurtayı sorarak -sadece üç yıl kalmıştı ve Withes çocuklarının kız olacağından oldukça emindi. Önümüzdeki on yıl içinde bir tane daha denemeye hevesliydi. Görünüşe göre Gargoyleler çok sabırlı bir ırkmış.

Ben değildim ve Hunter'ın kolunun altından kayarak Withes kapıyı açarken koridorda yürüdüm. Ziyaretçimizi koridordan duyamadım ama Withes onu selamladı ve geri çekilerek içeri girmelerine izin verdi. Muhtemelen Conall ya da Asterion.

Ama bunlar Asterion'un kıvrık boynuzları değildi ve Conall'ın o tanıdık omuzlarına doladığı şal da değildi.

Benimdi.

"Constantine," diye nefes nefese kaldım, koridorda donup kalmıştım.

Kapı kapandı ve Constantine şapkasını kaldırırken başı döndü, erimiş gümüş gözleri beni hemen buldu. İleri doğru bir adım attı, durakladı ve sonra hızla bana doğru yürüdü.

Bu, bir ay önce beni terk eden iblis değildi. Sert hareketler, omuzlarında garip bir kamburluk ve kayma yoktu. Özgürdü ve neredeyse bana doğru hücum ediyordu.

Ve onu gördüğüme şaşırmadığımı kısa ve şaşkın bir göz kırpmasıyla fark ettim. Geri döneceğini biliyordum. O kadar söz vermişti ve yakın zamana kadar hayatımda yaşadığım her deneyim aksini kanıtlamış olsa da, bana geri döneceğini biliyordum.

Aramızda sadece birkaç metre mesafe olmasına rağmen ona doğru koştum ve çarpışma nefesimi ciğerlerimden çaldı. Duygular beni bir rahatlama dalgasıyla vurdu; baharat ve yapışkan şeker, onun uzun, sert vücudu, göğüslerimi geniş göğsüne bastırmak için beni ayaklarımdan yakalayan o uzun kollar. Ağzı benimkiyle buluştu, gözlerimiz hala açıktı, yıldız ışığı havuzları bana bakıyordu ve gülmek istedim ama o çok iyi hissettiriyordu. Kararlı, şefkatli ve vahşiydi. Beni kavrayışı neredeyse vahşiceydi, sanki Con ve Antin'in yaptığı gibi bizi birbirimize kaynaştırmaya çalışıyordu.

Ve sanki aklımı okumuş gibi ortaya çıktılar, Antin'in boğazımdaki ağzı beni Con'un kollarında sıvı hale getirdi. Con'un alnı benimkine dokundu ve boşalırken karışık bir çığlık attım, ani, kaba bir his *patlaması* vücudumu sarstı, ellerim gevşedi ve göbeğim hiçbir şeye kenetlenmedi.

Tekrar birleştiler ve Constantine çenem boyunca hafif öpücüklerle titremelerimi yatıştırdı.

"Sana anlamadığımı söylemiştim," diye fısıldadı Constantine, beni ayak parmaklarımdan üzerine yatırarak, hâlâ

beni dikleştirdi, bakışlarımı buldu. Çok doğrudan ve bir şekilde daha sakin. "Artık biliyorum. Seni seviyorum Hazel Nix. Cesaretini ve korkunu seviyorum. Açıklığını ve tüm sırlarını seviyorum. Bencil kalbini ve cömert aklını seviyorum. Faydasız bir çaba olmasına rağmen beni kurtarmanı ve sonra gitmeme izin vermeni seviyorum."

"Faydasız değildi," diye mırıldandım, avuçlarımı göğsüne bastırdım, dokunuşumun altında kalp atışlarının kaba ve düzensiz davulunun farkındaydım. Constantine'e bu yeni özgüveni ya da söyleyecek tüm bu mükemmel kelimeleri verdiyse işe yaramaz değildi.

Gülümsedi ve bu beni nefessiz bıraktı. Gerçekten ne kadar güzel olduğunu, o gülümsemenin dizlerime neler yapabileceğini unutmuştum. "Faydasızdı. Tek düşündüğüm sendin, çözmeden rahat edemediğim bir bulmaca. Ve sonra daha da kötü oldu, çünkü birden bu kadar iyi, bu kadar güzel, zevk almaya bu kadar hevesli bir kadının beni kurtarmak, beni özgür bırakmak için neden bu kadar zahmete girdiğini anladım."

"Seni seviyorum," dedim, sesim çatlayarak.

"Evet," dedi Constantine, sırtarak ve beni şaşırtarak. "Ben de bunu fark ettim. Bunu kendi başıma keşfetmem için bana zaman verdiğiniz için teşekkür ederim."

Boğazımdan küçük bir inilti yükseldi ve Constantine onu bir öpücükle daha bastırarak beni göğsüne bastırdı. Ağzı benimkinin üzerinde sabırlı ve aç bir şekilde dudaklarımı emiyor, bastırıyor ve benimle birlikte nefes alıyordu. Geri çekildi, burnu benimkine değiyordu.

"Senin zevkini ve acını seviyorum, tatlı yaratık," diye mırıldandı Constantine. "Tıpkı senin benimkini sevdiğin gibi."

"Evet," dedim, tekrar kollarına tırmanmaya çalıştım, çenemi kaldırdım ve başka bir öpücük için yalvardım. "Onlara ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var. Her zaman bana geri dön."

Constantine dik durdu ve ağzı artık ulaşamayacağı bir yerde olduğu için hırladım. Başparmağı yanağımla okşadı. "Bir daha sensiz gitmeyeceğime ne dersin?" Omzumun üzerinden baktı ve

diğerlerine gülümseyerek başını selamlamak için eğdi. "Hiçbiriniz olmadan."
"Evine hoş geldin Constantine," dedi Hunter.

İçimi çektim, döndüm ve minnettarlıkla orkuma baktım.

"Aç mısın? Akşam yemeğini yeni bitirdik," dedi Ronan.

Constantine başını yavaşça salladı, gözleri yavaşça bana döndü. "Sadece bir şey için."

Bakışlarından ürperdim, o vahşi bakışlar çok tanıdıktı-Con'un temas, bağlantı ihtiyacı. Onu ilk gördüğümde bana zarar vermek istediğini düşünmüştüm. Şimdi daha iyi biliyordum. Umutsuzca zevk vermek istemiş, bunun imkânsız olduğunu düşünmüştü.

Benimle değil.

"O zaman size birlikte biraz zaman verelim. Seni çok özledi," dedi

Nireas. "Hayır," dedi Constantine bana gülümseyerek.

"Hayır mı?" Ona ters ters bakarak sordum.

Diğerlerine doğru baktı. "Hep birlikte. Perimiz ziyafeti hak ediyor. Değil mi tatlı yaratık?" diye sordu parmaklarını nabzımın üzerinde gezdirerek, o ağır, canlı dokunuş çekirdeğimden istekli bir nabız çıkarıyordu.

"Birlikte," dedim başımı sallayarak. Çünkü bir daha gitmeyecekti. Özel bir buluşmaya ihtiyacım yoktu. Adamlarıma ihtiyacım vardı, tüm ailemin aynı anda bir arada olmasına ihtiyacım vardı.

Jude, "Ben koşum takımlarını getireyim," dedi.

Hunter'ın kışımın derinliklerine gömülü sikiinin üzerinde kıvranarak inlerken, göğsümde SICAK SLICK ŞIŞIRDI. Nireas'ın parmakları göğüslerimi okşuyor, klitorisimin üzerinde geziniyor, kıvrılıyor ve amıma dalıyor, beni bir müzik parçası gibi çalıyordu. Belki de öyleydim.

Güneş doğmak üzereydi ve gece boyunca dinlenmek için bir avuç dakikadan fazla zamanım olmamıştı. Constantine koşum takımını *seviyordu*. Hunter'ın tasmaını benim için sırtımda kullanmış, ben Antin'in boyunu şapırdatırken beni Con'un sikiinin üzerine çekmiş, ben onlar için fişkirip çığlık atarken uyarılmayı yutmuştu.

Ve şimdi Con Ronan'ı yakasından tutmuş, ikisi de iki yanımda diz çökmüş, Con sünnet derisini Ronan'ın sikiinin başının üzerinde gezdiriyor, iblis baş döndürücü bir acıyla inliyordu. Antin Ronan'ın sırtını okşadı, yakut kırmızısı sünnet derisi Jude'un uzunluğuna sarılmıştı, tek eliyle deri kayışımı kavrayarak perişan haldeki fae'yi ayakta tutuyordu. Jude'un üzerinde çok güzel duruyordu. Jude daha da iyi görünüyordu, yüzü kızarmış ve teni terden kayganlaşmıştı, onuncu orgazmı olduğunu düşündüğüm anda kalın bir döl havuzu karnıma döküldü.

Bu çok yaratıcı, diye düşündüm, Nireas'ın parmaklarının ara sıra verdiği heyecan dışında kendi bedenim biraz uyuşmuştu. Gözlerimi kırptırdım ve başımı eğerek Con'un üç parmağını Jude'un gevşek ağzına sokmasını, Jude'un çığlık atıp ısırırken gözlerinin tekrar büyüüp tetikte olmasını izledim.

Hunter'ın dişleri boğazıma sürtünüyor, içimdeki kıpırdanmaları giderek düzensizleşiyordu. "Boşalt onu, Nireas," diye hırladı Hunter. "Son bir kez."

Ronan, göğüslerimin üzerinde kendini bitirmek için mastürbasyon yapan Con'dan uzaklaşmış ve dudaklarını Antin'in meme ucuna dolamak için dönmüştü. İkisi ve Jude son bir kez daha bir araya geldiler ve üzerimde, birbirlerinde yarattıkları küfürlü karmaşaya kıkırdadım. Kirli ve kavurucu. Hunter ya da Nireas beni daha sonra yıkayacaktı, beni yatakta zorladıktan sonra her zaman çok nazik davranırlardı.

Nireas kalçalarımı aralayıp parmaklarının olduğu yere derinlemesine daldığında, başparmağı

kararlı bir şekilde klitorisime sürtündüğünde Jude yatağı zar zor geri düşmüştü. Uludum ve doğruldum, kendimi doldurulmuş hissin içine ittim. O kadar eksiksiz, o kadar dolu, o kadar tamamen ve sadakatle bu adamlar tarafından yok edilmişim ki.

"Çok iyi! Çok iyi, evet," diye nefes nefese kaldım.

Con ve Antin iki yanıma yerleştiler, meme uçlarımı emmek için başlarını eğdiler, mükemmel bir tezat oluşturarak beni çıldırttılar. Kollarım onları daha yakından kavramak için sarıldı, bir rahatlama hıçkırığı ve bir zevk çılgılığı birbirine karıştı.

Hunter homurdandı, Nireas beni becerirken zar zor hareket ediyordu, sert ve sert, üstümde homurdanıyor, izlemeyi sevdiğim nadir bir bencil kaliteyle kendi sonunu arıyordu. Ama ben parçalanmakla çok meşguldüm. Bu manzaranın tadını başka zaman çıkarırdım. Şimdilik kendimi içimde kopan fırtınaya bıraktım.

"Evet! Evet, lanet olsun! Seni seviyorum," diye haykırdım ve sonra kendimden geçerken saçma sapan şeyler geveledim, gerildim, doldum ve kaslarımdan ve damarlarımdan geçen sıcak ve elektrikli zevkin baş döndürücü telaşıyla titredim.

Con ve Antin ellerimi boynuzlarından çözüp son öpücüklerini vererek çekildiler. Hunter kulağıma hırlarken Nireas derinlere daldı, durdu ve birlikte içimde patladılar.

Daha yeni bitirmişlerdi ve konuştuğumda hâlâ salıverilmemin etkisiyle kaskatı kesilmiştim. "Daha fazla değil. Artık yok. Ben öldüm."

Ronan oflayıp puflayarak yanıma yuvarlanırken Constantine birleşip onun yanında gerindi.

"Nihayet.

Hiç bırakmayacaksın sanmıştım."

Nireas inledi, bana doğru çöktü ve sonra sertleşerek yumuşak bir tiksinti sesi çıkardı. "Ona bu şekilde meydan okuyamayacağını biliyorsun," diye mırıldandı, yana doğru yuvarlanarak Ronan'ın uzaklaşmasını ya da ezilmesini sağladı.

"Lütfen ona hep böyle meydan oku," diye mırıldandı Hunter, dönüp sırtımı kaşıkladı ve kıkımda yumuşarken boğazıma sokuldu.

Nefesimi tuttum, aralarına sokuldum, Jude hiç istifini bozmadan Hunter'ın üzerinden bir kolunu geçirerek elimi sıktı. Mırıldandım, tavana göz kırptım ve sonra onları saymak için kısa bir süre uzandım. Beşini de. Beşi de burada, benimle birlikte. Bu sefer temelli. Ve hepimizin sığması için odanın büyük bir bölümünü kaplayan bir yatakta.

Constantine uykulu gözlerle bana baktı, gülümsüyordu, kolu Ronan'ın üzerindeydi, kırmızı kalçalarının arasındaki kara siki avuçluyordu, son derece memnun ve sadece biraz şaşkın görünüyordu. Hâlâ hepimizi olduğumuz gibi kabul ediyordu -sahipleri ya da gardiyanları değil, artık arkadaşları ve sevgilileri, ailesi. Zaman alacaktı ama söz verdiği gibi buradaydı.

"Banyo yapmam lazım," diye mırıldandım.

Hunter ağır, uykulu bir sesle mırıldandı ve Nireas yanağımdan öptü. "Benim sıram," dedi ve beni dikkatle kollarının arasına aldı.

"Size katılabilir miyim?" Constantine sordu.

Nireas başını salladı. "Banyoda çok kayganlaşıyor. Kendisi için hiçbir şey yapmıyor," diye alay etti.

Homurdandım ve yatakta bıraktığımız, terden parıldayan, kendi salgılarıyla biraz lekelenmiş erkek karmaşasına baktım. Çok tatmin olmuşlardı.

Hiç de az çalışmamışlar, diye düşündüm, yorgunluklarıyla gurur duyarak. "Ah!" diye bağırdım, aklıma gelen fikirle Nireas'ın kollarında kaskatı kesildim. "Sorun nedir?" Constantine ayağa fırlayarak sordu.

"Hiçbir şey! Sadece bunun şirket için ne kadar iyi bir hokkabazlık gösterisi olacağını fark ettim," dedim sırtarak.

Ronan tek gözünü kırpıştırarak açtı. "Ne? Sekiz saat boyunca sikişmek mi?"

Nireas beni banyoya doğru taşıırken güldüm. "Sadece son yarım saat yeter, eğer hazırsan."

Ronan homurdandı ve "doymak bilmeyen su perisi iştahı" hakkında bir şeyler mırıldandı, yatakta yuvarlandı ve hemen horlamaya başladı.

"Reddy senin kadar kötü bir aklı hak etmiyor," dedi Nireas. "Biz

de hak etmiyoruz," dedi Constantine.

"Çok kötü. Artık benimle baş başa kaldınız," dedim, kelimelerin gerçekliği karşısında göğsümde coşkulu bir sevinç kabarıyordu.

"Ve bunun için krallar kadar şanslısın, su perisi," diye fısıldadı Nireas kulağıma. "Bunu unutmayacağız."

Biliyorum, diye düşündüm, dört kolda, Mayfair'de güzel bir evde ve sevgililerimin kalbinde yumuşak ve memnunum. *Şansımı da unutmayacağım*.

k P II OG U k

"S Yukarıdaki katranlar, şuna bakın," diye nefes verdi Ronan.

Dudaklarımı büzdüm ve burnumu oynatarak gözlerimdeki bağı yukarı doğru çekmeye çalıştım. "I

yapamam."

Nireas kıkırdadı, elleriyle kalçalarımı, dirseklerimi ve omuzlarımı kavrayarak beni ince çakıl taşlarının üzerinde hafifçe ileriye doğru yönlendirdi. Boynumu omuzlarımın üzerinde yuvarladım ve Nireas'ın dirseğindeki parmakları bileklerime kadar inerek yerimde esnememe yardımcı oldu.

Üç gündür arabayla seyahat ediyorduk, akşamları kafamızı dinlemek için canavar tanıdıkları ziyaret ediyorduk, ama sonunda gideceğimiz yeri görmek için can atıyordum. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi maskenin arkasından açtım.

"Oh!" Başım bizi çevreleyen vahşilikle birleştiğinde nefesim kesildi, kadim ormanlar çok yakınımdaydı, toprağın ve yaşamın sıcak tatları dilimde tatlandı. Gözlerimi örten beze uzanmaya çalıştım ama Nireas beni durdurdu.

"Bekle ufaklık," diye uyardı

Hunter. "Buna değer, aşkım,"

dedi Jude.

Birlikte ayaklarımızı sürüyerek ilerledik, bilinmeyen bir durak noktasına varmadan önce kısa bir süre kulağıma atların kişneme sesi geldi. Önümde ağır yük taşıyan menteşelerin büyük bir gıcirtısı ve iniltisi duyuldu. Ellerim gözbağının bağına uzandığında sıçradım, Hunter'ın yaz kokusu çevremize karışıyordu.

Alnıma yumuşak bir öpücük konduruldu ve ardından gün ışığının parıltısına karşı gözlerimi kırptırıyor, önüme konan gölge yığınına incelemek için gözlerimi kısıyordum. Görüşüm netleşirken dudaklarım yavaşça aralandı.

"Aman Tanrım, bu bir *malikâne*," diye

nefes aldım, ağzım açık kalarak. "Bu... bir

kır evi," dedi Hunter.

Bu *devasa* binanın *kır* ya da *ev* olarak anıldığı düşüncesiyle panikle kahkaha attım. Constantine açık kapı aralığında durmuş, bana gülümseyerek beni içeri çağırıyordu.

Nireas beni ileri doğru itti ve ben de başımı salladım.

"Beğenmedin mi?" Hunter sordu, yüzü hemen düştü.

"Ne? Hayır, *bakmam* için bana bir dakika ver," dedim gülerek ve Hunter'ın ellerini sıkmak için uzandım.

Kır evi, sivri beşik çatıları ve parlak boyalı cumbaları olan devasa, yontulmuş taş bir binaydı. Düzinelerce ve düzinelerce pencere güneş ışığında parılıyordu ve daha fazla çatı ve kanat ipucu, kare bir kule ve bir kalenin üzerinde oturması gereken bir şey gibi bir siper ile arkada yükseliyordu. Açık kapıların arasından güzelce oyulmuş koyu renkli ahşap trabzana bir göz attım ve sonra bakışlarım yepyeni bir yöne, sazdan çatılı küçük bir ek binaya kaydı. Bakacak o kadar çok şey vardı ki!

Hunter bilgileri sıralıyordu ve ben konuyu ancak en sonunda yakalayabildim. "...ve bir düzineden fazla yatak odası, yani eğlenmek için bolca yerimiz olacak."

"Bir düzine mi?" Ağladım.

Konstantin gülerek, "Gel de kendin gör, tatlı yaratık," diye seslendi.

"Asterion ve ekibi ziyarete gelecek. Esther de, o ve adamları yolculuğu idare edebildikleri

zaman," dedi Jude.

"Bu ılgınlık," dedim.

"Hoşuna gitmiyor," diye tekrarladı Hunter.

Tekrar güldüm ve aceleyle ilerledim, kolumu orkumun koluna doladım ve onu kendime doğru çektim. "Bana beğenmediğimi söylemeyi kes! Sadece *şok* oldum Hunter. Bu inanılmaz bir şey. Bunaltıcı ama iyi anlamda."

Hunter ofladı pufladı ama omuzları dikleşti ve adımları keşfetme isteğiyle benimkilere katıldı.

İçeri girdiğimizde Nireas, "Londra'dan çok uzakta," dedi.

gözlerimiz alıştı.

"Reddy'nin gereğinden fazla yeni oyunculuğu var," dedim ve merdivenlere bakmak için kendi başıma ilerledim. Tanrım, ne kadar çok merdiven vardı. Ve her girift oymalı ahşap parçası cilayla parlıyordu. "Ayda bir hafta sonuna indirebiliriz. İşiniz size zaman ayırabilir mi?" Hunter'a sordum.

Başını salladı, ben keşfederken parlak gözlerle beni izliyordu. "Bazı işlerden kendimi ayırıyorum. Ne de olsa beyefendi kişiliğimin emeklilik zamanı geldi. Mayfair'deki ev bizde kalabilir, iyi korunuyor ama birlikte yeni bir üs bulmamız en iyisi olabilir."

Başımı salladım, dudaklarımı yaladım ve nefesim hâlâ göğsümdeyken yavaşça yan odaya adım attım. Burası bir ev olduğu kadar bir müzeydi de. Zeminler ahşabın iki tonunda çizgiliydi, tavanlar detaylı taç kalıpları ve her panelde ahşap çiçeklerin süslemesini taşıyordu. Duvarlar mücevher tonlarında kuşların serpiştirildiği koyu zümrüt rengi bir kâğıtla kaplanmıştı. Ve burası bir oturma odası ya da yemek odası bile değildi, sadece daha önemli bir yere giderken geçilecek bir antre idi.

Güneş ışığı cam pencerelerden içeri süzülüyordu ve ışınlarına doğru adım atarken gözlerimi kapattım.

Arkamda adamlarım bekliyordu.

"Burası çok sessiz," diye mırıldandım gülümseyerek. "Huzurlu."

Ronan, "Biraz huzur için geç kaldık," dedi ve ben de başımı salladım.

Gözlerimi tekrar açtım, geniş bir kapı aralığından muhteşem bir şekilde dekore edilmiş, inanılmaz derecede lüks başka bir odaya hayretle baktım. Buralarda bir yerlerde bir düzineden fazla yatak odası vardı ve muhtemelen keşfedilmeyi bekleyen daha da fazlası. Ama aslında beni çağıran şey odalar değildi.

Yavaşça döndüm ve Hunter'a gülümsedim. "En çok neyi görmek istiyorum biliyor musun?" diye sordum. "Yatağı mı?" Ronan sordu.

"Sahne mi?" Jude önerdi.

Gözlerimi kırptım. "Sahne mi var?!"

"Özel gösteriler," dedi Nireas kaşlarını sallayarak. Constantine döndü ve Hunter'a gülümsedi. "Göster ona."

Hunter başını salladı ve içini çekti. "Biliyorum ufaklık. Beni takip et."

Evi gezmek için en iyi yol buydu; tamamen dolu bir kütüphaneden, aydınlık ve havadar bir yemek odasından, karanlık ve kadınsı bir oturma odasından yavaşça geçtik. İç mekanda boşluklar, kendi dokunuşlarımız ve eşyalarımızla doldurabileceğimiz yerler ve hatta evin hanımı olarak yeniden dekore etmeyi hayal edebileceğim odalar vardı, ancak mülk olduğu gibi fazlasıyla iyi bir şekilde sağlandı.

Bunların hiçbiri önemli değildi - ya da hayır, varış noktamızdan daha *az* önemliydi.

Mülkün arka tarafına ve vahşi bahçelerine bakan, bolca döşenmiş bir çalışma odasına ulaştığımızda gözlerim kocaman açılmış, dudaklarım aralanmıştı. Ve *ormana*.

Taş avluya açılan geniş kapıları açarken, "Ah, *Hunter*," diye fısıldadım.

"Elli dönüm, ufaklık," dedi Hunter nazikçe.

Dean Ormanı'nda 50 dönümlük bir arazi. Arkadaşları ağırlamak için odaları olan bir ev.

Hayatımın aşkı yanımda.

Ağaçlar kuş cıvıltılarıyla ve sabırlı selamlarla, sıcak karşılama sözleriyle şakıyordu. Yürüdüm

taş avluya kör gözlerle baktı, dünya gözyaşlarının altında bulanıklaşıyordu. "Hoşuna gidiyor," diye kıkırdadı Ronan.

"Burayı *seviyorum*. Oh, bu-" Dudaklarımı birbirine bastırdım, gözlerimi kırpıştırarak temizledim, kelimeyi söylemekten korkuyordum, sanki bu ev ben onu sahiplenmeye fırsat bulamadan elimden alınabilirmiş gibi.

"Bizimki," dedi Hunter ve ben de dönüp ona baktım. Gergindi, bu Hunter için artık nadir görülen bir durumdu ama eski işaretleri hatırladım, gözleri kısılmış ve omuzları yükselmişti. "Bu bizim. İtirazınız varsa tekrar satabilirim ama satmazsam şansımızı kaybedebileceğimizi düşündüm-"

"Mükemmel! Hunter, bu *mükemmel*," dedim, kendimi göğsüne attım, sakalına, ağzının köşesindeki dişe öpücükler kondurdum. "Seni seviyorum. Bu mükemmel bir şey. *Teşekkür ederim*."

Hunter'ın saçmalıkları sustu ve kollarını bana doladı.

"Peki ama diğer herkes ne düşünüyor?" Altı kişiden biri olduğumu hatırlayarak sordum. Nireas bu soruya güldü ve Jude bana başını salladı.

"Mükemmel," dedi Constantine başını sallayarak, şu anda hiçbirinin itiraz etme ihtimali yoktu.

Güzel, diye karar verdim, bencilce memnun oldum ve onların umursamadığından da aynı derecede emin oldum.

"Ne zaman taşınabiliriz?" Hunter'ın kollarında dönüp göğsüne yaslanarak sordum.

"Artık bizim. Withes ve diğerleri bu gece bizim için ellerinden gelenin en iyisini yapacaklar ve ev için yeterli sayıda personeli sorunsuz bir şekilde bulacağız," dedi Hunter. "Siz mutlu olduğunuz sürece, burası artık bizim evimiz."

Mutluydum. Homurdandım. Dean Ormanı'nda bir *kır evi* şöyle dursun, yanağıma kondurulan bir öpücük bile beni mutlu ederdi.

Elli dönümlük. Elli

dönüm orman.

"Şuna bir bakın. Akşam yemeğine kadar onu içeri sokabilirsek şanslı sayılırız," dedi Nireas.

Dudaklarım kıvrıldı ve aklıma harika bir fikir geldi. Bu bizim eve dönüşümüzdü. Neden bunu kutlamayalım? "Beni yakalamanız gerekecek," dedim.

"Seni yakalamak mı?" Constantine tekrarladı.

Hunter anladı, kolları gevşedi ve kayarak kurtulmama izin verdi. Terliklerimi taşın üzerinde tekmeleyerek çıkardım ve merdivenlerden aşağı, düzenli, kısa çimenlik alana doğru koştum.

"Yakalayın beni," dedim tekrar, omzumun üzerinden sırtarak, bir kaşımı davet edercesine kaldırarak. "Beni avlayın beyler. Kazanan ödülünü alabilir."

Jude, "Çabuk ol, ona avantaj sağlama," diye uyardı.

Ama artık çok geçti. Koşuyordum, gülüyordum, ağaçların arasına dalmıştım bile. Arkamda bir hırıltı duyuldu ve ormanda hızla ilerlerken kalbim hızla çarpmaya başladı. Artık benim evimdi. Adamlarımla birlikte evim.

"Çabuk olun ve beni yakalayın," diye seslendim onlara gülerek.

Acele et ve beni sakla, diye fısıldadım ağaçlara.

Bluzumun düğmelerine uzandım. Onu ve eteğimi ormanda bırakacaktım ve adamlarım sevdikleri periyi, canavar kızlarını avlarken geri kalanını ağaçların arasında kaybedecektim.

A F T k R V O R D

Sevgili okuyucu,

Daha fazla canavara ve onların aşklarına mı ihtiyacınız var? Asterion ve Conall gibi erkekleri ya da Yedi Peçe'den kaçan bazı insanlara ne olduğunu mu merak ediyorsunuz? Merak etmeyin, Cazibeli Canavarlar serisinde bir kitap daha kaldı!!! İletişimde kalmak ve yakında çıkacak olan Krallarla Sığınak, Baştan Çıkarıcı Canavarlar Üçüncü Kitap'ın tanıtımlarını ilk okuyan ve karakterleri hakkında bilgi edinen siz olmak istiyorsanız, Facebook grubum [Kathryn's Moongazers'a](#) katılmanızı şiddetle tavsiye ederim!

Meraklı canavarlardan bahsetmişken, Basilisk Marius ilginizi çekti mi? Yakında çıkacak olan [Wolves and Warriors antolojisi](#)nde yer alan bir Tempting Monsters novellası olan **The Basilisk of Star Manor'da** hem onu hem de sevgilisini tanıyın!

Bu arada çok sevgiler,
Kathryn Moon

A I S O B V fl A T H R V U M O O U

TAMAMLAYICI OKUMALAR

Kütüphanecinin Cadılar Meclisi Serisi

Yazılı

Savaşçıl

ar

Scrivens

Ancients

Summerland Serisi

Summerland Hikayeleri, eksiksiz koleksiyon artı bonus içerik

Standalones

İyi İşler Aya

Hükmeder

Say Your Prayers - Crystal Ash ile birlikte yazılmıştır

The Sweetverse

Baby + the Late Night Howlers

Lola & the Millionaires - Birinci

Bölüm Lola & the Millionaires -

İkinci Bölüm Bad Alpha

Sol & Lune

Kitap 1

Kitap 2

Açlığın Mirası Üçlemesi

Kraliçe'nin Çizgisi

Prences'in Seçilmiş

Krallığın Tacı

SERİ DEVAM EDİYOR

Tatlı Bezelye Gizemleri

Fırıncının Riskli Ritüeller Rehberi

Örgücünün Erkek Arkadaşları Defetme

Rehberi

Cazip Canavarlar

Rooksgrave Malikanesi'nden Bir

Leydi Şeytanlar Topluluğu

A C f l U O V I k D G M k U T S

Teşekkür ederim:

Jodie-Leigh, inanılmaz kapak tasarımcım ve keyifli yardımcım.

Jess Whetsel, keskin gözlü ve kelime bilgisine sahip editörüm. Meghan Leigh Daigle, hassas düzeltmenim. BetaQueens: Desiree, Helen, Jami, Jess, Kathryn, Ash ve kritik zaman kahramanı Mallorie!

Rooksgrave boyunca Alex'in sevimli İskoç aksanıyla kıkırdamasını dinlerken aşık olduğum Cinnamonlar!

Her müstehcen ve eğlenceli adımı alkışlayan muhteşem Moongazers'ım. Rooksgrave'i bulan ve nasıl hayal edeceğimi bile bildiğim bir başarının çok ötesinde patlamasını sağlayan TikTokers!

Bir kızın tanıyacak ve düzenli olarak konuşacak kadar şanslı olabileceği en harika kadınlardan oluşan yazı paketim!

Ve son olarak, benim için o kadar çok tezahürat yapan muhteşem ailem ve yakın arkadaşlarım ki, ponponları böyle sallamaktan kolları çok yorulmuş olmalı. Hayatımı ve işimi bu kadar harika insanla paylaştığım için inanılmaz şanslıyım ve tıpkı Hazel gibi bunu unutmamaya niyetliyim!

A B O U T T H E A U T H O R

USA Today En Çok Satan Yazar Kathryn Moon, küçük yaşlarda annesine hikâyeler yazdırmaya başlayan bir taşra faresidir. Yeni dünyalar inşa etme ve kafasında büyüyen karakterlerin hayatlarını keşfetme tutkusu hiç azalmadı ve üniversiteden kurgu yazarlığı derecesiyle mezun oldu. Kırılganlıklarıyla güçlü olan kadınlar, zorlayıcı olduğu kadar sevgi dolu aşklar ve okuyucunun içine girdiği ve asla çıkmak istemediği dünyalar yazmayı seviyor. Elleri yazmakla meşgul olmadığında muhtemelen kazak örüyor ya da Ohio'da turta kabuğu kıvırıyordur. Sihre kesinlikle inanıyor.

[Ona Facebook](#)'tan ve ohkathrynmoon@gmail.com adresinden ulaşabilir veya haber [bültenine kaydolabilirsiniz!](#)

